

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی

زنجیره‌ی روشنیبیری

*

خاوه‌نی شیمتیاژ: شهوکه‌ت شیخ یه‌زدین

سه‌رنووسیاژ: به‌دران شه‌همه‌د هه‌بیب

***

ناوونیشان:

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی ئاراس، شه‌قامی گولان، هه‌ولیتیر

دۆن کیشۆت

به‌رگی دووهم

دۆن كيشۆت

به رگى دووهم

نووسىنى:

سىرقان تىس

وه رگىرانى:

ئەحمەد قازى

ناوى كىتەپ: دۆن كيشۆت - به رگى دووهم

نووسىنى: سىرقان تىس

وه رگىرانى: ئەحمەد قازى

بلا و كراوهى ئاراس - ژماره: ۷۰۰

هەلە گرى: فەرھاد ئەكبەرى

دەرھىنانى ھونەرىي ناوئەو: ئاراس ئەكرەم

به رگ: مریەم مۆتەقىبان

چاپى يەكەم، ھەولتەر ۲۰۰۸

لە بەرپۆئە بەرپۆئە گشتىي كىتەپخانە گشتىيە كان ژماره ۱۶۸ ی سالى ۲۰۰۸ ی دراوئەتى

دیباجه‌ی به‌شی دووهم

سپاس بۆ خودا ئه‌ی خویننه‌ری گوره‌وار و خوڤه‌که‌مزان که تو ئیستا ده‌بی چهنده بی سهرانه چاوه‌روانی ئه‌م دیباجه‌یه بی، به‌و خه‌یاله که قسه و رسته و دسته‌واژه‌ی پر له تۆله‌کردنه‌وه و شه‌ره‌دندووکه و سه‌ره‌نه‌یشتی به‌نیسه‌ت نووسه‌ری به‌رگی دووهمی «دۆن کیشووت» تیدا بدۆزییه‌وه.^(۳۰۹) وه مه‌به‌ستی من هه‌مان که‌سه که ده‌لین نوتفه‌ی له تۆردیسلیاسدا «Tordesilas» گورا و له «ئاراگون» له دایک بوو. باشه! به‌لام راستت ده‌وی من ناتوانم ویستی تۆ به‌راورده بکه‌م، چون ئه‌گه‌ر ته‌وه‌ین و جینو له خوڤه‌که‌مزانترین دل‌کانیشدا تووریه‌ی و قین بورووژینی، دل‌ی من له‌و قاعیده‌یه هه‌لوارته‌یه. تۆ ده‌ته‌وی پتی بلیم: که‌ر، بی عه‌قل یا بی شه‌رم؟ من هه‌ر فکریشی لی ناکه‌مه‌وه. هیوادارم تاوانی خو‌ی سزای بداته‌وه و ببیته‌ پیحۆری نانی و خودا ئاخر و ئاقیبه‌تی به‌خیر بکا.

شتیکی که من نه‌متوانیوه لپی به‌دل نه‌گرم ئه‌وه‌یه که ئه‌و به‌ته‌وه‌ینه‌وه منی به‌پیر و به‌ک دست ناو بردوووه. وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌ده‌ست من بووی که پیش به‌خولانه‌وه‌ی چه‌رخ‌ی زه‌مان بگرم و کاریک بکه‌م که ته‌مه‌ن به‌سه‌رمدا تی نه‌په‌ری، یا وه‌ک ئه‌وه‌ی من ده‌ستم له مه‌یخانه‌دا شکابی نه‌ک له شه‌ریکدا که له‌به‌ر شانازی، میژووی رابردوو و ئیستا به‌خوڤه‌وه نه‌دیته‌وه. ئه‌گه‌ر برینه‌کانی من له‌به‌رچاوی ئه‌وانه‌ی که ده‌یانین به‌جیلوه‌ی پر له شانازییه‌وه نادره‌وشینه‌وه، لانی که‌م ئه‌وانه‌ی ده‌زانن من له کوئی ئه‌و برینه‌نم هه‌لگرتوووه، قه‌درم ده‌زانن، چون بۆ سه‌ریان، کوژران له مه‌یدانی شه‌ردا باشتره له ئازادی له حالی

۳۰۹- وه‌ک له سه‌ره‌تای به‌که‌می ئه‌م کتیه‌دا باس کرا، پیش ئه‌وه‌ی سیروانتیس بتوانی به‌شی دووهمی داستانه‌که بنووسی، فیلبازیکی ده‌غه‌لبازی رۆحانی نوین به‌ناوی ئالسنو فیرناندن دوناولاندا Alansa Fernandez de Avelleneda یا به‌بیانوی ئه‌وه‌ی سیروانتیس پیر و شکسته‌یه و ناتوانی شاکاری خو‌ی ته‌واو بکا یا بۆ سوود بردن له ناویانگی ئه‌و نووسه‌ره‌ پایه به‌رزه، به‌رگی دووهمی نووسی و سالی ۱۶۱۴ له شاری تاراگون بلاوی کرده‌وه؛ به‌لام ئه‌و کاره له لایه‌ن خه‌لکه‌وه پیشوازیی لی نه‌کرا. پاشان سیروانتیس به‌رگی دووهمی نووسی. لیره‌دا سیروانتیس یادی ئه‌و ده‌غه‌لبازه‌ی کردووته‌وه.

هه‌لاتندا. من ئه‌وه‌نده‌م بروا به‌و بابته‌هیه که ئه‌گه‌ر ئه‌مرۆ پیشنیار بکه‌ن کاریکی ناممکین بۆ من ئه‌نجام بدن، به‌باشتری ده‌زانم له‌و شه‌ره‌ سه‌یر و مه‌ترسیداره‌دا بووبیتم، به‌لام حازر نیم هه‌موو برینه‌کانم ده‌رمان بکرین به‌و مه‌رجه له‌و شه‌ره‌دا نه‌بووبیتم. ئه‌و برینه‌ کۆن و شوین برینه‌یه‌ی که له‌سه‌ر جه‌سته‌ی سه‌ربازیکن ئه‌ستیره‌گه‌لیکن که دیتران بۆ ئاسمانی شه‌ره‌ف و شانازی رینوینی ده‌کن. له لایه‌کی تره‌وه ده‌بی بزاین که هیچ که‌س به‌مووی سپی نابیته‌ نووسه‌ر، به‌لکو به‌فام و تیگه‌یشتن، که به‌پتی عاده‌ت ده‌گه‌ل تیپه‌ر بوونی زه‌مان هیز و مایه‌ وه‌رده‌گرێ، ده‌توانی شت بنووسی.

شتیکی تریش هیه که منی ئازار داوه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که ئه‌و منی به‌به‌غیل و سه‌سوود ناو بردوووه و وه‌ک شتیکی من نه‌زانم سه‌سوود به‌چ مانایه‌که، ماناکه‌ی لیک داوته‌وه؛ چون به‌راستی له دوو جوهر سه‌سوودی که له دنیا‌دا هیه‌یه من ته‌نیا ئه‌و سه‌سوودییه پاک و پیرۆزه ده‌ناسم که ئاره‌زوومه‌ندییه بۆ گه‌یشتن به‌که‌سیک یا پله و پایه‌یه‌ک که پتی ده‌لین «خۆزگه». له‌و بارودۆخدا یا له‌و سووره‌ته‌دا من چۆن هیش ده‌که‌مه‌ سه‌ر که‌شیشیک به‌تایبه‌تی که ئه‌و بیجگه له عینوانی رۆحانی بوون، ده‌گه‌ل داووده‌زگای پیرۆزی «سینت ئوفیس»‌ی ئاشنا بی؟ ئه‌گه‌ر یه‌کی تر گوتووویه‌تی که من به‌و که‌سه‌ی که به‌رای ئه‌و مه‌علومه‌ چ که‌سیکه سه‌سوودیم دیتتی، به‌ته‌واوی به‌هه‌له‌دا چوووه، چون من نبووگی ئه‌مه‌یان ده‌په‌رستم و ئاسه‌واره‌که‌ی ریز لی ده‌گرم و به‌کاری بی پسانه‌وه و شه‌رافه‌تمه‌ندانه‌ی ئه‌و ئافه‌رین ده‌لیم.^(۳۱۰) به‌و حاله‌شه‌وه من له جه‌نابی نووسه‌ر زۆر زۆر سپاس ده‌که‌م که گوتووویه‌تی کتیبی «داستانه‌ نمونه‌کان»‌ی من Nouvelles exemplaires ئه‌وه‌نده‌ی که جه‌فه‌نگین «نمونه»‌ن. به‌لام به‌هه‌رحال شتیکی باشه و ئه‌گه‌ر «له هه‌ر باغه‌ی گوئیکی» تیدا نه‌بایه، هه‌رگیز ئاوا باش نه‌ده‌بوو.

به‌بروای من، ئه‌ی خویننه‌ر، تو ئیستا ده‌فه‌رمووی که من زۆرم خو‌ به‌و باسه‌وه به‌ستووته‌وه و زۆرت له راده‌ی پیویست خو‌م به‌که‌م زانیوه و به‌ئده‌ب بووم، به‌لام من ده‌زانم که نابی غه‌میک له غه‌مان زیاد بکه‌م، وه غه‌میک که ئه‌و «گه‌وره‌واره» ده‌یخوا، ده‌بی زۆر گه‌وره‌ بی، چون زاتی ئه‌وه‌ی نییه‌ بیته‌ نیو جه‌ماوه‌ر و خو‌ی به‌خه‌لک نیشان بدا و وه‌ک که‌سیک که قه‌ستی گیانی به‌رپه‌وه‌ری ولاتی کردبی، ناوی خو‌ی ده‌گۆرێ و ناوی زید و

۳۱۰- مه‌به‌ست «لوپ دۆ ونیکا» نووسه‌ر و شاعیری هاوچه‌رخ‌ی سیروانتیس بووه. (مۆریس

باردۆن)

مهوتهنی خوی دهشاریتتهوه. تۆ ئەی خویتهر ئەگەر تووشی هاتی له زبان منهوه پیتی بلی که من هیچ نه‌ره‌نجام و باش ده‌زانم که وه‌سوسه‌سی شه‌یتانی چۆن مروّف وه‌سه‌ر ته‌له‌ ده‌په‌رینی. بۆ نمونه به‌هیزترین وه‌سوسه‌سه‌کانی ئەو ئەوه‌یه که که‌سیک هه‌لخه‌له‌تینی که ده‌توانی کتیبیک بنووسی و بلاوی کاته‌وه که به‌بارستای نیوانگ، سه‌روهت و به‌بارستای سه‌روهت نیوانگی پی‌ دهر بکا. ته‌نانه‌ت ده‌مه‌وی تۆ بۆ سه‌لماندنی ئەو راستییه به‌ زانایی و لیتاتوویییه که پیتته‌وه‌ی شک ده‌بهم، ئەو حیکایه‌ته‌ی بۆ بگێریتته‌وه:

«له شاری «سیویل» دیوانه‌یه‌ک بوو که دیوانه‌بازییه‌کی زۆر خۆشی ده‌کرد، به‌جۆریک که له هیچ دیوانه‌یه‌کی ئەم دنیا‌یه نه‌بیندار بوو. ئەم دیوانه‌یه لوله‌یه‌کی نووک تیزی له قامیش ساز کرد هه‌ر کات سه‌گیکی دیتبایه ده‌یگرت و لاقیکی له‌سه‌ر پاشوویییه‌کی سه‌گه‌که دادنا و پاشوویییه‌کی تریشی به‌ده‌ست ده‌گرت و هه‌ردووک پاشوویی له‌به‌ر یه‌ک ده‌کیشاوه و نووکه تیزه‌که‌ی قامیشه‌که‌ی تا ئەو جیگه‌یه‌ی بۆی ده‌رۆشیت ده‌ قوونی سه‌گ رۆده‌کرد و له‌سه‌ره‌که‌ی دیکه‌وه فووی ده‌کرد تا هه‌یوانی به‌سته‌زمان وه‌ک تۆپ هه‌لده‌مسا. کاتیک ئەو به‌لایه‌ی به‌سه‌ر ئەو سه‌گه بیچاره‌یه دینا، به‌له‌پی ده‌ستی دوو شه‌پلاغه‌ی سه‌بری له زگی دها و به‌ره‌للای ده‌کرد و پاشان رووی ده‌ حازران، که ئەغله‌ب ژماریشیان زۆر بوو، ده‌کرد و ده‌یگوت: «ئیسنا ئا‌گا‌گه‌ل پیتان وایه سه‌گ با کردن کاریکی ئاسانه؟» وه ئیسنا من له تۆ ده‌پرسم: گه‌لۆ، کتیب نووسین کاریکی چکۆله‌یه؟ ئەگەر ئەم حیکایه‌ته، ئەی هه‌قالی خویته‌ر، ده‌ گه‌ل حال و ئەحوالی ئەو جۆر نه‌هاته‌وه، ئەو یه‌که‌ی بۆ بگێره‌وه که ئەویش هه‌ر حیکایه‌تی سه‌گیک و دیوانه‌یه‌که:

له شاری «کوردۆوا» شیتیکی دیکه هه‌بوو که به‌پیتی عاده‌ت به‌ردیکی مه‌ر مه‌ر یا هه‌ر به‌ردیک که زۆریش سووک نه‌بوو له‌سه‌ر سه‌ری خۆی دادنا و ده‌که‌وته ری و هه‌ر که تووشی سه‌گیک بووایه به‌رده‌که‌ی به‌سه‌ردا به‌رده‌داوه. سه‌گ ده‌ خۆل و خاک ده‌گه‌وزا و ده‌قرووسکانه و وه‌ها هه‌لده‌هات که سی کۆلان ئەولاتریش رانه‌ده‌وستا. به‌لای، جا یه‌کیک له‌و سه‌گانه‌ی که ئەو شیتته به‌ردی به‌سه‌ردا ده‌دان، سه‌گی پیاویکی پارچه (قوماش) فرۆش بوو که خاوه‌نه‌که‌ی زۆری خۆش ده‌ویست. به‌رد یه‌ک راست وه‌سه‌ری سه‌گ که‌وت و ئەو به‌سته‌زمانه به‌نووژه نووز و قرووسکه قرووسک بۆی ده‌رباز بوو. خاوه‌نی سه‌گ که ئەو ره‌فتاره بی‌ به‌زه‌بیانه‌ی چاوی پیک هوت ده‌ره‌له‌بوو. ده‌ستی دا داریک و هه‌تا توانیی شیتته‌ی کوتا و ده‌ گه‌ل هه‌ر کوته‌کیک که لیتی دها ده‌یگوت: «ئە‌ی سه‌گ دز، ئەوه له تازی من ده‌ده‌ی! ئە‌ی زالم مه‌گه‌ر کویری و نابینی سه‌گی من سه‌گی راوییه بانی تازییه؟» وه وێرای

ئەوه‌ی په‌یتاپه‌یتا ناوی تازی دووپات ده‌کرده‌وه، کابرای شیتی خوری شو‌ر ده‌کوتا. ئەم ته‌می کردنه کاری خۆی کرد و تا مانگیک کهس شیتته‌ی له هیچ کووچه و کۆلانیک نه‌دیتته‌وه. ئاخیرییه‌که‌ی جاریکی تر، ئەوجار به‌به‌ردیکی گه‌وره‌تره‌وه سه‌ر و که‌له‌ی په‌یدا بووه‌وه: ئەوجاریش له سه‌گان نیزیک ده‌بووه‌وه و زۆر به‌وردی سی‌ره‌ی لی ده‌گرتن، به‌لام زاتی نه‌ده‌کرد به‌رده‌که به‌رداته‌وه‌وه له‌به‌ر خۆیه‌وه ده‌یگوت: «ئامان نه‌که‌ی! ئامان نه‌که‌ی! ئەو سه‌گه تازییه!» وای لی هات هه‌ر سه‌گیک له هه‌ر تۆز مه‌ه و جسنا‌تیک بووایه ناوی تازی لی دها و له‌وه به‌دواوه هیچ کات به‌ردی به‌ر نه‌داوه.

له‌وانه‌یه ئەم نووسه‌ره‌ش به‌لایه‌کی ئا‌وا‌ی به‌سه‌ر بی و له‌مه‌وپاش نه‌ویری باری فکری خۆی به‌شکلی کتیب، که ئەگه‌ر خراپ بی له‌به‌ردیش قورستره، به‌رداته‌وه. ئەوه‌شی پی بیژه له‌وه‌ی که هه‌ره‌شه‌ی لی کردووم که به‌کتیبی خۆی ریگه‌ی هه‌موو سوود و قازانجیکم لی ده‌به‌ستنی به‌قه‌درایی په‌ره‌کایه‌ک ناترسم و خۆم به‌لوتف و چاوه‌دیری پشتیوان و وه‌لی نیعمه‌تی نا‌وداری خۆم ده‌سپێرم و به‌نه‌یار جواب ده‌ده‌مه‌وه که: «خودای مه‌زن پشتیوان و وه‌لی نیعمه‌تی من بپاریزی و سی‌به‌ری چه‌زرتی مه‌سیح له‌سه‌ر هه‌مووان کهم نه‌کا!» به‌لای، هه‌ر بژی «کۆنت دۆ لیمۆس» Cont de Lemos که ته‌قوای مه‌سیحایی و به‌خشه‌نده‌ییی ئەو که ده‌نگی داوه‌ته‌وه و من له تووش بوونی چاره‌ره‌شیی رزگار ده‌کا و بژی ده‌ست بلاوی و خیر و چه‌سه‌ناتی ده‌گوتن نه‌هاتووی «دون بی‌رناردۆ دۆ ساندووالی رۆژاس» don Bernardo de Sandovaly Rojas گۆسقو‌فی مه‌زنی تۆلد! گریمان له‌مه‌ودا هیچ چاپخانه‌یه‌ک له دنیا‌دا نه‌مینی یان ئەگه‌ر هه‌شبی به‌ئهن‌دازه‌ی پیتته‌کانی قه‌سیده‌ی مینگۆریۆلگۆ (۳۱۱) کتیب دژی من چاپ بکه‌ن! ئەو دوو شازاده بی ئەوه‌ی چاپلووسی من یا هیچ پتیه‌لاگوتنی تر کاریان تی بکا، ته‌نیا به‌ده‌لیلی دلپاکیی خۆیان، به‌ر عۆده بوون که جوامی‌رانه یارمه‌تیم بدن، من به‌و باری ژبان‌ه‌وه و به‌و لایه‌نگرانه‌وه خۆم به‌خته‌وه‌ر و سه‌رکه‌وتووتر ده‌زانم له‌وه‌ی که به‌خت و یه‌غبال له ریگه‌ی ئاسایی منی گه‌یانده‌یتته ئەوه‌ری خۆی. شه‌رافه‌ت بۆ پیاوی فه‌قیر هه‌میشه ده‌مینیته‌وه، به‌لام خراپه‌کار لیتی بی به‌شه. فه‌قیری هیندیک ته‌م و مژ ده‌خاته سه‌ر ره‌سه‌نایه‌تی، به‌لام به‌یه‌کجاری ره‌شی هه‌لناگێرێ. فه‌زیله‌ت و گه‌وره‌ییی پیاوی فه‌قیر هه‌ر چۆنیک بی، به‌که‌لین و قه‌لشتاندا دزه ده‌کا و سه‌رنجی ریز و قه‌دری پیاوی ئازاده و تیگه‌یشتوو بۆ لای خۆی راده‌کیشی و له ناکامدا به‌ستینی له‌باری بۆ ده‌خولقی.

۳۱۱- قه‌سیده‌ی شیعیریکی دریز و ره‌خنه‌یی بووه له‌سه‌ر سو‌لتانیکی بیکاره و وره نزم له کاسپت‌ل که وێژه‌ره‌که‌ی نه‌ناسراوه. (مۆریس باردۆن)

ئە‌ی خوینەر؛ تۆ له‌وه زیاتر هیچی پێ‌مه‌ئێ و منیش له‌وه زیاتر هیچ به‌تۆ نایم. من ته‌نیا سه‌رنجت بۆ ئە‌وه راده‌کیشم که ئە‌م به‌شه‌ی دووهمی دۆن کیشۆت که پیشکەش به‌تۆی ده‌که‌م، به‌هه‌مان شیواز و له‌هه‌مان قوماشی یه‌که‌م براه، من له‌و به‌شه‌دا دۆن کیشۆت، تا ئاخ‌ر و تا پایان ده‌گه‌ڵ خۆم ده‌بهم و تا نه‌میرنم ده‌ستی لێ‌هه‌لناگرم، به‌ده‌ستی خۆم ئە‌سه‌په‌رده‌ی خاکی ده‌که‌م، تا ئیتر هیچ که‌س ده‌خه‌یالی ئە‌وه نه‌که‌وێ که کاری تازه‌ بده‌ته‌ پال ئە‌و، چون کاره‌ قه‌دیمییه‌کانی ئە‌و به‌سن؛ هه‌روه‌ه‌ه‌ئه‌وه‌نده به‌سه‌ که پیاویکی دروستکار باسی دێوانه‌یی و سه‌رشه‌تییه‌ رهمزاییه‌کانی ئە‌وی کردبێ. ئیتر پێ‌ویست نییه‌ هه‌ر که‌س هه‌ستا له‌ خۆیه‌وه ئە‌م کاره‌ بکا. زۆری شته‌کان، جا با به‌قیمه‌تیش بن، له‌ قه‌در و قیمه‌تیان که‌م ده‌کاته‌وه‌و نایابی و که‌می ئە‌وان، جا با به‌قیمه‌تیش نه‌بن قه‌در و بایه‌خیان ده‌باته‌ بان. له‌ بیرم چوووه‌ به‌تۆ بێژم چاوه‌روانی «پێ‌رسیلیس»^(٣١٢)، که من ئیستا خه‌ریکی ته‌واوکردنیم و هه‌روه‌ها چاوه‌روانی به‌شی دووی گالاته‌ به‌!

له‌مه‌ر ئە‌و کاره‌ی که‌شیش و ده‌لاک

بۆ چاک کردنه‌وه‌ی نه‌خۆشیی دۆن کیشۆت کردیان

سه‌ید حامید کوری نه‌نجه‌لی له‌ به‌شی دووهمی میژووی خۆیدا و له‌ باسی سێ‌یه‌مین ده‌رکه‌وتنی دۆن کیشۆتدا ده‌گێڕه‌یه‌وه‌ که که‌شیش و ده‌لاک بۆ ماوه‌ی مانگیک هاتوچۆی دۆن کیشۆتیان نه‌کرد تا مه‌بادا بیره‌وه‌ریی رووداوه‌کانی رابردووی وه‌بیر بینه‌وه‌.

به‌لام به‌نه‌هینی و له‌ ده‌رفه‌تدا چاویان به‌خوشکه‌زا و که‌بیانویی دۆن کیشۆت ده‌که‌وت و رێنۆینیان ده‌کردن تا ئە‌و جیگه‌یه‌ی له‌ توانایاندا یه‌ ئاگیان له‌ پال‌ه‌وان بێ، ده‌رمانی بده‌نی و خواردنی به‌قه‌وه‌ت و به‌تام و بۆنی بۆ ساز بکه‌ن و شتی وای بده‌نی که بۆ به‌هێزکردنی دل و میشکی سوودی هه‌بێ، چون کزی و که‌نه‌فتی و نه‌خۆشی ئە‌ویان ده‌دا یه‌ پال‌ بێ هێزیی دل و میشکی. خوشکه‌زا و که‌بیانوو قه‌ولیان دا هه‌رچی له‌ ده‌ستیان بێ، بیکه‌ن و ته‌نانه‌ت ده‌یانگوت که له‌ ره‌فتار و کرداری ئە‌ورا وای گه‌هیشتوون که ئە‌رباب به‌ته‌واوی چاک بووه‌ته‌وه‌ و سلامه‌تی فکری و عه‌قلیی خۆی به‌ده‌ست هێناوه‌ته‌وه‌. ئە‌م هه‌واله‌ بوو به‌هۆی شادمانی و که‌یف‌سازیی ئە‌و دوو دۆسته‌ و له‌وه‌ی که دۆن کیشۆتیان، وه‌ک له‌ پێ‌شتر له‌م داستانه‌ گه‌وره‌به‌دا باسی کرا، له‌سه‌ر عاره‌به‌یه‌ک جادوو کردوو و هێناویانه‌ته‌وه‌ مالی خۆی، زۆر خۆشحال بوون و وای بۆ چوون که فکر و پیلانه‌که‌یان ته‌واو له‌ جێی خۆیدا بووه‌. له‌به‌رئه‌وه‌ گه‌رچی به‌لایانه‌وه‌ ناممکین بوو که پال‌ه‌وان به‌ته‌واوی چاک بووه‌ته‌وه‌، بپاریان دا چاویان پێ‌ی بکه‌وێ بۆ ئە‌وه‌ی بزانه‌ن تا چ راده‌یه‌ک چاک بووه‌ته‌وه‌و هاتووه‌ته‌وه‌ سه‌رخۆ. هه‌ر دووکیشیان هاوپه‌یمان بوون که به‌هیچ کلۆجیک ته‌نانه‌ت یه‌ک جاریش باسی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان نه‌که‌ن و ده‌ست له‌و برینه‌ وهرنه‌دن تا مه‌بادا ته‌قه‌له‌کانی هه‌لوه‌شیته‌وه‌ و ته‌شانا بێته‌وه‌.

به‌لێ، جا که‌شیش و ده‌لاک چوونه‌ خزمه‌ت دۆن کیشۆت و ئە‌ویان له‌ حالیکدا دیته‌وه‌ که له‌سه‌ر ته‌خته‌خه‌وی خۆی دانیشتبوو و نیوته‌نه‌یه‌کی سه‌وزی له‌به‌ردا و شه‌و کلاویکی رهنگ سووری کاری شاری «تۆلد» له‌سه‌ر نابوو و دم و چاویکی وه‌ها وشک و تیکقویاو و پر چین و چرووکی هه‌بوو که ده‌نگوت مۆمیایی کراوه‌. دۆن کیشۆت زۆر به‌گه‌رمی وه‌ریگرتن و

٣١٢- سێ‌روانتیس کتیبی «پێ‌رسیلیس»ی «Persiles» له‌ هه‌ژده‌می ئاوریلی ١٦١٦ ته‌واو کرد و پێ‌شکیش نامه‌ی ئە‌و کاره‌شی هه‌ر ئە‌و رۆژه‌ نووسی و پینج رۆژ دواتر له‌ ٢٣ی ئاوریلدا کۆچی داوییی کرد، که‌وا بوو مه‌جالی ئە‌وه‌ی نه‌بوو که به‌شی دووهمی گالاته‌ «Galathee» ته‌واو بکا. (مۆریس باردۆن)

له جوابی پرسیار و نه‌حوال پرسیدا وه‌لامی داوه که حالی زۆر باشه. به‌پتی عاده‌ت وه‌ک هه‌میشه قسه و باس دهستی پئی کرد و باسی شتیکیان کرد که نه‌مړۆ پئی ده‌لین مه‌سه‌له‌ه‌تی ده‌سه‌لاتداری و شیوه‌ی حکومه‌ت کردن. یه‌کینک فلان که‌مایه‌سیی چاره‌سه‌ر ده‌کرد و نه‌وی تر فلان کاری به‌ئیراد ده‌زانی و یه‌کینک فلان پئوشوینی وه‌پیش ده‌ولت ده‌نا و فلان ره‌سمی ته‌که‌ز ده‌کرد؛ وای لی هات هه‌رسینک بوونه یاسادانه‌ری سه‌رده‌می نوئی و دهستی «لیگۆرک»^(۳۱۳) و «سۆلۆن»^(۳۱۴) یان له پشته‌وه به‌ست و هه‌موو پئیکه‌وه پایه و بناغه‌ی هه‌ر چی یاسا و ده‌سه‌لاتدارییه هه‌لیان وه‌شانده‌وه و سه‌ر له نوئی مه‌مله‌که‌ه‌تیان به‌شیوه‌یه‌کی له‌بار و بئی هیچ عه‌یب و ئیرادیک ساز کرده‌وه. دۆن کیشۆت به‌وه‌ها فام و عه‌قل و تیگه‌یشتنیکه‌وه له‌سه‌ر مه‌سه‌له‌کان ده‌دا که نه‌و دووانه به‌ته‌واوی خاترجه‌م بوون و یه‌قینیان حاصل کرد که پال‌ه‌وان به‌ته‌واوی مانا عه‌قل و له‌ش ساغیی خۆی وه‌ده‌ست که‌وتوه‌ته‌وه.

خوشکه‌زا و که‌بیانوش له‌م وتووێژانه له‌وی بوون و له‌ حالیکدا له‌ خوشییان ده‌گریان بئی پسانه‌وه شوکری خودایان به‌جی دینا که نه‌ربابه‌که‌یان به‌مجۆره عه‌قل و هۆشی ته‌واوه و ناوا پسپۆرانه له‌سه‌ر بابته‌کان ده‌دوئی. به‌لام که‌شیش که بریار بوو، باسی هه‌یچ بابته‌کی پال‌ه‌وانی نه‌کا، بریاری گۆری و بۆ نه‌وه‌ی تاکی کردنه‌وه‌که‌ی ته‌واو بکا و متمان‌ه‌ی ده‌ست که‌وی که دۆن کیشۆت عه‌یبی تیدا نه‌ماوه، باسه‌که‌ی گۆری و چه‌ند هه‌والئیکی گێراوه که تازه له‌ پشته‌ختی ولاته‌وه گه‌یشتبوون. له‌وانه گوتی: خه‌به‌ری نه‌سه‌ح، سولتانی عوسمانی به‌هێزیک زۆر گه‌وره‌ی ده‌ریایییه‌وه له‌ بوغازی بۆسفۆروه وه‌پئێ که‌وتوه، به‌لام روون نه‌بووه‌ته‌وه بۆ کوئی ده‌چی و له‌ که‌س ئاشکرا نییه که نه‌م تۆفانه قورس و وێران که‌ره وه‌ لیواره‌کانی کام ولاتی مه‌سیحی ده‌که‌وئی. که‌شیش له‌ درێژه‌ی قسه‌کانیدا گوتی، له‌به‌ر نه‌م ترس و هه‌راسه، که هه‌موو سالی ئیمه‌ی ناگه‌دار و گوئی قولاغ^(*) راگرتوه، دنیای مه‌سیحیه‌ت خۆی چه‌کدار کرده‌وه و خاوه‌ن شکۆ فرمانی داوه لیواره‌کانی ناپل و سیسیل و مالت باری به‌رگری به‌خۆوه بگرن و ناماده‌ی شه‌ر و کاره‌سات بن.

دۆن کیشۆت له‌ جوابدا گوتی: «نه‌وه‌ی که خاوه‌ن شکۆ به‌وه‌خت ولاتی نه‌مین راگرتوه و

۳۱۳- Lycurgue یاسادانه‌ری نیوه نه‌فسانه‌یی ئیسپارت که ده‌لین له‌ سه‌ده‌ی نۆیه‌می پئیش زایندا ژیاوه.

۳۱۴- Solon یه‌کینک له‌ هه‌کیمه‌ هه‌وته‌وانه‌کانی یۆنان و له‌ یاسادانه‌رانی به‌ناوبانگی ئاتین بوو که نیزامیتی تازهی له‌و شاره‌ دامه‌زراند.

نه‌میری کرده‌وه نه‌هیلن دۆژمن ولاتی ئیمه‌ خافلگیر بکا، نه‌ل‌به‌ته وه‌ک سه‌ربازیکیی دورنه‌ندیش^(*) و به‌نیحیاتی جوول‌اوه‌ته‌وه، به‌لام نه‌گه‌ر جه‌نابی به‌پریزیان بیروپرای منی وه‌رگرتبا، من ریگه‌یه‌که‌م بۆ ده‌کیشا که سوور ده‌زانم ئیستا به‌خه‌یال و فکری نه‌ودا تی نه‌په‌ریوه. «که‌شیش هه‌ر که گوئی له‌م قسانه بوو له‌ دلی خۆیدا گوتی: «نه‌ی بیچاره دۆن کیشۆت! خودا به‌هاوارت بگا! وای تی ده‌گه‌م دیسان خه‌ریکی له‌ ترۆپکی شتییه‌وه خۆت بخه‌یته‌وه قوولایی زه‌لکاوی که‌ریه‌تی و بئی عه‌قلی!» ده‌لاکیش که هه‌ر وه‌ک که‌شیشی بۆ ده‌چوو، له‌ پال‌ه‌وانی پرسی که نه‌و ریگه‌ی باشته‌ره خاوه‌ن شکۆ ره‌چاوی بکا، چیه‌ه و له‌م باره‌دا گوتی: «نه‌وه‌ی ده‌یفه‌رمووی پیم وایه هه‌ر وه‌ک نه‌و قسه بئی سه‌ر و بنانه وان که ده‌رباری وشازاده‌کان ده‌یلن.» دۆن کیشۆت گوتی: «ردین تاشی پایه‌به‌رز! قسه‌ی من نه‌ ته‌نیا بئی سه‌ر و بن نییه به‌لکو به‌پێچه‌وانه‌وه زۆریش به‌ریوچی و مه‌نتقییه.» ده‌لاک گوتی: «مه‌به‌ستم نه‌وه نه‌بوو که قسه‌ی جه‌نابت بئی ریوچی و نادرسته، به‌لکو ده‌مویست بلیم نه‌وه تاکی کراوه‌ته‌وه، که نزیک به‌هه‌موو، یا به‌شی زۆری نه‌و ریوینیانیه که ده‌وربه‌ر ده‌یدهن به‌پادشای خاوه‌ن شکۆ یا کاری نه‌کردن یا به‌زه‌ره‌ری پادشا و مه‌مله‌که‌تن.» دۆن کیشۆت گوتی: «زۆر باشه، به‌لام بیروپرای من نه‌ سه‌یروسه‌مه‌ریه و نه‌ کاری نه‌کرده، به‌لکو ریگه‌یه‌که که له‌وه ئاسانتر و دروستتر و عاقلانه‌تر هه‌شتا به‌زه‌ین و میشکی هه‌یچ کام له‌و فیل‌بازه به‌ناو سیاسه‌تمه‌دارانه‌دا رانه‌بردوه.» که‌شیش گوتی: «نه‌دی بۆچی پال‌ه‌وان له‌ لیکدانه‌وه‌ی بیروپرا و پلانی خۆیانه‌دا دره‌نگ ده‌که‌ن؟» دۆن کیشۆت گوتی: «من نامه‌وی هه‌ر ئیستا و لی‌رده‌ا باسی فکر و پلانی خۆم بکه‌م و سه‌بینه‌ی به‌گوئی نه‌ندامانی شو‌رای حکومه‌تی بگاته‌وه و شانازی و پاداشی کاری من به‌نسیبی که‌سیکی تر بئی.» ده‌لاک گوتی: «نه‌گه‌ر نه‌من ده‌فه‌رمووی قه‌ولت پئی ده‌ده‌م، له‌به‌ر باره‌گای خودا قه‌ولی شه‌ره‌ف ده‌ده‌م که قسه‌کانی ئیوه نه‌ به‌پاشا بلیم و نه‌ به‌سین رۆک و نه‌ به‌هه‌یچ که‌س له‌ نه‌ژادی مرۆف؛ وه‌ من نه‌و سوینده له‌ ته‌رانه‌یه‌ک فی‌ر بووم که که‌شیشیک بۆ پادشایه‌کی ده‌گوت و ده‌گه‌ل نه‌و ته‌رانه‌یه، پادشای له‌ ناوونیشانی دزیک ناگه‌دار ده‌کرده‌وه که سه‌ت «روویل» و ئیستریکی پادشای دزیوه و ئیستره‌که‌ی به‌وی‌رغه^(*) فراندوه^(۳۱۵)» دۆن کیشۆت گوتی: «من نه‌و ته‌رانه‌یه‌م نه‌بیستوه به‌لام نه‌و سوینده‌م زۆر پئی باشه و جه‌نابی ده‌لاکیش زۆر پیاویکی باشه.» که‌شیش گوتی: «گریمان ده‌لاک پیاویکی باش نه‌بئی، به‌لام من قه‌ول ده‌ده‌م و ده‌بم

۳۱۵- ئیشاره‌یه به‌ته‌رانه‌یه‌کی کۆن که نه‌مړۆ له‌ بیر چووته‌وه. (مۆریس باردۆن)

بەزامن كە يەك وشەي لەم بارهوه له زاري نەيهته دەر و بەتەواوي لال بێ، ئەگەر وا نەبوو دەبێ جەریمە بداو قسەکانی خۆی وەدرۆ بخاتەوه. «دۆن كيشۆت گوتی: «ئەدی جەنابی كەشیش كێ دەبیتە زامنی جەنابت؟» كەشیش گوتی: «زامنی من كاری منە كە ئەو ئەركەم دەخاتە سەر، پاز و نەینیی هەموو كەس بشارمەوه.» ئەوجار دۆن كيشۆت دەنگی لێ هەلێنا و گوتی: «بارەكەللا! ئەوهش بیروپرای من: خاوەن شكۆ يەكەم كارێ كە دەبێ بىكا ئەوهيه كە جارچىيان وەرێ خا و فەرمانى لیبووړدنې گشتى رابگهيهنې، تا تەواوي پالەوانانى سەرگەردان كە له ئىسپانىا ئاوارهي دەشت و چۆلانن له دەربارى ئەو كۆ ببنهوه؛ گریمان زۆرتر له شەش كەشیش نەبن، لەوانەيه دە نێو ئەو شەش كەسەدا يەكێك هەبێ كە بتوانی بەتەنیايى تەواوي لەشكرى سولتان تێك بشكینى. تەكا دەكەم بەرپێزان بەوردی كۆی بدەنە دەلیل و مەنتىقى ئیمە. ئایا پێتان وایە ئەوه شتێكى تازەيه كە پالەوانێك تاكى تەنیا دوو هەزار پیاوي شەرى تێك بشكینى، وەك ئەوهی دوو هەزار كەس بەهەموويان ملێكیان بووی و پالەوان بەزەبرى شمشیرێك ئەو ملەي پەراندىبى يا ئەوان لەبەر چاوي پالەوان وەك هەويرێك بووين كە نانی باداميان لێ دروست دەكەن؟ ئەگەر بەقسەي من بڕوا ناكەن بڕۆن مێژوو بخویننەوه، ببینن كە لاپەرەكانیان چەندى لەم باسانە تێدايه. من كارم بەخەلكى نيه، بەلام هەر چەند ئەم قسە بەسوودی من نيه دەلێم كە ئەمرۆ دەبووايه دۆن بیلانیسى ناودار يا يەكێ تر له بنهچهكەي پالەوانانى ئازا، ئامادىسى گۆل زیندوو بايه. ئەگەر يەكێك لەوانە زیندوو بايه و سولتانی تورك خۆی دەگەل ئەو رووبەرۆو بووبووايه من بۆ خۆم حارز نەبووم سولتانی تورك بووايه. بەهەر حال خوداوەندى عالەم لوتف و مەرحەمەتى خۆی له بەندەگانى خۆی درێخى ناکا، و كەسێك دەنیریتە فریای ئەو نەتەوهيه كە هەر چەند بەهەيبەت و سامناکيى پالەوانانى سەرگەردانى قەدىم نەگا بەلام له رەشادەت و دلاوەريدا چيى لەوان كەمتر نەبى. خودای گەوره دوعای من قەبوول دەكا و من هیچی ترى لەسەر نارۆم.» خوشكەزا هاواری لێ بەرز بووهوه: «يا حەزەتى مەريەم! بەمەرگی خۆم سویند دەخۆم كە وهلى نيعمهتى من دیسان قەستى ئەوهی كردوو ببيتەوه پالەوانى سەرگەردان!» دۆن كيشۆت گوتی: «من دەبێ دەكاری پالەوانەتیدا بمرم. لێ گەرێ سولتانی عوسمانى خوار و ژووری خۆی بكا و هەر كاتى پێى خۆشە با بى و هەر چەندى هیز و سپای هەشیهتى با بیانیهینى؛ من ئەوجاریش دەلێم خودا لەگەل من هاوپییه و دوعای من قەبوول دەكا.» ئەوجار دەلاك وەزبان هات و گوتی: «له بەرپێزان تەكا دەكەم گویم لێ راکرن دەمههوى نەقلێكتان بۆ بگێرمەوه. رووداویكى كورته كە له شارى «سیویل» رووی داوه. ئەو نەقلەش

بۆیه دەگێرمەوه كە ئەوهنده دەگەل حال و رۆژی ئیمە دیتەوه كە بەخۆم نيه دەبى بگێرمەوه. دۆن كيشۆت ئیزنى دا و كەشیش و ژنەكان كە لەوى حازر بوون بەتەواوي سەرئەوه گوتیان هەلخست و دەلاك بەم جۆره دەستى پى كرد:

«له شیتخانەي سیویلدا پیاویك بوو كە خزمەكانى بەبیانووی ئەوه كە شیت بووه دە زیندانیان كردبوو. ئەو پیاوه له زانستی شەرع و دیندا له زانستگەي ئوسونا^(۳۱۶) گەیشتبوووه دەرجهي ئیجتیهاد، بەلام بەبروای زۆران ئەگەر له زانستگەي سالامانكیشدا گەیشتبایه ئەم پله و پایهيه، دیسان لەوهی كە هەبوو كەمتر شیت نەدەبوو. پاش چەند سال مانەوه له تیمارستان، بەرپیزی خویندەواری زانا وا دەخۆی گەیشت كە بەتەواوي چاك بووتەوه و عەقلى پەریو گەراوتەوه ناو سەرى. بەو خەیاڵەوه نامەيهكى بۆ ئوسقوفى مەزن نووسی و بەئینشا و نووسینى زۆر جوان و رێكویك لەبەرى پاراوه كە لەو بەدبەختی و پۆژەرهشییه رزگاری بكا. بەتایهتیش كە خودای گەوره روحى كردوو و نيعمهتى عەقل و شعورەكەي پى داوتەوه. زانای پایه‌بەرز له نامەكەیدا ئەوهشی نووسیبوو كە خزم و قەومەكانى بۆ ئەوهی مال و ملک و سامانەكەي بخۆن ئەويان خستووته ناو ئەم كۆت و بەندە و بەپێچهوانەي راستى و حەق دەیانەوى تا ئاخى تەمەنى هەر بەشیت و خەرفاوي له قەلەم بەدن. ئوسقوفى مەزن بەخویندەوهی ئەم نامە رێكویك و جوان و مەنتىقیيه متمانەي پەیدا كرد كە ئەو زانایه شیت نيه و يەكێك له كەشیشەكانى خۆی كردە مەعمور بچیتە لای بەرپۆبەر و بەرپرسی ئەو شیتخانەيه تا لیکۆلینهوه بكا، بزانی ئەو نامەيه ئەو چارەرهشە نووسیویتى يا نه، تەنانهت پێى ئەسپارد كە خۆی دەگەل دێوانەكە قسان بكا و بزانی ئەگەر بەراستى چاك بووتەوه و عەقل و هۆشێكى تەواوي هەيه لەو شیتخانەي رزگار بكا. كەشیش ئەركى خۆی بەجى گەياند؛ سەرپەرستى شیتخانە پێى گوت كە ئەو پیاوه ئیستناش هەر شیتە و ئەگەر هەزار نامەي لەو چەشنەش بنووسى يا وەك پیاویكى زانا و فەرزان قسە بكا، ئاخى شیتیهكەي گۆل دەكا و قسەي وها بى سەر و بن و بى جیورێ دەكا كە حەزى قسەكانى پیشووی خۆی له بىر تۆ دەباتەوه. ئەگەر دەلێنى وا نيه دەتوانى له گەل خۆی قسان بكەي. كەشیش تەكای كرد كە با، خۆی دە گەل ئەو دێوانەيه قسان بكا و مەسەلەكە تاقى بكاتەوه. بەو مەبەستە رۆیشته لای دێوانەكە و زۆرتر له

۳۱۶- Osuna سیتروانتیس لیره «یانەي زانست - دار العلم» گچكەي ئوسونا بەكنیايه مەسخەرە دەكا، هەرەك له دەسپێكى كتیبي يەكەمیشدا زانكۆی سیگۆنزای خستووته ژیر جەفەنگ و تەشەر لێدان. (مۆریس باردۆن)

سه‌عاتیک قسه‌ی ده‌گه‌ل کرد. له ته‌واوی ئەو یه‌ک سه‌عاته‌دا شیتته قسه‌یه‌کی بی مانا و بی جیوری له زاری نه‌هاته دهر، به‌پێچه‌وانه‌وه قسه‌کانی ئەوه‌نده ریکوپیک و له جیی خۆیاندا بوون که که‌شیش قبوولی کرد به‌ته‌واوی چاک بووه‌ته‌وه. دێوانه له‌گه‌ل قسه‌کانیدا به‌که‌شیشی گوت: «به‌رێوه‌به‌ری شیتخانه ده‌گه‌لم دوژمنه و به‌تایبه‌تی منی لێره راگرتوووه تا ئەو دیاری و سه‌وقاتانه که خزمه‌کانم بۆی ده‌نێرن له ده‌ست نه‌دا، ناردرنی ئەو دیاری و سه‌وقاتانه‌ش له‌به‌رئه‌وه‌یه که شایه‌دی بدا من هیشتاش دێوانه‌م و با وه‌کوو ئەغله‌ب به‌عه‌قل و هۆشه‌وه ده‌مبینی ده‌لێ هیشتاش چاک نه‌بوومه‌وه. گه‌وره‌ترین دوژمنی منیش له‌م پێوه‌ندییه‌دا ده‌وله‌ت و مائی زۆر و زه‌وه‌ندی منه. چون میرانگرانی من به‌خاتری سوود وهرگرتن له‌م سامانه زۆره راستییه‌کان ده‌نینه ژیر پێ و لایان وایه من هه‌ر شیتم و سه‌رکیشم و نه‌بوومه‌ته‌وه مرۆقه‌که‌ی جاران.»

سه‌رتان نه‌هینمه ئیش، دێوانه ئەوه‌نده‌ی قسه‌ی حیسابی و ریکوپیک کرد که که‌شیشی له راستگویی سه‌رپه‌رشتی شیتخانه، دردۆنگ کرد و خزم و قه‌ومه‌کانی خۆشی وه‌ک تاقمییکی به‌ته‌ماع بی‌به‌ری له هه‌ستیا‌ری و سۆز و عاتیفه‌ی مرۆفانی پێ ناساند و خۆشی وها زانا و فه‌رزانه نیشان دا که که‌شیش بریا‌ری دا بیا‌ته لای ئوسقوفی گه‌وره تا هۆیش له‌ نزیکه‌وه له راستییه‌کان ناگه‌دار بێته‌وه. که‌شیشی خیرخواز و ساده دل له‌سه‌ر ئەم بریویه که دێوانه به‌ته‌واوی چاک بووه‌ته‌وه تکای له به‌رپرسی شیتخانه کرد که جلوه‌برگی پۆزی یه‌که‌م که زانای خۆینده‌وار به‌وانه‌وه هاتوو‌ته شیتخانه بده‌نه‌وه.

به‌رپرسه‌که له که‌شیشی ویت ئەم کاره نه‌کا و دیسان جه‌ختی له‌سه‌ر ئەوه کرده‌وه که ئەو زانایه ئیستاش هه‌ر شیتته، به‌لام ئەم قسانه هیچ کاریگه‌رییه‌کی له‌سه‌ر که‌شیش نه‌بوو. ناچار به‌رپرس، چون ئەمری ئوسقوفی مه‌زن له پشت مه‌سه‌له‌که بوو، ملکه‌چ بوو، ئەمری کرد جلوه‌برگی خۆینده‌واری زانایان که هه‌ر تازه و نوێ بوون، بده‌نه‌وه به‌خۆی. خۆینده‌وار که خۆی له جلوه‌برگی عاقلاندا دیت و لیباسی شیتخانه‌ی توور هه‌لدا‌بوو ئیزنی له که‌شیش وهرگرت ئیزن بدا له هاویه‌ندییه‌کان مأل ئاوا‌یی بکا. که‌شیش گوتی منیش له‌گه‌لت دیم و پیم خۆشه شیتته‌کانی ئەو شیتخانه‌یه ببنیم. هه‌موویان به‌ریزیک پله‌کاندا سه‌رکه‌وتن و ئەوانه‌ی له ده‌روبه‌ریش بوون ره‌گه‌لیان که‌وتن. کاتیک خۆینده‌واری زانا گه‌یشته ئاستی قه‌فه‌سێک که دێوانه‌یه‌کی ترسناکی تیدا بوو (هه‌ر چه‌نده له سه‌عاته‌دا دێوانه‌ی تووره زۆر ئارام و بیده‌نگ بوو) رووی تی کرد و گوتی: «گوێ بده براکه‌م، ئەگه‌ر کار و فه‌رمایشته هه‌یه ئەوا من ده‌گه‌ریمه‌وه مائی خۆم. چون خودای گه‌وره و دلۆفان به‌لوتف و که‌رهمی

خۆی، هه‌ر چه‌ند من هیچ قابیل نیم، دیسان عه‌قل و شعوری پێ داومه‌وه. ئەوه ئیستا من ساغ و سلامه‌تم و عه‌قل و هۆشم ته‌واوه. تۆش ته‌وه‌کولت به‌خودا بی و هیواکه‌ت به‌که‌رهم و گه‌وره‌یی ئەو بی و بزانه هه‌ر وه‌ک منی شه‌فا داوه له‌وانه‌یه تۆش چاک بکاته‌وه. من نانی شه‌کرت بۆ ده‌نێرم و تۆش به‌ئیشتیا بیانخۆ! چونکا من پیم وایه هه‌موو شیتیه‌کانی ئیمه لێره‌وه ده‌ست پێ ده‌کا که زگمان به‌تاله و که‌لله‌مان پری بایه. به‌هه‌رحال غیره‌ت و ئازایه‌تیت هه‌بی و بزانه که داماو‌ی و نا‌هومی‌دی له قه‌هیران و نه‌هامه‌تیدا ساغی و سلامه‌تی مرۆف له ناو ده‌با و له مردنی نیزیک ده‌کاته‌وه.» قسه‌کانی خۆینده‌واری زانا گه‌یشته گویی دێوانه‌یه‌کی تریش که به‌رامبه‌ر به‌قه‌فه‌سی دێوانه‌ی تووره له قه‌فه‌سێکدا زیندانی بوو. ئەو دێوانه‌یه له‌سه‌ر سه‌سیریکی کۆن و شر که به‌رووتوقووتی له‌سه‌ری پراکشابوو هه‌ستا و به‌ده‌نگی بلند پرسی که ئەوه‌ی به‌عه‌قل و به‌جه‌سته به‌ته‌واوی چاک بووه‌ته‌وه و خه‌ریکه بریوا کێیه. زانای خۆینده‌وار گوتی: «هاورێ، ئەو منم که قه‌سته‌ی رۆیشتم هه‌یه. من ئیتر پێویستیم به‌مانه‌وه لێره نییه و قه‌ت شوکری خودای ته‌واو ناکه‌م.» دێوانه گوتی: «دۆستی خۆشه‌ویست، جه‌نابی خۆینده‌وار، ئاگات له قسه‌کانی خۆت هه‌بی نه‌وه‌ک شه‌یتان فریوت بدا. به‌بروای من بکه‌وه سه‌ر ئەژنۆ و ئارام و ئاسووده له جیی خۆت دانیشه و له‌سه‌ر په‌ت و سینگی خۆت هه‌دا بده با تووشی زه‌حمه‌تی چوونه‌وه مأل و هاتنه‌وه‌ی ئیره نه‌بی.» خۆینده‌وار گوتی: «من باش ده‌زانم که چاک بوومه‌وه و ئیتر هیچ شتیک مه‌جبورم ناکا بگه‌ریمه‌وه ئیره.» دێوانه هاواری کرد که: چۆن! تۆ چاک بوویه‌وه؟ سه‌یره! سه‌یر! زۆر باشه! راستی خودا رینوینت بی! به‌لام به‌ناوی ژوپیتیر خودای خودایان! به‌ناوی ژوپیتیر خودای خودایان که من نوینه‌ری گه‌وره‌یی و قودره‌تی ئەو له‌سه‌ر زه‌مینم، سویند ده‌خۆم که به‌سزای ئەم تاوانه گه‌وره‌یه که شاری «سیویل» پێی هه‌لساوه، یانی ده‌یه‌وی تۆ له‌م جیگه‌یه بیا‌ته ده‌ره‌وه و بتخاته‌وه ریزی خه‌لکی عاقل و فه‌رزانه، ئەو شاره وها سزا بده‌م و کاره‌ساتییکی وها ترسناکی به‌سه‌ر بێنم که بیره‌وه‌رییه‌که تا چه‌نای چه‌ن سه‌ده له بیر که‌س نه‌چیته‌وه! تۆ ئە‌ی خۆینده‌واری بی که‌لگ و می‌شک به‌تال، مه‌گه‌ر نازانی من هه‌ر چی بمرۆی ئەنجامی ده‌ده‌م و له عۆده‌ی دیمه‌ ده‌ر؟ من ژوپیتیری به‌خرۆش و نه‌عه‌ره‌تم و هه‌وساری هه‌لسوورانی هه‌ور و هه‌وره‌تریشقه به‌ده‌ست منه و ده‌توانم به‌وانه دنیا وێران بکه‌م، هه‌مووی سه‌روژیر که‌م! به‌لام نه، من له‌سه‌ر ئەم شاره بی شعوره زۆرت له سزایه‌ک ده‌کار ناکه‌م. هۆیش ئەوه‌یه بۆ ماوه‌ی سی سالی ره‌به‌ق دلۆپیک، ته‌نیا دلۆپیک باران به‌سه‌ر ئەو شاره‌دا نابارینم و ده‌سپییکی ئەنجامی ئەم

سزايهش له پژ و سهعات و دهقيقهيهكرايه كه هم ههپهشهيهم له زاري دهرهپهپوه. سهيره!... كه تو نازادي! تو ساغي! تو عاقلی! بهلام من ديلم! من نهخوشیكي ديوانهم! زور باشه، با وایی! بهخو ئهگه له فكري ئهوه بکهوم كه دلپویکتان ئاو بو ببارینم وهك ئهوه وایه كه بمهوی خوم له سیداره بدهم.» عاقلان بهسهرنجهوه گوئیان بو قسهی ئهو شیتته راگر تبوو. بهلام خویندهواری ئیمه رووی ده کهشیش کرد و گوتی: «هزرهتی ئاغا، تو خوا نارپهحت نهبی و گوئی مهده قسهکانی هم دیوانهیه! ئهگه له ژوپیتیره و نایهوی باران بهسهر شاردن بباری، من نیپتون یانی باوکی ئاوهکان و کانیاوهکانم و ههرکات پیویست بی خوم باران دهبارینم.» کهشیش گوتی: «ئهگه وایه باشتهر تو له شوینی خوت بمینییهوه، خوا یار بی له دهرهفتهیکی تردا دیمهوه لات.» بهرپرسی تیمارستان زور پیکهنی تا ئهوه پادهیهی که کهشیش له بهر شهرم و خهجالهتی سوور هه لگه را. وه بهلام خویندهواری چارهپهشی ئیمهش کاربهدهستانی شیتخانه دهست بهجی جلویهرگیان له بهر دارنی و خستیانهوه شوینی خوی! وه حیکایهتی ئیمهش هاته کوتایی.»

دۆن کیشوت گوتی: «باشه، جهنابی ئاغای دهلاک، ئهوه بوو ئهوه نهقلهی که دهفتهرموو دهگه ل حال و بارودۆخی ئیمه ئهوهنده یهکتر دهگرنهوه که له گیرانهوهی خوت پی پانهگیری؟ ئاخ ئهی ئاغای ردین تاش! ئهی ریش تاش. چهنده کویره ئهوه کهسهی نه توانی له پشت بیژینگهوه ببینی! ئایا مومکینه جهنابتان نهزانن که ههلسهنگاندنیکی که خه لک له نیوان تیگهیشتن ده گه ل تیگهیشتن، نازایهتی ده گه ل نازایهتی، جوانی دهگه ل جوانی و پهسنایهتی دهگه ل پهسنایهتی، ههمیشه ناحهز و بیجی و ناماقولانهیه؟ من بهش بهحالی خوم ئهی دهلاکی بهریز ده لیم که من نیپتونی خودای ئاوهکان نیم و چاوهروانیس نیم بهپیاویکی ماقوول و تیگهیشتموم دابنن، چون بههوش و تیگهیشتمو نیم، من تهنیا لهو رتبازهدا تی دهکوشم که بهخه لکی دنیا حالی بکهم ئهوهی که نایانهوی چاخی پالهوانانی سهرگهردان بوو بوژیننهوه، تووشی خهتایهکی گهوره دهبن. دهورانی خراب و بوگهنی ئیمه شایانی ئهوه نییه که له سهعهدهت و بهختهوهی له تاریف کردن نههاتووی دهورانیک سوود وهریگری که پالهوانانی سهرگهردان، بهرگری له ولات و ناگه داری له کیژان و دهستگرتنی ههتیوان و سزادانی بهدکاران و پاداش دان بهکهوتوووان یان کردبووه ئهرکی سهرهکیی خویان. زوربهی پالهوانانی سهرگهردانی هم سهردهمهی ئیستا له بهر خسه خشی لیباسی هریر و ئهتلهس و زهری و پارچهی گرانبایتر که دهبهری دهکن، زورتر له زری که بو شهپ له بهری دهکن حهز وردهگرن. ئهمرۆ ئیتر پالهوانیکی سهرگهردان که سهرتاپی

چهکار، له بیاباندا بخهوی و له گه ل ههواي سارد و گهرم و ناسازگار بسازی، بوونی نییه؛ ئیتر پالهوانیکی سهرگهردان نادۆزییهوه که لهسهر پشتی سواره بهر، پال وه نيزهکهی بدا و بخهوی و بهخهونووچکه و ده بیره وه هوش چوون خوی بهسینیتتهوه؛ ئیتر پالهوانیک نهماوه له میشهیهک دهرهپری و هه لکوتیتته ناو چیاپهکی ئهستهه و ئهوهنده پروا تا دهگاته لیواری چۆل و هۆلی دهريا که شهپۆله قهلسهکانی دهريا چهپۆکانی بهسهردا دهدهن و لهوی لۆتکهیهک بدۆزیتتهوه بی بایهوان و سهول و دهکه ل و سوکان(*)، وه بهدایکی نازاوه خوی بخاته ناو ئهوه لۆتکهیه و دهگه ل شهپۆلان و هه لچوون و داچوونی دهريا بهرهههکانی بکا و شهپۆلهکان جاریک بیگهیننه ئاسمان و جاریک بیهیننه ناو قوولایی گهرداویک، بهلام ئهوه وره بهر نهدا و بهغهزهه و قینهوه دهگه ل تۆفانی سامناک و قورس و بهخروش بهشهپ بی، پاشان بی ئهوهی خوی فکری لی کردبیتتهوه، تی بگا که سی ههزار فرسهه لهو شوینه دور کهوتووتهوه که لهوی سواری لۆتکه بووبوو و کهوتووته ولاتیکی کهس نهناس و بی ناو و نیشان؛ ئهوه دم له لۆتکه بیتته دهر و پرواته سهر لیواری ئهوه سهرزهمینه نهناسراوه و دهگه ل پروادوی پر مهترسی و گهوره پرویهروو بیتتهوه که نه تهنیا شایانی نووسین لهسهر کاغهز بن به لکو دهبی لهسهر ته بهقی زیرین هه لکه ندرین و بنووسرینهوه. ئهمرۆ زهمانیکه که ته مهلی و کهوهدهنی بهسهر تیکۆشان و چالاکي، بیکاری و خویریگه ریهتی بهسهر کار و زحمه تدا، عهیب و رهزالت بهسهر تهقوا و فهزیلهت، و بی حهیاپی بهسهر جوامیریدا، خهیا ل پلاو له کاری شهپ و بهرهههکانیدا، بهسهر کردهوی پیاوانه دا زال بوون و چهکی نازایان و بویران بیجگه له سهردهمی زیریندا له نیو پالهوانانی سهرگهرداندا، درهوشانهوه و ترووسکهی نهبووه. ئهگه ر بیجگه لهوه شتیکی ههیه بفرموون بزائم کی پاکداوینتر و نازاتر بوو له «ئامادیس گول»؟ چ کهسیک له «پالمیرنی» ئینگلیستان بههوشتر و زانتر بوو؟ چ کهسیک بهخولق خوشی تهیرانی سپی هاته سهر دنیا؟ چ کهسیک عاشقتر و شهیداتر له «لیسوارت» Lisvart ی یونان بوو؟ چ کهسیک بهقهدهر «دۆن بیلیانس» بریندار بوو یا دوزمنی بریندار کرد؟ چ کهسیک بیباکتر و بهورتر له «پریونی دۆ گوویل» Perion de govel بیندراوه. چ کهسیک بی پهرواتر له «فلیکس ماریسی دیرکانی» ده ئهوینداری و گوتویژی عاشقانه دهگه ل خاتونان بیندراوه؟ کام پالهوان راستگوتر و پیاوتر له «ئیسپاندیان» بووه؟ کی ده غیرهت و بویریدا گه یاندوویهته «دۆن ژیرۆن ژیلیۆ دوتراس»؟ کی دلپرتره له «روودمۆن»؟ کی ههیه له ته دبیر و تیبینیدا بگاته «سوئانی سویرین»؟ نازاتر و بهجهرگتر له «رنۆکه» کی دیویهتی؟ کی ههیه وهک «رۆلان» هه رگیز ده شکان نههاتبی؟ چ

کەسێک بە ئەدەب و میهره بانتر له «رۆژه» بووه؟ پالەوانێک که به بڕوای «توورپن» دهکتیبی ئەستیره ناسیی خۆیدا، بنه ماله ی دووکه کانی «فیرار»^(۳۱۷) Ferrar له تۆرمه مه ی ئەوانن. ته وای ئه م ناوداران و پالەوانانه و زۆر که سی تریش که من ده توانم ناویان به رم پالەوانی سه رگه ردان بوون و ده سه رده می خۆیاندا شانازی و پروناکیی دنیای پالەوانی بوون. مه به سستی من له و پینشیا ره ی که ده مو یست بیده مه خزمه ت خاوه ن شکۆ ئەوه بوو که له م جو ره پالەوانانه له ده رباری خۆیدا کو بکاته وه. ئەگه ر ئەو ناوداران له ده رباری پادشادا بوایه ن، خاوه ن شکۆ پیدایه سستی به و هه موو خه رج و موخارجه نه ده بوو، چون پالەوان زۆر مه ردا نه خزمه تیان پێ ده کرد و سولتانی تورک بیجگه له وه ی پشیشی خۆی برینته وه، چاره یه کی پێ نه ده ما. جا، به و هه مووه شه وه که من ناچار ده بێ له سه ر جیگه ی خۆم بمیتمه وه، چون که شیش نایه وێ له شیتخانه ده رم بێنی وه ئەگه ر به فه رمایشی جه نابی ده لاک، ژوبیتیر ئیشتیای له باران باراندن نییه، من لیره حازرم و هه رکات ویستم باران ده بارینم؛ من ئەو قسه بۆیه ده کم که جه نابی «... سه لمانی» بزانی من ده قسه کانی ده گه م! ده لاک گوتی: «جه نابی ناغای دۆن کیشۆت، به راستی مه به سستی من سووکایه تی کردن به پپوانه ی پیرۆزی چه زره تی جه نابت نه بوو، وه چون نییه تیککی خراپم نه بوو خودا پروحم پێ بکا. جه نابتان نابێ بره نجین و نارحه ت بن.» دۆن کیشۆت گوتی: «من خۆم زانی که تووره بم یا نه بم.» له م جیگه یه دا که شیش وه ده نگ هات و گوتی: «هه ر چه ند هیشتا لیوم هه لئه پچریوه، قسه یه ک بلیم به لام با به تیک هه یه که وه ک خۆره ده روونم ده خواته وه و ویژدانی شتیواندووم، ئەو با به ته ش له فه رمایشته کانی دۆن کیشۆته وه له ده روونمدا سه ری هه لدا.» دۆن کیشۆت گوتی: «جه نابی که شیش هه ر چی دلت ده یه وێ بیفه رموو، ئیجازه ی هه موومان به ده ست ئیویه ه. که و ابوو فه رمایشتی خۆتان به فرموون چون خودا به ردار نییه که سیک به ویژدانی نارمه ته وه بیده نگ بێ.» که شیش گوتی: «زۆر باشه، ئیستا که ئیزنتان دام، قسه ی خۆم ده کم که ئەویش ئەمه یه: من به هیچ کلوجیک ناتوانم دلی خۆم رازی بکه م، ئەو شته قه بوول بکا که ئەو هه موو پالەوانه سه رگه ردا نه له دنیا دا هه بووبن و وه ک خه لکی ئەم جیهانه خاوه نی گوشت و پیتست و ئیسقان بووبن؛ به پچه وانه وه من وای بو ده چم که ته وای ئه م که سانه بیجگه له ئەفسانه و درۆ یا پر و پوچ شتیکی تر بووبن و

۳۱۷- توورپن کتیبی ئەستیره ناسیی نووسیوه و ناوبردنی دووکه کانی فیرار به «رۆژهش» قسه ی ئەو نییه، به لگو له کتیبی «رۆلانی تووره» نووسینی ئادیوست نه قل کردوه که رۆژه قاره مانی سه ره کی ئەوه. (لوویی ویا ردۆ)

سه ره بوورده.... و حیکایه ته کانی شه ئه فسانه ی ده ست په روهر ده ی خه یالن که خه لکی به خه به ر یا باشتره بلیم نیوه خه و آوو بو ئەوانی تریان گێرا وه ته وه. دۆن کیشۆت گوتی: «ئوه ش هه له و خه تابه کی تره که جه ماوه ریکی گه و ره بڕوایان به بوونی پالەوانانی سه رگه ردان له دنیا دا نییه. به لام من زۆر تی کو شام و زۆرم لیکۆلینه وه ده گه ل زۆر تا قم و ده سته له خه لک کردوه تا راستیه کانی سه لیم و تیشکی پروناکی بخرمه سه ر ئەو مه سه له گرینگه. له م کاره گرینگه شمدا زۆر جار به هیچ جیه ک نه گه یشتووم، زۆر جاریش توانیومه له سه ر بنه مای راستی و حه قیقه ت پلانی خۆم دا به زینم. ئەم مه سه له یه وه ها زه ق و به رچا وه که به وێرانه وه ده لیم من ئاماد یسی گو لم به چاوی خۆم دیتووه؛ ده توانم بلیم که ئەو مرۆفیککی که له گه تی سپی پیتست بووه به ریشکی ره ش و تۆپ و به نیگایه کی نیوه شیرین و نیوه تووره و وشک و بێ ره زایانه. له سه ر یه ک پیاویک بووه که ده گه ل قسه کردندا دره نگ ده ره ل بووه و زۆر زوو خا و بووه ته وه. من هه ر وه ک «ئاماد یسی گو ل» م پێ ناساندن، ده توانم با سی پالەوانی دیکه شتان بو بکه م و نیشان و علامه ت و تایبه تمه ندیه کانی تاکه تاکه یان بو ئیوه روون که مه وه. وه چون یه قینی ته واوم هه یه که ئەوه ی له باره یاندا ده یگێر نه وه، هه مووی بێ زیاد و که م دروسته، ده توانین وه ک فه یله سووفیک له پرووی ئاکار و هونه رونیی و چالاکیه کانییه وه رهنگی روخسار و قیافه و تایبه تمه ندیه کانیان بپیننه به ر چا و.» ده لاک پرسی: «جه نابی دۆن کیشۆت، به رای ئیوه «مورگان» ی دیو چ جو ره هه یکه ل و قیافه یه کی هه بووه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «له مه ر دیوان ده بێ بلیم له بنه ر هتدا ئەو با سه هه یه که ئایا دیوه کانی له سه ر دنیا هه بوون یا نه بوون و له م باره وه بیره رای جیاواز گه لیک هه یه. به لام کتیبی پیرۆز که به قه ده ر زه رییه ک له راستی دوور نه که و ته وه ته وه ده لێ دیو هه یه. ئەوه ش له شوینیکدا یه که با سی حیکایه تی «گو لیاب»، دیوی فه له سستی ده کا و ده لێ به رزیی بالای حه وت زه ر(*) و نیو بووه. دیاره قه د و قه واره یه کی ئەوتۆ سه یروسه مه ره یه. هه ره وها له دو رگه ی سیسیلدا لوولاکی ده ست و لاق ئیسقانی شان و پیل و پێ، دۆزرا وه ته وه که لیکیان دا وه ته وه هی دیوه کانی بووه و به رزیی بالایان به قه ده ر بورج و قه لا بووه. ئەم راستیه به ده لیلی ئەندازه (هه نده سه) ش مسۆگه ر ده کری. به و هه موو زانیاریه ی شه وه من ناتوانم به وردی پیت بلیم که قه د و قه لافه تی مۆرگانی دیو چه نده بووه، به لام نابێ زۆر گه و ره بووبی چون له زۆر جی خویندوومه ته وه که ده بن میچدا خه وتووه و که سیکیش بتوانی ده ژیر میچ و له ناو خانووبه ردا بچا ویته وه، دیاره نابێ زۆر زه به لاح بووبی. که شیش گوتی: «ته وا و دروسته.» وه چۆن له و توره ات و هاته ران پاته رانه ی دۆن

کیشۆت زۆری حەز دەبرد ئەوجار باسی شکل و قیافەى «رینۆ دۆمۆتۆبان» و رۆلان و باقىي سوارانى دوازدهوانەى فەرەنسى که هەموو پالەوانى سەرگەردان بوون لىي پرسی: دۆن کیشۆت گوتى: «لەمەر» «رینۆ» دەتوانم بەراشکاوى بلیم که پیاویکی دەموچاوا پانى درشت و رەنگ سوور و سپى بووه، چاوى زيت و وريا بوون. پیاویک بوو زۆر توورە و تۆسن و یار و یاوهرى جەرەدە و رینگران بووه. وه بەلام لەمەر رۆلان یا رۆتلان یا ئۆرلان (چون میژوو هەر سیک ناوى لەسەر داناوه) من پیم وایه، یا بهیهقین عەرزت دەکهەم که پیاویکی ناونجی و چوار شانە بووه و له ئەژنۆکانیدا کهمیک خوارایی بەر چاوا کهوتوووه. روخساری گەنم رەنگ، ریشی زەر و کورت و سوور و بەدەنى مووی زۆر بووه و نیگای ترسناک و پری هەرپەشە و قسەى کورت و برنەدە و خویشی پالەوانیکی دلۆفان و بەئەدەب و بەتەریبەت بووه. کەشیش گوتى: ئەگەر جوانى و رەزاسوویکی «رۆلان» بەو ئەندازە بووه که جەنابت باسى دەکهى که وایبوو جیگەى سەر سوورمان نییه که خاتوون ئانژلیک ئەوى نەویستوووه و عاشقى جوانى و بەژن و بالای تازەلاویکی عەرەب بووه که تازە خەتى سمیلانى داوه و گەنجینهى جوانى و جەمالی خوێ بەرەدەستى ئەو لاوه نەو نەمامه ناوه. بەراستى که ئانژلیک لەودا که جوانى و رەزاسوویکی «میدور»ى لەسەرەوى هیبەت و توورەیی رۆلان داناوه، بەتەواوى زهوق و سەلیقەى خوێ نیشان داوه. دۆن کیشۆت گوتى: «جەنابى کەشیش ئەو ئانژلیکە ئافریدەیهکی سووکەسەر و هەوسەباز بوو. کچیکی ئەهلی رابواردن و عەیش و نۆش بوو که هەر چەندى بەجوانى ناویانگی رۆیشتبوو ئەوەندەش بەسووکى و بى بەند و بارى ناوى دەرکردبوو. ئەو بەچاوى سووک تەماشای هەزاران پیاوى گەورە و پالەوانى بەرزەفر و هۆشمەندى دەکرد و خوێ دا دەست لاویکی عەرەب که ریشیکی نەرمى وهک بەرگنى (*) بەسەر چەناگەیهوه روا بوو. عەرەبەش غولامیک بوو که نە سەرۆت و سامانیکی بوو نە پلە و پایەیهک. تەنیا ئەوەندە نەبى که تا ئاخىر بۆ دۆستى خوێ وهفادار مایهوه. شاعیر و تەرانه بیژیکى بەناوبانگ که له پێهەلاگوتنى جوانى و جەمالی ئەودا له هەموو کەسى تى پەراندوووه، یانى ئاریدیوسى گەورە کاتیک دەبینى که ئانژلیک بەمجۆرە خوێ هیناوته ریزی خوارهوه گەورەیی و ناویانگی خوێ دەژیر پى ناوه، یا ناویڕى بیان زات ناکا که سەرگوزەشتى شەرماویى ئەو پاش ئەو کارە ناحەزە بگيریتەوه و بەدەنگ بیلى، ناچار ئەو کچه بەحالى خوێ بەرەهەلدا دهکا و دەلى:

«بەلام چۆن ئەو عەسای پادشاییی چینی وەرگرت، من له گوتنى ئەوه عاجزەم، شایهەد یهکى تر بەچەنگیکى باشتەر نەغمەى ئەو رووداوه بلیتەوه.»

بىگومان ئەم واژانە وهک دەنگیک له غەیبهوه بوون، چون شاعیران هەمیشە خوێان بە فریشتەى غەیبى دادەنن و پيشگووییەکهى ئاریدیوسىش وهراستگهرا. چون لهوان رۆژان بەدواوه یهکیک له شاعیرانى ناودارى ئەندلۆس تەرانهیهکی بەناوى فرمیسکهکانى ئانژلیک^(۳۱۸) گوت و یهکیک له شاعیرانى کاستیل که هیچ کەس له پروانگەى ناو و ئاوازهوه نەگەپوهته ئەو، له تارىفى جوانى و جەمالی ئەودا بەنەغمە و سرۆود دەنگى دایه^(۳۱۹) دهلاک لهو کاتەدا هەودای قسانى بەدەستەوه گرت و گوتى: «جەنابى دۆن کیشۆت ئایا دەنێو ئەو هەموو شاعیرانەدا که بەئانژلیکیان هەلاگوتوووه، کەس نەبووه هەجوى بکا؟ دۆن کیشۆت گوتى: «من وای بۆ دەچم ئەگەر «ساکریپان» یا رۆلان شاعیر بووايهن ئەو کارهیان دەکرد. چون یهکیک له تايهتەمەندییهکانى شاعیران ئەوهیه کاتیک کهوتنه بەر بى وهفایى و جەفای دلەبر، جا چ دلەبرهکیان ئەم بى مهیلییه نیشان بدا یا بيشاریتەوه، ده هەجویدا شیعیران دەلین و بەقەسیدەى پری له تەوهین تۆلەى خوێان دەکەنەوه، بەلام ئەو تەرزە تۆلەکردنەوانه له پیاوانى ئاوا شایستە نییه. لهبەرئەوه من تا بەئەمرۆ هیچ هەجوێکم لهمەر ئانژلیک که دنیاى سەرۆبن کردبوو، نەبیستوووه. کەشیش گوتى: «بەراستى موعجیزهیه!» لهو کاتەدا دەنگى لهناکاوى هاوار هاواری خوشکەزا و کەیبانوو که چەند ترووکەیهک (*) بوو له مەجلیس دەر کهوتبوون له حەوشهوه گەپشته گوی و حازران هەموو راست بوونەوه و بەدواى ئەم هەرا هەرایەدا رۆیشتن.

۳۱۸- فرمیسکهکانى ئانژلیک کارى «لوویى بارانۆنۆ» شاعیرى ئیسپانیایى که دۆستى نزیکى سێروانتیس بوو.

۳۱۹- شاعیرى کاستیلی، هەمان لۆپ دۆ ویتگا شاعیر و نووسەرى دەستپەرەنگین که دیوانه شیعیکی بەناوى Le her mosura de angelica نووسیوه. (مۆریس باردۆن)

مالەكەى وەدەر كەوتن. لە رینگەدا كەشيش بەدەلاكى گوت: «هاورئ هەربينا ديتت يەككەك لەو رۆژانە نەجيب زادهى گەورەى ئيمە لە قەفەس دەريەپى.» دەلاک گوتى: «هيچ شك دەودە نييه، بەلام من بەو سەرم لى ئەستوور بوو ئەم مەيتەرە بى عەقلە چۆن خۆى بەهيوای دورگە ئاوارە دەکا و بەهيچ شتوويهەك حازر نييه دەست لەو خەيالە پووچەلە هەلبگرئ!» كەشيش گوتى: «خودا پرەم بەهەر دووكيان بکا، بەلام ئيمە دەبى وريا بين و بزانيں ئاخري كارى ئەو پالەوان و مەيتەرە بەكوئ دەگا، چون جارئ وەزعى ئەم دووانە بەجۆرئكە كە دەلئى هەر دووكيان لە قالبئكدا دروست كراون و ديوانەبييهكانى ئەرباب بەبئى كەريەتى و ساويلكەبييهكانى مەيتەرەكەى بايى توورئكە (*).» دەلاک گوتى: «ئەم فەرمایشته بەتەواوى دروسته، بەلام دەموئى بزنام ئیستا چ پیلانئك دادەرپۆزن.» كەشيش گوتى: «خەيالئ ئاسوودە بئى، خوشكەزا و كەبيانو پیمان دەلئین دەيانەوئى چ بکەن، چون ئەوان لەو ژنانە نین لە پشت دەرگا و كەلئین و قوژبانان خۆ نەگرن و كوئ نەدەنە قسەكانيان.»

لەو كاتەدا دۆن كيشۆت سانكۆى بردبوو ژوورى خۆى و دەرگای لە هەمووان داخستبوو. كاتئك هەر دووكيان بەتەنيا مانەو پالەوان گوتى: «سانكۆ، بەوہى كە گويم لى بوو دەتگوت من تۆم لە مال و ژيان هەلبړيوه، زۆر نارەحت بووم، وە ئەگەر ديسان ئەو قسەيە بكەيتەو نارەحتتريش دەبم، چون منيش وەك تۆ لە مالى خۆم نەبووم. ئيمە هەر دووكمان پئكەو سەفرمان كردوو و پئكەوہ بئير و بەويدا رۆيشتووین و چاك و خراپ هەر چى ديتوویمانە بۆ هەر دووكمان بوو. ئەگەر جارئك تۆيان هاوئشتووہتە ناو لئفە و هەليان پەراندووئى، سەد جار جەستەى منيان دەژئير دار و چۆماغدا وردوخاش كردووہ. بەهەر حال ئەمنيش هەر وەك تۆ بووم.» سانكۆ گوتى: «هەر چى دەگەل تۆيان كرد، هەمووى دە جئى خۆيدا بوو، چون خۆت دەتفەرموو بەلا و موسيبەتى گەورە و چكۆلە بۆ ميزاجى پالەوانانى سەرگەردان خۆشترە تا بۆ مەيتەرەكان.» دۆن كيشۆت گوتى: «سانكۆ تۆ بەهەلە چووئى، چون وەك پئيشينيان دەلئین «ئەگەر سەرت وەژان كەوت هەموو گيانت دەگەلى دئشى.» سانكۆ گوتى: «ئەرباب من بيچگە لە زمانى خۆم هيچ زمانئك نازانم.» دۆن كيشۆت گوتى: «مەبەستم ئەوہىە من كە ئەربابى تۆم وەك سەرى تۆ وام و تۆش وەك ئەندامئكى منى. بەو دەليلە نارەحتئى من ئى تۆش هەيە و منيش بەنارەحتئى تۆ تئك دەجم.» سانكۆ گوتى: «بەلئى بەپئى قاعيدە دەبئى هەر وابئى، بەلام لە كاتئكدا كە من، يانى ئەندامئكى تۆيان دەلئفەى هاوئشتبوو، سەمايان پئى دەكردم، سەرم كە جەنابتان بن لە پشت ديوارەكە

لەمەر شەرە دەندووكەى سەختى سانكۆپانزا

دەگەل خوشكەزا و كەبيانووى دۆن كيشۆت و باقىى رووداوە خۆشەكان

دەگيرنەوہ كە ئەو دەنگەى كە بەگوئى دۆن كيشۆت و كەشيش و دەلاک گەيشت لە كەبيانو و خوشكەزا كەيەوہ بوو كە دەگەل سانكۆپانزا بەدەمەقالە هاتبوون؛ هۆيەكەى ئەوہ بوو سانكۆ دەيوست بەزۆر بئتە ناو مال و ئەوانيش دەرگايان قەپات كردبوو، نەياندەهئشت وەژووړ كەوئ. كەبيانو دەنگى هەلئيناوو و دەگوراند: «ئەم رئگرە چى لە ئيمە دەوئ؟ بړۆ كابر! وەدەر كەوہ! ئەوہ هەمووى خەتائى تۆيە ئەربابەكەمان فرىو دەدەى و لەو دەشت و بيابانە دەيھئنى و دەبيەى! ئەوہ هەمووى تۆ پئى دەكەى!» سانكۆ لە جوابدا گوتى: «بړۆ ئەى كەبيانووى شەيتان! ئەوہى فرىوى خواردووہ و ئاوارەى دەشت و سەحرايە منم، نە ئەربابى تۆ. تۆ لەم بوارەوہ بەهەلەدا چووئى، چون ئەوہ كە من دەگەل خۆى لەو دنيايەدا دەخولئنتەوہ. ئەوہ كە بەفئيل و فرىو لە مالى خۆم دەر دەكئشى و قەولى دورگەيەكى پئى داوم كە ئیستاش چاوەرپوانى دەكەم.» خوشكەزائى دۆن كيشۆت گوتى: «ئەى سانكۆ غەزەب لئگيراو، خودا بتكوژئ بۆ خۆت و دورگەت! ئاخەر دورگە يانى چى؟ رەنگە دورگە خواردەمەنيەك بئى! دەك بەسندانئ بئى چلئسى نەوسن! سانكۆ گوتى: «نە بابە، دورگە خواردەمەنى نييه، شتئكە كە دەبئى بەسەريدا دەسەلاتدارى بكەى؛ شتئكە بەتاقى تەنيا لە چوار شار باشتەر و تەنانەت لە پلە و پايەى چوار دادوہرى دەربارى بەنرخترە.» كەبيانو گوتى: «بەو حالەشەوہ، ئەى هەمبانەى فەساد و ئەى كووپەى خەيانەت! من ناھيئلم تۆ بئيتە ناو ئەو مالە. بړۆ مالى خۆت ئاوەدان كەوہ و زەوييەكانت شتو كەوہ و دەست لە دورگە و مورگە هەلگرە.»

كەشيش و دەلاک لەو هەرا هەرايە زۆر خۆشحال بوون، بەلام دۆن كيشۆت لە ترسى ئەوہى مەبادا سانكۆ زبان بكاتەوہ و قسەى بئى تام و بئى مانا زۆر بکا كە بەزەرەرى ئەربابەكەى بشكئتەوہ، ژنەكانى بيئەنگ كرد و سانكۆ وە ژووړ كەوت و كەشيش و دەلاک كاتئك تئى گەيشت كە دۆن كيشۆت لە جاران زياتر غەرقى هەوسبازى پالەوانەتيه و پئى چەقاندووہ كە ببئتەوہ پالەوانى سەرگەردان، لە چاك بوونەوہى ئەو ناھومئيد بوون و لە

راوه‌ستابوو، چاوی له سه‌مای من بریپوو و هه‌ستی به‌هیچ ئیش و ئازاریکیش نه‌ده‌کرد. له حالیکدا به‌پیتی فه‌رمایشتی خۆتان ئه‌گه‌ر ئه‌ندامانی به‌ده‌ن ده‌بی سهرئیشه هه‌ست پی بکه‌ن، سه‌ریش ده‌بی ده‌رووداویکی ئاوادا ئیش و ژانیک هه‌ست پی بکا. «دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، ئایا مه‌به‌ستت ئه‌وه‌یه ئه‌و دهم که تۆیان ده‌لیفه‌که‌دا هه‌لداویشت، من هه‌ستم به‌هیچ ئازاریک نه‌ده‌کرد؟ ئه‌گه‌ر به‌پراستی مه‌به‌ستت ئه‌وه‌یه، ئه‌به‌دا قسه‌ی وا مه‌که، چون له‌و سه‌عاته‌دا زۆرت له‌ خۆت که ده‌ردی جه‌ستت ده‌چیشت من ئازاری پۆحیم ده‌دیت. به‌هه‌رحال با جارێ له‌و قسانه‌ بگه‌ڕێن، چون رۆژیک دێ پیکه‌وه دابنیشین و ئه‌و باسانه بکه‌ین و هه‌لیان سه‌نگینین، جارێ پیم بلێ خه‌لکی ئاواپی له‌مه‌ر من ده‌لێن چی و بیروپرای گشتی و خه‌لکی عه‌وام و نه‌جیب زاده و ئه‌ربابه‌کان له‌سه‌ر من چۆنه؟ له‌مه‌ر ئازایه‌تی و زۆری باسکی من و فه‌تح و هۆنه‌ره‌کانم و هه‌روه‌ها له‌ باره‌ی ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌ت و که‌سایه‌تی من ده‌لێن چی و له‌و بابه‌ته‌دا که من دهمه‌وێ ئاینی فه‌رامۆش کراوی پالئه‌وانانی سه‌ره‌گردان له‌ دنیا زیندوو بکه‌مه‌وه، چۆن داوه‌ری ده‌که‌ن؟ به‌کورتی سانکۆ من دهمه‌وێ هه‌رچی له‌و بابه‌تانه به‌گویت گه‌یشتوو به‌ ئه‌وه‌ی لێی زیاد و که‌م بکه‌ی، جا با به‌زه‌ره‌ری منیش بی، بۆم بگه‌ڕێته‌وه. له‌ تابه‌تمه‌ندییه‌کانی پیاوی پادشا ئه‌وه‌یه که هه‌رچی ده‌بیین و ده‌بیینسن راستیه‌که‌ی بگه‌ڕێنه‌وه و له‌به‌ر دلخۆشیی ئه‌و شتیکی لێ زیاد نه‌که‌ن و یان له‌به‌ر ریزگرتن شتیکی لێ نه‌قرتین. سانکۆ دهمه‌وێ بزانی که ئه‌گه‌ر راستیه‌کان رووتوقوو و بی پازاندنه‌وه و لقووپ لێ زیاد کردن به‌گویتی شانزاده‌کان گه‌یشتبا، سه‌ده و سه‌رده‌می خۆشتر به‌سه‌ر ئیمه‌دا تێ ده‌په‌رین و ئه‌و سه‌رده‌م و زهمه‌نه‌ی به‌ناوی سه‌رده‌می زێرین ناوزه‌د کراوه ده‌به‌رامبه‌ر ده‌ورانی ئیستادا، ناویکی بیجگه له سه‌رده‌می ئاسن پی نه‌ده‌دا. سانکۆ من ئه‌و قسانه‌م بۆ وشیاوی و ئاگه‌داربوونه‌وه‌ی تۆ گوت تا له‌مه‌ر ئه‌و پرسیاوه‌ی من له‌ تۆم پرسی به‌عه‌قلی تۆکه‌م و نییه‌تی پاک جوابم ده‌دیه‌وه. «سانکۆ گوتی: «ئه‌ربابی من، ئاماده‌م له‌ ناخی دل‌مه‌وه فه‌رمانی تۆ به‌رپه‌وه به‌رم، به‌و مه‌رجه‌ی به‌ریزتان له‌وه‌ی عه‌رزتان ده‌که‌م، ناڕه‌حه‌ت نه‌بی. چون خۆت ده‌فه‌رمووی که من هه‌ر چی بیستووومه بی زیاد و که‌م و هه‌ر چۆنێکی بیستووومه به‌خۆتانی بلێم. «دۆن کیشۆت گوتی: «من به‌هیچ کلۆجیک ناڕه‌حه‌ت نابم، که‌وابوو سانکۆ تۆ ده‌توانی به‌سه‌ره‌ستی و به‌تیرادیوی بی پیچ و په‌نا قسه‌م ده‌گه‌ڵ بکه‌ی. «سانکۆ گوتی: «زۆر باشه، که‌وابوو یه‌که‌م شتیکی که ده‌بی عه‌رزت بکه‌م، ئه‌وه‌یه که ئه‌و خه‌لکه تۆیان پی دیوانه‌یه و منیش که‌ر و بی عه‌قل. نه‌جیب زاده‌کان ده‌لێن تۆ پیت له‌ به‌رپه‌ی خۆت زیاتر راکیشاوه و له‌ خۆرا له‌قه‌بی «دۆن» داوه به‌خۆت و به‌چوار لۆقاو

باغی تری و ره‌ز و دوو جه‌ریب (*) زه‌وی و شه‌ره‌ لیباسیکه‌وه خۆت هه‌ناوته نێو نیوان و لاسای ئه‌ربابان ده‌که‌یه‌وه. ئه‌ربابه‌کانیش ده‌لێن که پیتان خۆش نییه نه‌جیبزاده‌کان بچه‌ ناو پیزی ئه‌وانه‌وه، به‌تایبه‌ت ئه‌و نه‌جیب زاده‌نه‌ی ته‌نیا به‌کاری مه‌یه‌تری و نوکه‌ری دین و که‌وشه‌کانیان به‌دووده ره‌ش ده‌که‌نه‌وه‌و گۆره‌وی ره‌ش به‌ده‌زوی سه‌وز پینه ده‌که‌ن. «دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌وه که هیچ پیتوه‌ندییه‌کی به‌منه‌وه نییه، چونکه من هه‌میشه جلوه‌یه‌کی تازه و پاک و خاوین ده‌به‌ر ده‌که‌م و پینه‌م به‌لیباسه‌کانمه‌وه نییه. ئه‌له‌یه‌ته له‌وانه‌یه جاروبار لیباسه‌کانم ده‌ شه‌ره‌کاندا به‌نوکه‌ نێزه و شمشیر بچهرین، نه‌که له‌به‌ر کۆنی و پزیوی. «سانکۆ گوتی: «وه به‌لام له‌مه‌ر ئازایه‌تی و زۆری شان و باهۆ ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌تی حه‌زه‌تی ئیوه و هونه‌رنوینی و کاری خۆتان بیروپرای خه‌لک جو‌رباجو‌ره: هه‌ندیک به‌شیتت ده‌زانن، به‌لام شتیکی روح سووک و خوین شیرین، زۆر که‌س ده‌لێن ئازا و به‌جه‌رگی، به‌لام به‌خت و یه‌غبال ده‌گه‌لت سازگار نییه، ده‌سته‌یه‌ک ده‌لێن پیاویکی به‌ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌تی و له‌ هه‌مان حالدا خه‌لک ئازار ده‌ده‌ی، به‌کورتی با پیت بلێم له‌ هه‌موو بواریکه‌وه ئه‌وه‌نده‌مان باس ده‌که‌ن هه‌ر مه‌پرسه و شوپرت و شو‌مان ده‌شۆن (*) و چیمان بۆ تیدا نه‌هیشتووینه‌وه. «دۆن کیشۆت گوتی: «دیوته سانکۆ، فه‌زیله‌ت و پاکی هه‌رچه‌ندی به‌رز و ته‌واوی، دیسانیش هه‌ر لۆمه و له‌قه‌می له‌سه‌ره. باوه‌ر که هیچ کام له‌ پیاوانی گه‌وره‌ی قه‌دیمی نه‌یان‌توانیوه له‌ تانه و ته‌شه‌ر، جا با که‌میش بووی، رزگاری بی. ژوول سیزار قه‌یسه‌ری پۆم که سه‌رداریکی ئاوا لیه‌هاتوو بوو، تاوانبار کرابوو که زۆر مله‌ور و گه‌وره‌بیخاوزه و لیباسی پاک و خاوین ده‌به‌ر ناکا و ئه‌خلاقێ خراپ و پیاویکی نه‌حاواوه‌یه. له‌مه‌ر ئه‌سکه‌نده‌ر که له‌به‌ر فه‌تح و زه‌فه‌ر ناوی «گه‌وره» یان پی دابوو، ده‌یانگوت مه‌یخۆره‌وه‌یه و هه‌موو کات مه‌ست و سه‌رخۆشه. که باسی هه‌یرکوول ده‌هاته‌ گۆرێ، ده‌یانگوت می بازه و داوینپیسسه؛ له‌مه‌ر «گالانو» یی ئامادیسێ گۆل گوتیان که زۆرت له‌ ئه‌ندازه‌ تووره و سه‌رکیشه و به‌خودی ئامادیسێش ده‌لێن زۆر گرینۆک بووه. که‌وابوو ئه‌ی سانکۆ بی ئه‌نوی خۆم ئه‌و تۆمه‌تانه‌ی له‌ منی ده‌ده‌ن له‌ به‌رامبه‌ر ئه‌و هه‌موو تۆمه‌ت و تاوانباریه‌ که ده‌یده‌نه پال گه‌وره‌پیاوانی دنیا هه‌ر هیچ نییه و ده‌بی فه‌رامۆشی بکه‌ی، به‌و مه‌رجه‌ی هه‌ر ئه‌وه‌نده بی که گوتت و چی تر نه‌بی. «سانکۆ هاواری لێ به‌رز بووه‌وه که: «ئه‌ی ئه‌رباب هه‌شتا کویت دیوه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «چۆن مه‌گه‌ر شتیکی تریش ماوه؟» سانکۆ گوتی: «قوربان که‌لله‌ی زل ئه‌وه ده‌ بن لیفه‌دایه. تا ئیستا هه‌رچی عه‌رزم کردی هه‌ر ئه‌وه بوو که به‌پراستی سزاواری تۆیه، به‌لام ئه‌گه‌ر ده‌ته‌وێ له‌ چه‌ند و چۆنی تۆمه‌ت و تاوانی که له‌مه‌ر تۆ بلاو کراوته‌وه. ئاگه‌دار

بیته‌وه هەر ئیستا ده‌چم و که‌سیکت بۆ بانگ ده‌که‌مه ئیره که هه‌موویت بێ که‌موزیاد و خالیک ئەم لاو ئەولا بۆ بگێریته‌وه. دوینی پاش نیوه‌رۆ کوری بارتۆلومی کراسکۆ Bartolome Carrasco که له سالامناک دهرسی خویندوو و ته‌واوی کردوو هه‌راوه‌ته‌وه گوند. کاتیک بۆ به‌خیر هاتن چوو مه‌ لای، گوتی که داستانی جه‌نابتیان به‌نیوی نه‌جیب زاده‌ی فه‌رزانه دۆن کیشۆتی مانش به‌کتیب بلاو کردوو ته‌وه. هەر وه‌ها گوتی که باسی منیشی ئیدا هاتوو و به‌ناوی ئاسایی خۆم سانکۆپانزا ناویان بردووم. هەر وه‌ها ناوی خاتوون دۆلسینه دۆتۆبۆرۆ و زۆر شتی تریش که هەر له نیو خۆماندا بوو، باس کراوه. بروام پێ بکه، من وه‌ک شیتان خاچم کیشا و سه‌رم سوپما که کابرای نووسه‌ر ئەم شتانه‌ی له کێ بیستوو و له کوێ زانیوه.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ من به‌متمانه‌وه پیت ده‌لیم که نووسه‌ری داستانی ئیمه‌ ده‌بێ هه‌کیمیکی جادووگه‌ر بێ. هیچ شتیک له‌به‌ر چاوی ئەوانه ون نییه و هه‌موو شت ده‌نووسن.» سانکۆ گوتی: «سو‌بانه‌للا! من به‌ته‌واوی بروام ئەوه‌یه که نووسه‌ر هه‌م هه‌کیم بوو هه‌م جادووگه‌ر، چون وه‌ک سامسۆن کاراسکۆی خویندکار ده‌گێریته‌وه، نووسه‌ری ئەو کتیبه‌ سه‌ید حامید بادمان (۳۲۰) ییه.

دۆن کیشۆت گوتی: «ئەم ناوه‌ هی عه‌ره‌به‌کانی مه‌راکیشه.» سانکۆ گوتی: «بێگومان هەر وایه چونکه بیستوو مه‌ عه‌ره‌به‌مه‌راکیشیه‌کان، باینجان زۆر ده‌خۆن.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ پیم وایه تۆ له‌مه‌ر له‌قه‌بی ئەو سه‌یده به‌هه‌له‌دا چووی. ئەوه‌ش بزانه که «سه‌ید» به‌عه‌ره‌بی یانی «ئاغا.» سانکۆ گوتی: «ره‌نگه ئەوه‌ی ده‌یفه‌رمووی هەر وای به‌لام ئەگه‌ر پیت خۆش بێ هەر ئیستا ده‌چم ئەو خوینده‌واره‌ت بۆ دینم.» دۆن کیشۆت گوتی: «دۆستی خۆشه‌ویست، زۆرم پێ خۆشه، ئەوه‌ی گوتت منی زۆر نیگه‌ران کرد و تا نه‌زانم مه‌سه‌له‌که‌ چۆنه، پارووی نانم ناچیته‌ ناو زاری.» سانکۆ گوتی: «زۆر باشه، من ئیستا ده‌چم ده‌بیینه‌وه.» پاشان ئەربابی خۆی به‌جێ هیشت و به‌شوین خوینده‌واره‌دا چوو و زۆری پێ نه‌چوو، ده‌گه‌ل خۆی هینای و له نیوان ئەم سێ که‌سه‌دا وتووێژیکی شیرین ده‌ستی پێ کرد.

۳۲۰- سانکۆ له‌جیات «سه‌ید حامید ئەنجه‌لی» ده‌لی سه‌ید حامید باینجانی. چونکه له‌ زبانی ئیسپانیاییدا به‌هه‌لکه‌وت ئەو دوو واژه‌یه «ئهنجه‌لی و باینجانی» وه‌ک یه‌ک بێژ ده‌کرین.

له‌مه‌ر گوتووێژی پر له‌ بیکه‌نین و گالته‌ی

دۆن کیشۆت و سانکۆپانزا و سامسۆن کاراسکۆی خویندکار

دۆن کیشۆت زۆر ده‌فکروه‌هه‌ چوو بوو، چاوه‌روانی هاتنی کاراسکۆی خویندکاری ده‌کرد و هیوادار بوو بابه‌تییکی زۆر له‌مه‌ر خۆی که به‌پیتی قسه‌کانی سانکۆ به‌کتیب بلاو کرابوو وه، له زاری خویندکاره‌وه ببیست. دۆن کیشۆت نه‌یده‌توانی باوه‌ر بکا که کاریکی ئەوه‌ها کرابێ، چون ممکن نه‌بوو داستانی ئەو هه‌موو ئازایه‌تی و پالنه‌وانه‌تییه‌ به‌و هه‌رپه‌یه‌ چاپ و بلاو کرابیته‌وه؟ دۆن کیشۆت لای خۆی وای دانا کا، جادووگه‌رێکی هه‌کیم، جا چ دۆست چ دۆژمن، به‌هیزی سیحر و جادوو، ئاگه‌داری له به‌سه‌ره‌اتی ئەو ده‌ست که‌وتوو و داویتی به‌چاپخانه. به‌لام ئەگه‌ر جادووگه‌ر دروست بووبێ، کاره‌کانی ئەوی به‌گه‌وره‌بی نیشان داوه و هونه‌رنوینییه‌کانی بردوو ته‌ ریزی گه‌وره‌ترین هونه‌رنوینی و شاکاره‌کانی پالنه‌وانه‌تی که به‌دریژایی میژوو وینه‌ی نه‌بیندرا بێ و ئەگه‌ر دۆژمنیش بووبێ کاره‌کانی به‌بێ که‌ک و بایه‌خ هیناوه‌ته ئەژمار و وای نیشان داوه که کاری ئاوا خوێرییانه و بێ بایه‌خ له‌ لایه‌ن هیچ مه‌یه‌ته‌ریکی په‌ست و نانه‌جیب ئەنجام نه‌دراوه. دۆن کیشۆت له‌و فکرا نه‌دا به‌خۆی گوت: «به‌و حاله‌شه‌وه تا ئیستا هه‌رگیز کاری مه‌یه‌ته‌رانیان ده‌کتیبه‌کاندا نه‌نووسیوه و ئەگه‌ر راست بکه‌ن و کتیبی ئاوا هه‌بێ، چون باسی پالنه‌وانیکی سه‌رگه‌ردانه، ناچار ده‌بێ به‌رز و به‌شکۆ نووسرابێ، ئەم فکره هیندیکی ئارام کرده‌وه، به‌لام چون به‌وشه‌ی «سه‌ید» که له‌ پێش ناوی نووسه‌ردا هاتبوو، تێ گه‌یشت که ئەو یه‌کیک له‌ عه‌ره‌به‌مه‌راکیشیه‌کانه و له‌ هیچ کام له‌وانه ناتوانی چاوه‌روانی راستگۆییت هه‌بێ، دووباره غه‌م به‌سه‌ریدا زال بووه‌وه، چون عه‌ره‌بی مه‌راکیشی ورد و درشت هه‌موویان درۆزن و ناراست و فی‌ل بازن، دۆن کیشۆت له‌وه ترسا که نه‌کا نووسه‌ر له‌مه‌ر دلداریه‌یه‌کانی ئەمه‌وه خراپ دوابێ و قسه‌ی سووک و بێ نه‌زاکه‌تی نووسی بێ. چون بێ ئەده‌بییه‌کی له‌م چه‌شنه‌ی وه‌ک سووکایه‌تی و ته‌وه‌ین به‌رامبه‌ر به‌خاتوون دۆلسینه دۆتۆبۆرۆ ده‌زانی و ئاره‌زووی ده‌کرد که نووسه‌ر ده‌ کتیبی خۆیدا ئیشاره‌ی به‌وه کردبێ که پالنه‌وان چهنده به‌خاوینی و پاکیه‌وه دلبه‌ری خۆی خۆش ویستوو و له‌به‌ر خاتری ئەو خۆی ده‌ خاتوونانی هه‌رهمی پادشایان و کیژه‌ جوانه‌کانی پله‌به‌رز و نه‌جیب زاده نه‌گه‌یاندوو و هه‌وه‌س و مه‌یلی سه‌رکێشی غه‌ریزه‌ی

خۆی لغاو کردووه. بهلّی دۆن کیشۆت دهو فکرانه دا بوو که سانکۆپانزا و سامسۆن کاراسکۆ گه‌یشتن و پالّه‌وان زۆر به‌دلۆفانی و میهره‌بانیه‌وه وه‌ریگرتن.

خویندکار، گهرچی ناوی سامسۆن بوو، ره‌شید و که‌له‌گه‌ت و چوار شانه و تیکسپرماو نه‌بوو، به‌لام لاویکی زۆر سه‌گ و هه‌رامزاده و له‌بنه‌وه‌بهر^(*) بوو. زه‌رده‌ل و ره‌نگ په‌ریو بوو، به‌لام شوینه‌واری عه‌قل و زیره‌کی له‌نیوچاوانیدا دیاری ده‌دا. نزیك بیست و چوار ساله‌ ده‌هاته به‌ر چاو؛ ده‌م و چاو خه‌ر و لووت پان و زار گه‌وره بوو، ئەوانه‌ش هه‌موو نیشانه‌ی ئەوه بوو که پیاویکی گالته‌باز و شه‌یتان سیفه‌ت و ئیشتیا له‌جه‌فه‌نگ بوو. زۆری ئیشتیا له‌وه بوو گالته‌به‌ئهم و ئەو بکا و که‌یفی خۆیان پێ ته‌خت بکا و پێ بکه‌نی. وه‌ک ده‌بینین ئەم خوووخده‌یه‌ی له‌خزمه‌ت دۆن کیشۆت زۆر زوو نیشان دا. سامسۆن ده‌گه‌ل چاوی به‌دۆن کیشۆت که‌وت به‌په‌له‌ ره‌ویشه‌ به‌روه‌ه و خۆی هاویشه‌ سه‌ر پێی پالّه‌وان و گوته‌ی: «ئهی‌ چه‌زهره‌تی پالّه‌وانی ناودار، دۆن کیشۆتی مانش، تکه‌ ده‌که‌م ئیزنم پێ بده‌ ده‌ستی مباره‌کتان ماچ بکه‌م. سویندم به‌جلوبه‌رگی ره‌حمانی پیتروۆسی پیروۆز که‌ من ده‌بهرم کردووه، گهرچی له‌ ره‌هه‌ندی سه‌یر و سلووک^(*) دینیدا بیجگه‌ له‌ چوار ئەرکی^(۳۲۱) سه‌ره‌تایی، ئیزنی کاری تریان پێ نه‌داوم، به‌لام ده‌زانم که‌ چه‌زهره‌تی به‌په‌رتان یه‌که‌یک له‌ ناودارترین پالّه‌وانانی سه‌رگه‌ردانن که‌ تا ئەمرۆ هاتوویه‌ته‌ سه‌ر دنیا، یان له‌مه‌ودوا دین. خۆش به‌حالی سه‌ید حامید کوری نه‌جه‌لی که‌ داستانی دلاوه‌رییه‌ گه‌وره‌کانی ئێوه‌ی نووسیه‌وه‌ته‌وه، وه‌ ده‌ جار شه‌ره‌ف و شانازی به‌نسیبی ئەو پیاوه‌ پیره‌ بێ که‌ زه‌حمه‌تی وه‌رگیرانی ئەم داستانه‌ی له‌ زبانی عه‌ره‌بیه‌وه‌ بۆ سه‌ر زبانی عامیانه‌ی کاستیلی خۆمان وه‌عه‌ده‌ گرت، تا هه‌موو که‌س چه‌زی لێ وه‌ریگرن و پێوه‌ی سه‌رگه‌رم بن.»

دۆن کیشۆت سامسۆنی له‌به‌ر پێی خۆی به‌رز کرده‌وه و گوته‌ی: «به‌وه‌ قه‌راره‌ راسته‌ که‌ له‌مه‌ر من کتیبیک نووسراوه‌و نووسه‌ره‌که‌ش عه‌ره‌بیک جادووگه‌ره‌؟» سامسۆن گوته‌ی: «به‌لّی قوربان، ئەو قسه‌ به‌ته‌واوی دروسته‌ و باش ئاگه‌دارم که‌ تا ئیستا دوازه‌ هه‌زار به‌رگی لێ چاپ کراوه. ئەگه‌ر باوه‌ر ناهه‌رمووی له‌ شاری لیسبۆن و بارسیلۆن و والانس که‌ ئەم کتیبه‌یان چاپ کردووه، نمونه‌تان بوئ و ته‌نانه‌ت ده‌شلین که‌ ئیستا له‌ شاری ئانۆرسدا له‌ ژیر چاپ دایه.^(۳۲۲) من به‌ش به‌حالی خۆم لام وایه‌ که‌ پاش ماوه‌یه‌کی که‌م،

۳۲۱- ئەم چوار ئەرکه‌ بریتین له‌: ده‌رگاوانی، دوعا خوینی، ده‌رکردنی جندۆکه‌ و مجتووبی کلیسا.

۳۲۲- له‌ کاتیکدا که‌ سپروانته‌یس خه‌ریکی نووسینی ئەم به‌شه‌ بوو له‌ به‌رگی یه‌که‌م سێ چاپ له‌ مادرید، دوو چاپ له‌ لیسبۆن، دوو چاپ له‌ والانس، دوو چاپ له‌ بروکسێل و چاپیک له‌ میلاندا بلاو کرابوونه‌وه. (مۆریس باردۆن)

هیچ نه‌ته‌ویه‌ک نامینی و هیچ زبانیکی نابی که‌ ئەم کتیبه‌ی نه‌بی و پێی نه‌نووسرای. دۆن کیشۆت گوته‌ی: «شتیکه‌ که‌ ده‌بی بیته‌ مایه‌ی خۆشحالی پیاوی گه‌وره‌ ئەوه‌یه، که‌ ده‌ ماوه‌ی ژبانی خۆیدا ناوبانگی خۆی بیسته‌وه‌ و هه‌ست بکا که‌ ناوی پاک و باس کردنی به‌چاکه‌ی زار به‌زار ده‌گه‌رپێ و کتیبی له‌سه‌ر ده‌نووسن و بلاوی ده‌که‌نه‌وه. گوتم، باس کردنی به‌چاکه‌، ئەگه‌ر پێچه‌وانه‌ی ئەمه‌ بێ، هیچ مه‌رگیک ده‌ردناکتر و به‌کاره‌ساتتر له‌وه‌ نابی.» خویندکار گوته‌ی: «ئه‌گه‌ر مه‌به‌ست ناوبانگی گه‌وره‌ و خۆش ناوی بێ، به‌په‌رتان تاجی شانازیان له‌ نیو هه‌موو پالّه‌وانانی دنیا ره‌فاندووه. چون نووسه‌ری عه‌ره‌ب به‌زبانی خۆی و وه‌رگیرێ مه‌سیحی به‌زاراوه‌ی مه‌له‌بندی خۆی له‌ تارێف کردنی نه‌جیبی و شه‌ره‌فته‌ی ئێوه‌دا به‌دریژی دواون و له‌ ئازایه‌تی و نه‌ترسیان له‌ به‌رامبه‌ر مه‌ترسیدا، له‌ خۆراگریان ده‌به‌رامبه‌ر باروودخی ناله‌باردا، له‌ سه‌بر و ئەه‌وه‌نیتان ده‌هه‌لگرتنی باری سه‌ختی سه‌ده‌مه‌ و زه‌بری گورچو بردا، وه‌ کورته‌ی به‌رمه‌وه‌ له‌به‌رزه‌ وه‌ی عاشقانه‌ و پاکیتان ده‌به‌ستینی دلداریدا به‌رامبه‌ر به‌دۆنا دۆلسینه‌ی نازدار زۆر شتیان نووسیه‌وه.» سانکۆپانزا قسه‌ی خویندکاری بری و گوته‌ی: «من تا ئیستا نه‌مبیسته‌بوو له‌قه‌به‌ی «دۆنا» بده‌ن به‌خاتوون دۆلسینه‌ و ئەویان هه‌میشه‌ به‌ناوی ساده‌ی «خاتوو دۆلسینه‌ دۆ تۆ بۆزۆ» ناو بردووه؛ که‌وابوو هه‌ر لێروه‌ه داستانه‌که‌ هه‌له‌ی تێ ده‌که‌وی.» کاراسکۆ گوته‌ی: «ئهم ئیراده‌ زۆر گرینگ نییه.» دۆن کیشۆت گوته‌ی: «به‌لّی به‌راستی گرینگ نییه، به‌لام چه‌نابی خویندکار، پێم بلّی بزانه‌م له‌م میژووی رووداوانه‌دا له‌ کام یه‌ک له‌ فه‌تح و هونه‌رنوینیه‌کانی من زۆرتر له‌ هه‌مووی تارێف کراوه؟» خویندکار گوته‌ی: «له‌م باره‌وه‌ بیه‌ر و بۆچوون و سه‌لیقه‌کان جیاوازن، چه‌معه‌تیک زۆرتر سه‌رنج ده‌ده‌نه‌ سه‌ر رووداوه‌کانی ئاشه‌ باییه‌کان که‌ به‌په‌رتان لاتان وابوو غوول و دیوه‌زمن و هیندیک رووداوی «ئاودینگ»ه‌کانیان پێ سه‌یرتره، ئی وا هه‌یه‌ زۆرتر باسی ئەو دوو له‌شکره‌ ده‌کا که‌ دواتر به‌میگه‌له‌مه‌ر ده‌رچوون و ئەوی تر داستانی ئەو چه‌نازه‌یه‌ی که‌ ده‌یانبرده‌ «سه‌گوپی» تا ئەسه‌په‌رده‌ی خاکی بکه‌ن. یه‌ک ده‌لّی رووداوی ئازاد کردنی «سزادراوه‌کان به‌کاری دژوار» له‌ هه‌مووی سه‌یرتره‌ و ئەوی تر ده‌لّی هیچ کام له‌ به‌سه‌ره‌اته‌کان ناگاته‌ زال بوون به‌سه‌ر ئەو دوو ره‌حمانیه‌ هه‌یولایانه‌ و شه‌ری بیسکایی ئازا. سانکۆ دیسان قسه‌ی خویندکاری بری و لێی پرسی: «چه‌نابی خویندکار به‌فرموو له‌و کتیبه‌دا باسی قه‌تارچیانیه‌ی یانگواسی که‌ رۆسی نانت کاری دا ده‌ست ئیمه‌، کراوه‌ یا نه‌؟» خویندکار جوابی داوه‌: «بیکومان، چون ئەو جادووگه‌ره‌ هه‌موو شتیکی باس کردووه‌ و چیی به‌جێ نه‌هیشتووه‌. له‌و کتیبه‌دا هه‌ر چی رووی داوه‌ نه‌قل کراوه‌ و ته‌نانه‌ت

هه‌لبه‌ز دابه‌زی سانکۆ میهره‌بانیشی له نږو لټفه‌که تڼدا باس کراوه. «سانکۆ گوتی: «من ده لټفه‌دا هه‌لنه‌ده‌به‌زیمه‌وه، ده‌هه‌واداسه‌مام ده‌کرد.» دۆن کیشۆت گوتی: «وه‌ک من تیی ده‌گه‌م له‌م دنیا‌یه‌دا هیچ میژوو‌یه‌کی مرؤف تووش نابی، که هه‌وراز و نشیوی تاییه‌تی خۆی نه‌بێ. به‌تاییه‌ت میژووی پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردان که هه‌موو کات پر له‌ رووداوی شیرین و ناخرخیر نییه.» خویندکار گوتی: «ده‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا له‌ نږو ئه‌وانه‌ی که میژووی به‌سه‌رهاتی به‌پزتیان خویندووته‌وه‌ ده‌سته‌یه‌ک ده‌لټن هیندیک له‌ هه‌موو کوته‌ک و چۆماغ و تیه‌له‌دان و زه‌به‌ری له‌ به‌پزتان دراوه‌ ده‌بووایه‌ به‌شی زۆری نه‌نوسن و فه‌رامۆشی بکه‌ن.» سانکۆ گوتی: «راستگۆیی میژووی ئه‌و پڼووستییه‌ دینتته‌ گۆرێ که هه‌موو شت بگوتری.» دۆن کیشۆت گوتی: «نه‌خیر وانیه‌ و نووسه‌ران ده‌یان‌توانی به‌شیک زۆر له‌ رووداوانه‌ فری بدن. چون باس کردنی رووداوه‌گه‌لیک که قرتاندنیان زیانیک به‌میژوو ناگه‌یه‌نی زۆر پڼووست نییه. ئه‌گه‌ر راستییه‌که‌ت ده‌وی هه‌رگیز «ئه‌نه» ئه‌وه‌نده‌ خاوین و پارێزگار نه‌بووه که «ویژیل» باسی ده‌کا و هه‌رگیز «ئولیس» ئه‌وه‌نده‌ کارزان و تیبین نه‌بووه که هۆمه‌ر گوتوویه‌تی.» سامسۆن گوتی: «به‌ته‌واوی دروسته، به‌لام له‌ نږوان شیع‌ر گوتن و میژوو نووسیندا جیاوازی هه‌یه. شاعیر ده‌توانی رووداوه‌کان نه‌ ئه‌و جۆره‌ که بوون یا هه‌ن، به‌لکو ئه‌و جۆره‌ی که ده‌بی بن حیکایه‌ت بکا یا بیان‌هۆنیتته‌وه، به‌لام میژوو نووس ده‌بی رووداوه‌کان، نه‌ به‌مجۆره‌ی که ده‌بی بن، به‌لکو ئه‌و جۆره‌ی که بوون، بی زیاد و که‌م، بی ئه‌وه‌ی به‌قه‌ده‌ر برووکه‌یه‌ک له‌ راستی لادا، بنووسی.» سانکۆ گوتی: «ئه‌ی مالی وێرانم، ئه‌گه‌ر کاری ئه‌و عه‌ره‌به‌ راست نووسین بووی، بیکومان ده‌گه‌ل باس کردنی ئه‌و دار و چۆماغانه‌ی وه‌ ئه‌رباب که‌وتوون باسی کوته‌ک کاری و ئه‌و تئ هه‌ل‌دانانه‌شی کردوو که به‌ر من که‌وتوون، چون هه‌رگیز نه‌بوو که داریک له‌ نږوشانی ئه‌و بدن و پاشان من خوری شۆر نه‌کوتم! به‌و حاله‌شه‌وه‌ چیکه‌ی سه‌رسورمان نییه، چون وه‌ک ئه‌رباب ده‌لی کاتیک سه‌ر ژان بکا، باقی ئه‌ندامانیش تووشی نارحه‌تی ده‌بن.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ تۆ پیاویکی شوخی بازی و هه‌رکات به‌توئ شتیک وه‌بیر خۆت بخه‌یتته‌وه‌ بیرگه‌ت یاریده‌ت ده‌کا.» سانکۆ گوتی: «وه‌ ئه‌گه‌ر به‌موئ زه‌بری کوته‌ک و چۆماغه‌کان که ویم که‌وتوون فه‌رامۆش بکه‌م، ناتوانم، چون به‌بوونی ئاسه‌وار و برینی ئه‌و دارانه‌ له‌سه‌ر جه‌سته‌م له‌ بیه‌ر بردنه‌وه‌ چ سویدیکی هه‌یه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «باشه‌ سانکۆ چی تر قسه‌ی به‌پز خویندکار مه‌بره، چون من ده‌مه‌وی تکای لی بکه‌م درێژه‌ به‌قسه‌کانی بدا و پیم بلێ چی تریان نووسیوه.» سانکۆ گوتی: «وه‌ له‌مه‌ر منیش هه‌ر چی نووسیویانه‌ پیم بلێ چون منیش یه‌کیک له‌ که‌سه

گرینگه‌کانی ئه‌و کتیبه‌م.» سامسۆن گوتی: «هاورێ سانکۆ تۆ له‌ که‌سایه‌تییه‌ گرینگه‌کانی کتیبه‌که‌ی، نه‌ له‌ که‌سه‌کان.» سانکۆ گوتی: «بیس‌میللا! ئه‌وه‌ش بوو به‌مه‌لای دوا‌ده‌ عیلم و ده‌ستی کرد به‌ئیراد گرتن! ئه‌گه‌ر قه‌رار بێ له‌ ورده‌ ئیرادانه‌مان لی بگری ئه‌و داستانه‌ تا رۆژی قیامه‌ت ته‌واو نابێ!» خویندکار گوتی: «سانکۆ خودا زه‌لیم بکا ئه‌گه‌ر به‌درۆ وا بلیم. به‌و خودایه‌ی که له‌ ژووری سه‌رمانه‌ تۆ دوومه‌ین که‌سایه‌تییه‌ گرینگه‌ی ئه‌و کتیبه‌ی، ته‌نانه‌ت که‌سانیک هه‌ن که‌ قسه‌کانی تۆیان پێ له‌ قسه‌کانی قاره‌مانی یه‌که‌می کتیبه‌که‌ خۆشتر و به‌پوچیتره‌. به‌لام جه‌ماعه‌تیکش هه‌ن که‌ پێیان وایه‌ تۆ بنیاده‌میکه‌ی زۆر ساده‌ و خۆش باوه‌ری و له‌وه‌ی که‌ پیت و ابووه‌ ده‌توانی ببیته‌ ده‌سه‌لاتداری دو‌رگه‌یه‌ک که‌ جه‌نابی دۆن کیشۆت، حازر له‌م دانیشته‌ندا، وه‌عه‌دی پێ داوی، تووشی هه‌له‌ بووی.» دۆن کیشۆت گوتی: «تازه‌ سه‌ره‌تای کاره‌. وه‌ باوه‌ر بکه‌ هه‌ر چی رۆژگار زۆرتر به‌سه‌ر سانکۆدا تی په‌رێ به‌هۆی ئه‌و ئه‌زمونانه‌ی که‌ به‌مرووری زه‌مان وه‌ده‌ستی دینی، ئاماده‌یی زۆرتری بۆ ده‌سه‌لاتداری گیر ده‌که‌وی.» سانکۆ گوتی: «ئه‌ی ئه‌رباب، دو‌رگه‌یه‌کی که‌ من نه‌توانم به‌و ته‌مه‌نه‌ی ئیستا هه‌مه‌ کاروباره‌که‌ی هه‌لسوو‌رینم، به‌عومری نووحیشه‌وه‌ ناتوانم هه‌لی سوورینم. عه‌یبی کار له‌وه‌دا نییه‌ که‌ من عه‌قل و هۆشی رابه‌راندنی کاروباری ئه‌و دو‌رگه‌یه‌م نه‌بێ، به‌لکو له‌وه‌دایه‌ که‌ دو‌رگه‌ خۆشارنه‌وه‌کینم له‌گه‌ل‌دا ده‌کا.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، تۆ کاره‌کان به‌خودای مه‌زن بسپیره، خاترجه‌م به‌ که‌ هه‌مووی به‌باشترین شیوه‌ جێبه‌جێ ده‌بن و ته‌نانه‌ت له‌وانه‌یه‌ باشتر له‌وه‌ی تۆ فکری لی ده‌که‌یتته‌وه، به‌په‌وه‌ بچن چون بی ویستی خوداوه‌ند گه‌لا به‌سه‌ر داره‌وه‌ ناله‌ریتته‌وه.» سامسۆن گوتی: «فه‌رمایشه‌که‌ت به‌جێبه‌، ئه‌گه‌ر خودا بیه‌وی سانکۆ له‌ جیات یه‌ک دو‌رگه‌ سه‌د دو‌رگه‌ی وه‌ده‌ست ده‌که‌وی.» سانکۆ گوتی: «به‌و خودایه‌ من هه‌ر به‌و ریخته‌وه‌ که‌ لیره‌ دانیشته‌ووم حاکم و ئه‌میری وام دیتوووه‌ که‌ به‌پانییه‌ی (*) که‌وشی (*) خۆمیان نازانم. به‌و حاله‌شه‌وه‌ پێیان ده‌لټن: خان و به‌گلهر و حه‌زه‌تی ئه‌رباب و خاوه‌ن شکۆ و هه‌موویان ده‌ دوریی زێودا نان ده‌خۆن.» سامسۆن گوتی: «ئه‌وه‌ که‌سانه‌ی که‌ تۆ ده‌لټی خاوه‌ن دو‌رگه‌ نین، به‌لکو له‌و حاکم و ده‌سه‌لاتداره‌ ئاساییانه‌ن و هیچ نین. به‌لام ئه‌وه‌ی ده‌بیتته‌ خاوه‌ن دو‌رگه‌ ده‌بی لانی که‌م «سه‌رف و نه‌حو» بزانی.» سانکۆ گوتی: «ئه‌گه‌ر مه‌به‌ستت «سه‌رفه‌ کردن» و قازانج بردنه‌ من باشی لی ده‌زانم، به‌لام نازانم «نه‌حو» چ ئیشیکه‌ و بۆ چی باشه، چون تا ئیستا ناویم نه‌بیس‌توووه‌، به‌هه‌رحال باشتره‌ باسی شتیکه‌ نه‌که‌ین که‌ من نه‌زانم چیه‌ و کاری ده‌سه‌لاتداریش به‌خودای گه‌وره‌ ده‌سپیرم، ئه‌و ده‌توانی من بنیریتته‌ هه‌ر جێبه‌ک که‌ زۆرتر

خاریکی عیبادت و خزمته‌ی ئو بم. کورتی که‌مه‌وه جه‌نابی کاراسکۆی خویندکار، عهرزی من ئه‌وه‌یه که من زۆر قهرزباری نووسه‌ری ئو داستانه‌م و زۆری لئ مهنونوم که به‌جۆریکی وای باس نه‌کردوم که بېمه هۆی نارحه‌تی و که‌سه‌ری خه‌لک، وه به‌ئیمانی خۆم سویند ده‌خۆم ئه‌گه‌ر ئو نووسه‌ره خراپی له‌سه‌ر نووسیام، به‌هاواری په‌خنه‌ی خۆم کوپی ئو گه‌ردوونه‌م که‌ر ده‌کرد! سامسۆن گوتی: «ئه‌گه‌ر وا بووایه موعجیزه‌ت ده‌کرد.» سانکۆ گوتی: «من موعجیزه و غه‌یری موعجیزه نازانم؛ هه‌ر که‌س ده‌بی وریای نووسراوه و گوتار و قسه‌ی خۆی له‌سه‌ر که‌سانی تر بی و هه‌ر هاته‌ران پاته‌رانیکی به‌سه‌ر زار یا قه‌له‌مه‌که‌ی داها‌ت نه‌یلئ و نه‌ینووسی.» خوینده‌وار گوتی: «یه‌کێک له‌وه‌یه‌بانه‌ی ده‌و کتێبه‌دا دیته به‌ر چاو، ئه‌وه‌یه که نووسه‌ر داستانیکی لاه‌کیی به‌ناوی «کون پشکنی بی ته‌دبیر»ی په‌گه‌ل داستانه سه‌ره‌کییه‌که‌ی خستوو. ئه‌لبه‌ته نامه‌وئ بلیم ئو داستانه باش نووسراوه یا خراپ، به‌لکو مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه که جیگه‌ی ئه‌م داستانه ئو شوینه نییه و هه‌یج جۆره پێوه‌ندییه‌کی ده‌گه‌ل به‌سه‌ره‌اتی جه‌نابی دۆن کیشۆت نییه. سانکۆ گوتی: «مه‌رح ده‌به‌ستم ئو سه‌گ باوکه‌ توور(*) و که‌له‌می تیکه‌ل کردوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «له‌م باره‌وه ده‌بی بلیم نووسه‌ری داستانی من که نووسه‌ری میژووی منه نابئ چه‌کیمیکی جادووگه‌ر بی، به‌لکو به‌بروای من که‌ریکه له‌و ده‌شته و زۆری لئ ده‌لئ و بی فکر لیک‌دنه‌وه و قوولبوونه ده‌ستی داوه‌ته قه‌له‌م و داستانی منی نووسیوه. کاری ئو وه‌ک کاری «ئۆربانیژای» وینه‌گری ئۆبیدا(۳۲۳) وایه که وه‌ختیک لیبان ده‌پرسی، ئه‌وه وینه‌ی کتیه ده‌یکیشئ، له‌ جوابدا ده‌یگوت: «ئه‌وه وینه‌ی هه‌ر که‌سه‌یکه که به‌م شوینه‌دا راده‌برئ.» ئه‌م وینه‌گه‌ر جاروباره‌ش وینه‌ی که‌له‌شپیریکی په‌سم ده‌کرد که زۆر دروست و ته‌واو بوو، له‌ بنی ده‌نووسی: «ئمه وینه‌ی که‌له‌شپیره.» من وای تئ ده‌گه‌م که باسی به‌سه‌ره‌اتی منیش وه‌ک کاری ئه‌م وینه‌گه‌ریه و پێویستی به‌روون کردنه‌وه هه‌یه تا خه‌لک ده‌ماناکه‌ی بگه‌ن. خویندکار گوتی: «خیر، خیر. داستانی تۆ زۆر روون و ئاشکرایه و هه‌یج گری و گۆلکی تیدا به‌دی ناگرئ. مندا لان کتیبی به‌سه‌ره‌اتی تۆ هه‌له‌ده‌نه‌وه، لاوان ده‌یخوینه‌وه و پیران ئافه‌رینی پئ ده‌لین. به‌کورتی داستانی به‌رپزتان ئه‌وه‌نده خویندراوه‌ته‌وه و ده‌ست به‌ده‌ست رویشتوووه و ئه‌وه‌ندی نیویانگ ده‌رکردوو تا بارگینیکی کز و لاواز و مرده‌لوخه‌ ده‌بینن هاوار ده‌که‌ن: «ئه‌وه‌تا، ئه‌وه‌تا رووسی نانت!» به‌لام ئه‌وانه‌ی که زۆرتر ئو کتیه‌ده‌خوینه‌وه نوکه‌ره‌کانن. بروام پئ بکه له پاشخانه و قاوه‌خانه‌کانی هه‌یج خانیک نییه که کتیبی دۆن

کیشۆتی لئ نه‌بی. هه‌شتا یه‌کیک له‌ خویندنه‌وه‌ی کتیه‌که نه‌بووه‌ته‌وه، ئه‌وی تر ده‌برفینی و ده‌ست ده‌کا به‌خویندنه‌وه‌ی. راستیه‌که‌ی کتیبی به‌سه‌ره‌اتی به‌رپزتان باشترین و خۆشترین نامرازی خافلانن و سه‌رگه‌رمییه و کتیبیک که که‌متر له‌وه زیانی بووبئ تا ئیستا نه‌بیندراوه، چون له‌ ته‌واویدا واژه‌یه‌ک نادۆزییه‌وه پێچه‌وانه‌ی شه‌رافه‌ت و ئه‌خلاق نووسرابئ و هه‌یج فکریکی تیدا نییه، ده‌گه‌ل بنه‌ما و بیروراکانی ئاینی کاتۆلیک یه‌کتر نه‌گرنه‌وه.» دۆن کیشۆت گوتی: «نووسه‌ریک به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌م بنه‌مایانه بنووسی درۆزنه و میژوونووسیکی به‌خۆی ئیجازه‌دا درۆ بنووسی ده‌بی وه‌ک ئه‌وانه‌ی سه‌که‌ی ته‌زویری دروست ده‌که‌ن، به‌زیندوویی بیانخه‌نه ناو ئاگر. من به‌راستی نازانم ئه‌م نووسه‌ره له‌به‌ر چ هۆیه‌ک به‌شوین داستانی لاه‌کیدا گه‌راوه له‌ کاتیکدا له‌مه‌ر ژبانی من ده‌یتوانی زۆر شت بنووسی. بێگومان ئو نووسه‌ره ئو په‌نده‌ی له‌ بیر بووه که ده‌لئ: «ده‌توانی ورگت به‌کا و وینه‌ش پر بکه‌ی،» به‌هه‌رحال ئه‌گه‌ر راستان ده‌وی ده‌یتوانی به‌باس کردنی رووداوه‌کانی ژبان و رۆژگاری من و ئاه و ناله‌کانم کتیبیک بنووسی به‌قه‌ده‌ر «سه‌رجه‌می نووسینه‌کانی تۆستادۆ»(۳۲۴). به‌لئ به‌رپزتی خوینده‌وار به‌ره‌می قسه‌کانم ئه‌وه‌یه که بۆ نووسین و ده‌رکردنی کتیبی میژوویی و بابته‌ی تر نووسه‌ر ده‌بی عه‌قل و هۆش و تیکه‌په‌شتنیک ته‌واوی هه‌بی، شوخی و گالته‌کردن که ده‌گه‌ل لوتف و مه‌عنا تیکه‌ل بن، چ به‌نووسین و چ به‌گوتن، شپوه‌ی پیاوانی خاوه‌ن فکر و هۆشمه‌نده. له‌ شانۆگه‌رییه کۆمیدیه‌کاندا سه‌رنجراکیشترین ده‌وری کایه‌کردن به‌عه‌ده‌ی ده‌لقه‌کی شانۆیه، چون ده‌ورگیر نه‌ ده‌بی ساویلکه‌ بی و نه‌ بی عه‌قل، تا بتوانئ ده‌وری خۆی بگيرئ. میژوو وه‌ک شتیکی پیرۆز وایه، چون ده‌بی راستینه و واقعی بی و له‌ هه‌ر جیگه‌یه‌ک راسته‌قینه هه‌بی خوداش له‌ وئ هه‌یه که سه‌رچاوه‌ی هه‌موو راستی و راسته‌قینه‌یه‌که. به‌و حاله‌شه‌وه که سانیک هه‌ن که یه‌ک به‌دوای یه‌کدا، ده‌ دوازه‌ کتیب ده‌نووسن، هه‌ر ده‌لئی نانی شیرینی په‌نجه‌کیش ده‌برژینن.» خویندکار گوتی: «له‌ دنیا‌دا هه‌یج کتیبیک ئه‌وه‌نده خراپ نییه که نه‌توانی شتیکی باشی تیدا بدۆزیته‌وه.» دۆن کیشۆت گوتی: «بێگومان هه‌روایه به‌لام زۆریش وا هه‌یه که سانیک که به‌هۆی پله و پایه‌وه له‌ نووسیندا ناویک ده‌رده‌که‌ن ده‌گه‌ل نووسراوه‌که‌یان چاپ کرد، پله و

۳۲۴- تۆستادۆ Tostado ناویانگی دۆن ئالونسۆ دۆمادریکال Don Alanso de Madrigal ئۆسقوفی شاری ئاویلابه که له‌ زه‌مانی ژانی دوومه‌دا ده‌ژیا. ئه‌و نووسه‌ریکی گه‌وره و پر مایه‌ بوو و ئاسه‌واری زۆر به‌نرخه‌ی به‌جئ هه‌شت و له‌و روانگه‌وه که دۆن کیشۆت ده‌لئ به‌ناویانگ بوو. (مۆریس باردۆن)

پایه ځویان له دست دهن یا له گورهی ناوبانگیان کهم دهیته وه. سامسون گوتی: «دلیلې هم کاره پرونه، نویش نهوهیه کاتیک نووسراوهیه که به چاپ گهیشته خه لک له دهرفته دا دهیخویننه وه و به ناسانی عهیه کانی ددوژنه وه و هر چندی نووسره که ی به ناوبانگتر بی، خه لک به سرنج و ورد بینیه کی زورتره وه ناسه واره کانی دهخویننه وه. نه وانه ی که به هوی نویوغي ځویان نیوبانگیان ولاتی ته نیوه ته وه و شاعیرانی گه وره و میژوونووسانی ناسراو، هممو کات له بواری به غیلی و هسوودی و ئیرادگرتنی که سانیک دان که کار و پیشه یان رهخنه گرتن و ئیراد دیتنه وه و داوهری له سره ناسه واری دیرانه، بی نهوهی ځویان به رهه میکی فیکریی ځویان بلاو کردبیته وه.» دون کیشوت گوتی: «نه و باسه به هیچ جوړ سهیر نیه چون زور زانای دینی هن که بو وعز و خیتابه و چوونه سر میمبه به که لکی هیچ نایه، به لام بو ئیراد گرتن و تانه وته شهر لیدان له وانه ی که به جپی نه وان دهچنه سر میمبه وینه یان وه گیر ناکه وئ.» کاراسکو گوتی: «به پریز دون کیشوت، قسه ی راست هر نهوهیه که جه نابتان فرمووتان، به لام من ده لیم بریا نه و رهخنه گره می شک وشک و سهختگرانه که متریان وه سواس و ئیراد گرتن له ځویان نیشان دابایه و به چاویکی لیبووردن و سینگ فراوانیه وه به سره بابه ته کاند چووبانه وه. من ده مویست نه وان له په له چوک و که مبابیه خانه که له سه رخوری ناسه واره کان جارویار دهنیشن، چاویوشییان کردبایه. نه وانه ی ده لین «باشتر و ابو هومیر له جیات شیعر گوتن خه وتبایه» ده بوایه سه رنج بدنه نه و خاله که نه و شاعیره گه وره چنده ی شه ونخونی کیشا تا نووری شکومه ندی به سره ناسه واری ځویدا بریژی و نه ونده ی له دستی دیت نه هیلی بکه ونه قوژینی تاریکی و فراموشییه وه. بیجگه له وهش نهوهی که به رای نه و رهخنه گرانه وه که عیب و ئیراد دیته بهر چاو، له وانه یه وه که خالیک بی که سر وشت دهیخاته سر پوخسار و ده بیته هوی جوانی و ره زاسوکی. به پپی نهوهی گوترا من ده لیم که سیک بریار ددا کتیبیک بلاو بکاته وه، خوی ده گهل مه ترسییه کی گه وره پویه پروو ده کاته وه، چون نه وه نامومکینه که نووسینی نه و کتیبه رهامه ندیی ته واری خویننه ران پیک بین.» دون کیشوت گوتی: «نهوهی به سه رهاتی منی نووسیوه بیگومان تا قمیکی زور که می رازی کردوه.» خویندکار گوتی: «به پیچه وانه وه، چون ژماره ی که سانیک که له داستانی به پریزان هزیان و هرگرتوه ده نه ژمار نایه. ده سته یه که لهم خویننه رانه نووسره ی داستان به وه تاوانبار ده که ن که بیر و هوشی که مه و له بیر ی چووه بللی کی که ری سانکووی دزیوه. له حیکایه ته که دا هر نه ونده گوتراوه که دزیک که ری سانکو دبا و هیندیک دواتر دیسان

ده بینن سانکو به سواریی که ره که ی دیت و دهچی، بی نهوهی گوترا بیته وه سانکو که ره که ی دست که وتوه ته وه.^(۳۲۵) هروه ها رهخنه له نووسره ده گرن که پرونی ناکاته وه نه و سه ده شرفیه زیره ی که سانکو له چیاکانی «سیرامورنا» دا له نیو چه مه داند دوزیه وه چیان به سه ر هات. هممو خویننه ران ده یانه وئ بزائن سانکو چی له و پاره یه کرد و چونی خراج کرد و نه مه خالیکی گرینگه که نه و کتیبه ی عیب دار کردوه.» سانکو گوتی: «ناغای سامسون من ئیستا حال و هوسه له ی حیساب و کیتاب و نه زیله بیستتم نیه، چون تووشی ژان گه ده یه کم که نه گره هرچی زووتره به دوو شووشه شه رابی کون، چاره ی نه که م له سر چوارچیوه ی نه شکه نجه ی «سینت لوسی»^(۳۲۶) چوارمیخم ده کیشی. من له ماله وه شتیکم بو خواردن هیه و خیزانم چاوه روانیم ده کا. کاتیک نه هارم خوارد دیمه وه. نه وده م هر پرسیاریک له مهر سه ده نه شرفه ی و ون بوونی که ره که م له من بکه ی، جواب ده ده مه وه.» نهوهی گوت و زو خوی دهر باز کرد که تووشی پرسیار و وه لام دانه وه ی تر نه بیته وه.

دون کیشوت داوای له خویندکار کرد که بمینیته وه و نه هاریکی ساده یان هیه پیکه وه بیخون. خویندکار نه م پیشنیاره ی په سند کرد و بو نه هار مایه وه. نه و روزه نه هاری دون کیشوت دوو جووجه کوتری لی زیاد کرابوو. له سه ر سفره زوریان باسی پاله وانه تی کرد. کاراسکو به که یفی خانه خوئی قسه ی ده کرد و له فکر و بیرو پای نه و پهیره ویی ده کرد. پاش نه هار هردوویان بوئی خوتن. سانکو هاته وه و دیسان وتوویره کان دریزه ی په یدا کرد.

۳۲۵- سیروانتیس ددان به وه دانه ی که له بهرگی یه که مدا تووشی هه له بووه. به لام دیسان تووشی نه و هه له یه ده بیته وه. نه له به ته ئیمه نه مانده زانی که ری سانکو چون دزراوه. به لام ده مانزانی که دزه که همان ژینیس دو پاسامونه، نه و زیندانییه ی که دون کیشوت نازادی کردبوو. (موریس باردون)

۳۲۶- سینت لوسی Sainte Lucie یه کیک له ژنانی پاریزگاری مه سیحی که له سه رده می نیروندا له سر چوارچیوه یه که به نه شکه نجه شه هید کرا. (محمه د قازی)

ناتوانم هيچت عەرز بکەم، مەگەر ئەوەی بۆلیم کە نووسەر بەهەلدا چوو. یا لەوانەیه چاپخانه شتیکی قرتاندبێ.» سامسۆن گوتی: «رەنگە هەر وابی، بەلام فەرموو بزائیم چیت لەو سەد ئەشرەفییە کرد؟» سانکۆ گوتی: «لە کیسەکەم دەرھێنان و خەرجی ژن و مندالی خۆم کرد. هەر ئەو پارەیه بوو کە خیزانم ئەو هەموو سەفەر و دوورییە من قەبوول بکا و ئەگەر بێ بوول و پارە و بێ کەر و بارەبەر گەر بابامەوێ چاوی دەر دینام. بەهەر حال ئەگەر روونکردنەوێ زۆرتان لێم بوێ، حازرم تەنانەت جوابی پادشاش بەدەمەوێ. ئەو شتان تەکا لێ دەکەم، هیندەم هەلم مەپێچن و لەو پارەیه مەپرسنەوێ، چۆن ئەگەر قەرار بێ ئەو هەموو دار و کوئەکەیی و پیم کەوتووێ لەسەر تان حیساب بکەم و بۆ هەر دارەیی تەنیا چوار «ماراودی» داوا بکەم سەد ئەشرەفییە تریشم دەبێ بەدەنی تا قەرەبووی نیوێ ئەوێ و پیم کەوتووێ، بکەنەوێ. کەوابوو هیچمان لە هیچ و با هەر کەس بەوێ بەسەری هاتووێ رازی بێ و دەنگی لێ نەبێ.» کاراسکۆ گوتی: «من تێ دەکوژم نووسەری داستان لەوێ کە سانکۆ دەبێ بەخەبەر بکەمەوێ تا ئەگەر ویستی بۆ جاری دوویم کتیبەکەیی چاپ بکاتەوێ ئەو شتانەیی تێ باوێ و بێگومان ئەو شتانە قەدر و قیمەتی کتیبەکەیی دەباتە بان.» دۆن کیشۆت پرسی: «راستی بەرێز خۆیندکار، هیچ هەلە و غەلەتی تریش دەو داستانەدا هەن کە دەبێ نووسەر راستیان بکاتەوێ؟» خۆیندکار گوتی: «بێگومان هەیه، بەلام هیچ کامیان نەوێندەوێ ئەوێ گۆتم گرینگ نین.» دۆن کیشۆت پرسی: «راستی نووسەر قەولی نووسینی بەرگی دوویمی داستانەکەشی داوێ؟» سامسۆن گوتی: «بەلێ، دە فکری نووسینی بەرگی دوویمیشدا هەیه. بەلام دەلێ هیشتا باس و بابەتی پێویستی لەسەر رووداوێکانی دوابی دەست نەکەوتووێ و نازانی لای کێ دەست دەکەوێ. هەر لەبەر ئەوە ئێمە کەوتووینە شک و گومان کە بەرگی دوویم بۆ دەبێتەوێ بیان نا. بەهەر حال لە لایەک لەبەر ئەم هۆیانە کە گوتراون و لە لایەکی ترەو بەدەلیلی ئەوێ هیندیک دەلێن «لەمەر کار و کردووەکانی دۆن کیشۆت ئەوێ گوتراوێ بۆ حەوت پشتمان بەسە و هیچ کات نەبێنراوێ بەرگی دوویمی کتیب باش دەر بچێ» پیم وانییە بەرگی دوویمی دۆن کیشۆت بنووسرێ و بۆ بکریتەوێ. بەلام بەو حالەشەوێ جەماوەرێک هەن کە لایەنی دلخۆشی و گەشبینییەکانیان بەسەر لایەنی کەسەر و رەشبینییەکیاندا زالە و دەلێن: «دوو بارە باسی هونەر نوێنییەکانی دۆن کیشۆتیمان بۆ بکەن. دوو بارە دۆن کیشۆتیمان بۆ سوار بکەنەوێ و سانکۆمان بۆ وەقسە بێننەوێ و هەر چی بێ ئێمە پێی شاد و سەرمەست دەبین.» دۆن کیشۆت پرسی: «نووسەر خۆی بریاری چییە؟» سامسۆن گوتی: «دەفەرمووی بریاری چییە؟ دیارە دەیهوێ هەر چی

سانکۆ وەلامی پرسیارەکانی سامسۆن کاراسکۆ

دەداتەوێ، هەروەها زۆر باسی تریش کە دەبێ بگوترین و بزائین

سانکۆ هاتەوێ مالی دۆن کیشۆت و دیسان وتووێژەکان دەست پێ کرانەوێ. سانکۆ گوتی: «لەوێرا کە جەنابی سامسۆن گوتی وا تێ دەگەم کە دەیهوێ بزائی کەری من کەیی دزرا و کێ دزیی؛ من دە وەلامدا عەرزێ دەکەم هەر ئەو شەوێ کە ئێمە لە دەست «دیوان خانەیی هیرمانداد» هەلەهاتین، پاش رووداوێکە، یانی پاش ئەوێ تووشی «سزادراوێکان بەکاری دژوار» بووین یا پاش تووش بوونی جەنازەیهک کە دەیانبردە «سەگویی» من و ئەرباب خۆمان دە قوولاییی جەنگەلێکدا شار دەوێ، لەوێ لە حالێکدا ئەرباب پالی وە نێزەکەیی دابوو و منیش لەسەر پشتی کەرەکەم مات بوو بووم، وەک ئەوێ چوار دۆشەگی پەری قوویان بۆ راخستبێن خرپ خەومان لێ کەوت. زۆر شەکەت بووین و بێر و بەویدا هەلاتبووین. من خەوێکەم ئەوێندە قورس و گران بوو کە دزی حەرامزادە هاتبوو سەرم و چوار داری وەبێن کورتانە کە دابوو و کەرەکەیی دەرکیشابوو. من هەروا لەسەر کورتانە کە مابوو مەوێ خەبەرم نەبوو بووێ. دۆن کیشۆت گوتی: «ئەوێ کاریکی ئاسانە و شتیکی تازە نییە؛ هەر شتیکی لەو چەشنە بەسەر ساکرییان هات. ئەوێش لە کاتێکدا بوو کە ئەو «ئالبیراک» Alberaque ی گەمارۆ دابوو. دزیکی بەناویانگ بەناوی «برونیل» brunel هەر ئەو بەلایەیی بەسەر ئەوێش هینا و ئەسپەکەیی لە ژیری دەرکیشا. سانکۆ گوتی: «رۆژ بووێ و من دەگەل جوولامەوێ و بەخەبەر هاتم دارەکان لە بن کورتان ترازان و من زۆر سەخت بەزەویدا کەوتم. پاشان بەدوای کەرەکەمدا گەر پام و نەمدیتەوێ. ئەو چار غوربەتی هەلێ گرتم و ئەوێندەم غەمی کەرەکەم بوو کە هۆل هۆل دەستم کرد بەگریان و ئەگەر نووسەری داستان ئەوێ نەنووسیبی، بەسەر بابەتیکی زۆر گرینگدا بازی داوێ. بەلێ، جا نازانم چەند رۆژ لەو رووداو تێ پەربوو کە لە کاتێکدا دەگەل شانزادە میکۆمیکۆنا سەفەرمان دەکرد کەرەکەیی خۆم ناسییەوێ و دیتم کە «ژینیس دوپاسامۆن» ئەو جەرەد و رێگرە بەدناوێ بەسواریی کەرەکەم لەو لاری دێ. ئەو رێگرەش ئێمە لە زنجیری سینت هیرمانداد رێگارمان کردبوو.» سامسۆن گوتی: «هەلە کتیبەکە لەوێدا نییە، بەلکو لەوێدا یە کە نووسەر پێش دۆزانەوێ کەرەکە دەلێ سانکۆ بەسواریی هەمان کەر دەهات و دەچوو.» سانکۆ گوتی: «لەم بارەوێ

زوتره باقیی ئەم رووداوانه له هەر شوینیک بێ وه دەست بخا و پیکویتیکیان بکا و بیاندا بهچاپخانه، چون هەم قازانجیکی زۆری دەست دهکەوێ و هەمیش نیۆبانگی هیندەمی تریش بلۆ دەبیتەوه.» سانکۆ پرسى: «بۆ مەگەر نووسەر زیاتر له هەموو شت چاوی له پاره و قازانجه؟ ئەگەر وابێ نابی ئەوهی بلۆی دهکاتهوه، شتیکی باش بێته دهڕێ. کاری نووسەر لهو بوارهدا وهک کاری جلدروویهک وایه که بیهوی بۆشهوی جیژنی «پاک» جلوه‌رگ بۆ جه‌ماوه‌ریکی زۆر ئاماده بکا و جل دروویهکی ئەوها ده‌لێ ده‌بێ به‌هه‌رهمه و ته‌قه‌ل ته‌قه‌ل کاره‌کان بکا و جله‌کان زۆر خراپ بدرۆی. بێجگه له‌وه‌ش من له‌سه‌ر ئەو بڕوايه‌م کاری به‌په‌له و ئەجه‌له بايي تووریکه. که‌وابوو به‌و جه‌نابی ئاغای عه‌رهبه‌مه‌راکیشییه یا نازانم کوینده‌رییه بلێ، ئەوه‌نده‌ی بۆی ده‌کری وریای کاری خۆی بێ، چون من و ئەرباب له مه‌لات (*) و که‌ره‌سه‌ی بیناسازیی رووداوی جو‌راوجۆری پالەوانی ئەوه‌نده گێچ و ئاهه‌ک له‌سه‌ر ماله (*) داده‌نێین که نه‌ته‌نیا بتوانی کتییی دووه‌می پێ ساز بکا به‌لکو سه‌د کتییی تریش دابریژێ. بێگومان ئەو کارابیه پێی وایه که ئیمه لێره له‌سه‌ر جیۆبانی نهرم پالمان لێ داوه‌ته‌وه و کات به‌فیرۆ ده‌ده‌ین. چ خه‌یالێکی پێ و پووچ! ئەی کاش به‌تابا و بیدیتبا ئیمه چ نه‌به‌ردیکن. شتیکی که من ده‌توانم بیلیم ئەوه‌یه که ئەگەر ئەربابی من گوێی دابا نسحه‌تی من ئیمه جاریکی تریش روومان له ده‌شت و بیابان ده‌کرد و زولم‌وژوریمان له جیهاندا له ناو ده‌برد. هه‌روه‌ک پالەوانانی سه‌رگه‌ردان پيشه‌ی خۆیانە.»

هێشتا سانکۆ ئەو قسانه‌ی کۆتایی پێ نه‌هینابوو که ده‌نگی حيله حيله پۆسی نانت به‌گوێی گه‌یشته. دۆن کیشۆت ئەو حيله حيله‌ی وه‌ک رووداویکی باش و خه‌به‌ریکی خۆش وه‌رگرت و بریاری دا، پاش سێ چوار پۆزی تر دیسان وه‌ده‌ر که‌وێته‌وه. پالەوان ویست و بریاری خۆی بۆ خۆینده‌وار باس کرد و راویژی ده‌گه‌ل کرد که سه‌فه‌ری پالەوانی خۆی به‌ره‌و چ ولاتیک و به‌چ شیوه‌یه‌ک ده‌ست پی بکا. خۆیندکار گوتی: «به‌رای من واباشه ده پێش هه‌موو جیگه‌یه‌کدا بچنه ئاراگۆن و خۆتان بگه‌یه‌ننه شاری ساراگۆس، چون زۆری پێ ناچی که له‌و شارهدا، به‌بۆنه‌ی جیژنی پاکي سین ژۆرژ، کێ به‌رکێی پالەوانی به‌شیوه‌یه‌کی زۆر گرینگ به‌ریا ده‌کری و چه‌زهره‌تی به‌پێزتان ده‌توانن به‌شداریی تیدا بکه‌ن و له‌ نیو پالەوانانی ئاراگۆندا نیۆبانگ ده‌ریکه‌ن و ئەوه‌ش مسۆگه‌ره که زال بوون به‌سه‌ر پالەوانانی ئاراگۆندا، وه‌ک ئەوه وایه به‌سه‌ر هه‌موو پالەوانانی جیهاندا زال بووی.» خۆیندکار بریاری دۆن کیشۆتی به‌بریاریکی باش و شه‌رافه‌تمه‌ندانه له قه‌لم دا و نسحه‌تی کرد که لایه‌نی ئیحتیات به‌ر نه‌دا و ئاگای له‌ خۆی بێ و به‌خۆراگری و له‌سه‌رخۆیی ده‌گه‌ل رووداوه‌کان

رووبه‌روو بێته‌وه. چون ئیتر ژيانی ئەو هی خۆی نییه به‌لکو هی داماوان و بێ ئەنویانه که پیداوایستیان به‌باسکی توانای ئەو هه‌یه، تا پالەوان له به‌ده‌ختی و پۆژه‌په‌شیدا یارمه‌تیا ن بکا و لایه‌نگریان لێ بکا. سانکۆ هاواری لێ به‌رز بووه‌وه که: «به‌رێز سامسۆن، به‌خودا له‌به‌ر ئەو قسانه‌یه که من په‌نا ده‌به‌مه به‌ر شه‌یتان! ئەتۆ چۆن فکر ده‌که‌یه‌وه؟ ئەربابی من وه‌ک مندالی چلێس که بگاته هه‌رمی گولۆی و ده‌ دوازده‌یه‌کیان یه‌ک جێ و به‌دوای یه‌کدا بخوا، هێرش ده‌باته سه‌ر سه‌د که‌س و هه‌موویان سلار (*) ده‌کاته‌وه.

به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه جه‌نابی خۆیندکار حه‌ق به‌جه‌نابتانه، هێرش بردن کاتی خۆی هه‌یه و پاشه‌کشه‌ش هه‌روا. وه‌ مرۆف نابی هه‌موو کات هێرش به‌ری و هاوار بکا که «سانتیاگۆ، پاشان ئیسپانیا!» (۳۲۷) له‌وه‌ش تێ په‌رێ وه‌ک من بیستوومه و په‌رنگه له‌ ئەربابی خۆشم بیستبێ، نازایه‌تی ده‌که‌وێته نیوان ترسه‌نۆکی و بێ باکی. ئەگەر ئەوابی من هه‌رگیز نامه‌وێ که ئەربابی من بێ ده‌لیل له مه‌یدان هه‌لبێ و هه‌روه‌ها ناشمه‌وێ له کاتیکدا که هێرش کردن خۆ شیت کردنه، هه‌لکو تێته سه‌ر دوژمن؛ به‌تایبه‌تی من به‌ئەربابی عه‌زیزی خۆم راده‌گه‌یه‌نم که ئەگەر بیه‌وێ ده‌گه‌ل خۆی بمبا، من به‌و مه‌رجه حازرم ده‌ خزمه‌تیدا بچم که ئەرک و کاره‌کانی شه‌ر بۆ خۆی وه‌ عۆده‌ی بگری؛ من هێچ به‌رپرسییه‌ک، بێجگه له‌وه‌ی ئاگه‌داری له‌و بکه‌م، وه‌ عۆده‌ی خۆم ناگرم. یانی ته‌نیا به‌خواردن و چه‌سانه‌وه‌که‌ی راده‌گه‌م و خاوینی بۆ راده‌گرم. له‌م لایه‌نه‌وه من ئاماده‌ی هه‌موو خزمه‌تیکم، به‌لام ئەگەر پیتان وابێ ده‌ست ده‌ده‌مه شمشیر و به‌گژ دوژمندا ده‌چم، به‌ته‌واوی به‌هه‌له‌دا چوون. جه‌نابی سامسۆن من هه‌رگیز نه‌مویسووه له‌مه‌وداش نامه‌وێ، ناوبانگ و نیۆبه‌ده‌ره‌ویی پالەوانان و زانایان وه‌ ده‌ست بێنم، به‌لکو هه‌موو ته‌قه‌لای من ئەوه‌یه ده‌ریزی باشتترین مه‌یته‌رانی جیهاندا بم که خزمه‌تی پالەوانانی سه‌رگه‌ردانیان کردووه. ئیستا ئەگەر ئەربابی من دۆن کیشۆت، به‌پاسی ئەو خزمه‌مه‌ته زۆرانه‌ی پیم کردووه بیانه‌وێ یه‌کیک له‌و دوپ‌گانه که خۆی ده‌لێ وه‌ده‌ستی دینی بیداته من، له‌و لوتف و ئاور ویدانه‌ی ئەو زۆر مه‌منوون ده‌بم و ئەگەر نه‌شیدامی، مالی هه‌ر ئاوه‌دان بێ. پیاو رووتوقووت له‌ دایک ده‌بێ و رووت وقووتیش له‌ دنیا ده‌پوا و نابێ بێجگه له‌ خوا چاوت له‌ ده‌ستی که‌س بێ. باوه‌ر که‌ن تامی نانی په‌عیه‌تی به‌لای منه‌وه له‌ نان و ته‌عامی پادشایان خۆشتره. له‌ کوێ مه‌لعوممه که له‌و ده‌سه‌لاتانه‌دا

۳۲۷- ئەم هاواره نه‌عه‌ره‌ته‌یه‌که که سه‌ربازانی ئیسپانیایی له شه‌ر ده‌گه‌ل عه‌ره‌باندا ده‌نگیان پێ درده‌بیری و هێرشیان ده‌کرد. مه‌به‌ست ئەوه‌یه سانتیاگۆ هی ئیمه‌یه و پاشان ئیسپانیا ده‌گرین. (مۆریس باردۆن)

شەیتانی رەجیم پێم وەبەر پێ ئەدا و بەرم ئەداتەو و ددانم نەشکینن؟ من کە لە دایک بووم کابرایەکی بووم بەناوی سانکۆ و پێشم وایە هەر ئاوا دەمرم، بەلام بەو حالەشەو ئەگەر خودا و راستان بێ هیچ زەحمەت و چەرمەسەرییەکی، خوداوەندی عالەمیان دورگەیکە یا شتیکی دەو مایانەدا بەمن گەیانم من ئەوەندەش بێ عەقل نێم کە بلیم نامەوێ، چون قەدیمی گوتیانە: «ئەگەر گوتلیکیان بۆ هینای گوتلەوساری»^(*) کەو ببیستەو و ئەگەر نێمەتیک هاتە بەر دەرگات زوو ببیستەو و دەوێ، «خویندکار گوتی: «هاوێر سانکۆ قسەکانت وەک وەعزی پای میمبەر دەچێ. بەو حالەشەو بەلوتفی خواوەند و کەرەمی ئەربابی خۆت هیوادار بەو ئەوێ بزانه کە ئەرباب نە تەنیا دورگە بەلکو ولاتیکت پێ دەبەخشی.» سانکۆ گوتی: «بەلێ لوتفی ئەربابی من لەم ئاستانەدایە و من بەتێرادیوی دەتوانم عەرزێ جەنابی خویندکار بکەم، ئەگەر ئەرباب ولاتیکیشیم پێ بدا بەتەواوی لە جێی خۆی دایە. من لە بارودۆخی خۆم ئاگەدارم و ئەوەندە ساغ و سلامەتم کە دەخۆم رادەبینم، ولاتیک بەرپۆتە بەرم و بەسەر چەند دورگە رابگەم و چەندین جار ئەم قسەییەم عەرزێ ئەربابی خۆم کردووە.» سامسۆن گوتی: «بەلام سانکۆ، مائی دنیا خوووخەدی مەرۆف زایە دەکا و لە وانەیه کاتیک ولاتیکت دەست کەوێ دایکیش نەناسیتەو.» سانکۆ گوتی: «ئەو خەسلەتی کەسانیکێ پەست و بێ بنەچەکەیه، نەک ئەمن کە رۆحم چوار قامکی رۆنی مەسیحییەت لەسەر نیشتوو. تۆ هیندیکم بەتاقی کەو، بۆت روون دەبیتەو کە من دەگەل هیچ کەس روو ترش ناکەم.» دۆن کیشۆت گوتی: «خودا بکا هەر وابێ، دەبێ ئەوەم کە بووێتە دەسەلاتدار بزانی چ روو دەدا، ئەوەش زۆر دوور نییە چون من هەر لە ئیستاو دەولەت و داوودەزگای تۆ بەچاوی خۆم دەبینم.»

بەلێ جا هەر دەگەل پالەوان لەو قسانە بوووە لە خویندکاری تکا کرد کە ئەگەر چێژی شیعرییە هەیه غەزەلیکی مالوایی لە گراوی خۆشەویستی دۆلسینە دۆتۆبۆزۆ، بۆ دابنێ، تا بینیریتە خەزمتی و بەتایبەتی تەلاش بکا یەکە یەکە شیعەرەکان بەیەکیک لە پیتەکانی ناوی «دۆلسینە دۆ تۆبۆزۆ» دەست پێ بکا. بەشێوەیک کە ئەگەر لە کۆتاییدا پیتەکانی یەکەمی شیعەرەکان لەسەریەک دابنێ ناوی دۆلسینە دۆ تۆبۆزۆ لێ دروست بێ. خویندکار گوتی: «هەرچەند من شاعیریکی بەناو نێم، چون وەک دەلێن لە سەراسەری ئیسپانیادا بێجگە لە سێ شاعیر و لەتە شاعیریکی^(۳۲۸) کەسی لێ نییە، بەلام حەولی خۆم

۳۲۸- مەبەستی سێروانتیس لە ئەتە شاعیر وێ دەچێ هەر خۆی بێ و ئەم قسە لەبەر خۆ بەکەم زانی و ئەدەب گوتوو.

دەدم. ئەوەش بزانی کۆسپێکی گەرە لەسەر رێگەدا هەیه، ئەویش ئەوێه کە ناوی دۆلسینە دۆ تۆبۆزۆ لە حەفدە پیت پیک هاتوو^(۳۲۹). من ئەگەر بمەوێ چوار چوارینە دابریژم کە شازدە نیو شیعەر، یەکیک لە پیتەکان دەمینتەو. ئەگەر پینجینەش^(*) دروست بکەم، دەبیتە بیست نیو شیعەر و سێ پیت کەم دینم. لەبەرئەو ناچارم چوارینە بنووسم و یەکیک لە پیتەکان بقرتینم.» دۆن کیشۆت گوتی: «بەهەر حال دەبێ ناوی ئەو روون و ئاشکرا بێ، چون ئەگەر وانەبێ هیچ ژنیک باوەر ناکا ئەو شیعەرە بۆ دۆلسینە دانراون.»

لە نێوانیاندا ریک کەوتن لە هەموو بواریکەو دابین بوو. بریار درا پاش هەشت رۆژی تر وەرپێ کەون. دۆن کیشۆت بەخویندکاری راسپارد کە ئەو قسەیه لە هیچ کۆی باس نەکا، بەتایبەتی یەک وشەش لەم بوارەو بەکەشیش و دەلاک و خوشکەزا و کەیانوو نەلێ، مەبادا ئەوان پێش بەو بریارە گرینگە بگرن. کاراسکۆ بەلێنی دا کە بەپێی فەرماشتهکانی دۆن کیشۆت بچوولێتەو و ئیجازە ی مەرەخەس بوونی خواست. ئەوەشی داوا لێ کرد کە لەمەر هەر پێشهاتیکی باش یا خراب لە دەرفەتدا ئاگەداری بکەنەو. هەر سێک لیکهەلبران و سانکۆ رۆیشتەو مائی، تا خۆی بۆ سەفەریکی تازە ئامادە بکا.

۳۲۹- لە کوردیدا لە پانزده پیت پیک هاتوو.

لهمهړ ئه و تویژدهی که له نیوان سانکۆپانزا

و تریزای خیزانیدا رابرد و زور بابتهی خووشی دیکهش

کاتیک دهگهینه نووسینی بهشی پینجهم، وهرگتیر^(۳۲۰)ی داستان دهلی که ئهه بهشه بهرایی ئه و ساختهیی و بی بنه رته، چونکو بهشپوهیه که ددهوی که له عهقل و شعوری ئه و بهدوره و قسهی وها بهرز و گهوره دهکا که پیاو پتی بهعرزیهوه رهق دهبی^(*) و پیت وانیه ئه مه قسهی ئهه پیاو ساویلکیه بی. بهو حاله شهوه کاکای وهرگتیر دهلی من ناچار بووم وهرگتیرمهوه تا ئه رکی خووم ئه مجورهی پیوسته راپه راندبی. له دریزدها وهرگتیر لهسه ری^(*) دهروا و ئاوا دهلی:

سانکۆ وها شاد و خووشال، بهرهو مال بووهوه که ژنه کهی له دوروه لئی حالی بوو، له بهرئه وه خووی پی رانه گیرا و پرسی: «هان، سانکۆی هاوسهرم، چیه و شادی و ئاوا به خووشی هاتوویه وه مال؟» سانکۆ گوتی: «ژنه کی، ئه گهر خودا ویستبای من ئهه شادی و خووشیهی که دهروخسارمدا دهیی نی، نه مبوویه، ئاسوده تر و خووشالتر له ئیستا ده بووم.» ژن گوتی: «پیاوه که، من لیم حالی نییه تو چ ده لئی و نازانم مه بهستت له وهی که ده لئی ئه گهر ئه و شادی و خووشالییه ت نه بوویه ئاسوده تر ده بووی چیه؟ من هه ر چه ند کهر ونه فامم، به لام نازانم پیاو چوون ده بی به وه ئاسوده بی که شادی و خووشی نه بی؟» سانکۆ گوتی: «گوئی بگره ی، «تریز» شادی و رهامه ندی خاتری من له وه دایه که دیسان بریارم داوه بکه ومه وه خزمه ت ئه ربابه که م جه نابی دۆن کیشوت و ئه ویش لی براوه بو جاری سییه م دهر که وئ و به شوین رووداو و کاره ساته کاندای سهری خوئی هه لگرئ و بروا، ئه لبه ته منیش وه دوا ی ده که وم، چون هه م فه قیر و دهسته نگین و هه میش هیوادارم وه ک جاری پیشوو سه د ئه شه رفیی تریش وه ده ست بینم و خه رچی بکه ین. له لایه ک به و فکروه شاد م و له لایه کیش غه می دوری له تو و مندا له کانم قورسای ده خاته سه ر دل و دهر وونم. ئه گهر خودا به ره حمه تی خوئی لیره داهاتیکی زور که میشی بو دابین کردبام که پیی ژیا بام و

۳۲۰- مه بهست له وهرگتیر ئه و عه ره به یه که نووسراوه کانی سه ید حامید کوری ئه نجه لی بو سیروانتیس وهرگتیرا وه ته سه ر ئیسا نیایی.

پیوست نه با به مجوره ئاواره ی دهشت و سه حرا بووایه م و بو پارووه نانیک ئاواره ی هه نده ران بم، پیم خووش بوو له مائی خووم دهر نه که وم و ده گه ل مال و مندا لی خووم رامبوارد بایه. ئه و دم شادی و رهامه ندی من سه د ئه وه ندی ئیستا ده بوو. ئه و کاره ش له لای خودا وه زور ئاسان بوو، به چاوتروو کاتیک جیبه جی ده بوو. به لام ئیستا خووشالییه که م ده گه ل غه م و په ژاره ی دوری له تو تیکه لای بووه، که وا بوو حه ق به منه که ده لیم ئه گهر خودا بیوستبایه، ئه م شادی و خووشیه م نه بی، ئاسوده تر ده بووم.» تریز گوتی: «له وه تا ده گه ل ئه و پالئه وانه سه رگه ردا نه که وتووی پیاو له قسه کانیش ت حالی نا بی.» سانکۆ گوتی: «ئه وه ند ه سه که خودا له قسه کانم حالی بی، چون هه ر ئه وه که هه موو شت تی ده گا. ته نیا کاریکی که له تووم ده وئ ئه وه یه که له و سی رۆژه ی باقیدا که بو سه فه ره که م ماوه چاک به که ره که رابگی، تا بتوانی باری چه ک هه لگرئ. له ئیستا وه جیره و ئالیکی لی زیاد بکه و کورتانه که ی چا و پیدا بگره، ئه گهر جیه که هه لوه شابی بیدوره وه، هه وساره که ی، جل و جوړه که ی ریکو پیک بی و بزانه که به هیوا ی خوا ئیمه ناچینه سه ر داوه ت و زه ما وه ند به لکو ده چین به دوری دنیا دا بخو لئینه وه و ده گه ل دیو و درینج و غولان به رهنگار بینه وه و جانه وه ری عا جباتی و پیاو خراپان له سه ر زه وی نه هیلین؛ ده چین تا ویزه ی تیران و زرینگه ی شمشیران و نه عه رته ی شیران و قووره ی سه گان و لووره ی گورگان بیسین و ئه گهر خودا بکا تووشی فه تارچییه کانی یانگواسی و عه ره بی جادوو گه ر نه ین، ئه وانه مان هه ر پی هیچ نییه.» تریز گوتی: «پیاوه که ده زانم ئه و نانه ی که مه یته رانی پالئه وانانی سه رگه ردان ده یخوون له ریگه ی دزییه وه ده ست نا که وئ، به لکو مه راره ت و کویره وه ری پیوه ده بین و هه موو کات ده ست به دوعا ده بم که زور زو و له و سه فه ره دور و پر مه ترسییه بکه ریته وه.» سانکۆ گوتی: «ژنه کی، ئه گهر نه مزانیایه هه ر به و زوانه ده مه خاوه نی دورگیه که، جیبه جی وه عه رزی ده که وتم و ده مردم.» تریز گوتی: «ئه ی خودا نه کا، قه زات وه من که وئ! خودا نه کا تو شتیکت به سه ر بی، به و هه موو عه یب و ئیراده شه وه که هه ته، هه ر زیندوو ه که ت له مردوو ه که ت با شتره! تو زیندوو بی، با ئه و دورگی به زیاد نه بووه هه ر نه بی! بوچمه؟ تو کاتیک له دایک بووی دورگه ت نه بوو، حا کم نه بووی، تا ئیستا ش خودا ژیا ندووتی، هه ر کاتیش خودا بیه وئ به بی عینوانی ده سه لاتداری ده مری و یه کیک هه ر ده بی ده قوولگیه کت با ویزئی و دوو پیمه ره خو لت پیدا کا! ئه و دنیا یه پر له و که سانه ی عینوانی ده سه لاتیان نییه و به ریپوه ش ده چن و بو خو یان پیاویکن. به رزترین چاشنی^(*) ژیا ن برسیه تیه و چون ئه م نیعمه ته لای هه موو فه قیریک هه یه، هه موو کات به ئیشتیا وه نان

دهخون. بهو حاله شهوه سانكو، له بيرت نه چي نه گهر خوداور استان بووي به خاوهني دورگه، ژن و منداله كانت نه چي فهراموش بگهي. له بيرت بي كه كوره كهت «سانشيكو» Sanchico ئيستا گهيوته ته مهني پازده سالي و كاتي نهوه هاتووه كه نه گهر مامي، ياني كه شيش بيهوي بيباته كليسا، پرواته مه كتبه و دهرس بخويني. نهوه شت له بير نه چي كه كچه كهت «ماری سانكا» Mari- Sanca نه گهر ئيستا به ميتردي بدم زوو نيبه و بهو كاره نامري، چون كه م كه م ليم حالي بووه كه به هه مان نه اندازه كه تو ده ته وي بيته حاكمي دورگه، نهو يش تاسهي ميتردي ههيه و كچ ته ناهنت نه گهر ميتردي خراپيش بكا لهوه چاكتره له ماله بابي دانيشي و هه زليكر دوويي بكا. «سانكو گوتي: «ژنه تيوه، بروا بكا نه گهر خودا شتيكم بداتي كه ههر پرووكه يه كه بوني دهسه لاتي لي بي، كچه كه م «ماری سانكا» ده دم به پياوي وا پايه بهرز و ماقوول كه كهس نه تواني له «خاتووني پايه بهرز» به دهر شتيكي تري بي بلي.»

تريز گوتي: «سانكو من له گهل نهوه قسه يه تدا نيم. كچه كهت بده به كه سيك كه هاوشاني خوي بي. نهوه باشتره. نه گهر تو له جيات نهوه كه وشه دارينه پر له كه لين و كولينه كه وشي جوان و سهر ناوه لاي نه عياني ده بي كه ي و كهوا شره كه ي بكه يته كوله جه ي مه خمر، نه گهر له ناوي ساكاري ماريكا، كه به سهر زاري هه مووانه وه به بيگه يه نيته جيگه يه ك كه بيته «دونا ماريكا» و به له قه بي «حه زره تي عه ليه» بانگي بكن، نهوه تفيله به سته زمانه خوي لي ون ده بي و له ههر هه نكاويكدا هه زار كاري ناشيانه و ساويلكانه ي لي رووده دا و هه موو ده سروتري ده گهن و دهرانن كه بنه و بنه چه كي سوالكه و فه قير بوون.» سانكو گوتي: «بيدهنگ به گيژه! زحمه تي نهوه كار هه دوو يا سي ساله، له مه به دواوه وهك خانميكي به ريز و پايه بهرز قسان دهكا و زباني ده گوري. تازه گرماني واش نه كه وته وه، چ ئيراديكي ههيه؟ لي گه ري نهوه «خاتووني پايه بهرز» بي، ههر چي ده بي با بي.» تريزا گوتي: «سانكو تو خوت ده گهل باري چين و تو يزي خوت هه لسه نكيته و بيت له به ري خوت دريژتر مه كه و نهوه پهندهت له بير نه چي كه ده لي «قهل چوو لاساي كووتر بكاته وه، قووني خوار و گير بوو» به راستي كار هه ساته، ئابروو چوونه كه كچه كه مان بدهينه كابرايه كي نه جيب زاده يان «كونت» يك كه خاوهني سي و شهش پارچه ناوي بي و هه ركه شتيك رووي دا و به كه يفي ناغا نه بوو ده ست بكا به جنيودان و قسه ي سووك و ئابروو به كچه تيوه كه مانه وه نه هيل و پي بلي كرمانجي پيخاوس و بهن كاله ريخاوي (*) و به باوكي بلي ديهايتي كه ري پيمه ره له شان و به دايكي بلي ته شي ريس و په ر شو ري قوون مالان! نه خير، نه خير پياوه كه، من كچم بو رويكي ناوا گه وره نه كردوه. تو ههر نه وه ندهت له سهره پوولمان بو پيدا كه ي و

به ميترد داني كچه كهت به من بسپيره. ئيمه هه ئيستا يه كي وهك لوپ تو شو Lope tocho ي كوري «ژوان تو شو» مان ده ژير سهر دايه. نهوه كوره جريل و شاده و به هيزه و كه سيكه كه ئيمه جه دد و عابادي ده ناسين و به سووكا يه تي چاو له كچي من ناكا. كچه كه ي ئيمه ش كه هاوشان و هاوسه ري نهوه، زور جوان ده گه لي ده حاويته وه. بي جگه له وش هه موومان پيگه وه ده بين و ئاگامان له نهوه و نه تيجه كانمان ده بي و ژيانكي ساكار و خوش راده بو يرين و چاو مان له روحمي خوداي ده بي. له منه وه ببيسه و لهو كاخ و كو شك و دهر باراندها به ميتردي مه ده، ده نا نه ته نيا هاواري به گويي كه س ناكا، خويشي ده نكي خوي گوي لي نايي.» سانكو گوتي: «فلته فلته! له عه تي خودات لي بي، فلته فلته نهوه ژني باراباسي (۲۳۱) جوله كه! بو ده ته وي پيش به ميترد كردني كچي من به كه سيك بگري كه نه گهر مندالنيكيان بي به ناوي «حه زره تي نه شره ف» بانگي بكن؟ گويت لي بي تريز، من هه ميشه بيستومه كه خه لك به باب و با پيراني ئيمه يان ده گوت هه ركه س دهر فه ت له ده ست بدا و له قه له به ختي خوي بدا، حه قي گله يي و شكايه تي نيبه. ئيستا كه به خت و به غبال به پتي خوي هاتووه و له دهر گامان ده دا چون ده بي دهر گاي لي نه كه ينه وه؟ لي گه ري نهوه با خو شهي هه لي كردوه، خه رماني به ختي خوماني بي هه لباويين. (به ده ليلي نهوه چه شنه قسه كردنه و قسه كاني داويي سانكو يه كه وه رگيري داستان نهوه به شه به ساخته يي و لاوه كي داده ني) تو نهوه بي عه قلي بي نهوا، فكر ناكه يه وه نه گهر من بهوه قه لافه ته زه لامه وه خوم بگه يه نمه حكومه تيكي نان و ناودار كه لهو زه لكاوي فه قيري و به ده ختي به رزگارمان بكا، كچه كه مان ماري سانكا به مه يلي خوم به شوو بدم، هه موومان به خته وه ر ده بين و ده حه سيپنه وه؟ نهوه دم ده بيني كه چون تو به ناوي «دونا تريزا پانزا» بانگ ده كهن، فيس و ئيفاده ت به حوت ئيستر هه لئاگيري و به كو يرايي چاوي ژني نه جيب زاده كان له سهر فه رش داده نيشي و پال به ده سته نوين و بالنج ده دي. نه گهر ناته وي بهو پله و پايه بگهي هه نهوه ي كه هه ي بهوه وهك نه خشي فه رش و مافووره هه تا هه تايه بمينه وه. به هه رحال وا باشتره له وه ي زورتر له سهر ي نه روم، چون هه رچي ده ته وي بيلي، سانشيكا بته وي و

۲۳۱- باراباس Barabas جوله كه ي پياو كوژ كه ده گهل عيسا مه سيح له زيناندا بوو. كاتي ك «قازي» راي گه ياند كه به بونه ي جيژني پاك يه كيك لهو دوانه نازاد ده كر ين بهو مه رجه ي خه لك يه كيان بو نازاد بوون دباري بكا. خه لك به جي عيساي بي گونا هه باراباسيان نازاد كرد و داستانه كه ي بو داوه ري كو يرا نه و نه زاني و ده مار گري خه لك بو ته پند و مه سه له. (محمه د قازي)

نه‌ته‌وئ هەر ده‌بیتته کۆنتیس. «تریز له جوابدا گوتی: «سانکۆ تۆ هیچ ده‌زانی ده‌لئی چی؟ من ئهو قسانه‌م به‌گویتدا ناچی و ده‌زانم که پله و پایه‌ی کونتی که‌که‌م ماڵ وێران ده‌کا. تۆ هەر چی ده‌ته‌وئ بیکه، که‌ه‌یفی خۆته، که‌که‌ت بکه به‌«کۆنتیس» «دۆش‌تیس» یا هەر چی، به‌لام من به‌ده‌نگی بلنډ راده‌که‌یه‌نم که ئه‌م کاره به‌ده‌لخوازی من نییه و پیتی رازی نیم. بپروانه براله، من هه‌میشه لایه‌نگری یه‌کسانی و به‌رامبه‌ری بووم و ناتوانم ناز و فیس و ئیفا‌ده‌ی که‌س هه‌لبگرم. ئهو پۆژه‌ی که ئاوی ته‌عمیدیان به‌سه‌ر دا‌کردووم، ناویان لئ ناوم تریز؛ ئهو ناویکه ساده و ساکار و بی لقیو پۆ و شتی زیاد‌ی؛ باوکم کاسکارپۆژی ناوه و له‌وه‌تا می‌ردم به‌تۆ کردووه، پیم ده‌لئین تریز پانزا. به‌هه‌رحال خۆت زانی و سه‌لاح و مه‌سه‌له‌هه‌تی خۆت، من به‌تریزا رازیم و ئاماده نیم ناوی «دۆنا»^(۲۳۲) له‌سه‌ر خۆم بکه‌مه‌ بار، چونکه ئه‌م له‌قه‌به‌ئهو‌هنده قورسه که به‌من هه‌لناگیرئ، خیر، خیر من نامه‌وئ قسه‌و یاسان وه‌دوای خۆم بده‌م و ئه‌وانه‌ی ده‌ لیباسی کۆنتیسیدا ده‌م‌بین له‌سه‌ر رینگه‌یان پیم پئ بکه‌نن و بلئین: «چاو، چاو! ئهو سه‌له‌یتته به‌راز له‌وه‌رینه چاو لئ که‌ن، چۆن خۆی گرتووه! تا دوینئ بوو ئه‌وه‌نده‌ی ته‌شی ده‌رست ئاره‌قه له‌سه‌ر پیرا ده‌هاته خوار و ده‌گه‌یشه‌ لاقی و کاتیک ده‌رۆیشه‌ نوێژی مه‌س، به‌جیکه‌ی رووسه‌ری داوینئ کراسه‌که‌ی هه‌لده‌داوه و به‌سه‌ری خۆیدا ده‌دا، به‌لام ئه‌مرۆ کراسی ئه‌تله‌سی ره‌ق و ته‌ق ده‌به‌ر ده‌کا و لووتی ده‌ عاسمانئ ده‌کا و پیتی وایه نایناسین! ئه‌گه‌ر خوای مه‌زن ئه‌م شه‌ش یا پینج هه‌سته‌م بۆ رابگری باوه‌ر ناکه‌م هه‌رگیز خۆم ده‌ بن به‌ستیکی (*). ئاوا باویم. تۆ، براله برۆ ببه‌حاکم و به‌سه‌ر دو‌رگه‌ی خۆت رابگه‌ و هەر چه‌ندی چه‌ز ده‌که‌ی وه‌سه‌ر که‌وه، به‌لام من سویندم به‌ئیسقانه‌کانی دایکم، ده‌گه‌ل که‌که‌م پیمان له‌و گونده ناچیتته ده‌ر. ئه‌گه‌ر ژنی خۆش ناو به‌لاقی شکاو ده‌مالدا بمینیتته‌وه و کچی نه‌جیب کاره‌کانی راپه‌رینئ، ئه‌م موسیبه‌ته بۆ هه‌ردووکیان جیژنه. تۆ ده‌گه‌ل دۆن کیشوئ، ئه‌ربابی خۆت وه‌دوای رووداوان بکه‌ون و ئیمه‌ش ده‌گه‌ل پۆژه‌ره‌شیی خۆمان به‌جئ بیله، خودا بۆ ئیمه‌ش گه‌وره‌یه و له‌ برسان هەر نامرین؛ به‌خودای سویند ده‌خۆم، ئیستاش نه‌مزانی ئه‌ربابی تۆ ئه‌م له‌قه‌بی «دۆن»ه‌ی له‌ کوئ هیناوه، له‌ حالیکدا باب و باپیری، هیچ کام، ئهو له‌قه‌به‌یان به‌خه‌ونیش نه‌دیتووه.» سانکۆ

۲۳۲- دۆنا ئۆراکا Dona Urraca پاله‌وانی ته‌رانه کۆنه‌کانی ئیسپانیا که ده‌لئین باوکی فریدینای یه‌که‌م، پاشای کاستیل له‌ میرات بی به‌شی کرد «۱۴۰۴» ئۆراکا وه‌کازی زیاره‌ته‌کانی «بیت المقدس» ی به‌ ده‌سته‌وه گرت و هه‌ره‌شه‌ی له‌ باوکی کرد که له‌ ئیسپانیا ده‌جیتته ده‌ر و روو له‌ چۆل و بیابان ده‌کا. (مۆریس باردۆن)

گوتی: «ژنه‌تیوه، من یه‌قینم هه‌یه هەر ئیستا یه‌کیک له‌و شه‌یتانانه چووته ناو کلیشه‌ت. به‌پراستی له‌عنه‌تی شه‌یتان له‌ ژنان! چاوت لئ یه‌ له‌ به‌یانیه‌وه ده‌ستت کردووه به‌و قسه‌ قۆرانه که هیچی سه‌روونی نییه! ئاخ‌ر له‌ نێوان ئهو قسانه‌دا که من به‌تۆم گوت ده‌گه‌ل کاسکارۆ، یا کراسی ئه‌تله‌سی و قولاب دووری و په‌ند و ناز و ده‌عیه و ئیفا‌ده‌دا چ په‌یتوه‌ندییه‌ک هه‌یه؟ وهره، ئه‌ی ژنه‌تیوه که‌ره نه‌فامه (وه من ئه‌گه‌ر پیت ده‌لیم که‌ر و نه‌فامه‌ حه‌قمه، چون ناتوانی ده‌ قسه‌کانی من بگه‌ی و وه‌ک که‌سیک که له‌ تاعوون هه‌لئئ له‌ خۆشه‌ختی ده‌سه‌لمییه‌وه) من ئه‌گه‌ر به‌تۆم گوتبایه که که‌که‌مان له‌ بورجیکی بلنده‌وه خۆی بخاته خواره‌وه یا وه‌ک شازاده خانم «دۆنا ئۆراکا» له‌ چوار قورنه‌ی عاله‌مدا سه‌رگه‌ردان و ئاواره بی، تۆ حه‌قت بوو به‌قسه‌ی من نه‌که‌ی، به‌لام ئه‌گه‌ر من به‌ه‌وئ به‌چاوترووکانیک له‌قه‌بی «دۆنا»ی پتوه بنووسینم و بیکه‌م به‌خاتوونی ولاتیکی گه‌وره و له‌ نیو کلۆشی گه‌نم ده‌ری بینم و له‌سه‌ر ته‌ختیکی دابنیم که زۆرتر له‌ هه‌موو ولاتیکی مه‌راکیش سه‌رین و بالنجی مه‌خمه‌ری هه‌بی، بۆ ده‌بی به‌قسه‌م نه‌که‌ی؟» تریز گوتی: «میرده خۆشه‌ویسته‌که‌م، ده‌زانی بۆ به‌قسه‌ت ناکه‌م؟ وه‌ک له‌ په‌ندی پێشینیاندا هاتووه که «په‌ره جوانه‌کانی تاوس دوزمنی قه‌سته سه‌ری خۆیه‌تی» خه‌لک که پیاوی فه‌قیر ده‌بینن خشکه‌یی (*). چاویکی لئ ده‌که‌ن و تی ده‌په‌رن، به‌لام که ده‌گه‌نه ده‌وله‌مه‌ند راده‌وه‌ستن و به‌وردی تیی ده‌فکرن. جا ئه‌گه‌ر ئه‌م ده‌وله‌مه‌نده رۆژیک له‌ رۆژان فه‌قیر بووی ده‌یکه‌نه سرت و خورت و ئه‌وه‌نده‌ی به‌خراب باس ده‌که‌ن هەر مه‌پرسه، چون ئه‌وه‌ندی له‌ که‌ندوودا می‌ش هه‌نگوین هه‌یه ئه‌وه‌نده‌ش له‌ کۆلان و شه‌قامدا پیاوی زارش‌ر (*). و درۆزن و شلتاغ باز هه‌یه.» سانکۆ گوتی: «تریز گویت لئ بی بزانه من چیت پی ده‌لیم، ئه‌وه‌ی پیت ده‌لیم هه‌مووی فه‌رمایشی باوکی رۆحانی، یانی قسه‌ی جه‌نابی واعیزیکه که چه‌ندیک له‌مه‌ویه‌ر له‌ گوندی ئیمه به‌بۆنه‌ی رۆژی «پاریز» به‌و خه‌لکه‌ی گوت. ئه‌گه‌ر باشم له‌ بی‌ر مابی ده‌یفه‌رموو، ته‌واوی ئه‌و شتانه‌ی که هه‌ن، یانی ئه‌وه که به‌چاو ده‌یان‌بینن، توندتر و هه‌ست پیکراوتر له‌و شتانه‌ی رابردوو، کاریگه‌رییان له‌سه‌ر ئیمه هه‌یه و سه‌رنجمان راده‌کیشئ و له‌سه‌ر ده‌روونمان نه‌خش ده‌بی. (ئه‌م قسانه‌ی سانکۆش ده‌لیلیکی تر بۆ وه‌رگێر که داستانی ئه‌م به‌شه به‌لاوه‌کی بزانی) سانکۆ ئاوا درێژه به‌قسه‌کانی ده‌دا: له‌ویته ئه‌و به‌ره‌مه‌ دپته ده‌ست که ئیمه کاتیک که‌سیکی به‌جه‌لال و شکۆ ده‌بینن که جلویه‌رگی رازاوه و گرانبایی له‌به‌ردایه و چه‌ند نۆکه‌ری ده‌ خزمه‌تدا ده‌رۆن، وا به‌نه‌زه‌ر ده‌گا که ئه‌و که‌سه ئیمه وادار ده‌کا ریزی بۆ دابنن و هەر چه‌ند له‌و ساته‌دا وه‌بیر خۆمان بینینه‌وه که

دهپیشدا ئه و كهسه مان ناسيوه و ئاگامان له وه بووه كه هم له باری بنه و بنهچه كه وه و هم له روانگه ی مالى دنياوه عيشايه خودای شك نه بردووه، به لام ده زانين كه رابردوو رويشتوو و پيوه ندييه كي دهگه ل ئيستا نيه و له و كهسه هيچ شتيك بيچكه له وه ی ئيستا هيه له بيرگه ماندا ناميني. وه ئه گه ر كه سيك كه مال و ساماني خو ی و پله و پايه و شكومه نديي خو ی له قوولاييي ته ندووراوی رۆژه ره شي و به دبەختيي خو ی ده ركيشاوه (دروست ده قي فه رمايشاتي واعيزه كه يه) تا بگاته ترۆپكي گه وره يي و به خته وه ري، ده گه ل هم موو كه س دلۆفان و روو خو ش بي و ده گه ل هم مووان پياوه تي و جواميري بكا و به گه وره يي و جه لالی خو ی، له لای نه جيپ و گه وره زانايان، نه نازي و فيس و ئيفاده لي نه دا، يه قين بزانه كه س رابردوو كه ي به چاويدا ناداته وه (*) و هم موو كه سايه تيي نه مرۆي ئه ويان له به رچاو ده بي، مه گه ر ئه وان ه ي كه به غيل و به رچاو ته نگن كه هم ميشه له هم موو جيگه يه ك ه ن و عيلاجيان ناكري. «تريز گوتي: «ميرده خو شه ويسته كه م، من هيچ له قسه كانت تي ناگه م، هر چي ده ته وي و ابكه و چي تر به و نوتق و قسه زه لام زه لامانه سه رم مه يه شينه و ميشكي سه رم مه به! (*) وه به راس تي ئه گه ر «تي براوي» كه هر چي ده لي و ا بكه ي... سانكو قسه كه ي بي بري و گوتي: «ژنه تيوه، ده بي بل يي لي بري او ي نه ك تي براوي! (۳۳۳)» تريز گوتي: «باشه جا، لي م مه به به مه لاي دوازه عيلم، من هه روا ده زانم. كه وابوو پيت ده ليم ئه گه ر ده ته وي بي به حاكم و ده سه لاتدار و باشته كوره كه شت له گه ل خو ت به ي تا شيوه ي ده سه لاتداری له ئيستا وه فير بي، چون و باشته كوران شوغلي بابي خويان به چاكي فير بن و كاري ئه و ره چاو بكن.» سانكو گوتي: «كاتيك به ده سه لات گه يشتم به دواي كوره كه مدا ده ني م و ده يبه مه لاي خو م و پوول و پاره ش بو تو ده ني م، چونكه داووده زگاي من بي پوول نابي و ئه گه ر خو شم نه مي، چون حاكم و ده سه لاتدارم كه سانيك په يدا ده بن كه به قه رز پيم بدن. ئه لبه ته له بيرت نه چي ده بي جلويه رگي به قيمه ت ده به ر كوره كه م بكه ي تا بنه چه كه ي فه قيري ي خو ي دا پو ش ي و پا ك و خاوي ن بي ته به رچاو.» تريز گوتي: «تو پاره بنيره، من كورپ بو ده كه مه چه پكه گول.» سانكو گوتي: «ئاخريه كه ي رازي بو ي كچه كه مان بي ته كو نتي س؟» تريز گوتي: «ئو رۆزه ي كه كچي خو م وه ك

۳۳۳- له زور جي كتي بي دون كيشوتدا، سيرواتي س به م جو ره گالته ي به واژه كان كردوو و به زبان قاره مانه ژير ده سته كان ييه وه واژه كان ي به هه له به كار هينا وه. ئيمه ش ليره دا «ملم» مان كه تريزا به «مسلم» ي بيژ ده كا به «تي براو» و «لي براوه» هينا بو ئه وه ي ئه مانه تي وه رگير انمان پاراستي. (وه رگير)

كو نتي س بي ينم وه ك ئه وه ي وايه به ده ستي خو م ده گوري بنيم. ده گه ل ئه وشدا تو هر چي ده ته وي و ابكه، چونكه ئيمه ي ژن له و رۆزه وه كه له دا يك ده بين به باري قورسي ملكه چ بوون له به رامبه ر مي رده كانمانه وه ديينه سه ر دنيا، جا با مي رده كه ش كهر ي گاران بي و ده هيچ نه گا! «تريز ئه وه ي گوت و دا ي له قله ي گريان وه ك ئه وه ي به راس تي سانيشكا مردي و ئه ويش خه ريكي به خاك ئه سپاردني بي.

سانكو بو لاواندنه وه و هيور كردنه وه ي ژنه كه ي گوتي كه هر چه ند كچي خو ي ده كاته كو نتي س، به لام په له ي ناكا و تا بتواني ئه و ئه ركه وه دره نكي ده خا. به لي جا، به مجوره وتوويز كو تايي بي هات و سانكو گه راوه مالى دون كيشوت بو ئه وه ي ته داره كي رويشتن بيك بين.

جيهانهدا هه موو جوړه يه كه هه بى و گريمان ئيمه هه موو پالوان بين، ديسانيش له نيوان ئه م تا قمه پالوانه ده گه ل تا قمى كى تر دا جياوازى هه يه. له راستيدا دهرباريه كان پيوست ناكا قه سر و كاخى خويان به جى به پيلن و وه در بكه ون. ئه وان بى ئه وهى دينا ريك خه رج بكه ن و تووشى سه رما و سه خله ت و برسپه تى و كو پره وه رى بن، ته نيا به ته ماشا كرده نى خه رپه تى جوگرافيايى، ته واوى دنيا ده گه رين، به لام ئيمه كه پالوانى سه رگه ردانى راسته قينه ين له ژير گه رماى خوړه تاو و سه رماى سه ختدا، له هه واى ئازاد و له به رامبه ر بى به زه ييه كانى ئاسماندا، پوژ و شه و، سوار و پياده، به په رگارى قاچه كانمان پانتايى زه وى ئه ندازه ده گرين. ئيمه دوژمانى خو مان نه ته نيا له رووى شكلاه وه دهناسين به لكو گوشت و ئيسك و پيستى ئه وانيش دهناسين، ئيمه له هه ر دهر فه تيكدا و له نيو مه ترسى زوردا هيرش ده كه ينه سه ر دوژمن و گوځ ناده ينه ياسا و رپوشو ينى منالانه ي شمشير بازى و ياساى «دوئيل» (*) ده به رچاو ناگرين. چه ند نمونه يه كه له و ياسا يانه ئه وه يه: هه ر كات دوژمن نيزه يا شمشيرى دريژى به ده سه ته وه بوو، يا دوعا و ته ليسمى پى بى، يا له ژير ليا سه كانى شه ردا فيل و ته له كه يه كى ده كار كردي كه ئيمه لى بى خه به رين، ئيمه ده بى چ بكه ين، وه ئايا ده بى نيشانى خو ر كه دوژمن له سه ر سينگى خو ى ره سم ده كا به شمشير دوو له ت بكه ين يا نه، وه قه رار و مه دارى ترى له و چه شنه ده شه رى ته نبه ته ندا و له كيبه ركى شمشير بازى نيوان دوو كه ساندا هه يه كه تو ليدان بى خه به رى و من ده زانم. من ده بى شتى كى تر يش به تو فير بكه م وه ئه ويش ئه وه يه پالوانى كى سه رگه ردانى ته واو عه يار هه رگيز نابى ترس و خو فى له دلدا بى هه رچه ند له به رامبه ر خو يدا دوو غوولى جه سه ته زه لام ببينى كه سه ريان له هه و ران تى په رپوه و له جياتى پى دوو بورج و له جيات باسك دوو ده كه لى كه شتى گه و رهيان هه بى و هه ر چا و يكي شيان به نه ندازه ي به ردا شى ك بى و له چاوه كانيشيان زورتر له كو و رهى ئاسنگه ران ئاور ده رپه رى. به پيچه وانوه پالوانى سه رگه ردان ده بى به خو ر اكرى و نه شه مزان (*) و به دل يكي پر له غيرت و بو يرييه وه ده سه به جى هير شيان بكاته سه ر و بيان به زي نى و جه سه تهيان له تو په ت بكا. ئه و ده بى هه موو ئه و كارانه زور زوو ئه نجام بدا، ته نانه ت ئه گه ر ئه و غوولانه له جيات چه ك به پووله كه ماسپيه كى تا يبه ت چه ك دار بن كه ده لين له ئه لماس تيز تره و برنده تره. يا به جيگه ي شمشير قه داره ي (*) دريژ و تيزى ده ميشقييان به ده سه ته وه بى، يا گورزى ئاسنينى سه ر پولا يان پى بى، وه من له ته مه نى خو مدا چه ن جار له و گورزانه م دي تو وه. به هه رحال ئه ي دو ستى خو شه ويستم، من ئه و قسانه بو يه به تو ده ليم كه تو بزانى پالوانى سه رگه ردان

له مه ر ئه و روودا وهى كه به سه ر دۆن كيشۆت ده گه ل خوشكه زا و كه بيانو و هات، شه رحى ك كه گرينگترين به شى ئه م داستانه يه

هاوكات ده گه ل ده مه قاله و شه ره قسه ي سانكو پانزا و خيزانى كه له به شى پيشو ودا باسى كرا، خوشكه زاي دۆن كيشۆت و كه بيانو بى كار دانه نيشتبوون، چون به هزار شپوه و نيشانه لتيان روون بوو كه خال و ئه رباب خه ريكه بو جارى ستيه م له ده ستيان دهر ده چى و كارى پالوانى سه رگه ردان ده ست پى ده كاته وه. ئه وان هه ول و ته قه لايان ئه وه بوو به هه ر جو ريك بى، پيش به و خه ياله خاوه بگرن، به لام مه خابن هه رچى ده يان كر د ئا و ده بيژينگ كردن و له خو ر ا خو مان دوو كردن بوو.

ده و روژدها، ده گه ل زور بابته و قسه و باسى تر كه هاته گو رى، كه بيانو گو تى: «به راستى ئه ربابى خو شه ويستم، ئه گه ر چه زره تى به ريزتان خو تان له و ماله دا نه به سننه وه و ديسان وه ك رو حى كى سه رگه ردان روو له ده شت و سه حرا كه نه وه و به تو و به دواى شتى كدا برو ى كه به قه ولى خو ت «روودا و» و به قه ولى من «به ده ختى و موسيبه ت»، ناچار له باره گاي خودا و پادشا ده ست ده كه م به هاوار و شكايه ت تا به لكو ئه وان چاره ي ئه م دهر ده بكه ن.» دۆن كيشۆت له جوابى كه بيانو ودا گو تى: «باجى خانم، من هيج نازانم خودا وه ند چ جوابى كى هاوار و شكايه تى تو ده داته وه و ته نانه ت له جوابى خاوه ن شكوش بى خه به رم، به لام ده زانم ئه گه ر من پادشا بووا يه م زه حمه تى جواب دانه وهى ئه و داخوا زى و سكا لا قورانه م وه به ر خو م نه دنا، به راستى يه كى كه له ئه ركه زه حمه ت و تا قه ت پرووكينه كان كه بو پادشايان داندراوه، ئه وه يه كه مه جبو ورن گو ى بدنه قسه ي هه موو كه س و جوابى هه موويان بدنه وه، وه من هيج نامه و ى كه كاروبارى من بيته هوى نارمه تى خاترى ئه و زاته.» كه بيانو گو تى: «ئه رباب پيم بل ى ئايا له دهربارى پادشادا كه سيك له پالوانانى سه رگه ردانى نيه؟» دۆن كيشۆت گو تى: «بو چى هه ن، ده بى هه شبن بو ئه وهى تاج و ته خت و سه ره رزى و لات بيارين.» كه بيانو گو تى: «زور باشه، ئه ي بو جه نابت نابى به يه كى كه له وانه تا بى مه ينه تى و كو پره وه رى و ئاواره يى و سه رگه ردانى خزمه تى پادشاي وه لى نيعمه ت بكه ي؟» دۆن كيشۆت گو تى: «ئاخر كه بيانو وى عه زيز، خو هه موو كه س ناتوانى بيته پالوانى دهربار و ته واوى دهرباريه كانيش نابى پالوانى سه رگه ردان بن. ده بى له و

پىكەو جىاوازيان ھەيە. ئىستا راستى ئەو عاقلانەيە كە لە دنيادا شازادە يا پادشاھەك ھەبى كە دەستەى دووھى پالەوانانى زۆرتەر خۆش نەوئى؟ يا باشترە بلیم پالەوانانى پىزى يەكەم، كە لە نىوانياندا پالەوانى وا ھەلكەوتوون كە نە تەنيا ولانى خۆيان بەلكو زۆر ولانى تریشيان نەجات داوہ.

خوشكەزا دەستى كرد بەقسە و گوتى: «ئاخ، ئەى وەلى نىعمەتى من، بۆ خاترى خودا ئەوئى بزانه كە تۆ ھەر چى دەربارەى پالەوانانى سەرگەردان دەيلیئى لە بنەرەتدا درۆيە و ھەمووى ئەفسانە و پروپوچە. شەرحى رووداوەكانى ئەوان گريمان ھەمووشى شايبانى سووتاندن نەبى، ھەق ئەوھيە كە مۆرى بەتالايان لى بدن و بەكتىبى شوينگۆر و رى ونكەر و خەراپ بىننە ئەژمار.» دۆن كيشۆت ھاوارى لى بەرز بووھو: «سویندم بەخوداى گەورە و بەتوانا و ھەميشە زىندو كە رسقمان دەدا، ئەگەر خوشكەزام نەبووايەى بەسزاي ئەو سووكايەتییە كفراويیەى كە بەپالەوانانت كرد ئەدەبم دەكردى و وھام تەمى دەكردى كە لەم ولاتە دەنگ بداتەوہ. چۆن! ئايا مومكىنە كچۆلەيەكى وەك قالۆنچە كە ناتوانى كەپۆى خۆى بسترى و بەزھمەت دەتوانى تەشىي رستن دوازە جار لە دەستى خۆيدا بسوورپىنى، ئەوھندە بيشەرم و روودار بى كە بەسووكايەتى باسى داستانى پالەوانانى سەرگەردان بكا؟ ئەگەر ئامادىسى گەورە ئەو قسە پيسانەى بىستبا چى دەگوت؟ بەلام ئەگەر ئەو ئەم قسانەى بىستبايە چى پى نەدەگوتن، چون ئەو لە ھەموو پالەوانانى سەردەمى خۆى بەئەدەبتر و لەسەرخۆتر بوو، زۆرتەر لە ھەموو كەسش ئاگەدارى لە كىژان و كچانى لاو دەكرد. بەلام ئەگەر كەسكى تر ئەو قسانەى بىستبايە كاریكى دەكرد كە چى تر لەو غەلەتەنەكەى، چون پالەوانانى سەرگەردانىش ھەموويان بەئەدەب و دلۆقان نين و لە نىو ئەوانيشدا پياوى چەپەل و نىيەت خراپ زۆرە؛ ھۆيەكى ئەمەيە كە تەواوى ئەو كەسانەى ناوى پالەوانى سەرگەردان لە خۆيان دەنن، بەراستى بۆ پالەوان نابن، ھىندىك پالەوان وەك زىرى خالىس وان، ھىندىكىشيان قەلب و درۆزن و نانەجىب و دەبەرامبەر مەكى پالەوانەتیدا تاب ناھىن. كەسانىك لە چىنە پەست و خوارووھەكان ھەن كە بەناوى پالەوان ئەوھندە خۆيان با دەكەن كە دەتەقنەوہ و پالەوانانىكىش لە چىنە رەسەنەكان ھەن كە بەجىگەى ئارەقە خوين دەريژن تا وەك خەلكى ئاسايى بىنە بەر چاو. دەستەى يەكەم يا بەدەندانى ھەستى زىدەخووزى يا بەھوكمى فەزىلەت و تايبەتەندى پىش كەوتن كەشە دەكەن و سەردەكەون و دەستەى دووھم يا بەھۆى نەرمى و خۆ بەكەم زانى يا لەبەر ئەو عەيب و ئىرادانەى كە ھەيانە نزم دەبنەوہ و تىدا دەچن. بۆ ناسينەوہى باش و خراپى ئەم

دوو جۆرە پالەوانە كە ناوتكى يەكسانيان ھەيە، بەلام كار و كردهويان ئەو ھەموو جىاوازييەى تىدايە، عەقل و شعور و بەراوردكارىيەكى زۆر لازمە.

خوشكەزاي دۆن كيشۆت گوتى: «يا ھەزرتى مريەم! يانى خالە خۆشەويستەكەم، تۆ ئەو ھەموو شتە دەزاني؟ بەخودا قەسەم ئەگەر پىويست بى دەتوانى بچىتە سەر ميمبەر و مەوعىزە بكەى. ھەيف بەو ھەموو زانستەوہ رىگەى خۆت ون كر دووہ و ئەوھندە شىتى سەرى لى شىواندووى كە باوھكو پىرى، خۆت بەئازا و شەركەر دادەننى و ھەر چەند نەخۆش و پەككەوتەى، خۆت بەتوانا و بەھىز دەزاني و ھەر چەند كەمەرت دە زىر بارى پىريدا چەماوھتەوہ، دەتەوى لە چەوساوہ و زولم لىكراوان داكۆكى بكەى و بەتايبەتى ھەر چەند شىوالىيە^(۳۳۴) نيت، بەلام خۆت پىت وايە كە ھەى؛ ئەلبەتە نەجىب زادەكان دەتوانن شىوالىيە بن، بەلام نە كاتىك كە فەقىر و دەست تەنگن.» دۆن كيشۆت گوتى: «خوشكەزاي خۆشەويستەم، ئەوانەى گوتت ھەمووى دروستە و من لە بابەتى عەسل و نەسەبەوہ دەتوانم زۆر شتت پى بلیم كە سەرت سوو بىمىنى، بەلام بۆ ئەوئى كە بابەتە ئاسمانىيەكان دەگەل باسە مرۆفانىيەكان تىكەل نەبن خۆى لى لادەدەم. ئىستا ئەى دۆستانى ئازىز گويم پى بدن و قسەكانم بەوردى بخەنە بەر سەرنجى خۆتان. تەواوى رەگەز و بنەمالەكان لە دنيادا دەتوانن بكەينە چوار بەش: دەستەى يەكەم ئەوانەن كە دەسپىكىكى ھەزارانەيان ھەبووہ، بەلام وردە وردە گەشەيان كر دووہ و گەورە بوون و گەيشتوونە ترۆپكى جەلال و شكۆ، دەستەى دووھم كەسانىك ھەر لە سەرەتاوہ بەگەورەيى و دەسەلاتەوہ دەستيان پى كر دووہ و لە گەريانى ژياندا پىگەى خۆيان راگرتووہ و ئىستاش لە بارودۆخىكى باش دان. دەستەى سىيەم ئەوانە دەگرىتەوہ كە باوھكو سەرەتايەكى گەورە و بىوئەيان ھەبووہ و وەك قووج (ھەرەم) بەسيفەر، يانى ھىچ، كۆتايىيان پى ھاتووہ. بەزبانىكى سادەتر يانى وردە وردە لىيان كەم بووھتەوہ تا وەك قووج بوونە نوختە يا ھىچ. وە لە ئاخريدا دەستەى چوارەم كە ژمارەيان لە ھەمووان زۆرتەرە، نە سەرەتايەكى باشيان ھەبووہ نە لە رەوتى ژياندا بەجىيەك گەيشتوون و نە لە ئاخريشدا سەرکەوتنىك وە دەست دىن و برىتەن لە جەمبوروھى گەل و

۳۳۴- شىوالىيە لىرە بە ماناي پالەوان نىيە، بەلكو مەبەست نەجىب زادەيەكى خاوەن عەسل و نەسەب و عىنوان و دەنگ و فەنگە كە پىوھندى بە دەربار يا خاوەن پلە و پاھى گەورەوہ ھەيە و دەولەمەند و دەسترويشتوو بى. لە چەند دىر پىشتريش دا كە دۆن كيشۆت پالەوانەكانى بە دوو بەشى جىاواز داھش كر دووہ بە ھەلەدا چووہ، چون دەبووايە ئەو داھش كرنەى لە نىو نەجىب زادەكان دا بكردايە. (مۆرىس باردۆن)

خه‌لکی ئاسایی. له‌مه‌ر ده‌سته‌ی یه‌که‌م که ده‌سپێکیکی فه‌قیرانه و بی‌بایه‌خیان هه‌بووه و پاشان پێ‌گه‌یشتوون و گه‌شه‌یان کردووه و ئیستاش ئه‌م بارودخه‌یان بۆ خۆیان راگرتووه، ده‌توانم خانه‌دانی سولتانه‌کانی عوسمانی (۳۳۰) به‌نموونه‌ی بێ‌نمه‌وه؛ ئه‌م بئه‌ماله‌یه‌ به‌شوانی ده‌ستیان پێ‌کرد و گه‌یشتنه‌ ئه‌و پێگه‌ی که ئه‌وه‌تا ئیستا هه‌یانه. له‌خانه‌دانه‌کانی ده‌سته‌ی دووهم یانی ئه‌وانه‌ی به‌گه‌وره‌یی و ناو‌به‌ده‌ره‌وه‌یه‌یه‌وه ده‌ستیان پێ‌کرد و ئیستاش ئه‌و بارودۆخه‌یان راگرتووه بۆ ئه‌وه‌ی شتیکی لێ‌زیاد بکه‌ن، ده‌توانین وینه‌ و نموونه‌ی زۆر له‌ نێو شازاده‌کاندا ده‌ستنیشان بکه‌ین. ئه‌م شازادانه‌ به‌شێوه‌ی میرات گرتن بوونه‌ته‌ خاوه‌نی ئه‌م بارودۆخه‌ و تێده‌کوژن به‌سازان و بۆ کیشه‌ و هه‌را سنووری ملکه‌کانی خۆیان بپاریزن، له‌ ده‌سته‌ی سێهه‌م که له‌ گه‌وره‌یی و جه‌لال و شکۆه‌ گه‌یشتوونه‌ خالی سیفر ده‌توانین به‌هزاران نموونه‌ بکه‌ینه‌ به‌ر چاو. چون هه‌موو فیرعه‌ونه‌کان له‌ میسر و فه‌یسه‌ره‌کانی رۆم و ژماریه‌کی گه‌وره‌ی پاشایان و شازاده‌کان وه‌ک ئاشۆر و ماد و پارس و یۆنان و فه‌رمانه‌رواکانی ولاتی به‌رپه‌ی و ئه‌و هه‌موو سولتان و خوونکار و ئه‌عبان و گه‌وره‌ گه‌ورانه‌ تێدا چوون و تۆژی‌شان نه‌ماوه و به‌زحمه‌ت ده‌توانین یه‌کیان بدۆزینه‌وه که ئه‌ویش له‌ حالی به‌دب‌ه‌ختی و فه‌وتاندایه‌. له‌ خانه‌دانی جه‌مبووره‌ی خه‌لک هه‌چم پێ‌نییه‌ پیتان بلێم، ئه‌وه‌نده‌ نه‌بێ‌ بلێم خه‌ریکی ده‌رفرتان‌دن و زۆر کردنی مندال و نفوس زیاد ده‌که‌ن و هه‌چ لێ‌هاتوویی و هونه‌ریکیان نییه‌ و بۆیه‌ نابن باسیان بکه‌ی. ئیستا ئه‌ی کچه‌ به‌سته‌زبانه‌کانی من له‌وانه‌ی گوتم ده‌مه‌وێ‌ ئه‌م به‌رهمه‌ بۆ ئیوه‌ وه‌رگرم که له‌ نێو ئه‌م خانه‌دان و ره‌گه‌زانه‌دا، شیواوی و هه‌را و هوریا‌یه‌کی گه‌وره‌ سه‌ری هه‌لداوه، به‌جۆریک که سه‌گ خاوه‌نی خۆی نانا‌سپه‌ته‌وه (*) و به‌راستی ته‌نیا ئه‌و بئه‌مالانه‌ به‌رواله‌ت گه‌وره‌ و به‌ناویانگ دینه‌ به‌رچاو که به‌هۆی فه‌زیله‌ت و سه‌روه‌ت و سامان و جوامیری تاکه‌کانی خۆیان ده‌توانن گه‌وره‌یی و ناو‌به‌ده‌ره‌وه‌یه‌ی خۆیان نیشان بده‌ن. گوتم به‌هۆی سه‌روه‌ت و سامان، چون که‌سێک که زۆری مائی دنیا خۆش ده‌وێ‌ و به‌ته‌ماعه‌ به‌ره‌زیل و به‌دکار ده‌ژمێردرێ‌ و ده‌وله‌مه‌ندیک که جوامیر و به‌خشنده‌ نه‌بێ‌، سواله‌ریکی په‌سته‌ و هه‌چی تر. له‌ راستیدا که‌سێک که خاوه‌نی مال و ملکه‌ و دارایی زۆره‌، به‌وه‌ خۆش به‌خت نابێ‌، خۆش به‌ختی به‌خه‌رج کردنی ئه‌و سامانه‌ ده‌ست ده‌که‌وێ‌. ئه‌ویش نه‌ خه‌رجی بیه‌ه‌وده‌ و له‌خۆرای به‌لکو ده‌بێ‌ بزانی له‌ کوێ و له‌ چ واریکدا ده‌بێ‌ خه‌رج بکا. به‌کورتی بۆ پالنه‌وانانی فه‌قیر ته‌نیا

۳۳۰- ده‌لێن عوسمان دامه‌زرینه‌ری خانه‌دانی عوسمانی له‌ سه‌ده‌ی چاره‌ده‌دا، سه‌ره‌تا شوان و پاشان رێگر بوو. (مۆریس باردۆن)

رێگه‌یه‌ک له‌ پێشدا هه‌یه‌ که خۆی به‌پالنه‌وان نیشان بدا، ئه‌ویش کارباشی و فه‌زیله‌ت و چاکه‌یه‌، یانی پالنه‌وان ده‌بێ‌ به‌ئه‌ده‌ب، باش باره‌اتوو، دلۆفان و رووخۆش و مه‌جلیس خۆش بێ‌ و هه‌رگیز ئیفا‌ده‌ نه‌فرۆشێ‌ و بۆ شه‌رمی و بۆ حه‌یایی نه‌کا و قه‌دری خه‌لک بگرێ‌، به‌تایه‌تی ده‌بێ‌ خه‌رخواز و کارپاک و بۆ غه‌ره‌ز بێ‌. بایه‌خ و گرینگی دوو فلس پاره‌ که ئه‌و له‌ ناخی دل‌وه‌ و به‌نییه‌تی پاکه‌وه‌ ده‌یدا به‌سواله‌ریک، زۆر زۆتر له‌و چاکه‌ و سه‌ده‌قه‌ باشتره‌ که زورنای پێوه‌ لێ‌ ده‌ده‌ن. سه‌خی بوون و جوامیری‌شی گه‌لیک له‌ هی ئه‌و که‌سه‌ زۆتره‌. له‌ دنیا‌دا هه‌چ که‌سه‌ نییه‌ که پالنه‌وانێکی ئه‌وتۆ، به‌و خه‌سه‌له‌ته‌ باشانه‌وه‌ بێ‌نی و به‌پیاویکی گه‌وره‌ و دلۆفانی دانه‌ی. جا با بشزانی که فه‌قیر و ده‌سته‌نگه‌. ئه‌گه‌ر پالنه‌وانێک وه‌ک گوتم و ابی و به‌پیاوه‌تی و گه‌وره‌یی نێو ده‌رنه‌کا، مه‌حاله‌، وه‌ چۆن پاداشی فه‌زیله‌ت و پاکی تاریف و په‌سندانه‌، پیاوی دل‌گه‌وره‌ و شه‌ریف مومکین نییه‌ نه‌که‌ونه‌ واری تاریف کردن و په‌سندان. ئه‌ی کچانی من، ئاده‌میزاد دوو رێگه‌ی ده‌به‌ردایه‌ بۆ ئه‌وه‌ی ده‌وله‌مه‌ند و خۆشه‌ویست بێ‌. یه‌کیان رێگه‌ی زانست و فیر بوون و ئه‌وی تریش رێگه‌ی چه‌ک و ئه‌سه‌له‌. شاره‌زایی من له‌ چه‌ک و ئه‌سه‌له‌دا زۆتره‌ تا له‌ زانست و خویندندا و وه‌ک له‌ به‌هره‌ نه‌یینه‌کانی خۆم تێ ده‌گه‌م به‌تالیعی ئه‌ستیره‌ی مریخ له‌ دایک بووم. که‌وابوو چاره‌نووسی من ئه‌وه‌ بوو که ئه‌م رێگه‌ بگره‌ به‌ر و ناچارم به‌پێچه‌وانه‌ی ویستی هه‌موو عالمه‌ هه‌ر به‌و رێگه‌یه‌دا برۆم. ئیوه‌ ئه‌گه‌ر ده‌تانه‌وێ‌ من له‌ شتیکی بگێرنه‌وه‌ که خودایان مقه‌ده‌ریان کردووه و چاره‌نووس له‌ پێشی داناوم و به‌تایه‌تیش دل‌خوازی خۆمه‌، زحمه‌تی بیه‌وده‌ ده‌کێشن و له‌خۆرا خۆتان نارحمه‌ت ده‌که‌ن، چون هه‌رچه‌ند له‌ ئه‌رک و کویره‌وه‌رییه‌کانی پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردان ئاگه‌دارم له‌ نیعمه‌ت و سووده‌ بۆ پایانه‌کانی‌شی هه‌ر با خه‌به‌رم. من باش ده‌زانم که رێگه‌ی فه‌زیله‌ت و شه‌رافه‌ت ته‌نگ و باریکه‌ و رێگه‌ی په‌زاله‌ت و خراپه‌ به‌رفراوان و پان و به‌رینه‌. من باش ده‌زانم ئه‌و دوو رێگه‌یه‌، ده‌گه‌نه‌ دوو کۆتایی جیاوازی، یانی کۆتایی رێگه‌ پان و به‌رینه‌که‌ بئه‌بانه‌که‌ی بۆ شه‌ره‌فی و په‌زاله‌ته‌ و کۆتایی رێگه‌که‌ی تریش شه‌ره‌ف و گه‌وره‌یی و ژیا‌نی هه‌تا هه‌تاییه‌. به‌کورتی پیتان بێژم هه‌ر وه‌ک شاعیریکی گه‌وره‌ی کاستیلی گوتویه‌تی: «ته‌نیا به‌و رێگه‌ دژواره‌دایه‌ که ده‌توانی بگه‌یه‌ته‌ سه‌ر ته‌ختی بلندی ژیا‌نی هه‌تایی و هه‌رگیز لێ‌ دانا‌به‌زییه‌وه‌». منیش ده‌زانم که «سه‌ر چوونی ته‌خته‌، رۆینی سه‌ر داری پێ‌ ده‌وێ‌». (۳۳۱)

۳۳۶- ئه‌و شی‌عه‌ره‌ هی شاعیری نه‌میری کورد، ئه‌بولحه‌سه‌نی سه‌یفی قازی «سیف القضا‌ت» (وه‌رگێر)

خوشکه‌زای دۆن کیشۆت هاواری لى به‌رز بووه‌وه: «ئەى قور به‌سەرى منى به‌دبەخت! من نەمدەزانی وه‌لى نيعمه‌ته‌که‌م شاعيريشه! من نەمدەزانی که ئەو هەموو شتە دەزانی و بۆ هەموو کارێک دەبێ! من مەرج دەکه‌م ئەگەر بەننا بووايه دەیتوانى مالىک به‌گه‌وره‌بى قەسرێک دروست بکا.» دۆن کیشۆت گوتى: «خوشکه‌زای عەزیز، من متمانه‌ت پى دەده‌م که ئەگەر فکرى پالەوانى و گۆنگە‌لخوآزى هەسته‌کانى داگیر نەکردبام، کارێک له‌ دنیا‌دا نەدەما که نەیکە‌م و هېچ کار و هونەرێک نەدەما دەدەستمدا عاسيه بى*، به‌تایبه‌تى له‌ دروست کردنى پکه و قەفەس بۆ بالنده و چيلکه‌ى ددان ئاژنینه‌وه‌دا که‌س تاي نەدەکردم.»

له‌و کاته‌دا دەنگى کۆتانی دەرگا به‌گوێ گه‌يشت و کاتیک به‌کێک له‌ ژنه‌کان پرسى کييه له‌ دەرگا دەدا، دەنگى سانکۆ له‌ پشت دەرگاوه به‌رز بووه‌وه که منم؛ وه‌ که‌یيانوو ئەوه‌نده‌ى پق له‌ سانکۆ بوو، تا زانیى ئەوه، هه‌لات و خۆى شارده‌وه بۆ ئەوه‌ى چاوى به‌چاوى نەکه‌وئى. خوشکه‌زا دەرگای بۆ سانکۆ کرده‌وه و ئەرباب به‌ئامیژی ئاوه‌لاوه بۆ پیشوازی، رۆيشته به‌روه. پاشان هەر دووکیان له‌ وه‌تاغى دۆن کیشۆتدا دەستیان کرد به‌وتووێژیک که چى له‌ وتووێژى پیشوو که‌متر نەبوو.

له‌مه‌ر باب‌ه‌نگه‌لێک که دۆن کیشۆت

ده‌گه‌ل مه‌يته‌رى خۆى باسى کرد و باقىي رووداوه گرينگه‌کان

که‌یيانوو کاتیک سانکۆپانزای ده‌گه‌ل ئەربابى خۆى له‌ خه‌لوه‌ندا به‌دانیشتووئى دیت و زانیى که باسى چ ده‌کەن و چون فکرى کرده‌وه که ئاکامى ئەو دانیشتنه شتیک نيه‌ به‌جگه له‌ وه‌دەر که‌وتن و رۆيشتنى ستيه‌م له‌ لایه‌ن دۆن کیشۆته‌وه، به‌په‌له‌ چادره‌که‌ى هه‌لگرت و به‌دلیكى پى له‌ غه‌مه‌وه به‌هه‌لاتن خۆى گه‌يانده مالى سامسۆن کاراسکۆى خوێندکار، چونکه ئەو خوێندکاره له‌به‌ر چاوى ئەو وێژاوه‌ریكى زه‌بربه‌ده‌ست و کارامه‌ بوو، وه‌ چون له‌ دۆستانى تازەى دۆن کیشۆت بوو، که‌یيانوو واى دەزانی که هېچ که‌س به‌قه‌دەر ئەو ناتوانى دۆن کیشۆت رازى بکا که ده‌ست له‌و کاره شیتانه‌يه هه‌لگرت. که‌یيانوو، خوێندکاری له‌ کاتى پياسه‌ کردن له‌ هه‌وشى مالى خویدا چاوى پى که‌وت و خۆى به‌سه‌ر که‌وشه‌کانى دادا. خوێندکار که‌ په‌ژاره و په‌شيوئى و شى‌واوييه‌کى بى ئەندازەى له‌ روخسارى که‌یيانوودا دیت گوتى: «ئەى که‌یيانوو به‌رپێز چ بووه؟ چ قه‌وماوه، ده‌لێنى ئيزاريل پیت که‌وتوو و ده‌يه‌وئى گيانت لى بستينى!» که‌یيانوو گوتى: «ئاغای به‌رپێز گرفتاریه‌که‌م ئەوه‌يه که ئەرباب ديسان ده‌يه‌وئى هه‌لئى. هېچ شکت ده‌وه‌دا نه‌بى که ئەو ديسان دەر‌باب ده‌بى.» سامسۆن پرسى: «ده‌کرئى بفرمووى له‌ کوئى هه‌لئى؟» مه‌گەر دیواری ماله‌که‌ى بۆ ئەو کاره کون کردوو؟» که‌یيانوو گوتى: «ئەو به‌دەر‌وازه‌ى شیتى خویدا هه‌لئى، یانى ئەى به‌رپێز خوێندکاری خوشه‌ويستى من، ده‌مه‌وئى عەرزت بکه‌م که ئەرباب ئەوجاريش هه‌لئى و ئەمه‌ش جارى ستيه‌مه که ده‌يه‌وئى وه‌ شوپن رووداوه‌گه‌لیک بکه‌وئى که خۆى ناوى لى ناون رووداوى پالەوانى و من به‌راستى نازانم که ئەم کارانه چۆن ده‌توانن رووداوى پالەوانى بن. جارى يه‌که‌م که هینایانه‌وه به‌ره‌و پشت سواری که‌ریان کردبوو و ئازای جه‌سته‌ى هەموو ورد و تیکشکاو بوو. جارى دووه‌م به‌سواری عاره‌به‌ى گا له‌ قه‌فه‌سێکدا گتپرایانه‌وه که ئەو خۆى پى وابوو ته‌لیسم کراوه. پیره‌مێردى به‌دبەخت هەر دووک جارن که هاتووته‌وه له‌ بارودۆخیکى وا دابوو که پیاو زگی پى ده‌سووتا و دایکیشى مابا نه‌یده‌ناسیبه‌وه! یانى به‌ده‌م و چاویکی تیکفوپا و چرووک و ئیشک هه‌لاتوو و چاوى ده‌قووله‌وه‌چوو، وابوو که بۆ

ئه‌وه‌ی هیندیک بیت‌ه‌وه حال زۆرتر له شه‌ش سه‌ده هیلکه‌مان ده‌رخوارد دا، وه ئه‌وه‌ش شتی‌ک نییه من بیلیم، خودا بۆ خۆی ئاگه‌داره و خه‌لکیش هه‌موو ده‌زانن و به‌تایبه‌ت ئه‌و مریشکانه‌ی ئه‌و هیلکانه‌یان کردووه، وه‌درۆم ناخه‌نه‌وه.» خویندکار گوتی: «به‌لێ، به‌لێ، من به‌ته‌واوی بروام به‌قسه‌کانت هه‌یه، چون مریشکه‌کانی مائی ئیوه ئه‌وه‌نده‌ی قه‌له‌ون، ئه‌وه‌نده‌ش به‌ئه‌ده‌بن که ئه‌گه‌ر سه‌ریشیان ببری درۆیه‌ک ناکه‌ن. باشه، که‌ی‌بانوو چی تر هه‌یه بیفه‌رمووی؟ ئایا هیچ به‌ده‌ختیه‌کی تر بێجگه له چاره‌نووسی دۆن کیشۆت هه‌یه که رووی ده ئیوه کردبێ؟» که‌ی‌بانوو گوتی: «نه‌خیر قوربان هه‌ر ئه‌وه‌یه که پێم گوتی.» خویندکار گوتی: «زۆر باشه که‌وا‌بوو له‌سه‌ره‌خۆ بگه‌رێوه مائی خۆتان و خواردنیکي گه‌رم و نه‌رم بۆ نه‌هاری من ساز بکه و ئه‌گه‌ر ده‌زانی له پێگه‌دا دوعای «سینتئاپۆلۆن»^(۳۳۷) ژێ بخوینێه؛ منیش به‌دواتدا دیم و ئه‌و دهم موعجیزه‌ی ئه‌م کاره ده‌بینی. که‌ی‌بانوو گوتی: «یا حه‌زه‌تی عیسا! فه‌رموت دوعای سینتئاپۆلۆن بخوینێه؟ ئه‌و کاره کاتیک به‌ده‌رد ده‌خوا که ئه‌رباب ددانی بێشی، به‌لام ئه‌و بێجگه له ئیش و ده‌ردی مێشکی عه‌له‌می تری لێ نییه!» کاراسکۆ گوتی: «برۆ که‌ی‌بانوو، من له خۆمه‌وه ئه‌وه نالیم. برۆ یه‌ک و دووم^(*) ده‌گه‌ل مه‌که! تۆ که ده‌زانی من ده‌رس خویندووی زانکۆی سالامانکم.» به‌لێ جا که‌ی‌بانوو گه‌راوه مأل و خویندکار ده‌سبه‌جی رۆیشته لای که‌شیش و پیکه‌وه قسه‌یان کرد و پلانیکیان دارشت که له جێی خۆیدا باسی ده‌که‌ین.

له‌و کاته‌دا که دۆن کیشۆت و سانکۆ له خه‌له‌وتدا بوون، وتووێژیکیان پیکه‌وه کرد که مێژوو به‌وردی و بێ که‌موزۆر بۆ داها‌توو رایگرتوو. سانکۆ به‌ئه‌ربابی خۆی گوت: «ئه‌رباب ئاخ‌ری من توانیم ژنه‌که‌م باردار^(۳۳۸) بکه‌م که ئیزنم بدا له خزمه‌ت تۆدا بۆ هه‌ر شوینیک که بفه‌رمووی له خزمه‌تتدا بێم.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ «باردار» یانی چی، بلێ «وادار»^(۳۳۹)». سانکۆ گوتی: «هه‌ر چه‌ند له بیرم نه‌ماوه به‌لام پێم وایه دوو سی جار عه‌رزم کردووی ئه‌گه‌ر له قسه‌کانم حالێ ده‌بی ئیرادم لێ مه‌گره و قسه‌م پێ مه‌بره، ئه‌گه‌ر تیشی

۳۳۷- دوعای Sainte Apoline که شتیکی وه‌ک ویرد بووه له کاتی ددان ئیسه‌دا ده‌یانخویند و پێیان وابوو ئیسه‌کان هێور ده‌کاته‌وه (مۆریس باردۆن)

۳۳۷- «بار دار» به فارسی یانی ئاوس و زگ پر، بۆ ژنان و لێره‌دا سانکۆ به‌غه‌له‌ت: له جێگه‌ی «وادار» ده‌کاری هێناوه.

۳۳۹- «وادار» له کوردیی موکریانیدا ده‌کار ده‌کری و له فارسیش دا هه‌ر هه‌یه به مانای رازی کردنی که‌سیک بۆ نه‌جامدانی کاریک. (وه‌رگێر)

ناگه‌ی، بلێ سانکۆ یان شه‌یتان له قسه‌کانت حالێ نابم، دووپاتی که‌وه یا به‌جوریکي دیکه بیلێ. وه ئه‌و دهم ئه‌گه‌ر من نه‌متوانی روون و ئاشکرا مه‌به‌ستی خۆم به‌یان بکه‌م، ئیرادم لێ بگره. چون من وه‌ک بۆ خۆت ده‌مناسی له به‌رامبه‌ر ئه‌م و فه‌رمانی تۆدا «دل که‌چم.» دۆن کیشۆت گوتی: «باشه، سانکۆ من ئه‌وجاره‌ش لیت حالێ نه‌بووم و نه‌مزانی مه‌به‌ستت له‌وه‌ی که ده‌لێی دل که‌چم چیه‌؟ ئه‌وجار قسه‌که‌ت به‌شێوه‌یه‌کی تر دووپات بکه‌وه.» سانکۆ گوتی: «ئه‌گه‌ر تێ ناگه‌ی ده‌لێم چی، من ئیتر نازانم چ بلێم؛ من هه‌ر ئه‌وه‌نده ده‌زانم، خودا به‌هاوارم بگا.» دۆن کیشۆت گوتی: «ها، ها، ئه‌وجار حالێ بووم، تۆ ده‌ته‌وی بلێی ده به‌رامبه‌ر مندا زۆر ملکه‌چی و هه‌رچی پێت بلێم نالێی نا، به‌پێی رینوینییه‌کانم ده‌بزوویه‌وه و هه‌ر چی ئه‌م به‌که‌م واده‌که‌ی.» سانکۆ گوتی: «مه‌رج ده‌به‌ستم تۆ له سه‌ره‌تاوه لیم حالێ بووبووی و ده‌ترانی ده‌لێم چی، به‌لام هه‌ر ویستت سه‌رم لێ بشیوینی تا وادارم بکه‌ی هه‌زار قسه‌ی بێ تام بکه‌م.» دۆن کیشۆت گوتی: «ره‌نگه هه‌ر وای، به‌لام به‌هه‌رحال پێم بلێ تریز چی گوت؟» سانکۆ گوتی: «تریز، قسه‌ی ئه‌وه بوو که من ده‌ست له ده‌ستی تۆ بنیم و تا جێگه‌یه‌ک باش نه‌بینم هه‌نگاوی تێ نه‌نیم؛ ده‌یگوت کاتیک مرۆف زبانی خۆی گری دا و جیی نه‌گوت، نووسراوه ده‌توانی به‌جیی ئه‌و قسان بکا؛ ده‌یگوت له ئیوان قسه و عه‌مه‌ل جیاوازیی زۆره؛ ده‌یگوت هه‌ر که‌س زوو ده‌گه‌ل تۆ که‌وی زووش له تۆ هه‌له‌ده‌برێ، هه‌روه‌ها ده‌یگوت چۆله‌که‌ی ناو ده‌ست باشته‌ره له هه‌لۆی ئاسمان، وه منیش ده‌لێم ئه‌گه‌ر نسحه‌تی ژن کورت و به‌قازانج بێ، هه‌ر که‌س ده‌کاری نه‌کا شیت و دیوانه‌یه.» دۆن کیشۆت گوتی: «منیش ده‌گه‌ل ئه‌و قسه‌دا هه‌م، باشه هاوڕێ سانکۆ فه‌رموو ده‌ی بلێ، به‌راستی قسه‌کانت زۆر خۆشن.» سانکۆ گوتی: «قسه‌ی بنه‌ره‌تی هه‌روه‌ک خۆت له من باشتر ده‌زانی ئه‌وه‌یه که ئیسه هه‌موومان ده‌بی بمین، یانی ئه‌گه‌ر ئه‌مرۆ زیندووی له‌وانه‌یه سه‌به‌ی نه‌بین، وه مه‌رگیش پیر و جحیل نانسێ و هیچ که‌سیش له‌م جیهانه‌دا ناتوانی متمانه به‌خۆی بدا که زۆرتر له‌وه‌ی خودا بۆی دیاری کردووه بژی و بمینێ، چونکو گویی عیززائیل که‌ره و له‌و کاته‌دا که ده‌رگای مألما ده‌کووتی بۆ ساتیکیش له‌سه‌ر که‌س راناوه‌ستێ و مۆله‌ت نادا و وه‌ک خه‌لک ده‌لێن و رۆحانییه‌کان له‌سه‌ر میمه‌به‌ر و له نیو میحراب ده‌لێن، هیچ شتی‌ک ناتوانی ئه‌و له کیشانی رۆحی ئیسه په‌ژێوان بکاته‌وه و دوعا و نه‌زر و نیاز و زۆر و زێر و کلاو و عه‌سای ئۆسقوفی ژێ کاری تێ ناکه‌ن.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌وه‌ی ده‌ی‌لێی هه‌مووی راسته، به‌لام نازانم مه‌به‌ستت له‌و قسانه چیه‌؟» سانکۆ گوتی: «مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه که به‌رپزتان موابج و مانگانه‌یه‌ک بۆ من دیاری بکه‌ی، یانی تا ئه‌و رۆژه‌ی ده‌خزمه‌ت دام

هه موو سهری مانگان مووچهی من له داهاات و دهراماتی خۆت بدهی بهمن. من ئەو شیوه خزمهت کردنهم زۆرتر له خزمهتی بهخۆراییی بهلاوه پهسهنده و نامهوی دهست مزدم بهئهنعام و خهلات و شتی وا پێ بدهی. چون پاداش و ئهنعام یا هه رگیز ناگا یا به دهگهمن دهگا. به کورتی، دهمهوی دهخۆم بگه بزانم چم دهریتتی یان نادریتتی. چون مریشک تا پراوکهی(*) دهن نهئین هیلکه ناکا و بهواتای پیشینیان «دلۆپ دلۆپ کۆ ده بیته وه ده بیته دهریا» و تا کاتیک که مرۆف داهااتیک که می هه بی شتیک له خۆی مایه دانانی. له راستیدا ئهگه خوی کرد وا ها ته پیش (شتیک که من نه هیوام پێی ههیه و نه باوهی) که جهنابت ئەو دورگهیهی که زۆر له میژه وهعهده داوه بدهی بهمن، ئەو دهم منیش ئەوهنده ئەمهگ نهناس و سهله نابم و قوولی ناخوینمهوه و جهنابت دهتوانی جیرهی مانگانهم له داهااتی دورگه لی وهربگریتهوه. «دۆن کیشۆت گوتی: «هاوری سانکو پهندیکی مه شهووره دهلی چه وهندهری ئەوها، کوویه ئەوها(٣٤٠)»...» سانکو گوتی: «هه چهن من مه بهستی جهنابت لهو قسهیه تی دهگه بهلام، حازرم گریو بگه دهتویست بلێی» ئەوها کوویهیهک، ئەوها چه وهندهریک...» بهههرا ل چۆنی بیلی ئیرادی نییه. چون به پزتانیش ده مه بهستی من گه یشتوون. «دۆن کیشۆت گوتی: «وهها ده مه بهستی تو گه یشتووم که گه یشتوومه قوولایی و بنهانی فکری تو و دهزانم که بهو هه موو پهند و قسه نهسته قانه دهتهوی چم پێ پراگهیهنی. گویت لی بی سانکو، ئەگه ده یه کیک لهو داستانه پالنهوانیانهدا واریکم دیتبایه که بهروونی یا به کینایه نیشانی دابایه که مه پتهران مانگانه یا سالیانهی دیاریکراویان هه بووه، منیش به نیشتیا و به مه یله وه مووچهیهکم بۆ دیاری دهکردی؛ بهلام هه چهنده موو یا بهشی زۆری میژووی پالنهوانانم خویندووه ته وه، نایه ته بیرم له جیکه یهک خویندبیتمه وه که ههچ پالنهوانیکی سه رگهردان مووچهی بۆ مه پتهر دیاری کردبی. من ته نیا ئەوه دهزانم که هه میشه مه پتهران بهخۆراییی و به بی ئەوهی چاویان له شتیک بووی، خزمهتیان کردووه و له دهرفتهدا بی ئەوهی خویان خه بهردار بووبن، ئەگه بهخت

٣٤٠- پهندیکی تورکییه «بیله دیگ چوغوندور» دهلین دوو کهسی دۆزن تووشی یهک بوون و دهستیان کرد به درۆی زهلام. یهکیان گوتی کوویهیهکم دروست کردووه که دهبی له بهر گه ورهیی و بلندی به نهردیوان پێی هه لێچی و ئەوهند گه ورهیه ئەوهند گه ورهیه، ئەوی دی گوتی چه وهندهریکم چاندووه ئەوهنده گه ورهیه که به ههزار کهس له جیی خۆی تهکان نادری و پهنا گهز بلنده و درۆزنی ئەوهل گوتی بۆ درۆ دهکهی چه وهندری وا له ههچ کوئی نه بیندراوه. دووه می جوابی داوه ئەو کوویه ئەو چه وهندهری دهوی. (وه رگیز)

رووی ده پالنهوان کردبی، دورگهیهک یا شتیکی دهو مایانهدا پاداشیان وهردهگرت و لانی کهم ده بوونه خاوهنی ملک و دارایی و عینوانیکیشیان پێ دهدرا. ئیستا ئەی سانکو، ئەگه تۆ بهو هیوا و ئاره زووانه وه ئامادهی بگه پزیته وه لای من پیت، له سه ر چاوم و ئەگه ر پیت وایه من ئەو دابونه ریتانه دهخمه پشتگوێ و پزسا و یاسای پالنهوانانی سه رگهردان دهژیر پیم، دهنیم ئامادهم دهستت ماچ بگه م و دهولت زیاد و مال ئاوا. که وابوو سانکوێ خۆشهویست برۆوه لای تریز و بریاری منی پێ بیژه. ئەگه تۆ حازری بی جیره و مووچه خزمهتی من بکهی و ئەویش قسه یهکی نه بی، ئەوه زۆر باشه، ئەگه ریش نا، ئەوه دۆستایه تیمان هه ر دهمینی و ئەوهش بزانه کۆتر خان تا دانه و ئاو هه بی بی کۆتر نابی. ههروهها ئەی پۆلهی خۆشهویستم، ئەوه بزانه که چاوهروانی بهجی باشتره له دیداری بی جی و نهغدی خۆت بهقه رز نه دهی باشتره. سانکو، من دهگه ل تۆ بۆیه ئاوا قسه دهکه م که بزانی منیش دهتوانم باران و لهنگیزه ی پهند و مه سه لانت به سه ردا ببارینم. به کورتی من دهمهوی پیت بیژم و دۆستانه پیت پراگهیهنم که ئەگه ر ناتهوی وه دوای من بکهوی و بهخۆراییی خزمهتی من بکهی و وهک من به شوین بهخت و به غبالدا سه رگهردان و ئاواره بی، برۆ بهئهمانی خودا که خودا چاکهت وه ری بینی. بۆ منیش خودا که ریمه و قاتی مه پتهریکی باشی وهک تۆ نییه، بهتابیهتی له وانه شه وهک تۆ فره ویز و په خمه نه بی.»

سانکو هه ر که بریاری تۆکه می ئه ربابی خۆی بیست، ههستی کرد که دنیا له بهر چاوی رهش هه لگه راوه و هه ورکی رهش بهرچاوی گرتووه و مه لی دلێ هیزی فرینی نه ماوه، چون ئەو له دلێ خۆیدا پێی وابوو که ئه ربابه کهی ئەگه ر هه موو گه نجی عاله می پێ بدهن حازر نابی دهست لهو هه لگه ری و بی ئەو بکه ویته وه ری. دهوکاتهدا که سانکو گیز و سه ر لیشیواو لهوی راوه ستابوو، سامسۆن کاراسکو و به دوای ئەودا خوشکهزا و که بیانوو ها ته زوور. هه ر دووک خاتوون چاوهروان بوون بزانه خویندکار چون دۆن کیشۆت له سه فره پزویان دهکاته وه. سامسۆن نیزیک بووه وه و چون وهک هه میشه به دوای گالنه و شوخیدا دهگه را، پالنهوانی ده ئامیز گرت و به دهنگی بهرز گوتی: «ئهی سه رتۆپی هه موو پالنهوانانی سه رگهردانی جیهان، ئەی پزشنگی خۆری پالنهوانه تی و سپاییگه ری، ئەی شانازی و ئاوینه ی نه ته وهی ئیسپانیا، له خودای مه زن ده پاریمه وه ئەوانه ی کۆسپ و ته گه ره دهخه نه سه ر ریگه ی سه فره ی سییه می تۆ، خویان وهها بکه ونه پێچ و خه می تاریکه ری ئیانی پر زهحمهت و کویره وه ری که سه ر دهرنه کن و خمیان(*) لی بشیوی و هه رگیز به ئاره زووی دلێ خویان نه گه ن.» پاشان رووی ده که بیانوو کرد و گوتی: «وه تۆ ئەی

که یبانونوی میهره بان، ده توانی له خویندنی دوعای سینت ئاپۆلۆ چاوپۆشی بکهی و زهممهتی بی فایده نه کیشی، چون جهسته ئاسمانیهکان و گهردوونی گهردان وایان مقهدهر کردووه که جهنابی پالەوان دۆن کیشۆت فکری بهرز و تازهی خۆی بخاته گهر. من ئەگەر ئەم پالەوانه دلگهرم نه کهم و پپی رانهگهیهنم که زۆرتەر له وه زۆری باسک و شان و باهۆی بههیز و بهزه و رهممهتی دلّی خۆی بی کار و بی فایده رانهگهزی و ههرچی زووتره بگاته یاریدهی لینه و ماوان و بی دهرهتانان و کچانی بی میرد و ژنانی به میرد و ههزاران کاری لهم چهشنه که ئەرکی پالەوانانی سههرگهردانی جیهانه، باریکی قورس و گران به بارستای کیشۆتکم له سههر و یژدانی خۆم داناوه. که و ابوو ئەهێ ئه ربابی دلۆفانی من دۆن کیشۆت، ئەهێ پالەوانی رهزاسووک، بۆ پیشه وه! ئەگەر به پیزتان ئەمرۆ وه پیکهون باستره له سبهینی، وه ئەگەر بۆ وهگهزی خستنی نییهتی پاک و مه بهسته خیرخوازانه کانت که موکوپییه که له ئارادایه، بندهی خۆت حازه به قیمهتی گیان و مائی خۆم ئەم کهم و کورتییانه له ئارادا نه هیلّم و ته نانهت ئەگەر پیویسته، وه که مه پتهر ده خزمهتتدا بم، بۆ من جیگهی شانازی و سههره زبیه.

لێردها دۆن کیشۆت ده ستهبجی رووی ده لای سانکۆ کرد و گوتی: «سانکۆ پیم نه گوتی بۆ من قاتی مه پتهر نییه؟ چاوت بکهوه و بزانه کۆ حازه مه پتهریم بکا. ئەوه هه مان سامسون کارسکۆ خویندکاری بیوینه و ویزهوانی کۆرپارزینه رهوه و مایهیی شادی و سرووری هه میشه ییی تالارهکانی زانکۆی سالامانکه، که سیکه که جهسته یهکی ساغ و سلامت و ماسوولکهی نهرم و چوست و چالاکه هه یه. لاویکه رازدار و ئارام که له گهرما و سههرما و تینویتی و برسیتیدا خۆراگر و بهتابشته و به کورتی ته وای تابه تمهندی و خهسلهتی باش که ده بی ده مه پتهری پالەوانانی سههرگهردانا هه بی، هه مووی هه یه. به لام خودای مه زن پپی خۆش نییه من به خاتری رازی کردنی هه واهه و هه سی خۆم، کۆله کهی کۆشکی ئەدهب بپه رینم و کاسه ی زانست و هونهر تیک بشکینم و لقه خورما و چلی زهیتوون له سههری هونهره جوانهکان وه لا بهرم. نه خیر، نه خیر، با سامسونی جهوان له زیدی خۆیدا بمینته وه و ههر وه که مایه ی شانازی نیشتمانی خۆیه تی، مایه ی سههره زری و شانازی مووی سپی باوکی پیری خۆی بی. من به ههر مه پتهریک که به هه لکه وت تووشی بم، رازی ده بم، چون سانکۆ نایه وئ ئیتر ده گه لّم وه ری که وئ.» سانکۆ له کاتیکدا کولی گریانی ده گه رووی مابوو و فرمیستی ده چاوی گه رابوو، هاواری لی بلیند بوو که: «بۆ چی، بۆ چی، من پیم خۆشه ده خزمهت تۆدا بم. ئەهێ وای، ئەربابی عهزیز. من هه یج پیم خۆش

نییه خه لک پاش مله پیم بلین: ئەمه گناس نه بوو، شوکری خودا که من له ریزی ئەمه گ نه ناساندا نیم؛ هه موو دنیا به تابه تی خه لکی گونده که ی خۆمان ده زانن که ئەندامانی بنه ماله ی پانزا که من له تۆرمه ی ئەوانم، چۆن مرۆفیک بوون. من له کار و کرده وه ی باش و قسه کانی به ریزتانرا وا تی گه یشتووم که به رامبه ر به من نییه تی خیرتان هه یه و ده تانه وئ چاکه م ده گه ل بکه ن، ئەوهش که له مه ر جیره و مووچه و مواجیب گوتم بۆ رازی کردنی خیزانم بوو و هه یجی تر، چون کاتیک ئەم فکره چوو ده زهینی تریزاوه که به وه ی کاریکت پی بکا، ئەوهنده ت ده خاته ژیر گوشار و ئەوهنده ت ده میشکی ده سرپوینی که چه کوچی دوو سههری ئاسنگه ری ده سههری به رمیلی نه کوتابی! به لام ههر چۆنیک بی پیاو ده بی پیاو بی و ژنیش ده بی ژن بی، چون ههر چۆنیک حیسابی بکه ی منیش بۆ خۆم پیاو یکم و ناتوانم حاشا له پیاوه تی خۆم بکه م، له به ره وه ده مه وئ له مائی خۆشم، به پچه وانه ی ههر نه یاریک، ههر پیاو بم. که و ابوو، ئیمه ئیتر لیره کاریکمان نییه بیجگه له وه ی که به ریزتان وه سیه تنامه ی خۆتان به وردی و به هه موو شاخ و بالیکه وه بنووسی، به شکلیک که هه یج کهس نه توانی هه لی وه شینیته وه و ههر چی زووتره وه ری که وین نه وه که رۆحی سامسون کاراسکۆ بکه و پته عه زاب و نارحه تی، چون ئەو جحیلّه ده لی که ویزدانی زۆری لی کردووه که به ریزتان خاترجه م بکا که پیویسته بۆ جاری سییه میش وه دهر بکه وی و کون و کاژیری ئەم جیهانه به سههر که یه وه. منیش ئاماده م به ش به حالی خۆم ده خزمهتت دا بم و ئەوه ی له دهستم بی بیکه م. خزمه تیک ی وا بکه م که له چاخه کانی رابردوو یا حالدا هه یج مه پته ریکی پالەوانانی سههرگهردانی تر نه یان کرد بی.»

خویندکار کاتیک شیوه قسه کردنی سانکۆ بیست وای ورم، چونکه ههر چه ند به شی یه که می داستانی ئەربابی ئەوی خویندبووه وه، به و حاله شه وه نه یه ده توانی باوه ر بکا که ئەم پیاوه به و ئەندازه ی له ویدا تاریفی کرابوو، قسه خۆش و له به ردلان بی، به لام چون هیندیک وشه ی به غه له ت ده کار هینابوو هاته سههر ئەو بریوا یه که ئەوهش بۆ خۆی یه کیک له شیته کان و دیوانه کانی ئەو دنیا یه یه و میشکی کار ناکا. خویندکار ته نانهت له ژیر لیویدا گوتی ئەم جیهانه هیشتا ئەرباب و نوکه ریکی ئەوهنده شیتی به خۆیه وه نه دیتووه.

سه ره نجهام دۆن کیشۆت و سانکۆ یه کتریان ده ئامیز گرت و وه که جاری جاران بوونه وه دۆست و هاوپی گیانی، پاشان به فه رمانی کاراسکۆی مه زن که ئیستا بوو یوه پیغه مبه ر و رینوینی ئەوان بریاریان دا پاش سی رۆژی تر ببزوون و بکه ونه ری. ئەم سی رۆژه بۆ دابینکردنی هه موو پیداو یستی سه فه ر و به تابه ت دۆزینه وه ی کلاویکی به لپوار به س بوو،

چون دۆن كيشۆت پىي چەقاندبوو كە دەبى كلاوى بەلپوار لەسەر بنى. سامسۆن بەلپنى دا كە كلاوى بەلپواری بۆ پەيدا بكا، چون دەيزانى يەككە لە دۆستەكانى كلاويكى ئاواى ھەيە و ئەگەر داواى لى بكا بېگومان دەيداتى، ھەر چەند ئەم كلاو بەژەنگ و ژەنگار رەش ھەلگەراپوو و ھىچ سوونەو و خاوين كەردنەو ھەيەكيش رەنگى پتەلنەھىناپوو.

لەعەت و تووك و نزاي كەببوانوو و خوشكەزاي دۆن كيشۆت، بۆ خويندكار لە ئەندازە بەدەر بوو، ئەوان پرچبان دەرنىيەو و روخسارى خويان دادەرووشاند و قزبان ھەلدەقەندەو و لە چەشنى كەسانىك كە لە رۆژانى شىنگىرى و شىوھندا بۆ گريان و قور و ھەسەر كەردن لەسەر جەنازەى مردوو بەكرى دەگيران، بۆ رۆيشتنى ئەرباب و خالى خويان دەستيان كەرد بەشيوەن و گريان، وەك ئەوھى كە بەراستى بەسەر جەنازەكەيدا بگرين. لەوھى كە سامسۆن دۆن كيشۆتى دنە دەدا كە جاريكى تر سەر دە ببايان و سەحرا بنى، پلان و نەخشەيەكى بوو كە لە بەشەكانى دوايى ئەم داستانە گەورەيدا باسى دەكەين و ئەوھش ھەمووى بەرئوتىنى كەشيش و دەلاك بوو كە خويندكار دە پتەشدا رايژى دەگەل كەردبوون. بەكورتى، لە ماوھى ئەم سى رۆژەدا دۆن كيشۆت و سانكو ئەوھى پويستيان پىي ھەبوو دابنيان كەرد. ئەوجار پاش ئەوھى سانكو ژنەكەى و دۆن كيشۆت خوشكەزا و كەببانووى ھىور كەردەو، بى ئەوھى كەس ئاگاي لى بى لە شەويكى ئارام و خوئشا لە گوند وەدەر كەوتن و رىگەى تۆبۆزۆيان گرتە بەر؛ تەنيا خويندكار كە ئاگاي لەو كارە ھەبوو، ويستى تا نيو فەرسەخى بەرپيان بكا. دۆن كيشۆت سواری رۆسى نانت و سانكو سواری كەرى پيشووى خۆى بووبوو؛ مەيتەر خورجىنى پر كەردبوو لە ئازووقەى بى كەلك و كيسەشى پر كەردبوو لەو پارەيەى كە دۆن كيشۆت بۆ رۆژى مەبادا (*) پىي دابوو. سامسۆن دۆن كيشۆتى دنەمىز گرت و تكاي لى كەرد لە ھەموو رووداويكى چاك يا خراب ئاگەدارى بكاتەو. كاتىك دۆن كيشۆت بەلپنى ئەو كارەى بەخويندكار دا، سامسۆن بەرئىگەى خۆيدا كەراو و ئەو دووانەش بەرەو گوندى گەورەى تۆبۆزۆ وەرى كەوتن.

باسى رووداويك كە كاتى رۆيشتن بۆ لاي

گراوبىيەكەى دۆلسينە دۆتۆبۆزۆ بەسەر دۆن كيشۆت ھات

سەيد ھاميد كورپى ئەنجەلى، لە سەرەتاي بەشى ھەشتەمدا ھاوار دەكا كە «سبحان رپى الاعلى و بھمدە» و ئەو دوعايە سى جار دوويات دەكاتەو؛ پاشان دەلى: «ھەمەد و سپاسى ئەو بۆ بەر دەرگاي خودا بۆ ئەوھى كە دووبارە دۆن كيشۆت و سانكوپانزاي بەدواى رووداو پالەوانىيەكاندا رەوانەى دەشت و ببايان كەردووتەو و خوينەرانى داستانى بەتام و بۆنى ئەو دەتوانن متمانە وەدەست بىن كە ئازايەتى و ھونەرنويىيەكانى ئەرباب و شوخى و گالته كاريەكانى مەيتەر دەست پى دەكاتەو. نووسەر، خوينەرانى ميژووى خۆى بانگەيشت دەكا كە ھونەرنويىنى و شانازىيەكانى رابردووى ئەم نەجيب زادە فەرزانەيە فەرامۆش بکەن تا بەسەرئىچ و تىروانىيىكى زۆرتەرەو بروننە ھونەرنويىيەكانى داھاتووى ئەو و بزەنن كە ھەر وەك شاكارەكانى پيشووى ئەو پالەوانە لە دەشتى «مونتيل» دا دەستى پى كەرد، ئازايەتى و پالەوانەتيەكانى ئەو لەمەودا لە رىگەى تۆبۆزۆدا دەست پى بكاتەو. بەراستى داخووزى نووسەر لە بەرامبەر وەدەكەيدا زۆر كەم و ناديارە. پاشان داستانى خۆى ئاوا دريژە پى دەدا.

دۆن كيشۆت و سانكو بەتەنيا مانەو و ھىشتا سامسۆن كاراسكو ئەوھندە دوور نەكەوتبووھو كە رۆسى نانت حيلاندى و كەرى سانكوئش دەستى كەرد بەزەرەزەر و ھەر دووك ريبوار يانى پالەوان و مەيتەر ئەوھيان بەباش لە قەلەم دا و بەشوومى (*) باشيان دانا. لەسەر ئەوھشدا ئەگەر بمانەوئى راستىيەكان بەتەواوى باس بکەين، دەبى بىژين كە لووشمە لووشم و زەرىنى كەرى سانكو گەلەك گەلەك زۆرتەر و دريژخايەنتەر و بلندتر بوو لە حيلەى بارگىنى دۆن كيشۆت و لەويوھ سانكوپانزا و اى ليك داوھ كە بەخت و يەغبالى ئەو لە ھى ئەربابەكەى زۆرتەر و بەختەوھرى زۆرترى روو تى دەكا. ئايا ئەم بروايەى مەيتەر لەسەر بنەماى فالەك بوو كە ئەستىرەناسان و فال بىنەكان (*) بۆيان گرتبووھو و سانكو خۆى ئاگاي لە گەريانى كارەكە بوو يا خىر، ميژوو لەم بوارەو روون كەردنەوھىكى بەدەستەو نەداو. تەنيا شتىكى لەم وارەدا دەتوانين بىلپين ئەوھى كە ئەغلەب لە زبان

سانکۆوه بیستبوویان که ده‌یگوت، هەر کات پێم هه‌لده‌خلیسکا و به‌عه‌رزیدا ده‌که‌وتم، ئاره‌زووم ده‌کرد که هه‌رگیز له‌ مال وده‌ر نه‌که‌وتبایه‌م، چون له‌ که‌وتن و هه‌لخلیسکاندا بێجگه له‌ درانی که‌وش و وردبوونی په‌راسوو یا دهنده هه‌چ شتی که به‌نسیب مرۆف نابێ؛ وه به‌بروای من سانکۆ، به‌هه‌موو نه‌زانی و بێ عه‌قلییه‌وه له‌م واره‌دا له‌ پتی دروست لای نه‌دابوو.

به‌لێ جا، دۆن کیشۆت رووی ده‌ مه‌یته‌ری خۆی کرد و گوتی: «هه‌ر چی زۆرتر ده‌چینه پێش شه‌وه‌که‌ش تاریکوتنووکتر ده‌بێ و من له‌وه‌ ده‌ترسم نه‌توانین له‌ تاریک و روونی به‌یانیدا گوندی تۆبۆزۆ ببینین. تۆبۆزۆ یه‌که‌م شوینه که ده‌بێ بچین و بریارم دا وه‌پێش هه‌ر کاریک و پروداویک سه‌ریک له‌وێ هه‌لبێتم. له‌وێ من له‌ نازداری بێ هاوتای خۆم دۆلسینه پاش پارانه‌وه‌ بۆ ئاورویدان و لوتف کردن، تکای لێ ده‌که‌م گه‌ردنم ئازا بکا و له‌ دو‌عیای خیری خۆی بێ به‌شم نه‌کا و سوور ده‌زانم ئه‌گه‌ر ئه‌و لوتفی ده‌گه‌لم بێ له‌ هه‌چ کوێ ژیر ناکه‌وم و نوشوست ناهینم و هه‌ر گرفتاری و ته‌گه‌ره‌یه‌ک بێته‌ پێش، ده‌توانم به‌ئاسانی له‌سه‌ر پتی خۆمانی وه‌لا به‌رم. چونکه له‌و دنیا پان و به‌رینه‌دا هه‌چ شتی که به‌قه‌ده‌ر مه‌یلی دلبه‌ران هه‌یز و توانا و ئازایه‌تی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان ناباته‌ بان.» سانکۆ گوتی: «منیش باوه‌رم به‌و قسه‌یه‌ هه‌یه، به‌لام به‌بروای من زۆر ئه‌سته‌مه‌ بتوانی ده‌گه‌ل ئه‌و قسه‌ بکه‌ی یا له‌ شوینیک چاوت پتی بکه‌وێ و ئه‌و بتوانی به‌دو‌عیای به‌خیر به‌ریت بکا، مه‌گه‌ر ئه‌و له‌سه‌ر لیواری دیواری ته‌ویله‌وه، وه‌ک ئه‌وجاره‌ی من چاوم پتی که‌وت، دو‌عات بۆ بکا؛ مه‌به‌ستم له‌ جاری یه‌که‌م ئه‌و رۆژه‌یه که نامه‌ی به‌ریتانم پتی گه‌یاند و نامه‌که‌ش باسی دیوانه‌یی و شیتی و کاره سه‌یروسه‌مه‌ره‌کانی ئیوه‌ی له‌ چیاکانی «سیرامۆرنا» تیدا نووسرا‌بوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «چی، سانکۆ؟ گوتت دیواری ته‌ویله‌؟ یانی چی؟ تۆ وات ده‌ میتشکی خۆت ئاخنیوه که ئه‌و گولی گولزاری جوانیه‌ت، که هه‌چ که‌س نه‌یتوانیوه به‌بارستای پتیویست باسی نه‌جابه‌ت و جوانیی ئه‌و بکا، له‌ پشت دیواری ته‌ویله‌وه چاوم پتی که‌وتوو؟ شتی وا نابێ، نه‌خیر، نه‌خیر. ئه‌وت بێجگه له‌ دالان و تالار و شانشین کۆشکی به‌شکۆدا له‌ جیگه‌یه‌کیتر نه‌دیتوو.» سانکۆ گوتی: «ره‌نگه‌ وابێ، به‌لام به‌بۆچوونی من، ئه‌گه‌ر به‌هه‌ل‌دا نه‌چوویم و له‌ بیرم نه‌چووینته‌وه دیواری ته‌ویله‌ بوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «باشه‌ سانکۆ، هه‌ر چۆنیک هه‌یه‌ ده‌بێ برۆینه‌ ئه‌وێ. من هه‌ر ئه‌وه‌نده بتوانم چاوم پتی بکه‌وێ، فه‌رق نا‌کا له‌ پشت دیواری ته‌ویله‌ ده‌بێ یا له‌به‌رزایی شانشین کاخه‌وه یا له‌ پشت نه‌رده‌ی ئاسنینی باغه‌وه، وه هه‌ر ئه‌وه‌نده که تیشکیک له‌ رۆژی رووی ئه‌و ده‌ چاوه‌کانم بچه‌قی، وه‌ها چاوم

دل‌م رووناک و میتشک و جه‌سته‌م به‌هه‌یز ده‌کا که له‌ باری هۆش و تیگه‌یشتن و ئازایه‌تی و بویری ده‌بمه‌ تاقانه‌ی ئه‌م جیهانه‌.» سانکۆ گوتی: «به‌لام چه‌زهره‌تی ئه‌رباب، له‌و کاتیدا که من رۆژی جه‌مالی خاتوون دۆلسینه‌م دیت، هه‌نده‌ی نوور و رووناکی نه‌بوو که بتوانی تیشک باویژێ، ئه‌وه‌ش بێگومان له‌به‌رئه‌وه‌ بوو که له‌و کاته‌دا خه‌ریکی دابێژتنی گه‌نم بوو که له‌مه‌وپێش بۆم باس کردووی و له‌و گه‌نمه‌ تۆز و خۆلکی زۆر هه‌لده‌ستا که هه‌ر وه‌ک په‌له‌هه‌وریکی ره‌ش، رووی وه‌ک رۆژی ئه‌و نازداری داپۆشیبوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌وه‌ ده‌له‌ی چی سانکۆ؟ تۆ ئیستاش پیت چه‌قاندوووه که وا فکر بکه‌یته‌وه و وا بلایی که نازداره‌که‌ی من دۆلسینه‌ گه‌نمی بێژینگ ده‌کرد؟ له‌ کاتیدا گه‌نم دابێژتن سه‌رگه‌رمی و کار و کرده‌وه‌یه‌که به‌ته‌واوی دژی شان و شکۆی پێزداران و ماقوولان. چون ئه‌و تاقمه سه‌رگه‌رمی و کایه‌ی تابه‌ت به‌خۆیان هه‌یه که له‌ مه‌ودای تیر هاویژی تفه‌نگدا به‌رزیی پله و پایه و نه‌جیبی و په‌سه‌نایه‌تی ئه‌وان ئاشکرا ده‌کا. ئاخ ئه‌ی سانکۆ تۆ چه‌نده زوو شتت له‌ بیر ده‌جێته‌وه و چ زوو ئه‌م شیعره‌ جوانانه‌ی شاعیری ئیمه‌ت له‌ بیر بردووته‌وه که له‌ودا شاعیر شیرینکاریه‌کانی چوار په‌ریی ده‌ریایی باس ده‌کا که هه‌ر چواریان له‌ شه‌پۆله‌کانی رووباری «تاژ» هاتنه‌ده‌ر و له‌سه‌ر جیمه‌نی سه‌وز و ته‌ر و تازهی لیواری چۆم دانیشتن تا پارچه‌یه‌کی جوان دروست بکه‌ن که شاعیری ناودار له‌ شیعره‌که‌دا پتی هه‌لاگوتوو، وه ئه‌و پارچه‌یان هه‌موو له‌ تانویژی زێرین و ئاوریشمین و به‌ده‌نگه‌ مرواری دروست کرد. یه‌قینم هه‌یه که سه‌رگه‌رمیی دۆلسینه‌ی ئازیزم له‌و کاته‌دا که تۆ چاوت پتی که‌وتوو هه‌ر شتی که بووه له‌م چه‌شنه، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی سیحراکی ده‌روون پیس، که دژایه‌تی ده‌گه‌ل من هه‌یه، ئه‌و نازداری له‌به‌ر چاوی تۆ به‌باریکی ناحه‌ز و ناشیریندا نیشان دابێ بۆ ئه‌وه‌ی منی پتی نارحه‌ت بکا. هه‌روه‌ها، ده‌ترسم له‌وه‌ی که داستانی هونه‌رنوینیه‌کانی من که چاپ کراوه و ده‌ست به‌ده‌ست ده‌گه‌رێ، کاری سیحراکی زانا له‌ دۆژمانی من بێ، وه نووسه‌ر بابه‌ته‌کانی گۆرپیی و هه‌زار درۆی پێوه لکاندبێ و هه‌روه‌ها به‌جیگه‌ی بابه‌ت و مه‌تله‌بی راستی که پتیوستی به‌قه‌له‌می میژوو نووسی زانا هه‌یه، باس و بابه‌تی تری نووسی. ئاخ! ئه‌ی ئیره‌یی^(*)، ئه‌ی ریشه‌ی هه‌موو ده‌ردان و ئه‌ی ئه‌و کرمه‌ نگه‌سه‌ی که ناوه‌رۆکی فه‌زیله‌ت و شه‌رافه‌ت ده‌خۆی! راستی سانکۆ، ده‌لێی له‌ هه‌موو عه‌یب و ئیراد و ره‌زله‌تیکدا هه‌ز و خۆشه‌ویسته‌یه‌ک خۆی حه‌شار داوه به‌لام ده‌ ئیره‌یی و هه‌سوودیدا بێجگه له‌ تالی و گرژی و په‌ژاره و توورپیی و قین هه‌چ شتیکی تر نییه.» سانکۆ گوتی: «منیش هه‌ر ئه‌وه‌ ده‌لێم و مه‌رجیش ده‌که‌م که داستانی ئیمه که سامسون کاراسکۆی خۆیندکار ده‌لێ

خوێندووێه‌ته‌وه، نووسەر شه‌رافه‌ت و ئابرووی به‌منه‌وه نه‌ه‌یت‌ستوووه و داری له‌سه‌ر به‌ردی نه‌ه‌یت‌ستوووم و ئه‌وی خراپه‌ گوتووێه‌تی. زۆر باشه، به‌لام به‌شه‌رافه‌تم من تا ئیستا پاش مله‌ غه‌یبه‌تی ه‌یچ س‌یحرکارێکم نه‌کردوووه و مال و سامانیکیشم نییه‌ تا که‌س‌یک ئیره‌ییم پ‌ی به‌ری. راسته‌ که‌ من ه‌یندیک شه‌یتان و له‌ بنه‌وه‌ برم و پرووکه‌یه‌ک ناراستیش ده‌مندا هه‌یه، به‌لام ئه‌م ره‌زله‌تانه‌ له‌ ژێر عه‌بای ساویلکه‌یی و نه‌فامیی مندا شارداراوته‌وه و که‌ریه‌تی و ساویلکه‌یی منیش جوړیک نییه‌ که‌ ساخته‌چیانه‌ و درۆزانه‌ ب‌یتته‌ به‌رچاو، به‌لکو هه‌موو کاتان راست و سروشتی خۆی نیشان داوه. کاتیک له‌ مندا ئه‌م فه‌زله‌ته‌ هه‌یه‌ که‌ هه‌میشه‌ به‌ئیمانیکێ تۆکمه‌ و پته‌و باوه‌رم به‌خودای یه‌گانه‌ هه‌بووه و هه‌یه و پروام به‌برواکانی کلیسای کاتۆلیکی رۆمی هه‌یه و ب‌یجگه‌ له‌وانه‌ش دوژمنی قه‌سته‌سه‌ری جووله‌که‌کانم، حه‌ق ئه‌وه‌ بوو که‌ میژوو نووسان له‌ من ببورن و ده‌نوو‌سراوه‌کانی خۆیاندا لایه‌نگریم ل‌ی بکه‌ن. به‌لام ه‌یچ گرینگ نییه‌! ل‌ی که‌ری ئه‌و تاقمه‌ هه‌رچی ده‌یانه‌وی ب‌یلین؛ من به‌رووتوقووتی هاتومه‌ته‌ سه‌ر دنیا و ئیستاش رووتوقووتم! نه‌ شتیک له‌ ده‌ست ده‌دم و نه‌ شتیک وه‌ ده‌ست دینم و بۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ش که‌ ناوم ده‌ کتێب‌یکدا بنووسری و ده‌ست به‌ده‌ست بگه‌ری، به‌قه‌ده‌ر ده‌نگه‌ هه‌رزنیکی گرینگی و بایه‌خ دانانیم. که‌وابوو ل‌ی بگه‌ری هه‌رچی ده‌یانه‌وی له‌مه‌ر من ب‌یلین.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، ئه‌م باب‌ه‌ته‌ ویچوونیکێ زۆری به‌داستانی شاعیریکی گه‌وره‌ی ئیتمه‌وه‌ هه‌یه^(٣٤١) که‌ قه‌سیده‌یه‌کی پر له‌ هه‌جوی له‌سه‌ر ژنانه‌ی خراپ و داوینپیس گوت و ناوی به‌کیانی که‌ به‌دروستی مه‌علوم نه‌بوو له‌شفرۆشه‌ یا نا، له‌ بیرچوووه. ئه‌و ژنه‌ که‌ دیتی ده‌گه‌ل ژنه‌ خراپه‌کان ناوی نه‌هاتوووه، به‌گله‌ و گازنده‌ رۆیشه‌ لای شاعیر و ل‌ی پرسی له‌به‌ر چ هۆیه‌ک ناوی ئه‌وی له‌ پ‌یرستی ناوی ژنه‌کانی تردا نه‌ه‌یناوه و تکای ل‌ی کرد که‌ چهند شی‌عریکی تر له‌ قه‌سیده‌ زیاد بکا و جیگه‌یه‌کیش بۆ ئه‌و له‌ پ‌یرسته‌که‌دا بکاته‌وه. شاعیر ملکه‌چی ئه‌م داخوازییه‌ بوو و به‌زبانیکێ ره‌وانتر له‌ زبانی دیو جانووسی هه‌کیم نووسی و به‌خرایی باسی ژنه‌که‌ی کرد. ئه‌و دم ژنه‌ له‌شفرۆشه‌که‌ هه‌رچهند ئه‌وی ب‌ی فه‌زیخه‌تی^(*) ب‌ی پ‌ی کرابوو، له‌وه‌ی که‌ لای هه‌موو که‌س ناوی ده‌کردبوو له‌ خۆشیان ناگای له‌ خۆی برابوو. حیکایه‌تیکی تریش هه‌یه‌ هه‌ر وه‌ک ئه‌وه‌ ده‌چ‌ی، ئه‌ویش داستانی ئه‌و شوانه‌یه‌ که‌ په‌رستنگه‌ی «دیان» diane ی له‌ ئیف‌یزه‌ Ephese دا ئاور دا، ئه‌و په‌رستنگه‌ یه‌ک‌یک له‌ شوپنه‌ سه‌یروسه‌مه‌ره‌ حه‌وته‌وانه‌کانی دنیا بوو، هه‌ر چهند

٣٤١- ره‌نگه‌ مه‌به‌ست وینسینت ئیسپینیل Vincint Espinel شاعیری هاوچه‌رخ‌ی سپروانتیس ب‌ی که‌ ساڵی ١٥٧٨ قه‌سیده‌یه‌کی له‌ سه‌ر ژنانه‌ی خۆفرۆش دانا. (مه‌مه‌د قازی)

فه‌رمان درا ه‌یچ که‌س ناوی ئه‌و شوانه‌ لای ه‌یچ که‌س نه‌درکین‌ی یا له‌ شوپن‌یکدا نه‌ینووس‌ی تا ئه‌و به‌مرادی دل‌ی خۆی که‌ ناوبه‌ده‌ره‌وه‌یی بوو نه‌گا، به‌لام هه‌موو زانیان که‌ ناوی ئه‌و شوانه‌ خه‌تاباره‌ «ئیره‌سترات»^(٣٤٢). له‌مه‌ر ئه‌و باسه‌وه‌ ده‌توانین ده‌ست بۆ رووداوێک رادیرین که‌ له‌ شاری رۆمدا به‌سه‌ر ئیمپراتۆر «شارلکه‌ن» ده‌گه‌ل یه‌ک‌یک له‌ نه‌جیب زاده‌کانی شار هات، ئیمپراتۆر ویستی په‌رستنگه‌یه‌کی به‌ناوبانگ ب‌بین‌ی که‌ له‌ شاری «رۆتۆند» Rotond هه‌لکه‌وتوووه و له‌ رۆژگارانی کۆندا وا ده‌زانرا که‌ په‌رستنگه‌ی ته‌واوی خودایانی یۆنانه‌، به‌لام ئه‌م‌رۆ گۆراوه‌ بووه‌ته‌ په‌رستنگه‌ی هه‌موو پاکان و خاسان. بینای ئه‌م په‌رستنگه‌یه‌ له‌ ته‌واوی ئاسه‌واری میژووویی تر که‌ یادگاری چاخی بوت په‌ره‌ستی برۆم، باشتر پارێزراوه‌ و له‌ ته‌واوی ئه‌وان ته‌واوتر و زۆتره‌ و باشتر له‌ هه‌ر ئاسه‌واریکی کۆن و عه‌نتیک حیکایه‌تی گه‌وره‌یی و شکۆی به‌دییه‌نه‌رانی خۆی ده‌گ‌یر‌یتته‌وه. ئه‌م په‌رستنگه‌ به‌شکۆیه‌ له‌سه‌ر شکلی گۆمبه‌ز ساز کراوه‌ و زۆر گه‌وره‌و به‌رفراوانه‌؟ وه‌ باوه‌کوو ب‌یجگه‌ له‌ په‌نجه‌ره‌، یا باشتره‌ ب‌ل‌یم ده‌لاقه‌یه‌کی بازنه‌یی له‌سه‌ری گونبه‌زه‌که‌وه، که‌ رووناکایی پ‌یدا د‌یتته‌ ژووری، ه‌یچ شتیکێ تری نییه‌ زۆر رووناکه‌. ئه‌زقه‌زا ئیمپراتۆر له‌ هه‌مان ده‌لاقه‌وه‌ چاوی له‌ ژووری بیناکه‌ ده‌کرد و لاویک له‌ نه‌جیب زاده‌کانی شاری رۆم له‌ ته‌نیشتی راوه‌ستابوو که‌ ورده‌کاریی جوانییه‌کانی ئه‌م شاکاره‌ی بۆ شی ده‌کرده‌وه. کاتیک ئیمپراتور له‌ ل‌یواری ئه‌و ده‌لاقه‌یه‌ دوور که‌وته‌وه‌ نه‌جیب زاده‌ عه‌ززی کرد: قوربان، هه‌زار جار په‌حمه‌تی خودا له‌ تۆ ب‌ی! له‌و کاته‌دا که‌ خه‌ریکی ته‌ماشای بووی ئه‌م هه‌وه‌سه‌ له‌ د‌ل‌مدا ب‌یک هات که‌ قه‌لاقه‌تی خاوه‌نشکۆ ده‌باوه‌ش بگرم و خۆم له‌و به‌زایییه‌وه‌ هه‌لد‌یرم تا ناویانگی من له‌ دنیادا بۆ هه‌تا هه‌تا ب‌م‌ین‌یتته‌وه.» ئیمپراتۆر گوتی: «زۆر سپاس که‌ ئه‌م هه‌وه‌سه‌ ناحه‌ز و پ‌ر‌مه‌ترسییه‌ت وه‌دی نه‌ه‌ینا.

له‌مه‌و دوا ئیتر مه‌ودای ئه‌وه‌ت پ‌ی ناده‌م که‌ خه‌ریکی وه‌ده‌سته‌ه‌ینانی ناوبانگ و شانازی بیت و به‌ختی خۆت به‌تاقی بکه‌یتته‌وه. من فه‌رمانت پ‌ی ده‌دم که‌ له‌مه‌ودوا هه‌رگیز قسه‌م ده‌گه‌ل نه‌که‌ی و له‌ پ‌یش چاوم خۆت نیشان نه‌ده‌ی.» وه‌ پاش ئه‌و قسانه‌ خه‌لاتیکێ گه‌وره‌ی پ‌ی به‌خشی. به‌هه‌رحال من ئه‌و نه‌قل و نه‌زیلانهم بۆ تۆ گوت بۆ ئه‌وه‌ی بزانی که‌ هه‌وه‌سی وه‌ده‌سته‌ه‌ینانی ناوبانگ له‌ مرۆف‌دا زۆر به‌ه‌ی‌زه‌. تۆ پ‌یت وایه‌ چ که‌س‌یک

٣٤٢- مه‌به‌ست په‌رستنگه‌ی پانتیۆنه‌ که‌ به‌ ده‌ستی مارکووس ئاکریپا زاوای قه‌یسه‌ری رۆم، ئۆگۆست دروست کراو بوو به‌ په‌رستنگه‌ی تاب‌به‌ت بۆ ستایش کردنی ژوو‌پ‌تر. (لووی و یاردۆ)

«هۆراتیوووسکۆکلیسی» (٢٤٤) له حالیکدا سه‌رتاپا غه‌رقی ئاسن و پۆلا بوو له‌سه‌ر پردیکه‌وه هاویشته ناو شه‌پۆله‌کانی چۆمی تیبهر؟ چ که‌سیک ده‌ستی «مووسیۆس سیتولای» Mucius Seevola سووتاند؟ چ که‌سیک «کورتیۆسی» Curtius دنده‌دا که خۆی ده‌نیو ئه‌شکه‌وتیکی پر له‌ئاگر باویژێتی که له‌ناوه‌ندی شاری رۆمدا زاری کردبووه‌وه. چ که‌سیک به‌پێچه‌وانه‌ی هه‌موو فالگرتنه‌وه‌کان که خراپیان هینابوو (*) «ژوول سیتزاری» دنده‌دا که له‌رووباری «رۆیکۆن» (٢٤٥) به‌پێته‌وه. وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی نموونه‌یه‌کی تازه‌ترم بۆ هینابیته‌وه، ده‌لیم چ که‌سیک پاپۆر و که‌شتیه‌کانی دلاوه‌رانی ئیسپانیای، که به‌فه‌رمانی کۆرتیز Cortez ی که‌وره ده‌چوون، ئه‌مریکا بگرن، غه‌رق کرد و ڕیگه‌ی پاشه‌کشه‌ی به‌سه‌ردا به‌ستن و و ئه‌وانی بۆ پشت و په‌نا له‌نیو دوژمندا به‌ره‌لدا کرد؟ ته‌واوی ئه‌م هونه‌رونێنیانه و هه‌زارانی له‌م چه‌شنه له‌زه‌مانی کۆندا روویان داوه و دیسانیش روو ده‌دنه‌وه تا ئه‌و به‌شه‌ره فانییه بگاته ئه‌و ناو و ناوبانگانه‌ی که چاوه‌روانه پێی بگا و لایه‌نی هه‌تا هه‌تایی بداته کار و کرده‌وه به‌رچاوه‌کانی خۆی. به‌و حاله‌شه‌وه ئیمه که مه‌سیحیی به‌ئیمانین و پالنه‌وانی سه‌رگه‌ردانین، ناوبانگ و شانازی سه‌ده و سه‌رده‌مه‌کانی داها‌توو که دره‌وشانه‌وه‌ی هه‌تا هه‌تایی ئه‌و ده‌گه‌ردووندا ره‌نگ ده‌داته‌وه به‌لامانه‌وه گرینگه، چونکه ناوبانگی دنیای بۆ به‌قا هه‌ر چه‌نده‌ش ده‌وامی بۆ، ده‌گه‌ل جیهان که کۆتایی پێ هاتنی دیار و ئاشکرایه، کۆتایی پێ دێ. که‌واوو، ئه‌ی سانکۆ، کاریکی وا بکه‌ین که کار و کرده‌وه‌کانمان له‌و شوین و سنووره که مه‌زه‌ه‌ب بۆی دیاری کردوین تیبهر نه‌کا. ئیمه ده‌بۆ هه‌ستی خۆ له‌کن زۆری (*) و غروور، ده‌غوولان و دیواندا بکوژین و هه‌سوودی و ئیهره‌بی به‌چه‌کی جوامیتری و گه‌وره‌یی رۆح به‌زینین و قین و تووره‌یی به‌له‌سه‌رخۆ بوون و سه‌فای

٣٤٤ - Horatius Cocles پالنه‌وانی یه‌ک چاو، لاویک بوو که وه‌ک ئه‌فسانه‌کانی رۆم باسی ده‌که‌ن به‌ تاکی ته‌نیا له‌سه‌ر پردی سۆبلیسیووس له‌ رۆم پێشی به‌ له‌شکری پۆرسینای Porsena گرت و به‌ پیاوه‌کانی خۆی گوت پرده‌که‌ی له‌ پشت سه‌ریه‌وه وێران بکه‌ن و خۆی به‌ مه‌له‌ کردن گه‌راوه شاری رۆم. هۆراتیوووس له‌م شه‌ره‌دا چاویکی خۆی له‌ ده‌ست دا و بۆیه پێیان گوتوو «یه‌ک چاو».

٣٤٥ - ئه‌نجومه‌نی سه‌نای رۆم بۆ پاراستنی ولات له‌ هیرش و ده‌ستدریژ عیلاتی وه‌حشیی گۆل، فه‌رمانی ده‌رکرد بوو، که هه‌یچ کام له‌ سه‌ردارانی رۆم مافی نییه له‌ رووباری چکۆله‌ی رۆیکۆن که سنووری نیوان ئیمپراتوری رۆم و گۆل بوو، به‌پێته‌وه و هه‌ر که‌س له‌م فه‌رمانه سه‌رپێچی کردبایه به‌ خاین دهناسرا. به‌لام ژوول سیتزار ئه‌و فه‌رمانه‌ی خسته پشتگۆی و له‌ رووبار په‌ریه‌وه و هاواری کرد که «ئیمه فالی خراپمان به‌ ئاو دادا».

ده‌روون سه‌رکوت بکه‌ین و زۆر خواردن و چلێسی به‌که‌م خواردن و زوو کشانه‌وه له‌سه‌ر سفره چاره‌سه‌ر بکه‌ین. شه‌هوه‌ت په‌رستی و زهنه‌کی و بێ عیفته‌ی به‌ریگه‌ی وه‌فاداری به‌رامبه‌ر به‌و که‌سه‌ی که گراوی مانه و ده‌مانه‌وێ پێی بگه‌ین، له‌ ناو به‌رین، ته‌مبه‌لی و ته‌وه‌زله‌ی به‌گه‌رانی شوینه‌ جۆراوجۆره‌کانی «چاره‌گی» (*) به‌نیشته‌جی» له‌ خۆمان دوور که‌ینه‌وه و هه‌موو کات چاوه‌روانی هه‌ل و ده‌رفه‌ت بین که هه‌م ئیمه ده‌ برۆا بوون به‌مه‌سیحیه‌دا قایمتر بکا و هه‌م ناوبانگی پالنه‌وانه‌تیمان زۆرتر هه‌موو شوینیک بگرێته‌وه. به‌لێ سانکۆ، ئه‌وانه‌ن ڕیگه‌ی گه‌یشتن به‌ترۆپکی شه‌ره‌ف و شانازی که ناوبانگ و نیو به‌ده‌ره‌وه‌بوونیش ده‌گه‌ل خۆی دینی.»

سانکۆ گوتی: «له‌ ته‌واوی ئه‌و بابنه‌وانه‌ی باست کرد تێ گه‌یشتم، به‌لام به‌پێزتان لوتف به‌رموون و گرفتێکی که هه‌ر ئیستا به‌زه‌ینم گه‌یشتم، بۆ من چاره‌سه‌ر بکه‌ن.» دۆن کیشۆت گوتی: «به‌سه‌ر چاو توو گرفته‌که‌ت بلێ بزانه‌م، منیش هه‌ول ده‌دم تا ئه‌و جیگه‌ی بۆم بلوێ جوابی پێویست بده‌مه‌وه.» سانکۆ گوتی: «باشه ئه‌رباب، به‌رموو بزانه‌م ئه‌م ژوویه و ئوت گه‌له و ئه‌و هه‌موو پالنه‌وانه ناودارانیه‌ی که ناوت بردن و زۆر له‌ میژه دنیای بۆ به‌قاییان به‌جی هه‌یشتوو ئیستا له‌ کوینده‌پێن؟» دۆن کیشۆت گوتی: «کافه‌ره‌کان بۆ هه‌یج شک و گومانیک ده‌ قوولاییی دۆزه‌خدا رای ده‌بوین و پالنه‌وانه مه‌سیحیه‌کانیش ئه‌گه‌ر مۆمن (*) و کار چاک بووبن له‌ ئه‌راف (*) یان له‌ به‌هه‌شت دان.» سانکۆ گوتی: «زۆر باشه و ئیستا ده‌مه‌وێ له‌ شتیکی تر حالی بم؛ ئایا له‌سه‌ر ده‌رگای گۆرستانیک که ته‌رمی ئه‌و گه‌وره‌یه‌ی تێدایه چرای زیونیان هه‌لواسیوه و ئایا دیواری گۆری ئه‌وانیان به‌عه‌سای (*) ژیر پیل و کفن و پرچی ده‌ستکرد و به‌له‌ک و چاوی مۆمی پازاندووته‌وه؟ وه ئه‌گه‌ر به‌شپه‌وه‌ی دابونه‌ریت به‌و شتانه نه‌پازینراونه‌وه، ئه‌ی به‌چییان پازاندووته‌وه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «گلکۆی کافه‌ره‌کان ئه‌غله‌ب به‌شکۆ و جه‌لاله‌وه دروست کراوه. بۆ نموونه خۆله‌میشی ته‌رمی ژوول سیتزاریان له‌سه‌ر کیلیکی زۆر گه‌وره و ئه‌ستووری به‌ردین دانا و ئه‌م به‌رده ئه‌مپۆ له‌ شاری رۆم به‌ «مناره‌ی سین پیه‌ر» ناوی رۆیشتوووه.

مه‌غه‌به‌ره (*) ی «ئیمپراتۆر ئادریان» قه‌سریک بوو به‌پانتایی گوندیک به‌ناوی Moles Ha-

٣٤٦ - جوانیی ئه‌م رسته‌یه به‌ فارسی (کوردی) بۆ وه‌رگیران ده‌ست نادا. بۆ روون کردنه‌وه ته‌نیا ده‌توانین بێژین که سانکۆ ناوی «ژوول» و «ئۆگۆستی» ده‌گه‌ل ناوی مانگه‌کان لێ تیک چوو و ئه‌م ناوانه له‌ زبانی ئیسپانیاییدا زۆر ویک ده‌چن. (محهمه‌د قازی)

بنیتریتە ناو شار تا مالى دۆلسینە بدۆزیتەو، دەبی قوری کوئی بەسەر خۆیدا بکا. بەکورتی دۆن کیشۆت بریاری دا تا شەو دانەیا، نەچیتە ناو شار. ھەر دووکیان لە چاوەروانیی سەعاتی بەلینی دراودا لە قەراخ جەنگەلێکی بەروو لە نزیک شاردا سەکنین و لە کاتی خۆیدا چوونە ناو شار و دەگەڵ رووداوەگەلێک رووبەرۆو بوونەووە کە دەتوانین ئاویان باس بکەین:

باسی دیدار

کاتیک دۆن کیشۆت و سانکۆ لەو جەنگەلە چکۆلەییە دەرکەوتن و ھاتنە ناو شار، دروست کاتی نیوھشەو یا بەرەبەری بەیانی بوو. گوند، نوقمی ئارامییەکی قورس و سەنگین بوو. خەلک وەک دارستانی براو لێرە و لەوێ کەوتبوون و دەشیرن خەودا خەونی خۆشیان دەدیت. مانگەشەو ھەموو شوینێکی تا رادەییەک رووناک کردبوو، بەلام سانکۆ ئارەزووی دەکرد ئەیکاش شەو تاریک و ئەنگۆستەچاوبوایە تا ئەو بیتوانیبا دەپەنای تاریکیدا بیانویەک بۆ کارە کەرانی بدۆزیتەو. لە سەرانیسەری دیدا دەنگیک بێجگە لە لوورە و سەگۆری سەگان بەگوێ نەدەگەیشت، دەنگیک کە گوئی دۆن کیشۆتی کەر دەکرد و دلی سانکۆی دەخستە کوتە کوت و نیگەرانی. جارجار کەرێک دەیزەراند و بەرازەکان مرقەیان دەھات و کتکەکان میاوەمیایان دەکرد، وە ئەو ھەموو دەنگانە دە بێدەنگیی شەودا بەدوو قات بەرزتر دەبوونەو. پالەوانی دل سووتای ئەویندار ئەو دەنگ و ھەرایەیی بەفالی خراب لە قەلەم دەدا. دەگەڵ ئەوھشدا بەسانکۆی کوت: «رۆلەیی خۆشەویستم سانکۆ، ئیمە بەرەو کۆشکی دۆلسینە رینۆینی بکە. رەنگە ئەو نازدارە ھیشتا خەوی لی نەکەوتی.» سانکۆ گوتی: «ئەی رۆژی روون من ئیو بەرەو کۆشکی کام شەیتان رینۆینی بکەم؟ ئەو شوینەیی من حەزەرەتی پایەبەرز خاتوون دۆلسینەم تیدا چاوی کەوت کۆختەییەکی چکۆلە پتر نەبوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «بێگومان لەو کاتدا ئەو رویشتبوووە بەکێک لە تالارەکانی قەسری گچکەیی خۆی تا بەو جۆرەیی رەسمی خاتونانی بەرزەپایە و شاژنانە لە خەلوەتدا دەگەڵ کەنیزەکانی خۆی بەگەپ و گالته رای بویری.» سانکۆ گوتی: «ئەریاب ئیستا کە تۆ بێت چەقاندوووە کە کۆختەیی خاتوون دۆلسینە بەکاخ بزانی فەرموو بزانی ئایا ئیستا وەختی ئەوھە کە دەروازەیی کاخ کرابیتەو؟ ئایا ئەگەر دەرگای کاخ بکوئین و خەلکی وەخەبەر بێنن و وەخۆیان بخەین، بەو ھیواییە کە دەرگامان بۆ ئاوەلا بکەن، کاریکی باشمان کردوو؟ مەگەر وەک عاشقانیک کە دەنیو ئافرەتە لەشفرۆشەکاندا یەکیک دیاری دەکەن و دای دەنیشیئین و ھەر کات و ساتیک بەشەو یا بەرۆژ بیانەوی دەچن و بەزەبری پارە دەرگای پی دەکەنەو، ئیمەش دەمانەوی لە دەرگای مالی ژنیکی لەم بابەتە بدەین؟» دۆن کیشۆت گوتی: «دە پێشدا با قەسرەکە بدۆزینەو، ئەو دەم پێت دەلیم دەبی چ بکەین. بەلام

زۆر سهیره، یا چاوی من هیچ نابینای یا ئەو سێبەرە بەرزە که له دوورهوه دیاره قهسری دۆلسینهیه.» سانکۆ گوتی: «زۆر باشه، به پێزتان ببه رینۆین، به لکو و ابی؛ به لām ئەگەر من کۆشکم به چاوی خۆم دیت و دهستم پێدا کیشا ئەو دهم وا دهمانم و بپروا دهکم که ئیستا رۆژه و شهو نییه.» دۆن کیشۆت له پێشهوه ده رۆیشت و هەر که دووسه دهنگاوێک رۆیشته بهروه، ئەو ساختومانە ی چاوی پێ کهوت که سێبەرێکی پان و بهرینی خستبووه سەر زهوی و بورجێکی دیت و دهسبهجێ زانی که ئەم بینایه کۆشک نییه و کلیسایه. ئەو دهم به سانکۆی گوت: «سانکۆ ئەوهش که به کلیسا ده رچوو.» سانکۆ گوتی: «به لئی قوربان، خوا بکا پاش کلیسا تووشی قهبرستان نه بین، چون رۆیشتن به ناو گۆرستاندا له م ساته وهخته دا زۆر شوومی خراپه، به تایبته ئەگەر به دروستی له بیرم ماب، عهرزی حه زهتی به پێزتانم کردبوو که مالی ئەو خاتوونه ده بی له بنه بانی کۆلانیکی بن به ستدا بی.» دۆن کیشۆت گوتی: «خودا له عهنتت کا! ئاخەر کهری نه فام، تو له کوێ دیوته که کۆشکی پادشایان و قهسری ئەمیران ده کۆلانی تهنگه بهر و بن به ستدا بی؟» سانکۆ گوتی: «ئهریاب هەر و لاتهی دابونه ریتی خۆی ههیه؛ رهنکه له تۆبۆزۆ رهم و ابی که کۆشک و کاخه کان ده کووچه بن گیراوه کاندان دروست بکن، که و ابوو تکایه ئیزنی نۆکه ری خۆت بده، به دهروه به رهدا بسووریمه وه به لکو ئەو کۆشکه له گۆشه یه کی ئەم کۆلانه دا بدۆزمه وه، ئەیکاش ئەم کۆشکه که هێنده بووته مایه ی ده رده سه ریی ئیمه، سه گ بیخوا و ئیمه ئاسووده بین.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، له مەر ئەو شتانه ی که پێوه ندیان به گراوی منه وه ههیه به ئەده ب قسان بکه، به هه رحال له م چه قه به گه رپین و ناشتی بکهین.» سانکۆ گوتی: «باشه ئهریاب، من پێش به زبانی خۆم ده گرم، به لām ئاخەر به کام سه بر و خۆراگریه وه بتوانم ئەو زۆلم و زۆره قبولم که م که باوه کوو من زۆرتر له یه ک جار مالی خاتوونی خۆشه و بستی خۆم نه دیتوو، به م نیوه شه وه ماله که ی بدۆزمه وه و ورده کاریه کانیم له بیر ماب، به لām ئیوه که هه زار جارتان دیتوو نه توانن بیدوزنه وه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ به راستی تو من له خۆت ناھومید ده که ی؛ ئاخەر ئە ی کافر ی مه لعوون! من هه زار جارم پێ نه گوتوی که به عومری خۆم چاوم به دۆلسینه نه که وتوو و پیم نه ناوته ژووری کۆشکه که ی؟ مه گەر نه مگوت که من نه دیته، ته نیا له رووی ناویانگ و ئاوازه یه ک که ئەو له جوانی و ژیریدا هه یه تی، دلم پێی دۆران دووه؟ سانکۆ گوتی: «ئیستا ئیدی دهمانم و عهرزت ده کم که منیش به عومری خۆم چاوم پێی نه که وتوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئوه ئیتر مومکین نییه و ابی، چون کاتیک جوابی نامه یه ک که من بۆم نارده بوو بۆ منت هیناوه، گوتت که ئەوت له حالی دابپێزانی گهنمدا چاوی پێ که وتوو.» سانکۆ گوتی: «جه نابت کوێ مه ده ئەو قسه ی من و

بزانه که چاوپێکه وتنی من و دۆلسینه ش وه ک ئەو جوابه ی له لایه ن ئەورا بۆ تو م هیناوه هەر خه ون و خه یال بوو، وه من ئەگەر توانیم مستیک له مانگ بده م، بزانه که خاتوون دۆلسینه ش ده ناسم!» دۆن کیشۆت هاواری لێ به رز بووه وه: «سانکۆ، سانکۆ، شوخی و گالته کردن له جیی خۆیدا رهنکه کاریکی به جی بی، به لām هیندی کاتیش به ره می زۆر خراپی لێ ده که و پته وه. من ئەگەر بلیم به عومری خۆم خاتوون دۆلسینه م نه دیتوو مانای ئەوه نییه که تۆش بتوانی ئەو قسه دووپات بکه یته وه و بلێی که هه رگیز ئەوت نه دیوه و قسه ت ده گه ل نه کردوو؛ به هه رحال هەر وه ک دهمان مه تله به که به پێچه وانه ی ئەوه یه.»

له کاتیکدا ئەو دوو گۆنگه لخوازه قسه یان گه یشتبووه ئیتره پیاویکیان چاوی پێ کهوت که دوو ئیستری وه پێش خۆی دابوو به ویدا تی ده پهری. ئیستره کان گاسنیکیان ده کیشا و ئهریاب و مه یته ر له دهنگی گاسنه که وه تی گه یشتن که ئەو پیاوه ده بی وه رزیریک بی که به یانی زوو پێش تاو هه لات هه ستاوه و ده چپته سه ر کاری خۆی؛ هه رواش بوو. ئەوان به هه له نه چوو بوون. وه رزیر ده گه ل رۆیشتندا ئەم ئاوازه کۆنه ی له بن لیو دا ده گوت: «ئاخ ئە ی فه رانسه وی، دیتت که تویان له شوینه واری رۆنۆسۆدا کرده که باب.» (۳۴۸) دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ ئەمنت کفن کردبی، ده لیم ئەمشه و رووداویکی باش بۆ ئیمه نایه ته پێش. گویت پێوه یه ئەم دیهاتییه سه گبابه ده لێ چی؟» سانکۆ گوتی: «به لئی گویم ئییه، به لām ئاخەر شوینه واری رۆنۆسۆ چ پێوه ندییه کی به کاری ئیمه وه هه یه و چ کار تیکردنیکی شووم و خراپی ده توانی هه بی؟ ئەو کابرایه ئەگەر ئاوازی «کالاینۆسیش» (۳۴۹) بلیته وه، بۆ ئیمه ه یچ جیاوازی ناب، ه یچ کار تیکردنیکی خراپ یا چاکی لینا که و پته وه.»

وه رزیر له کاتیکدا نزیکتر ده بووه وه دۆن کیشۆت لێی پرسی: «دۆستی خۆشه و بستی ئایا ده توانی پیم بیژی رینگه ی کۆشکه به شکۆیه کانی خاتوونی بی وینه، دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆ، له کوێه؟ (خواه ند هه موو به خته وه ریه کانی دنیات پێ به خشی.)» رپیار گوتی: «ئهریاب من خه لکی ئیتره نیم و چه ند رۆژیکه له و ولاته بوومه ته خزمه تکاری وه رزیریک ده وله مه ند تا له سه ر مه زراکانی کار بکه م. بی زهحمه ت له ده رگای ئەو ماله ی رووبه رووتان بده ن.

۳۴۸- ته رانه یه کی ئیسپانیایی و ئاماژه یه به رۆله وان ی فه رهنسی که له که لی رۆنسۆ به ده ست پاله وانیک ی ئیسپانیایی کوژا. (مۆریس باردۆن)

۳۴۹- کالاینۆس پاله وانیک بوو عه ره ب که هه موو دنیا گه را و سه ره نجام هاته پاريس و له وێ به ده ست رۆلان کوژا. له به سه ره اتی ئەو عه ره به ئاواز و ته رانه ساز کراوه که زۆر به ربلاوه. (مۆریس باردۆن)

كەشیش و مچپوری گوند له ویدا دهژین و ئەوان دهتوانن پیتان بلین ئەو شارزاده خانمه كێیه. چون ئەوان پیرستی ناوی تهواوی گهوره و ماقوولهكانی تۆبۆزۆیان له لایه. هەر چهنده ئەگەر راستیتان دهوئ من پیم وا نییه له تهواوی ئەو ههڕیمه شارزاده خانمیکه لی ههبی. ئەلبهته خاتوون گهلی نهاسراو زۆرن كه ههڕیهك لهوان له مائی خۆیاندا شارنیکن.» دۆن كیشووت گوتی: «زۆر باشه، پهنگه ئەو خاتوونهی من دهلیم هەر له نیو ئەم خاتووناندا بی.» وهرزیر گوتی: «ههلبهت پهنگه وایی، بهلام من مه‌رخهس دههم چون وا خه‌ریکه سپیده هه‌لدی.» وه دهسه‌جی به‌شیلای لیدان ده ئیستره‌کانی راخوری و بی ئەوهی چاوه‌روانی پرسیاریکی تر بی دوور كه‌وته‌وه.

سانكۆ كه دیتی ئەریاب سه‌رگه‌ردان و په‌شپوه گوتی: «ئه‌ریاب، ئەوه رۆژ خه‌ریکه هه‌لدی و شه‌رتی ئیحتیات نییه له نیو ئەو كۆلانا‌ندا تاومان لی بدا. باشتر ئەوهیه له شار ده‌رکه‌وین و به‌ریتان له می‌شه و دارستانیکدا خۆتان ه‌شار بدن. من له رۆژدا ده‌گه‌ریمه‌وه و به‌شوین خاتوونی گه‌ورهی خۆمدا هه‌موو كه‌لین و قوژینی ئاواپی سه‌نگ و سووژن ده‌دم و ئەو ده‌م ئەگه‌ر نه‌مدیته‌وه، ئەوه ئیدی خه‌تای به‌ختی ره‌شی منه. كاتیک دۆزیمه‌وه ده‌گه‌ل خودی خاوه‌ن شكۆ دۆلسینه قسان ده‌کم و پپی ده‌لیم كه به‌پپی چاوه‌روانی به‌ریتان قه‌راریك دابنی و كاتیک دیاری بكا تا بی ئەوهی په‌له‌یه‌ك بکه‌ویتته سه‌ر ئابرووی ئەو، هه‌زهرتی به‌ریتان چاوتان پپی بکه‌وئ.» دۆن كیشووت گوتی: «قه‌سه‌ی حیسابیت کرد، لهو چه‌ند رسته كورته‌دا هه‌زاران بابه‌ت راگه‌یاند. زۆر باشه من به‌قه‌سه‌ی تۆ ده‌که‌م و چۆن بلینی وا ده‌جوولیمه‌وه. كه‌وابوو، رۆله‌ی خۆم وهره با برۆین و شوینیک بدۆزیمه‌وه كه من خۆمی تیدا بشارمه‌وه و تۆش وه‌ك گوتت بگه‌ریتته‌وه و گراویی من بدۆزیمه‌وه و چاوت پپی بکه‌وئ و قسه‌ی ده‌گه‌ل بکه‌ی؛ وه بزانه كه من به‌رازداری و ئەده‌ب و نه‌زاكه‌تی خاتوونی خۆم زۆرتر له لوتف و كه‌رمی موعجیزه‌سای قه‌زا و قه‌در ئومیده‌وارم.» سانكۆ له‌وه‌سه‌رته‌دا ده‌سووتا كه بتوانی ئەریاب له گوند به‌ریتته‌وه، چون له‌وه‌ ده‌ترسا كه ئەو له تۆبۆزۆدا راز و نه‌ینیی ئەو پپی بزانی و په‌ی به‌و درۆیه ببا كه له چیاكانی سیرامۆرنا له‌مه‌ی جواپی نامه‌ی دۆلسینه پپی گوتبوو. له‌به‌رئ‌وه‌ به‌له‌ز و به‌په‌له دۆن كیشووتی به‌دوا‌ی خۆیدا راكیشا و له ئاواپی بردییه ده‌روه و پاش برینی رینگه‌یه‌ك به‌بارستای دوو مايل هەر دووکیان گه‌یشتنه می‌شه‌یه‌کی چووك كه دۆن كیشووت له ژیر داره‌كانیدا خۆی شارده‌وه و سانكۆش گه‌رایه‌وه شار. به‌لام له‌م كارهدا چه‌ند رووداویك به‌سه‌ر سانكۆ هات كه له به‌شیکه‌ی تردا باسیان ده‌که‌ین.

باسی نه‌وه‌ی كه سانكۆی كارلێهاتوو چۆن خاتوون دۆلسینه‌ی

جادوو کرد و باسی رووداوی تر كه هه‌م راستن و هه‌م پیکه‌نینی

كاتیک نووسه‌ری ئەم داستانه گه‌وره ده‌گاته ده‌سپیکه‌ی به‌شی ده‌یه‌م، ده‌لی، ده‌مویست له نووسینی ئەم به‌شه‌ی چاوپۆشی بکه‌م و بیده‌نگه له بابه‌ته‌کانی بکه‌م، چون ده‌ترسام كه‌س برۆا به‌قه‌سه‌كانم نه‌كا، چون دیوانه‌یی دۆن كیشووت له‌م په‌له‌یه‌دا گه‌یوه‌ته ئەو په‌ری خۆی و هه‌یچ كه‌س ناتوانی له‌وه‌ سه‌رتر ده‌زینی خۆیدا جی بکاته‌وه. وه ته‌نانه‌ت له سنووری ترۆیک و ئەوه‌په‌ریش تی په‌ریوه و تامه‌ودای دوو تیرهاویژی تفه‌نگ له‌واتر كه‌وتوو. به‌لام نووسه‌ر به‌وه‌موو ترس و له‌زه‌شه‌وه به‌شی ده‌یه‌می كتیبی خۆی نووسی و ئەوه‌ی به‌سه‌ر دۆن كیشووت هات، وه‌ك خۆی نووسییه‌وه، بی ئەوه‌ی به‌قه‌ده‌ر نووکی ده‌رزی ئەولا و ئەم لای هه‌بی، یا پرووکه‌یه‌کی پپوه بنی و لپی زیاد بكا و بی ئەوه‌ی له‌په‌رته و بۆله و ته‌شه‌ر و تانووتی كه‌س بترسی و به‌تایبه‌ت له‌وه‌ بترسی كه به‌درۆزن و ناراستی بزانی. ئەلبه‌ت نووسه‌ر له‌دانی ئەم بریاره‌دا حه‌قی پپی بووه، چون راستی هەر چه‌ندیش تورت و شكه‌نۆكه‌ (*) بی، هه‌رگیز ناشکی و وه‌ك رۆن كه هه‌موو كات وه‌سه‌ر ئاو ده‌که‌وئ له سه‌ره‌وه‌ی درۆ مه‌له‌ ده‌كا.

كه‌وابوو نووسه‌ری ئەم میژوووه مه‌زنه‌ وپرای درێژهدان به‌داستانی خۆی ده‌لی كه كاتیک دۆن كیشووت له دارستانیکه‌ی قه‌راخ گوندی تۆبۆزۆ خۆی شارده‌وه، ئەمری به‌سانكۆ کرد كه بگه‌ریتته‌وه شار تا له‌ زبان ئەمه‌وه ده‌گه‌ل خاتوونه‌كه‌ی قسه‌ بكا و تا به‌لینی دیداری بۆ پاله‌وانی ئەسیری خۆی وهرنه‌گرتوو و ئەم دیداره مه‌یسه‌ر (*) نه‌بی و خاتوون دۆلسینه به‌خاتری سه‌رکه‌وتن و پاش كۆتاییهاتنی چاره‌نووسی پاله‌وان له‌ رووبه‌روو بوونه‌وه ده‌گه‌ل رووداوه‌گه‌لیك كه له‌مه‌ودا دینه‌ پپش، دوعای خیری به‌دوادا نه‌نپرخ، مافی ئەوه‌ی نییه ئیتر بگه‌ریتته‌وه خزمه‌ت پاله‌وان. سانكۆ به‌رعۆده بوو كه فه‌رمانی ئەریاب موو به‌موو به‌ئه‌نجام بگه‌یه‌نی و به‌لینی دا كه‌وه‌ك جاری یه‌که‌م جواپیکه‌ی باشی بۆ بئینتته‌وه.» دۆن كیشووت گوتی: «برۆ رۆله، وریا به‌ كاتیک ده‌گه‌ل رۆژی جه‌مائی رووبه‌روو ده‌بیتته‌وه، نه‌كاسیتی (*) و خۆت لی ون نه‌بی و چاوت به‌مۆله‌ق (*) نه‌وه‌ستی. وه ئەوه‌ش بزانه تۆ له هه‌موو مه‌یتته‌رانی دنیا

بهخته وهرتری! وشیار به و هه موو هۆش و هه واسی خۆت کۆ بکهوه و بزانه ئه و چۆنت وهردهگرێ و هه ئایا ئه و کاتهی تۆ پێی ده لێی بۆچی به خزمهتی گهیشتهوی، رهنگی دهگۆرێ و ده بزکێ یا نا، وه ئایا به بیستنی ناوی من سوور هه لدهگه پێ و ده شیوی یا خیر. کاتیک ئه و ته له سه ره دۆشهگ و بالنجی جوان و شاهانه دیت، که شایانی خاتوونیکێ وهک ئه وه، سه رنج بده بزانه ئایا له سه ره جیگه ی خۆی و له سه ره ئه و بالنجه نه رمانه ئارام و قه راری هه یه یا خیر، وه ئه گه ره ئه و ته به سه ره پاوه دیت، باش سه رنج بده که ئایا ئه م پێ و ئه و پێ (*). دهکا و ئایا ئه و جوابه که به تۆی ده داته وه، دوو سه ی جار دوویات ده کاته وه یا نا، وه ئایا تامی زاری ده گۆرێ و له حنی به یانی له تالی و ترشییه وه به ره و شیرینی ده چی یا به پێچه وانه که یه تی، سه رنج بده بزانه هه ره چهند پرچ و سه ره و زولفی ئاراسته یه و په ریشانی تیدا نییه، ده ستیان تی وهرده دا یا خیر، کورتی به رمه وه کورم، ته وای وه هه لسه وکه و ته و ئه دا و ئه تواری بخه ژیر چاوه دپیری خۆت، چون ئه گه ره تۆ به وردی ئه و شتانه م بۆ باس بکه ی من له رووی ئه و ره فتارانه یه وه ده توانم تی بگه م منی خۆش ده وێ یا نا. سانکۆ، من ده بی ئه م شته، ئه گه ره نایزانی به تۆ فیر بکه م که ئه دا و ئه تواری و بزووتنه وه ی رواله تی که له عاشقان ده بیندێ به تابه تی ئه و ده مه ی باسی ئه وینی ئه وان ده کړی، پاسپارده یه کی راستگۆیه که ئیمه له وه ی که ده ده روونیدا هه یه ئاگه دار ده کاته وه. به هه رحال دۆستی خۆشه و یستم، وه رێ که وه و هیوادارم که به خته وه رییه کی دره وشا وهر ته له وه ی که من هه مه به رپه وه به ری تۆ بی و سه رکه و تن و گه وه رییه کی بالتر له وه ی که من چاوه روانی ده کم، بته گه رینیته وه لای ئیمه .»

سانکۆ گوتی: «من ده رۆم و زوو دیمه وه، به لām ئه ی ئه ربابی خاوه نی دل و گیانی من، لێ گه رێ با ئه و دل چکۆله یه که ئیستا نابێ له دنکه فه نده قیک گه وهر ته بی به بای هومید هه لئۆقی و ئه و په نده قه دیمییه ته له به ره چاوه بی که ده لێ: «سه فای ده روون به ختی خراب تیک ده شکینێ» و هه روه ها ده لێن: «له جیگه یه ک که ئاوه نییه ده فری ئاوه خوار دهنه وه ش پتویست نییه.» هه روه ها ئه وه ش ده لێن: «له و شوینیه ی راوکه ره هیچ شکی بۆی ناچی که رویشک ده رده په رێ.» من ئه و قسانه ت بۆیه عه رز ده کم، که ئه گه ره دوی شه و نه متوانی کۆشکی خاتوون بدۆزمه وه ئیستا که رۆژه، باوه کو هومیدیکم بۆ دۆزینه وه ی ئه و نییه، هیوادارم سه رکه وم و ئه گه ره کۆشکی خاتوونم دینه وه، ئیزنم بده هه ره چۆنیک خۆم له باره که ی ده زانم ئاوا ی بدوینم. دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، به راستی تۆ ئه و په ندانه وه ها له جی خۆیدا و به و پێوانه یه که قسه کا نمان هه لێ ده گری، ده کار ده که ی که من قسه م پێ نامینێ و نابێ له

خودای خۆم به خته وه رییه کی گه وهر ته ره له وه ی که ئیستا ئاره زووی دلی منه، بخوازم.»

پاش ئه م وتووێژه سانکۆ پشتی ده دۆن کیشۆت کرد و ده که ره که ی وه ژاند و که وه ره ی؛ دۆن کیشۆتیش له حالیکدا که سواری رۆسی نانت و ده ستی له سه ره داری نێزه که ی گیر کردبوو، به سه ریکی پر له ئه ندیشه و غه م و په ژاره وه چاوه روان مایه وه. ئیمه دۆن کیشۆت له و حاله ته دا له و شوینه به جی دیلین و ده که وینه شوینی سانکۆ و ده لێن که ئه میش په ریشانتر و بی قه رارتر له ئه ربابه که ی له وێ دور که وه ته وه و کاتیک له میشه هاته ده ره و ئاوری داوه و ئه ربابی نه دیت له که ره که ی دا به زی و له بن داریک دانیشته و به مچۆره ده گه ل خۆی ده ستی کرد به پرسیار و جواب دانه وه: «ئیستا ئه ی برای به رپێزم سانکۆ، بلێ بزانه به رپێزان بۆ کوی ده چن؟ ئایا که ره ت لێ ون بووه و به شوین که ره که ته دا ده چی؟ - نا، نا وه دوای که ره نه که وتووم، که ره ی چی؟ بیگومان وه دوای که ره نه که وتووم. - باشه، ئه دی وه شوین چی که وتووی؟ - ده چه لای خاتوونیک که ده لێن کچی پادشایه و له وجودی ئه ودا مانگ و رۆژ و ئه ستیره کانی ئاسمان خۆیان ده نوین. - باشه، سانکۆ پیتت وایه ئه وها که سیک له کام شوین ده دۆز رپته وه؟ - له کام شوین؟ له شاری گه وره ی تۆ بۆرۆدا. - زۆر زۆر باشه، ئیستا فه رموو بزانه له لایه ن چ که سیکه وه ده چی، ئه و بدۆزییه وه؟ - له لایه ن پاله وانی ناودار، دۆن کیشۆتی مانش که زولم و زۆرداری ده ره تینێ و ئاوه دا به تینوو هکان و برسییه کانی تیر ده کا. - دیسان زۆر باشه سانکۆ، به لām تۆ مالی ئه و خاتوونه ده زانی؟ - ئه ربابی من ده لێ که ئه و له کۆشکیکی به شکۆدا یان له کاخیکی وهک کاخی پادشایاندا ده ژێ. ئایا تۆ به هه لکه و ته بۆ جاریکیش بووبی ئه و خاتوونه ت چاوه پێ که وتوو؟ - خیر، تا ئیستا نه من دیتوو مه و نه ئه ربابه که شم. - باشه، ئایا فکر نا که ی که ئه گه ره خه لکی تۆ بۆرۆ تی بگه ن که ئیوه دوو نه فه ره بۆ رابواردن و هه رزه یی و فریودانی شاناده خانمان و ژنانه یایه به رزی ئه وان هاتوونه ته ئه م شاره، لیتان وه خۆ ده که ون و هه زار شه قتان ده پاشی هه لده دن و ئه و ی خراپه به سه رتان بین و به په یاغ و تیلآ ئه و هنده تان لێ دن که جیگه یه کی ساغتان ده له شیدا نه هیلن؟ - بۆ چی، مافی خۆیا نه ئاومان ده گه ل بکه ن، هه ره چه نده گوێ نه دنه ئه وه ش که من پاسپارده م و پاسپارده ش خه تایان له سه ره نییه. - سانکۆ تۆ دلت به و په ندانه خۆش مه که، چون خه لکی ولاتی مانش هه ره چه نده به رپێز و به ئه ده بن، زۆر زوو ده ره ه ل ده بن و زۆریش به رقن و به که س ئیجازه نادن سه ره ئیشه یان بۆ دروست بکا. خوا به و رۆژه ی نه کا وه ده ست ئه وانه بکه و ی، به مه ولا تۆرت ده گه یه ننه عاسمانان. وای، وای، زبانی من سه گ بیخوا، من بۆ ده بی به خاتری چاوی جوانی که سیکێ تر وه دوای کاری

نەکردوو بەگوم. بېجگە لەوەش گەران بەشوین دۆلسینە لە شارى تۆبۆزۆدا وەك ئەو وایە لە دەربار بەدوای كۆنتدا بگەرتی و لە زانكۆی سالامانك بەشوین خویندكاردا . بەخودا قەسەم گرفتار كردنى من بەو كارەو تەنیا كارى شەیتانە و كەسى تر.»

سانكۆ بەم جۆرە دەگەل خۆی دەدا و بەرەمەيكی كە لەم وتووێژەى وەرگرت ئەو بوو كە لە نەكاو وشیار بوو و هاتەو سەرخۆ؛ پاشان دووبارە بەخۆی گوت: «سویحانەللا. ئاخر بۆ هەر دەردێك دەرمانێك دانراو، مەگەر مردن كە دەرمانى نییە و ئێمە هەموو دەبێ بەپێچەوانەى مەیلی خۆمان لە ئاخریدا ملكەچى بین و لینگمان درێژ بكەین. ئەربابى من هەر وەك هەزار جار تاقیم كردووەتەو، شیتیکە دەبێ دەست و لاقى ببەستى. پیاو بەقسەى حەق كافر نابێ، منیش دەستى كەم لەو نییە، بەپێچەوانەى من زۆر زۆر لەو كەرتەر و بێ شعورترم، چون بۆهەموو جێگەیهك وە شوینى دەكەوم و خزمەتى دەكەم و ئەگەر ئەو پەندە مەعرووفەم لە بێر بێ كە دەلێ: «پێم بلێ دەگەل كۆ دادەنیشى با پێت بلێم چ كارەى و چ دەكەى.» یا سەرنج بدەینە ئەو پەندە كە دەلێ: «مەلێ دەگەل كۆ لە دایك بووى، بلێ هاوكاسەى كۆ، ئەو دەم روون دەبیتەو كە من چكارەم.» زۆر باشە، ئێستا كە ئەربابى من شیتە و شیتییەكەى ئەو پەندە زۆر كە زۆر شت بەشتى تر تى دگا، بۆ نمونە پەش بەسپى و سپى بەپەش دادەنێ، هەر وەك دیتمان پۆژێك ئاشەباییەكانى بەغول و دێو و ئێستى قەتارچیانی بەوشتى خۆش بەز و كاراونسەرای بەقەلا و پەوى مەر و بز بەلەشكرى دۆژمن تى گەشت و هەر ئەم هەلەى لە وارى زۆر شتى تردا دەكرد، كەوابوو من دەتوانم هەر ژنە دێهاتییهكى و دەستەم كەوێ، بەخاتون دۆلسینەى پى بناسینم و كارێكى وا بكەم كە بڕوام پى بكا. ئەگەر باوەرى نەكرد سویندى بۆ دەخۆم و ئەگەر سویندى خوارد كە ئەو ئەو نییە، سویندى گەورەترى بۆ دەخۆم و ئەگەر دیسانیش قبوولى نەكرد دەست بەردار نابم و خۆم بەسویندان پەش و شین دەكەمەو، بەمجۆرە دەستەم وەسەر دەستى دەكەوێ و هەرچى بێتە پێش گرینگى پى نادەم؛ بەلكو هەر ئەو كارەى من بیزارى بكا و كاتێك ببینی كە من جوابى ناجۆرى دەدەمەو، ئیدی بەدوای كارى ئاوام دانەنێرێ. لە لایەكى تریشەو پەنگە ئەرباب وا فكر بكاتەو كە جادووگەرێكى دەروون پیس، لەوانەى كە بەواتەى خۆى دۆژمناپەتیی ئەو دەكەن، بۆ ئەوێ ئازاریكى بەدەن پوخسارى گراوییهكەیان ئاوا ناشیرین كردوو.»

دلی سانكۆپانزا بەو ئەندیشەیه ئارامى گرت و متمانەى پەیدا كرد كە گرفتهكەى لە ناو چوو. ماوێهەكى زۆر لە بن ئەو دارەى لە بنى دانیشتبوو راکشا تا ئەرباب باوەرى پى بكا

كە لە ماوێ دورودرێژەدا وەدوای كار و چوون و گەرانەو كەوتوو. رووداوێكان وا بەباشى هاتنە پێشى كە كاتێك سانكۆ لە جیبى خۆى هەستا تا سواری كەرەكەى بى و بگەرتەو لای دۆن كیشۆت چاوى بەسى ژنە دێهاتی كەوت كە بەسواری سى گۆلەكەر یا سى ماكەر لە لای تۆبۆزۆو دەهاتن، وە ئەبەتە روون نەبوو وە كە كەرەكان گۆلن یا دیل، چون نووسەر بەروونی باسى ئەوهمان بۆ ناكا؛ بەلام پەنگە بتوانین بێژین ماكەر بوون، چون ژنە دێهاتی زۆرتر سواری ماكەر دەبن، وە چون ئەو بابەتە زۆر گرینگ نییە لەو زیاتر كاتى خۆمانى پى بەفیرۆ نادەین. جا، ئەوجار، سانكۆ هەر دەگەل ئەوێ ژنە دێهاتییهكانى چاوى پى كەوت دە كەرەكەى راخوړى و نەقیزەى(*) تى وەژاند و بەپەلە بەرەو لای دۆن كیشۆت كەوتە پى و ئەوى لە حالێكدا چاوى پى كەوت كە پەیتاپەیتا ئاخى هەلەكیشا و نالە نالی عاشقانەى دەگەشتە عاسمان. هەر دەگەل چاوى دۆن كیشۆت بەسانكۆ كەوت، رووى تى كرد و پرسى: «دەى هاوړى سانكۆ، خەبەرى تازەت چ هینا؟ ئایا من ئەم یەك پۆژە لە تەمەنى خۆم بەبەردى سپى نیشانە بكەم یا بەبەردى پەش؟» سانكۆ گوتى: «باشتر وایە ئەم یەك پۆژەى تەمەنى خۆت وەك بەرگەى ئازموونى قوتابخانەكان بەهێلى سوور نیشان بكەى تا هەر كەس ببینی لە دورەو بتوانى بیخوینیتەو.» دۆن كیشۆت گوتى: «لەو قەرارە وا دیارە هەوالى خۆشت بەلاو هەیه؟» سانكۆ گوتى: «هەوالى واخۆشم بەلاو هەیه كە بەریتان دەبێ دەستبەجى مامزە دە كەلەكەى رۆسى نانت بكوتى و لە پەناگای خۆتان بێنە دەروە و روو لە دەشت بكەن. تا چاوتان بەخاتون دۆلسینە بكەوێ كە دەگەل دوو كەس لە نێزىكانى خۆى بۆ دیتنى ئێو واو دین.» دۆن كیشۆت هاواری لى بەرز بوو وە كە: «با حەزرتى مریەم! بۆ خاترى خودا سانكۆ. راست دەلێ؟ تۆ ئەو خودایەى بەحەقى دەناسى، بەمگرتنى درۆ فریوم مەدە!» سانكۆ گوتى: «ئەى ئەرباب، ئاخر فریودانى تۆ بۆ من سوودى چییە، بەتایبەتى كاتێك كە دەتوانى بەئاسانى درۆكردنەكەم ئاشكرا بكەى؟ یاللا، خیراكە ئەسپت دەنگ دە و بەدوام كەو تا بەچاوى خۆت ببینی كە چۆن خاتونى گەورەوارى ئێمە بەجلوبەرگ و خشلى زێرین و زۆینەو بەرەو لامان تەشریف دینى و نزیك دەبیتەو. بەچاوى خۆت دەبینى كە ئەو دەگەل كەنیزانى وەك سندوقێكى زێرى خالیسن كە دین، هیشووى مروارین، دەنگە ئەلماسن، یاقووت و زمروتن، دیبا(*) ی زێربافتن(*) كە چین چین كەوتوونەتە سەر یەك، پرچى زێرینیان كەوتوونەتە سەر شانان بەمەعان دەلێ قۆپەنێكى تیشكى پۆژن كە با دەیانھینى و دەیانبا، لەوەش زیاتر هەرسێك سواری كالیسكەى زێرین كە پیاو هەر حەز دەكا تەماشایان بكا. دۆن كیشۆت گوتى: «باشە كورم، با

ببزووین! و بۆ ئەوێ پاداشییکی باشت بۆ ئەم هەوڵە خوێشانە بدەمێ لە ئیستاهە پربایەختترین و باشتترین بەشی دەسکەوت و غەنیمەتیکە که لە یەكەم رووداوی پالەوانیدا و دەدەستی دینم، بەتۆی دەبەخشتم و ئەگەر ئەو هەشت بەلاوە کەم بێ، سێ جانوو ماین یا جانوو ئەسپی خۆم لەو ماینانە کە هەراش ئاوسن و دە لەوەرگای گوندی خۆماندا دەزین بەتۆ دەبەخشتم.» سانکۆ گوتی: «من تەنیا جانووێکان قبوڵ دەکەم، چون روون نییە دەسکەوتی یەكەم گۆنگەلی پالەوانییەکەت کە لکی ئەوێ هەبێ وەرێگرم.»

پاش ئەو قسانە هەردووکیان لە دارستانە کە هاتنە دەرەوە و لە نزیکەوێ چاویان بەژنە دێهاتییەکان کەوت. دۆن کیشۆت زۆر بەسەرئەوێ چاوی لە رێگەێ درێژی تۆبۆزۆ کرد، بەلام چون بێجگە لەو سێ ژنە دێهاتییە کەسێ تری نەدیت نیکەرانێ دەستی پێ دا و لە سانکۆی پرسى کە: «مەگەر خاتوونەکەت لە پشت دەروازەێ شار بەجێ هێشتوو؟» سانکۆ گوتی: «چۆن شتی وا دەفەرمووی؟ چۆن لە پشت دەروازەێ شار بەجێیان دێلم؟ مەگەر خوا نەکا تۆ چاوت چووێ پەشت سەرت؟ مەگەر ئەو خاتوونانە نابینی کە وەک رۆژی کاتی نیوهرۆ، دەدرهوشینەوێ بۆ لای ئێمە دین؟ دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ من بێجگە لە سێ ژنە دێهاتی کە سواری ماکەرن هیچیتر نابینم. سانکۆ گوتی: «لا ئیلاها ئیلهللا! خودا من لە شەری شەیتان بپاریزێ! مەگەر شتی وا دەبێ کە سێ ماین کە لە بەفر سپیترن لەبەرچاوی تۆ بەماکەر بێنە بەر چاوی؟ پەنا بۆ خوا! ئەگەر قەسەێ تۆ راست بێ من ریشی خۆم هەلەدەکەنمەو!» دۆن کیشۆت گوتی: «زۆر باشە هاورێ سانکۆ من متمانەت پێ دەدەم کە قەسەکەم راستە و هەرەکە من دۆن کیشۆتم و تۆ سانکۆپانزای، ئەوانەش یا ماکەرن یا نێرەکەر؛ یا لانی کەم بەمجۆرە دینە بەر چاوی من.» سانکۆ هاورای لێ بەرز بووێ: «ئەرباب بێدەنگ بە و شتی وا مەفەرموو، بەلکو چاوی خۆت دامالە و وەرە بەرەو و لە بەرامبەر خاتوونی پایەبەرزێ گراویی خۆتدا کړنۆش بکە.»

سانکۆ پاش ئەو قسانە بەپێشوازیی ئەو سێ ژنە دێهاتییەوێ چوو بەپەلە لە کەرەکەێ دابەزى و هەوساری کەری ژنی یەكەمى گرت، پاشان هەردووک ئەژنۆی لە عەرزى دا و هاورای کرد کە: «ئەى شازنى جوانى و جەمال و ئەى خاتوونى بەناز و بەلەخت و لار (*) لە ئێوێ پایەبەرز و گەورە و نەجیب تکا دەکەم کەرەم بەفەرموون و بەو پالەوانەێ ئەسیری خۆتان کە ئەوێتا وەک پەیکەرەیکە بەردین لەواتر راوەستاو و لەوێ کە لە خزمەت ئێوێ بەرز و بەرێزدایە، بەحالەتیکى پەرشان و شێواو رەنگى روخسارى بزراکاو و پشووێ سووارە و دەنگى دەرنایە، بەچاوی مەرحەمەت و ئاورێداندەو، چاوی لێ بکەن و ئیزن

بەفەرموون شانازیى هاتنە حەزورى ئێوێ پێ بدرێ. من سانکۆپانزا مەیتەری ئەوم و ئەویش هەمان پالەوانى هەلۆدا و هەلاتوو، یانى دۆن کیشۆتى مانشە کە بەپالەوانى غەمگین روخسار بەناویانگە.»

لەو کاتەدا دۆن کیشۆتیش لە تەنیشت سانکۆپانزا کەوتبوو سەر ئەژنۆ، بەچاوانیکى مات و مەبھووت، چاوی دەو ژنە بریوو کە سانکۆ ناوی شازنى لەسەر دانا بوو، وە چون لە سیمای ئەویدا بێجگە لە روخساری کچیکى دیهاتی: ئەویش بەسەر و پۆتەراکیکى شێواو و پەرشان و کەنەفت و دەم و چاویکی ناحەز، و بارێکەوتوو و لووتیکى فلچ و پان، شتیکی تری نەدەدیت سەری لێ سوپامبوو و لە جێی خۆی وشک هەلاتبوو و زاتی نەبوو هیچ بلێ و ورتەیکە لێوێ بێ. سەرسوپامیبی دوو ژنەکەى تریش لە دینتی ئەو دوو پیاوێ کە سەر و وەزعیکی جیاوازیان پێکەوێ هەبوو، هەردووکیشیان لە نیوهراستی رێگە هاتبوونە سەر ئەژنۆ و نەیانەهیشت هاورێیەکیان تێپەر بێ، لە سەرسوپامیبی دۆن کیشۆت کەمتر نەبوو. بەلام سەرەنجام ژنی یەكەم بێدەنگی شکاند و بەتورپەیی و رووتالییەوێ گوتی: «ئەى رێگران، وای بەحالتان! لیمان گەرێن با برۆین، ئێمە کارمان هەیه و بەپەلەین.» سانکۆپانزا گوتی: «ئەى شازن! ئەى خاتوونى هەموو دانیشتوانى تۆبۆزۆ! چ دەفەرمووی! ئایا لەوێ کە کۆلەکەى شانازیى هەموو پالەوانانى سەرگەردانى جیهان دەحزوروى رووناکتر لە رۆژی خۆتاندا لەسەر ئەژنۆ و بەحالەتى کړنۆش دەبینن لە دلێ گەورە و میهرەبانى خۆتاندا هەست بەبەزى و پەحم و دل پێ سووتان ناکەن؟» کاتیک ئەم قسانە بەگوێی یەكێک لە دوو ژنەکەى تر گەیشت گوتی: «هۆش هۆش، ئەى ماکەرى خەزورم، راوەستە رنەکت کەم! تۆخوا بروانە ئەو هەتیوێ لووسکە شارستانییانە چۆن گالته بەئێمەى دێهاتی دەکەن!» پێیان وایە ئێمەش ئەم وەرە وەرە دەزانین! ئەیرۆ بابانیکمە! هەستەن هەستەن بەقوونى خۆتان دادەن و وەدواى کارى خۆتان کەون! لێ گەرێن ئێمەش برۆین، دەنا لیتان بێمە خوار ئەوێ نییە دەیزانن! دۆن کیشۆت دەسبەجێ وەقسە هات و گوتی: «هەستە سانکۆ، هەستە، چونکە دەبینم تەقدیر کە لە دینتی رۆژەرەشیی من تێر نابێ، هەموو دەرگایەکی بەسەردا بەستووم و ناهێلێ ترووسکەیکە شادی و حەسانوێ برێتە تاریکستانی ژیانم. وە بەلام تۆ ئەى بێ وینەترین نیشانەى مەعنەوى و هەموو فەزىلەت و چاکەکان، ئەى دەرەوشانەوێ هەموو جوانى و جەمال و کەمالێک، ئەى تەنیا دەرمانى دلێ بەپەرۆش و غەمگینم! ئیستا کە ئەو جادووگەرى شەیتان کە لە هەموو شوپنیک بەدوامدا دەگەرێ، پەردەیکە هور و تەم و مژى بەسەر چاوی من کیشاوێ و جەمالی دەرەوشاوێ و روخساری فریشتەیی تۆ نەک لەبەر

چاوی دیتران، بهلکو له بهر چاوی من، به ناحهزی و ناپه سندی کچه دپهاتییه که دهخاته بهر چاو، ناچارم بسووتیم و بسازیم، بهو مەرجهی روخساری منیش وهک دهم و لمبوزی جانوهریکی ترسینر به ئیوه نیشان نهدا. ئاخو، ئهی خو شه ویسته که م نیگای شیرین و دل بلاوینی خو ت له من هه لمه گره و به ئه وین و دل سوژییه وه چاوم لی بکه و ببینه تا له بهنده بی و به ئه ژنودا که وتن و ملکه چپی من له بهر پی خو تدا تی بگی که رۆحی په ریشانم به چ بارستایییه که تو ده پرستی و تا چ رادهیه که سهودای گه یشتن به ئیوهی له سه ر دایه.» ژنه دپهاتی گوتی: «به هبه! تو چه نده جوان وهک بولبولی خو ش خوان ده چریکینی و خوداش منی هه ر بۆ حه زلی کردویی و عه شق بازی دروست کردوه! ده دهمی بابتان پیم بۆ ئیشتیای کردووتانه! دیسان پیتان ده ئیمه وه هه ستن له سه ر پیمان واوه چن، ده نا خو تان ده زان!»

سانکو که گۆنگه له که ی گرتبوی و زۆر خو ش حال بوو له سه ر ری ژنه که واوه چوو؛ ژنی دپهاتی که دهو به زمه دا خاتوون دۆلسینه له قه له م درابوو، هه ر که خو ی به ئازاد دیت به نه قیزه که ی ده که ره که ی وه ژاند و که ریش به نه ره غار به نیو چیمه ندا تی ته قاند. به لام که ره که به ئیشی نه قیزه که که وته جووته لیدان و لووشک (*) هاویشتن و خاتوون دۆلسینه ی به عه رزیدا دا. به دیتنی ئه م رووداوه دۆن کیشو ت به هه ره مه خو ی گه یانده ژنه که تا له عه رز به رزی کاته وه. کاتیک سانکو کورتانه که ی راست کردوه و ته نگه ی کیشا و پالووی برده وه جی خو ی، دۆن کیشو تیش ویستی باوه ش به خاتوون دۆلسینه ی ته لیسم کراودا بکا و له زه وی راستی کاته وه که چی خاتوون لهو زه حمه ته ی مه عاف کرد و خو ی هه ستایه وه سه ر پی و چه ند هه نگاو یک کشاوه دواوه و لهو لارا به ته ره ختن هات و دوو له پی ده ستی هاویشته سه ر پاشه لی که ره که و هه ر وه ک باز یا باشووی چوست و چالاک، خو ی هاویشته سه ر کو پانه که و وه ک پیاویکی ئازا قیت و قنج له سه ر پشتی که ر دانیشته. سانکو هاواری لی به رز بووه وه: «یا هه زه تی سین رۆک! به راستی خاتوونی ئیمه ده لیی بزنه کپوی سرک و ره وه که و ده توانی به ره سمی عه ره به کانی غه رناته سوارکاری بی رکیف فی ری شاره زاترین مه یته رانی کو ردووا یا مه کزیک بکا. ئه و به یه ک هه له بز به سه ر قه لپووزی زیندا تیک شکاوه و له سه ر پشتی ماینه که ی جیگیر بووه ته وه. ئه مجوره ژنانه هه رگیز به جی نامین و دوا ناکه ون، چون هه مو وه ک با ی شه مال راده که ن. دۆلسینه ش ده توانی ماینه که ی به توندی کو ره خه ر بخاته گه ر. ئه ز قه زان سانکو راستی ده گوت و کاتیک دوو ژنه که ی تر دۆلسینه یان به سواری چاو پی که وته وه هه رسیکیان تی یان ته قاند و به هه شتاو له مه عه ره که دوو

که وته وه و بی ئه وه ی ئاو ری ک بده نه وه نیو فه رسه خ دوو ر که وته وه.

دۆن کیشو ت تا مه ودایه کی دوو ر ئه وان ی به چاو به ری کرد و کاتیک له بهر چاوان ون بوون، رووی ده سانکو کرد و گوتی: «سانکو تو چۆن تی ده گه ی؟ دیوته ئه م جادوو گه رانه چ رقیکیان له من هه لگرتوه و کاری دژایه تی یان گه یان دووه ته کو ی که ئاوا من له فه یزی دیدار و به خته وه ری ته ماشای گراوییه که م ده شکل و قیافه ی راستینی خویدا بی به ش کرد. ئاخ و سه د حه سه رت که منی بی ئه نوای کلۆ و چاره ره ش بۆ ئه وه ها توومه ته سه ر ئه م جیهانه که نمونه و سه ره مه شقی رۆژه ره شانی عالم بم و ئامانجی تیری نه گبه تی و نامرادی بم. بیجگه له وه ش سانکو دیتت ئه و سیح رکاره غه یان و نگریسانه به وه نده رانه وه ستان که روخساری دۆلسینه م له سه ر شکل ی ئه و ژنه دپهاتییه بۆ گه نه پی نیشان بده ن، به لکو ئه و تایبه ته مندییه ی که ده ژنانی ماقوول و نه جییدا هه یه، ئه ویشیان لی هه ستان دبووه وه. بۆ خو ت ده زانی که خاتوونه کان هه موو بۆ نیان خو شه و هه مووکاتی ژیان یان ده نیو گو و عه تر و بۆن و به رامه ی خو شدا تی په ر ده بی. به هه رحال ئه ی سانکو تو ده بی بزانی من کاتیک له خاتوون دۆلسینه نزی ک بوومه وه تا به رزی که مه وه و سواری سواره به ره که ی بکه مه وه (ئه و سواره ره ی تو پیت و ابوو ماینه و من به ما که ری تی گه یشتم) بۆ گه نی سیری کالی له دهمی ده هات، بۆ نیکی ئه وه نده توند و ناخو ش وه ختابوو کاسه ی سه رم هه لگرتی.» سانکو له قوولایی دلّه وه هاواری لی به رز بووه وه که: «ئاخ ئه ی دز و ریگرانی نامه رد! ئه ی جادوو گه رانی غه یان و نیهاد پیس، ئه ی کاش چۆن ماسی به قولاپ ده گرن، ئیوه شم به گو ییان هه لواسیبا! ئیوه هه رچه ندی خوا حه ز بکا زانا و به توانان، به لام مه خابن سه د ئه وه نده غه یان و به دکردارن. ئیوه ئه ی جینایه تکارانی مه لعوون! ئیوه ده بووایه به وه نده را وه ستن که چاوه مروارییه کانی ئه وتان کرده به روو یا پرچه زی رینه کانیان کرده قژ و زله مووی سه ر ملی مانگا زه رد و به کورتی هه موو جوانییه کانیان له ناو برد و ناحه زی و دزیو یان له جیگه ی دانا و ئیدی کارتان به بۆ نه که ی نه بایه. ئه گه ر بۆ نه که یان نه گو ریبا یه لانی که م له بۆ نه که یرا ده مان توانی تی بگه ین که ده ژیر ئه و رواله ته دزیوه دا چ مانگ و ئه سستی ره یه که شار درا وه ته وه، هه ر چه ند راستت بو ی من ئه و ناحه ز بیانه م تیدا به دی نه کرد و له بهر چاوم هه ر جوان و رازا وه بوو. به تایبه تی که له گو شه ی راستی لیوی خالیکی ره شی دل بزوینی هه یه که وه ک سمیلی پیاوان نیوه ی لیوی داپۆشیوه و حه وت هه شت مووی ره نگ خورمای ی ژ ی به در یژایی گه لای دار خورما له و خاله رواوه.» دۆن کیشو ت گوتی: «به پی نیسه تیک که به شپوه یه کی سروشتی ده بی ده نیوان خاله کانی

لهشدا هەبێ، دۆلسینه دەبێ بێجگه له خالی گۆشەیی لێوی هەر له لایەنەیی لەشی که خالی سەر لێوی لێ هەیه، خالیکیشی لەسەر رانی هەبێ. بەلام ئەوهی که دەلێی درێژایی زله مووهکانی سەرخاله‌که‌ی لێوی به‌قه‌ده‌ر گه‌لای دارخورما درێژن، نابێ راست بێ و مووی سەر خال هەرگیز به‌و درێژییه‌ نه‌ببندراوه.» سانکۆ گوتی: «به‌لێ به‌لام ئەو نوکته‌یه‌شت با عەرز بکەم که ئەو مووانه به‌رای من سروشتی نه‌بوون، وه‌ک شتیکی ده‌ستکرد ده‌چوون که له لاوه‌را پێوه‌ندرابن.» دۆن کیشۆت گوتی: «راسته هاوڕێ سانکۆ، من باوه‌ر به‌وه ده‌که‌م که ئەو مووانه له لاوه‌را پێوه‌ندرابن. چون سروشت هیچ شتیکی ده‌ وجودی دۆلسینه‌دا دروست نه‌کردوه که ده‌ئه‌وپه‌ری جوانی و ریکوپنکی‌دا نه‌بێ، که‌وابوو ئەو ئەگه‌ر سه‌د خالی تریشی له‌وانه‌ی تۆ با‌ست کرد هەبێ به‌معان، وه‌ک نیشانه‌کانی مه‌کوێ ئەستێران (منطقه البروج) و (٣٥٠) باقیی ئەستێره‌کان ده‌ده‌ره‌وشینه‌وه. به‌لام سانکۆ، تۆ پیم بلێ، ئایا ئەوه‌ی من به‌کو‌پانی که‌رم هاته به‌ر چاو و تۆ له‌سەر پشته‌ی سواره‌به‌ری دۆلسینه‌ت توند کرده‌وه له‌ زینه‌ سافه‌کان بوو یا له‌ زینه‌ قووله‌کان که بۆ دانیشتن زۆر ئاسوده و خۆشن؟» سانکۆ گوتی: «له‌و زینه‌ چاکه‌ عه‌ره‌بیه‌یانه‌ بوون که له‌ پێشه‌وه‌ قه‌لپووز و له‌ داوه‌ پشته‌یه‌کی به‌رزیان هەیه. بێجگه‌ له‌وه‌ش وه‌ک زینی پال‌ه‌وانانی گه‌وره‌ زین پۆشیکی پێوه‌ بوو زۆر به‌قیمه‌ت و بێ‌وینه‌ و نیوه‌ی ئەو مه‌مله‌که‌ته‌ی دینا.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، یانی ده‌بێ من ئەو هه‌موو شته‌ به‌قیمه‌تانه‌م دیتبێ؟ به‌خودا سوێند ده‌خۆم و دیسانیش دووپاتی ده‌که‌مه‌وه که من به‌ده‌بته‌ترین و بێ‌چاره‌ترین تاکی ئەم جیهانه‌م!»

سانکۆ به‌هه‌موو سه‌گیتی و مه‌کره‌بازی خۆیه‌وه، به‌زه‌حمه‌ت توانی به‌بیه‌ستی ئەو قسه‌ شیتانه‌یه‌ی ئەربابه‌که‌ی که فریوی خواردبوو، پێش به‌خۆی بگرێ و له‌ قاقای پێکه‌نین نه‌دا. سه‌ره‌نجام پاش هیندیک قسه‌ی له‌م باب‌ه‌تانه‌ سوار بوونه‌وه و رێگه‌ی «ساراگۆس» یان گرت‌ه به‌ر و به‌هیوا بوون به‌وه‌خت بگه‌نه ئەو شوینه‌ و له‌ جێژنی سالیانه‌ی ئەم شاره‌دا که هه‌موو سالی‌ک زۆر به‌جوانی و گرینگی پیدانه‌وه به‌رێوه‌ده‌چوو، به‌شداری بکه‌ن، به‌لام پێش‌گه‌یشتن به‌شاری ساراگۆس، ئەوه‌نده‌یان روودای جو‌راوجۆر و گۆنگه‌لی تازه‌ بۆ هاته‌ پێش‌که‌ پێویسته‌ خۆینه‌ران له‌ به‌شی دوا‌ی ئەم به‌شه‌دا لێ ناگه‌دار بکه‌ینه‌وه.

٣٥٠- مه‌کوێ ئەستێران «منطقه البروج» بریتیه‌ له‌ کۆمه‌لی ١٢ بوج یا ئەستێره‌ به‌م نێوانه‌: هه‌مه‌ل، سوور، جه‌وزا، سه‌ره‌تان، ئەسه‌د، سونبوله، میزان، عه‌رقه‌پ، قه‌وس، جه‌دی، ده‌لو، حووت. (مه‌مه‌د قازی)

له‌مه‌ر رووداویکی سه‌یر که به‌سه‌ر

دۆن کیشۆتی دلاوه‌ر هات ده‌گه‌ل عاره‌به‌ی هاوڕێیانی عی‌زرائیل

دۆن کیشۆت له‌ حالێ فکر کردنه‌وه‌دا ده‌رپۆشیت؛ ده‌ فکری ئەو شو‌خیه‌ خراپه‌دا بوو که جادووگه‌ران ده‌گه‌لیان کردبوو و دل‌به‌ره‌ نازنه‌ینه‌که‌یان به‌شکلی ژنیکی ناحه‌ز و سه‌حه‌تگرانی دێهاتی هینابوووه‌ ده‌ر. به‌لام هەر چی بیری لێ ده‌کرده‌وه‌ ده‌رمانتیکی نه‌ده‌دیته‌وه‌ که ئەوی پێ بێنیته‌وه‌ سه‌ر باری پێشوو. ئەو فکرا‌نه‌ وه‌ها به‌سه‌ریدا زال بووبوون که نه‌یده‌زانی هه‌وساری رۆسی نانتی به‌ره‌له‌دا کردوه‌ و هه‌یوانیش که خۆی به‌ره‌له‌دا ده‌دیت هەر جار نا جار راده‌وه‌ستا و له‌سه‌ر گیا و رووه‌که‌ تازه‌کانی لێواری رێگه‌ ده‌له‌وه‌را.

سانکۆ ئەربابی خۆی له‌و بێ‌ده‌نگیه‌ ده‌رکیشا و گوتی: ئەرباب خواوه‌ند غه‌م و په‌ژاره‌ی بۆ هه‌یوانه‌کان دروست نه‌کردوه‌وه‌ و ته‌نیا بۆ مرۆقه‌کانی داناوه‌ و ده‌گه‌ل ئەوه‌شدا ئاده‌میزاد کاتیک له‌ راده‌به‌ده‌ر غه‌مگین و داماو ده‌بن ده‌بنه‌وه‌ هه‌یوان. ئاخ‌ر به‌سی که. وه‌ره‌وه‌ سه‌رخۆ و غیره‌ت هه‌بێ و لغاوی رۆسی نانت بکێشه‌ و چاوت بکه‌وه‌ و مه‌ردی و پیاوه‌تیی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان له‌ خۆت نیشان ده‌. ئاخ‌ر چ قه‌وماوه‌؟ ئەو ترشی و رووگرژییه‌ی پێ ناوی. مه‌گه‌ر ئێمه‌ له‌ فه‌رانسه‌ین یان لێره‌؟ هه‌رچی دۆلسینه‌ ده‌دنیا‌داه‌ن عه‌مریان نه‌مینی! سلامه‌تی و له‌ش ساغیی پال‌ه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان هه‌موو ئەم سیح‌ر و جادووگه‌ری و ئالوگۆرانه‌ دینی.» دۆن کیشۆت به‌ده‌نگی بل‌ند هاواری لێ هه‌ستا که: «بێ‌ده‌نگ به‌ سانکۆ! ده‌نگت ده‌رنه‌یه‌ و به‌رامبه‌ر به‌و خاتوونه‌ ته‌لیسم کراوه‌ که تاوانی به‌ده‌ختی و موسیبه‌تیکی که به‌سه‌ری هاتوو به‌گه‌ردنی منه‌وه‌یه، قسه‌ی ناحه‌ز و بێ تام مه‌که‌! به‌لێ ئەم رووداوه‌ خه‌مباره‌ی که به‌سه‌ر ئەو هاتوو ته‌نیا به‌هۆی ئێره‌یی و هه‌سوودیه‌که‌ که ناپیاوان و ناحه‌زان به‌منی ده‌بن.» سانکۆ گوتی: «منیش هەر له‌سه‌ر ئەو بریوايه‌م. باوه‌ر بکه‌ هەر که‌س ده‌ پێشدا ئەو خاتوونه‌ی دیتبێ و ئیستا دووباره‌ چاوی پێ بکه‌وێته‌وه‌، جه‌رگی ده‌بیته‌ که‌باب.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ به‌خوا قه‌سه‌م تۆ له‌ هه‌موو که‌س با‌شتر ده‌توانی ئەو باب‌ه‌ته‌ با‌س بکه‌ی، چون تۆ ئەوت به‌هه‌موو ده‌ره‌وشانه‌وه‌ی جوانیی خۆیه‌وه‌ دیتوو! سیح‌ر و

جادووی سیحرکاران چاوی تۆی خیره نه کرد و جوانییه کانی ئەو خاتونەیی له بهرچاوی ون نه کردی؛ ژههری ئەم سیحره و تهلیسمه تهنیا بۆ من بوو، تهنیا منی کوپۆر کرد. بهو حاله شهوه سانکۆ، گرفتیک لیره دا ههیه، ئەویش ئەوهیه که تۆ وهسفی جوانیی ئەوت ئەو جوهری دهیی نه کرد و تهنا نهت به ههله شدا چووی؛ تۆ گووت چاوی وهک مرواری وابوو، مروارییش زۆرتر وه چاوی ماسی دهچی، نهک چاوی شازنیکی جوان و رهعنا. ئەو جوهری که من بۆی دهچم چاوی دۆلسینه بهرهنگی سهوزی زمروته و کیشراوه و له سه ره وهشی له جیگهیی برو په لکه زێرینهیه که تا قی لیداوه. وه به لام له مه مرواری باشتره تۆ له سه ره چاوی وه لا بهری و بۆ و پچواندنی ددانه کانی دهکاری بیخی، چون من هیچ شکم نییه تۆ ددانه کانی دهگه ل چاوه کانی لێ تیکچوه. «سانکۆ گوتی: «به ته وای رهنگه هه ره وایی، چون هه مان ئەندازه که سیحر و جادوو تۆی په ریشان کرد و ناحهزی و سهحه تگرانیی دۆلسینه حالی شیانندی، جوانی و جه مائی ئەو خاتونە منیشی گپۆ کرد، به لام وه ره با ئیمه خۆمان به خوا بسپیرین و ته وای، چون تهنیا ئەوه که ده زانی له هه ریمی غه م و په ژاره دا یانی له م دنیا پر له نزمی و په ستیه دا که نشیمه نی ئیمه یه، دنیا یه که هه موو شتی که له ودا دهگه ل فریو، دهگه ل فیل و ته له که ی شهیتان تیکه لاه، چ روودا و گه لیک دینه پیش و چ ده بی. ئاخ ئەی ئه ربابی خۆشه و یستم، مه تله بی که زۆرتر له هه موو شت نازارم ده دا ئەویش ئەوهیه له مه و پاش که تۆ دیوکی خه تاکار یا پاله وانیکی ترت به زاند و ئەمرت پی کرد خۆی بگه یه نیته بهر باره گای خاتون دۆلسینه و خۆی پی بناسینی، ئەو به ده بخته ده بی چ بکا و چۆن ئەو کاره به سه رکه و توویی ئەنجام دا؟ ئەو دیوی به خت وه رگه راو، یا ئەم پاله وانه بیچاره له کوئی بتوانن خاتون دۆلسینه بدۆزنه وه؟ من هه ر نیستا له بهر چاومه که ئەم بی ئەنوا یانه وهک گپۆزان و سه ر لیشی و اووان ده کوچه و کۆلانی تۆ بۆ ژۆدا سه رگه ردانن و سه ریان هه لئنا وه له هه موو شوینی که له شوین و جیگه ی خاتون دۆلسینه پرسیار ده که ن و زۆر و اهه یه له کوچه یه که دا تووشی بن، به لام وهک باوکی من که دۆلسینه ناناسی، ئەوانیش نه یناسن.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، به دووری نازانم که سیحر و جادوو له سه ره ئەو پاله وان و دیوانه ی که من ده یانه زینم و به فه رمانی من به خرمه ت خاتون دۆلسینه ده گهن، کار نه کا و توانای ناسینی ئەو خاتونە له وان نه ستینی. ئەلبه ته به یه که یا دوو کهس له و حه ریفانه که ژیر ده ستیان ده که م، ئەو کاره به تاقی ده که یه نه وه و به مجۆره بۆمان ئاشکرا ده بی که ئایا ئەوان ده توانن خاتوونی من ببینن یا نا، چون من ئەمریان پی ده که م، پاش ئەوه ی چاویان به خاتون که وت بگه رینه وه لای من و گوزارشتی بینرا وه کانی

خۆیان بدن.» سانکۆ گوتی: «ئه رباب، به راستی که ئەو فکهری تۆم زۆر به دلە، له راستیدا به م حيله و به م شیوه یه ده توانین په ی به م شته به رین که ده مانه وی بیزانین. ئەگه ر خاتون دۆلسینه تهنیا له بهرچاوی تۆ گۆرابی و جوانی و جه ماله که ی تهنیا له بهرچاوی تۆ ون بووی، ئەم به ده بختیه بهر له و داوینی تۆ ده گرتته وه. له م حاله دا هه ر ئەوه ندە که خاتون دۆلسینه زه ق و زیندوو، ساغ و بی وه ی بی، ئیمه لیره به خۆشیی ئەو، خۆشی راده بویرین و ئەوه ندی بۆمان بکری به هه ر چی ده ستمان که وی ژیان ده به یه سه ر و به دوا ی کار و گۆنگه ل و رووداوی خۆماندا ده چین و له چه رخی گه ر دوونیش ده گه ر پین تا به هه وای دلی خۆی خول بدا و هه رچی ده بی با بی، چون ئەوه باشتترین ده رمانه بۆ هه موو ده ردان.»

دۆن کیشۆت ده یویست ده جوابی سانکۆدا شتی که بلێ، به لام دیتنی عاره به یه که که له نه کاو له سه ره پیچی جاده په یدا بوو، ئەوی له قسه کردن خست. له سه ره ئەم عاره به، که سانیکی سه ره وه سه مه ره دانیشتبون، به جو ریک که له وه سه ره وه سه مه ره تر نه بیندار بوو، ئەوه ی ئیستره کانی لێ ده خو ری و ده وری عاره به وانی پی بوو، شه ی تانیکی تر سینر بوو. گارییه که به ته وای روو ئاواله بوو و روو پۆشی پارچه یی یا چه په ری لقو پۆپی بی دای نه پۆشیبوو. یه که م روخساری که هاته بهرچاوی دۆن کیشۆت روخساری عیزانیل بوو که قیافه و هه یکه لی ئاده میزادی هه بوو. له ته نیشت عیزانیله وه فریشته یه که دانیشتبوو که باله کانی رهنگا و رهنگ و به نه خش و نیگار بوون. له لایه کی تره وه ئیمپراتۆر یک بوو که وهک ده هاته بهرچاوی، تانجی زێرینی له سه ره بوو. له بهر پی عیزانیلدا خودایه که دانیشتبوو که ناوی کۆپیدۆن Copido-n بوو. ئەو چاوه کانی به پارچه نه به ستنبوو، به لام تیروکه وانی پی بوو. دوورتر له وانه وه پاله وانیک ده هاته به ره وه که سه رتا پا چه کدار بوو، تهنیا کلاوی زێرین و کلاو خودی به سه ره وه نه بوو. به لام کلاویکی به سه ره وه بوو که به په ری رهنگا و رهنگ دا پۆشرا بوو. له پشت سه ره ئەوانه وه دیسان جه ماوه ریکی تر ده هاتن که هه یکه ل و قیافه ی جو رواجو جوریان هه بوو. ئەم کاروانه چون له نه کاو زه ق بوونه وه، دۆن کیشۆتی هیندی که نیگه ران کرد و ترستیکی گه ره ی له دلی سانکۆدا پیکه ننا. به لام دۆن کیشۆت زۆر زوو هاته وه سه ر خۆ و به و خه یاله که چاره نووس به زم و مه عره که یه کی تازه ی بۆ هینا وه ته پیش، که یف ساز و خۆش حال بوو. دۆن کیشۆت به و خه یاله وه و به هیزی دلاوه ری و نازایه تییه کی که ئەوی بۆ رووبه روو بوونه وه ده گه ل هه ر مه ترسییه که هان ده دا، رویشته سه ره ریگه ی عاره به که و به ده نگی بلند که ته ژی له هه ره شه بوو، هاواری کرد که ئەی عاره به وان، ئەی کالیسه که چی، ئەی شه ی تان، ئەی نازانم کی و چی! زوو پینم بللی کی و بۆ کوئی ده چی و ئەو

که سانهی ده عاره به که تدا جی کردوونه وه، کین؟ عاره به یه که که زۆرتتر وه لۆتکهی کارۆن (۳۰۱) دهچی تا عاره بهی ناسایی؟» شهیتان عاره به کهی راگرت و بهزبانیکی نهرم و شیرین گوتی: «ئهرباب ئیمه کایه (ئه که تهر)ی شانۆ کۆمیدییه کان و له دهستهی ئانگۆلۆی (۳۰۲) خراپه کارین. ئه مریۆ بهیانی که رۆژی جیژنی پینجه مینه (۳۰۳) له گوندیکی پشت ئه و تهپکه شانۆگه ری یا تازیه باریی ئه نجومه نی عیزرائیل (۳۰۴) مان به رپوه برد و ههر ئه و شانۆیه ش ده بی له گوندی به رامبه رمان کایه بکهین و چون رینگه که مان نزیکه، له بهر ئه وه زهحمه تی لیباس گۆرین مان به خۆمان نه دا و ههر به جلویه رگی شانۆگه رییه وه هاتووین. ئه و لاره دهوری عیزرائیل ده گپری و ئه م یه که دهوری یه کیک له فریشته کان، ئه م خاتوونه که خیزانی به رپوه به ری شانۆکه یه جلویه رگی شانۆی پۆشیوه و هۆ ئه و پیاوه ش جلویه رگی سه ربازی ده بهر کردووه؛ ئه مه یان جلویه رگی ئیمپراتۆری له بهر دایه و منیش چووم ده بهرگی شهیتانه وه! من یه کیک له که سه گرینگه کانی ئه م شانۆ مه زه بهییه م، چون دهوره سه ره کییه کانم وه ستۆ گرتووه. ئه گه ر به رپزتان ده تانه وی دیسان شتیک له مه ی ئیمه بزنان، فه رموو پپرسه تا وه لامت بده مه وه، چون من شهیتانم و هیچ شتیک له من ناشارد ریته وه و له هه موو شت ناگه دارم.» دۆن کیشۆت گوتی: «قه سه م به ئیمانی پاکی پاله وانانی سه رگه ردان که من کاتیک ئه م ئاره به م چا و پی که وت پیم وابوو ده گه ل رووداویکی گه وره رووبه روو بوومه ته وه، به لام ئیستا ده لیم که مرۆف نابی فریوی رواله ت بخوا و ده بی هه موو شت به دهسته کوته تا قی بکاته وه تا له هه له رزگاری بی. ئیستا ئه ی برایانی پاک سروشت، فه رموون خواتان له گه ل، برۆن خه ریکی شانۆی مه زه بهیی خۆتان بن و تی فکرن بزنان

Charon ۳۰۱ - که شتیوانی دۆزه خ که مردووان سواری لۆتکهی خۆی ده کا و له رووباری ستیکی که به جه هه نده ما تی ده پهری له به رانه ر «ئۆپۆل» یک دا که پولیکی زۆر که مه ده پهرینیه وه. (میتۆلۆژی یۆنان)

۳۰۲ - ئانگۆلۆی خراپکار Angulo Le mauvais به رپوه به ری دهستهی شانۆگه ریی ئاینی که ناوی راستینی ئه و ئاندریس ئانگۆلۆ بوو. سیروانتیسی له یه کی تریش له ئاسه واری خۆیدا باسی کردووه (مۆریس باردۆن)

۳۰۳ - جه ژنی خه میس Fete - Dieu یه کیک له جیژنه کانی مه سیحییانه که سالی ۱۰۶۴ به ئه مری پاپ داندرا و ریوره سه مه کهی رۆژی شه مه هه شت رۆژ پاش جیژنی مه زه بهی پانته کوۆت Pente-cote به رپوه ده چی.

۳۰۴ - تازیه باری یا شانۆگه رییه که بوو به ناوی Cortes de lamar که له هه وتووی یه که می جیژنی پیجه میندا نیشان ده درا و لۆپ دۆلسینه و یگاش شانۆ نامه یه کی به و ناوه هه یه.

ئه گه ر بوونی من به جۆریک له جۆره کان به که لکی ئیوه دئی، به فرموون تا به گیان و دل خزمه تتان بکه م، چون من ههر له منالییه وه عاشقی جلویه رگ و نیقاب و کلاوی کایه رانی شانۆ بووم و هه م و له رۆژانی لاره تیمدا به شداری کردن له نیو دهستهی کۆمیدییه کاندایه کیک له هه وه سه کانم بوو.»

له کاتیکدا که ئه م دووانه سه رگه رمی ئه م وتووێژه بوون، ته فدییر وای ویست که یه کیک له کایه رانی ئه ندامی دهسته، که له کاروان به جی مابوو، بگاتی و ده گه ل یاران بکه وی. ئه مه یان جلویه رگی دیوانه یا ده لقه کی (*) ده رباری ده به ردا بوو و چه ند زهنگۆله شی به خۆیه وه هه لئاسی بوو، سی پزدانی (*) باکراویش که به داریکه وه به سترابوون ده گه ل خۆی هینابوو. کاتیک ئه م لاساکه ره وه گه یشته لای دۆن کیشۆت، به دار دهسته کهی خۆی دهستی کرد به شم شیربازی و پزدانه کهی به زه وی دادا و له راست و چه په وه دهستی کرد به هه لبه زدا به ز و زهنگۆله کانی وه دنگ هینا. ئه م سه ر و گوئیلاکه سه یروسه مه رییه وه های رۆسی نانت ترساند که جله وی له ده ست دۆن کیشۆت هینایه در و به هه شتاویک که له وه جهسته تیکفوپاوه چاوه رپوان نه ده کرا، به ته ره خه ته ن به ره و سه حرا هه لات. سانکۆ که سه رنجی بۆ ئه و مه ترسییه راکتیشرابوو و دهیزانی که له وانیه ئه رباب به عه رزیدا بکه وی و جیکه یه کی بشکی به په له له که ره که دابه زی و به هه لاتن رۆیشت که یارمه تی ئه رباب بدا. کاتیک گه یشتی که دۆن کیشۆت به عه رزدا که وتبوو و له ته نیشت ئه و رۆسی نانت که ماوه یه ک خاوه نه کهی به سه ر زه ویدا راکیشابوو، ره ق راوه سنا بوو. ئه م دیمه نه کو تایی کار و دوا یین به ره مه جی جووله و جۆش و خرۆشی ئازایه تی رۆسی نانت بوو. له و لاشه وه کاتیک سانکۆ که ری خۆی به جی هیششت تا برپا به دادی ئه رباب بگا، شه یتانی پزداندار به یه ک خۆه لایه شتن سواری که ره که بوو، ئه و جار به پزاندنه کانی دهستی کرد به نازاردانی که ره که. به لام که ره که زۆرتتر له وهی که نازار ببینی ترس و وه محشه ت دهستی پی دا، قوشقی بوو، ده رپه ری و به ته قله کوت به ره و ئه و گونده که قه رار بوو شانۆکه ی تیدا به رپوه بچی ده خۆی نووسا و به جووته لیدان و زه ره زه ر هه لات و شه یتانی ده لقه که هه روا له سه ر پشتی سوار بوو؛ سانکۆ هه م هه لاتنی گویدر یژه کهی ده دیت و هه م که وتنی ئه رباب و نه یده زانی ده پشدا ده فریای کامیان بکه وی؛ به لام چون مه یته ریکی به وه فا و راستگۆ و خزمه تکاریکی گیان له سه ر ده ست بوو، خۆشه ویستی ئه رباب له دایدا به سه ر خۆشه ویستی گویدر یژه که ییدا زال بوو، به و حاله شه وه هه ر جار جی چوونه سه ر و هاتنه خوار جی پزدانه کانی له سه ر که فه لی که ره که ی ده دیت، وه ها نارمه حت ده بوو که ده تگوت په له قاژه ی مردن دهستی پی داوه؛ پی

خۆش بوو که ئەو زەبرانەیی وە پاشی کەرەکەیی دەکەوێ وە گلێنەیی چاوی خۆی کەوتبایە. سانکۆ لەو حالەتی شک و گومان و دوودلییەدا گەیشتە ئەو شوێنەیی ئەرباب لێیکەوتبوو و تێ گەیشت کە پالەوان سەدەمە و ئازاریکی زۆری پێ گەیشتوووە لەو حالەدا کە یارمەتی دەدا تا سواری پۆسی نانتی بکاتەو پێی گوت: «ئەرباب شەیتان وا خەریکە کەرەکەم دەبا.» دۆن کیشۆت پرسی: «کامە شەیتان؟» سانکۆ گوتی: «شەیتانی پزاندانار.» دۆن کیشۆت گوتی: «قەیی ناکە قەسەم بەخوا ئەگەر دەگەڵ خۆی ببباتە سەفەری هەرە خوارووی دۆزەخیش لێی دەستینمەووە. عارەبەکە سەبر دەروا، تۆ وەدوای من کەووە، من لە ئیستەرەکانی عارەبەزیانی تۆ قەرەبوو دەکەمەو.» سانکۆ گوتی: «ئەرباب، پەنگە ئیتر پێوسی بەزەحمەتی ئێو نەبێ، نکایە ئارام بگرن و توورەبی و غەزەبی خۆتان قووت بدەنەو، چون وەک دیارە شەیتان کەرەکەیی بەرەڵدا کردوووە و ئەویش وا خەریکە بۆ لای ئیمە دێتەو.» سانکۆ راستی دەگوت، چون شەیتان بەلاسا کردنەووی دۆن کیشۆت خۆی لە پشت کەرەکە فری دابوووە سەر زەوی و پاشان هەستابوووە و پیادە بەرەو گوندەکە دەڕۆیشت و کەریش دەگەر پراو لای خاوەنەکەیی.» دۆن کیشۆت گوتی: «بەهەر حال دەبێ تۆلەیی ئەو بێشەرمییە شەیتان لە یەکیک لە ئەندامانی ئەو دەستەییە، ئەگەر ئیمپراتۆریش بێ، بستینمەو.» سانکۆ گوتی: «ئەرباب ئەم خەییالە خاوە لەسەرت وەدەر بنی و ئەم نسحەتەیی من قبوول بفرەموون کە هەرگیز نابێ دەگەڵ کایەرانی کۆمیدی، شەڕ و دەمەقالە سازبکەیی. چون ئەم تاقمانە خەڵک زۆری خۆش دەوین و لایەنگرییان لێ دەکەن و من بەچاوی خۆم دیتوووە یەکیک لە وان بەتۆمەتی دوو پیاوکوژی گیرابوو و بێ ئەووی فلسیک، قرانیک خەرج بکا ئازاد کرا. ئەرباب جەنابت دەبێ بزانی کە ئەم تاقمە ئەسبابی خۆشی و سەرگەرمیی خەڵکن و هەموو پشتیوانییان دەکەن و دەگەنە فریایان و ریزیان بۆ دادەنێن، بەتایبەتی کاتیک لە دەستەیی کایەرانی پادشایی بن و خاوەنی عینوان و ناوونیشان، ئیتر ئەو دەم خەڵکە کە لە رووی جلوبەرگ و سەر و قیافەدا وەک شانزادەیان دەنرخین.» دۆن کیشۆت گوتی: «هەر چی هەن با بن، بۆ من جیاوازی نییە، کاتیک شەیتان دەلقەکیک، من مەسخەرە و یشقەن دەکا ئەگەر تەواوی دنیا پشتیوانیی لێ بکا ناهێلم بەسایە لە دەستم دەربچێ.» دۆن کیشۆت پاش ئەو قسانە جلەوی پۆسی نانتی بۆ لای عارەبەکە وەرگێرا کە لەو کاتەدا وەردە و دەگەنە نزیک دەبوووە و لە کاتیکدا دە ئەسپەکەیی دەخوڕی هاواری کرد: «راوەستن ئەی دەستەیی لاساکەرەو و پپس و چەپەل! راوەستن دەمەوێ تیتان بگەییەنم چۆن دەبێ دەگەڵ گویدرێژ یا باقیی ئەو حەییوانانەیی سواری بەرەیی مەیتەرانی پالەوانانی

سەرگەردان رەفتار بکەن.»

هاوارەکانی دۆن کیشۆت ئەوەندە بلند و ئاشکرا بوون کە سەرنشینەکانی عارەبەکە بیستیان و لە قەسە نالەبارەکانییەووە لە مەبەستی تێ گەیشتن، لەبەرئەووە دەپیشدا عیزرائیل و پاشان ئیمپراتۆر خۆیان فری دا خوار و بەدوای ئەواندا عارەبەوان و فریشتە دابەزین و تەنانەت مەلەکە و کۆپیدۆنیش کە خودای دەستەکە بوو، هاتنە خوار. ئەم دەستەییە بەردیکی زۆریان خپ کردوووە و حالەتی شەریان بەخۆووە گرت و ئامادە بوون تا بەبەردی دەستی پێشوازی لە دۆن کیشۆت بکەن. پالەوان کە سەفی حەریفانی وەک فەوچیکی دلاوەر ئاوا ئامادە و رازاوە چاوی پێ کەوت جلەوی پۆسی نانتی کیشا و چوو دەفکرەووە کە بەج شێو و چۆن هێرشیان بۆ بەرێ، بەجۆریک کە کەمتر سەدەمەیی پێ بگا. لەو کاتەدا کە پالەوان فکری هێرشێ دە کەللەیدا پەرورە دەکرد، سانکۆ گەیشتە لای و گوتی: «ئەنجامی کاریکی لەم چەشنە ئەوپیەری دیوانەیییە. ئاخەر ئەربابی عەزیم، دە بەرەبەر ئەو سوپە بەردانەیی(*) کە لە قەراغ چۆم کۆکراوە، هێچ چەکیک کاریگەر نییە، هێچ چەکیکی بەرگری بۆ ئەم جۆرە شەڕە بەردە لە دنیادا نییە مەگەر ئەووی مرۆف خۆی دەژێر ناقوسیکی(*) مەفرەقیدا بشاریتەووە و دەویدا چوارمێردەکی بۆی دانیشی. هەرەها ئەویش بەمیشکت بسپێرە کە لە هێرشێ پیاویکی تەنیا بۆ سەر قشوونیک ئامادە کە عیزرائیل سەرداری بێ و ئیمپراتۆران لەویدا شمشیر لێ بدن و فریشتەیی چاک و خراب هەموو بەشدارێ بکەن بێ ئەدەبی و رووداری، زۆرتەر لە ئازایەتی و دلاوەری دەخیلە. ئەگەر ئەم روون کردنەوانە ئێو پازی ناکا و بەو دەلیلانە ئارام ناگرن، لانیکەم بەو یەک دەلیلە راوەستە کە دەنیو ئەم کەسانەدا کە بەرامبەر بەتۆ راوەستاون، گەرچی هەموو شا و شانزادە و ئیمپراتۆر دینە بەرچاو، یەک نەفەریان پالەوانی سەرگەردان دەگەڵدا نییە.» دۆن کیشۆت گوتی: «ها سانکۆ ئەوجار قەسەیی حیسابیت کرد و گەیشتیتە خالیک کە لەوانەییە بریارم پێ بگۆرێ. من هەر وەک زۆر جار بەتۆم گوتوو، ناتوانم و ناییت شمشیر بەرووی کەسانیکدا بکیشم کە نەگەیشتونەتە پلەیی پالەوانەتی. سانکۆ، ئەم کارە پێوهندیی بەتۆووە هیە و تۆی دەبێ بتەوێ یا نەتەوێ تۆلەیی تەوہین بەکەرەکت وەرگریتەووە. بەهەر حال من لێرەووە بەقەسەیی هاندەر و رینونینیە رزگارکەرەکانی خۆم یارمەتی تۆ دەدم.» سانکۆ گوتی: «ئەرباب من تۆلەییەکم نییە لە کەسی بستینمەووە. بێجگە لەویش مەسیحیی مؤمن و خاوین و کارچاک هەرگیز بەبۆنەیی ئیھانە و سووکایەتی تۆلە ناستینیتەووە. ئەلبەتە ئەم تەوہینە بەکەری من کرا، نەک بەخۆم. بەلام من کاریکی وادەکەم

كەرەكەم ئىختىيارى ئەم تۆلە كىردنەو بەدا بەمن و ئىرادە و ويستی منىش ئەوھىيە لەو چەند رۆژانەدا كە خودا لە عومرى منى ھىشتووھتەو دە ئارامى و ئاشتیدا تى پەرىنم.» دۆن كىشۆت گوتى: «باشە ئەى سانكۆى مېھربان، ئەى سانكۆى عاقل، ئەى سانكۆى مۆمىن، ئىستا كە بىپارى تۆ ئەوھىيە با ئەم تاپۆيانە بەجى بىلەن و بەدواى كار و گۆنگەلى خۆماندا بىرۆين، چون وا وى دەجى ئەم ھەرىمەدا دەگەل رۆوداوى گرینگ و جۆر باجۆر رۆوبەرۆ دەبىنەو.»

دۆن كىشۆت دەسبەجى جەلەوى ئەسپى وەرگىرا و سانكۆش چوو بۆ لای كەرەكەى. شەيتانىش دەگەل ھەموو ئەندامانى فەوجى خۆى دووبارە لەسەر عارەبە دانىشتەوھ تا سەفەرەكەى درىژە پى بەدا. بەلى ئەمە بوو كۆتايى شىرىنى رۆوداوى زراو تۆقىنى عارەبەى عىزرائىل. ئەى ھەزار ئافەرىن بۆ سانكۆ بۆ ئەو نىسحەتە جوانانەى كە بەئەربابى كرد! رۆوى ئەو دايكە سىپى بى، عەولادى ئاواى لى دەبى! ئەزقەزا سبەى ئەو رۆژە رۆوداوىكى تازەيتەر كە كەمتر لە رۆوداوى عارەبەى عىزرائىل سەرنجراكىش نەبوو، دەگەل پالەوانىكى سەرگەردانى عاشق بۆ دۆن كىشۆت ھاتە پىش. رۆوداوىك كە لە رۆوانگەى سەروسەمەرە بوونەو، دەستى كەمى لە رۆوداوى عارەبەنەبوو.

لەمەر رۆوداوىكى سەبىر كە دەگەل پالەوانى ئاوينەكان

بەسەر دۆن كىشۆتى نەبەز ھات

دۆن كىشۆت و مەيتەرەكەى شەوى ئەو رۆژەى كە لەگەل عارەبەى عىزرائىل تىكەھەلەنگووتن، چوونە ناو دارستانىكى چىرۆپ و لە ژىر دارەكاندا ھەسانەوھ و بەپى رىنۆپىنى سانكۆ لەو ئازووھەى كە لە گوپدرىژەكە باركرابوو بىرىكى مەيل فەرموو. دەگەل خواردىنى شام سانكۆ بەدۆن كىشۆتى گوت: «ھا، ئەرباب چەندە نەفام دەبووم ئەگەر بەجى ئەو سى جانوو ئەسپەى سى ماينەكەت دەسكەوت و غەنىمەتى ئەو گۆنگەلەم قىبوول كىردبايە! ئەلھەق باشيان گوتوھ كە: چۆلەكەيەك دە دەستدا چاكتەرە لە بازىك دە ھوادا.» دۆن كىشۆت گوتى: «سانكۆ، بەلام ئەگەر تۆ بتەھىشتبايە من بەدلخووزى خۆم ھىرش بەرمە سەر ئەو دەستەيە بەشى تۆ لە دەسكەوتەكان لانى كەم تانجى زىرىنى شازن و بالە رەنگاوپرەنگەكانى كۆپىدۆن دەبوو، من ئەو بالانەم لە بنەرەتدا ھەلدەكەند و دەمدا بەدەست تۆ.» سانكۆ گوتى: «سەبىر! تاج و عەساي ئىمپراتۆرانى شانگەرىيە كۆمىدىيەكان لە زىرى خالىس نىيە، بەلكو لە كانزايەكى وەك زىر يا ھەلبى و تەنەكە دروست دەكرى. دۆن كىشۆت گوتى: «راستە چون بەسەرفە نىيە، ئامراز و كەرەسەى كارى كايەرانى كۆمىدى لە شتى عەسل، ساز بكرى، بەپىچەوانەوھ دەبى خودى كايەرەكان بەدەل و دەسكرد و رۆالەت فرىو بن. بەلام لەمەر كۆمىدى خۆى، دەمەوى پىت بلىم كە دەبى ھۆگرى و عەلاقەت دەگەلدا ھەبىت و ھەرۆھەا خۆشەويستى خۆت بەو كەسانەى كە شانگەرىيە كۆمىدى كايە دەكەن و بەو كەسانەى كە شانۆنامەكان دەنووسن، نىشان بەدى، چون ئەوان بۆ خىر و مەسلەھەتى كۆمەل كار دەكەن و لە ھەر ھەنگاوكدا ئاوينە دەدەن بەدەست ئىمە كە كار و كىردەوھەكانى مرۆف بەو جۆرەى كە ھەيە لەودا دەبىنن؛ ھىچ پىوھرەك ناتوانى سىروشتىتر و زىندووتر لە شانۆ كۆمىدىيەكان و لە كايەرانى ئەوان، بۆ ئىمەى بەجەستە (*) بكا كە چىن و دەبى چۆن بىن. راستى سانكۆ تا ئىستا لە ھىچ شانۆيەكدا ئامادە نەبووى كە لەودا ئىمپراتۆران و كەشيشان و پادشايان و پالەوانان و خاتوونان و كەسايەتتى تر ھاتبەن سەر سەكۆى شانۆ؟ يەك دەورى لاف ژەن (*) و يەك دەورى فرىوئەرى ھەيە، يەك دەبىتە بازركان و ئەوى تر سەرباز؛ يەكەك كەرىكى عاشقە و يەكەك عاشقىكى كەر. كەربازارىكە مەپرسە! كاتىك

کایه و دهورگتیران کۆتایی هات و کایهران جلوبه‌رگی شانۆگه‌رییان له‌بهر خۆیان دامالی، هه‌موو له پشت شانۆ یه‌کسان و به‌رامبه‌رن. «سانکۆ گوتی: «به‌لای منیش شانۆی ئه‌وه‌ام دیتوه». دۆن کیشۆت گوتی: «زۆر باشه، کاری کۆمیدیی ئه‌م جیهانه‌ش هه‌ر به‌مجۆره‌یه یانی چه‌ند که‌سیک دهوری ئیمپراتۆریان هه‌یه و هیندیکیش دهبن به‌که‌شیش و به‌هه‌مان بارستا که که‌سایه‌تی جواروجۆر له‌سه‌ر سه‌کۆی شانۆ ده‌هاتوچۆ دان له‌سه‌ر سه‌کۆی شانۆگه‌ریی ئه‌م جیهانه‌شدا دین و ده‌چن.

به‌لام کاتیک گه‌یشتنه کۆتاییی شانۆگه‌رییه‌که، یانی ماوه‌ی ژیانیان ته‌واو بوو، ده‌ستی ئه‌جمل جلوبه‌رگ و خشل و زێر و زیوه‌ریان له‌بهر داده‌مالی که مایه‌ی جیاوازی و دژایه‌تیان له‌سه‌ر شانۆی ژیان بوو، ئه‌وجار هه‌موویان یه‌کسان و به‌رابه‌ر له پشت شانۆ، یانی ده گۆردا بۆی راده‌کشین.»

سانکۆ گوتی: «به‌هه‌ه، چه‌ند جوانت به‌راورد کرد! هه‌رچه‌ند ئه‌م وێچواندنه شتیکی تازه نییه و من زۆر جارم ئه‌وه بیستوه، بیجگه له‌وه گۆره‌پانی ژیان وه شتیکی تریش ده‌چوین، ئه‌ویش ته‌خته‌ی شه‌تره‌نجه، یانی تا کاتیک کایه درێژه‌ی هه‌یه هه‌ر مۆره‌یه‌ک دهور و تاییه‌تمه‌ندی خۆی هه‌یه، به‌لام کاتیک کایه کۆتاییی پێ هات مۆره‌کان لیک ده‌دن و ته‌کانیان ده‌دن و ده کيسه‌یه‌کیان ده‌کهن و وه‌ک ئه‌وه وایه ده قه‌بریان هاویشته‌ن.» دۆن کیشۆت گوتی: «ده‌بینم که تۆ رۆژ له رۆژ زیاتر له ساویلکه‌یی دیتته دهره‌وه و عاقلتر و به‌هۆشتر ده‌بی.» سانکۆ گوتی: «ئه‌لبه‌ته هه‌ر وایه، چون کاتیک ده‌ستی من ده‌گاته گه‌نجینه‌ی عه‌قل و زانایی جه‌نابت، ده‌بی شتیکی به‌قامکه‌کانمه‌وه بنووسی. زه‌وی قاقیر و کرا ل کاتیک په‌ین و کوودی بده‌یه‌ی سه‌ره‌نجام به‌ره‌م ده‌دا. مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه که هاوده‌می به‌پێزتان دروست وه‌ک ئه‌و په‌ینه وایه که درابیتته می‌شکی بێ حاسل و بێ به‌ره‌می من و تێپه‌رپوونی زه‌مان یانی ئه‌و رۆژانه‌ی ده‌خزمت تۆدا رام بواردوه، وه‌ک زه‌رعاتیکی وایه که ده‌و زه‌وییه‌دا چێندرابی. له‌م حاله‌دا هیوادارم که ئه‌م زه‌وییه حاسل بدا و حاسلیکی بدا که خێر و به‌ره‌که‌تی بۆ هه‌موو لایه‌ک تێدا بی.»

دۆن کیشۆت به‌و رسته و ده‌سته‌واژه ئه‌دیبا‌نه و زانایانه‌ی سانکۆ، قاقا پێکه‌نی، به‌لام ئه‌وه‌ی که سانکۆ ده‌یگوت، سانکۆ پیشکه‌وتنی وه ده‌ست هیناوه به‌پروای ئه‌و راست بوو، چون جاروبار سانکۆ وه‌ها ژیرانه قسه‌ی ده‌کرد که ده‌بووه هۆی سه‌رسوورماویی ئه‌ریابه‌که‌ی. هه‌ر چه‌ند کاتیک ده‌یویست به‌زبانکی رازاوه و په‌وان قسان بکا وه‌ک خۆپێندکارانیک که ده‌یانه‌وی له ئازموونه گرینگ و کۆتاییه‌کاندا به‌شداری بکه‌ن، گێژ ده‌بوو

و له کۆتاییی قسه‌کانیدا ده‌گه‌یشته جیه‌ک که له ترۆپکی ساویلکه‌یییه‌وه ده‌که‌وته گێژاوی نه‌زانی خۆیه‌وه. شتیکی که سانکۆ زۆری تێدا شاره‌زا بوو، وه ده‌ئاخاوتندا خۆی پێوه راده‌نا، هینانه‌وه‌ی په‌ندی کۆن و قه‌دیمی بوو که له جێی خۆیدا یا بێجێ ده‌یگوتن، هه‌روه‌ک ئا ئیستا دیتوو‌مانه‌وه له‌مه‌و پاشیش ده‌گه‌ل ئه‌م داستانه تووشیان ده‌بین.

ئه‌م وتووێژانه و ئاخاوتنی له‌م چه‌شنه، گۆنگه‌لخوازانی ئیمه‌ی تا به‌شیک له شه‌و تێپه‌ر بوو به‌خۆیه‌وه مه‌شغوول کرد. سه‌ره‌نجام وه‌ختی ئه‌وه‌هات که سانکۆ به‌قه‌ولی خۆی، په‌رده‌کانی سه‌رچاوی داباته‌وه. ئه‌و هه‌رکات خه‌وی ده‌هات ئه‌و زاراوه‌ی ده‌کار ده‌کرد. له‌به‌رئه‌وه کۆپانی له پشت که‌ره‌که‌ی داگرت و به‌ره‌لدا‌ی کرد تا به‌ئازادی له‌و ده‌قه‌ره بله‌وه‌رێ. به‌لام سانکۆ زینی له پشت رۆسی نانت دانه‌گرت، چون ئه‌ریاب ده‌ستوری پێ دابوو که هه‌ر کات له سه‌هرادا مانه‌وه و نه‌چوونه ژێر میچی خانووبه‌ره‌یه‌ک به‌پێی دابونه‌ریتی به‌جێ ماو له پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی قه‌دیم ئه‌سپی پالنه‌وان ده‌بی به‌زین و به‌رگه‌وه ئاماده‌ بی.

ئه‌لبه‌ته لغاو له زاری ئه‌سپ دهره‌ینان و هه‌لاوه‌سینی به‌قه‌لپووزی زینه‌وه ئیرادیکی نه‌بوو، به‌لام زین له پشت ئه‌سپ داگرتن هه‌رگیز په‌وا نه‌بوو. به‌هه‌رحال سانکۆش هه‌ر وای کرد یانی لغاوی له زاری رۆسی نانت دهره‌ینا، تا‌کو ئه‌ویش ئازاد بی، وه ئه‌لبه‌ته پێوه‌ندیی دۆستانه‌ی نیوان که‌ری سانکۆ و رۆسی نانت له‌عالمی خۆیدا زۆر تۆکمه و پته‌وه‌ بوو. به‌ئهن‌دازه‌یه‌ک تۆکمه و ریشه‌دار بوو که ئه‌گه‌ر حیکایه‌تی که‌سانیک که سینه به‌سینه له باوکانی خۆیان بیستبوویان باوه‌ر بکه‌ین، نووسه‌ری ئه‌م داستانه راستینه چه‌ند به‌شی کتێبه‌که‌ی خۆی بۆ باسی تێروته‌سه‌لی ئه‌م دۆستی و پێوه‌ندییه ته‌رخان ده‌کرد، به‌لام له پاشان بۆ ئه‌وه‌ی لایه‌نی ریز و ئه‌ده‌بی بۆ ئه‌م مێژووه حه‌ماسی و قاره‌مانیه‌ی راگرتی، ئه‌و به‌شانه‌ی له کتێبی خۆی قرتاند. ده‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا جاروبار نووسه‌ری داستان برپاری خۆی فه‌رامۆش ده‌کا و بۆ نمونه‌ی ده‌نووسی کاتیک ئه‌و دوو حه‌یوانه بی ئازاره ده‌گه‌یشتنه لای یه‌کتر و دهره‌تێکیان وه ده‌ست دینا، به‌ئیشتیا یه‌کتریان ده‌خوړاند و کاتیک هه‌ر دووکیان ماندوو ده‌بوون و خو‌رووی له‌شیان ده‌شکا، رۆسی نانت ملی خۆی به‌شکلی خاچ داوێشته سه‌ر ملی که‌ره‌که به‌حاله‌تیک که به‌ئهن‌دازه‌ی نیو مه‌تر سه‌ری له‌و لاره‌ی تێ ده‌په‌ری و له‌و حاله‌دا هه‌ردووکیان چاویان ده‌عه‌رزێ ده‌بیری و سی رۆژی ته‌واو له جیگه‌ی خۆیان نه‌ده‌بزووتن، یا لانی که‌م تا که‌سیک کاری پێیان نه‌بوو، یان برسیه‌تی گوشاری بۆ نه‌ده‌هینان، هه‌ر به‌و حاله‌ته ده‌مانه‌وه. نووسه‌ری داستان، وه‌ک ده‌لێن، دۆستایه‌تی و

هۆگری ئەو دوانەى وهك دۆستایهتی نیوان نیسوس^(۳۰۵) و ئۆریال^(۳۰۶) یا دهگه‌ل نیوان خوئشى و دۆستایهتی ئۆریست^(۳۰۷) و پیلاله هه‌لسه‌نگاندوو. ئەگەر وابى، ئەو بهو هه‌لسه‌نگاندنه‌ى خوئى توانیویهتی نیشان بدا كه دۆستایهتی ئەم دوو هه‌یوانه بى ئازاره تا چ رادهیهك تۆكمه و گهرم بووه، تا هه‌م نه‌زهرى ئافهرین و سه‌رسورمانى عاله‌م بۆ لای ئەم خوئشه‌ویستی و سه‌فایه رابكیشى و هه‌م هۆكار و ئەسه‌بابى شه‌رم كردنى ئاده‌میزاده‌كان كه تا ئەو رادهیه له راکرتن و پته‌و كردنى دۆستایه‌تى و خوئشه‌ویستى خوئیان غافلن، بێك بێنى. به‌ده‌به‌ر چاو گرتنى ئەم خاله‌یه كه ده‌لێن «بالنده له كوئى بزانی لقه‌دار بۆی ده‌بیته قه‌فه‌س» یا ئەم په‌نده‌یان داناوه كه ده‌لێ «بوومه دۆستى هه‌ر كه‌سێك، لێم بوو به‌قه‌سته سه‌رێك»^(۳۰۸). له لایه‌كیشه‌وه نابى پێمان وابى كه نووسه‌ر به‌هه‌لسه‌نگاندنى دۆستایه‌تی ئەم دوو هه‌یوانه، ده‌گه‌ل دۆستایه‌تی ئاده‌میزاده‌كان له رێگه‌ى راست لای داوه، چون مرۆفه‌كان زۆربه‌ى ئاگاییه‌كانى ژیان و زۆر شتى گرینگى تریش له هه‌یوانه‌كان فێر بوون؛ بۆ نموونه له حاجى له‌گه‌گ خاوین كردنه‌وه، له سه‌گ رشانه‌وه و ئەمه‌گناسى، له قورینگ و شیارى و ئاگه‌دارى، له مێرووله‌ تیبینى دوارۆژ، له فیل شه‌رم و هه‌یا و له ئەسه‌ب وه‌فادارى و نه‌جیب بوون فێر بوون.

سه‌ره‌نجام سانكۆ له بن دارىكى گه‌وره‌ى چۆپه‌مۆ كه‌وت و خه‌وى به‌سه‌ردا هات و دۆن

۳۰۵- نیسوس: Nisus لاویكى خه‌لكى ترۆوا كه به دواى «ئهنه» دا رۆیشه‌ ئیتالیا. دۆستایه‌تی ئەم لاوه ده‌گه‌ل دۆریال له سه‌ر زارى هه‌موو عاله‌م بوو. ویرزىل شاعیرى مه‌شه‌هورى رۆم ئەم بابته‌ى له شاكارى خوئى به ناوى «ئهنه‌ئید» دا هه‌تا هه‌تایى كردوه.

۳۰۶- ئۆریال Eurycle یه‌كێك له سى گیانه‌هه‌رى ئەفسانه‌یى دنیای قه‌دىم كه ده‌یان‌توانى هه‌ر كه‌س چاویان لى بكا بیکه‌نه به‌رد. به‌تایبه‌تى «میدووز» خوشكى گه‌وره‌ زۆرتره له «ئۆریال» و «سیتنۆ» ئەم تواناییه‌ى هه‌بوو. «میدووز» هه‌ر ئەو كه‌سه‌یه كه به ده‌ست پێرسه Peresee پاله‌وانى یونانى كوژرا.

۳۰۷- ئوریست Oreste كورى «ئاگامېنتۆن» پاشای «لاسه‌دېمۆن» كه ده‌گه‌ل خوشكى خوئى بوونه هاوده‌ست و داىكى خوئى به تۆله‌ى باوكى كوشت. دۆستایه‌تی ئەو ده‌گه‌ل بیلاد خوشكه‌مێردى خوئى، بووه‌ته په‌ند و له‌سه‌ر زارانه.

۳۰۸- ئەسلى په‌نده‌كه به‌م جوړه‌یه «له دۆست چ ده‌گا به دۆست بێجگه له بزماریك ده‌چاودا؟» خوالخۆشبوو محه‌مه‌دى قازى بهو نیه‌و شیعره‌ فارسىیه وه‌ریگێراوه: «دوستى باهر كه كردم خصم مادرزاد بود» منیش ئەو په‌نده‌م بۆ دروست كرد «بوومه دۆستى هه‌ر كه‌سێك لێم بوو به قه‌سته‌سه‌رێك» مه‌به‌ست له قه‌سته‌ سه‌ر دوزمنى قه‌سته‌ سه‌ره. (وه‌رگێر)

كیشۆت له بن دار به‌روویه‌كى كۆنسال تخیل^(*) بوو. پاله‌وان هه‌شتا چاوه‌كانى لێك نه‌نابوو كه له نه‌كاو ده‌نگێك له پشت سه‌رییه‌وه راي چله‌كاند، ده‌سته‌به‌جى راست بووه‌وه و ده‌رووبه‌رى چاو لى كرد، بۆ ئەوه‌ى بزانی ده‌نگ له كوئیه دى. چاوى به‌دوو سوار كه‌وت و كاتێك گوئى هه‌لخست بیستی كه یه‌كێك له‌وان له زین خزییه‌ خوار و به‌وى تری گوت: «هاورێ پیاوه به‌وه‌وسارى بارگینه‌كان داماله، ئەم شوئینه وه‌ك دیاره هه‌م له‌وه‌رێ خوئشى بۆ ولاغه‌كان^(*) هه‌یه و هه‌م بۆ فكر و خه‌یاله‌ عاشقانه‌كه‌ى من بیده‌نگ و ئارامه.» هه‌ر ئەوه‌ى گوت و له‌سه‌ر چیمه‌نه‌كه راکشا، ئەوجار نه‌ناسراو چه‌كى به‌ره‌نگاریى خوئى وه ده‌نگ هه‌ینا. دۆن كیشۆت له ده‌نگى چه‌كه‌كانی‌را تى گه‌یشت كه نه‌ناسراو ده‌بى پاله‌وانىكى سه‌رگه‌ردان بى. له سانكۆ نيزك بووه‌وه و باسكه‌كانى راتله‌كاند و به‌زه‌حمه‌ت وه خه‌به‌رى هه‌ینا. پاشان به‌سه‌رت به‌گوئى گوت: «سانكۆ، براكه‌م سانكۆ، هه‌سته كه گۆنگه‌لێكمان بۆ ساز بووه.» سانكۆ گوتى: «جعل الله بالخير!» (خودا وه‌خێرى گێرێ)، به‌لام ئەریاب كوا له كوئى؟» دۆن كیشۆت گوتى: «له كوئى؟ سه‌رت وه‌رسوورینه و چاو له‌و لا بکه تا ببینی كه پاله‌وانىكى سه‌رگه‌ردان له‌وئى راکشاوه و وه‌ك من بزائم، نابى پیاویكى شاد و دلخۆش بى، چون من خۆم دیتم له‌سه‌ر زینه‌وه خوئى خلیسكانده خواره‌وه و ده‌سته‌به‌جى بۆى تخیل بوو. كاتیکیش به‌عه‌رزدا كه‌وت گوئیم له ده‌نگى چه‌كه‌كانى بوو.» سانكۆ گوتى: «ئیه‌و له‌به‌ر چى ده‌لێن ئەوه رووداویکه؟» دۆن كیشۆت گوتى: «من قه‌ت نالیم ئەوه گۆنگه‌لێكى ته‌واوه، به‌لام ده‌لیم ئەوه سه‌ره‌تای گۆنگه‌لێكه، چون هه‌موو گۆنگه‌له‌كان به‌م جوړه ده‌ست پى ده‌كهن. به‌لام سانكۆ، بى ده‌نگ به، با گوئى هه‌لبخه‌ین؛ به‌بروای من ئەو كابراییه خه‌ریكى كۆك كردنى روباوب یا چه‌نگه و له گه‌روو ساف كردنیرا وئى ده‌چى كه خوئى بۆ ئاوازێك ئاماده ده‌كا.» سانكۆ گوتى: «راست ده‌كه‌ى و ئەم پیاوه ده‌بى پاله‌وانىكى عاشق و دلسووتاو بى.» دۆن كیشۆت گوتى: «له دنیادا پاله‌وانێك نییه كه عاشق نه‌بى، به‌هه‌رحال گوئى بگه‌ین و كه ده‌ستى كرد به‌خویندن ئیمه ده‌توانین لێى حالى بین و ده‌فكره‌كانى بگه‌ین، چون گوتووایانه كاتیک كاسه‌ى دل له غه‌م و په‌ژاره لیورێژ بوو ئەوده‌م زبان هاوارى به‌رز ده‌بیته‌وه.» سانكۆ ده‌یویست له وه‌لامى ئەریابدا شتێك بلێ، به‌لام ده‌نگى «پاله‌وانى می‌شه» Chevalierde Boege كه نه‌ زۆر خوئش بوو، نه‌ زۆریش ناخۆش، ئەوى له‌و كاره گێراوه. هه‌ر دووكیان به‌سه‌رنجه‌وه گوئیان هه‌لخست و بیستیان كه كابرا ئەو غه‌زه‌له‌ى به‌سۆزه‌وه ده‌خوینده‌وه.

غه‌زه‌ل

«ئەى خاتوونه‌كه‌م، ئەو رێگه‌یه‌ى مه‌یل و خوازی تۆى پێدا ده‌روا، كامه‌یه‌؟ تا

منیش ویست و ئیرادهی خۆم بکه‌مه ریبواری ئەم ریگه‌یه، وه‌ها که به‌قه‌ده‌ر سه‌ره‌موویه‌ک لێی لانه‌ده‌م.

«ئەگەر ئیرادهی تۆ ئەوهی دلخوازه که من بمرم و پازی شه‌هید بوونم شاراوو بی، هەر له‌م ساته‌وه به‌کوژراوم بزانه و ئەگەر ده‌ته‌وئ ئەم رازه به‌باریکی سه‌یره‌سه‌مه‌ردها به‌تۆ بلێم، وه‌ها ده‌که‌م که ته‌نانه‌ت ئەوین خۆی به‌لایه‌نگری من هه‌لسی و هاوار و فیغانم به‌گوئی تۆ بگه‌یه‌نی.»

«من له‌ ناو کووره‌ی ئەزموونی دژه‌کاندا، هه‌م مۆمی نهرم و هه‌م ئەلماسی سه‌ختم، وه‌ گیانم ده‌ به‌رامبه‌ر یاسا‌کانی ئەویندا خۆی راگرته‌وه‌ه.

«من دلێ خۆم، چ نهرم و چ سه‌خت، به‌تۆ پیشک‌ه‌ش ده‌که‌م، تۆش ده‌ته‌وئ بیه‌هوده بیتاشه‌ه یا هه‌رچی دلخوازته له‌سه‌ری هه‌لکه‌نه، وه‌ من سویند ده‌خۆم ئەو نه‌خش و نیگاره‌ بۆ هه‌تا‌هه‌تا هه‌لبگرم.»

«پال‌ه‌وانی میشه» ئاوازی خۆی به‌هه‌ناسه‌یه‌کی سارد، که ده‌تگوت له‌ قوولایی جه‌رگیه‌وه هاتووته‌ ده‌ر، کو‌تایی پی هینا و ئه‌وجار پاش چه‌ند ساتیک بیده‌نگی به‌ئا‌هه‌نگیکی پر سۆز و ده‌ردناک هاواری لێ هه‌ستا و گو‌تی: «ئە‌ی بی وه‌فاترین و جوانترین ژنی عاله‌م، ئە‌ی مه‌کو‌ی ئارامی و سه‌فا و خۆشه‌ویستی، ئە‌ی کاسیلده‌ی فاندالی Cassildee de Vandalie چون شتی وا ده‌بی که تۆ به‌ره‌نج و ئەشکه‌نجه‌ی من پازی بی و ئەم پال‌ه‌وانه‌ دیل و به‌خسیره‌ی خۆت ده‌سه‌فه‌ر و چله‌کیشییه سه‌خت و په‌یتاپه‌یتا‌کاندا و ده‌کاره‌ دژوار و تا‌قه‌ت به‌زینه‌کاندا تیک هه‌لگی‌ینی و نابوودی که‌ی؟ ئایا هه‌یشتا به‌س نییه که من ئەو هه‌موو پال‌ه‌وانانه‌ی ناواری Navarre و لیئۆنیر Leonere و تارتیزین Tartesien و کاستیل و ئەو هه‌موو دلاوه‌ر و پال‌ه‌وانانی مان‌ش به‌زۆر وه‌قسه‌ بێنم که تۆ جوانترین خاتوونی جیهانی؟» دۆن کیشۆت خۆی بۆ رانه‌گیرا و هاواری لێ به‌رز بووه‌وه: «ئای، ئەو یه‌که‌ت وانه‌بوو چون من یه‌کتیک له‌ پال‌ه‌وانانی مان‌شم و هه‌رگیز به‌عومری خۆم ددانم به‌شتیکی وادا نه‌هیناوه. یانی من، نه‌مه‌ده‌توانی و نه‌ده‌بووایه ددان به‌شتیک دابنێم که دژی جوانی و دل‌به‌ری گراویی خۆشه‌ویستم بی. سانکو هه‌یج ئاگات لێ یه‌ ئەم پال‌ه‌وانه‌ ورینه‌ی ده‌کا؟ به‌لام باشت‌ر ئەوه‌یه باش گو‌ی بگرین به‌لکو زۆرتر بزانی چ جو‌ره بنیاده‌می‌که.» سانکو گو‌تی: «بێگومان هەر وایه چون ئەو جو‌ره‌ی ئەو ده‌ستی پی کردووه کاری گازنده و گله‌یییه‌که‌ی مانگی‌ک ده‌کیشی.»

به‌لام وا نه‌که‌وته‌وه که سانکو ده‌یگوت، چون «پال‌ه‌وانی میشه» هەر که بیستی له

ده‌وربه‌ری ئەوا یه‌کتیک قسان ده‌کا ده‌ستی له‌ ناله و گریان هه‌لگرت و له‌ جپی خۆی راست بووه‌وه و به‌ئا‌هه‌نگیکی به‌ئه‌ده‌ب و مه‌حه‌که‌م گو‌تی: «کی لیره‌یه؟ ئایا له‌ ژماری دلخواشان، یا دل به‌خه‌مان؟» دۆن کیشۆت که دیتی نه‌ناسراو ئاوا به‌ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌ت و غه‌مناکیه‌وه قسان ده‌کا، لێی نیزیک بووه‌وه و سانکو ده‌گه‌لی که‌وت. پال‌ه‌وانی خه‌مناک باسکی دۆن کیشۆتی گرت و گو‌تی: «حه‌زته‌ی پال‌ه‌وان فه‌رموو دانیشه‌! ئەوه‌ی که من به‌ریزت‌انم به‌پال‌ه‌وان ناو برد و توانیم مه‌زه‌نده بکه‌م که بی شک ده‌بی کاری پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان‌تان کردبیت‌ه پیشه‌ی خۆتان، ته‌نیا له‌به‌رئه‌وه‌یه که ئیوه له‌ شوینیک ده‌بینم که هاو‌ده‌م و هاو‌ریه‌که‌تان بێجگه له‌ ئارامی و ته‌نیایی و بیده‌نگی نییه شوینیکی وه‌ک ئیره‌ مزله‌گی ئاسایی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردانه.» دۆن کیشۆت له‌ وه‌لامدا گو‌تی: «راستت بو‌ی، من پال‌ه‌وانیکی سه‌رگه‌ردانم و کاریکیشم بێجگه له‌وه نییه، هەر چه‌ند غه‌م و ده‌رد و په‌نج کیشان له‌ پو‌حمدا هه‌یلانه‌یان کردووه، به‌لام نه‌یان‌توانیوه هه‌ستی به‌زه‌بی و خۆشه‌ویستی بۆ موسیبه‌ت و دامایی دیت‌ران له‌ دل‌م ده‌رباو‌یژن. له‌ رووی ئەو بابه‌ته‌ی که به‌ئاواز خویندت تی گه‌یشتم که تۆ دل‌داری، ده‌رده‌که‌ت ده‌ردی ئەوینه، یانی له‌ ئەوینه‌وه سه‌رچاوه‌ی گرتووه. ئەویش ئەوینیک که به‌رامبه‌ر به‌یاریکی بی به‌لێن و بی وه‌فا هه‌تانه و ناوی ئەویشته ده‌گه‌ل ناله و گازنده‌کانت به‌سه‌ر زاریدا هات.»

له‌و کاتی‌دا که ئەو دوو پال‌ه‌وانه گه‌رمی ئەو قسانه بوون، هه‌ردووکیان له‌ ته‌نیشته یه‌کتی له‌سه‌ر زه‌ویی په‌ق دانیشته‌بوون، هه‌ر دووکیان به‌عه‌قل و هۆش ساغ و سلامه‌ت بوون و ئاشتی و برایه‌تی ده‌نیوانیاندا به‌رقه‌رار بوو، به‌جو‌ریک که هه‌یج که‌س بی‌ری بۆ ئەوه نه‌ده‌چوو که روژ بووه‌وه به‌گژ یه‌کدا دین و سه‌ر و گو‌یلاکی یه‌کتر تیک ده‌که‌نه‌وه. پال‌ه‌وانی میشه له‌ دۆن کیشۆتی پرسی: «جه‌نابی پال‌ه‌وان، ئایا هه‌یج وا هه‌بووه که به‌هه‌لکه‌وت عاشق بو‌ی؟» دۆن کیشۆت گو‌تی: «به‌ئێ، به‌ده‌ختانه من عاشقم. هەر چه‌ند غه‌م و په‌ژاره‌یه‌ک که له‌ ئەوینیکی خاوین و به‌جی هه‌لستێ خۆی نیعمه‌ت و به‌ره‌که‌ته، نه‌ غه‌م و په‌ژاره‌هه‌ی پال‌ه‌وانی میشه گو‌تی: «ئەوه‌ی فه‌رمووت به‌ته‌واوی دروسته و ده‌جیتی خۆی دایه به‌و مه‌رجه‌ی سارد و س‌ری و نامیهره‌بانیی دل‌به‌ر، عه‌قل و هۆشمان له‌ ناو نه‌با و تووشی دیوانه‌یی‌مان نه‌کا. ده‌نا له‌وانه‌یه ده‌رد و په‌ژاره‌ی ئەویندار بگاته جیگه‌یه‌ک که کار بکیشیت‌ه تۆله سه‌ندنه‌وه.» دۆن کیشۆت گو‌تی: «من هه‌رگیز نه‌که‌وتوو‌مه به‌ر زه‌بری بی به‌زه‌یی گراویی خۆم.» سانکو که له‌ نیزیک دۆن کیشۆت دانیشته‌بوو هه‌لی دایه: «به‌ئێ منیش هەر وا تی ده‌گه‌م. چوون خاتوونی ئیمه ده‌لێی مه‌ری خودایه و له‌ پۆنی که‌ره‌ش نهرم و له‌تيفتره.» پال‌ه‌وانی میشه پرسی: «ئایا

ئەو پیاوھ مەیتەری ئیوھیه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «بەلێ خۆیتەتی.» ئەناسراو گوتی: «من بەدریژایی تەمەنی خۆم مەیتەری وام نەدیوھ کە کاتیک ئەرباب قسان دەکا، ھەڵداتە قسان و زاتی بی، شتیک بلێ. چاوا لە مەیتەری من بکەن کە بەقەد و قەوارە لە دایک و بابی خۆی گەورەترە، بەلام با بویرێ لئوی ببزیوێ و ورتە ی لەبەر بی.» سانکۆ ھاواری لێ بەرز بووھوھ کە: «بەلێ بەلام من قسە دەکەم و نە تەنیا لە لای ئەرباب بەلکو لە لای خەلکی تریش قسان دەکەم؛ تەنانت دەمەوێ بلێم کە ... لا الھ الا اللھ! ... وا باشترە دەست بەردار بێ، دەنا ھەرچی زۆتر چیلە تێ وەر دەم بۆگەنیوی زۆتر بەرز دەبیتەوھ.»

لەو کاتەدا مەیتەری پالەوانی مێشە، دەستی درێژ کرد و باسکی سانکۆی گرت و گوتی: «مامە، وەرە پیکەوھ بچینە شوینیک و دوو بەدوو بەمەیلی دلی خۆمان قسان بکەین و ئەربابەکانمان لیان گەریین، بەکەیفی دلی خۆیان باسی دلداری بکەن. من بەلینیت پی دەدەم رۆژ ھەلێ و ئەوانە ھیشتا ناگەنە کۆتایی داستانەکیان.» سانکۆ گوتی: «زۆرم پی خۆشە، ئامادەم و من بەجەنابتان دەلێم کە کیم تا ببینی کە من لە نیو مەیتەرانیکدا کە توانایی نوتق و بەیانیاں ھەیە، بەدوازە کەس حیسابم یا خیر!» دوو مەیتەر بەدوای ئەو قسەدا لەو شوینە دوور کەوتنەوھ و وتووێژیکیان پیکەوھ دەست پی کرد کە بەپێچەوانە ی وتووێژە وشک و پەسمییەکی ئەربابەکانیان زۆر شیرین و دلچەسپ (*) بوو.

دریژە داستانی پالەوانی مێشە و وتووێژی

شیرین و دلچەسپی دوو مەیتەرەکان پیکەوھ

پاش ئەوھ ئەربابەکان و مەیتەرەکان بەم شیوھێ لیک جیا بوونەوھ و ھەر کام لە شوینیک جیگر بوون، مەیتەرەکان سەربردە ی خۆیان بۆ یەکتەری گێراوھ و ئەربابەکانیش لەسەر قسە ی ئەوین و دلداری رۆشستن؛ بەلام ئەم مێژووھ گەورە دەپیشدا قسە ی مەیتەرەکان دەگێریتەوھ و پاشان ئاوری لە ئەربابەکان دەداتەوھ. بەلێ جا، وەک لەم مێژووھدا ھاتووھ مەیتەرەکان کاتیک ھیندیک لە ئەربابەکان دوور کەوتنەوھ، مەیتەری پالەوانی مێشە دەپیشدا دەستی پی کرد و بەسانکۆی گوت: «حەزرتی ئاغا، لە راستیدا ئیمە کە مەیتەری پالەوانانی سەرگەردانمان کردووھتە پیشە ی خۆمان، ژیانیکی سەخت و پر لە کوێرەوھریمان ھەیە. برۆا بکە ئەگەر خەلک بلێن ئیمە تووشی ئەو لەعەنەتە ھاتووین، کە خودا لە باوک و دایکی ھوھلیمان یانی ئادەم و حەوای کرد و ئیمە کەسانیکین کە نانەکەمان بەئارەقی نیوچاوان و دەدەست دەکەوێ، درۆیان نەکردووھ.» سانکۆ گوتی: «نەک ھەر ئارەقە ی نیوچاوان دەتوانن بلێن بەقیمەتی سربوون و شەختە لیدان و سەھۆلبەندان لەشمان ئەم پاروونانە بەژەھری مار دەکەین، چون لەم جیھانە گەورەیدا چ کەسێک بەقەدەر مەیتەرائی پالەوانانی سەرگەردان بەگەرما و سەرما دەچەوسینەوھ؟ دیسان ئەگەر نانمان خورادبا یە قەیدی نەدەکرد، چون وەک پەندی مەعرووف دەلی، ئەوھ ی نانی ھەبی غەمی گیانی نابێ، بەلام زۆر وادەبی کە ئیمە رۆژیک یا تەنانت دوو رۆژیش زەوادی نابیرین و بیجگە لە ھوای ئازاد شتیکمان وە دەست ناکەوێ رۆژووی پی بکەینەوھ.» مەیتەری پالەوانی مێشە گوتی: «دیسان ئەوانە ی گوتت بەھیوای پاداشیک کە ئیمە چاوەروانی دەکەین قبوول دەکرین، چون ئەگەر پالەوانە سەرگەردانەکی خزمەتی دەکەین، سەپلە و ناسپاس نەبی، زۆری پی ناچی دەبینە حاکمی دورگە یەک کە ویستی ئیمە یە، یا کۆنت نشینیکی ئابروومەند، بەپاداش وەردەگرین.» سانکۆ گوتی: «من لە سەرەتاوھ بەئەربابی خۆم گوتووھ، من بەدورگە یەک رازیم و ئەربابەکەشم ئەوھندە نەجیبەکە چەنای چەند جار بەلینی دورگە یەکی پی داوم. مەیتەری پالەوانی مێشە گوتی: «وھ بەلام زەحمەت و کوێرەوھرییەکانی من بەکەشیش

نشینیك قهره‌بوو ده‌كریته‌وه و ئه‌ربابه‌كه‌شم ئه‌م كه‌شیش نشینه‌ی پئی داوم.» سانكۆ به‌دهنگی بئند پرسی: «سه‌یره! مه‌گه‌ر ئه‌ربابی تۆ له‌ پالئه‌وانانی رۆحانییه‌ كه‌ ئه‌مجۆره‌ خه‌لاتانه‌ بدن به‌مه‌یته‌ری نه‌جیب و میهره‌بانی خۆیان؟ ئه‌ربابی من به‌په‌پچه‌وانه‌، رۆحانی نییه‌، ده‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا له‌ بیرمه‌ كه‌ هیندیك له‌ پیاوانی زانا و هۆشمه‌ند، هه‌ر چه‌ند به‌بروای من نییه‌تیان پاك نه‌بوو، ده‌یانویست پێشنیازی پئی بکه‌ن، ببیته‌ ئۆسقۆف، به‌خته‌وه‌رانه‌ ئه‌وه‌ نه‌یویست بێجگه‌ له‌ ئیمپراتۆر ببیته‌ شتیکی تر. وه‌ من چون ده‌خۆم رانه‌ده‌دی كه‌ له‌ ریگه‌ی کلیساوه‌ داها‌تیک بۆ خۆم دا‌یبن بکه‌م، له‌ ترسان چه‌مینم نه‌بوو كه‌ نه‌كا ئه‌رباب هه‌وه‌سی کلیسا له‌ كه‌له‌ی بدا و ده‌سته‌ شكاو بم. به‌هه‌رحال پێویسته‌ به‌رێزتان شتیك بزانه‌ن كه‌ من هه‌ر چه‌ند به‌روالته‌ت مرۆفم، به‌لام له‌ واری چوونه‌ ناو کلیساوه‌ حیوانم.» مه‌یته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «ده‌گه‌ل ئه‌وانه‌شدا راستی ئه‌وه‌یه‌ كه‌ جه‌نابتان به‌هه‌له‌ چووی، چون ده‌سه‌لاتداریی دورگه‌كان هه‌موویان نان و ئاویان لی هه‌لئاوه‌ری. هیندیك له‌وه‌ ده‌سه‌لاتداریانه‌ ده‌گه‌ل نه‌داری و ده‌سته‌نگی تیکه‌لاون و هیندیکیان تیکه‌لاوی غه‌م و په‌ژاره‌ و مالیخولیان؛ هیندیکیان به‌ته‌واوی به‌ره‌می په‌پچه‌وانه‌یان لی ده‌كه‌ویته‌وه‌ و ئه‌وانه‌ش كه‌ بناغه‌یه‌کی پته‌وتر و جه‌لال و شكۆیه‌کی زۆرتریان هه‌یه‌ باریکی قورسی غه‌م و په‌ژاره‌ و زه‌حمه‌ت و كوێره‌وه‌رییان به‌داوه‌ هه‌یه‌ و ئه‌م باره‌ش ده‌كه‌ویته‌ سه‌ر شانی ئه‌وه‌ چاره‌ره‌شه‌ بئی ئه‌نوايه‌ كه‌ قورعه‌ی ده‌سه‌لاتداری به‌ناوی ئه‌وه‌ لی ده‌دری. سویند به‌راستی، ئه‌گه‌ر ئی‌مه‌ كه‌ ئه‌وه‌ شوغله‌ له‌عه‌نتیه‌ی مه‌یته‌ریمان ره‌چاو كردووه‌ گه‌رابینه‌وه‌ گونده‌كه‌ی خۆمان و سووكه‌له‌ كاریکی وه‌ك راو، یا ماسی گرتنمان هه‌بوویه‌، هه‌زار جار لێره‌ چاتر بوو؛ ئاخ‌ر من له‌ تۆ ده‌پرسم كامه‌ مه‌یته‌ر له‌ دنیا‌ده‌توانی بدۆزییه‌وه‌ كه‌ هه‌رچه‌ندیش فه‌قیر و نه‌دار بئی، بارگینیکی مرده‌لوخه‌ و جووتیکی سه‌گی راوی و قولاییکی ماسی گرتنی نه‌بئی كه‌ له‌ گونده‌كه‌ی خۆیدا سه‌رگه‌رم بئی؟» سانكۆ گوتی: «من ئه‌وانه‌ی گوتت هه‌موویانم هه‌یه‌، گه‌رچی راسته‌ كه‌ بارگینم نییه‌، به‌لام كه‌ریكم هه‌یه‌ كه‌ دوو ئه‌سپی وه‌ك ئه‌وه‌ی ئه‌ربابه‌كه‌م سواری ده‌بئی دینی و حازر نیم ده‌گه‌لئ بگۆرمه‌وه‌، ئه‌گه‌ر چوار ته‌غاریشم(*) جۆ له‌سه‌ر بداته‌وه‌! جه‌نابت ئه‌گه‌ر بته‌وی له‌ قیمه‌تی كه‌ره‌بۆزی من بپرسی، له‌وانه‌یه‌ پیم پئی بکه‌نی و ئه‌وه‌ی كه‌ ده‌لیم كه‌ره‌بۆز له‌به‌رئه‌وه‌یه‌ كه‌ په‌نگی كه‌ره‌كه‌م بۆزه‌. به‌لام له‌مه‌ر سه‌گی راوی، له‌ گونده‌كه‌ی ئی‌مه‌ چ زۆره‌ سه‌گی راو. به‌تایبه‌تی كه‌ راو كردن به‌تاژی خه‌لكی زۆر خۆشتره‌.» مه‌یته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «جه‌نابی ئاغای مه‌یته‌ر، راستیه‌كه‌ی ئه‌وه‌یه‌ كه‌ من لی براوم ئه‌م پالئه‌وانه‌ سه‌رگه‌ردانه‌ ده‌گه‌ل ئازایه‌تی و هونه‌رنوینییه‌ نه‌فامانه‌كانی خۆیان

به‌جی بیلّم و بگه‌ریمه‌وه‌ گونده‌كه‌م و سه‌ره‌رستی و پیراگه‌یشتنی زاړه‌كه‌ گچكه‌كانم وه‌ عۆده‌ بگرم، چون سئی منالی سه‌روپه‌چكه‌م هه‌یه‌ كه‌ له‌ مرواریی رۆژه‌لات جوانترن.» سانكۆ گوتی: «من دوو منالّم هه‌یه‌ كه‌ ده‌توانم به‌پایان پێشكه‌ش بکه‌م. له‌وانه‌ كچیکم هه‌یه‌ كه‌ ده‌مه‌وی به‌په‌پچه‌وانه‌ی ویستی دایكه‌ سه‌هه‌نده‌كه‌(*) ی وای بار بێنم كه‌ له‌ داها‌توودا به‌هیوای خودا ببیته‌ كۆنتیسی نمونه‌. «مه‌یته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ پرسی: «ته‌مه‌نی ئه‌وه‌ كێزه‌ كه‌ ده‌ته‌وی بیکه‌یه‌ كۆنتیسی چه‌ند ده‌بئی؟» سانكۆ گوتی: «پازده‌ سالّ دوو مانگ زیاتر یا كه‌متر، به‌لام ماشه‌للا قه‌دی به‌قه‌ده‌ر داری چنارو دم و چاوی به‌جوانی و ته‌پراوه‌تی به‌یانانی مانگی گولانه‌ و ده‌ هیز و تاغه‌تا حه‌مبالیکی ته‌واوه‌.» مه‌یته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «له‌عه‌نت له‌ شه‌یتان، ئه‌وه‌ سفه‌تانه‌ی تۆ له‌ودا باست كرد بۆ ئه‌وه‌ ده‌بئی كه‌ ئه‌وه‌ نه‌توانی كۆنتیسی به‌لكو ببیته‌ په‌ریزاده‌ی جه‌نگه‌لی «می‌شه‌ شین.» ئاخ‌ ئه‌وه‌ دایك قه‌حبه‌جنده‌یه‌ ده‌بئی به‌راستی چ سینگ و مه‌مك و قه‌دوبالایه‌کی هه‌بئی!» سانكۆ كه‌ هیندیك دلی ئی‌شابوو گوتی: «شان و هه‌یکه‌لی جوانه‌، به‌لام نه‌ دایکی قه‌حبه‌بووه‌ و نه‌ خۆی جنده‌یه‌ و نه‌، تا رۆژیك من ماوم و خودا بیه‌وی هیچ کامیان ده‌بنه‌ قه‌حبه‌. تكا ده‌كه‌م جه‌نابت هیندیك به‌ئه‌ده‌بتر به‌و ئاگات له‌ قسه‌كانت بئی، چون به‌رای من كه‌سیك كه‌ ده‌گه‌ل پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان ژیا‌بئی و ئی‌ره‌ و ئه‌وی کردبئی، ده‌زانئ كه‌ پالئه‌وانه‌كان چه‌نده‌ به‌ئه‌ده‌بن، ئه‌م جۆره‌ قسانه‌ نابئی بكا.» مه‌یته‌ری پالئه‌وانی می‌شه‌ گوتی: «وا ده‌رده‌كه‌وی جه‌نابت هیچ ئاگه‌داری داب و ره‌سمی په‌سندان و پیه‌ه‌لاگوتن نیت. مه‌گه‌ر نازانی كاتیك له‌ مه‌یدانی گابازیدا پالئه‌وانیك زه‌بریکی كاری له‌ گا ده‌دا و یا كه‌سیك كاریك زۆر به‌جوانی ئه‌نجام ده‌دا خه‌لك به‌شیوه‌یه‌کی ئاسایی ده‌لین: « ئاخ‌ قه‌حبه‌ دایكه‌ چ زه‌بریکی وه‌شاند، یا چ جوانی ئه‌نجام دا!» وه‌ ئه‌م واژه‌گه‌له‌ به‌روالته‌ت قسه‌ی سووك و جنیون، له‌ راستیدا پیه‌ه‌لاگوتن. كه‌ه‌وابوو ئه‌ی چه‌زهرتی ئاغا ئه‌گه‌ر ئه‌وله‌ده‌كانی تۆ نه‌توانن كاره‌كانیان وا ئه‌نجام بدن كه‌ شایانی په‌سندان و پیه‌ه‌لاگوتن بن، به‌ئه‌ولادی خۆتیان مه‌زانه‌.» سانكۆ گوتی: «ئه‌لبه‌ته‌ ئه‌گه‌ر وابئی به‌ئه‌ولادی خۆمیان نازانم و هه‌ر به‌وه‌ ده‌لیله‌ش جه‌نابت تا ده‌توانی به‌من و منالّه‌كانم و به‌ژنه‌كه‌م بلئی قه‌حبه‌دایك، چون به‌راستی هه‌ر كاریکی ده‌یکه‌ین نمونه‌ی كه‌مال و شایانی تاريف و په‌سنیکی ئه‌وه‌یایه‌. ئاخ‌! من بۆ ئه‌وه‌ی جاریکی تریش چاوم پێیان بکه‌ویته‌وه‌، له‌به‌ر خودا ده‌پاریمه‌وه‌ كه‌ خوداوه‌ند له‌وه‌ موسیبه‌ته‌ گه‌وره‌یه‌ رزگارم بكا و مه‌به‌ستم له‌وه‌ موسیبه‌ته‌، شه‌ره‌ گه‌وره‌ش ئه‌وه‌یه‌ كه‌ خودا من له‌وه‌ شوغله‌ پیسه‌، یانی مه‌یته‌ری پالئه‌وانان نه‌جات بدا. من به‌ته‌مای کیسه‌ی سه‌د ئه‌شرفی كه‌ له‌

کیوه‌کانی سیرامونادا له رۆژێکی خۆش دیتبوومه‌وه، دووباره خۆم گرفتار کرده‌وه. شه‌یتانیش ده‌ست به‌ردارم نای و ده‌و هاتوچۆیه‌دا لێروله‌وێ ئه‌و کیسه زێرهم ده‌خاته‌وه به‌ر چاو، هه‌موو جارێ ده‌لێی ده‌ستم به‌و کیسه زێرانه ده‌که‌وێ و ده‌ باوه‌شیان ده‌گرم و ده‌گه‌ل خۆم ده‌یانبه‌مه‌وه بۆ ماڵ. به‌و زێرانه ئه‌سبابی ماله‌که‌م نوێ ده‌که‌مه‌وه و که‌سب و کارێک ده‌ست پێ ده‌که‌م و به‌کورتی وه‌ک شازاده‌یه‌ک ده‌ژیم. باوه‌ر به‌رموو هه‌ر به‌و خه‌یاڵ پلاوانه‌یه که ده‌توانم ده‌گه‌ل ئه‌و ئه‌ربابه‌جلفر و ئاگا له‌ خۆنه‌ماوه به‌رێ بچم. ئه‌وه‌ش که به‌ئه‌ربابه‌که‌م ده‌لێم دێوانه و ئاگا له‌ خۆنه‌ماو، حه‌قم پێیه چون به‌راستی زۆرتر وه‌شیت ده‌چێ تا پاله‌وان. «مه‌یتهری پاله‌وانی می‌شه‌ گوتی: ئه‌وه‌ی که ده‌لێن «ته‌ماعی زۆر تێئاخ‌دین، هه‌مانه‌ دهری» هه‌ر لێروه‌ سه‌رچاوه‌ ده‌گرێ؛ ئیستا که باسی ئه‌ربابه‌کانمان هاته‌ گۆرێ، ده‌بێ بلێم هه‌چ که‌س له‌و ئه‌ربابه‌ی من شه‌یتتر، خودا دروستی نه‌کردوه، چون ئه‌و له‌ زومهری ئه‌و که‌سانه‌یه که ئه‌م په‌نده ده‌یانگرێته‌وه: «غه‌می جیرانان خواردن که‌ریش له‌ پێ ده‌ردپێی.» له‌ راستیدا ئه‌ربابی من به‌هیوای ئه‌وه‌ی که پاله‌وانێکی دێوانه بێنێته‌ سه‌ر پێی عه‌قل و فام، خۆیشی دێوانه بووه و به‌دوای شه‌تیکدا ده‌گه‌رێ که له‌وانه‌یه ئه‌گه‌ر وه‌ ده‌ستی که‌وێ په‌شیمان بێته‌وه.» سانکۆ پرسى: «چۆن! مه‌گه‌ر ئه‌ربابی تۆ عاشق بووه؟» مه‌یتهره‌که‌ی تر گوتی: «به‌لێ، ئاغا دلێ به‌ژنیک دۆران‌دوووه که خوی‌نپێژترین و دل‌په‌ترترین ژنی ئه‌م جیهانه‌یه و ناوی «کانسیله‌ده‌دۆاندالی» یه، به‌لام نه‌خۆشیی ئه‌م خانمه ته‌نیا ئه‌وه نییه، هه‌زار عه‌یبی تریشی هه‌یه. له‌وانه‌یه تا چهند سه‌عاتی تر بیه‌بین.» سانکۆ گوتی: «هه‌ر رێگه‌یه‌ک با زۆریش ساف و هه‌موار (*) بێ دیسانیش به‌رد و گه‌لمه‌تی هه‌ندیک تیدا هه‌یه که رێبوار تێیان هه‌لده‌نگوێت و به‌عه‌رزیدا ده‌که‌وێ. ئه‌گه‌ر ئاو گه‌یوه‌ته گۆیزینگی دیتران، له‌سه‌ری ئیمه تێ په‌ریوه؛ به‌پێی قاعیده خه‌لک زۆرتر به‌قولای شه‌یتیه‌وه هه‌لاوه‌سه‌ران تا به‌قولای عه‌قله‌وه. وه‌ به‌لام ئه‌گه‌ر ئه‌م گوتیه‌یه راست بێ که یارانی هاو‌ده‌رد غه‌م و په‌ژاره‌ی دل‌مان ئارام ده‌که‌نه‌وه، من ده‌بێ هیوادار بم که ده‌خزمه‌ت تۆدا له‌ بارستی (*) خه‌مان رزگارم بێ، چون تۆش ئه‌ربابیکت هه‌یه که له‌ ئه‌ربابی من که‌رتیه.» مه‌یتهری پاله‌وانی می‌شه‌ گوتی: «راسته له‌ که‌رێ که‌رتیه، به‌لام پیاویکی ئازایه، بێجگه له‌وه‌ش ئه‌وه‌نده له‌ بنه‌وپ و هه‌رامزاده‌یه که خراپی و ناجسنیه‌که‌ی به‌سه‌ر ئازایه‌تی و که‌ریه‌تییه‌که‌یدا زاله.» سانکۆ گوتی: «وای! به‌لام ئه‌ربابی من ناجسن نییه و به‌پێچه‌وانه‌وه دلێکی هه‌یه وه‌ک دلێ کۆتر، ساف و بێ شيله و پيله. نه‌ ته‌نیا ئازاری به‌که‌س ناگا، به‌لکو ده‌گه‌ل هه‌موو که‌سیش چاکه ده‌کا و له‌ سه‌رتاپای وجوویدا به‌قه‌ده‌ر سه‌ری ده‌رزى ده‌غه‌لی

و فیلبازی نییه. پیاویکی ئه‌وه‌نده ساده‌دل و خاوینه که به‌نویژی نیوه‌رۆ مندالێکی چکۆله ده‌توانێ قانیعی بکا که شه‌وه. من هه‌ر له‌به‌ر ئه‌و ساده دلێیه له‌ گلینه‌ی چاوم خۆشترم ده‌وێ و هه‌ر دێوانه‌یی و کارێکی شه‌یتانه‌ی لێ سه‌ر بدا دل‌م نایه به‌جێ بێلم.» مه‌یتهری پاله‌وانی می‌شه‌ گوتی: «برا و ئاغای من، به‌و هه‌موو قسانه‌شه‌وه که فه‌رمووت ئه‌گه‌ر کوپریک بێته‌ کوپریکشی (*) کوپریکی تر له‌وانه‌یه هه‌ر دووکیان ده‌ چالۆ بکه‌ون، که‌وابوو وا باشته‌ر من و تۆ ورده ورده و به‌ئاسپایی بین و بگه‌رێینه‌وه مالی خۆمان، چون که‌سیک که به‌دوای رووداواندا ده‌گه‌رێ هه‌میشه ده‌گه‌ل رووداوی باش و به‌که‌لک رووبه‌روو نابێته‌وه.»

له‌ مه‌ودای قسه‌ کردندا سانکۆ جار‌جار ده‌کوخی و به‌لغه‌میکی وشک و چه‌سه‌په‌نده‌ی فری ده‌دا. مه‌یتهره‌که‌ی تر ئه‌وه‌ی چاو پێ که‌وت و گوتی: «من وای تێ ده‌گه‌م هه‌نده‌مان قسه‌ کردوووه که زبانه‌مان بای رێکه‌وتوووه و به‌مه‌لاشوومانه‌وه ده‌نووسی؛ من ده‌رمانیکم به‌قاچی زینی ئه‌سه‌په‌که‌مه‌وه هه‌لواسیوه که ناهیلێ زبان به‌مه‌لاشووه‌وه بنووسی و تامیشی ناخۆش نییه.» مه‌یتهر ئه‌وه‌ی گوت و یه‌ک پێ راسته‌وه بوو، پاش کورته ساتیک به‌مه‌شکه‌یه‌ک شه‌رابی سوور و بابۆله‌یه‌ک نانی شیرین که پر بوو له‌ گوشت، گه‌راوه. بابۆله‌ چ بابۆله‌، به‌دریژایی نیو «ئۆن» (۳۵۹) و ئه‌لبه‌ته ئه‌و قسه‌ راسته و هه‌چی لێ زیاد نه‌کراوه، چون ئه‌و بابۆله‌یان به‌که‌رویشکیک دروست کردبوو، که‌رویشکه‌که‌ش ئه‌وه‌نده گه‌وره بوو که کاتیک سانکۆ ده‌ستی لێ دا، پێی وابوو بزنیکیان ده‌نیو ئاخیوه. سانکۆ به‌دیتنی ئه‌م نان و خوانه‌ هاواری لێ به‌رز بووه‌وه: «ئاخ! تۆشه‌ی سه‌فه‌ری به‌رێرتان ئه‌وه‌یه؟» مه‌یتهره‌که‌ی دی گوتی: «ئه‌لبه‌ته، ئه‌ی چی؟ تۆ پیت وایه من مه‌یتهری گه‌لاچه‌وه‌نده‌رم (۳۶۰)؟ من هه‌میشه کاتی سه‌فه‌ر زۆرتر له‌ سه‌رداریک که ده‌چێته‌ مه‌یدانی شه‌ر تۆشه و ئازووکه به‌پاشکۆی ئه‌سه‌په‌که‌مه‌وه هه‌لده‌گرم.»

سانکۆ بێ ئه‌وه‌ی چاوه‌روانی ته‌عاروفی زۆرتر بێ ده‌ستی کرد به‌خواردن. له‌و تاریکه شه‌وه‌دا به‌ده‌رفه‌تی زانی و کوته‌ گوشتی وای به‌دزی هه‌لده‌گرت که یه‌که‌ی به‌قه‌د مستی ده‌ستی خۆی ده‌بوو. ده‌گه‌ل خواردن وه‌قسه‌ هاته‌وه و گوتی: «دیاره که جه‌نابت مه‌یتهریکی وه‌فادار و عه‌سل و نه‌سه‌ب داری و ئاکار و خوووخده‌ی باشت هه‌یه و له‌و میواندارییه‌تانرا ئاشکرایه که پیاویکی ماقوول و نه‌جیب و جوامیری. میوانیه‌که‌ت ئه‌گه‌ر له‌ رێگه‌ی سیحر و

۳۵۹- ئۆن، پێوه‌ریکی درێژایی به‌ ئه‌ندازه‌ی ۱/۸۸ سانتی مه‌تر بووه.

۳۶۰- گه‌لاچه‌وه‌نده‌ر له‌ فارسیدا یانی پیاوی بێ که‌لک و بێ کاره. (وه‌رگێڕ)

جادوورا به‌ریا نه‌کرابی بی وینه‌یه، تو کوا وهک منی بی ئه‌نواى کـلـۆـل ده‌چی که ده خورجینه‌که‌مدا کوته‌په‌نیریک نه‌بی، هیچی تر شک نابهم. په‌نیریکى وا ره‌ق و وشک که ئه‌گه‌ر له‌که‌لله‌ی دپوی راکیشی، ده‌یشکینى؛ بیجگه‌ له‌وانه‌ش ده‌ دوازده‌ده‌نم‌گویز و بادام هه‌یه‌ که‌ ده‌یکه‌مه‌ پیخۆر، ئه‌وه‌ش هه‌مووی له‌به‌ر فه‌قیرى و نه‌دارى ئه‌ربابه‌که‌مه‌ و پرواشی ئه‌وه‌یه‌ که‌ پال‌ه‌وانانى سه‌رگه‌ردان ده‌بی ته‌نیا به‌میوه‌ی وشک و به‌نگیا و ساقه‌ته‌گیا به‌ری بچن. «مه‌یته‌ری پال‌ه‌وانى می‌شه‌ گوتی: «برا خو‌گه‌ده‌ی منیان بو‌ خواردن و هه‌زم کردنى دپکودالى بیابان و هه‌رمی ئاله‌ دروست نه‌کردوه‌ و ناشتوانم ریشه‌ی داران بخۆم. با ئه‌ربابه‌کانمان له‌سه‌ر بیرورای خو‌یان بن و هه‌رچی بو‌خو‌یان پینان باشه‌ بیخۆن. من بو‌ خواردنى خو‌م هه‌موو کات گوشتى سارد و مه‌شکه‌یه‌کی گه‌وره‌ی شه‌راب وهک دیوته‌ به‌پاش ته‌رکی ئه‌سه‌که‌مه‌وه‌ هه‌ل‌داوه‌سم. ئه‌وه‌نده‌م ئه‌و مه‌شکه‌ شه‌رابه‌خۆش ده‌وی که‌ رۆژانه‌ چه‌ند جار ده‌ باوه‌شى ده‌گرم، ماچی ده‌که‌م و خو‌مى ده‌سه‌ر ده‌گپرم!»

مه‌یته‌ری نه‌ناس وپرای ئه‌م قسانه‌ مه‌شکه‌که‌ی دایه‌ ده‌ست سانکو و ئه‌ویش زارکی مه‌شکه‌ی به‌زاری خو‌یه‌وه‌ ناو ماوه‌ی چاره‌گه‌ سه‌عاتیک سه‌ری هه‌ئینا و چاوی ده‌ ئه‌ستیره‌کان بری، کاتیک له‌ خوارده‌نوه‌ تیر بوو، بی ئیختیار سه‌ری به‌سه‌ر شانیدا خوار کرده‌وه‌ و گوتی: «ناخ، قه‌حبه‌دایک! چ شه‌رابیکى عه‌نتیکه‌یه!» مه‌یته‌ری پال‌ه‌وانى می‌شه‌ که‌ ئه‌و پی‌هه‌لا‌گوتنه‌ی بیست گوتی: «فه‌رموو، به‌ریزتان کاتیک به‌و شه‌رابه‌ده‌فه‌رموون قه‌حبه‌دایک، چه‌نده‌ تاريف کردن و پیداهه‌ل‌دانیکى باشه.» سانکو گوتی: «به‌لئى، من ئیقرار ده‌که‌م که‌ ئه‌گه‌ر به‌قه‌ستى تاريف و پیداهه‌ل‌دان به‌که‌سه‌یک بلین دایک قه‌حبه، به‌ته‌وه‌ین داناندرئى. به‌لام جه‌نابى ئاغا، تو گيانى ئه‌و که‌سه‌ی خو‌شت ده‌وی پیم بلئى، ئایا ئه‌م شه‌رابه‌ سیود ریئال Ciudad Real نییه؟» مه‌یته‌ری پال‌ه‌وانى می‌شه‌ گوتی: «ئافه‌رین بو‌ ته‌شخیس و چیژ و سه‌لیقه‌ی تو! ئه‌م شه‌رابه‌له‌ویوه‌ هاتوه‌ و چه‌ند سالیشى به‌سه‌ردا تى په‌ریوه.» سانکو گوتی: «ئه‌گه‌ر گوتت من چۆنم زانى ئه‌و شه‌رابه‌ی تو به‌ره‌مه‌ی سیود ریئاله‌؟ راوه‌سته‌ با پیت بلیم. من هۆش و تیگه‌یشتنیکى وه‌هام ده‌ ناسینی شه‌رابدا هه‌یه‌ که‌ ئه‌گه‌ر که‌میکم له‌به‌ر که‌پۆی رابگرن، ده‌زانم تر ییه‌که‌ی له‌ کوپرا هاتوه‌، له‌ کوئ داندراوه‌ته‌وه‌، چه‌ند ساله‌یه‌، تامی چۆنه‌ و رهنگ و تاییه‌ته‌مه‌ندیه‌کانی چیه‌. ئه‌لبه‌ته‌ نابى له‌وه‌ی گوتم سه‌رت سوور بمینى، چون له‌ به‌ماله‌ی من له‌ لای باوکمه‌وه‌ دوو که‌سیان پسپۆری شه‌راب بوون که‌ ولاتى مانش ده‌و سالانه‌دا هه‌رگیز دوو پسپۆری شه‌رابى ناوای به‌خۆیه‌وه‌ نه‌دیتوه‌؛ وه‌ بو‌ ئه‌وه‌ی قسه‌کانم سوور که‌مه‌وه‌، ئه‌و داستانه‌ی به‌سه‌ریان هاتوه‌

بو‌ تو‌ی ده‌گپرمه‌وه‌؛ رۆژیک له‌ کوپه‌یه‌که‌ هیندیک شه‌رابیان بو‌ هیناین که‌ بیچیژن و پاشان بیرورای خو‌یان له‌سه‌ر چاکى یا خراپى شه‌رابه‌که‌ ده‌ربهرن. یه‌کیان نووکی زبانی خو‌ی که‌یانه‌ شه‌رابه‌که‌ و ئه‌وی تر بو‌نی پیوه‌ کرد. یه‌که‌می گوتی ئه‌م شه‌رابه‌بو‌نی ئاسنى لئى دئى و ئه‌وی تر گوتی هه‌م بو‌نی ئاسن و هه‌م بو‌نی پیستی بزى. خاوه‌ن شه‌رابه‌گوتى که‌ کوپه‌که‌ پاک و خاوین بووه‌ و زۆر به‌جوانى و خاوینى داندراوه‌ته‌وه‌ و که‌مترین شتى وئى نه‌که‌وتوه‌ تا بو‌نی ئاسن یا پیستی بزنى لئى بئى؛ به‌لام پسپۆره‌کان جه‌ختیان له‌سه‌ر قسه‌ی خو‌یان کرده‌وه‌ و گوتیان هه‌ر ئه‌وه‌یه‌ که‌ ده‌لین. زه‌مانیک به‌سه‌ر ئه‌م پروداوه‌دا تى په‌ری و شه‌رابه‌که‌ له‌به‌روه‌ فرۆشرا و کاتیک ویستیان کوپه‌که‌ خاوین که‌نه‌وه‌ هه‌چه‌ریکیان دیته‌وه‌ که‌ به‌چه‌رمیکى باریکى پیستی بزى هه‌لاوه‌سرابوو. ئیستا بزانه‌ که‌سه‌یک که‌ له‌ تۆره‌مه‌ی ئه‌و پیاوه‌ گه‌ورانه‌ بئى، ده‌توانى رای خو‌ی ده‌ریبئى یا خیر.» مه‌یته‌ری نه‌ناس گوتی: «هه‌ر له‌به‌رئه‌وه‌یه‌ ده‌لیم با چی تر وه‌دواى ئه‌و پروداوانه‌ نه‌که‌وه‌ین و ئیستا که‌ کولپه‌ره‌ جۆیه‌کمان له‌ مالى خو‌مان هه‌یه‌ با ده‌ست له‌ کولپه‌چه‌ی خه‌لکى هه‌لبگرین. باوه‌ر به‌قه‌سه‌کانم بکه‌ و با بگه‌ریینه‌وه‌ که‌پر و که‌لاوه‌ی خو‌مان، چون ئه‌گه‌ر خودا مه‌یلی ده‌گه‌لمان هه‌بئى، له‌ویش یاریده‌مان ده‌دا. سانکو گوتی: «من وا ناکه‌م. تا ئه‌و کاته‌ی ئه‌ربابه‌که‌م ده‌گاته‌ «ساراگوس» ده‌ خزمه‌تیدا ده‌بم و ده‌گه‌ل گه‌یشتنه‌ ئه‌وی داده‌نیشین و فکریکی بو‌ ده‌که‌ینه‌وه‌.»

ئاخرى ئه‌و دوو مه‌یته‌ره‌ نه‌جیبه‌ئه‌وه‌نده‌یان گوت و ئه‌وه‌نده‌یان خوارده‌وه‌ تا سه‌ره‌نجام خه‌و زبانی به‌ستن و تینویتى قسه‌کردنى له‌ بیهر بردنه‌وه‌، ده‌نا به‌و زووانه‌ ده‌ستبه‌ردار نه‌بوون. به‌مجۆره‌ هه‌ردووکیان مه‌شکه‌ی شه‌رابیان که‌ نیوه‌ی زۆرتریان پیداکردبوو له‌ نامیز گرت و هیشتا پارووی نیوه‌ جووراویان له‌ زاریدا بوو که‌ خه‌ویان لئى که‌وت. ئیستا ئه‌وان با له‌وی بخه‌ون و ئیمه‌ش ده‌ست به‌رداریان بین و خه‌ریکی گپراوه‌ی رووداویک ده‌بین که‌ له‌ نیوان پال‌ه‌وانى می‌شه‌ و پال‌ه‌وانى خه‌مگین روخساردا هاته‌ پيش.

زەوى ھەلگرم و بيانكيشم و بزائم قورسايييان چەندە. ئەوھش بەپراستی كاری ھەمبالانە نە پالەوانان. ئەوجار دەستووری پى دام برۆمە ناو ئەشكەوتى «كابرا» - بەپراستی چ شوپنكى ترسینەر و زراوتۆقین بوو! - ئەمرى پى كردم لەسەر ھەرچى دەو غارە قوول و تاريكەدا ھەيە بەوردى گوزارشتى بۆ بنیرم. من بزوتنەوھى گژەبای ژیرالدم راگرت و گابەردە تاشراوھكانم كيشا و چوومە ناو غارى كابرا و ھەرچى تپیدا بوو، ھەموو پاز و نھینییەكانى ئەو غارەم پى راگەياند و بەو حالەشەوھ بى مەیلییەكەى ھەروا زۆرتەر دەبى و بیروپەویمدا دەنیرى و بەئارەزووى خۆم ناگەم. سەرھنجام ئەمرى پى کردووم تا ھەموو كەلین و قوژبنى ئیسپانیا بگەپم و تەواوى پالەوانانى سەرگەردان كە لەم سەرزمینەدا سەرگەردان، ببەزینم و ملکہچى خۆمیان بگەم و ددانیان پيدا بپنم كە ئەو جوانترین ژنى زیندووى ئەم جیھانەيە و منیش خۆم لە تەواوى پالەوانانى سەرگەردان ئازاتر و عاشقترم. من بەو مەبەستە زۆرتەر لە نیوھى ولاتى ئیسپانیا گەراوم و ژمارەيەكى زۆرى پالەوانانى سەرگەردان كە وپراویانە دژى ئەو ویستانە، بوپستن تیکم شكاندوون و بەزاندوون، بەلام فەتح و سەرکەوتنكى كە من زۆرتەر لە ھەموو ھونەرنوینییەكانى خۆم شانازى پپوھ دەكەم، ئەوھيە كە پالەوانى دلاوەر، دۆن كيشۆتى مانشم لە شەرپكى تەنبەتەندا بەزاندووه و ئیقرارم پى کردووه كە كاسیلدە واندالى من لە دۆلسینە تۆپۆزۆى ئەو جوانترە. من ھەر بەم یەك سەرکەوتنەم وا تى دەگەم كە بەسەر تەواوى پالەوانانى عالەمدا زال بووم، چون ئەم دۆن كيشۆتەى كە باسم کرد تەواوى ئەوانى تری بەزاندووه، من چون بەنۆبەى خۆم بەسەر ئەودا زال بووم كەوابوو شانازى و ناویانگ و شەرپەتەى ئەو دەبیتە ملكى من، ھەر وەك شاعیر دەلى: «ھەرچەندى باسى پالەوانى بەزىو لە دنیادا زۆرتەر بلاو دەبیتەوھ، شانازى زۆرتەر بەنسیبى پالەوانانى سەرکەوتوو دەبى.» بەپى ئەو قسانەى كردم ھونەرنوینییە بى ئەژمارەكانى دۆن كيشۆت كە ناویانگیان زار بەزار دەگەرپى ھەمووى دەبیتە ھى من و بۆ من حیساب دەكرین.»

دۆن كيشۆت لەوھ كە پالەوانى مپشە حيكایەتى دەکرد واقى وپرابوو. ھەزار جار ویستى قسەى پى بپرى و بەدرۆى بخاتەوھ. تەنانەت جارپكیش رستەى «تۆ درۆ دەكەى» بەسەر زاریدا ھات، بەلام دیسان خۆى راگرت و لى برا كە ئەوى وادار بكا خۆى ئیقرار بەدرۆكانى خۆى بكا. لەبەرئەوھ زۆر بەنەرمى و دۆستانە پپى گوت: «جەنابى پالەوان ئەوھى كە دەفەرمووى جەنابتان بەشى زۆرى پالەوانانى سەرگەردانى ئیسپانیا و تەنانەت دنیاشتان بەزاندووه، قسەيەكم نییە، بەلام بەتەواوى گومانم لەوھدا ھەيە كە دۆن كيشۆتى پالەوانى

دریژەى داستانى پالەوانى مپشە

لە داستاندا ھاتووه یەكێك لەو بابەتانەى كە لە نیوان دۆن كيشۆت و پالەوانى مپشەدا باسى لى كرا ئەوھ بوو كە پالەوانى نەناس بەدۆن كيشۆتى گوت: «جەنابى پالەوان، دەموپى عەرزت بگەم كە ئاخىرى چارەنووس، یا باشترە بلیم، دلى من ھەلبژاردنى خۆى كرد و سەرپاوى وجودى منى بەئەوینى «كاسیلدە دۆ واندالى» دلەرى بپۆینە ئاور تى بەردا. وھ من ئەگەر بەو دەلیم بپۆینە لەبەرئەوھيە كە لە دنیادا ھیچ كەس بەبەژن و بالا و جوانى تاي ناكا. بەلى جا، ئەو دلەره بى ھاوتایەى، من یانى كاسیلدە كە باسى جوانییەكەم بۆ كردووى، پاداشى نییەتى پاك و خۆشەویستى منى ئاوا داوھتەوھ كە وەك زپدايكى ھیركول دەگەل ئەوى كرد، منى وەدواى ھیندیک گۆنگەلى پى لە مەترسى خستووھ و ھەركات رووداوپك تەواو كردووه، بەلىنى ئەوھى پى داوم كە پاش گۆنگەلىكى تر بەئارەزووى دلى خۆم بگەيەنى، بەلام ئەم رووداوانە وەھا وەك ئالقەى زنجیر تیک ئالقاون كە ژمارەیان لە حیساب بەدەرە و من نازانم كەى دەگەم رووداوى ئاخىرى تا ئارەزووه پاك و شەرپەتەمەندانەكەم پیک بى. كاسیلدە جارپك ئەمرى پى كردم لە مەیدانىكى دەورە دراودا دەگەل دايكى پۆلازپى شارى سیویل بەناوى «ژیرالدا»^(۳۶۱) كە ژنكى ئازا و نەبەردە و دلپى لەشى لە مەفرەق دروست كراوه. ھەتا بلپى بەقەوھت و پتەوھ، بى ئەوھى لە جپى خۆى چرتە بكا، زۆرتەر لە تەواوى ژنانى دنیا ھەوھس باز و سووكەسەر و بووقەلەموون سیفەتە^(*)، شەرپكەم. من گەیشتمە ئەو شارە و لە شەرپدا بەزاندم و بەسەریدا سەرکەوتم و مەجبورم كرد بى جوولە و بزوتنەوھ لەسەر جیگەى خۆى وەمپنى. (چون دە ماوھيەكى زۆرتەر لە یەك ھەوتوودا تەنیا باى شەمال دەھات) جارپكى تر ئەمرى پى كردم برۆم پەوھزەبەردەكانى «گیزاندۆ»^(۳۶۲) كە بەشكلى گای وەحشى داتاشراون لە

Giralda ۳۶۱ - پەكەرەيەكە لە مەفرەق كە بە واتەى ھیندیکیان نیشانەى سەرکەوتن و بە قسەى ھیندیکان نیشانەى ئیمانە و لەسەر منارەى کلیسای سیویل لە زەمانى عەربەكانەوھ بە جى ماوھ و ئیستا وەك ئامرازى نیشاندانى ھاتنى با، كەلكى لى وەرەگرن.

Guisando ۳۶۲ - چوار رەوھزەبەردى گەورەى خارایە كە لەسەر شكلى گا بە شپوھيەكى ناشیانە و سەر سەرھەكى داتاشراون و لە كوندى گیزاندۆ لە دەفەرى ئەیالەتى ئاویلا لە نپو باغىكى تپیدا ھەلكەوتوون. (مۆرىس باردۆن)

مانشت بهزاندبى. ږهنگه ئهوهى كه تۆ بهناوى دۆن كيشۆت بهزاندووته كه سيك بى هينديك وه ئه و بچى، هه چهند ئهوانهى وه ئه و بچن زۆر كه من.» پالنهوانى ميشه گوتى: «چۆن ده بى درۆ بكه، قهسهه بهو ئاسمانانه كه ئيمه يان ده ناميز گرتووه، من دهگه ل دۆن كيشۆت خۆى به شه ږ هاتووم و شكستم پى داوه و وادارم كردووه كه ته سلیمم بى. ئه و پياويكى بالابه رزه و پوخساريكى وشك و تيكقوپاوى هه يه، ماسوولكه كانى كيشراون و ږهنگى پوخسارى زهرده و مووى ماش و برينجى و كه پۆى قه لپۆز به رانى (*). و سميلى ږهش و داكه وتووه، ئه و هه موو كات به ناوى پالنهوانى خه مگين پوخسار دپته مه يدان و پياويكى دپهاتيشى وهك مه يتهر دهگه ل دايه كه ناوى سانكۆپانزايه. دۆن كيشۆت سواره به ريكى ناودارى ده بندايه، به ناوى ږۆسى نانت و سه ره نجام گراوييه كى هه يه كه ناوى دۆلسينه دۆ تۆبۆزۆيه و زه مانتيك به «آلدۆنزا لۆږنزا» ده ناسرا. هه روهك گراويى من كاسيله دۆ واندا لى كه ناوى سه ره تايى كاسيلدا و خه لكى ئه ندلۆسه. ئيسنا ئه گه ر ئه و هه موو زانياريه يى به عه رزم كه ياندى بۆ سه لماندى قسه كانم به س نه بى، ئه م شمشيره له نيوانماندا ده بپته داوه ر و راستى قسه كانم به هه ر كه س كه نه يه وى ږروام پى بكا ده سه لپنى.» دۆن كيشۆت گوتى: «جه نابى پالنهوان تكايه پشووت له سه رخۆ بى و گوئى بده عه رزه كانم. بزانه كه دۆن كيشۆت به كيك له نزيكترين و خۆشه ويستترين دۆستانى منه و ته نانه ت ده توانم بلپم كه ئه وم به قه ده ر خۆم خۆش ده وى. ئه لبه ته له ږووى ئه و نيشانيه يانه يى دات كه هه موويان زۆر دروست و وردن ناچارم ږروا بكه م كه تۆ ده ستويه نجه ت دهگه ل خۆى نه رم كردووه و خوى ئه وت به زاندووه. له لايه كى تر من ئه و راستيه به دوو چاوى خۆم ده بينم و به دوو ده ستى خۆم هه ستى پى ده كه م كه مومكين نييه هه ريفى به زيوى ئيوه دۆن كيشۆت بووى، مه گه ر ئه وهى، چون ئه و پالنهوانه ده نيو جادووگه راندا دوزمنى زۆرى هه يه، به كيك له وان خۆى به شكلى دۆن كيشۆت ده ره يتابى و خۆى بۆ تۆ به زاندبى تا نيويانگى ئازايه تى و هونه رنوئينيه كانى ئه و له دنيا دا له ناو به رى. ديسان له مه ږ مسۆگه ر كردن و سوور كردنه وه ي قسه كانم ده لپم كه ئه م جادووگه ره مه لعوونانه يانى ئه و دوزمنه به د كردارانه دوو ږۆز نييه كه هه يكه ل و سه ر و سيماي خاتوو دۆلسينه يان گۆرى و ئه و جوانه بيوئنه يان به شكلى ژنه دپهاتيه كى خه پله ي سه هه تگران نيشان داوه. ږهنگه جادووگه ران دۆن كيشۆتيشيان گۆريپى. به لآم ئه گه ر ئه و گشته تۆى پى مرزم نابى، ئه وه تا من دۆن كيشۆتم و ناماده م سواره يا پياده يا هه ر چۆنكي تۆ به توه ي قسه ي خۆم به زۆرى شمشير به تۆ بسه لپتم.» دۆن كيشۆت دهگه ل ته واو بوونى قسه كانى وهك ږرووسكه ږا په رى و ده ستى بۆ

مشتووى شمشير برد و چاوه ږوان ږاوه ستا بزاني پالنهوانى ميشه چ ږيارتيك ده ده ا. پالنهوانى ميشه به له حنكي ئارام و له سه رخۆ جوابى داوه: «ئه ي جه نابى دۆن كيشۆت ئه وهى كه حيسابى پاكه له لپرسينه وه بى باكه. كه سيك كه به كه م جار توانيى له شكلى گۆږاودا تۆ به زينى هيواداره كه بتوانى ده شك ل و هه يكه لى راستيني خۆشتدا تۆ بشكيني و به زينى، به لآم چون ږهوا نييه پالنهوانه كان هونه رنوئينى خويان وهك دزان و ږيگران له تاريكه شه ودا ئه نجام بدن، باشتر ئه وه يه ږاوه ستين تا ږۆز بيتته وه و خۆره تاو مه يدانى به ربه ره كانى ئيمه ږوون بكاته وه. مه رجى شه ږ و به رنه گاريى ئيمه ئه وه بى كه به زيو ملكه چ و ته سلیمی سه ركه وتوو بى تا هه رچى ده يه وى ده گه لى بكا، به و مه رجه ي كه نه زاكه ت و ئابروو ئيجازه بدا پالنهوانى به زيو ئه مرى پالنهوانى به زينه ر به جى بينى.» دۆن كيشۆت گوتى: «من به ته واوى به و مه رجه ږازيم و ئه م قه راره په سندن ده كه م.»

پاش ئه م وتووږه هه ردووكيان چوونه سوږاغى مه يتهره كانيان كه هه ر دووكيان خه ويان لى كه وتبوو و ږرخه يان ده هات. هه ردووك پالنهوان مه يتهره كانيان وه خه به ر هينا و فه رمانيان پى دان، چون له سه ره تاي هه لاتنى ږۆږدا شه ږيكي خوينيى ته نبه تن و ترسيئنه ريان ده پيشدايه ئه سپه كان ئاماده بكه ن. به بيستنى ئه م هه واله سانكۆ ده ستى كرد به هه لله رزين و چون ته عريفى دلاوه رى و هونه رنوئينى پالنهوانى ميشه ي له مه يتهره كه ي بيستبوو، زۆر له ئه ربابى خۆى نيگه ران بوو. ده گه ل ئه وه شدا هه ر دووك مه يتهر، بى ئه وه ي ورته يان لپوه بى، به ره و ږه وه ي ئه سپه كان چوون، وه به راستى ده بى بلپين ږه وه، چون ږريتى بوون له سى ئه سپ و گوږدريږتيك كه ده پيشدا بوئيان به يه كتره وه كرد و پاشان ده ستيان به له وه ږ كرد.

له ږيگه دا مه يته رى پالنهوانى ميشه به سانكۆى گوت: «برا به پيى قاعيده ده بى بزاني دلاوه رانى ئه ندلۆسى به پيى ږه سم و عاده ت كاتيڪ ږه وانه ي شه ږيكي ته نبه تن بوون، مه يتهره كانيان ده ست له سه ر ده ست دانانين و ته نيا له سه ر ته ماشا ږا ناوه ستن، من ئه وه ت بوئه عه رز ده كه م له و ماوه يه دا كه ئه ربا به كانمان به تير و شير تيڪ به رده بين ئيمه ش ده بى به كيږد و چه قۆ ده ستويه نجه نه رم، بكه ين.» سانكۆ گوتى: «كاكى خۆم، ږهنگه ئه وانه ي ده يلى له نيو هيندى لۆتى چه قودا ږه سم بى، به لآم له نيو مه يته رانى پالنهوانانى سه رگه راندا شتيكى وا نييه، يا لانى كه م من هيشتا شتيكى وام له ئه ربابى خۆم كه هه موو دابونه ريتى نيو پالنهوانان ده زانى، نه بيستوووه. له لايه كيشه وه من ده بى نووسراويه كى ږوون و به لگه دار ببينم كه ئه و قسه ي تۆ مسۆگه ر بكا، دياره وه ها نووسراويه كيش له ئارادانيه و ئه گه ر هه شبى من گوئى پى ناده م. من پوولتيك ده ده م و ئه و

شهر و هرايه ناکم. زور له مهيتره ناشتيخوازهکان بۆ قهرهبووکردنهوهی ئهوهی که شهر ناکهن، شتيک دهدن يان شتيکیان بهزور بهسهدا دهبرن که وهک بزانه له دوو رهتل مؤم تی ناپهري. بۆيه تهانهت نامادم قيمهتی ئهوه شهمانه بدهم که ئهغلب له جيات مؤم (ميو) وهريدهگرن. چون ليم يهقينه ئهوه خارجی له کرینی پارچه و داو دهرمان که دهبی بۆ سهری شکاوم پاش شهرکه بیکرم کهمتره. من ههر له ئیستاوه دهزانم سهرم دهسکی و له نيوهراستیدا شهق دهبا. بیجگه لهوهش من ئهسله ناتوانم شهر بکه، چونکه شمشیرم نییه و له تهواوی تهمنی خوئشدا شمشیرم له کهمر نهبهستوه. مهيتهری پالوانی میشه گوتی من بۆ لابرندی ئه موشکیله يه ریگه چارهيهکم دۆزیوتهوه، من دوو کیسهی کهرباسم ههيه که بهقهدهر يهکن. ههر کاممان يهکيک لهو کیسانه ههلهدهگرين و ده سهر و گوياکی يهکدی بهردهين و ههر دووکمان چهکی يهکسانمان پي دهبي. سانکو له خوئشيان هاواری لی بهرز بووهوه که: «من پیشوازی لهم پیکدادانه دهکم، چون بهمجوره هيج زيانیکمان پي ناگا و جلو بهرگهکانیشمان تۆزتهکين دهکړين و خاوين دهبهوه.» مهيتهرکهی تر گوتی: «ناخ، مه بهستم ئهوه نه بوو بهکیسهی بهتال لیک بدهين، بۆ ئهوهی کیسهکان با نهيانبا، ههر يهکه پينج شهس سورکه بهرديان تيداويين، بهلام دهبی بهردهکان وهزنيان وهک يهک بی، پاشان بهو کیسه پر له بهردانه لیک ددهين و سهر و سهکوتی يهکتری دهکوتين. بهمجوره برينداريش نابین.» سانکو گوتی: «ناخر کوری چاک، گولگه زيزه! تۆ هينديک گوي بگره بزانه من چیت پي دهليم! باوهر بکه ئهگه له جی وده بهرد، کلوی پهمو، يا پیستی خهز و سموره و پارچهی ئاوريشمینی تی بخهی بۆ ئهوهی بريندار نهين ديسانیش مهسلهحت نییه ئيمه شهر بکهين. بهخوا قهسهه نهگه ده کیسهی تۆدا پيلهی ئاوريشمیشی تیدا بی، من شهرت دهگه ناکم. لی گهري ئهريابهکان چونی دلخوازيانه شهري خوئيان بکهن و يهک يهکی ببهزینی، بهمن و بهتوچی، وهه با بخوين و بخوينهوه و بۆ خوئمان بزین، ئهوه رۆزانهی تهمنان وهک بروسکه تی دهپرن و ناگهرينهوه و سهرهجام دهمرين، ئیتر چ لازم دهکا بۆخوئمان يهکتری سلار بکهينهوه و پیش کاتی خوئی میوهی عومرمان بهدهستی خوئمان له داری ژيان بکهينهوه.» مهيتهری پالوانی میشه گوتی: «لانی کهم دهبی نیو سهعات بهگژ يهکدا بجين.» سانکو گوتی: «ههر چونیکی حيسابی دهکی من ناماده نیم دهگه تۆ بهشهر بیم، چون ئهوهنده بی ئهدهب نیم که دهگه کهسیک شهر بکه که شهراب و نانی پي داوم. جا با ئهوه شهرهش تهنيا پيهه لپريزانیکی کورت و بی نازار بی. بیجگه لهوهش کامه شهتتان دهتوانی بی توورهيی و غهزه و بی ئهوهی ههستهکانی خرۆشابن

شهر بکا؟» مهيتهری پالوانی میشه گوتی: «بۆ ئهوهش چارهيهکهم دۆزیوتهوه، بهمجوره که من ورده ورده له تۆ نزیک دهبمهوه و سی چوار شه پالانغهی ئاودار ده بنان گویت دهرهوينم، تۆش دهکهويته بهرييم. من بهو کاره ههستی توورهيی و قینی تۆ، ههرچهند له خهویکی قورسی بهقهدهر خهوی مشکی خورمادا بی، دهبروینم و وه خوت دهخه م.» سانکو گوتی: «له بهرامبهر ئهوه پلانهدا، منیش پلانیکم ههيه که له هی تۆ کهمتر نییه. ئهويش ئهوهيه لهو داره ئهستورانه چهند دانهيهکیان ببرم و پیش ئهوهی جهنابت بۆ وهخۆ خستنی ههستی توورهيی، ليم نيزیک بيتهوه، وهها بهزهبری چوماغ توورهيی و غهزهبی تۆ دامرکينم که ئیتر تا رۆژی قيامهت وهخه بهر نهيهيتهوه، تا ههموو لهو دنیادا بزانه که من کهسیک نیم کهسیک بتوانی شه پالانغه م لی دا. کهوابوو ههموو دهبی ناگايان له رهفتار و کرداری خوئيان بی و شهرتی عهقل ئهوهيه ههر کهس توورهيی خوئی بۆ خوئی دابمرکينتهوه. چون هيج کهس بهروچی کهسی تر ناشنا نییه و زور وا بووه چوون بۆ ريش، سمیلیان لهسهر داناهه. خواي مهزن ناشتی و تهبايی پيرۆز کردوه و لهعهتی بۆ شهر ناردوه و بیجگه لهوهش له جیگهيهک گوريه حهيس بکهن و توورهي بکهن و ئهويش بيته شير، من که مروقم خوا دهزانی دهيم بهچی. کهوابوو جهنابی مهيتهر له ئیستاوه پیت دهليم که ههر سهدهمه و زيانیکی له شهردا بهسهرت بی بهرپرسيارهتیه کهی بهئهستوی خوته.» مهيتهرکهی تر گوتی: «زور باشه، خوا بکا زوتر رۆژ بيتهوه تا جوانتر بهريپی خوئمان ببينين و بزانه چ دهکهين.»

لهو کاتهدا ههزار جوړ مهلی جوان و رهنگاورهنگ له نیو لقوپوی داراندا دهستیان کرد بهخویندن و چريکاندن، دهنگوت ویکرا پیشوازی رۆژ هاتوون که ورده ورده خهريک بوو بهناز و غهزمه له پشت شانشینهکانی خوهرهلاتهوه رووی خوئی نیشان دا. سپیدهی درهوشان(*) له نیوان پرچه زيرينهکانی خوئيهوه مرواریهکی رهوانی ههلهدهرشت و دهنگوت ئهوه رووهکانهش که بهو ئاوهکییه بۆنخۆش و دلبروینه تهري دهبوون دلۆپهی ئهلماسیان دهپژاند.

بهگهيشتنی سهرهتای سپیده، داره بييهکان شيرهيهکی سیی و شیرينيان له خوئيان دهرهدا و دهنگوت سهرچاوهکان پي دهکهنن و جۆگه لهکان زمزمهيهکی تازهيان دهست پي کردوه و دارستانهکان شادی و گرشه و رووخۆشی ههلهدهرپژن و چيمه نزارهکان فهريشی زمرووتی رهنگی تازه رادهخن.

بهلام رووناکیی سپیده ئیستا ئهوهنده نهبوو که ههموو شت بهجوانی لیک بکړينهوه،

یهکەم شت که سەرنجی سانکۆی بۆ لای خۆی راکیشا کەپۆ زەلامەکهی مەیتەری پالەوانی مێشه بوو، کەپۆی ئەوەندە گەورە و بێ قەوارە بوو کە سێبەری دەخستە سەر هەموو دەم و چاوی. وامان بۆ دەگێرنەوه کە ئەو کەپۆیە ئەستووری و گەورەییەکهی بەدەر لە ئەندازە بوو. لە نێوهراسنیدا قوپاوییهکی گەورە هەبوو، سەرتاپای کوان و زیپکهی وەنەوشیی لێ روابوو کە هەر یهکهی بەبارستای دەنکه توویهکی رەش دەبوون، بیچگە لەو هەش دوو قامک زیاتر کەوتبوو ژێر دەمی خاوەنەکهی. ئەم درێژی لووتە، ئەو رەنگە وەنەوشە شاتووتییە، ئەو زیپکە و خالە درشتانە و ئەم تیکقوپاوییه وەها خاوەنەکهی دژی و سەحەنگران کردبوو کە سانکۆپانزا وەک منالێکی کە تووشی نەخۆشیی فی گرتن بووی لەسەری تا بەری پێی دەستی کرد بەلەرزین و لە دلی خۆیدا بریاری دا دووسەد شەپلاغەیی وێ کەوێ لەوه باسترە هەست و ویستی خۆی بۆ شەرپ کردن دەگەڵ دێوزمەیهکی ئاوا لۆزندهر وەخەبەر بێنی.

دۆن کیشۆتیش دەحەریفی خۆی هەلوانی، بەلام پالەوانی مێشه کلاو خودی خۆی لەسەر نابوو، نیکابەکهشی دادابوووه، بەجۆریک کە پالەوانی ئیمە نەیتوانی روخساری ئەو ببینی. دۆن کیشۆت تەنیا تەنیا ئەوەندە بباتەوه سەریهک کە حەریفهکهی پیاویکی خۆش ئەندامە، بەلام بالابەرز نییە. نەناسراو لەسەر لیباسی شەری خۆیهوه بالاپۆشیکی پارچهیی نەرمی دەبەر دابوو کە دەتگوت تانوپۆیهکهی لە زێرە و لەسەر ئەو پارچهشەوه وردە ئاوینەیی هیلالی شکل دروابوون، وە ئەم بالاپۆشە هەببەتی تاییهتی دابوو بەپالەوان. لە قووچکهی کلاوهکهشی چەند پەری بالنده بەرەنگی زەرد و سوور و سەوز دەشەکانەوه. نێزەکهی کە بەداریکەوه هەلپەسێرا بوو، زۆر بلند و ئەستوور و نووکهکهی بەپیکانێکی پۆلایین کۆتاییی پێ دەهات. دۆن کیشۆت بەمجۆرە بەوردی دە سەرتاپای پالەوان فکری و بەو ئاکامە گەیشت کە حەریف پالەوانێکی زۆردار و توانایە. دەگەڵ ئەوەشدا وەک سانکۆپانزا لە ترسان نەبوو بەسەهۆل، بەپێچەوانەوه زۆر پیاوانە و بەلەحنێکی لەسەرەخۆ بەپالەوانی ئاوینەکانی گوت: «جەنابی پالەوان، ئەگەر شەوق و ئارەزووی دەستوپەنجە نەرم کردن دژی نەزاکەت و ئەدەبی تۆ نییە، من لە جەنابتان تکا دەکەم کە نیکابی خۆتان هیندیک لابەدن با بزنام جوانیی روخسارتان دەگەڵ روالهتی پاراوه و بەشکۆتان یهک دەگرەوه یا خێر.» پالەوانی ئاوینە گوتی: «جەنابی پالەوان جەنابت چ بەسەرمدا زال بی و چ من بەسەرتدا زال بم، وەختی تەواوت گیردەکهوێ کە روخساری من ببینی. وە ئەگەر حالی حازر داخوارییهکەت رەت دەکەمەوه لەم رووهوهیه کە سەرفی چەند سەعات کات بۆ لابردنی نیکاب، ئەرکی ئیقرار وەرگرتن لە شتیکی کە خۆتان باشی لێ ئاگەدارن، وەدرەنگی

دەمخا و ئەوه خۆی سووکایهتییهکی گەورەیه بۆ دلەبری بێ هاوتا، کاسیلدۆ دۆ وانداالی. «دۆن کیشۆت گوتی: «لانی کەم لەو کاتەدا کە سواری ئەسپەکانی خۆمان دەبین، بەمن بلێ ئایا من هەمان دۆن کیشۆتم کە تۆ بەسەریدا زال بووی یا نە.» پالەوانی ئاوینە گوتی: «لەم بارهوه بەئاگەداریتان دەگەیهنم کە ئەوەندە وه ئیوه دەچی کە هەر دەلێی سێویکن دە نێوراستدا لەت کرابی. بەلام چون فەرمووت جادووگەران دەبنە هۆی ئازار و عەزیهتی ئیوه بەراشکاوای ناتوانم جەخت بکەم کە جەنابت هەمان دۆن کیشۆتەکهی کە من شکستم پێ داوه یا کەسێکی کە وەک ئەو دەچی.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئەوانەیی گوتت بۆ من بەسە کە بزنام بەهەلەدا چووی، بەلام بۆ ئەوهی بەتەواوی ئیوه لە بەهەلە چوون پزگار بکەم، بفرموون تا ئەسپەکان ئامادە بکەن؛ من بەیارمەتی و هیزی خودا و بەو مەرجه کە هیزی باسک و لوتف و عینایهتی دلەبر یار و یاوهرم بن لە ماوهیهکی زۆر کورتتر لەوهی تۆ دەتویست سەرفی لادانی نیکابەکهتی بکە، رووی تۆ دەبینم و بەرێزیتان بۆتان دەرەکهوێ کە من ئەو دۆن کیشۆتە نیم کە تۆ بەگومانی خۆت بەچۆکتدا هیناوه.»

هەردووک پالەوان ناگەهان قسەیی خۆیان بری و سواری ئەسپەکانیان بوون و دۆن کیشۆت سەری رۆسی نانتی وەرگێرا بۆ ئەوه مەیدان و مەودای پێویست بۆ هەلکوتانە سەر حەریف وە دەست بێنی. هەر وهه پالەوانی نەناسراویش ئەوهی کرد. بەلام هیشتا بیست هەنگاو دوور نەکەوتبووهوه کە گوێی لێ بوو پالەوانی ئاوینە بەناو بانگی دەکا و کاتیک هەر دووک گەیشتنە نیوهی رێگە پالەوانی ئاوینە بەدۆن کیشۆتی گوت: «جەنابی پالەوان لە بیرت بێ کە شەرتی نەبەردی ئیمە وەک لە پیشدەش عەرزم کردی ئەوهیه کە بەزیو بەتەواوی دەکەوێتە ژێر دەسەلات و فەرمانی سەرکەوتوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «بەلێ، بەلام بەو مەرجهی فەرمانیک نەدرێ بەپالەوانی بەزیو یا کاریکی بەسەردا نەسەپینری کە بەپێچەوانەیی قانون و قەرارەکانی پالەوانی بن.» پالەوان ئاوینە گوتی: «دەگەڵتم.»

لەو کاتەدا مەیتەری لووت زل کەوتە بەر چاوی دۆن کیشۆت و ئەویش بەئەندازەیی سانکۆ سەری لێ سورما، تا ئەو رادەیه کە کابرای وەک جانەوهریکی سەیر خولقائو، هاتە بەر چاو، یا پێی وابوو ئەوه ئادەمیزادێکی تازە سەر هەلداوه کە ئا ئیستا لە جیهاندا وینەیی نەبووه. سانکۆ کاتیک دیتی ئەربابەکهی دوور کەوتووهتەوه تا مەیدان بگرێ نەبویست دەگەڵ ئەو جانەوهرە کەپۆ زله بەتەنیا بمانیتهوه، چون دەترسا بەیهک زەبری خورتوومی، حەریف یا لە ترسان وەعەزێ بکەوێ، لەبەرئەوه بەدوای ئەریاب کە لەو کاتەدا خۆی بەرکیفی رۆسی نانتەوه هەلواسیبوو، هەلات وە چون دیتی دۆن کیشۆت خەریکە بەرهو حەریف

وهرچه رخیته وه، پتی گوت: «ئهربابی خوښه ویستم تکات لی دهکه م پیش نه وهی روو دهحریف بکهی، یارمه تیم بده با بهو داره چپوپه مویه دا هه لایبجم. چون من لهو سهره وه باشتر دتوانم شه پری پیاوانه ی تو دهگه ل نهو پالنه وانه چاو لی بکه م. دۆن کیشۆت گوتی: «بۆ لات وایه له کی بهرکی شه په که لدا به شداریت کردوه که دته وئ بچینه سهر سه کو تا ههنگامه که بی مه ترسی چاو لی بکهی.» سانکو گوتی: «نه گهر راست دوهی له په رهی لوتی ترسینه ری نهو مهیته ره دترسم و ناویرم له سهر عرز و له لای نهو راهه م.» دۆن کیشۆت گوتی: «به راست حهقت پی ددهم، که پوی جوریکه که نه گهر منیش دۆن کیشۆت نه بوایه له ترسانی وهک میژوو که (*). دهله رزیم. بهه رحال وهره با یارمه تیت بدهم تا بهه هر کوئ دته وئ هه لایبجی.»

لهو حالته دا که دۆن کیشۆت راهه ستابوو، تا یارمه تیی سانکو بدا به داره که دا سهر که وئ، پالنه وانه مهیدانی پیویستی گرتبوو، وه چون پتی وابوو دۆن کیشۆتیش ههر وای کردوه، بی نه وهی چاوه روانی دهنگی شه پیوو یا عه لامه تیکی تر بۆ حمله بی لغاوی نه سپی خوئی، که نه چابو کتر و نه باشتر له رۆسی نانت بوو، وهر گئیرو؛ پاشان به چوار ناله که له راستیدا به نیسبتهی نه سپی تر زۆرتر له یورغه نه بوو، بهقهستی هه لکو تانه سهر دوژمن گه راهه. به لام که دیتی حریف خه ریکی سه رخستنی سانکو له داره که یه لغاوی نه سپه که ی کیشا و له ناوه راستی مهیدان راهه ستا و نه سپیش له دلی خویدا سپاسی نه م کاره ی پالنه وانی خوئی کرد، چون چی تر تاقه تی جوولانه وهی نه بوو. لهو لاشه وه دۆن کیشۆت که پتی وابوو دوژمن وهک برووسکه دهگاته سهری مامزهکانی به توندی ده که له که ی رۆسی نانت کوتا و وه های حه یوانی بیچاره له جی هه لکه ند که نه گهر به قسه ی میژوو بروا بکه ی، رۆسی نانت له ته وای ته مه نی خویدا یه که م جار بوو چوار لوقاو به چوار ناله دهرۆیشته، دهنه دره وشاوه ترین هه لانه کانی تا نهو رۆژه بیجگه له ویرغه یه کی سووک شتیکی تر نه بوو. دۆن کیشۆت بهو توو پیه ی و خرۆشه ناا ساییه وه هیرشی برده سهر پالنه وانی ناوینه و نهو باوه کوو مامزهکانی خوئی تا پانییه ده که له که ی نه سپه که ی رۆکردبوو، نهیتوانی بارگینه قۆتره که ی له جیی خوئی ببزیوئ. له م بارودوخه له باره دا دۆن کیشۆت حریفی خوئی غافلگیر کرد. چون پالنه وانی نه ناس که به دهست بارگینه که یه وه گیری خواردبوو، نیزه که شی دهستوپیی گرتبوو، ناخری نهیتوانی ناماده ی بهر بهر کهانی بیت و ته نانه ت نهیتوانی نیزه که ی به ره و دوژمن راست کاته وه. دۆن کیشۆت که له نزیکه وه له حالی دوژمن بی خه بهر بوو، به خه یالی نه وهی که حه ریف ناماده ی بهرگرییه

به نه رخیانی (*). هاته پیش و بی نه وهی تووشی مه ترسییه که بی، به نیزه زه بریکی له پالنه وان ناوینه راکیشا و زه بره که وه ها به هیز و کاریگر بوو که حه ریف له پشت زین و له رووی یالی نه سپه که یه وه شوپر بووه وه و که وته سهر زه وی. که وته که وه ها قورس و ترسناک بوو که نه ناسراو دهستوپیی نه ده جوو لاهه و ههر که س بی دیتبایه پتی وابوو جیبه جی مردوه.

سانکو ههر که چاوی بهو دیمه نه که وت له داره که هاته خواره وه و رۆیشته لای نه ربایی خوئی. دۆن کیشۆتیش له نه سپه که ی دابه زی و هاته بن سهری پالنه وان ناوینه و خه ریک بوو بهندی کلاو و خووده که ی بکاته وه تا بزانی مردوه یا ماوه. وه نه گهر زیندوو، هیندیکی بخاته بهر هه و با لئی بدا تا وه هۆش بیته وه. به لام شتیکی سهیری چاو پی که وت... کی هیه بتوانی بلئی دۆن کیشۆت چیی دیت و بیسه ران له بهر حیره ت و سهر سورماوی له سهر جیگه ی خوئی ره ق هه لنه هینی؟ به لئی میژوو پیمان ده لئی شتیکی سهیری دیت. نهو سیما و ده م و چاو و شکل و قیافه ی سامسون کاراسکوی خویندکاری چاو پی که وت! دۆن کیشۆت ههر که چاوی بهو دیمه نه که وت به دهنگی بلند سانکوی بانگ کرد و گوتی: «هه لئی وهره کورم تا بزانی جادووه گهران و ساحیران به زمی چۆنمان بۆ ده گئیرن.» سانکو هاته به ره وه و کاتیک جهسته ی کاراسکوی خویندکاری چاو پی که وت هه زار جار عه لامه تی خاچی ده هه وادا کیشا و هه زار و یرد و دوعای خویند. لهو کاته دا له پالنه وانی که وتوودا نیشانیک له ژیان نه ده بیندرا و سانکو به نه ربایی خوئی گوت: «نه ربایی خوښه ویستم له سهر نه م بروایه م که بی مه حته ل بوون شمشیری خۆت ده زاری نهو پالنه وانه، که وه سامسون کاراسکو ده چی، رۆ بکه ی و گیانی بستینی تا به مجۆره به لکو یه کیک لهو جادووه گه رانه ی که دوژمنی تۆن له ناو بچی.» دۆن کیشۆت گوتی: «حق به تویه سانکو، پیاو هه رچه ندی دوژمنی که متر بی باشته ره.» پالنه وان شمشیری خوئی به رز کرده وه تا نسحه تی سانکو ده کار بینی که مهیته ری پالنه وانی ناوینه کان خوئی گه یاندى. نهو نیدی نهو لووته پیس و دزیوهی پیوه نه مابوو. مهیته ره هاواری کرد: «کوره نه که ی! جهنابی دۆن کیشۆت دهست رابگره، نهو پیاوه ی له ژیر پیت که وتوو، دۆسته که ی خۆت سامسون کاراسکوی خویندکاره و منیش مهیته ری نهوم.» سانکو که لووته کووله که ی پیوه نه دیت، پرسى: «نه دی کوا لووته که ت؟» مهیته ره گوتی: «له گیرفانم دایه.» و دهستبه جی دهستی ده باغه لی لای راستی راکرد و که پویه کی دهستکردی که له مقه بای (*). برووقه دار ساز کرابوو و ده تگوت که پویه کی راستییه و تازه براوه و رهنگ کراوه، هینایه دهر. به لام سانکو که زۆر به وردی ده سهر و گوئیلاکی کابرای مهیته ره رامابوو له نه کاو هاواری لی به رز بووه وه: «یا عیسی کوری

مهریه؟ خواجه نهوه ههمان «تۆمه سیسیال» Tome Cecial جیران و هاوړی خۆم نییه؟» مهیتهری بی لووت گوتی: «بۆ چی، بۆچی راست خوځیهتی به لای سانکو گیان من تۆمه سیسیال و ئیستا پیت ده لیم چۆن و به چ فیل و پیلانیک ریم که وتووته ئیرووکانه. به لām پیش هر کاریک به ئه ربابه کهت بلای دست نه کاته نه و پالوانه برینداره و نه یکوژی و سهقهتی نهکا و بهیهقین بزانی که نهوه ههمان سامسون کاراسکوی جهسور و بی نیحتیات و هاوشاری خۆمانه.»

لهو ساتهوهختهدا پالوان ئاوینه وه هوش هاتهوه و کاتیک دۆن کیشوت دیتی که حهریفی بهزیو دهجوولیتهوه نووکی شمشیری له نیوان دوو بروی دانا و گوتی: «ئهی پالوان نهگه هر ئیستا ئیقرار بهوه نهکهی که خاتوون دۆلسینهی بیوینه له باری جوانی و جهمالهوه زۆر له سهرووی کاسیلدۆ دو واندالی تویه، دهتمرینم. بیجگه له وهش دهبی به لاینی بدهی نهگه له م شهر و داکهوتنه ترسناکه رزگاریت هات، بچيته شاری دۆ تۆبۆزۆ له لایه منوه خۆت بهدەرگای بارهگای خاتوونی من بناسینی و تا هرچی خواستی نهو بی دهگه لت بکا. نهگه نهو به ره لادای کردی و دهستی لای هه لگرتی، پیویسته بگه ریتهوه لای من و بمدۆزیتهوه (وه دیاره شوین پیی هونه نوینیه کانی من پیت ده لای من له کویم) وه گوزارستم بدهیتی که چیتان له نیواندا رابردوو. وه بزانه که نه م شهرت و مه رجانه به پیی قهراریک که له پیش به رهنگار بوون دامان نا یهک برووکهش له دابونه ریتی پالوانی به دهر نییه.» پالوانی بهزیو گوتی: «من ئیقرار دهکهم که لینگه کهوشی دراوی خاتوون دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆ به سه ر پرچ و نهگریجهی شان نهکراو، به لām خاوینی کاسیلدهدا، سه رتهی هیه. من به لاین ددهم بگه مه خزمهت خاتوون دۆلسینه و پاشان بگه ریتمهوه خزمهت به ریرتان تا گوزارشتیکی تهواو له وهی که دهتانه وی بدهمه خزمهتی ئیه.» دۆن کیشوت گوتی: «دهبی به وهش ئیقرار بکهی که نهو پالوانه ی تۆ به زاندهوت، دۆن کیشوتی مانش نه بووه و هرگیز مومکین نییه نهو بووی، به لکو که سیک بووه که وهک نهو چوو، ههروهک من ئیقرار دهکهم و به متمانهوه ده لیم که تۆ هه رچهند وه کاراسکوی خویندکار دهچی، به لām نهو نی، به لکو یهکی تری که وه نهو دهچی و دۆزمنانی جادووگه ر تۆیان له سه ر شکلی کاراسکوی خویندکار هیناوه ته به رچاوم تا تووړهیی و رقی من که وهک تۆفان هه ستاوه بنیشیتهوه و مودارا دهگه ل دۆزمن بکه م و له سه رکهوتنی خۆم که لکی پیویست وه رنه گرم.» پالوانی له پیی کهوتوو گوتی: «من پروام به هه موو فه رمایشه کانت هیه. نهوهی دهیفه رمووی هه مووی ده جی خۆی دایه. به لām خودات دینمه تکایه ئیزن بفرموو با هه ستمه سه ر پی، بهو شهرتهی

ئیش و نازار لیم گه رین هه ستمه وه، نازانی هه موو گیانم تیک هارپاوه و ئیش و نازارم له نه ندازه به دهره.»

دۆن کیشوت به یارمه تی تۆمه سیسیال حهریفی بهزیوی له زهوی هه ستاندهوه سه ر پی و له مه ودای نه م کارانه دا سانکو چاوی له تۆمه سیسیال هه لنه دهگرت و په یته په یته پرساری لای دهکرد و له وه لآمه کانیرا دهره کهوت که راستی گوتوو و تۆمه سیسیال بۆ خوځیه تی. به لām له فسه کانی دۆن کیشوترا که دهیگوت جادووگه ران قیافه ی دۆزمنیان هیناوه ته سه ر شکلی سامسون کاراسکوی خویندکار وه های ده میشکی چه قیبوو که باوه کو راستیه کانی به چاوی خۆی دهدیت نه یده توانی باوه ر بکا.

سه رهنجام نه رباب و نوکهر له هه له ی خویاندا مانه وه، له حالیکدا که پالوان ئاوینه و مه یته ره که به سه ر شوړی، ماندوو مردوو، دوور ده که وتنه وه تا گوندیک بدۆزنه وه و له وی به دهنی پالوان به رۆن دامال و په راسوووه شکاوه کانی بگرنه وه. به لām دۆن کیشوت و سانکو ریگه ی خویان به ره و شاری «ساراگوس» گرتوه بهر، شاریک که میژوو نهوانی لای به جی ده هیلی تا سه رهنجام تی بگن که پالوان ئاوینه و مه یته ره که ی بهو لووته نیوپووته وه کی بوون.

كيشۆت ئەگەر بەزىيا و ژىر كەوتبا مەرجهكانى ئەنجام دەدا، چون ئيمان و بىرواى بەمەرج و قەرار و پەيمانى پالەوانى ھەبوو، بەمجۆرە دەگەر پراوھ مالى خۆى تا نەوھك لە قانون و ياساكانى پالەوانى سەرپىنچى كوردى. ئەو دەم لە ماوھى ئەو دوو سالدا كە لە مال راگىر دەبوو، لەوانەبوو كە خەيالى خاوى خۆى فەرامۆش بكا، يا دەرفەتتەك بەيارانى خۆى بدا كە دەرمانىك بۆ شىتتەكەھى بدۆزنەوھ.

كاراسكۆ بوو بەبەرىرسى دەكار ھىنانى ئەم پلانە و تۆمە سىسىيالىش كە جيران و ھاورپى سانكۆيانزا و پياويكى شاد و سەر زىندوو (* بوو، وەك مەيتەر رەگەلى كەوت. سامسۆن جلوبەرگ و چەك و چۆلىكى دەبەر خۆى كرد كە دەپشدا باسما كورد. تۆمە سىسىيالىش كەپۆيەكى دەسكردى لەسەر لووتى خۆى دانا كە باسى ئەوئيشمان كرد و ئەوھشى بۆيە كرد كە سانكۆى جيرانى نەيناسىتەوھ. ئەم دووانە بۆ دابەزاندى پلانى خۆيان پرويان دە رىگەيەك كرد كە دۆن كيشۆت پىيدا رۆيشتبوو و چى واى نەمابوو كە دە گۆنگەل و پروداوى عارەبى عىزرائىلدا رەگەل ئەو كەون. سەرەنجام ئەو دوو كەسە دۆن كيشۆتيان لە مېشەيەكدا دىتەوھ و بەلايەكيان بەسەرھات كە خويئەرى زيت و زانا تاويك لەمەوپىش، لە خويئەنەوھى بووئەوھ، وە ئەگەر لەبەر مەغزى پەريشان و خەرفاوى دۆن كيشۆت نەبووايە يانى ئەو دىوانەيە پىي وانەبايە كە ئەم خويئەنكارە، خويئەنكارە راستىيەكە نىيە جەنابى خويئەنكار تا ھەتا ھەتايە لە گەيشتن بەشايەدىنامەى ئىجتىھاد بى بەش دەبوو.

تۆمە سىسىيال كاتىك دىتى نەخشە و ئارەزووى خۆى و ئەربابەكەھى بەبادا چووھ و كۆتايى سەفەرەكەھى ئاوا بەسەرشۆرى و پەژارە چاوپى كەوت بەخويئەنكارى گوت: «جەنابى سامسۆن كاراسكۆ بەراستى ئەوھى بەسەرمان ھات حەقى خۆمان بوو. مرۆف كاتىك دەست بۆ كارىك دەبا لای واىە زۆر ئاسانە و بەيى مبالاتى و سانايى دەستى پى دەكا، بەلام ھەرواش بەئاسانى رزگارىي نايە. دۆن كيشۆت دىوانە بوو، ئىمەش عاقل، بەو حالەشەوھ ئەو ئىستا شاد و سەر بلند بەرپى خويئەنكار دەروا و تۆش برىندار و خەمگىن لەسەر جىي خۆت جى ماوى. ئىستا ئەگەر ئىزنت لەسەر بى، بابەتتەك روون دەكەينەوھ. پرسىيارى من ئەوھى: لە دوو دىوانە كە يەكيان ناچارە دىوانە بى و يەكيان بەويست و ئىرادەى خۆى دىوانە بوو، كاميان دىوانەترە؟ سامسۆن گوتى: جىاوازي نىوان ئەم دوو دىوانەيە ئەوھى كە دىوانە ناچارەكە ھەر بەدىوانەيى دەمىنيتەوھ، لە حالىكدا دىوانەكەھى بەويستى خۆى بووئە دىوانە ھەر كات بىھوئى لە حالەتى دىوانەيى دىتە دەروھ.» تۆمە

لەمەر ئەوھى، پالەوان ئاويئە و مەيتەرەكەھى كى بوون

دۆن كيشۆت بەكەيف و دەماغ دەروئىشت و شانازى بەخۆى دەكرد كە بەسەر پالەوانىكى وھما پرزۆر و بەئەزموون يانى پالەوانى ئاويئەدا زال بووھ و ئەم ھىوايە لە دلىدا چرۆى (* كوردبوو كە لە رىگەھى ئەم پالەوانە و بەئىنەكانىيەوھ ھەر بەو زوانە ئاگەدار دەبىتەوھ كە ئايا دلەرى نازەنين خاتوون دۆلسىنە ھەروا دەتەلىسىمى جادووگەراندە ماوئەتەوھ يا رزگارى ھاتوھ. ھەروھما خاترجەمىش بوو كە پالەوان ئاويئە لە ترسى ئەوھى نەكا بەپالەوان نەناسرى، جارىكى ترىش دەگەرپتەوھ لای و لەو شتانەھى كە دەنيوان خاتوون دۆلسىنە و ئەوئا رابردووھ ھەوالى تەواوى بۆ دىنى. بەلى دۆن كيشۆت دە فكرى شتىكى ئاوادا بوو، كەچى پالەوان ئاويئە ھەوايەكى (* ترى دە مېشكى خويئە دىنا و دەبەرد؛ يانى لەو ساتەوھختەدا پالەوان ئاويئە وەك گوتمان، بىجگە لەوھ كە شوئىنك بدۆزىتەوھ و برىنەكانى تىدا دەرمان بكا، ھىچ فكرىكى ترى نەبوو. بەلى جا، مېژوو بۆمان دەگەرپتەوھ كە ئەگەر سامسۆن كاراسكۆى خويئەنكار بەدۆن كيشۆتى گوت كە لە دەرفەتتەكى باشدا وەداوى كارى پالەوانەتى خۆى بەكەوئى، ھۆيەكەھى بەرھەمى دانىشتنىكى راويئەكارى بوو كە دەلاك و كەشيش و ئەو پىكيان ھىنابوو و لەم وارەدا وتووئىيان كوردبوو كە بەشيوئىك دەتوانن دۆن كيشۆت وادار بكنە تا ئەھوھن و ئارام لە مالى خويئە بىنيتەوھ و چى تر وەداوى گۆنگەل و پروداوى دلئەزىن و پەژارەھىن نەكەوئتەوھ. بەرھەمى ئەم راويئەكارى و مشوورخۆرىيە لەسەر بنەماى پىشنىبارى سامسۆن كاراسكۆ و پەسەند كردنى ھەموو ئەندامانى شوورا ئەوھ بوو كە چون بەند كردنى دۆن كيشۆت لە مالدا كارىكى نامومكىنە و بەكەس پىشى پى ناگىرى، باشتر ئەوھىە لى گەرپىن پالەوان سەرى خۆى ھەلگىرى و بروا. بەلام سامسۆنىش دەجلوبەرگى پالەوانىدا دوا بەداوى ئەو بەكەوئتە رى و سەرەپى پى بگىرى و بەبىانوويەك كە ھىنانەوھى زۆر ئەستەم نىيە شەرى پى بفرۆشى، لە ھەمان كاتدا پىش پىك دادان قەرارى دەگەل بكا كە بەزىو دەبى دەبەر دەستى بەزىنەردا بى، پاشان بەسەرىدا زال بى، لاشيان وابوو ئەو كارە زۆر بەئاسانى ئەنجام دەدرى. سەرەنجام پاش بەزاندى دۆن كيشۆت خويئەنكارى پالەوان فەرمانى پى بدا كە بگەرپتەوھ گوندەكەھى خۆى و تا دەركردنى فەرمانىكى دووبارە لە مالى خۆى دەرنەكەوئى. ئەم خالە روون و ئاشكرا بوو كە دۆن

سېسىيال گوتى: «لەو قەرارە من كاتىك ھاتم بووم بەمەيتەرى بەرپىزتان بەويستى خۆم بوومە دىوانە و ئىستا ھەر بەم ويست و ئىرادەيە دەمەوئى كە چى تر مەيتەرى تۆ نەبم و بگەرپىمەو مالى خۆمان.» كاراسكۆ گوتى: «تۆ بەدەست خۆتە، بەلام ئەگەر فكر دەكەيەو مەن تا دۆن كىشۆت داركارى نەكەم دەگەرپىمەو مالى، وەك ئەو واپە كە نىوہشەو بەنيوہرۆ دابنىي. بىجگە لەو، ئەمجار تەنيا بۆ عاقل كردنى ئەو نىيە كە وەشوئى دەكەوم، بەلكو خەيالى تۆلە كردنەو شەم ھەيە. ئەو ئىش و ژانەي كە ئىستا لە سينگ و كەلەكەمدا ھەستى پى دەكەم، بۆ ئەو نابى كە من چى تر بەلوتف و مېھرباننىيەو ھەلسوكەوتى دەگەل بكەم.»

ئەو دوو يارە ھاوسەفەرە بەقسە كردن گەيشتنە گونديك و لە

وئ بەھەلكەوتىكى باش سنخچىيەكيان (*) دىتەو كە مەلھەم و دەرمانى لەسەر برىنەكانى سامسۆن كاراسكۆ دانا. تۆمە سېسىيال ئەوى بەجى ھىشت و گەرپاوه مالى خۆي، بەلام خويندكار بۆ پىكھىنانى كەرەسە و پىداويستىيەكانى تۆلەكردنەو لەو گوندە بەجى ما و مېژوو كە لە پاشان و لە كاتىكى تردا باسى ئەو رووداوه دەكا ديسان، دىتەو سۆراغى دۆن كىشۆت و سەربردەي ئەومان بۆ دەگىرپىتەو.

لەمەر گۆنگە ئىك كە بەسەر دۆن كىشۆت

دەگەل يەككە لە نەجىب زادە ھۆشمەندەكانى مانس ھات

دۆن كىشۆت بەناز و بەخۆ فشىن (*) و شۆر و شادىيەكى لە رادەبەدەر كە لە پىشداش ئىشارەمان بۆ كرد بەرپى خۆيدا دەرپىشت و بەھۆى سەر كەوتنىكەو كە دوايىن جار بەنسىبى بووبوو، خۆي بەئازاترىن پالەوانى دنيا لە قەلەم دەدا. ئەو ھەر لە ئىستاو پى واپوو لە مەودا دەھەمو پىشھات و رووداوتىكدا سەردەكەوئى و ئىتر لە داھاتوودا كەس خۆي لەبەر ناگرى (*). ئىتر ھىچ بايەخىكى بەسىحر و جادوو نەدەدا و بەھىندى (*). نەدەزانىن؛ ئەو داركارى و تىپەلدان و وىكەوتن و دار و پەياغانەي كە وئى كەوتىبون ھەمووى لە بىر خۆي بردەو، ئىتر لە بىرى نەما كە لە ژىر بەردەباراندا نىوہى پەراسوۋەكانى شكاپوون، چى تر فكرى لە ئەمەگ نەناسى سزادراوانى كارى دژوار نەدەكردەو و لە بى شەرمى و پەياغ وەشاندى قەتارىچيانى يانگواسى، ھىچى لە بىر نەما. بەلى بەكورتى، دۆن كىشۆت بەرپىگەدا دەرپىشت و بەخۆي دەگوت ئەگەر ھۆكارىك يا رىگە چارەيەك بۆ رزگار كردنى دلبەرى نازەنىن خاتوون دۆلسىنە بدۆزىتەو، ئىتر ھىچ ئارەزوويەكى نامىنى، تەنانەت ئارەزووى گەرەتەرىن بەختەو وەرەش ناكە پالەوانە سەگەردانە سەر كەوتوۋە بەختەو وەرەكان لە رابردوودا پى گەيشتىبون يا پالەوانى تر لەمەودا پى دەگەن. بەمجۆرە بەو خەيال پلاوانە سەرمەست و بەختەو وەر دەرپىشت كە لە نەكاو سانكۆ پرسى: «ئەرباب پىت سەير نىيە كە من ئىستا ئەو لووتە ناخەز و بەد قەوارەي ھاوپى خۆم تۆمە سېسىيال ھەر لەبەر چاومە؟» دۆن كىشۆت گوتى: «سانكۆ تۆ مەگەر بەراستى باوهرت كردوۋە كە پالەوان ئاوينە، سامسۆن كاراسكۆ و مەيتەرەكەشى تۆمە سېسىيال جىرانى تۆ بوو؟» سانكۆ گوتى: «من ناتوانم لەم بواردە ھىچت عەرز بكەم؛ ئەو دەتوانم بىلپم ئەويە كە نىشانىيەكانى كە ئەو لەمەر مالى و مندال و ژيانى من دەيدا، وا بوون كە ھىچ كەسى تر نەيدەتوانى بىدا. لەمەر سەر و گوئىلاك و روخسارىشەو دەبى عەرزت بكەم كاتىك ئەو شالووتە دزىوہى وەلانا دروست سىما و روخسارى تۆمە سېسىيال كەوتە دەرەو و ھەمان ئەو كەسە بوو كە بەھەزاران جار لە جىرانەتتى دىوار بەدىوارى خۆماندا كە چاوم پى كەوتىبو، تەنانەت دەنگەكەشى ھەر ئەو بوو كە سەدان جارم گوى

لئى بووبوو. «دۆن كيشۆت گوتى: «سانكۆ، ئاخىر عه‌قلش شتىكى باشه؛ چاكه، وهره پيش و پيم بلئى كه سامسون كاراسكۆي خويندكار به چ خه‌يالئيك جلوبه‌رگى پالەوانان ده‌پوشى و دهست ده‌داته چهك و ديتته سهر رپى من و به‌ره‌نگارم ده‌بى؟ مه‌گه‌ر هه‌رگيز بووه من دوژمنايه‌تى ئەوم كرده‌بى؟ هه‌رگيز كارىكم كر دووه كه رقم لئى هه‌لبگرئى؟ ئايا من ره‌قيب و داژدارى ئەوم؟ يا بۆ ئەوه چهكى دژى من هه‌لگر تووه كه ده‌زانئى من پالەوانئيكى بيوئينه‌ى ئەم جيهانه‌م و ئيره‌بيم پئى ده‌با؟» سانكۆ گوتى: «ئهرباب ئەدى چ ده‌فه‌رمووى ئەم پالەوان فلانه يا هه‌ر كه‌س كه هه‌يه، كه هينده وه سامسون كاراسكۆي خويندكار ده‌چوو، يا له‌مه‌ر مه‌يته‌ره‌كه‌ى كه ده‌گه‌ل تۆمه سيسيال مووى لئى نه‌ده‌دا، ئەوانه چون لئيك ده‌ده‌يه‌وه؟ وه ئەگه‌ر ده‌فه‌رمووى كه ئەوانه هه‌مووى كارى سحر و جادوون، ئايا دوو كه‌سى تر له‌م دنيا پان و به‌رينه‌دا دهست نه‌كه‌وتن كه پالەوان و مه‌يته‌ره‌كه‌ى له‌سه‌ر شكّل و قيافه‌ى ئەوان خۆ نيشان بده‌ن؟» دۆن كيشۆت گوتى: «ئوه هه‌موو ئيشى رواله‌ت سازى و فروفيلئى جادووه‌راني دوژمنى من كه بئى وچان خه‌رىكى نازار و عه‌زه‌تداني ئيمه‌ن. ئەوان چون پيشينيئى ئەوه‌يان كر دبوو كه من له‌و شه‌رده‌دا سه‌رده‌كه‌وم كارئيكى واپان كرد تا دوژمن به‌شكلى سامسون كاراسكۆي دۆستى خۆشه‌ويستم بيته به‌ر چاوم تا ئۆگرى و خۆشه‌ويستيه‌كى كه من بۆ ئەو لاهه هه‌مه له نيوان گه‌رووى دوژمن و تيغى شمشيرى مندا بيته له‌مه‌ر و ئاگرى رقيكى پيروژ كه له دلمدا هه‌لايسابوو دابمركى و بكورئيته‌وه و من به‌زه‌بيم به‌كه‌سيك دابى كه قه‌ستى سه‌ر و گيانمى كر دبوو. ئەگه‌ر له‌م باره‌وه ده‌ليلى زۆرتتر ده‌وى، تۆ خۆت به‌حوكمى ئەزموونئيك كه هه‌چ شك و گوماني تيدا نيه‌ تئى گه‌يشتووى كه بۆ جادووه‌راني چه‌نده ئاسانه كه يه‌كئيك به‌رنه سه‌ر شكلى يه‌كى تر و ناحه‌ز به‌جوان و جوان به‌ناحه‌ز بنويئن، هه‌ر وهك ئيستنا دوو رۆژى ته‌واو له رهوداوى دیدارى دل‌به‌رى نازيم دۆلسينه تپه‌ر نه‌بووه كه تۆ ئەوت به‌ته‌واوى جوانى و جه‌مال و كه‌ماله‌وه ته‌ماشاشا كرد، به‌لام من ئەوم وهك ژنه ديها تيه‌كى چاو به‌رپيؤقى (*) زار بۆگه‌نيو، هاته به‌ر چاو. ئايا سه‌يره كه ئەو جادووه‌ره به‌د نيه‌ته، كه زاتى كر دووه كه‌سيك به‌م شكله قيزه‌ونه بگورئى، ديترانيش به‌رئيه سه‌ر بيچم و شيوه‌ى سامسون كاراسكۆي خويندكار و كابراى هاوړپئى تا شانازى سه‌ر كه‌وتن له دهست من برپيئى؟ به‌لام له‌سه‌ر ئەو ئەحواله‌شرا من دلئى خۆم ده‌لاوينمه‌وه، چون به‌هه‌رحال من به‌سه‌ر دوژمنى خۆمدا سه‌ر كه‌وتم.» سانكۆ گوتى: «خواه‌ند خۆى به‌سه‌ر هه‌موو شتىكدا ئاگه‌داره.» وه چون ده‌يزانى كه گۆرپنى شكّل و قيافه‌ى دۆلسينه شتىكه ساخته‌چيانه و ده‌ستكردى خۆيه‌تى،

هه‌ر چه‌ند به‌و قسانه‌ى ئەربابى برواى نه‌بوو، به‌لام هه‌چى نه‌گوت مه‌بادا فيل و پيلانه‌كه‌ى ئاشكرا بئى و ئەرباب به‌گژيدا بچئى.

دۆن كيشۆت و سانكۆ له كۆتاييى قسه‌كاني خۆياندا بوون كه ديتيان كابرايه‌ك ره‌گه‌ليان كه‌وت. ئەو پياو‌هش رپيوارى هه‌مان رئى بوو كه ئەوان پييدا ده‌رؤيشتن و سوارى ماينيكى قزل و جوان بوو؛ جويبه‌يه‌كى (*) ماهووتى سه‌وزى له‌به‌رده‌ابوو كه به‌مه‌خمه‌ريكى خه‌نه‌ره‌نگى به‌راويز لئناو رازابوووه و كلاويكى گه‌وره‌ش له قوماشى هه‌مان مه‌خمه‌رى له‌سه‌ر بوو؛ زين و به‌رگى ماينه‌كه‌ ژنانه بوو كه به‌ره‌نگى سه‌وز و وه‌نه‌وش زينته درابوو. سوار شمشيرئيكى عه‌ره‌بى به‌كه‌مه‌ريه‌وه بوو كه به‌به‌نديكى سه‌وز و زيرينه‌وه هه‌لاوه‌سرابوو. پوتينه‌كاني له قوماشى به‌ندى شمشيره‌كه‌ى بوو. مامزه‌كاني زيرين نه‌بوون، به‌لام ده‌ستى كه‌ميكى له زير نه‌بوو. كاتئيك سوار گه‌يشته راستى ئەوان زۆر به‌ئه‌ده‌به‌وه سلاوى له هه‌ردوو‌كيان كرد و پاشان ده‌سه‌بجئى مامزى له ئەسه‌په‌كه‌ى توند كرد تا له‌وان تئى په‌رئى، به‌لام دۆن كيشۆت راي گرت و گوتى: «به‌رپز نه‌جيبزاده ئەگه‌ر جه‌نابيشته به‌و رپيه‌دا ده‌رؤى و په‌له‌شت نيه‌ زۆر خۆشحال ده‌بم پئكه‌وه برؤين.» سوار گوتى: «راستيه‌كه‌ى ئەويه كه من نه‌مه‌دويست وا به‌په‌له به‌لاى ئيوه‌دا تئى په‌رم، به‌لام ترسام كه نزيك بوونه‌وى ماينه‌كه‌م ئەسپى ئيوه وه‌خۆ بزا.» ده‌سه‌بجئى سانكۆ هاوړاى لئى بليند بوو كه: «ئەى جه‌نابى ئاغا، ده‌توانى بئى نيگه‌راني جله‌وى ماينى خۆت بكيشى، چون ئەسه‌په‌كه‌ى ئيمه نه‌جيبترين و پاكترين ئەسپى سه‌ر ئەم جيهانه‌يه. ئەم ئەسه‌په ئيستنا نه‌بووه له كاتئى ئاوادا سووكه‌سه‌رى و لاهوتى خۆى نيشان بدا و ده‌ستوه‌ل ببزئوئ. ته‌نيا جارئيك نه‌بئى كه خۆى كه‌ر كرد و من و ئەرباب ناچار كراين جه‌ريمه‌يه‌كى قورس بده‌ين. به‌هه‌رحال به‌رپزتان ئەگه‌ر مه‌يلتان هه‌بئى ده‌توانن ده‌گه‌ل ئيمه هاوسه‌فه‌ر بن و يه‌قينت هه‌بئى كه ئەگه‌ر ماينه‌كه‌تان له‌سه‌ر كه‌شه‌فيش دابنئين و له‌به‌ر ده‌مى ئەو ئەسه‌پى رابگرن، بۆنى پيوه ناكا.»

رپيوار كه له ئەدا و ئەتوار و قيافه‌ى دۆن كيشۆت سه‌رى سورما‌بوو، جله‌وى ماينى كيشا؛ پالەوان سه‌رى رووت بوو، چون سانكۆ كلاوخووده‌كه‌ى به‌پاشته‌ركى كه‌ره‌كه‌يه‌وه هه‌لواسيبوو، كابراى سه‌وزه‌پۆش زۆر به‌سه‌رنجه‌وه ده دۆن كيشۆتى هه‌لده‌روانى و دۆن كيشۆتئيش هه‌روا به‌سه‌رنجه‌وه ته‌ماشاش ئەوى ده‌كرد، چون وهك پياويكى خاوه‌ن رپز و كه‌سايه‌تى ده‌هاته به‌رچاوى. ته‌مه‌نى رپيوار په‌نجا ساليك مه‌زنده ده‌كرا و مووى تازه ماش و برينجى ده‌بوو؛ نيگاي نيوئيك خه‌ندان و نيوئيك وشك و قورس بوو؛ به‌كورتى له بزوتنه‌وه و هه‌لسوكه‌وتيرا و له‌سه‌ر و وه‌زعي‌را ئاشكرا بوو كه پياويكى پاك نيه‌ت و

به‌ئینساف و خاوه‌ن ئاکار و کاری جوان و په‌سهنده. وه به‌لام داوهرییه‌ک که نه‌ناسراو له‌سه‌ر دۆن کیشۆتی ده‌کرد، ئه‌وه بوو که تا ئیستا هیچ که‌سی به‌و حاله و به‌و قیافه‌وه نه‌دیتوو. سه‌رتاپای دۆن کیشۆت و سواره‌به‌ره‌که‌ی، له‌وانه‌ش درێژی بارگینه‌که و بالابه‌رزنی و کز و لاوازی و زهردی روخسار و لیباسی شه‌ر و حاله‌ت و قیافه‌ی بووبونه هۆی واق ورمایی سواری نه‌ناس، چون سالانگی دووردریژ بوو که هیچ که‌سی به‌م شکل و قیافه‌وه له‌م ولاته چاوی نه‌که‌وتبوو. دۆن کیشۆت زۆر باش ئاگای لی بوو که موسافیر به‌چ سه‌رنجیک و تیروانینیکی سه‌یره‌وه ته‌ماشای ده‌کا و له‌ واق ورمانه‌که‌یه‌وه له‌ مه‌به‌ستی تی گه‌یشتبوو. پالاهان چون مرۆفیکی به‌نه‌زاکه‌ت و به‌ئهدب بوو، هه‌موو کاتیش ناماده بوو بیه‌ته هۆی شادی و خوشیی خه‌لکی تر، پیش ئه‌وه‌ی موسافیر پرسیار بکا، وه‌قسه‌هات و گوتی: «ئهم قیافه و سه‌ر و شکه‌ی که جه‌نابتان به‌منه‌وه ده‌یبین نه‌گه‌ر بوویته هۆی سه‌رسورماویتان، به‌لای منه‌وه سه‌یر نییه. به‌لام نه‌گه‌ر عه‌رزتان بکه‌م که من پالاهانم یانی له‌ وان که‌سانم که به‌دوای گۆنگه‌لندا ده‌گه‌رین، ئه‌ده‌م ئیدی پیت سه‌یر نامم. من زیدی خۆم جی هیشتوو، ده‌ستم له‌ مال و مندال هه‌لگرتوو و ملک و سامانم ده‌گریو ناوه و ده‌ستم له‌ ئاسایش و سه‌سانه‌وه شوشتوو و خۆم هاویشتووته نامیزی چاره‌نووس و به‌خت و یه‌غبال تا بۆ هه‌ر شوینیک خۆیان ده‌بانه‌وی بمه‌ن. مه‌به‌ستی من ئه‌وه بوو که داوونه‌ریتی پالاهانانی سه‌رگه‌ردان که مردوو زیندوو بکه‌مه‌وه و رۆژگاریکی زۆره‌ لی‌ره هه‌لده‌نگوم، له‌ولا به‌رده‌بمه‌وه و هیندیک له‌ لاتر هه‌لده‌ستمه‌وه و هه‌ر به‌م شیوه‌یه تا ئیستا توانیومه به‌شی زۆری ویست و ئامانجه‌کانم له‌ ریگه‌ی یارمه‌تی گه‌یاندن به‌بیوه‌ژنان و پشتیوانی له‌ کیژۆلان و ده‌ستگرتنی هه‌تیوان و سه‌غیران که به‌شیکن له‌ نه‌رکی پالاهانانی سه‌رگه‌ردان به‌راوه‌رده بکه‌م. من به‌نازایه‌تی و هونه‌رنوینیی بی ئه‌ژماری خۆم، که له‌ ریباری شه‌ریعه‌تی مه‌سیحی لای نه‌داو، ئهم شایسته‌یی و لایقیه‌م وه ده‌ست هیناوه که زایه‌له‌ی ده‌نگی ناوبانگی خۆم به‌کتیب و به‌لا‌فۆک، به‌سه‌رانسه‌ری دنیا داو بکامه‌وه. هیچ ولاتیک نه‌ماوه ناوی منی نه‌بیستی. تا ئیستا سی هه‌زار به‌رگ کتیب له‌ میژووی ژبانی من به‌چاپ گه‌یشتوو و نه‌گه‌ر هه‌ر ئاوا برواته پیش و خودا به‌هاوارمان نه‌گا، سی هه‌زار جار به‌چاپ ده‌گا، به‌کورتی بۆ ئه‌وه‌ی هه‌موو قسه‌کانم له‌ چه‌ند واژه و ته‌نانه‌ت له‌ یه‌ک واژدها به‌یان بکه‌م به‌عه‌رزنی ئیوه ده‌گه‌یه‌نم که به‌من ده‌لین دۆن کیشۆتی مانس و پالاهانی خه‌مگین روخسار. هه‌ر چه‌ند خۆ هه‌لکیشان کاریکی ناحه‌ز و ناپه‌سهنده و له‌ قه‌در و قیমে‌تی مرۆف که‌م ده‌کاته‌وه، به‌لام من جاروبار ناچارم باسی خۆم بکه‌م ئه‌ویش کاتیکه که که‌س نییه

به‌شان و بالما هه‌لبلی، که‌واوو ئه‌ی جه‌نابی نه‌جیب زاده، له‌وه به‌دوا ئیتر نه‌ئسپ، و نه ئهم نێزه و ئهم مه‌تال و ئهم مه‌یته‌ره نابنه ئه‌سپایی سه‌رسورمانی ئیوه و هه‌روه‌ها نه ئهم چه‌کوچۆل و زهردی روخسار و رهنگ په‌ریوی و لاوازی جه‌سته‌ی من، چون ئیستا باش ده‌زانی که من کیم و چ کاره‌م.»

دۆن کیشۆت پاش ئه‌و قسه‌نه خامۆش بوو و کاکی سه‌هزیۆش ئه‌وه‌نده‌ی جواب دانه‌وه وه‌دره‌نگ خست که وا هاته به‌ر چاوی له‌ جواب دانه‌وه تی ماوه. ده‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا پاش بی ده‌نگیه‌کی درێژخایه‌ن گوتی: «به‌ریز، جه‌نابی پالاهان، ئه‌لحه‌ق که زۆر جوان له‌ واق ورمانی منه‌وه ده‌مه‌نزوو و مه‌به‌ستم گه‌یشتی، به‌لام نه‌توانی من له‌و سه‌رسورمانه که دیداری ئیوه بۆ منی پیک هیناوه بیه‌ته ده‌روه. چونکه هه‌ر چه‌ند که جه‌نابت فه‌رموتان که په‌ی بردن (*) به‌شوناس و شوغل و کاری ئیوه، به‌سه بۆ ئه‌وه‌ی من له‌سه‌رسورماوی بیه‌ته‌ده‌ر، به‌لام هه‌رگیز ئاوا نییه و به‌په‌چه‌وانه‌شه، ئیستا که ده‌زانم چ که‌س و چ کاره‌ی زۆرت له‌ پیشوو سه‌یران و سه‌رسورماوم. ئاخ‌ر چۆن؟ ئایا ده‌بی که ئه‌مرۆ پالاهانانی سه‌رگه‌ردان له‌ دنیا دا هه‌بن و میژووی راستینی پالاهانانی سه‌رگه‌ردان له‌ چاپ ده‌رچووی؟ من ناتوانم بروا بکه‌م که ئه‌مرۆ که‌سانیک هه‌بن که چاوه‌دیری هه‌تیو و سه‌غیر و پیریژنان بکه‌ن و به‌هاواری زۆلم لی‌کراوان و داماوان بگه‌ن؛ وه ئه‌گه‌ر ئهم جوامی‌ریانه‌م ئه‌و له‌ وجودی جه‌نابتاندا نه‌دیتبایه هه‌رگیزاو هه‌رگیز باوه‌رم نه‌ده‌کرد. سپاس و ستایش (*) بۆ خودای گه‌وره و دلۆفان که ئیراده‌ی له‌سه‌ر بووه تا میژووی پر له‌ شانازی هونه‌رنوینیه‌کانی ئیوه که وه‌ک خۆتان ده‌فه‌رموون به‌چاپ گه‌یشتوو، بلاو بیه‌ته و بیه‌ته هۆی فه‌رامۆش بوون و له‌ بیر چوونه‌وه‌ی داستانه‌ درۆینه‌کان و ئه‌فسانه‌ پرۆپوچه‌کانی پالاهانانی سه‌رگه‌ردانی پیشوو که دنیا بیه‌وود پر بووه له‌ ناوبانگی ئه‌وان. داستانه‌لیکی درۆ و چاپ (*) و گووپ که به‌زبانی ئاسه‌واری به‌نرخ و باه‌خدار بوون و له‌ قه‌در و ئیعتیباری میژوو په‌سه‌ن و دروسته‌کانی که‌م ده‌کرده‌وه.» دۆن کیشۆت گوتی: «له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی میژووی پالاهانانی سه‌رگه‌ردانی رابردوو درۆ یا ئه‌فسانه‌ بی قسه‌ زۆره.» پیاوی سه‌وزه پۆش گوتی: «چۆن! مه‌گه‌ر که‌ستیک هه‌یه که له‌ درۆ بوونی ئهم داستانه‌دا گومانی هه‌بی؟» دۆن کیشۆت گوتی: «به‌لی من گومانم تیدا هه‌یه، به‌لام باشتر ئه‌وه‌یه جارێ له‌و باسه تی په‌ریین و نه‌گه‌ر سه‌فه‌ری ئیمه‌ پیکه‌وه هیندیک خایاند، به‌هیوای خودا به‌ئیوه‌ی حالی ده‌که‌م نه‌گه‌ر ده‌گه‌ل که‌سانیک هاو‌داستانن که درۆ بوونی ئهم داستانه‌ به‌راست ده‌زانن، کاریکی باش نه‌کرده‌وه.»

موسافیر له و قسانه‌ی دواييی دۆن کيشۆت وهشک كهوت كه نهكا ئەم كاپرايه ميشكى شله‌قبايی و عه‌قلی له‌سه‌ر جیی خۆی نه‌بێ و چاوه‌روانی قسه‌ی تری پالەوان بوو تا له مه‌زنه‌هه‌ كرده‌ن و بۆچوونی خۆیدا زۆرتر متمانه‌هه‌ په‌یدا بكا، به‌لام پيش‌ئه‌وه‌ باسيكى تر داگيرسي‌ن، دۆن كيشۆت تكای لێ كرد ئه‌ویش به‌نۆره‌ی خۆی بلێ كيشه‌ و چ كاره‌يه‌، هه‌روه‌ك ئەو خۆی و كار و شوغلی خۆی به‌و ناساندبوو. كاپراي جوببه‌سه‌ه‌وز له‌ به‌رامبه‌ر ئەم داخوازه‌دا سه‌ری دانه‌واند و گوته‌ی: «جه‌نابی پالەوانی خه‌مگين پوخسار، من نه‌جيب زاده‌يه‌كم و خه‌لكی شاره‌ديه‌كم كه‌ ئه‌گه‌ر خودا بيه‌وێ ئەم‌رۆ له‌ وێ نانی نيه‌و‌رۆ ده‌خوین. باری دارايی و ماليی من له‌ نيونجی له‌ ژوورتره‌ و ناویشم «دۆن ديه‌گۆ ميراندا» Don Diego Miranday يه‌. من عومری خۆم ده‌گه‌ل ژن و منال و دۆست و ئاشنايان راده‌بوێرم، سه‌رگه‌رمیی من زۆرتر شكار و ماسی گرته‌هه‌، به‌لام له‌ راودا نه‌ له‌ باز كه‌لك وه‌رده‌گرم نه‌ له‌ تاژی. به‌لكو بۆ ئەم مه‌به‌سته‌هه‌ له‌ سه‌گيكي فه‌رمانبه‌ر و له‌ چه‌شنه‌ سمۆره‌يه‌ك كه‌لك وه‌رده‌گرم. من نزيك شيست يا هه‌فتا كتيبم هه‌يه‌ كه‌ هينديك به‌زبانی ئيسپانيايي و به‌شيكيش به‌زبانی لاتين نووسراون؛ چه‌ند به‌رگيان كتيبي تاريخ و ميژوون و ئەوانی تريش هه‌مووی بابته‌ی ئایني و مه‌زه‌به‌ين. وه‌ به‌لام له‌مه‌ر كتيبي پالەوانی ده‌بی عه‌رزت بکه‌م تا ئیستا نه‌مه‌يشتوووه‌ له‌ ده‌رگای مالم بيته‌ ژووره‌وه‌. من كتيبي غه‌يره‌ مه‌زه‌به‌یی و ته‌نانه‌ت كتيبي دژی دين و ئەخلاق زۆرتر له‌ كتيبي مه‌زه‌به‌یی ده‌خوینمه‌وه‌، به‌و مه‌رجه‌ سه‌رگه‌رميه‌كي شه‌رافه‌تمه‌ندانه‌ و ئابروومه‌ند بن بۆ من و له‌ زبان و قه‌له‌می ره‌وانی خويان هه‌زم پێ بگه‌يه‌نن و له‌ خولقينه‌ری و فكري بلندی خويان شاگه‌شکه‌م بکه‌ن و وام لێ بکه‌ن ئافه‌رينيان پێ بلێم و به‌ده‌ختانه‌ ئەم چه‌شنه‌ كتيبانه‌ش له‌ ئيسپانيايي ئيمه‌دا زۆر كه‌مه‌. من جاروبار له‌ مالي دۆستان شام و نه‌هار ده‌خۆم و زۆر جاريش ئەوان بۆ نه‌هار و شام بانگه‌يشتی مالي خۆمان ده‌که‌م. له‌ مالي مندا سفره‌ و خوان هه‌ميشه‌ ريكوپيک و رازاوه‌يه‌ و خۆراکی زۆر باش له‌سه‌ر سفره‌م ده‌چندري. رقم زۆر له‌ غه‌يبه‌ت و پاش مله‌ قسه‌ كرده‌ن و نيزن ناده‌م له‌ لای من باسی كه‌س به‌خراپه‌ بکه‌ن. هه‌رگيز له‌ شيوه‌ی ژيان و كاروباري خه‌لكی ناكوئمه‌وه‌ و كارم به‌كاري كه‌س نيه‌يه‌. هه‌موو رۆژي ده‌چمه‌ نوێزي «مه‌س» و واجبي حه‌ق به‌جی دینم؛ به‌شيک له‌ مال و داراييي خۆم به‌نيو فه‌قيراندا ده‌به‌شمه‌وه‌(*) و خۆم به‌وه‌ رانانيم كه‌ يارمه‌تیی ئەوان ده‌ده‌م چون نامه‌وێ رۆحي خۆم تووشي فيس و ئيفاده‌ و خۆبيستی بکه‌م. ده‌زانم كه‌ ئەم دوژمنانه‌ ورده‌ ورده‌ به‌سه‌ر رۆح و گيانمان ده‌سه‌لات په‌يدا ده‌که‌ن. هه‌ميشه‌ تێ ده‌كوشم ئەوانه‌ی شه‌ر و ناكوکييان پتکه‌وه‌ هه‌يه‌، ئاشت بکه‌مه‌وه‌، من

سه‌رئه‌سپاره‌ی(*) هه‌زره‌تی مريه‌مم و هه‌موو كات بروا و ته‌وه‌كولي ته‌واوم به‌لوتف و مه‌رحمه‌تی بێ پايانی خواي خۆم هه‌يه‌.»

سانكۆ زۆر به‌وردی گوێی بۆ سه‌رگوريشته‌ی نه‌جيب زاده‌ و سه‌رگه‌رميه‌يه‌كاني شل كرده‌بوو. ئەو چون ئەم شيوه‌ ژيانه‌ی به‌لاوه‌ پيرۆز و باش بوو، پێی وابوو هه‌ر كه‌س به‌م جوړه‌ ژيان به‌ريته‌ سه‌ر ده‌توانی موعجيزه‌ بكا. له‌ كه‌ره‌كه‌ی خۆی دابه‌زی و به‌په‌له‌ ريكيفی راستی نه‌جيب زاده‌ی گرت، پاشان به‌دلتيكي پر له‌ ئيمان و بروا و به‌چاوی ئه‌سرين باره‌وه‌ چه‌ند جار پێی ئەوی ماچ كرد. نه‌جيب زاده‌ كاتيک ئەو كاره‌ی سانكۆی چاوی پێ كه‌وت هاواری لێ به‌رز بووه‌وه‌ كه‌: «براکه‌م چ ده‌كه‌ی؟ ئەو ماچ كرده‌ن يانی چی؟» سانكۆ گوته‌ی: «ئيجازه‌ بفه‌رموون پات ماچ كه‌م، چون به‌بروای من جه‌نابتان يه‌كه‌م رۆحانيي ئەسپ سواری كه‌ به‌عومری خۆم چاوم پتکه‌وتوووه‌.» نه‌جيب زاده‌ گوته‌ی: «من رۆحانی نيم به‌لكو يه‌كيك له‌ گه‌وره‌ترین تاوانبارانم. خۆش به‌حالی تو برای به‌رپز، چون له‌ ساده‌یی و سه‌فایه‌كرا كه‌ ده‌ تویدا ده‌بينم، دياره‌ له‌ ميترخاسانی و له‌ زومره‌ی پاكان حيساب ده‌كريی.» سانكۆ پاش ئەوه‌ی ئه‌ربابی خۆی وا لێ كرد له‌ قوولاييي دل‌وه‌ قاقا پێ بکه‌ن، سواری كه‌ره‌كه‌ی بووه‌وه‌ و هه‌ر ئەوه‌ش بوو به‌هۆی سه‌رسوپرمانیكي تازه‌ بۆ دۆن ديه‌گۆ.»

دۆن كيشۆت له‌ نه‌جيب‌زاده‌ی پرسى، چه‌ند منالی هه‌يه‌ و بۆ ئەوی باس كرد، كه‌ يه‌كيك له‌و شتانه‌ كه‌ فيلسوفه‌ له‌ خودا بێ خه‌به‌ره‌كاني قه‌ديم وه‌ك بنه‌ما و بناغه‌ی ژيانيان داناوه‌، ئەوه‌يه‌ كه‌ مرۆف ده‌بی له‌ ته‌واوی خۆشی و به‌هره‌كاني ژيان و مال و سامان و سروشت كه‌لك وه‌رگري و دۆستانى بێ ئەژمار و منالی زۆری هه‌بێ.» نه‌جيب زاده‌ گوته‌ی: «جه‌نابی دۆن كيشۆت، من خۆم زۆرتر له‌ كوپيكم نيه‌يه‌ و رهنگه‌ ئه‌گه‌ر ئەوه‌شم نه‌بووايه‌ به‌خته‌وه‌رتر ده‌بووم؛ ئەلبه‌ته‌ نه‌ك له‌به‌رئه‌وه‌ كه‌ كوره‌كه‌م خراپ بێ، به‌لكو ئەم جوړه‌ی كه‌ من ده‌مويست ئەوه‌ی لێ ده‌رنه‌هاتوووه‌. ته‌مه‌نی ئەو نيزيک هه‌ژده‌ ساڵه‌ و شه‌ش ساڵه‌ له‌ زانكۆی سالامانك خه‌ريكي فيربوونی زبانی لاتين و يونانييه‌! به‌لام كاتيک ويستم واداری بکه‌م زانسته‌كاني تر بخویني ديتم ئەوه‌نده‌ هه‌ز له‌ شيعر و ئەده‌بيات ده‌كا (به‌هه‌رحال ئەگه‌ر شيعر و ئەده‌بيات به‌زانست بزانه‌ی) و له‌سه‌ر بۆچوون و ويستی خۆی پێ ده‌چه‌قيني كه‌ به‌هيچ كلۆچيک نه‌متوانی واداری بکه‌م زانستی حقوق بخویني يا كاريكي وا بکه‌م ده‌رسی فه‌لسفه‌ی خوايي (حكمت الهی)، كه‌ مه‌له‌كه‌ی هه‌موو زانستانه‌، بکه‌وینته‌ به‌ر دلێ و فيری بيی، وه‌ من خۆم زۆرم پێ خۆش بوو ئەو هه‌تيوه‌ زانستی حقوق هه‌لبژيری. ئاره‌زووم ئەوه‌ بوو تاجی سه‌ری خانه‌واده‌ و بنه‌ماله‌ی خۆی بێ. چون ئيمه‌ له‌ سه‌ده‌يه‌كا ده‌ژين كه‌

پادشاکانمان خه‌لاتی گه‌وره دده‌ن به‌زانیان و ویزه‌وانانی(*) به‌نیمان و پاریزکار و شریف، چون زانست و ئەدەب به‌بی زبهری شه‌رافه‌ت و پاریزکاری وه‌ک مروارییه‌ک وایه که له‌سه‌ر په‌ین و پال(*) که‌وتبی. کورپه‌کی من هه‌موو رۆژیک ته‌واوی وه‌ختی خۆی به‌وه تپه‌ر ده‌کا که ئایا «هۆمیر» فلان شیعری ده‌کتیبی «ئیلیاد» باش هۆندووته‌وه یا خیر. یا «مارسیال»^(۳۶۳) له‌ فلان شیعری هه‌جوی خۆیدا له‌ رینگه‌ی شه‌ره‌ف و شه‌رم و هه‌یا لای داوه یا نا، وه یا فلان شیعری «ویژیل» چۆن ده‌بی مانا بکریته‌وه. کورته‌ی که‌لام ئەو کورپه‌ی من ئەو پرسیار و وتووێژانه‌ی ده‌گه‌ل دیوانی شاعیران و ده‌گه‌ل دیوانی «هۆراس»^(۳۶۴) «پیرس» و «ژوونال» و «تیبول»^(۳۶۵) ئەنجام دده‌ا و ئاور له‌ شاعیرانی سه‌رده‌م ناداته‌وه؛ له‌سه‌ر ئەو حاله‌شرا هه‌ر چهند ئیوانی ده‌گه‌ل شیعری نوێ خۆش نییه‌ و به‌لای شیعری هه‌لبه‌ستی عامیانه‌دا ناچی، ئیستا می‌شکی خۆی ده‌مه‌نگه‌نه‌(*) ناوه‌ تا له‌سه‌ر وه‌زنی چوار تاکه‌ شیعری که‌ پیم وایه‌ له‌ زانکۆی سالامانکه‌وه‌ بۆیان ناردوووه‌ شیعری دابنی، وای بۆ ده‌جم که‌ پیشوازی له‌و چوار شیعریه‌ بابته‌ی کتبه‌رکتیه‌کی ئەده‌بی بی. دۆن کیشۆت گوتی: «جه‌نابی ئاغا، عه‌ولاد جگه‌رگۆشه‌ی باب و دایکی خۆیان، که‌وابوو چاک یا خراپ ده‌بی خۆشت بوین، هه‌ر وه‌ک گیان به‌لامانه‌وه‌ عه‌زیز و خۆشه‌ویستن. ئەرکی سه‌رشانی دایک و بابان ئەوه‌یه‌ له‌ منداڵیه‌وه‌ عه‌ولادی خۆیان بخه‌نه‌ سه‌ر رینگه‌ی فه‌زیله‌ت و پاریزکاری و باره‌ینانی دروست و ئەخلاق‌ی جوان و ئایینی مه‌سیح، تا کاتیک گه‌وره‌ بوون ببه‌ گۆچانی پیری ئەوان و مایه‌ی شانازی تۆرهمه‌ی دوا‌ی خۆیان بن. وه‌ به‌لام له‌مه‌ر ئەوه‌ی که‌ ئەوان مه‌جبوور بکه‌ین ئەو شته‌ بخوین یا ئەو شته‌ نه‌خوین، به‌رای من کاریکی دوور له‌ تیبینی و عه‌قل و ته‌دبیره‌، هه‌ر چهند رینۆینی ئەوان له‌م وارده‌ا زهره‌ری نییه‌. کاتیک خویندن و به‌دوا‌ی زانستدا چوون بۆ به‌رپوه‌چوون نییه‌ و خویندکاریشه‌ ئەوه‌نده‌ به‌خته‌وه‌ره‌ که‌ ده‌روه‌ستی رسق و رۆزی نییه‌، یانی خودا دایک و باوکیکی پێ داوه‌ که‌ نانه‌که‌ی بۆ دابین ده‌کن، من به‌توندی له‌سه‌ر ئەم بڕوایه‌م که‌ ده‌بی لێی گه‌رپین تا هه‌ر

۳۶۳- مارسیاال Martial شاعیری رۆمی که‌ له‌ ئیسپانیا له‌ دایک بووه‌ و دیوانه‌ شیعریکی هه‌جوی هه‌یه‌ که‌ ناسینه‌ری دابونه‌ریت و ئەخلاق‌ی رۆمییه‌کانه‌.

۳۶۴- Horacc شاعیر گه‌وره‌ی رۆمی «۸ - ۶۵» پینش زاین که‌ دۆستی نزیک‌ی ویرژیل بوو.

شیعره‌کانی جوان و نمونه‌ی هه‌ستیاری و ناسک خه‌یالین.

۳۶۵- Perese, Juvenal, Tibulle شاعیرانی رۆمی که‌ هه‌موویان ره‌خنه‌یان له‌ بارودۆخی زه‌مان و ناکاری ناخه‌زی خه‌لکی هاوچه‌رخ‌ی خۆیان گرتوووه‌. (مه‌مه‌د قازی)

شتیکی خۆی مه‌یلی له‌سه‌ره‌ ئەوه‌ فیر بی؛ وه‌ بیجگه‌ له‌وه‌ش ئەگه‌ر لایه‌نی چێژ و سه‌لیقه‌ ده‌زانستی ئەده‌بیات و شیعری و شاعیریدا له‌ لایه‌نی قازانجخوازی و ماله‌ره‌ستی زۆرتره‌، لانی که‌م ئەده‌بیات نابیته‌ به‌شیک له‌و زانستانه‌ که‌ ده‌بنه‌ مایه‌ی بی ئابرووی و بی فه‌زیه‌تی ئۆگره‌کانیان. نه‌جیبه‌زاده‌ی به‌رپێزا! به‌بروای من شیعری وه‌ک کیژیکی تازه‌ خۆی ناسیبی ده‌چی که‌ جوانی و جه‌مالیکی بی سنووری هه‌یه‌ و که‌هه‌کانی تر که‌ بریتین له‌ زانسته‌کانی تر، ئەرکی رازاندنه‌وه‌ و جوان کردن و پیزگرتنی ئەویان له‌سه‌ر شانه‌، چون ئەم کیژه‌ ده‌بی هه‌موو که‌هه‌کانی تر ده‌ خزمه‌تیدا بن و به‌مجۆره‌ له‌ سایه‌ی ئەودا خۆشیان ریز و پله‌ و پایه‌یان بچیته‌ بان، به‌لام ده‌بی ئەوه‌مان له‌ بیر بی که‌ ئەم کیژه‌ کچی‌نی لیه‌له‌نگه‌راوه‌ نازداره‌، پێی خۆش نییه‌ هه‌ر که‌س له‌ولاوه‌ هات ده‌ستی بۆ به‌رێ یا بێتران بۆ هه‌ر شه‌قام و کۆلانیکی ویستیان ببه‌ن و جوانیه‌که‌ی له‌سه‌ر چوار پتیه‌کانی شاران به‌هه‌راج دابنن و هه‌ره‌وها ئەوه‌شی ناوی که‌ ده‌ نیو چوار دیواری کۆشکی خاوه‌ن شکۆیان و پادشایاندا راگیر بکری. گه‌وه‌ری و جوویدی ئەو له‌ کیمیاپه‌کی وه‌ها فره‌ تایبه‌تمه‌ندی دروست کراوه‌ که‌ هه‌ر که‌س بزانی چۆنی ده‌عه‌مه‌ل بێنی، ده‌توانی بیکا به‌زیری خالیس که‌ نمونه‌ی له‌ دنیا‌دا نه‌بینه‌رابی. که‌سکی ئاوا ده‌بی ئەو ده‌زنجیر بکا نه‌هیلێ که‌ ده‌ قالی هه‌جوی بی شه‌رمانه‌ یا غه‌زله‌ی نزم و بی که‌لکدا ته‌راتین بکا. فرۆشتنی ئەم گه‌وه‌ره‌ گرانبایی و بی هاوتایه‌ به‌هیچ جوړیک ره‌وا نییه‌ مه‌گه‌ر ئەوه‌ی بیانه‌وی ده‌قالبی شیعری هه‌ماسی و قاره‌مانی یا شانۆنامه‌ی تراژیکی سووتینه‌ر یا کۆمیدیی شیرین و سه‌رگه‌رمکه‌ر و پڕناوه‌رۆکی پریژن و به‌شکلی تازه‌ی ده‌ربینن. بیجگه‌ له‌وه‌ نابی هه‌رگیز بکه‌ویتته‌ ده‌ست لۆتی چه‌قۆی لاساکه‌ره‌وه‌ یا خه‌لکی عه‌وام و جاهیل، چون ئەوانه‌ نه‌ له‌و گه‌نجانه‌ ئاگه‌دارن که‌ ده‌ دلی ئەو دایه‌ و نه‌ قه‌دری ئەو گه‌نجانه‌ش ده‌زانن. ئەوه‌ش بزانه‌، جه‌نابی نه‌جیب زاده‌، مه‌به‌ستی من له‌ خه‌لکی عه‌وام لیه‌رده‌ا ته‌نیا جه‌مبووره‌ی جه‌ماوه‌ر و خه‌لکی فه‌قیر نییه‌. هه‌ر که‌س شتیک نه‌زانی، خان بی یا سازاده‌ بی، به‌عه‌وام حیسابه‌. که‌وابوو هه‌ر که‌س به‌ده‌به‌ر چاو گرتنی سه‌رجه‌می لایه‌نه‌کان و به‌رچه‌اوکردنی ئەو مه‌رجانه‌ی من عه‌رزم کردی شیعری بلێ، ناوی خۆی له‌ نیو هه‌موو گه‌لانی جیهاندا به‌گه‌وره‌ ده‌ناسینی و هه‌ر که‌س شاعیر نه‌بی و شیعریان بلێ...! وه‌ به‌لام له‌مه‌ر ئەوه‌ی ده‌فه‌رمووی کورپه‌ی جه‌نابت شیعری به‌زبانی کاستیلی به‌لاوه‌ گرینگ نییه‌، ده‌مه‌وی عه‌رزت بکه‌م که‌ ئەو به‌رپزه‌ به‌هه‌له‌دا چوووه‌ و ده‌لیلشم ئەوه‌یه‌ که‌ هومیر شاعیری پایه‌به‌رز شیعری به‌زبانی لاتین نه‌نووسی. چون یۆنانی بوو، ویرژیلیش شیعری به‌زبانی یۆنانی

نه‌ده‌گوت چون رۆمی بوو. به‌کورتی بلّیم هه‌موو شاعیره‌کانی رۆژگاری که‌ونارا به‌زبانیک شیعریان ده‌گوت که ده‌گه‌ل خواردن شیری دایکیان فیری بووبوون و بۆ شیکردنه‌وه‌ی فکری به‌رزنی خۆیان وه‌دوای زبانی بیگانانه‌که‌وتن. ئیستا که‌وايه کاری عاقلانه‌ ئه‌وه‌یه که ئه‌م رهم و یاسایه له نیو ته‌واوی گه‌لانی دنیا دا بکه‌ینه یاسایه‌کی گشتی و شاعیری ئه‌لمانیمان به‌لاوه سووک نه‌بی، چون شیعری به‌زبانی ئه‌لمانی گوتوه و یا شاعیری کاستیلیمان پی چکۆله نه‌بی که بۆچی شیعری به‌زبانی خۆی داناوه و ته‌نانه‌ت شاعیری «بیسکایی»ش نابی بی که‌لک له قه‌لهم بده‌ین له‌به‌رئه‌وه‌ی به‌زاراوه یا بن زاراوه‌ی خۆی سۆزی دلّی خۆی دهربرپوه. به‌لام جه‌نابی نه‌جیب زاده ئه‌مجۆره که من بۆی ده‌چم نه‌فره‌ت و سارد و سړی کورکه‌ی رووی ده شیعری عامیانه نییه، به‌لکه رووی له شاعیرانیکه که شیعری بی‌بايه‌خ و ئاسایی ده‌لّین و زبانیکی تر نازانن و له زانستی تر بی‌به‌شن تا به‌هۆی ئه‌وانه‌وه چیژ و به‌هره‌ی سروشتی خۆیان بخه‌ملین. ته‌نانه‌ت له‌م واره‌وه له‌وانه‌یه خه‌لک تووشی هه‌له‌ه‌بن، چون به‌پیی پروایه‌کی متمانه‌ پیکراو شاعیر به‌شاعیری له دایک ده‌بی، یانی شاعیری راستی کاتیک له زگی دایک هاته دهره‌وه به‌سروشت شاعیره و ده‌توانی بی ئه‌وه‌ی دهرسی خویندی یا زۆر بۆ خۆی بیننی و بنه‌قیننی (*). ته‌نیا به‌رینویننی قهریحه و به‌هره‌ی خوادا (*) و که هه‌یه‌تی شتی جوان بخولقیننی و گوته و نووسراوه‌کانی سه‌لمینه‌ری قسه‌ی که‌سیک بی که گوتوویه‌تی «خودا له دهررونی ئیمه‌دایه.» (۳۶۶) دیسان خالیک له قسه‌کانم زیاد ده‌که‌م، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه؛ شاعیری به‌سروشت شاعیر، کاتیک له سه‌نه‌تی شیعری یارمه‌تی ده‌خواری، زۆر زۆر سه‌رت‌ره له‌وه‌ی که قهریحه‌ی خواداوی نه‌بی و ته‌نیا به‌یارمه‌تی ئاشنایی به‌رینویننی شیعری گوتن، ده‌یه‌وی بیته شاعیر. ده‌لیلی ئه‌م مه‌سه‌له‌یه ئه‌وه‌یه که فه‌ن و سه‌نه‌ت له قهریحه و چیژی سروشتی له‌سه‌رت‌ر و گرینگر نین، به‌لکو ده‌توانن ته‌کمیلی بکه‌ن. که‌وابوو ئه‌گه‌ر قهریحه‌ی زاتی ده‌گه‌ل سه‌نه‌تی شیعری و سه‌نه‌ت ده‌گه‌ل چیژی سروشتی تیکه‌لاو بن، شاعیریکی پایه‌به‌رز و ته‌واو دیته سه‌ر ئه‌رزنی واقیع. به‌کورتی جه‌نابی نه‌جیب زاده مه‌به‌ستم له‌م هه‌موو فره‌ویژییه ئه‌وه بوو که ئیوه له کورپی خۆتان بگه‌رین، به‌مه‌یلی خۆی بۆ هه‌ر ریگه‌یه‌ک که ئه‌ستیره‌ی به‌خت رینویننی ده‌کا، پروا؛ ئیستا که کورکه‌ت دهرس خوینیکی باشه و بۆ درێژدان به‌خویندننی خۆی هه‌موو ته‌لاشی پپووستی کردوه، ئیستا که به‌خته‌وه‌رانه توانیویه‌تی له پله سه‌ره‌تاییه‌کانی

366 – Est Deud in nobis یانی خودا له دهررونی ئیمه دایه و ئه‌م رسته‌ش هی ئوویده Ovide که ده کتیبی «هونه‌ری ئه‌وین» دا هیناویتی. (مۆریس باردون)

زانستی یانی له زبانه قه‌دیمییه‌کان سه‌رکه‌وی به‌یارمه‌تی هه‌مان ئه‌و زبانه‌ ده‌توانی به‌سانایی بگاته ترۆپکی ئه‌ده‌بیاتی دنیا، وه ئه‌وه خۆی شایانی شان و شکۆی هه‌ر نه‌جیب زاده‌یه‌کی ریزداره، چ ره‌دای که‌شیشی به‌سه‌ر شان‌ه‌وه بی یا شمشیری پاله‌وانی به‌که‌مه‌ریه‌وه هه‌لواسرابی، وه هه‌ر وه‌ک کلاوی ئوسقوفی و لیباسی ره‌سمی دادوهری هۆی شانازی و جوانی و جه‌لالی ئوسقوفان و قازییانه، ئه‌ده‌بیاتیش کورکه‌ی تۆ به‌گه‌وره‌یی و ناو به‌ده‌ره‌وه‌یی و شانازی ده‌گه‌یه‌نی. جه‌نابی نه‌جیب زاده هه‌ر کات کورکه‌ت بابته‌تی هه‌جوی و گالته پی کردن به‌ئهم و ئه‌وی هۆنده‌وه که دژی ئابرووی که‌سانیکی تابه‌ت بوو، ئه‌و دهم ده‌توانی لۆمه‌ی بکه‌ی و سزای بده‌ی و شیعره‌کانی بدرینی، به‌لام ئه‌گه‌ر به‌شیه‌وه‌ی هۆراس شیعریگه‌لیک له ره‌خنه و زهمی عه‌یب و ئیراده‌کانی مرۆفدا به‌گشتی به‌هۆنیته‌وه و شیعره‌کانی ئه‌و شاعیره قه‌دیمییه بی، هانی بده و خه‌لاتی بده‌یه، چون شاعیران ئه‌و ئیزنه‌یان هه‌یه له زهم و سه‌رکۆنه کردنی ئیره‌یی و سه‌سوودیدا شیعری بلّین و سه‌سوودان ده‌شیعره‌کانی خۆیاندا بکوتن و هه‌روه‌ها ده هه‌جو کردن باقی عه‌یب و ئیراده‌کانی مرۆفدا، هه‌رچی ده‌یان‌ه‌وی بیلّین به‌و مه‌رجه که‌سیکی تابه‌تیان له‌به‌ر چاوه‌ی، ئه‌وه‌ش بزاین باشه که هیندیک شاعیر هه‌ن که شیعری شه‌یتانی و فیلّ بازانه ده‌لّین و له ئه‌نقه‌ست شیعری وا دهنوسن که بۆ دورگه‌کانی پونت Pont دوور بخه‌ینه‌وه. (۳۶۷) ئه‌گه‌ر شاعیر دهره‌فتار و کرداری خۆیدا پاک و بی‌فیلّ و ته‌له‌که بی ده‌شیعره‌کانیشیدا هه‌ر وا پاک و خاوین ده‌بی. قه‌لهم زبانی رۆح و گیانه، هیندیک له فکره‌کان ناسینه‌ری گیانن و هیندیک له نووسراوه‌کان ناسینه‌ری قه‌لهم. کاتیک سولتانه‌کان و شانزاده‌کان، زانستی موعجیزه‌گه‌ری شیعری و ئه‌ده‌ب ده‌جوودی پیاوانی پارێزار و دووره‌ گوناوه و شه‌ریفدا ده‌بینن، ریزیان لی ده‌گرن و خۆشیان ده‌وین و له مالّ و سامان بی نیازیان ده‌که‌ن و له لقوپی داریک که برووسکه نه‌توانی لیی بدا، تاجیان له‌سه‌ر دهنن تا به‌هه‌مووان حالی بکه‌ن که هیچ که‌س ناتوانی به‌و جووره که‌سانه که ئه‌و تاجه‌یان له‌سه‌ر ناوه، سووکایه‌تی بکا.»

کابرای که‌واشین له‌م وتاره دووردریژ و پیکوپیکه‌ی دۆن کیشۆت وه‌ها هه‌یران و واق ورموا بووبوو که ورد ورده له‌مه‌ر خه‌یالی سه‌ره‌تایی خۆی، یانی له‌مه‌ر به‌شیت زانینی دۆن 367 – ئیشاره‌یه به‌ دوور خسته‌وه‌ی ئووید شاعیری گه‌وره‌ی رۆم که له سالی نۆی زانینی له‌سه‌ر هۆکاریکی نادیار دووریان خسته‌وه و له دهربه‌ده‌ریدا کۆچی داویی کرد.

ئووید له دۆستانی نزیک ویرژیل بوو.

كيشۆت، وهشك كهوت و دهيهويست كهه كهه ئهم فكره وهلابنئ. سانكۆ له نيوهراستي قسهكاني ئهريابي خويدا كه زوريشي بي خوش نهبوو، له ريگه لاي دا و رويشته لاي چهند شوانتيك كه خريكي دوشييني مهركاني خويان بوون تا هينديكيان شير لي وهربرگري. لهو كاتهدا كه نهجيپ زاده زور گيرۆده و راكيشراوي هوش و زانايي و فام و عهقلى دۆن كيشۆت بووبوو و دهيوويست دريژه بهقسهكاني بدا له نهكاو پالءوان سهري بهرز كردوهوه و عارهبهيهكي بهسهر ريگهوه ديت كه دههاته بهرهوه. ئهم عارهبهيه ئالايهكي پتوه بوو كه نيشاني پادشاييي لي درابوو. دۆن كيشۆت كه پتي وابوو گۆنگهليكي تازه خهريكه سهر ههلهدا، بهدهنگي بلند سانكۆي بانگ كرد تا كلاوخوودهكهه بي بئني. سانكۆ كه دهنگي ئهريابي بهگوئ گهيشته بهپهله شوانهكاني بهجي هيشته و دهنگي كههكهه دا و هاته لاي پالءوان. ئهوجار گۆنگهليكي ترسناك و دوور له عهقل بهسهر دۆن كيشۆت هات كه له بهشي دواييدا باسي دهكهين.

دهركهوتني ناخريين سنووري ئازايهتبي دۆن كيشۆت

و كۆتايييهيناني ئازايانهي گۆنگهلي شيران له لايهن پالءوانهوه

ميژوو بۆمان باس دهكا، لهو كاتهدا كه دۆن كيشۆت بانگي سانكۆي كرد تا كلاوخوودهكهه بي بۆ بئني، ئهو خهريكي كرپيني پهنييري تازه له شوانهكان بوو. سانكۆ چون لهبهر نهعههتهه ئهرياب سهري لي شتوابوو و نهيدهزاني چ لهو پهنييره تازهيه بكا، كه كرپيوي و دهچ دهفريكي بكا، بۆ ئهوهي بتواني دهگهلي خوي بييا، دهو فكره كهوت كه پهنييرهكه ده كلاوي ئهرياب بكا، چون تازه پارهكهه داوو و نهيدهويست ههروا بهئاساني له دهستي بدا. بهلي جا سانكۆ پاش دهكارهيناني ئهم فكره بي وينيه گهرايهوه لاي ئهرياب تا بزاني چ فهرمائيش دهكا. دۆن كيشۆت گوتى: «وهه سانكۆ، وههه كلاوهكهه بۆ بئنه، چون من يا شتيك له رووداوي پالءواني نازانم يا ئهوهتا ئهوهي لهسهر جاده دهبيبنم مهجبوورم دهكا له ئيستاهه دهست بۆ شمشير بهرم.» كابر اي كه واشين كاتيكا ئهو قسانهه گوتى لي بوو، چاوي بهههموو لايهكي دهفههكهه گيرا و بيچگه له عارهبهيهك كه دههاته بهرهوه دوو يا سي نهوار و كوته پهرو و چهند نيشانتيكي پتوه بوو، هيچ شتيكي تري چاوي نهكهوت و واي بۆ چوو كه ئهم عارهبهيه ههلگري بوول و نهغدينهه پادشايه. ئهو دۆن كيشۆتي لهم بابته ناگهدار كردهوه، بهلام دۆن كيشۆت قسهكهه نهسهلماند، چون ئهو لاي وابوو ههريچي بهسهري بي، گۆنگهلي بهداوي گۆنگهلايه. لهبهرئهوه ده جوابي نهجيپ زادهه گوتى: «پياو كه ئامادهه شهري بي، نيوهه شههكهه بر دووهتهوه. كهوابوو من دهرفهت نادورپينم و ئامادهه دههه، چون بهئهموون تي گهيشتهووم كه دوژمني ديار و نهديارم زۆرن، بهلام نازانم كه له كوئ و له چ كاتيكا و بهچ شتويههك هيرش دهكههه سههرم و پهلامارم دههه.» ئهوجار رووي ده سانكۆ كرد و كلاوخوودهكهه لي ويست. سانكۆ كه مهجالي ههلگرتني پهنييرهكهه نهبوو، كلاوخوودهكهه پي له پهنيير دا بهدهست ئهرياب. دۆن كيشۆت بي ئهوهي سهرنج بدا بزاني كلاو خوود چيي تيديه، وهريگرت و بهپهله لهسهر خوي نا. بهلام پهنيير كه بهگوشاري سهري پالءوان ريگگوشرايوو دهستي كرد بهئاودانهوه و تكه تكي پهنييراو بهسهر و رووي پالءواندا سهرهوژير هاته خوار. ئهم بهزمه وهههه دۆن كيشۆت ترساند كه بهپهشوكاوي له

سانکۆی پرسی: «سانکۆ ئه‌وه چیه؟ ده‌لیی جمجمه‌ی (*من وردوخاش بووه و می‌شکم شله‌قاوه یا له‌سه‌راپام ئاره‌قه هه‌لده‌رژێ؛ وه به‌راستی ئه‌گه‌ر ئاره‌قه بی ئه‌وه‌ی بزانه که له ترسان نییه. بیگومان ئه‌و گۆنگه‌له‌ی که له پیش دایه زۆر ترسینه‌ره، تکایه شتی‌کم بده‌یه با چاوم بسترم چون ئه‌و ئاره‌قه‌یه وه‌ها وه‌ک سیلاو له نیوچاوانم دیته خواره‌وه که ده‌ترسم کوێرم بکا.» سانکۆ بی ئه‌وه‌ی شتی‌ک بلێ ده‌سه‌ره‌یه‌کی دا به‌ده‌ست ئه‌رباب و شوکری خودای کرد که ئه‌ربابه‌که‌ی هیچ له ئه‌سلی رووداوه‌که تێ نه‌گه‌یشتووه. دۆن کیشۆت دهم و چاوی خۆی وشک کرده‌وه و کلاوخووده‌که‌ی له‌سه‌ر هه‌لگرت تا بزانی چی تێدایه، که وا سه‌ری فینک کرده‌وه. کاتی‌ک چاوی به‌هه‌ویریکی سپی له بن کلاوه‌که‌ی کهوت و له لووتی خۆی نزی‌ک کرده‌وه و بۆنی کرد و زانی چی تێدایه، هاواری لێ بلند بووه‌وه که: «به‌گیانی خاتوون دۆلسینه تۆبۆزۆ سویند ده‌خۆم که ئه‌وه په‌نیری تازه‌یه و تۆ ئه‌ی مه‌یته‌ری غه‌یانی بی ئه‌ده‌ب و سه‌گباب ئه‌وه‌ت ده‌ کلاوخوودی من کرده‌وه.» سانکۆ به‌بی شله‌ژان و به‌ریابازی‌یه‌کی زۆره‌وه جوابی داوه که: «ئه‌رباب ئه‌گه‌ر ئه‌وه په‌نیری تازه‌یه بیده به‌من با بیخۆم، یا باشتره شه‌یتان بیخوا چون کاری خۆیه‌تی و ئه‌و ده‌ویتی کرده‌وه. ئاخ‌ر ئه‌ربابی عه‌زیزم ئایا من ده‌وێرم کلاوخوودی به‌رێژتان پیس بکه‌م؟ به‌راستی که چاکت تاوانباری ئه‌سلی ناسی! به‌ئیمانم سویند ده‌خۆم ئه‌رباب، ئه‌و جووره که خودا ده‌ دلی ناوم و تێ ده‌گه‌م منیش وه‌ک جه‌نابی ئیوه جادووگه‌رم به‌داووه هه‌ن که به‌تاوانی ئه‌وه‌ی ده‌ خزمه‌ت ئیوه‌دام، خه‌ریکن عه‌زیه‌تم ده‌کن، ئه‌م جادووگه‌رانه ئه‌م شته پیسه‌یان ده‌کلاوی تۆ کرده‌وه تا کاسه‌ی خۆراگری‌تان لی‌ورپژ بکه‌ن و تووره‌تان بکه‌ن و کاریکی وا بکه‌ن که وه‌ک زۆر جاریت‌ر په‌راسووم بشکینی. به‌لام با ئه‌و جادووگه‌رانه بزانی که ئه‌وجار که‌که‌که‌یان سه‌ر ناگرێ و من بروای ته‌واوم به‌تی‌گه‌یشتن و داوهریی دروستی ئه‌ربابی خۆشه‌ویستی خۆم هه‌یه، چون ئه‌ربابی من له من باشتر ده‌زانی که من شیر و په‌نیر و شتی وام به‌لاوه نییه و ئه‌گه‌ر ببایه ده‌ ورگی خۆم ده‌کرد، نه‌ک ده‌ کلاوخوودی پاله‌وان.» دۆن کیشۆت گوتی: «به‌لی هه‌موو شت ئیمانیه‌یه.» له‌م ساته وه‌خته‌دا نه‌جیب زاده به‌سه‌رسوورمانه‌وه چاوی لێ ده‌کردن و به‌تایبه‌تی سه‌رسوورماوییه‌که‌ی کاتی‌ک له راده به‌ده‌ر زۆر بوو که دیتی دۆن کیشۆت پاش ئه‌وه‌ی دهم و چاوی خاوی‌ن کرده‌وه و کلاوخوودی له‌سه‌ر کرده‌وه و شمشیری تا نیوه له کالان ده‌رکیتشا و ده‌ستی بۆ نێزه برد و نه‌عه‌ته‌ی کیتشا: «ئێستا هه‌رچی ده‌بی با بی، چون من وه‌ها ئاماده‌م که ده‌توانم ده‌گه‌ل خودی شه‌یتانی‌ش ده‌ستوپه‌نجه نه‌رم بکه‌م.»

هاوکات ده‌گه‌ل ئه‌م قسانه، عاره‌به‌که‌ی که نیشانی سه‌لته‌نه‌تی له‌سه‌ر بوو، نزی‌ک بووبووه‌وه. هاویرتی عاره‌به کهس نه‌بوو بی‌جگه له عاره‌به‌وان و پیاویکی تر، عاره‌به‌وان سواری ئیستریک و پیاوه‌که‌ش له پیش عاره‌به دانیشتبوو. دۆن کیشۆت سه‌ره‌پتی پێ گرتن و گوتی: «براکانم، ئیوه ده‌رۆنه کوێ و ئه‌م عاره‌به‌چییه؟ عاره‌به‌که‌تان چی تێدایه و ئه‌م ئالایانه نیشانه‌ی چین؟ عاره‌به‌وان له وه‌لامدا گوتی: «ئه‌م عاره‌به‌هی منه و دوو شیرم ده‌ناویدا ئه‌سیر کرده‌وه که زۆر جوانن و حاکی ئۆران Oran ده‌یاننێرتنه ده‌ربار و پیشکه‌شی خاوه‌ن شکۆیان ده‌کا؛ ئالاکانی‌ش هی وه‌لی نيعمه‌تی ئیمه پادشایه و نیشانی ئه‌وه‌یه که هه‌ر چی له عاره‌به‌که‌دا هه‌یه مالی پادشایه.» دۆن کیشۆت پرسی: «شیره‌کان زه‌لامن؟» کابرای له پیش عاره‌به‌دانیشتبوو گوتی: «ئه‌وه‌نده گه‌وره‌ن که هیشتا شیرێ ئاوا گه‌وره له ئه‌فریقا نه‌هاتووته ئیسپانیا. من نیگابانی شیرانم و تا ئیستا چه‌ند جار شیرم ده‌گه‌ل خۆم هیناوه، به‌لام نه‌ به‌و گه‌وره‌یییه. ئه‌و دوو شیره یه‌کیان نیره و ئه‌وی تر می. نیره‌که له قه‌فه‌سی پیشه‌وه‌دایه و مییه‌که له قه‌فه‌سی پشته‌وه و هه‌ر دووکی‌شان زۆر برسین چون له به‌یانیه‌وه هه‌یجان نه‌خواردووه. که‌وا‌بوو تکایه به‌رێژتان سه‌ر رێ به‌رده با ئیمه به‌په‌له بگه‌ینه شوینیک و شتی‌ک بۆ خواردن شیره‌کان حه‌ول بده‌ین.» ئه‌وجار دۆن کیشۆت بزیه‌کی هات و به‌له‌حنیکی گالته‌جارانه گوتی: «ئه‌و شیره چووکانه بۆ من ده‌نێرن؟ ئه‌ویش بۆ من؟ ئه‌ویش ئه‌م شیره چکۆلانه و له‌م سه‌عاته‌ی رۆژدا؟ زۆر باش، با وا بکه‌ن. به‌لام ئه‌و ئاغانیه‌ی که رۆحه‌کان حازر ده‌کن و ئه‌م شیرانه‌یان نارده‌وته نیره ئیستا ده‌بین که من پیاویکم له شیر بترسم یا نه. ئه‌های کابرا! چاوه‌که‌م ده‌گه‌ل تۆمه! تۆ که نیگابانی شیره‌کانی، دابه‌زه و ده‌رگای قه‌فه‌سه‌کان بکه‌وه و لێ گه‌رێ تا ئه‌م درنده‌ بینه ده‌ره‌وه. من به‌پێچه‌وانه‌ی ریشی پیسی ئه‌و جادووگه‌رانه‌ی که ئه‌وانیان نارده‌وه له نیوه‌راستی ئه‌م بیابانه‌دا ده‌ وان ده‌گه‌یه‌نم که دۆن کیشۆتی مانش کیتی.» نه‌جیب زاده له‌و کاته‌دا به‌خۆی گوت: «به‌هه‌ه؟ به‌راستی که پاله‌وان زاتی خۆی پێ ناساندین. ده‌رکه‌وت که په‌نیری تازه جمجمه‌ی تیک هاریوه و میشکی ده‌ سه‌ریدا نه‌هیشتووه.» له‌و کاته‌دا سانکۆش هاته لای نه‌جیبزاده و گوتی: «ئهی وای! قوربان! بۆ خاتری خودای کاریکی وا بکه که ئه‌ربابی من دۆن کیشۆت ده‌گه‌ل ئه‌و شیرانه به‌شه‌ر نه‌یه. ئه‌گه‌ر ئه‌و په‌لاماری شیره‌کان بدا، ئیمه له‌توپه‌ت ده‌کن.» نه‌جیب زاده گوتی: «چۆن! مه‌گه‌ر ئه‌ربابی تۆ شیته و ده‌یه‌وی ده‌گه‌ل ئه‌و شیرانه به‌شه‌ر بی؟» سانکۆ گوتی: «شیت نییه، به‌لام به‌غیره‌ته.» نه‌جیب زاده گوتی: «من حه‌ولی خۆم ده‌دم نه‌هێلم لیره غیره‌تی خۆی نیشان بدا.» وه پاش ئه‌و قسانه رووی ده‌ دۆن

کیشۆت کرد و گوتی: «جه‌نابی سه‌ره‌ک پال‌ه‌وانی هه‌موو پال‌ه‌وانانی سه‌ره‌گردان، ده‌بی ده‌ گۆنگه‌لێکدا به‌شدارێ بکه‌ن که تا ئەندازه‌یه‌ک هومیدی سه‌رکه‌وتنیان هه‌بی، نه‌ گۆنگه‌لێکی ئەوها که هیچ هیوای سه‌رکه‌وتنی تیدا به‌دی نه‌کرێ. نازایه‌تییه‌کی که ده‌ ژیرکار تیکردنی جه‌سه‌ره‌تدا بی زۆتر به‌لای شیتیدا ده‌شکیته‌وه. ئەوجار خۆ ئەم شێرانه‌ پهل‌اماری ئیوه‌یان نه‌داوه و شه‌ریان پێ نه‌فرۆشتون. ئەوه‌ دیارییه‌که‌ بۆ خاوه‌ن شکۆی ده‌به‌ن و جه‌نابت به‌وه‌ی که پینشت پێ گرتوون کاریکی خراب ده‌که‌ی.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئهی جه‌نابی نه‌جیب زاده، به‌دوای کاری خۆت که‌وه! تۆ ده‌بی له‌گه‌ڵ ئەو سه‌گه‌ فه‌رمان به‌ره‌و و ئەو سمۆزه‌ نازایه‌ سه‌روکارت بی که له‌ مال‌ه‌وه‌ راتگرتوون و له‌ ئیمه‌ بگه‌رپی کاری خۆمان بکه‌ین. ئەم کاره‌ پێوه‌ندی به‌منه‌وه‌ هه‌یه و من خۆم باشت‌تر له‌ هه‌موو که‌س ده‌زانم که ئەم نا‌غا شێرانه‌ بۆ من هاتوون یا بۆ که‌سیکی تر.» پاشان دۆن کیشۆت، رووی ده‌ کابرای نیگابان کرد و گوتی: «ئهای کابرای هیج و پووج، به‌خوا فه‌سه‌م ئەگه‌ر هه‌رچی زووتر ده‌رگای قه‌فه‌س نه‌که‌یه‌وه‌ به‌و نێزه‌یه‌ به‌عه‌ره‌به‌وه‌ت ده‌درووم!»

عه‌ره‌به‌وان کاتیک بریاری بی پاشگه‌ز بوونه‌وه‌ی ئەم تاپۆ چه‌کده‌ری دیت، پیتی گوت: «قوربان له‌ پایه‌ به‌رزێ ئیوه‌ تکا ده‌که‌م، هیندیک مۆله‌ت بدن، ئیست‌ره‌کانم له‌ عه‌ره‌به‌که‌مه‌وه‌ و پینش ئەوه‌ی شێره‌کان له‌ قه‌فه‌س ده‌رکه‌ون ده‌گه‌ڵ ئیست‌ره‌کان خۆمان له‌ جینگه‌یه‌ک به‌شارینه‌وه، چون ئەگه‌ر شێره‌کان ئیست‌ره‌کان بخۆن بۆ هه‌تا هه‌تا بیچاره‌ ده‌بم، چون له‌ مالی دنیا بیجگه‌ له‌ عه‌ره‌به‌و ئەو به‌سته‌زمانانه‌ هیچی تر شک نابه‌م.» دۆن کیشۆت گوتی: «مۆمن (*)، زوو دابه‌زه‌ و ئیست‌ره‌کان له‌ عه‌ره‌به‌که‌وه‌ و هه‌رچی ده‌ته‌وێ زوو جیبه‌جیی بکه‌. به‌لام زۆر زوو ده‌بینی که له‌خۆرا خۆت زه‌حمه‌ت ده‌ده‌ی و نه‌ده‌بوایه‌ ئەم زه‌حمه‌ته‌ وه‌به‌ر خۆت به‌دی.» عه‌ره‌به‌وان به‌په‌له‌ خۆی هاویشته‌ خوار و ئیست‌ره‌کانی له‌ عه‌ره‌به‌که‌ کرده‌وه، له‌ هه‌مان کاتدا نیگابان رووی ده‌ حازران کردبوو و ده‌یگوت: «ئای خه‌لکینه‌ شاهید بن، ناگه‌دار بن که من به‌پێچه‌وانه‌ی ئیراده‌ی خۆم به‌زۆر و که‌له‌گایی، ده‌رکی قه‌فه‌سه‌کان ده‌که‌مه‌وه‌ و شێره‌کان به‌ره‌ه‌لدا ده‌که‌م. من به‌و پیاوه‌ به‌ریزه‌ هوشدار (*). ده‌ده‌م که هه‌ر زیان و سه‌ده‌مه‌یه‌ک به‌هه‌ر که‌س بگا به‌رپرسییه‌که‌ی له‌ ئەستۆی به‌ریزانه‌ و ته‌نانه‌ت به‌رپرسیاره‌تی ئەوه‌شی به‌عه‌ده‌یه‌ که ده‌ستمزد (*). و باقیی خه‌رج و مافه‌کانم پێ بدا. که‌وابوو ئهی حازران په‌له‌ بکه‌ن و خۆتان بگه‌یه‌ننه‌ جینگه‌ی ئەمین و له‌ لایه‌نی منیشه‌وه‌ نیگه‌ران مه‌بن چون یه‌قینم هه‌یه‌ شێره‌کان خۆ ده‌ من ناگه‌یه‌نن.»

نه‌جیب زاده دیسان هه‌ولی دا دۆن کیشۆت له‌و شیت بازیه‌ بگه‌ریته‌وه‌ و وه‌بیری هیناوه‌

که خۆ ده‌و جۆزه‌ گۆنگه‌لانه‌ هاویشتن وه‌ک گومان کردن له‌ وجوودی خودا وایه‌. دۆن کیشۆت له‌ جوابیدا هه‌ر ئەوه‌نده‌ی گوت که خۆی ده‌زانێ چ ده‌کا و نه‌جیب زاده دیسان گوتی: «جه‌نابی پال‌ه‌وان ئامان و سه‌دئامان خۆت له‌و گۆنگه‌له‌ بپاریزه‌ چون من به‌یه‌قین ده‌زانم که به‌هه‌له‌ چووی.» دۆن کیشۆت گوتی: «جه‌نابی نا‌غا، ئیستا که ناته‌وێ بینه‌ری ئەم به‌زم و هه‌نگامه‌یه‌ بی، باشت‌تر ئەوه‌یه‌ رکیف له‌ ماینه‌ قزل‌ په‌نگه‌که‌ت به‌دی و خۆت له‌ جینگه‌یه‌کی ئەمیندا به‌شارینه‌وه.»

سانکۆش که گویی له‌ قسه‌کانی ئەربه‌به‌که‌ی بوو به‌گریانه‌وه‌ هاته‌ لای و له‌به‌ری پاراوه‌ که ده‌ست له‌و کاره‌ پر مه‌ترسییه‌ هه‌ل‌بگرێ و له‌ هه‌مان کاتدا ده‌ستی کرد به‌هه‌سه‌نگاندن و به‌راورد کاری و گوتی که ته‌واوی رووداوه‌کانی رابردوو وه‌ک روودای ئاشه‌باییه‌کان و روودای ئاو دینگه‌کان و ته‌واوی دلاوه‌ری و هونه‌رنوینیه‌که‌کانی رابردوو، ده‌به‌رامبه‌ر ئەو یه‌که‌دا وه‌ک ئاو خواردنه‌وه‌ بوون. سانکۆ هاواری ده‌کرد و ده‌یگوت: «ئای ئەرباب! ئەمان ئامان! نه‌که‌ی، کاری وا نه‌که‌ی! لێره‌ ئیتر نه‌قل و نه‌زیله‌ی سیت‌ر و جادووگه‌ری له‌ ئارادا نییه‌. من له‌ پشت میله‌ ئاسنینه‌کانی قه‌فه‌س و له‌ پشت که‌لین و کونه‌کانه‌وه‌ په‌نجه‌ی شیری راستینم، چاو پێ که‌وت و گه‌یشتوومه‌ ئەم ئاکامه‌ که شیری خاوه‌ن ئەم په‌نجانه‌ له‌ کێو گه‌وره‌تره‌.» دۆن کیشۆت گوتی: «خۆت که‌ر مه‌که‌ هه‌تیو! وه‌ک تۆ ترس رووی تێ کردووی، زۆری پێ ناچێ، ئەو شێره‌ت پێ له‌ نیوه‌ی دنیا گه‌وره‌تر ده‌بی! برۆ سانکۆ، له‌ من گه‌رێ برۆ! ئەگه‌ر من مرده‌م ده‌زانێ که ده‌پیندا چ قه‌رارێکمان داناوه‌. ده‌سه‌بجی ده‌چیته‌ خزه‌مت خاتوون دۆلسینه‌ و ئیتر به‌پێویستی نازانم چی ترت پێ بلێم.» دۆن کیشۆت هیندیکی ترشی له‌سه‌ر رویشته‌ و هومیدی که‌سانیکی که ده‌یانویست له‌و بریاره‌ی داویه‌تی په‌ژیوانی بکه‌نه‌وه‌. هه‌مووی به‌با دا.

کابرای که‌واشین ده‌یویست به‌زۆر دۆن کیشۆت له‌و کاره‌ پاشگه‌ز بکاته‌وه‌، به‌لام له‌ باری چه‌کوچوله‌وه‌ یه‌کسانی له‌ نیوانیاندا نه‌بوو، بیجگه‌ له‌وه‌ش به‌کاریکی عاقلانه‌ی نه‌زانێ له‌و کاتدا ده‌گه‌ڵ دۆن کیشۆت به‌شه‌ر بی، چون ده‌بزانێ شیتیه‌که‌ی گه‌یشتووته‌ ئەوه‌په‌ری خۆی و له‌ هیچ پشت ناکاته‌وه‌.

دۆن کیشۆت دیسان رووی ده‌ نیگابانی شێره‌کان کرده‌وه‌ و به‌هه‌ره‌شه‌ و گوپه‌شه‌ خسته‌ی ژیر گوشاری زۆتر؛ هه‌ر له‌وکاته‌دا کابرای که‌واشین سواری ماینی قزل‌ و سانکۆ سواری که‌ره‌که‌ی و عه‌ره‌به‌وان ده‌گه‌ڵ ئیست‌ره‌کانی به‌هه‌لاتن دوور که‌وته‌وه‌ تا به‌ر له‌وه‌ی شێره‌کان له‌ قه‌فه‌س وه‌ده‌ر که‌ون، خۆیان له‌ مه‌عه‌رکه‌ ده‌رباز کردبێ. سانکۆ بۆ مه‌رگی ئەربه‌بایی خۆی

ده‌گ‌ریا و به‌یه‌ق‌ین پ‌نی و‌اب‌و د‌و‌ن ک‌ی‌ش‌و‌ت ن‌ه‌و‌ج‌ار پ‌ز‌گ‌ار ن‌اب‌ی و‌ ده ژ‌یر په‌ن‌ج‌ه‌ی ش‌ی‌ردا ده‌م‌رئ؛ مه‌ی‌ت‌ه‌ری ب‌ی نه‌وا نه‌ف‌ر‌ی‌نی ب‌و ن‌ه‌س‌ت‌ی‌ره‌ی یه‌غ‌ب‌الی خ‌و‌ی ده‌ن‌ارد و‌ له‌ع‌ن‌ه‌تی ن‌ه‌و سه‌ع‌ا‌ت‌ه‌ی ده‌کرد که دو‌وب‌اره ده‌گ‌ه‌ل ن‌ه‌ر‌باب که‌وت‌بو‌وه‌ه. به‌لام ده‌گ‌ه‌ل گ‌ری‌ان‌دا له بی‌ری چ‌و‌بو‌وه‌ه که خ‌و‌ش ده‌که‌ره‌که‌ی وه‌ژ‌ی‌نی و‌ ه‌ه‌ر‌چ‌ی م‌وم‌ک‌ی‌نه ز‌و‌وت‌ر له ع‌ار‌به‌ه دو‌ور که‌و‌ی‌ت‌ه‌وه.

ک‌ات‌یک ن‌ی‌گ‌اب‌ان د‌ی‌تی که ه‌ه‌ل‌ات‌و‌وه‌ک‌ان به‌ئ‌ه‌ن‌د‌از‌ه‌ی پ‌ی‌و‌ی‌ست له ع‌ار‌به‌ه‌که دو‌ور که‌وت‌و‌ونه‌ت‌ه‌وه ج‌ار‌ی‌کی ت‌ر‌ی‌ش به‌پ‌ا‌ر‌ان‌ه‌وه ر‌و‌وی له د‌و‌ن ک‌ی‌ش‌و‌ت کرد، به‌لام د‌و‌ن ک‌ی‌ش‌و‌ت گ‌وت‌ی: «من له مه‌به‌س‌تت ح‌ال‌ی‌م، به‌لام» ده‌ست له‌و گ‌ری‌ان و‌ ل‌ال‌ان‌ه‌وه‌یه ه‌ه‌ل‌ب‌گ‌ره ده‌نا خ‌و‌ت تو‌وش‌ی ز‌ه‌م‌ه‌ت ده‌که‌ی؛ که‌و‌اب‌و‌و با‌ش‌تره په‌له ب‌که‌ی.» له‌و ما‌وه ک‌ور‌ت‌ه‌دا که ن‌ی‌گ‌اب‌ان خ‌ه‌ر‌یک بو‌و د‌ر‌گ‌ای ق‌ه‌ف‌ه‌س ب‌ک‌ات‌ه‌وه، د‌و‌ن ک‌ی‌ش‌و‌ت ف‌ک‌ری ک‌رد‌وه‌ه که ن‌ایا ش‌ه‌ر ده‌گ‌ه‌ل ش‌ی‌ر‌ه‌ک‌ان به‌س‌و‌اری با‌ش‌تره یا پ‌ی‌اده و‌ سه‌ره‌ن‌ج‌ام چ‌ون ت‌رس‌ا که ر‌و‌سی ن‌ان‌ت له ش‌ی‌ر‌ه‌ک‌ان ب‌ت‌رس‌ی و‌ ب‌س‌ل‌ه‌م‌ی‌ت‌ه‌وه، ب‌ر‌ی‌اری دا که پ‌ی‌اده به‌گ‌ز‌ی‌ان‌دا ب‌چ‌ی. پ‌ال‌ه‌وان ده‌س‌ت‌ب‌ه‌ج‌ی له پ‌ش‌تی ز‌ی‌نه‌وه خ‌و‌ی ف‌ر‌ی دا، ن‌ی‌زه‌ی تو‌ور ه‌ه‌ل‌دا، مه‌ت‌الی به‌ده‌س‌ت‌ه‌وه گ‌رت و‌ ش‌م‌ش‌ی‌ری له ک‌ال‌ان د‌ه‌ر‌ک‌ی‌شا، پ‌اش‌ان به‌ه‌ه‌ن‌گ‌ا‌وی ق‌ور‌س و‌ مه‌ک‌ه‌م و‌ به‌د‌ل‌ی‌کی پ‌ر له غ‌ی‌ره‌ت و‌ ن‌از‌ایه‌ت‌ی‌یه‌وه‌پ‌ی‌ش‌ی به‌ع‌ار‌به‌ه‌گ‌رت و‌ ده‌پ‌ی‌ش‌دا له ق‌و‌و‌ل‌ای‌بی دل‌ه‌وه خ‌و‌ی به‌خ‌ود‌ای مه‌زن و‌ پ‌اش‌ان به‌د‌ل‌به‌ری ع‌ه‌ز‌ی‌زی خ‌و‌ی د‌و‌لس‌ی‌نه ن‌ه‌س‌پ‌ارد.

ده‌بی‌ بز‌ان‌ین که نو‌وس‌ه‌ری ن‌ه‌م د‌اس‌ت‌ان‌ه ر‌اس‌ت‌ی‌نه ک‌ات‌یک ده‌گ‌ا‌ته ئ‌یره، به‌ش‌و‌ر و‌ ه‌یه‌ج‌ان‌ی‌کی ز‌و‌ر‌ه‌وه که له ن‌اف‌ه‌ر‌ی‌ن و‌ واق و‌ر‌ما‌و‌ی‌یه‌وه سه‌ر‌چ‌ا‌وه‌ی گ‌رت‌و‌وه ه‌ا‌و‌اری ل‌ی به‌ر‌ز ده‌ب‌ی‌ت‌ه‌وه که: «ن‌ه‌ی دل‌ا‌و‌ه‌ری گ‌ه‌وره، ن‌ه‌ی د‌و‌ن ک‌ی‌ش‌و‌تی م‌ان‌ش، ن‌ه‌ی پ‌ال‌ه‌وان‌ی نه‌به‌ز و‌ بو‌یر، که با‌سی ن‌از‌ایه‌تی و‌ نه‌ت‌رس‌ی‌ت به‌ه‌ی‌چ ز‌بان و‌ ق‌ه‌ل‌ه‌م‌ی‌ک ن‌اک‌ر‌ی، ن‌ه‌ی ن‌ا‌و‌ی‌نه‌ی ب‌ال‌ان‌و‌ی‌نی پ‌ال‌ه‌وان‌ه‌تی که ه‌ه‌م‌و‌و پ‌ال‌ه‌وان‌انی د‌ن‌یا ده‌ت‌وان‌ن به‌ژ‌ن و‌ ب‌ال‌ای مه‌رد‌ان‌ه‌ی‌ان ده‌ت‌و‌دا ب‌ب‌ی‌ن! ن‌ه‌ی «د‌و‌ن م‌ان‌و‌یل» Don manuel ی و‌ ن‌ه‌ی «پ‌و‌نس د‌و‌ل‌ی‌و‌ن» Ponce de Leon، دل‌ا‌و‌ه‌ر‌ی‌ک که م‌ای‌ه‌ی ش‌ان‌از‌ی و‌ ش‌ه‌ر‌ه‌فی ئ‌ی‌س‌پ‌ان‌یا بو‌و. ن‌اخ‌ر من به‌ک‌ام ز‌بان با‌سی نه‌ت‌رس‌ان و‌ ن‌از‌ایه‌تی‌ی تو‌ ب‌که‌م؟ ک‌ام ش‌ایه‌تی و‌ به‌ل‌گ‌ه و‌ ش‌ی‌ک‌رد‌نه‌وه‌یه‌ک ب‌ی‌ن‌م‌ه‌وه تا د‌اس‌ت‌انی ن‌ه‌م ن‌از‌ایه‌ت‌ی‌یه له با‌و‌ه‌ر‌نه‌ه‌ات‌و‌ه‌ی تو‌ له سه‌ده‌ک‌انی د‌ا‌ه‌ات‌و‌ی م‌ی‌ژ‌و‌ود‌ا، با‌و‌ه‌ر پ‌ی ب‌که‌ن؟ چ‌ ته‌و‌س‌ی‌فی ح‌ال‌ی‌ک ه‌ه‌ر‌چ‌ه‌ند ته‌ژ‌ی ب‌ی له ز‌ی‌ده گ‌وت‌ن و‌ پ‌ی‌وه‌ن‌ان(*)، ب‌د‌و‌ز‌م‌ه‌وه که ش‌ای‌انی ش‌ه‌ر‌ه‌ف و‌ ش‌ان‌از‌ی‌ی تو‌ به‌ته‌و‌ا‌وی با‌س ب‌کا؟ تو‌ی به‌پ‌ی‌ی پ‌ی‌اده، تاک و‌ ته‌ن‌ی‌ا، به‌د‌ل‌ی‌کی پ‌ر بو‌ی‌ری و‌ ن‌از‌ایه‌ت‌ی‌یه‌وه، به‌وره‌یه‌کی به‌ر‌زه‌وه، له ح‌ال‌ی‌ک‌دا ته‌ن‌یا ش‌م‌ش‌ی‌ر‌ی‌کی ژ‌ه‌ن‌گ‌ا‌وی و‌ ک‌و‌نت

به‌ده‌س‌ت‌ه‌وه بو‌و، نه‌ک ش‌م‌ش‌ی‌ر‌ی‌ک که تیغ‌ه تی‌ژ‌ه‌که‌ی سه‌گ ن‌ی‌ش‌ان(٣٦٨) ب‌ی، وه به‌ده‌س‌ت‌ه‌که‌ی ت‌ر‌ته‌وه مه‌ت‌ال‌ی‌کت ه‌ه‌ل‌گ‌رت‌بو‌و، ن‌ه‌و‌ی‌ش نه‌ک له پ‌و‌ل‌ای ن‌ا‌و‌د‌ی‌ته(*) و‌ ب‌رو‌وق‌ه‌دار، به‌ه‌ه‌ن‌گ‌ا‌وی پ‌ته‌و ر‌و‌ی‌ش‌ت‌ی‌ته به‌ره‌وه و‌ له چ‌ا‌وه‌ر‌وان‌ی ش‌ی‌ر‌ان‌ی‌ک‌دا که ج‌ه‌ن‌گ‌ه‌ل‌ه‌ک‌انی ن‌ه‌ف‌ر‌ی‌قا له ن‌ام‌ی‌زی خ‌و‌ی‌ان‌دا په‌ر‌و‌ه‌ر‌د‌ه‌ی‌ان ک‌رد‌و‌ون ر‌ا‌وه‌س‌ت‌ا‌وی. نا، ن‌ه‌ی پ‌ال‌ه‌وان‌ی دل‌ا‌و‌ه‌ری م‌ان‌ش، ل‌ی گ‌ه‌ر‌ی با پ‌ی‌دا ه‌ه‌ل‌گ‌وت‌نی تو‌ ن‌از‌ایه‌تی و‌ ه‌و‌نه‌ر‌ن‌و‌ی‌ن‌ی‌یه‌ک‌انی تو‌ ب‌ی‌که‌ن و‌ ب‌ی‌ل‌ی‌نه‌وه، چ‌ون من ن‌ه‌و ز‌بان‌ه پ‌ار‌ا‌و‌ه‌م ن‌ی‌یه که ن‌ه‌وه‌ی ش‌ای‌انی تو‌ی‌ه به‌سه‌ر ز‌بان‌م‌ی‌دا ب‌ی‌ن‌م.»

ل‌ی‌ر‌ه‌دا نو‌وس‌ه‌ر ک‌و‌ت‌ای‌ی به‌مه‌د‌ح و‌ په‌س‌ن‌دان‌ی خ‌و‌ی د‌ی‌نی و‌ دو‌و سه‌ره‌به‌نی ه‌ه‌و‌د‌ای د‌اس‌ت‌ان و‌ی‌ک‌د‌ی‌ن‌ی‌ته‌وه. ن‌ه‌و ده‌ل‌ی که ک‌ات‌یک ن‌ی‌گ‌اب‌انی ش‌ی‌ر‌انی با‌غی وه‌ح‌ش د‌ی‌تی که د‌و‌ن ک‌ی‌ش‌و‌ت ن‌ام‌اده‌ی ج‌ه‌ن‌گ‌ه، له ت‌رس‌ی ن‌ه‌وه‌ی ب‌که‌و‌ی‌ته ژ‌یر گ‌ور‌زی ر‌ق و‌ تو‌ور‌ه‌ی‌ی پ‌ال‌ه‌وان، ن‌ا‌چ‌ار د‌ه‌ر‌گ‌ای ق‌ه‌ف‌ه‌سی ش‌ی‌ری ن‌ی‌ر ده‌ک‌ات‌ه‌وه. ه‌ه‌ر دو‌وک ت‌ای د‌ه‌ر‌گ‌ای ق‌ه‌ف‌ه‌س ده‌خ‌ات‌ه سه‌ر پ‌ش‌ت و‌ ش‌ی‌ر به‌گ‌ه‌وره‌ی‌ی و‌ ت‌رس‌ی‌نه‌ر‌ی‌یه‌کی که به‌که‌س با‌س ن‌اک‌ر‌ی، به‌ح‌ال‌ه‌ت‌ی‌کی تو‌ور‌ه و‌ ز‌را‌وت‌و‌ق‌ی‌ن، خ‌و‌ی ن‌ی‌ش‌ان دا و‌ ه‌اته د‌ه‌ره‌وه. یه‌که‌م ک‌اری که ن‌ه‌م گ‌ی‌ان‌داره د‌ر‌نده ک‌رد‌ی، ن‌ه‌وه بو‌و که ه‌ه‌س‌تا و‌ یه‌ک دو‌و ج‌ار له نا‌و ق‌ه‌ف‌ه‌سه‌که‌دا ه‌ات و‌ چ‌وو، پ‌اش‌ان تا ده‌ی‌ت‌وان‌ی ن‌ی‌و ق‌ه‌د‌ی خ‌و‌ی و‌ی‌ک ه‌ی‌نا، خ‌و‌ی له‌به‌ر ی‌ک ک‌ی‌ش‌ا‌وه و‌ ده‌س‌ت‌ه‌ک‌انی ب‌و پ‌ی‌ش‌ه‌وه د‌ر‌ی‌ژ ک‌رد و‌ په‌ن‌جه تی‌ژ‌ه‌ک‌انی ل‌ی‌ک ک‌رد‌ه‌وه. پ‌اش‌ان ز‌اری ک‌رد‌ه‌وه، با‌و‌ی‌ش‌ک‌ی‌کی له‌سه‌ره‌خ‌و‌ی ه‌ه‌ل‌ک‌ی‌شا و‌ ز‌بانی به‌د‌ر‌ی‌ژ‌ای‌ی ن‌ی‌و‌گ‌ه‌ز د‌ه‌ر‌ک‌ی‌شا، چ‌ا‌وی به‌ز‌بانی خ‌ا‌و‌ی‌ن ک‌رد‌ه‌وه و‌ د‌ه‌م و‌ چ‌ا‌وی خ‌و‌ی ش‌وش‌ت. پ‌اش ن‌ه‌و ک‌اره سه‌ره‌ت‌ای‌ی‌ان‌ه سه‌ری له ق‌ه‌ف‌ه‌س ه‌ی‌نا د‌ه‌ر و‌ به‌چ‌ا‌وی ن‌ا‌گ‌ر بار‌ه‌وه، که وه‌ک ن‌ه‌س‌ت‌ی‌ره‌ی د‌ه‌ر‌وش‌ان د‌ه‌ره‌وش‌ان، چ‌ا‌وی له ه‌ه‌م‌و‌و ل‌ای‌ه‌ک ک‌رد. ن‌ی‌گا و‌ بز‌و‌وت‌نه‌وه‌ک‌انی به‌س بو‌و ب‌و ن‌ه‌وه‌ی که خ‌ود‌ی ن‌از‌ایه‌تی و‌ بو‌ی‌ر‌ی‌ش تو‌وش‌ی ت‌رس و‌ ه‌ه‌راس ب‌کا. ته‌ن‌یا د‌و‌ن ک‌ی‌ش‌و‌ت بو‌و که به‌ه‌م‌و‌و سه‌رن‌ج‌ی‌که‌وه ته‌م‌اش‌ای ش‌ی‌ر‌ه‌که‌ی ده‌کرد. له‌و ح‌ه‌س‌ره‌ته‌دا ده‌سو‌وتا که ش‌ی‌ر ه‌ه‌ر‌چ‌ی ز‌و‌وت‌ر له ع‌ار‌به‌ه‌که ب‌ی‌ته خ‌وار‌ه‌وه ن‌ام‌ب‌از‌ی(*) ب‌ی، چ‌ون پ‌ال‌ه‌وان یه‌ق‌ی‌نی ه‌ه‌بو‌و که ن‌ه‌م د‌ر‌نده‌یه ده‌ن‌ی‌و ده‌س‌ت‌وپ‌ه‌ن‌جه به‌ه‌ی‌زه‌ک‌انی خ‌و‌ی‌دا ه‌ه‌ل‌ر‌ه ه‌ه‌ل‌ر‌ه ده‌کا.

به‌ل‌ی، ش‌ی‌ت‌ی‌ی له ب‌رو‌ا نه‌ه‌ات‌و‌وی د‌و‌ن ک‌ی‌ش‌و‌ت گ‌ه‌ی‌ش‌ت‌بو‌وه ن‌ه‌و په‌ری خ‌و‌ی. به‌لام ش‌ی‌ری ج‌وام‌ی‌ر ه‌ی‌چ ن‌ا‌و‌ر‌ی‌کی له‌و مند‌ال‌ب‌از‌ی‌ان‌ه‌ی د‌و‌ن ک‌ی‌ش‌و‌ت نه‌د‌ایه‌وه و‌ به‌پ‌ی‌ا‌و‌ی‌ش‌ی نه‌زانی و

٣٦٨- له سه‌ده‌ی پ‌از‌ده‌م‌دا پ‌ی‌ا‌و‌ی‌کی ع‌ه‌ر‌ه‌ب له ره‌گ‌ه‌زی ع‌ه‌ره‌بی مه‌غ‌ر‌ی‌بی له ش‌اری «ت‌ول‌ی‌د» ش‌م‌ش‌ی‌ری ز‌و‌ر با‌شی در‌وست ده‌کرد که ع‌لام‌ه‌تی تو‌ل‌سه‌گ‌ی‌ان له‌سه‌ر بو‌و. ن‌ه‌م ش‌م‌ش‌ی‌ره له سه‌ران‌سه‌ری ن‌و‌رو‌پ‌ادا ن‌ی‌و بان‌گی ر‌و‌ی‌ش‌ت‌بو‌و. (م‌ؤ‌ر‌ی‌س ب‌ار‌د‌و‌ن)

پاش ئه‌وه‌ی چاوی به‌هر دووک لای خۆیداخ شاندر رووی وه‌رگیرا و پشتی ده‌پال‌ه‌وان کرد و دووباره‌ی رۆیشته‌وه‌ ناو قه‌فه‌سه‌که‌ی خۆی و لپی راکشا. کاتیک دۆن کیشۆت ئه‌وه‌ی چاوی پێ کهوت فه‌رمانی به‌نیگابان دا که به‌داریک ده‌گیانی شیرکه‌ به‌ربێ و تووره‌ی بکات. نیگابان هاواری کرد: «ئهی ئه‌مان، من ئه‌و کاره‌ ناکه‌م. چون ئه‌گه‌ر تووره‌ی بێ، یه‌که‌م که‌سی که هه‌لی ده‌دری منم. جه‌نابی پال‌ه‌وان، به‌پێرتان به‌وه‌نده‌ی کردتان رازی بن؛ ئه‌وه‌ خۆی ئه‌و په‌ری ئازایه‌تی بوو و ئیدی چی تر به‌ختی خۆتان به‌تاقی مه‌که‌نه‌وه. ده‌رگای قه‌فه‌س به‌پرووی شیردا کراوه‌ته‌وه‌ و حه‌یوان به‌ده‌ست خۆیه‌تی بێته‌ ده‌ر یا ده‌ویدا بمینێته‌وه، ئیستا که نه‌هاته‌ده‌ر خاترجه‌م به‌ تا رۆژیش ئاوا ده‌بێ نایه‌ته‌ ده‌ر. (الحق و ولانصاف) پیاو حه‌قی خودا بلی، جه‌نابی به‌پێرتان گه‌وره‌یی رۆحی خۆتان نیشان دا. ئه‌و جوهری من تیی ده‌گه‌م هیچ کام له‌ ئازایانی عه‌لم زۆرت له‌ وه‌یان ئه‌رک نییه‌ که حه‌ریفی خۆیان بۆ به‌ره‌نگاری بانگه‌یشت بکه‌ن و له‌ مه‌یدانی ئاوه‌لا چاوه‌دێری بکه‌ن. ئیستا ئه‌گه‌ر حه‌ریف نه‌هات فه‌زیه‌تی شکست و به‌زین و عه‌یب و عار ده‌که‌وێته‌ سه‌ر شانی ئه‌و. وه‌ خه‌باتگێرێک له‌سه‌ری وه‌خت له‌ مه‌یدان ناماده‌ راده‌وه‌ستێ تاجی شانازی سه‌رکه‌وتن ده‌رفیتی.» دۆن کیشۆت گوتی: «دۆستی من به‌راستی ئه‌وه‌ی تۆ ده‌یایی دروسته‌. که‌واو ده‌رگای قه‌فه‌سه‌که‌ به‌سه‌ته‌ و به‌باشترین رسته‌ و ده‌سته‌واژه‌یه‌ک که خۆت ده‌یزانی شایه‌دینامه‌یه‌که‌م له‌مه‌ی ئه‌وه‌ی دیوته‌ و شایه‌د بووی، بۆ بنووسه‌، بۆ نمونه‌ بنووسه‌ که تۆ خۆت به‌ده‌ست خۆت ده‌رگای قه‌فه‌سی شیرت کردوه‌ته‌وه‌ و من چاوه‌روانیم کرد به‌لام شیر وه‌ده‌ر نه‌که‌وت. دووباره‌ی راده‌ستام و دیسان ئه‌و حه‌یوانه‌ نه‌هاته‌ ده‌ره‌وه‌ و دیسان ده‌ قه‌فه‌سه‌که‌ پیدایه‌ته‌وه‌. من ئیتر ئه‌رکی خۆم ئه‌نجام داوه‌ و قه‌رزدارێ که‌س نیم. ئیستا ئه‌ی جادووگه‌رانی نگریس بکشینه‌وه‌! خوداوه‌ند پشتیوانی حه‌ق و عه‌داله‌ت و راستی و دروستکاری پال‌ه‌وانانی بێ! تۆ هه‌ر وه‌ک پێم گوتی ده‌رگای قه‌فه‌س به‌سه‌ته‌ تا من بانگی ئه‌و هه‌لاتوانه‌ بکه‌م و باسی ئه‌و دلاوه‌رییه‌ له‌ زبان تۆوه‌ بیه‌سن.»

نیگابان بۆ قه‌پاتکردنی ده‌رگای قه‌فه‌س چاوه‌روان نه‌بوو که دۆن کیشۆت جارێکی تریش فه‌رمانی پێ بدا و پال‌ه‌وانیش ئه‌و ده‌سه‌رییه‌ی په‌نیراوی پێ له‌ ده‌موچاوی خۆی ئه‌ستریبوو، له‌سه‌ری نێزه‌که‌ی به‌ست و ده‌ستی کرد به‌راوه‌شاندنی نێزه‌ و به‌مجۆره‌ ئه‌و عه‌له‌مه‌ی بانگ کرده‌وه‌ که هه‌له‌هاتن و جاروبار ئاوریان ده‌داوه‌ و له‌ ده‌وری نه‌جیب زاده‌ کۆ بوو بوونه‌وه‌. یه‌که‌م جار سانکۆ بوو که چاوی به‌وه‌ عه‌لامه‌تدانه‌ی پال‌ه‌وان که‌وت و به‌وانی تری گوت: «به‌مه‌رگی خۆم پال‌ه‌وان شیره‌کانی کوشتوووه‌ و ئیمه‌ بانگ ده‌کاته‌وه‌. هه‌ر سێک که‌س

راوه‌ستان و تێ گه‌یشتن ئه‌وه‌ی که عه‌لامه‌ت ده‌دا دۆن کیشۆته‌. ترسیان که‌مه‌تر بووه‌وه‌ و هیندیک گه‌رانه‌وه‌ دواوه‌ تا گه‌یشتنه‌ جیگه‌یه‌ک که ده‌نگی دۆن کیشۆتیان گوتی لێ ده‌بوو و لێیان حالێ ده‌بوو که پال‌ه‌وان به‌ناو، بانگیان ده‌کا.

سه‌ره‌نجام هه‌موویان هاتنه‌ ته‌نیشته‌ عاره‌به‌و کاتیک هه‌موویان گه‌یشتنه‌ جێ، دۆن کیشۆت به‌عه‌ره‌به‌وانی گوت: «زوبه‌ برا ئیستره‌کانته‌ ده‌ عاره‌به‌که‌ بکه‌وه‌ و درێژه‌ به‌سه‌فه‌ری خۆت ده‌. تۆش ئه‌ی سانکۆ، بۆ قه‌ره‌به‌وه‌ کردنه‌وه‌ی ئه‌وه‌ی من لێره‌ راگیرم کردن هیندیک وه‌دره‌نگیم خستن، دوو ئه‌شهره‌فیی زێر ده‌ به‌و و به‌نیگابانی شیره‌کان.» سانکۆ گوتی: «من ئه‌و پووله‌ به‌دل و گیان ده‌ده‌مه‌ خزمه‌تیان، به‌لام به‌رموو بزانی شیره‌کان چیان به‌سه‌ر هات؟ مردوون یا ماون؟»

ئه‌وجار نیگابانی شیره‌کان که هاتبووه‌وه‌ سه‌ر حال و که‌یفی زۆر ساز بوو، کۆتایی هاتنی شه‌ری دۆن کیشۆت و شیره‌کانی به‌وردی و به‌ئیشتیاوه‌ گێراوه‌ ده‌تاریف و پیداهه‌لگوتنی پال‌ه‌واندا هیچی تیدا نه‌هیشته‌وه‌.

ئه‌و گوتی: «هه‌ر چه‌ند من بۆ ماوه‌یه‌کی درێژ ده‌رگای قه‌فه‌سه‌کانم کرده‌وه‌، به‌لام شیر هه‌ر که‌ چاوی به‌پال‌ه‌وان که‌وت له‌ ترسان چهرته‌ی نه‌کرد و نه‌هاته‌ ده‌ره‌وه‌؛ وه‌ چون من عه‌رزێ پال‌ه‌وانم کرد که وه‌خۆ خستنی شیر و مه‌جیووور کردنی به‌هاتنه‌ ده‌ر له‌ قه‌فه‌س کفره‌ و وه‌ک ئه‌وه‌ وایه‌ ده‌بوونی خودادا شک بکه‌ی، ئه‌و گه‌وره‌واره‌ به‌خۆراگری و زال بوون به‌سه‌ر نه‌فسی خۆیدا و به‌پێچه‌وانه‌ی مه‌یلی دلی خۆی ئیجازه‌یان پێ دام ده‌رگای قه‌فه‌س داخه‌مه‌وه‌.» دۆن کیشۆت ده‌نگی به‌رز کرده‌وه‌ و گوتی: «ها سانکۆ! تۆ چیت به‌نه‌زه‌ر ده‌گا؟ ئایا له‌ دنیا دا هیچ سیحر و جادوویه‌ک هه‌یه‌ که ده‌ به‌رامبه‌ر ئازایه‌تی راستین و وره‌ی به‌رزدا خۆ رابگرێ؟ سیحر و جادوو رهنگه‌ بتوانن له‌ به‌خت و یه‌غبالی باش بێ به‌شم بکه‌ن، به‌لام ناتوانن وره‌ و بویریم لێ بستین.»

سانکۆ دوو ئه‌شهره‌فیی زێری دا، عاره‌به‌وان ئیستری له‌ عاره‌به‌به‌ستنه‌وه‌. نیگابانی شیران ده‌ستی دۆن کیشۆتی ماچ کرد و به‌لێنی دا باسی ئه‌و ئازایه‌تییه‌ ته‌نانه‌ت بۆ پادشاش بگێریته‌وه‌. دۆن کیشۆت درێژه‌ی به‌قسان دا و گوتی: «ئه‌گه‌ر خاوه‌ن شکۆ لێی پرسی کێ ئه‌و هونه‌ره‌ی نواند، بلی پال‌ه‌وانی شیر شکین کردی، چون من ده‌مه‌وێ له‌مه‌ودا له‌قه‌بی پال‌ه‌وانی خه‌مگین روخسار له‌سه‌ر خۆم وه‌لابه‌رم و ناوی شیر شکین له‌سه‌ر خۆم دا بنێم. من له‌ گۆرینی ئه‌م ناوه‌دا ته‌نیا ده‌مه‌وێ له‌ ره‌سم و ئاینی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی

راپرودو پەيرەوى بکەم، چون ئەوان ھەر کات خۆيان ھەوھەسيان دەکرد يا ھۆکارىک دنەى دابان ئەو کارەريان دەکرد. (۳۶۹)» پاش ئەو فەرمايشاتە عارەبەوان پىگەى خۆى گرتە بەر و دۆن کيشۆت و سانکۆ و نەجيب زادەى کەواشين مانەوہ و ئەوانيش بەرپى خۆياندا وەرپى کەوتن.

لە تەواوى ئەو ماوہيەدا «دۆن دىگۆ مىراندان» وەھا چووويو دە فکرى لىکدانەوہى رەفتار و گوتارى دۆن کيشۆتەوہ کە يەک وشەى بەسەر زاريدا نەھات. پالەوان لە لای ئەو، پياويكى عاقلى مافتە لا بەجۆرە شىتتیبەک بوو کە لە ھەمان کاتدا زۆر تىگەيشتوو وزيت و وريا بوو. ئەو ھىشتا ھىچ ئاگەدارىيەكى لە بەشى يەكەمى داستانى دۆن کيشۆت نەبوو، چون ئەگەر ئەو بەشەى خويىنداوہ ھىندە لە رەفتار و قسە و کردەوہکانى پالەوان تووشى سەر سوورمان نەدەبوو، وە بەباشى دەيزانى کە شىتتیبەكەى چ جۆرە شىتتیبەكە. دۆن دىگۆ چون دۆن کيشۆتى نەدەناسى جاروبار ئەوى بەپياويكى عاقل و زانا دادەنا و جاروبار وەك شىتتیک دەھاتە بەر چاوى. چون دۆن کيشۆت ھەر چى دەيگوت، دروست و مەنتىقى و عاقلانە بوو، قسەکانى بەرپى و جى بوون، لە گوتاردا زۆر رەوان و راويژ خۆش و قسەکانى پى ناوەرۆک بوون و ھەرچى دەيکرد سەيروسەمەرە و شىتانە و بى مانا و لە رووى نەترسى و روودارىيەوہ بوو. نەجيب زادە بەخۆى دەگوت: «چ شىتتیبەك لەوہ بالاتر کە پياو کلاووخوودىكى پى لە پەنيرى تازە لەسەر بنى و پى و ابى جادووگەران جىمەيان تىک ھارپوہ؟ چ نەترسى و شىتتیبەك لەوہ سەرتر کە پياو بىوئى بەگژ شىرى درندەدا بچى؟ دۆن کيشۆت نەجيب زادەى لەو خەيالانە رزگار کرد و لە ورتە ورتى دەروونى خۆى دەرى ھىنا و لە پى گوتى: «جەنابى دۆن دىگۆ مىراندان، مەرچ دەکەم کە جەنابتان من بەپياويكى شىت و بى عەقل دەزانن. من لەوہى کە تۆ وام تى دەگەى بەھىچ جۆر نارەھەت نىم. چون رەفتار و ئاکارى من بىجگە لەوہ ھىچ شىتکى تر ناگەيەنى. باشە، بەلام دەمەوئ بەرپىرتان لەوہ حالى بکەم کە ھىندەش کە تۆ پىت وايە شىت و مالىخوليا نىم! ئەلبەتە لە پالەوانىكى رازاوى بەخۆداھاتوو ئەوہ دەوہشىتەوہ کە لە مەيدان راوہستى و لە بەرامبەر چاوى پادشادا نىزە لە گايەكى ملھور و پى زۆر بدا. شايستەى پالەوانىک کە لەسەرەوہ تا بەرى پى دەچەکاندا رەش ھەلگەراوہ و برووقە و ترووسکەى چەکەکانى چاوى مرؤف خىرە دەکا، ئەوہىە کە

۳۶۹- مەبەست ناماديسى گۆلە کە مورشىد و شىخى دۆن کيشۆت بوو. ناماديس زۆر جار لەقەبى خۆى دەگۆزى وەك پالەوانى شىران، پالەوانى سوور، پالەوانى شىر سەوز، پالەوانى خرپە، پالەوانى دورگە و پالەوانى يۆنانى (لوويى و ياردۆ)

لەبەر چاوى خانم و خاتوونى جوان و نەرمونۆل و خروخۆل لە کىبەرىكى شاد و خەمپەويىندا بەدەورى مەيداندا بسوورپتەوہ و غار غارىن بکا. بەکورتى لە پالەوانانى دەربارى ئەوہ دەکاليتەوہ کە بىنە ھۆى شادى و بى غەمى پادشا و شازادەکان و دەربارىيەکان و تەنانەت ئەگەر بکرى، دەلیم بەکارە بەرپالەت پالەوانىيەکانيان بىنە ھۆى فەخر و شانازى دەربار. بەلام بۆ پالەوانىكى سەرگەردان باشتر وايە کە لە بىابانى چۆل و بەرەھووتدا و لەسەر پىگەوبان و جادە دوورە دەستەکاندا ولە جەنگەل و لىرەوار و چىاکاندا ئاوارە و سەرگەردان بى و بەدواى گۆنگەل و رووداوى پى مەترسىدا بگەرى و تەنيا دەروہستى ئەوہ بى کە بۆ وەدەستەينانى ناوبانگى ھەتا ھەتايى رووداوەکان بەسەرکەوتوويى کۆتايى پى بىنى. ديسان دەلیم بۆ پالەوانى سەرگەردان کارى شايستە ئەوہى بەھاوارى بىوہونىكى لىقەوماو بگا نەك ئەوہى وەك پالەوانى دابەستەى دەربارى كچىكى شارستانى بەناز و عىشووہ ھەلفىروپىنى. لەوہش تى پەرى، تەواوى پالەوانانى سەرگەردان ئەركى تايبەت بەخۆيان ھەيە. ئەركى پالەوانى دەربارى ئەوہى کە خزمەتى ژنە جوانەکان بکا و بەنیشان و لەلامەتى پالەوانى خۆيەوہ بپتە ھۆى سەر بەرزى و شانازى دەربارى پادشاي خۆى و نەجيب زادە فەقىر و دەس تەنگەکان بانگەيشتى سەر سفرەى رازاوہ و شاھانەى خۆى بکا و لە مەيدانى كىبەرىكىدا حەرىفان بۆ كەللە(*) لە كەللەدان دەنگ بدا و لە جىژنە پالەوانىيەکاندا بەشدار بى و ھەموو کات خۆى گەورە و جوامپىر و رازاوہ و بەشكۆ، بەتايبەتى مۆم بەدينى مەسىح، نىشان بدا و کاتىک ئەم ئەركانەى ئەنجام دا کارى خۆى بەتەواوى و بەشىوہىكى شايستە بەئەنجام گەياندووہ، بەلام ئەركى پالەوانى سەرگەردان ئەوہى ھەموو كەلین و قوژبنى ئەم دنيايە بخوليتەوہ و پرواتە ناو دەخمە و ئەشكەوت و ئەشكۆنى وا کە ھاتنەوہ دەر لىيان مومكەن نەبى و لە ھەر ھەنگاويكدا دەگەل دژوارترين كارى مەحال رووبەروو بپتەوہ و لە نىو بىابانى قاقردا بەتاوى بەتيني نىوہراست مانگى ھاوین بسووتى و ھەلقىچى و بەسەرماى سەختى چلەى زستان لە با و بۆران و سەھۆلبەنداندا ھەللەرزى و دە بەرامبەر دىوان و غوولاندا خۆى نەدۆرپىنى و لە ھىرشى شىر ھەترەشى نەچى. چون راوہستان و خۆراگرى لە بەرامبەر دىو و درنج و گورگ و شىر و پلنگدا ئەركى سەرەكى پالەوانانى سەر گەردانە، منىك كە بەھوكمى چارەنووس و قسەمەت ھاتوومە نىو تايفەى پالەوانانى سەرگەردان و يەككىم لەو تاقمە ناتوانم لە ئەنجامدانى كارىك كە بەراى من لە ئەركەکانى ئەم شوغلەيە خۆم بشارمەوہ. كەوابوو پەلاماردانى ئەو شىرانە ئەركىك بوو دەبوايە راى پەرىنم ھەرچەند دەمزانى كە نەترسى و

ئازايەتتىى من لەو كارەدا لە سنوورى خۆى تى پەربووى. من زۆر باش دە ماناى ئازايەتتى و لىھاتووى دەگەم و دەزانم كە ئازايەتتى فەزىلەتتىكە دەكەوتتە نىوان دوو پەزىلەتتى ترس و پەروويىيەو؛ بەلام قەباحەتتى ئەخلاقى پىاوتكى ئازا كە ئازايەتتى دەگەيەنئەتتە سنوورى روودارى و بى حەيايى لە قەباحەتتى ئەخلاقى كەسپك كە دەكەوتتە خوارووترىن پلەى ترس و بى غىرەتتى زۆر زۆر كەمتەرە، چون ھەر ھەك سەخى بوون بۆ پىاوى دەست بلاو ئاسانترە لە پىاوى چنۆك (*) و خەسىس، گەيشتن بەئازايەتتى راستەقەينەش بۆ پىاوى ئازا و روودار و بى حەيا ئاسانترە لە پىاوى ترسەنۆك و خوتپىرى، لە وارى رووبەروويوونەو دەگەل رووداوى پەترسسىشدا باوەر بكە كە پاشەكشە لە چوونە پىش زۆرتىرى شكست و تىكشكان بەدواداھەيە. چون كاتىك بلىن بۆ نموونە: «ئەم پالەوانە بى باك و روودارە» زۆرتەر بەلای خەلكەو پەسەندە تا ئەو بلىن: «ئەم پالەوانە شەرمىون و ترسەنۆكە.» دۆن دىگۆ گوتى: «من باوەر دەگەم كە ئەو دەيفەرمووى و ئەو كەردووتە ھەمووى بەپىوھەرى عەقل و مەنتىق دروستن و يەقىنم ھەيە ئەگەر دابونەرىتتى پالەوانانى سەرگەردان لە دنياىدا نەماپايە جارىكى تر لە دلى جەنابتاندا كە خەزىنە و جىگەى ئەم دابونەرىتتە پە دەھاتەو ئارا و زىندوو دەبووھە. بەھەرھال درەنگە و با ھىندىك پەل بىزىوين (*) و زووتر بگەينە گوند و مالى من. لە مالى من بەرىزتەن دەحەسىنەو و ماندووى دەردەكەن. ئەو ھەموو زەحمەت و ماندوو بوونە ئەگەر جەستەى ئىوھشى ماندوو نەكردبى، بىگومان رۆح و گىانتانى ماندوو كەردوو و ماندووتتى رۆح، خۆى لەش و جەستەشدا دەتەپىنى.» دۆن كىشۆت گوتى: «جەنابى دۆن دىگۆ، من دەعوەتتى ئىوھ بەشانازى و بەسپاسى زۆرەو قەبوول دەگەم.» ئەوجار ھەرسپك كەس سوارەبەرەكانىان بەلەز و پەلەيەكى زۆرتەرەو ئاژاوند و نزىك سەعاتى دووى پاش نىوەرۆ بوو كە گەيشتنە مالى دۆن دىگۆ كە دۆن كىشۆت ناوى پالەوانى سەوزپوشى پى دابوو.

لەمەر ئەو رووداوى لە قەلا يا مالى پالەوانى سەوزپوشدا

بەسەر دۆن كىشۆتدا ھات و باقىى رووداوه سەيرەكان

دۆن كىشۆت، مالى دۆن دىگۆى ھەك ھەموو مالى زۆزانىيە (*) ھەراوھەكان بەگەرە ھاتە بەر چا. لەسەر دەرگای مالى كە نەخشى چەند جۆر چەكى چا و پى كەوت كە لەسەر بەرد ھەلكەندرابوون. لە شوپىنى ۋە ژووركەوتنى ژىرخانى مال كە بەرەو حەوشە دەكراو، چەندىن كووپەى گەرەى گلىنە بۆ شەراب دروست كەردن، لە بازنەيەكى گەرەدا چەندرابوون. ئەم كووپانە لە تۆبۆزۆ دروست دەكران و ھەر ئەوھش دۆن كىشۆتتى بەبىر نازدارە خۆشەويستە تەلىسم كراوھەكى، خاتوون دۆلسىنە دەخستەو. تا ئەو جىگەى بى ئەو بزانى دەلى چى يا ئەو كەسانەى لەوى بوون بەھىند بگرى بەگرىيان و نالەو گوتى: «ئاخ ئەى خەزىنەى پەسەندى دلە زامارەكەم كە تۆم بۆ رۆژەرەشى و بەدبەختى خۆم دۆزىيەو! ئەى خەزىنەى كە خودا نەبويست بۆ من شىرىن و دلېزوين بى، ئەى كووپەكانى تۆبۆزۆى كە گەنجىنەى غەم و پەژارەكانتەن بىر خستەمەو!» لەو ساتە ۋەختەدا، خويندكارى شاعىر، يانى كورى دۆن دىگۆ كە دەگەل دايكى ھاتبوونە پىشوازى دۆن كىشۆت، ئەم قسە پە لە غەم و پەژارانەى پالەوانى گوتى لى بوو و دايك و كور لە دىتنى سەر و قىافەى دۆن كىشۆت گىژ و وپ بوون. پالەوان ھەر دەگەل پىادە بوون بەنەزاكەت و ئەدەبى زۆرەو ھاتە بەرەو تا دەستى خانم ماچ بكا و دۆن دىگۆش بەخىزانى گوت: «خاتوون، تكايە بەو لوتف و دلۆقانىيە كە تايبەتتى خۆتە لە جەنابى ئاغا، دۆن كىشۆتتى مانش پىشوازى بكە؛ من ئەوان ھەك پالەوانى سەرگەردان بەحرزورى مەبارەكتەن دەناسىنم و ھەرزتەن دەگەم كە بەرىزىيان ئازاترىن و بەھۆشترىن پالەوانىكەن كە لەسەر دنيا دەتوانى چاوت پىي بگەوى.» خاتوون كە ناوى «دۆنا كرىستىنا» Dona Cristina بوو پالەوانى بەيەك دنيا روو خۆشى و ئەدەب و نەزاكەتەو ۋەرگرت و دۆن كىشۆتتىش بەقسەى جوان و پاراۋە و پىاوانە ھەرزى خزمەتگوزارى و ئىرادەتتى كەرد. دۆن كىشۆت دەگەل لاوى دەرس خوينىش ھەروا بەئەدەب و مېھربانى و رېزەو تۆقەى كەرد. لاوھەش دۆن كىشۆتتى ھەك پىاوتكى زانا و ماقوول و بەئەزموون ۋەبەر دلى كەوت (*).

لېرەدا نووسەرى داستان ھەموو رووداوهكانى مالى دۆن دىگۆ بەوردى باس دەكا و يەك

یهکی ئەو ئەسپاباته (*) جوانانەیی که له مائی نهجیبزادهیه کدا دهبی ههبی، باس کردووه، ئەویش نهجیب زادهیهکی دهوله مهندي زوزان نشین. بهلام وەرگێری عه ره ب وای به باش زانیوه ئەم باسه بقرتینی و بیدهنگهیی لای بکا. چون پێوه نندیهکی به بابتهی سه ره کیی داستانهوه نییه و ئەم ورده باسانه ببن یا نه بن ده حوکمیکدايه (*).

به لای جا، دۆن کیشۆتیا ن برده ناو هۆدهیه که له ویدا سانکۆ جلوه بهرگی شه ری له بهر دامالی؛ ته نیا شتی که ده بهر پالنه واندا مایه وه شه لاری درێژی سه فه ری و کوله چهیه که له پێسته بز ن بوو که هه ردووکیان به ژهنگی چه کوچۆل په له بیان له سه ره نیشته بوو. دۆن کیشۆت به خه یه کی وه ک به خه ی قوتابیا نی له ملدا بوو که ئا هار و تو ری نه بوو. چه کمه کورته کانی زه رد و که وشه کانی واکسی زۆری لای درابوو. پالنه وان شمشیری ئاوداری خو ی که به به ندیکی چه رمی له پێستی گورگی ده ریاییه وه هه لاهه سرا بوو، ده شانی کرد. چون ئەو هه رگیز شمشیری له که مەری نه ده به ست. وه ک ده یانگوت چه ند سالی که بوو که مەری ژانی ده کرد. بێجگه له وان هه نینلیکی قولهی له پارچه یه کی قاوه یی رهنگیشی به شانی دادا. پالنه وان پێش ئەو کارانه سه ر و دم و چاوی خو ی ده پێنج شه ش ته شت ئاوی گه رمدا خاوی ن کرده وه. (له سه ر ژماری ته شته کان یا له گه نه کان جیاوازی بیرو را هیه) وه به و حاله شه وه چون سانکۆپانزای زگ جه رده (*) و چلایس به و په نیره ی که کرپیووی و ده کلاو خوودی نه ربابی کردبوو سه ر و گو یلاکی پالنه وانی وه ها پیس کردبوو که ئاوی له گه نی ئاخریش هیشتا رهنگی شیریی هه بوو.

پالنه وان پاش ئەو خو خاوی ن کردنه وه و پاش ئەوه ی لیباسکی خاوی ن و تازه ی ده بهر کرد و قیافه یه کی به ویقار و به ریز و میهره بان ی به خو وه گرت، رۆیشه ژوو ریکی تر که لاوی ده رس خو ی ن له وئ چاوه پروانی بوو و ده یویست تا ئاماده بوونی سفره و چینی خو راک و خو ارده مهنی هاو رپیی میوان بی. ئەم په زیراییه شاهانه یه به ئەم مری خاتوون دۆنا کریستینیا بوو که بۆ میوانیکی ئاوا نه جیب و به ریز به پێویستی ده زانی و ده یویست نیشان بدا که تا چ رادهیه که به دا بو نه ریتی په زیرایی و میوانگری ئاشنایه.

له و کاته دا که دۆن کیشۆت چه کی شه ری له خو ی دامالی، دۆن لۆرینزۆ Don Lorenzo (ناوی کو ری دۆن دیه گۆ ئەوه بوو) هه لی به ده رفه ت زانی و به باوکی گوت: «باوکه، ئەو نه جیب زاده ی که جه نابی به ریزتان هیناوتانه ته ماله وه چون پیاویکه؟ شکل و قه یافه و ناوی به تایبه ت شوغله که ی که ده فه رمووی پالنه وانی سه ره گه ردا نه من و دایکمی تووشی سه رسوو رمان کردووه.» دۆن دیه گۆ گوتی: «کو رپم، ئەگه ر راست ده وئ من هیه چ نازانم.

ئەوه ی ده توانم پێت بلایم ئەوه یه، ئەو پیاوه کاری و سه یروسه مه ره ده کا که هیه چ شیت و دیوانه یه که له م جیهانه دا نایکا و قسه و بابته ی وه ها مه نتیقی و ریکو پیک و عاقلانه شم لای بیستووه که شیتبازییه کانی ده شارپته وه. به لام تو خو ت قسه ی ده گه ل بکه و زانست و ئاگه دارییه که ی تا قی بکه وه، تو خو ت لاو یکی عاقلی، که وا بوو خو ت راده ی عاقل و زانایی و شیتی و دیوانه یییه که ی بخه ژیر داوهریی خو ت، هه ر چه ند من پیم وایه له ته رازووی هه لسه نگانندا زۆتر شیته و که متر عاقل.»

پاش ئەم باس و خوازه، هه ر وه ک گوتمان دۆن لۆرینزۆ بۆ هاو قسه به یون ده گه ل دۆن کیشۆت رۆیشه هۆده ی میوانان. له و قسه و باسانه دا که هاتنه پێش، دۆن کیشۆت گوتی: «جه نابی دۆن دیه گۆ میراندا، باوکی به ریزتان باسی چی ژ و قه ریحه و به هره ی بی وینه و هۆش و وریایی ئیوه ی بۆ کردووم؛ به تایبه تی فه رمووی که به ریزتان شاعیریکی زۆر باشن.» دۆن دیه گۆ لۆرینزۆ گوتی: «رهنگه شاعیر بم، به لام گه وره و باش، چیت عه رز که م؛ من هه رگیز ئاوا خو م تار یف ناکه م.» دۆن کیشۆت گوتی: «من ئەو خو ب که م زانی نه ی ئیوه ته حسی ن ده که م، چون شاعیر ده بی زۆر روودار و بی شه رم بی که خو ی به گه وره ترین شاعیر بزانی.» دۆن لۆرینزۆ گوتی: «هیه چ یاسایه که له جیهاندا نییه که هه لوار ته ی (*) نه بی، که وا بوو ده توانین شاعیریکی ش بدۆزینه وه که شاعیره و خو ی به شاعیر نازانی.» دۆن کیشۆت گوتی: «شیتیکی وا زۆر به ده گمه ن هه لده که وئ، به هه رحال به ره مون که ئیستا ده ست به کاری دا رشتنی چ شتی عریکن و کام شتی عه ره که به قه ولی باوکت فکر و زیکری ئیوه ی به خو یه وه مه شغوول کردووه. ئەگه ر شتی عری ره خنه گرانه یه به هه لکه وت منیش تا راده یه که سه رم له شتی عری ره خنه یی ده رده چی و زۆر خو شحال ده بم چاویان پێدا بخشینم. ئەگه ر ئەو شتی عه ری پێوه ی خه ریکی بابته ی کتبه رکئییه کی ئە ده بییه، ئەگه ر به من ده که ی بۆ وه ده سه ته ی نانی خه لات ی دووم هه ول ده، چونکه خه لات ی یه که م هه میشه به پیتی تایبه تی بوون، یا به ده بهر چاوگر تنی عه سل و نه سه ب و که سایه تیی به شدار بوو، دیاری ده کرئ، له حالیکدا خه لات ی دووم ته نیا له رووی داوهرییه کی باش دیاری ده کرئ. هه ر وه که له راستیدا به شیوه ی ئەو دیبلۆمانه ی (*) که له زانکۆکان ده درئ، به وانه ی ته واویان کردووه، نه فه ری سییه م ده بیته دووم و به و حیسابه نه فه ری یه که م هه مان نه فه ری سییه مه. له گه ل ئەوه شدا خه لات ی یه که م زۆر گه وره یه و گرینیگی تایبه تی هیه.» دۆن لۆرینزۆ به ورتیه که به خو ی گوت: «تا ئیره بۆ ئەوه نابی که به شیتت بزاتم. به لام درێژه ی پی ده ده ی ن با بزانی چۆن ده رده چی.» پاشان به ده نگ ی بلن د گوتی: «وه ک بزاتم به ریزتان مه کته بیش چوون. ئیوه

خویندنی خوټان له چ رشتهیهکدا تهواو کردووه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «من زانستی پالەوانی سەرگەردانیم خویندوووه که بهقهدهر بهژن و بالایی زانستی شیعر و ئەدەب بەرزە و بەلکو دوو ئەنگوستیش لەسەرتەرە.» دۆن لۆرینزۆ گوتی: «من نازانم ئەوه چ جوۆره زانستیکه و تا ئیستاش شتیکم لەم بارەدا نەبیسوووه.» دۆن کیشۆت گوتی: «زانستیکه که هه‌موو زانسته‌کانی دنیا وه‌خۆ ده‌گرێ، له راستیدا که‌سیک شوغلی پالەوانی سەرگەردانی رەچاوکا، دەبی قازی و مافناس بی و له مافی گشتی و تاکه‌که‌سی شارەزا بی تا بتوانی مافی هەر که‌س بەدهست خۆی بگه‌یه‌نی. هه‌روه‌ها دەبی ده‌فەلسەفە‌ی خودایی (حکمت‌الهی) دا دەریا بی تا بتوانی هە‌رکات دە‌لیلی به‌حەق بوونی مه‌زه‌بی مه‌سیحی لی بپرسن، که دینی خۆیه‌تی، به‌جوانی و تیروته‌سه‌لی جواب بداته‌وه. هه‌روه‌ها دەبی ته‌بیب و به‌تایبه‌تی گیاناس بی تا بتوانی له دلی بیابانه قافر و به‌ره‌هووته‌کاندا و له شوینی چۆلوهۆل و دوور له ئاوابیدا ئەو گیا و رووه‌کانه‌ی بۆ چاره‌کردنی برین و زامه‌کان به‌کار دین بناسی، چون پالەوانی سەرگەردان نای هه‌موو بیابانه‌کان بخوینته‌وه، بۆ ئەوه‌ی که‌سیک بدۆزیته‌وه، برینه‌که‌ی بۆ بپێچێ و مه‌ره‌می له‌سه‌ر دابنێ. ئەو دەبی ئەستیره‌ناس و زانای فه‌له‌کی بی تا له رووی جوولانه‌وه‌ی ئەستیره‌کان بزانی چ ساتی شه‌وه‌و چنده‌ی لی تی په‌ریوه، یا له کام هه‌ریمی جوگرافیایی له زه‌وی، یا له کام به‌شی جیهاندا سەرگەردانه، هه‌روه‌ها دەبی حیساب و ریازیات بزانی، چون له هەر هه‌نگاوێکدا پێداویستی به‌حیساب و هه‌لسه‌نگاندن هه‌یه. وه چون له‌و گشته که هه‌موو له‌سه‌ری رێکن، تی په‌رین، یانی قه‌بوولی بکه‌ین که پالەوانی سەرگەردان دەبی به‌جه‌وه‌ری زانست و کرداره باشه‌کان رازابیته‌وه. ئیستا دیمه‌سه‌ر باسی بابته‌گه‌لیکی که‌م بایه‌ختر و ده‌لیم که ئەو دەبی وه‌ک «نیکۆلا»^(۳۷۰) که له‌قه‌بی ماسییان پی دابوو، مه‌له‌ بزانی. هه‌روه‌ها دەبی له ناکردن و زینکردن و لغاوکردن و تیمارکردنی ئەسپدا زۆر شارەزا بی؛ وه دیسان ئەگه‌ر بچینه‌وه سه‌ر بابته‌تی گرینگتر، ده‌لیم که ئەو دەبی ئیمانی ته‌واوی به‌خودا و به‌گراویی خۆی هه‌بی؛ ده‌بی فکر و خه‌یالی خاوی و پاک و قسه‌هه‌کانی تیکه‌لای ته‌دەب و ریز و کرده‌وه‌کانی له رووی پیاوه‌تی و ئازاده‌یی دابمه‌زیننی، ده‌بی ده‌ به‌ره‌نگاریدا جه‌نگاوه‌ر و بویر و له هه‌لگرتنی موسیبه‌ت و دهرد و

۳۷۰- نیکۆلا Nicolas به نازناوی ماسی، مه‌له‌وانیکی به ناویانگی سه‌ده‌ی پارده‌م و خه‌لکی سیسیل بوو که ته‌واوی عومری خۆی ده ئاوادا تێپه‌ر کرد. دۆن فادریک سولتانی ناپل جامیکی زیرینی بوو که خستیه ناو گیناویکی که‌نداوی میسین. نیکۆلا خۆی ده گیناوه که هاویشته جامه‌که‌ی دهره‌یناوه و هاویشته وشکایی، به‌لام گیانی خۆی له سه‌ر دانا. (لووی ویاردۆ)

په‌ژاره‌دا خۆراگری له خۆی نیشان بدا. پێویسته دهرحەق به‌فه‌قیران و نیازمه‌ندان لوتف و که‌ره‌می هه‌بی و هه‌موو کات پالەوانی نه‌به‌زی مه‌یدانی حەق و عه‌دالته‌ بی و به‌قیمه‌تی گیانیش بی له‌وه‌زله‌تانه‌ ئاگه‌داری بکا. پالەوانی سەرگەردانی رەسەن و بنه‌چه‌که‌ خاوی له ته‌واوی ئەو سیفه‌ته‌ باشانه‌ پیک دێ. ئیستا به‌ریز دۆن لۆرینزۆ، بزانه، ئایا زانستیک که پالەوانی سەرگەردان وه ده‌ستی دینی تا ببیته‌ پالەوان، زانستیکه‌ فه‌شه‌ل و بی که‌لکه‌ یا ده‌ریزی گه‌وره‌ترین زانسته‌کاندایه. ئەوانه‌ی که له زانسه‌گه‌کان به‌ده‌رس ده‌لینه‌وه؟» دۆن لۆرینزۆ گوتی: «ئەگه‌ر به‌راستی ئاوا بوايه من بو‌ت له مەلم دەدا که ئەم زانکۆکان له هه‌موو زانستیک له‌سەرتەرە.» دۆن کیشۆت پرسی: «ئەگه‌ر وابووایه، یانی چی؟» دۆن لۆرینزۆ گوتی: «مه‌به‌ستم ئەوه‌یه که له بوونی پالەوانی سەرگەردان چ له رابردوو و چ له ئیستادا گومان هه‌یه، به‌تایبه‌ت ناتوانم بروا بکه‌م پالەوانانیک به‌وه‌موو سیفه‌ته‌ باشانه‌وه هه‌بووین.» دۆن کیشۆت گوتی: «بابته‌تیکه که ئیستا ده‌مه‌وی بیلیم زۆر جار گوتووومه و ناچارم ئیستا دووپاتی که‌مه‌وه، ئەویش ئەوه‌یه که زۆریه‌ی خه‌لکی ئەم زه‌مانه له‌سه‌ر ئەم بروایه‌ن که پالەوانانی سەرگەردان هه‌رگیز له‌سه‌ر ئەرزى واقع نه‌بوون؛ وه چون من بروام وایه ئەگه‌ر خودای مه‌زن به‌شیوه‌یه‌کی وه‌ک موعجیزه له‌و عاله‌مه‌ حاللی نه‌کا که پالەوانانی سەرگەردان هه‌بوون و هەن، خۆ زه‌حمه‌ت دان بۆ ئەو حالیکردنه‌ بی هووده‌یه، هەر وه‌ک بۆ خودی خۆم به‌ئەزموون روون بووته‌وه. ئیستا نامه‌وی بۆ لابرندی ئەو هه‌له‌یه‌ی که جه‌نابیشته‌ن ده‌گه‌ل هه‌زاران که‌سی تر تێیدا به‌شدان دره‌نگی بکه‌م. ته‌نیا کاریکی که من ده‌توانم بیکه‌م ئەوه‌یه که له‌به‌ر خودای گه‌وره‌ بپاریمه‌وه له‌وه‌له‌یه‌ دهرتبینی و پیت حاللی بکا که پالەوانانی سەرگەردان چنده واقیعی و راسته‌قینه‌ بوون و بوونی ئەوان له‌عه‌سر و زه‌مانی خۆیاندا چنده لازم و پێویست بووه و ئەگه‌ر ده‌سه‌ده‌کانی داهاتووشدا رەسم و ئایینی پالەوانی به‌رقه‌رار بی، چ ئەندازه به‌قازانج ده‌که‌ویتته‌وه. به‌لام حه‌یف و سه‌د حه‌یف که ئەمرۆ ده‌سه‌لات و سه‌رکه‌وتن به‌ده‌ست گونا‌ه‌کاری و ته‌مه‌لی و خویریگه‌ری و چلیسی و خواردن و مالپه‌ره‌ستی یه.» دۆن لۆرینزۆ به‌بێ‌ده‌نگی به‌خۆی گوت: «ئە‌ی وای که میوانه‌که‌مان خه‌ریکه هه‌وسار ده‌پسینی! دیاره دێوانه‌یه‌کی ته‌واو عه‌یاره و ئەگه‌ر منیش پیم وانه‌بی که شیتیکه ئاوا نایاڵیوی^(*)، دیاره من خۆم دێوانه‌یه‌کی بی عه‌قلم.»

لێره‌دا قسه‌هه‌کانی ئەم دووه‌ کۆتاییان پی هات چون بۆ سه‌ر میزى نه‌هار خوارین فه‌رمووین کردن، دۆن ديه‌گۆ له کوره‌که‌ی پرسی، له فکری میوانه‌که‌ی چی لی حاللی بووه. کوره‌ گوتی: «من یه‌قینم هه‌یه که ته‌واوی ته‌بیبان و زانایانی دنیا ناتوانن له رەشنووسی

شیتی ئەو کابرایه حالی بن. ئەو پیاوه دیوانهیهکه که پیتی دەلێن نیوان نیوان، یانی له نیوان شیتیهکانیدا حالاتی عهقلانی و پرونی ههیه.»

هه موو له سههر میزی خواردن دانیشتن و خوراک ئەو جوهری که دۆن دیهگۆ له رێگه دا گوتبووی، به پیتی عادهتی میوانداری ئەو هه م زۆر بوو هه م به تام و له زهت و خاوین. به لام شتیک که زۆرتر له هه موو شتهکان دۆن کیشۆتی که یفخۆش کردبوو، بیدهنگیهک بوو که به سههر تهواوی ماله که له کاتی خواردندا زال بوو. تا ئەو جیگهی ماله که ی وه دهیریکی پر له راهیب و ته رکه دنیا چوواندبوو. کاتیک سفره یان خر کرده وه شوکری نیعمه تیان به جی هینا و دهست و ده میان شوش، دۆن کیشۆت ده سه به جی تکای له دۆن لۆزینزۆ کرد تا ئەو شیعهرانه ی بۆ کتیه رکپی ئە ده بی نووسیوینی، بیانخوینێته وه. قوتابی له جوابی پالەواندا گوتی: «بۆ ئەوهی وهک ئەو شاعیرانه نه چم که تا ده لێی شیعریک بخویننه وه دهست ده که ن به ناز و غه مزه و جاری واش هه یه بی ئەوهی داویان لی بکه ی می شکی سه رت ده بن و هه زار شیعهر ده خویننه وه، من پینج خسته کیه کی خۆم ده خوینمه وه چاوم له پاداش و خه لاتیش نییه، چون ئەم شیعهرانه م ته نیا به مه به سته ی مه شق کردن و تا قی کردنه وه ی چیژ و قه ریحه گوتوون.» دۆن کیشۆت گوتی: «یه کیک له دۆستانی من که پیاویکی کارامه و کارزانه، ده یگوت نابێ قه ریحه و چیژی که سان به ته زمینی شیعری شاعیرانی تر ماندوو بکری. ئەو ده لیلی ئەم کاره ی به مجۆره شی ده کرده وه که هه رگیز شیعری پینج خسته کی ناگاته ئەو شیعره ئە سلێبانه ی که بۆ ته زمین ده کار هینراون. وه ته نانهت زۆر جار له بابته و مانای شیعره بنه ره تیه که دوور ده که ویتته وه. له لایه کی تره وه هونه ری ته زمین و پيشواز ی له شیعهر یاسای دژوار و تیکه وه پچراوی هه یه، بۆ نمونه رسته ی پرس یاری ناچیتته ناو پینج خسته کی، یا ده سته واژه ی «ئاوای گوت» یا «ئاو ده لیم» له ودا ده کار نا کری، هه ره وها جایز نییه له پینج خسته کی و پیشوازی له شیعردا له فرمان* ناو دروست بکری، یا مانای واقعی واژه کان بکریته مانای مه جازی، وه به کورتی له م شیوه شیعردا هه زاران گرفت و که ندوکۆسپ هه یه که ده ستوویی شاعیره که ی ده به سته ی. هه ر وهک خۆتان له هه موو ئەو گرفتاریبانه ناگه دارن.» دۆن لۆزینزۆ گوتی: «به ریز جه نابی دۆن کیشۆت له راستیدا من ده مویست له و جیگه یاندا که جه نابت چه ند جار به هه له چووی، پيشت پی بگرم، به لام نه متوانی و جه نابت وهک مارماسی لووس له ده ستم ده ره ده چووی.» دۆن کیشۆت گوتی: «من نازانم مه به سته ی ئیوه له وهی که «وهک مارماسی له ده سته ی ئیوه هه لده خلیسکیم» چیه؟ دۆن لۆزینزۆ گوتی: «من هه ر ئیستا مه به سته ی خۆم بۆ جه نابت ده درکینم. به لام

ئیستا که جه نابتان ده ته وی شیعری کتیه رکی ئە ده بییه که بخوینمه وه گویم بۆ رابگره تا عه رزتان بکه م:

شیعهر

ئه گه ر بۆ من، ئەوهی له مه و پیش بووی، هاتبايه وه،

ئیتر پتویستییه کم به و هیوايه نه ده ما:

که ئەیکاش به سههرم هاتبايه

هه ر ئیستا، ئەوهی که قه راره بی.

پینج خسته کی

«چون سه ره نجام هه مووشته له تپه ره یندايه، ئەو نیعمه ته شه که رۆژیک به ختی مه ده دکار به منی پیشکه شه کردبوو تی په ری، به لام به خت، جاریکی تر، ئەو نیعمه ته ی، نه زۆر و نه که م، ناداته وه به من. ئاه ئەی به خت، چه نای چه ند سه ده یه که تۆ ده بینی به کړنۆشه وه به سههر پیتدا که وتووم؛ ناخر سه عاده تی رابردوو، بده وه به من و بزانه که ده گه ل خۆشه ختی پیک ده گه ی ن ئه گه ر بۆ من، ئەوهی له مه و پیش بووی، هاتبايه وه.»

«من چه ز و خۆشی و شانازی و نیشانی ترم ناوی، ته نیا ئەو خۆشحالی و رازی بوونه ی جاران که یادی ئەو وهک ره نجیکی گیان سووتین له سههر پانتای ده روونم ماوته وه دیسان وه گرمه وه. ئاخ، ئەی به خت، ئه گه ر تۆ جاریکی تریش بکه یه نیتته وه ئەو رووگه یه هه ر ئیستا ناگری ده روون و په ژاره ی بی به شیم داده مرکی و به تاییه تی ئه گه ر ئەم نیعمه ته ئیستا به من گه یشتبايه ئیتر پتداویستییه کم به هیوا نه ده ما.»

«من خواز یاری مه حالاتم؛ چون گیرانه وهی چه رخی زه مان بۆ سههر خولی پیشوو، کاریکه که هه یج هیزیک له جیهاندا نه ی توانیوه ئەنجامی بدا، زه مان ده رباز ده بی، بال ده گری و نه رمه نه رمه تپه ره ده بی تا ئیتر نه گه ره پیتته وه، وه ئەوانه ی ئاره زوو ده که ن که ئەیکاش ئەمرۆ دوینی بووایه، یا ئەی کاش ئیستا بهاتبايه به هه له دا چوون.»

«ژین له شوخ و خورپه ی بی برانه وه دا، یانی جاریک به هیوا و جاریک به ترس

و دله راوکی، مردنیکى ئاشکرایه و باشتره ئادهمیژاد بۆ ئەم دەردە
پێگهچارهیهکی له مەرگ بوو. ڕهنگه مهسلهحهتى من له وهدا بى كۆتایی
به‌زيانم بێنم به‌لام نا، چون فکریكى باشتر كه ژيانم پى ده‌بخشى، ترسه
له‌وهی دوايه ده‌بى به‌سه‌رم بى.»

کاتیک دۆن لۆرینزۆ له خویندنه‌وهی پینج خشته‌کییه‌که‌ی خۆی بووه‌وه، دۆن کیشۆت یه‌ك
پى له جیگه‌ی خۆی هه‌ستا و ده‌ستی راستى ئه‌وى گرت و به‌دهنگى بڵند هاوارى كرد: «ئهى
رۆله‌ی نازهنین، قه‌سه‌م به‌یه‌زدان و به‌گه‌وره‌یییه‌ بى سنوره‌كان، تۆ باشترین شاعیری ئه‌و
جیهانه‌ی. تاجی شانازی له لق و گه‌لاى داری «غار»، به‌قه‌ولى ئه‌و شاعیره‌ گه‌وره‌واره‌ که
خودا نوقمى ڕه‌حمه‌تى خۆی بکا، نه‌ ته‌نیا ده‌بى به‌ده‌ست زانکۆی قبرس و «گائیت»⁽³⁷¹⁾
له‌سه‌ر تۆ دابندرئى، به‌لکو فه‌ره‌هه‌نگه‌ستانى ئاتین ژى، ئه‌گه‌ر ئه‌م‌رۆ له کار دابایه، وه
فه‌ره‌هه‌نگه‌ستانه‌کانی پاریس و بۆلۆنى و سالامانک که ئیستا هه‌ن و ده‌گه‌ر دان، ده‌بى له‌م
شانازییه‌دا به‌شداری بکه‌ن. له‌ خوا ده‌خوادم که جه‌سته‌ی ئه‌و داوه‌رانیه‌ی که خه‌لاتی یه‌که‌م
له‌ تۆ دريغی ده‌که‌ن، به‌په‌یکانی تیری ئاپۆلۆن کون کون بى و خوداوه‌ندانی شیعر و ئه‌ده‌ب و
جوانی هه‌رگیز له‌سه‌رده‌رانیه‌ی مایانه‌وه‌ پى ده‌ ژوورئ نه‌نێن! له‌ به‌پێرتان داوا ده‌که‌م که
چهند شیعرى تریش له‌ ئاسه‌وارى زۆر و زه‌به‌ندى خۆتان بۆ من بخویننه‌وه، ده‌مه‌وئ
قه‌ریحه‌ و چیژ و ته‌بعی به‌رزى ئیوه‌ ده‌ جوهره‌کانی تری شیعره‌دا تا‌قى بکه‌مه‌وه.»

ئایا پئویسته که بلێین دۆن لۆرینزۆ له‌و ته‌حسین و پێداهه‌لگوتنه‌ی دۆن کیشۆت هه‌ر
چهند که به‌دێوانه‌شى ده‌زانى، چنده خۆش‌حال بوو؟ ئاخ ئه‌ی هێزى جامه‌لووسكى و
چاپلووسى، چ مه‌یدانیکى هه‌راوت هه‌یه و سنوور و تخووبى دلبزوينى خۆت تا كوئى په‌ره
پى ده‌ده‌ی! دۆن لۆرینزۆ له‌ به‌رامبه‌ر ئه‌م راستیه‌ سه‌رى كړنۆشى دانه‌واند، چون ئه‌و
ته‌سليمى مه‌یل و خواستی دۆن کیشۆت بوو و ئه‌م غه‌زه‌له‌ی که پێوه‌ندی به‌داستانى
«پیراموتیسبه»⁽³⁷²⁾ بوو، بۆی خویندنه‌وه.

371- گائیت Gaete یه‌کێک له‌ به‌نده‌ره‌کانی ئیتالیا له‌ سه‌ر لیوارى مه‌دیته‌رانه‌ که وه‌ک قبرس
زانکۆی لی بووه.

372- پیرام Pyrame لاویک بوو عاشق و سه‌واده‌سه‌رى تیسبه Thisbe که پپی وابوو شیر یاره‌که‌ی
خواردوو و هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ خۆی کوشت. تیسبه‌ش کاتیک جه‌نازه‌ی دلداره‌که‌ی چاوی پى که‌وت
خۆی کوشت. زۆر شاعیری کۆنى ئیسپانیا و فه‌ره‌نسه‌ له‌و داستانه‌ ئیله‌امیان وه‌رگرتوو.
(مۆریس باردۆن)

غه‌زه‌ل

«دیوار به‌ده‌ست کیژۆله‌یه‌کی جوان که دلی دلۆفانی پیرامی ئاواله‌ کرد، تیک
ته‌پیه‌وه. ئه‌وین له‌ قبریسه‌وه به‌ری ده‌که‌وئ و به‌هیلێ راست ده‌روا تا ئه‌و
قه‌لشته‌ ته‌نگ و سه‌یره‌ ته‌ماشای بکا.»

«له‌وئ بێده‌نگی ده‌ست به‌گوتن ده‌کا، چون ده‌نگ زاتی نییه‌ به‌درزیکى وه‌ها
ته‌نگدا تێپه‌ر بى؛ رۆحه‌كان به‌ویدا تى ده‌په‌رن، چون ئه‌وین به‌پپی عاده‌ت
دژوارترین کاری عاله‌م ئاسان ده‌کا.»

«هه‌وه‌س ئه‌و جوهری ده‌بى سه‌ر نه‌که‌وتوو و تیکۆشانى ئه‌و كچه‌ ده‌ست
لینه‌دراوه‌ بى تیبینیه‌، به‌جیگه‌ی ئه‌وه‌ی هوکاری حه‌ز و شادی بى بۆته
هوئ مەرگی. وای له‌و داستانه‌ گه‌وره‌یه‌!»

«هه‌ر دووک له‌ یه‌ك ساتدا، به‌یه‌ك شمشیر ده‌كوژرین و قه‌بریکی ته‌نگ
هه‌رکان (*) ده‌ ئامیز ده‌گرئ و بیروه‌ورییه‌کی تال و ژيانیکى ئه‌به‌دی ده‌دا
به‌هه‌رکیان.»

دۆن کیشۆت که ئه‌م غه‌زه‌له‌ی بیست، هاوارى کرد که: «ماشه‌للآ و سوپحانه‌للآ! ئه‌لحه‌ق
له‌ نپو شاعیرانى زیندووی ئه‌م‌رۆدا که زۆریش به‌ئه‌زموون و کار کوشته‌ن (*). هێچ که‌سم
وه‌ک تۆ چیره‌ده‌ست و پوخته‌ نه‌دیته‌وه. به‌خودا قه‌سه‌م یا هه‌ر ئه‌وه‌یه‌ که ده‌لییم یا تۆکه‌میی
و شیوایی و ره‌وانی ئه‌م غه‌زه‌له‌ ئه‌م بڕواییه‌ی داوه‌ به‌من.»

به‌هه‌رتی دۆن کیشۆت چوار رۆژی ته‌واو به‌قه‌در و حورمه‌ت له‌ ماله‌ دۆن دیه‌گۆ مایه‌وه. له
کوئایی رۆژی چواره‌مدا ئیزنى رۆیشتنى خواست و گوتی: «له‌و په‌زیراییه‌ گه‌رمه‌ که له
مالی ئیوه‌دا له‌ من کراوه‌ زۆر زۆر سپاس ده‌که‌م، به‌لام چون شیاوی پاله‌وانانى سه‌رگه‌ردان
نییه‌ که له‌ شوپنیکدا بمیننه‌وه و کاتی خۆیان به‌بیکاری و له‌ش په‌روه‌ری (*) به‌فیرۆ بدن،
ده‌رۆم تا ئه‌و ئه‌رکانه‌ی پێوه‌ندیان به‌منه‌وه‌ هه‌یه‌ ئه‌نجامیان بده‌م، یانی وه‌داوی گۆنگه‌ل و
پروداوی گه‌وره‌ و پر مه‌ترسی بکه‌وم، وه‌ ده‌شزانم که له‌م هه‌رپه‌مه‌دا پروداوی زۆر دینه‌
پیشه‌وه. من هیوادارم تا گه‌یشتنی وه‌رزى کیبه‌رکى پاله‌وانییه‌كان له‌ ساراگووس که
ئامانجی سه‌ره‌کیی سه‌فه‌رى منه، کاتی خۆم هه‌ر به‌م شیوه‌یه‌ تێپه‌ر بکه‌م. به‌لام قه‌ستم
ئه‌وه‌یه‌ که ده‌پیشدا بڕۆمه‌ ئه‌شکه‌وتی مۆنته‌ زینۆس Montesinos چون له‌م ده‌قه‌ره‌ له‌مه‌ر
عه‌جایباتی ئه‌و غاره‌، داستانى زۆر گوته‌راوه‌. هه‌روه‌ها تى ده‌کوشم بگه‌ریم تا سه‌رچاوه‌ی

سه رهکیی ئەم ههوت ده ریاچهیه که ده زبانی عامیانهدا به باتلاخ و زهلی «ریدرا» Ruidra ناویان ده بن، بدۆزموه. دۆن دیهگۆ و کورکههه که ئەم بریارهه دی دۆن کیشۆتیا ئه پیرۆز دانا و زۆریان به دل بوو، تکایان لێ کرد که له مال و داراییی ئەوان هه رچی ده به وێ و پیتی خو شه دهگه ل خو ی بیبا و گوتیان که چون قه رزباری دلاوه ری و لیهاتوویی سروشتی و شوغله شه ریفه که هه ئەون، ناماده ن تا ئەو جیهگه ی بۆیان مه یسه ر ده به ی به گیان و دل خزمه تی ئەو بکه ن.

سه ره نه جام رۆژی مالاوایی گه یشت، ئەو رۆژه هه ر چه نده بو دۆن کیشۆت خو ش و شادی هین بوو، به پیه چه وانوه بو سانکۆ شووم و په ژاره هین بوو. چون ئەو که له مدبه قی(*) «دۆن دیه گۆدا لاقی لێ راکیشابوو، ده یخوارد و تی ده ناخنی و ژیا نیکی خو شی تی ده په راند، ده بووایه دیسان بگه رپه ته وه نیو لپه روار و بیابان و دیسان ژیا نیکی نه مر نه ژی رابوێری و به و برووکه ئازوو قه ی نیو خو رجینی گۆرین، قنیا ت بکا. ده گه ل ئەوه شدا سانکۆ خو رجینه که هه له و شتانه ی به پیو یستی ده زانن، ناخنی. کاتیک دۆن کیشۆت ده یو یست له خانه خو ئی مالاوایی بکا، رووی ده دۆن لۆرینه زۆ کرد و گوتی: «نازانم ئەو بابته ی ده مویست عه رزتا نی بکه م، عه رزی خزمه تتانم کرد یا نه، به هه رحال ئەگه ر گوتبیتیشم دوو پیا تی ده که مه وه؛ ئەو یشت ئەوه یه ئەگه ر ده تانه وێ له زه حمه ت و مه راره تی خو تان که م بکه نه وه و نیوان(*) بر بگه نه ترۆکی شانازی و ناوه ده ره وه یی، ته نیا چاره ئەوه یه که باریکه رپێ شیع ر و ئەده ب به ربه دن و رپگه ی باریکتری پالوانی و سه رگه ردا نی بگرنه به ر. هه ر ئەوه نده به سه که له چاو تروکانیکدا بگه نه پله و پایه ی ئیمپراتۆری.»

دۆن کیشۆت به و قسانه و هیندی قسه ی تر حوکمی دیوانه ییی خو ی ده رکرد. پالوان دیسان درێژه ی پی دا: «خودا ده زانی که من چه نده م پی خو ش بوو جه نا بی دۆن لۆرینه زۆی لاه ده گه ل خو م به رم تا فی ری بکه م چون چاودیری ژیر ده ستان بکا و مله و په رکه ان بخاته ژیر پی، وه ئەم کاره باشانه پیداو یستی شوغلی شه ریفی من، به لام چون ئیستا که م ته مه نه و بیجگه له وه ش ده رس خو یندن و به دوای زانستدا چوون، پی ش به و کاره ده گری من ته نیا به یه که رپنوینی قسه ی خو م کو تایی پی دینم ئەو یشت ئەوه یه، چون ئەم لاهه شاعیره، ئەگه ر به بیرو پای دیترا ن زۆتر به فکر و عه قیده ی خو ی گرینگی بدا، ده توانی بگاته گه وره یی و ناوه ده ره وه یی. له نه یادا دایک و بابیک نا بی نی مندالی خو یان پی نا حه ز بی و ئەو بۆچوونه نا دروسته له مه ر مندالانیک که رۆله ی فکر و قه ریحه ی مرۆفن زۆتر له ئارا دایه.»

باوک و کور دیسان له قسه ی ها ته ران پاته رانی دۆن کیشۆت که جار جار عه قلا نی و نیوان نیوان سه ی ر و شیتانه بوون سه ریا ن سو رما و به تاییه تی له پی چه قان دن و مکور بوون له سه ر ئەوه ی وه دوای رو داوی به د ئاکام و پر چه رمه سه ری که وێ، زۆتر واقیا ن ورما بوو. دۆن کیشۆت و سانکۆ پاش ئەوه ی جا ریکی تری ش په سم و نه ریتی ئەده ب و رپزیا ن به جی هینا و عه رزی خزمه تگوزاری و ئیراده تیا ن دوو پات کرده وه، به وه رگرتنی ئیجا زه له خزمه ت خاتوونی به رپز و شیرین رابوێژ و میه ره با نی قه لا، له حا لیکدا یه کیا ن سواری ئەسپ و ئەوی تر سواری که ره بۆزی خو ی بوو بوو، له وێ دوور که وتنه وه.

زەماوەندى شاھانە، كە تا ئىستا لە ولاتى مانىش وپنەى نەبىندراو، تەماشىا بكن.» دۆن كيشۆت گوتى: «مەگەر ئەم زەماوەندە ھى پادشاىانە كە ئاوا نپو بانگى ھەيە؟» خوتىندكار لە وەلامدا گوتى: «نەخپىر، نەخپىر، تەنبا داوھتى كورە وەرزىرىكە كە دەگەل كچە وەرزىرىكى زەماوەند دەكا، يەكيان دەولەمەندترىن كەسى ئەم ولاتەيە و ئەوى ترىشيان جوانترىن بوونە وەرئىكە كە چاوى ھىچ پياوئىك تا ئىستا كەسىكى بەو جوانىيە نەديو. زەماوەندەكەيان بەجوانترىن و بەشكۆترىن شىوھ بەرپۆھ دەچى، ئەويش لەسەر چىمەنىك لە تەنىشت ئەو گوندەى كە بووكى لىيە. بووك ناوى «كىتپىرياي جوان» quiterian la Bel و زاواش «كاماشى دەولەمەندى» Comache le Riche ناو. بووك ھەژدە و زاوا بىست و دوو سالاھ. ھەردووك لە وارى عەسل و نەسەب و بارى بنەمالەيى دەگەل يەك بەرامبەرن، ھەر چەند ھىندىك كەس فزوول و كون پشكن كە شەجەرە نامەى بنەمالەكان پشت بە پشت دەزانن، دەلپن كە بنەمالەى كىتپىرياي نازدار رەسەنترە. بەلام نابى گوى بەدەيتە شتى وا، چون، توانا و قودرەتى مالى دنبا، ئەوئەندە زۆرە كە ھەزار قوولگە و قەلشتى ئاوا پى دەكاتەو. لە راستىدا كاماش پياوئىكى ئازادەيە. ئەم لاوھ وازى لەوھىە كە پەرزىنىكى بەلقوپۆپ و گەلای دار بەدەورى تەواوى ئەو شوئىنى داوھتەدا بكىشى و نەھىلى تاو لەو چىمەنە جوان و زەنوئىرە بدا. ئەو ھەر وھە دەستەيەكى سەماكەرى كۆ كر دووھتەو كە سەماى شمشىر بكن و دەستەيەكى تر كە بەزەنگولەو ھەلپەرن، چون لە گوندەكەى ئەودا كەسانىك ھەن كە زەنگولە زۆر باش لى دەدەن. لەمەر سەما كەرانى كەوش لەپى (۳۷۳) چىت عەرز كەم كە چەند كەسن؛ دەلپن كاماش دنباى بۆ ئەو سەما و ھەلپەركىيە بانگ ھىشت كر دوو. بەو ھەمووانە، بەراى من ھىچ كام لەو شتەنە كە من ناوم بردن و ھىچ لەوانەى بىدەنگىم لى كر دوون، نەتوانن بەئەندازەى بزوتنەو پى لە ناھۆمىدى و ئازاىانەكانى «بازىل» Basile ى بى مراد، كە لەو بەزەمدا ئەنجاميان دەدا، ياد و بىرەوھرى ئەم جىژنە لە بىرگەى ئەو خەلكەدا رابگرى. ئەم بازىلە شوانىكى جھىلە كە دانىشتووى گوندى كىتپىريايە و مالەكەى جاران جىرانى ديوار بەديوارى ئەو كچە جوانە بوو. ئەوين ھەر لەو پۆھ دىسان ھەلى بۆ رەخسا، كە داستانى لە بىر كراوى «پىرام و تىبەسە» وەبىر دنبا بخاتەو، چون بازىل ھەر لە سەرھەتاي رۆژانى خۆش و شىرىنى منالەيەو، سەخت عاشقى كىتپىريا بوو و كىژى

۳۷۳- سەماكەرانى كەوش لە پى، Danseurs ewux souliers كەوشى تايبەتايان دەپى دابوو و ھەر جار دەگەل سەما، دەستىكى خۆيان ھاو ئاھەنگ دەگەل موزىك لە پشت كەوشى خۆيان دەدا.

(مۆرىس باردۆن)

لەمەر رووداوى شوانى عاشق

و باقىي ئەو رووداوانەى كە بەراستى شىرىن

دۆن كيشۆت ھىشتا ئەوئەندە لە دۆن دىگەل دوور نەكەوتبووھە كە دوو كەس بەسەر و سىماى كەشىشان يا خوتىندكارانى زانكۆ و دوو نەفەر وەرزىر، كە ھەر چوارىيان سواریى گويدرئىژ بوون، رەگەل ئەو كەوتن، يەك لە خوتىندكارەكان بەجىگەى جانتا بوخچەيەكى زبر و ئەستوورى لە قوماشىكى شىن ھەلگرتبوو كە چەند كوتە جلو بەرگى كۆن و دوو جوت گۆرەويى پەشمى ئەستوور و رەنگ رەشى تىوھ پىچابوو. خوتىندكارەكەى تر بىجگە لە دوو شمشىرى تايبەت بۆ شمشىربازى كە ھەردووكيان تازەو دەستەكانيان مەحفەزەيەكى كانزايىيان بەسەرھوھ بوو، ھىچى ترى پى نەبوو؛ بەلام وەرزىرەكان كە لوپەلئىكى زۆريان پى بوو كە ديار بوو لە شار كرپوبويان و دەيانبردەوھ دى. خوتىندكارەكان و وەرزىرەكانىش وەك تەواوى ئەوانەى يەكەمجار دۆن كيشۆتايان دەدى تووشى سەرسورماوى بوون و لەو ھەسەرەتەدا دەسووتان كە بزائن ئەو پىاوە كىيە كە تا ئەو ئەندازە دەگەل پىاوانى تر جىاوازيى ھەيە و تا ئەم پلەيە لە رەسم و ئاينى گشتى دوور كەوتووھتەو. دۆن كيشۆت سلاوى لىكردن و كە زانىي ئەوانىش ھەر بەرئىگەى ئەودا دەرۆن، پىشنىيازى ھاورى بوونى پى كردن و داواى لى كردن ئارامتر كەرەكانيان لى خورن چون، بەئەسپەكەى نەياندەگەيشتى. پالەوان بۆ ئەوھى خۆى بەئەدەب و دلۆقان نىشان بدا، لە چەند رستەى كورتدا ناوونىشان و شوغلى خۆى بۆ بەيان كردن، لەو خۇناساندەدا گوتى كە ئەو پالەوانى سەرگەردانە و لە چوار قورنەى دنبادا بەدواى گۆنگەلدا دەگەرى؛ پاشان گوتى كە ناوى دۆن كيشۆتى مانىشە و نازناوى پالەوانى شىركوژە. ئەم قسانە بۆ وەرزىرەكان وھا بىگانە بوو كە دەتگوت دۆن كيشۆت بەزبانى يۇنانى يان بەزاراوى قەرەچىيان قسەى دەگەل كر دوون، بەلام بۆ خوتىندكارەكان وا نەبوو، چون ئەوان زوو تى گەيشتن كە كەللەى پالەوان مېشكى تىدا نىيە، دەگەل ئەوھشدا بەسەرسورمانىكى تىكەلاو دەگەل رىز و حورمەتەوھ چاويان لىدەكرد، ھەرەك يەكئىك لەو كۆمەلە خەلكە گوتى: «جەنابى پالەوان، ئەگەر بەرئىزتانىش وەك ئەو كەسانەى بەدواى گۆنگەلندا دەگەرىن و بۆ شوئىنىكى تايبەت ناچن و شوئىنىكى تايبەتتان مەبەست نىيە، رەگەل ئىمە كەون تا جوانترىن و گەورەترىن

خشیپیلانه و نازداریش به‌لوتف و خۆشه‌ویستی زۆره‌وه جواپی ئیشاره و جۆله و بزافی پر له‌ئوینی شوانه‌ی ده‌دایه‌وه. تا‌ئو جیگه‌ی که داستانی‌ئوین و خۆشه‌ویستی‌ئو دوو دلدار و دل‌بهره‌پاکه بوو به‌نوقلی مه‌جلیسی هه‌موو خه‌لکی‌ئو گونده. ئه‌و دوو به‌ئوین و خۆشه‌ویستی‌یه‌وه گه‌وره بوون و باوکی کیتیریا بریاری دا پیش به‌ها توچۆی بازیل بۆ مائی خۆی بگرێ. پاشان بۆ ئه‌وه‌ی هیچ نیگه‌رانی و دل‌ه‌راوکی نه‌مینی لێ برا که کیتیریا بخاته ژیر ماره‌یی و ته‌لاقی کاماشیی ده‌وله‌مه‌ند. چون پیتی باش نه‌بوو کچه‌که‌ی بدا به‌بازیل که زۆرتر رووی له‌دهشت و سه‌حرا بوو؛ له‌ راستیدا ئه‌گه‌ر بمانه‌وێ قسه‌ی حق بکه‌ین، جحیلێک به‌جوانی و هه‌یکه‌ل و قه‌لافه‌تی بازیل له‌م ناوه‌دا نییه. جحیلێک که میله‌ی ئاسن به‌هیزی باسک و یک دینی و له‌ زۆره‌وانی گرتن و تیرهاوێژیدا که‌س تای ناکا، بازیل وه‌ک بزنه‌کیوی چالاکه و هه‌لده‌به‌زێته‌وه و مه‌ی(*) میشین و هه‌ا ده‌نگیوی که ده‌لێی سحر بازه، بێجگه‌ له‌ وه‌ش ده‌نگ خۆشیکه وه‌ک شه‌هین ده‌چریکینی و سازیکی و لێ دهدا که ده‌لێی تاره‌که‌ی وه‌قسه‌ دینی، له‌وانه‌ش تێ په‌رێ ده‌خه‌نجر بازیدا له‌ هه‌موو که‌س لێهاتووتره.»

دۆن کیشۆت هاواری لێ به‌رز بووه‌وه که: «ئو کورپه‌ هه‌ر ته‌نیا له‌بهر ئه‌و هونه‌ره، نه‌ ته‌نیا لایقی ئه‌وه‌یه که ده‌گه‌ل کیتیریا‌ی جوان زهماوند بکا، به‌لکه‌ به‌پێچه‌وانه‌ی ویستی «لانسلۆت» و ته‌واوی ئه‌و که‌سانه‌ی که مومکین بوو نارازی بن ده‌یتوانی ده‌گه‌ل مه‌له‌که «ژینه‌وه‌ر» بپش، ئه‌گه‌ر ئه‌مرۆ زیندوو بایه زهماوند بکا.» سانکۆ که تا ئه‌م ساته‌ بێده‌نگ مابوووه و گویتی بۆ قسان هه‌لخستبوو گوتی: «تکایه‌ ته‌شریفتان بجێ و ئه‌م قسه‌یه‌ به‌ژنی من بلین. ژنی من پیتی وایه هه‌ر که‌س ده‌بێ ده‌گه‌ل هاوشانی خۆی تیکه‌لاوی بکا و مه‌نتیقه‌که‌شی له‌سه‌ر بنه‌مای په‌ندیکی کۆنه که ده‌لێ: «کۆتر ده‌گه‌ل کۆتر، باز ده‌گه‌ل باز.»

وه‌ به‌لام دلی من ئه‌وه‌ی ده‌وێ که ئه‌م بازیه‌ که لاویکی هێنده باشه و من خۆشم ده‌وێ ده‌گه‌ل ئه‌م کیتیریا‌یه زهماوند بکا. وه‌ له‌عنه‌تی خودا له‌م دنیا و له‌و دنیا له‌و که‌سانه‌ بێ که ناهیلن خه‌لک به‌سه‌لیقه و ویستی خۆیان مێرد بکه‌ن یا ژن بپین.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌گه‌ر هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی که یه‌کتریان خۆش ده‌وێ، بیان‌توانی‌بایه‌ به‌یه‌ک بگه‌ن، مافی یاسایی دایک و باوکان بۆ هه‌لبژاردنی هاوسه‌ری شایسته و باش بۆ ئه‌وله‌دکانیان ژیر پێ ده‌کرا، وه‌ ئه‌گه‌ر دیاری کردنی مێرد به‌ده‌ست کچان بوایه زۆر وا ده‌بوو که کچیک بپێته ژنی نۆکه‌ری باوکی خۆی و کچیکی تر ریبواریکی بۆ هاوسه‌ری هه‌لبژاردبا که سه‌ر و گوێلاکیکی خاوین و لیباسیکی جوانی ده‌به‌ردا بواویه و به‌کۆل‌اندا تپه‌ر بایه، هه‌ر چه‌ند کابراش پیاو‌کوژ و جه‌رده‌یه‌کی بێ ره‌زا بایه. ئه‌وین چاوی عه‌قل و زانایی که بۆ

هه‌لبژاردنی هاوسه‌ری ژیان پێویسته کوپه‌ر ده‌کا. له‌ هه‌لبژاردنی هاوسه‌ردا مه‌ترسی فریو خواردن زۆره. ته‌نیا تیکه‌یشتوویی و زه‌وق و لوتفی په‌روه‌ردگاری عاله‌م پێویسته تا که‌سیک بتوانی هاوسه‌ری شایسته بۆ خۆی هه‌لبژیرێ. پیاویک ده‌بهر چاو بگرن که ده‌یه‌وێ برواته سه‌فه‌ریکی دوورودرێژ. ئه‌گه‌ر ئه‌و پیاوه عاقل و تیبین و به‌ئه‌زموون بێ، پێش وه‌رپێ که‌وتن هاوپییه‌کی جیگه‌ی باوه‌ر و متمانه‌ وه‌ک هاوسه‌فه‌ری خۆی هه‌لده‌بژیرێ. ئیستا، که‌سیک که ده‌یه‌وێ بۆ ته‌واوی رینگه‌ی ژیان یانی تا رۆژی مه‌رگ، هاوسه‌فه‌ریکی هه‌لبژیرێ ده‌بێ هاوپییه‌کی باش و لێهاتوو بۆ خۆی بدۆزێته‌وه. به‌تایبه‌ت که ئه‌م هاوپییه، له‌ هه‌مان کاتدا که ژنی مێرده‌که‌یه‌تی، له‌ هه‌موو جیگه‌ و له‌ هه‌موو کاتیکدا ده‌بێ پشتیوان و یاریده‌ریش بێ. ژن کووتال و شمه‌ک نییه که بتوانی بیده‌یه‌وه به‌خاونه‌که‌ی یا بگۆپییه‌وه یا بیه‌خشی؛ ژن و ژن هینان ئالوگۆریکی هه‌تا هه‌تایی ره‌وه‌ندی ژیانه. ژن وه‌ک ته‌نافیک وایه که که‌وته‌ گه‌ردنی پیاو گری پووچکه‌یه‌کی لێ ده‌درێ که به‌که‌س ناگرێته‌وه و ته‌نیا مقه‌ستی مه‌رگ ده‌توانی هه‌لی پاچی. من له‌م واره‌دا ده‌توانم باسی زۆر شت بکه‌م، به‌لام چون ده‌مه‌وێ بزانه‌م ئایا جه‌نابی خویندکار باه‌تیکه‌ی تریشی هه‌یه له‌مه‌ر بازیل که بۆمان بگێرێته‌وه یا نه، من ئیدی قسه‌ ناکه‌م.» دهرس خۆین، خویندکار یا مامۆستا یا هه‌رچی، گوتی: «ته‌نیا خالیک ماوه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه کاتیک بازیل پیتی زانی که کیتیریا‌ی جوان شوو به‌کاماشی ده‌وله‌مه‌ند ده‌کا، ئیتر هه‌یج که‌س بزهی له‌سه‌ر لێوی نه‌دیده‌وه و هه‌یج که‌س قسه‌یه‌کی لێ نه‌بیسته‌وه که نیشانه‌ی عه‌قل و شعور بێ. ئه‌و هه‌موو کات خه‌مۆک و داماو به‌رپێگه‌دا ده‌رواو ده‌گه‌ل خۆی قسان ده‌کا، ئه‌وه‌ش عه‌لامه‌تی ئه‌وه‌یه که ئه‌م لاوه عه‌قل و هۆشی دۆراندوووه. بازیل زۆر که‌م ده‌خه‌وێ و زۆر که‌م ده‌خوا؛ خۆراکی بووته‌ میوه‌ی داران و ئه‌گه‌ر بخه‌وێ وه‌ک درنده و کیوی له‌ بیابان و چیا و لێره‌واراندا له‌سه‌ر عه‌رزێ رووت لێی وهرده‌که‌وێ. جار‌جار ده‌ ئاسمان راده‌می‌نێ و جاروباره‌ش گێژ و وری، چاوی ده‌ عه‌رزێ ده‌بێ، هه‌ر ده‌لێی په‌یکه‌ره‌یه‌کی بێ گیانه و با په‌رۆ و پالی له‌سه‌ر راده‌وه‌شینی.»

به‌لێ به‌مجۆره‌یه، بازیل وه‌ها هه‌ست و ئیحساسی ئه‌وین و خۆشه‌ویستی دهرده‌بێ که هه‌موو دۆستان و ئاشنایان دهرسن به‌لایه‌ک به‌سه‌ر خۆی بپین و ئه‌گه‌ر کیتیریا به‌و زهماونده‌ ده‌گه‌ل کاماشی ده‌وله‌مه‌ند، رازی بێ و واژه‌ی «به‌لێ» له‌ زاری بپته‌ ده‌ر، ئه‌ویش هه‌ر له‌ جیوه‌ ده‌مری.» سانکۆ گوتی: «خودا خۆی چاره‌سازه، ئه‌گه‌ر دهردی داوه دهرمانیشی له‌ لایه. که‌س نازانی چ ده‌بێ. له‌ ئیستاوه تا سه‌به‌ی کات زۆره و ده‌بینی مائیکی گه‌وره و به‌شکو‌ له‌ خۆه‌ تیک ده‌چی. من زۆر جار دیتومه‌ له‌ یه‌ک کاتدا هه‌م باران باریوه

هه م رۆژ هه لاتوو؛ زۆر جار وادهبی کابرا ساغ و سهلامهت شه و دهخهوی و بهیانی جوولهی ناکا. ئایا که سیک ههیه بهمن بلی که بهداکوتانی بزماریک دهکرێ پیش بهسوورانوهی چهرخه گهردوون بگری؟ بیگومان وهها که سیک بوونی نییه. له لایهکی تریشهوه له نیوان «بهلی» و «نهخیر» گوتهی ژندا، جیگهه سهره دهزیهه کیش نییه، چون هه رگیز قسهی ژنان جیگهه پروا نییه. ئیوه ته نیا کاریک بکهن که کیتیریا ئه و بازیلهی له قوولایی له وه خووش بوئی و ئه ودهم من به ئینیتان پی ددهم که کاروبار به مهیلی ئه و لاوه کۆتایی پی دئی، چون وهک من بیستومه ئه وین به چاویلکه هه که وه دهروانی که مس دهکاته زێر و فهقیری و نه داری دهکاته دهو لهت و مال و مووروه که رانه و کووژه که دهکاته مرواری.» دۆن کیشۆت هاواری لی بلیند بوو: «ناخ ئه ی سانکۆی مهلعوونی مارز (*). تا کهنگی دهتهوی له سهری برۆی! زۆر وهر! کاتیک دهستت به ریز کردنی په ند و مه ته ل و قسه ی نهسته ق کرد، هیچ کهس تۆزت ناشکینئ مه گه ر خودی یه هوودا (374) که ده پارێمه وه به و له عه نه ته بی که له و کرا. ئاخ مالات! پی م بلی بزانه تۆ له چه رخی گهردوون و چاره نووس و بزمار و ئه م جوژه شتانه چ دهزانی؟» سانکۆ گوته: «په نا بۆ خودا! کاتیک خه لک ده قسه ی من نه گهن، سهیر نییه که قسه کانم به بی مانا و ئه حمه قانه بزانه. به لام گرینگ نییه، من خۆم دهزانه ده لیم چی و دهزانه به پیچه وانهی پی و ابوونی (*). جه نابت شتیکم نه گوته وه که بی مانا و بی سه ره وه به بی. عه بیی کار له وه دایه، جه نابت، ئه ربابی عه زیز، هه میشه ده ته وی عه یب و ئیراد له قسه کانم بگری و کاره کانم به هیچ بزانی، یانی ئیراد که ری کار و قسه ی من بی.» دۆن کیشۆت به سه ریدا گو راند که: «ئهی تیکده ری بزانی شیوا که وه به له عه نه تی خودا که وی، مه لئ ئیراد که ر، بلی ئیراد که ر!» سانکۆ گوته: «تکا ده که م که جه نابتان له من نار ه حه ت مه بن. ئیوه دهزانه خۆ من له ده رباردا گه وره نه بووم، له زانکۆی سالامانک ده رسم نه خویندوه تا بزانه له قسه کردندا ئیراد هه یه و وشه ی زیادی و نابه جی ده کار دینم یا نا. سو بجانه لالا! خۆ نا کرێ ره عیه تیک «ساراگو» بی وهک شارومه ندیک (*). شاری «تولد» قسه بکا، له وهش تی په ری له شاری «تولد» ییش که سانیک هه ن که ناتوانن قسه ی ئاسایی رۆژانه یان به جوانی ده ربهرن.» خوینده وار گوته: «ته و او، راسته، چون ئه وانهی له ده باغ خانه کان و دوو کانه کانی گه ره کی «زۆکۆدۆویر» Zocodover دا کار ده که ن هه رگیز ناتوانن

374- یه هوودا خه لیفه یه کی چه زه رتی عیسا بوو که خه یانه تی پی کرد و بوو به هۆی کوژانی ئه و چه زه مه ت و پاشان له بهر عه زابی ویزدان خۆی کوشت. ناوی یه هوودا نیشانه ی خه یانه ت و دوو رووییه. (محهممه قازی)

به جوانی که سانیک که له ته وای رۆژدا له کلیسا دین و ده چن، قسه بکه ن، ئه وهش له حالیکدایه که هه ر دووک لایه ن له شاری «تولد» دا ده ژین. بزانی شیوا و ره وان و جوان تاییه تی ده رباریانی روونا کبیره، هه رچه ند له مه یخانه ی «ماژ لاهوندا» Majlahonda دا له دایک بووبن؛ گوتم ده رباریانی روونا کبیر، چون زۆر که سیش هه ن که روونا کبیر نین؛ وه له راستیدا روونا ک بینی و نوکته زانی، یاسا و ریتوشوینی بزانیکی ره وان و شیوان، به تاییه تی ئه گه ر ده گه ل عه مه ل و کرده وه تیکه لاو بن. من جه نابی دۆن کیشۆت، له به ره وه ی پیاویکی گونا هکار بووم، له زانکۆی سالامانک دهستم کرد به خویندنی زانسته شه رعییه کان وه تا ئیستا تا راده یه ک شانازی به خۆم ده که م که ده توانم مه به سته خۆم به بزانیکی ره وان و ریکو پیک و جوان و خه ملاو ده ربهرم.» خوینده وار که ی تر گوته: «ئه گه ر ئیوه ئه م ئیدعیایه تان (*). له کاری شمشیربازیشدا نه بووایه بیگومان ده ئه زموونه کۆتاییه کانی زانکۆدا به جیگه ی ئه وه ی بیته شاگردی ئاخ، ده بوو ته شاگردی یه که م.» ئه وه ی ده رسی ته و او کرد بوو گوته: «ئه گه ر بروای ئیوه له مه ر لیزانی ده شمشیربازیدا له سه ر ئه و بنه مایه بی که ئه م لیزانییه بی هوودیه و به کار نایه ت، تووشی گه وره ترین هه له ی ئه م جیهانه بووی.» خویندکار یکی تر که ناوی «کۆرشوئیلۆ» Corchuelo بوو گوته: «ئه م مه سه له یه بۆ من ده حوکی عه قیده دا نییه، به لکو راستیه که روون و ئاشکرا و ئه گه ر ده ته وی که من ئه و راستیه به تاقیردنه وه، بۆتۆ سه لیم، هیچ کاتیک له ئیستا با شتر وه ده ست نا که وی. ئیوه ئیستا دوو شمشیری مه شقتان پییه و منیش خاوه نی جمگه یه کی (*). به هیژ و ئاسنینم، وه چون له ئازایه تیش بی به ش نیم، هه ر ئیستا به یارمه تی ئازایه تی و جمگه ی پۆلایی خۆم به ئیوه ده سه لیم که به هه له نه چووم. یاللا! له ئه سپه که ت دا به زه و له زه بر و جووله ی ده ستوی و ده ورو پچدان و هه موو فه ن و زانستی خۆ- که لک وه ربگره. من هیوادارم که به هیژی ته رده سته ی لیزانی خۆم، واتان به سه ر بپنم که به نوژی نیوه رۆ ئه ستیره کانی عاسمان به چاوی خۆت ببینی. ئه وهش بزانه که پاش خوی گه وره ئه وه ندەم پروا به قودره ت و لیزانی سروشتی خۆم هه یه که ده توانم به تیرادیوی بلیم ئه و که سه ی که بیه وی پشتم له عه رزی بدا هیشتا له دایک نه بووه و له دنیا دا ره رفیک نییه که زه ره تیک می وئ که وی و بتوانی پشت راست کاته وه و له عه رزی هه ستیته وه.» شمشیربازی کارامه گوته: «تۆ چ پشت ده مه یدان بکه ی و چ نه که ی پیوه ندی به عه له می منه وه نییه، له گه ل ئه وه شدا مومکینه هه ر له و خاله ی له مه یداندا پی ده چه قین هه ر له وی گۆری ئیوه هه لکه ن. مه به ستم ئه وه یه هه ر ئه و ته رده سته ی کارامه یییه که تۆ سووکایه تی پی ده که ی،

ژيان تى بىستىنى. «كۆرشۆئىلۆ گوتى: «زۆر باشه، ده بىبىنى.» ئه وهى گوت و دستبه جى له گويدرئۆه كهى دابه زى و به يهك دهرپه رىنى چالاكانه شمشىرىكى له و شمشىرانه كه دهرس خويندوو له سواربه رى خۆى هه لى ئاوه سىبوو، رفاند. دۆن كيشۆت هاوارى كرد: «ئاي، ئاي، دست رابگرن. رپوشوئىنى ئه مكاره به مجۆره نىيه كه ئيوه دهيكه ن. من دهمه وئى مامۆستا و داوه رى ئيوه بم. تا ئىستا زۆر كه س به قسه به كترىان بۆ شمشىر بازى بانگ كردوو، به لām به كرده وه هيجيان نه وئىراوه بكه ن.» پālē وان پاش ئه و قسانه دابه زى و دست به نيزه له ناوه راستى مه يدان راوه ستا. له و ساته دا دهرس خويندوو به و يقار و له سه ره خۆ، به ههنگاوى ئه ژمارده به ره و كۆرشۆئىلۆ دهرپوشته پيش، به لām كۆرشۆئىلۆ له حالى په لاماردا بوو و ده لىن له چاوه كانى ئاور ده بارى، ئه و دوو وه رزيره كه هاو رپيان، بوون، بى ئه وهى له گويدرئۆه كانيان دابه زن، بوون به ته ماشاچى ئه م به زمه خويناوويه. كۆرشۆئىلۆ به ده ستىك و دوو دست بارانى زه بره شمشىرى به سه ره حريفدا ده باراند. وهك شىر دهينه راند و هيرشى ده كرد، به لām دهرس خويندوو به زه برى مه تالى پۆلايىن ئه و هه موو زه بره ي پووجه ل ده كرده وه و پيشى به هيرشى حريف ده گرت و ئه وى وادار ده كرد كه ئاسنى مه تالى شمشيره كهى به جىگه شتىكى پىرۆز و مبارهك، به لām به ئيمان و بروايه كى كه متره وه، ماچ بكا. سه ره نجام دهرس خويندوو به نووكى شمشىرى خۆى هه موو دوگمه كانى نيوته نهى حريفى هه لكه ند و داوئىنى وه ها هه لدر هه لدر كرد كه به شكلى مهنگۆله و ريشوو ها ته دهر. ئه و دوو جار كلاوى حريفى له سه رى په راند و ئه وه ندهى ماندوو كرد كه ئه و بىچاره به له بهر توورپه بى زۆر و داماوى، شمشىره كهى به مه وداى سى چاره كى فرسه خ توور هه لدا. باسى ئه م رووداوه بى ده سكارى له رووى شايه دىنامه به يك به نووسىنى به كىك له وه رزيران كه مونشى و ميرزاي ولاتى خۆى بووه نووسراوه ته وه و به ره مه مى ئه م شايه دىنامه ئه وه به كه به مه دهره كى ره سمى ده يسه لىنى كه چلوون زۆر و تواناى له ش ده به رامبه ر ته رده ستى و لىها تووييدا سه ردا ده نوئى.

كۆرشۆئىلۆ شه كه ت و ماندوو، هه ناسه سوار له گۆشه به يك دانىشتبوو، له و حاله ته دا سانكۆ لىنى نىزيك بووه وه و گوتى: «به رپز خويندكار، به برواى من ئه گه ر به رپزتان به نسحه تى من بكه ن و له مه ودا كه س بۆ كىبه ركى شمشىر بازى بانگه يشت نه كه ن باشتره، به لكو حريفانى خۆتن بۆ توور هه لدانى وه زنه يا زۆره وانى بانگ بكه ن، چون بۆ ئه م دووكاره دوو هيزى لاوه تى و تواناييتان به بارستاي پىويست هه به. له مه ر ئه وانى به ناوى شمشىر باز ناسراون چىت عه رز بكه م. من بىستوو مه ئه وانه نووكى شمشىرى خۆيان

دهكونى دهر زىش رۆ دهكهن. كۆرشىلۆ گوتى: «من ئه وه ندهم به سه كه به قه ولى مه عرووف له كه رى شه يتان بيمه خوار و به تاقى كردنه وه، راستى به كه م بۆ روون بووه وه كه نا ئىستا پيم وانه بوو هه به.» خويندكار پاش ئه و قسانه به رزه پى راست بووه وه و دهرس خويندوو ده ئاميز گرت و له وه به داوه بوون به دوو يارى غار و دۆستى گيانى. له و كاته دا ميرزا چوو بووه وه سۆراغى شمشىرى خويندكار كه بۆ دوورى توور هه لدا بوو، به لām چون ياران لايان وابوو به و زووانه ناگه رپته وه، برىارى رپوشتىيان دا تا هه ر چى زووتر بگه نه گوندى كىتيرىاي جوان كه خۆشيان هه ر خه لكى ئه و گونده بوون. له مه وداى ئه و رپگه به يى تا گونده كه له پيشدا بوو، دهرس خويندوو، به وردى و دووردرىژى باسى قازانچ و فايده ي شمشىرى بۆ دۆسته كهى كرد و قسه كانى خۆى به ده لىل و به لگه و ئه دا و ئه توار و بزووتنه وهى ده ست و باسك و جه سه ته ده سه لماند، به جۆر يك كه هه مووان به كده نگ و به يك بروا سه لماندان كه شمشىر بازى كارىكى زۆر به كه لكه و كوروشۆئىلۆش ده ستى له سرتغى و پى چه قاندىن هه لگرت. شه و داها تبوو، ياران پيش گه يشتن به گوند پىيان وابوو كه به رامبه ر به خۆيان ئاسمانىكى پر له ئه ستيره ي درهوشان ده بىن. دهنگى تىكه لاوى ئامرازى جوارو جۆرى مۆسىقاش، له وانه دهنگى ده هۆل و زورنا، ته پل و تووزله، شه پىوور و شمشال، چه نگ و قه ره نهى، به گوئى ده گه يشت. كاتىك له ئاوايى نزيك بوونه وه دىتيان كه سايه بانىكى گه وره، كه له سه ره تاي مه يدانى بهر ماله كان به ده ست نۆكه ران دروست كرابوو، به چراى هه لايساو و داپوشراوه و باش نه يده كوژانده وه، چون له و شه وه دا هه وا ئارام و با كه وتبوو، ته نانه ت گه لاي دارانىش نه ده جوو لانه وه. دهنگ بىژ و مۆسىقار و تارژهن و سازژهن و هونه رمه نده كان ئامرازى پىويستيان بۆ به رپا كردنى به زمى شادى و سه ما و هه لپه ركى هينابوو. ئه وان ده سه ته ده سه ته له فه زاي ئه و به زمه دلبروئنه دا ده ها توچۆدا بوون، تا قمىك هه لده به زين. پۆلىك گۆرانىيان ده گوت و هيندىك ئه و ئامرازه مۆسىقاىيانه يان لى دها كه باسما ن كردن.. به كورتى ده تگوت كه له هه موو شوپن و سووچىكى ئه و چيمه نه شادى و كه يف و خۆشى هه لده قوئى. هه موو رازى و هه موو خۆشحال سه رمه ست و غه م به باداو، تىكيانه وه داو يشت. تا قمىكى تر خه رىكى هه لبه ستن و دروست كردنى سه كۆ و ژوور و جىگه ي زۆر تر بوون تا ميوانانى شه وى داها توو كه له هه موو شوپنىكه وه به رپوه بوون، باشتر بتوانن به رنامه ي هه لپه ركى و سه ما و مۆسىقاى جىژنى زه ماوه ندى كاماشى ده وله مند و مه رگ و نامرادى بازىلى بى ئه نوا چاو لى بكه ن.

دۆن كيشۆت هه ر چه ند له لايه ن خويندكار و وه رزير بانگه يشت كرا كه ده گه لىان بچپته

گوند لەو کارە خۆی پاراست، عوزر و بیانوو یەک کە بە لای دۆن کیشۆتەوێ گرینگ بوو، ئەو بەو کە پالەوانانی سەرگەردان بە پیتی عاهدت دەبێ لە بیابان و جەنگەدا پشوو بەدن و نەچنە ناو ئاوەدانى و مالى خەلک، هەر چەند دیواری مالهکانیان بەزێریش داپۆشراي. پالەوان پاش ئەم وەلامە هیندیک لە جاده لاری بوو؛ بەلام سانکۆ کە بیرهوهرییه خۆشەکانی مالى پر ناز و نیعمەتی دۆن دیهگۆی لە بیرهوهرییهووهو لهو کارەى ئەربابەکەى زۆر ناپارایى و پەریشان بوو.

۲۰

باسی زەماوەندی کاماشی دەوڵەمەند و لەمەر رووداوی بازیلی بی ئەنوا

هیشتا گزینگی بەیانی جیگەى خۆی بۆ «فییبووسی» (۳۷۰) درهوشان چۆل نەکردبوو تا بەتیشکە گەرم و داغەکانی خۆی، دلۆپە مراورییهکانی پرچە زێرینهکانی وشک کاتەوێ کە دۆن کیشۆت لە جیتی خۆی هەستا و خۆی لەبەر یەک کیشاوه تا هیندیک لە حالەتی داھتزاوی بیتە دەرەوێ. لەسەر پى راوہستاو مەیتەری خۆی سانکۆپانزا گاس کرد. دۆن کیشۆت کاتیک مەیتەرەکەى بەچاوی بەستراوو زاری ئاوالە چاوی پى کەوت، پيش ئەوہی لە خەوی هەستینى پى گوت: «ئاه ئەو ئەو کەسەى کە لە تەواوی دانیشتوانى گۆی زەوی بەختەوہرتى، نە کەس حەسوودیت پى دەبا و نە تۆ ئیرەیی بەکەس دەبەى، دوور لە ئازار و عەزىتە جادووگەران و سىحربازان و غافل لە چەرمەسەرى سىحر و جادوو لە خەوی نازدا نوقم بووی! من ئىستا دەلیم و سەد جارى تریش دەلیم بخەو، ئارام بخەو، تۆ کە لەبەر ئاگرى حەسوودى و ئیرەیی و غیرەت تووشى بى خەوی و شەو بیدارى پەیتاپەیتا نابى، تۆ کە نە دەرەستى دانەوہى قەرزى رابردووی و نە دە غەمى نان پەیدا کردنى سبەى خۆت و مال و مندالەکانتى، بخەو! لە تۆدا نە زیدەخوازى دەبىندى نە لە هەوہسە بى ھوودەکانى مال و دەوڵەت و جەلال و شکۆى دنیا خەبەرىک! چونکە ئەو پەرى ئارەزووہکانى تۆ لەو تى ناپەرى کە کەرت تىر کا و جۆ بى و فکرىش لە حالى خۆت ناکەیتەوہ. چونکە سروش و دابونەرىت بارى زیادى لەسەر شان و کۆلى گەورەپىاوان دادەنن، ئاگەدارى و پىراگەیشتنى تۆ لە عۆدەى شەخسى خۆمە. نۆکەر لە خەو دایە و ئەرباب نىگەران و بیدارە، فکر لەو دەکاتەوہ کە رسق و رۆزى ئەو لە کوئى دابىن بکا و چۆن لەو بارودۆخە نالەبارەى بىنیتە دەرەوہ. غەم و پەژارەى ئەو، کە ئاسمانى وەک سىلى داغ، شەونمى ژيان بەخسى خۆى بەزەوى رەوا نابىنى، بەقەدەر دەنکە ھەرزنىک لە دلئى مەیتەردا نىیە. بەلام ئەرباب کە دەبى لە فاتى و وشکە سالىدا کەسىک بەخىو بکا کە لە رۆژگارى زۆر و زەوہندى رسق و نیعمەتدا خزمەتکارى بوو، ئەم غەم و کەسەرە پشتى شکاندوہ.

۳۷۰ - Phebus ناویکی تری ئاپۆلون خودای رووناکى و ھونەرى کە بەزبانى شىعر بە رۆزىش دەلین. (مۆرىش باردۆن)

سانکۆ له جواپی ئهو قسانه‌دا مرتەقی لێن ده‌هات، چون ده‌خوی خوێشدا بوو، وه ئه‌گه‌ر نووکه نيزه‌ی دۆن کيشۆت وه خه‌به‌ری نه‌هینابا، به‌م زووانه راست نه‌ده‌بووه. به‌لێ جا سانکۆ هه‌ستا و چاوی دامالی و باسکی له هه‌ر دووک لاهه به‌ر يه‌ک کيشاوه و پاشان چاویکی به‌چه‌پ و راستی خویدا گي‌را و گوتی: «ئه‌گه‌ر هه‌لهم نه‌کردبێ له لای ئهو سایه‌بان و چادرانه دووکه‌لێک به‌رز ده‌بێته‌وه و بۆنێک ده‌گاته ئێره که زۆرتر وه بۆنی قاورمه و که‌باب ده‌چێ تا بۆنی نه‌عنه و پنگه‌ی سه‌حرایی. به‌گیانی خو‌م سویند ده‌خۆم که له‌و جووره زه‌ماوه‌ندانه‌دا که به‌بۆنێکی ئاوا خو‌ش ده‌ست پێ ده‌کا، نيعمهت به‌پێی فيلان ده‌بێ. (*)» دۆن کيشۆت گوتی: «بێده‌نگ به، چلێسی زگه‌په‌رست! زوو هه‌سته! ئيمه ده‌بێ له‌و داوته‌دا به‌شدار بين تا بزانی بازیلی بێ ئه‌نواي داماو ده‌یه‌وێ چ بکا.» سانکۆ گوتی: «به‌ئيمه چی؟ هه‌رچی ده‌یه‌وێ با بیکا! چاوی ده‌ر بێ، با فه‌قير نه‌با تا ده‌گه‌ل کيتي‌ريا زه‌ماوه‌ندی کردبا. ئاخ کاتيک مرۆف له‌ هه‌وت ئاسماناندا ئه‌ستیره‌يه‌ک شک نابا، بۆ ده‌بێ ده‌نیو هه‌وراندا له‌ ژن بگه‌رێ؟ ئه‌رباب با راستییه‌کت پێ بلیم من له ئه‌ساسدا بروامه‌ندم که پياوی فه‌قير ده‌بێ هه‌رچی وه‌ده‌ستی که‌وت پێی رازی بێ و به‌دواي خه‌یالی مه‌حاندان نه‌گه‌رێ، من ده‌لیم کاماشی ده‌وله‌مه‌ند ده‌توانی بازيله رووته‌ی ده‌ نیو جه‌والی زێر و ئه‌شهره‌فیدا نوقوم بکا، ئه‌گه‌ر وا نه‌بوو وه‌ره ده‌ستیکم بېره. جا ئه‌گه‌ر کيتي‌ريا له‌ هه‌موو زێر و زيوه‌ی که ئیستا ده‌یدري‌تی یا له‌مه‌و پاش پيشکەشی ده‌کری، چاوی‌وشی بکا و به‌به‌ره و چالاکي و شمشيربازيی بازيله رووته دل خو‌ش بکا، ده‌بێ زۆر که‌ر و بێ عه‌قل بێ. باوه‌ر به‌رموو بۆ باشتري‌ن وه‌زنه تووره‌لدان و شمشيربازيی که‌س حازر نييه جامه شه‌رابيک بدا، به‌هره و لي‌هاتوویی و هونه‌ر و جه‌وه‌ر نه‌گه‌ر له‌ وجوودي شه‌خسی کۆنت «ديرلۆس» Dirlos داژی کۆ بپیته‌وه، قرانیک ناهینی؛ به‌لام نه‌گه‌ر ئهو جه‌وه‌ر و هونه‌ره له‌ وجوودي که‌سيکدا کۆ بپیته‌وه که کيسه‌ی پر له‌ زێر بێ، ده‌بیته نووری عه‌لا نوور. که‌وابوو له‌ خودا ده‌پاريمه‌وه که عومری دريژ بدا به‌من، به‌که‌سانیکي ئاواش که‌رم و جوامي‌ری عه‌تا بکا. ديواي پته‌و ته‌نيا له‌سه‌ر بناغه‌ی پته‌و راده‌وه‌ستی و به‌يه‌قبن تۆکمه‌ترين پايه و بناغه‌ی دنيا پوول و پاره‌يه.»

دۆن کيشۆت گوتی: «سانکۆ به‌پيروژترين ناوی پيروژي خودا سویندت ده‌دم بيپه‌روه. من سوور ده‌زانم ئه‌گه‌ر مه‌جالت پێ بدن تا قسه‌يه‌ک که ده‌گه‌ل هه‌ر هه‌نگاوێک ده‌ستی پێ ده‌که‌ی دريژه پێ ده‌ی، تا نانخورانی شه‌وێ لێی نابريته‌وه و ده‌رفه‌تی خورادن و خه‌وت بۆ نامي‌نپه‌ته‌وه و بي‌جگه له‌ زۆر وه‌ری و قه‌ره‌چه‌ناغي هي‌چی تر ناکه‌ی.» سانکۆ گوتی: «ئه‌گه‌ر جه‌نابت شتت باش له‌ بېر ما‌با، يانی بېرگه‌ت باش بووايه، ئهو مه‌رج و قه‌رارانه‌ی ده

ئاخري‌ن ده‌رکه‌وتندا پي‌که‌وه دامان نان له‌ بېرت ده‌مان. يه‌کيک له‌ مه‌رجه‌کانمان ئه‌وه بوو که ئيوه به‌من ئيجازه بدن هه‌رچه‌ندی ده‌مه‌وێ قسان بکه‌م، به‌و شه‌رته شتي‌ک نه‌لیم که به‌زيانی خه‌لکی و دژی گه‌ره‌یی و سه‌روه‌ری به‌ري‌زان بێ و تا ئیستاش باوه‌ر ناکه‌م له‌و قه‌راره و په‌يمانه لام دابی.» دۆن کيشۆت گوتی: «سانکۆ من ئه‌به‌ده‌ن شتي‌کی ئاوام له‌ بېر نييه و قه‌راری وامان دانه‌ناوه. گريمان هه‌شبووی جارێ بېده‌نگ به‌و ده‌مه‌وێ خه‌فه بی و به‌دواي مندا بېی، چون گویم لێ يه‌ که ده‌نگی ئامرازه مؤسيقاييه‌کانی دوينی ئیستا به‌رز بووته‌وه و دۆل و ده‌ره‌ی ده‌وره‌به‌ری پر کردووه له‌ خو‌شی و شادی و لي‌ره‌وه ده‌رده‌که‌وێ که ره‌سمی جيژنی ژن هینان ده‌ فينکاني به‌ياناندا به‌ري‌په‌ده‌چی نه‌ ده‌ گه‌رمای نيوه‌رۆدا.»

سانکۆ فه‌رمانی ئه‌ربابی به‌جی هینا و هه‌ر ده‌گه‌ل رۆسی نانتي زين کرد و کورتانی له‌سه‌رپه‌شتی که‌ره‌بۆز دانا، هه‌ردووکیان سوار بوون و ده‌ سواره‌به‌ران راخوړين و که‌م که‌م چوونه ناو سایه‌بان و ساباته‌کان (*). چاوی سانکۆ يه‌که‌م جار به‌گايه‌کی گه‌وره که‌وت که به‌که‌ول کرای، بێ ئه‌وه‌ی ده‌ستی لێ درابێ، به‌ته‌نه‌ی داره ناروه‌ني‌که‌وه (*) له‌ سيخ درابوو. ده‌و ئاورگه‌شدا که گايه‌که ده‌کرا به‌که‌باب کي‌ويک دار و بار و ئاوردوو که‌وتبووه سه‌ر يه‌ک و ده‌سووتا. به‌ده‌وری ئهو ئاگره گه‌وره‌يه‌وه شه‌ش مه‌نجه‌لی (*) گه‌وره داندرابوون که له‌و مه‌نجه‌له ئاساييه‌يانه نه‌بوون، ده‌و مه‌نجه‌له گه‌وراندا که هه‌ر يه‌که‌ی به‌قه‌ده‌ر تيانی (*) هه‌ماميک بوون، که‌لاکه مه‌ريک وه‌سه‌رنابوو که له‌ نيو مه‌نجه‌له گه‌وره‌کاندا ده‌تگوت جه‌سته‌ی کۆتريکی چکۆله‌ن. ژماری که‌رويشکی که‌ولکراو و مريشکی ئاورووت هه‌دد و حيسابی نه‌بوو، هه‌روه‌ها چه‌ندين جوړه نيچير و جوړه‌کانی بالنده به‌لقو‌پو‌پي دارانه‌وه هه‌لاوه‌سرابوون تا به‌باي فينکی به‌يانی تازه و فينک بميني‌ته‌وه. سانکۆ مه‌شکه شه‌رابه‌کانی حيساب کرد و ديتی که زۆرتر له‌ شيست مه‌شکی گه‌وره‌ی لێ دانراوه که هه‌ر يه‌که‌ی زۆرتر له‌ په‌نجا «پينت» (٣٧٦) يان تيدا بوو که دوايه ده‌رکه‌وت هه‌مووی شه‌رابی ده‌رجه يه‌که. نانی سپی گه‌لا گه‌لا، کۆگا کۆگا، له‌سه‌ر يه‌ک هه‌لچندرابوو، په‌نير قالب قالب هه‌ر ئهو جوړه‌ی که له‌ سه‌حرا ده‌ سه‌نگ و به‌ردی دنين وه‌ک ديوار له‌سه‌ر يه‌ک داندرابوو. دوو مه‌نجه‌لی پر له‌ رۆن، گه‌وره‌تر له‌ مه‌نجه‌لی ره‌نگ ريژان، له‌ گو‌شه‌يه‌ک داندرابوون تا نانه چه‌وره‌يان پێ ساز بکه‌ن. نانه‌کانيان له‌سه‌ر دوو بي‌لی گه‌وره داده‌نا ده‌ رۆنه‌که‌يان هه‌لده‌کيشا، ده‌يانه‌ينانه‌وه ده‌رێ و ده‌ کووپه‌يه‌کی گه‌وره‌ی پر له‌ هه‌نگوينيان وه‌رده‌دا. ژماری ژن و پياوی ئاشپه‌ز ده‌گه‌يشته په‌نجا که‌س که هه‌موويان زيت وريا و به‌کار و شاد و

خۆشحال بوون. به‌ژیر زگی ئه‌و گا زه‌لامه‌ی که ده‌کرا که‌باب دوازده فه‌رخه به‌رازیان هه‌لواسیبوو تا تامی که‌بابه‌که خۆشتر بکه‌ن. له‌مه‌ر ئیسیوه‌ت و ئه‌دوا حیسابی مسقال و دره‌م نه‌بوو، به‌لکو به‌ته‌غاریان ئه‌دوا و ئیسیوه‌ت ده‌سندوو‌قاندانابوو. به‌کورتی، ته‌داره‌ک و خۆراکی ئه‌و زهماوه‌نده دیهاتیه‌یه، هه‌ر چه‌ند به‌نیو دیهاتی و ساده بوو، به‌لام له‌شکرکی پی تیر ده‌بوو.

سانکۆپانزا به‌چاوانیکی زه‌ق و ده‌ره‌په‌ریو، له‌به‌ر واق ورم‌ان، ته‌ماشای ئه‌و سفره و خوانه سه‌یر و عه‌جاییه‌ی ده‌کرد و له‌ته‌ماشای تیر نه‌ده‌بوو و له‌ دادا هه‌ستی به‌خۆشحالی ده‌کرد، به‌که‌م شتی که سه‌رنجی ئه‌وی بۆ لای خۆی راکیشا، مه‌نجه‌ل و دیزه‌ی پر له‌ گۆشت بوو، زۆر ئیشتیای له‌وه بوو دیزه‌یه‌کی چکۆله له‌و گۆشتانه بۆ خۆی جوێ کاته‌وه؛ پاشان مه‌شکه شه‌راهه‌کان بوون که سانکۆ له‌ سوێیان ئاوی ده‌زاری گه‌رابوو و پاش ئه‌وانه‌ش نانی شیرینی میوه‌دار که ده‌نیو ئه‌و تاوه گه‌ورانه‌دا سوور کرابوونه‌وه. به‌لێ جا سانکۆ خۆی پی رانه‌گیرا و رۆشسته لای ئاشپه‌زیک و به‌ئه‌ده‌ب و نه‌زاکه‌ته‌وه خواهیشتی لێ کرد ئیجازه‌دا نانی هه‌لگرێ و ده‌یه‌کیک له‌ دیزه‌کانی وه‌ردا، بیخوا. ئاشپه‌ز له‌ جوابی سانکۆدا گوتی: «براکه‌م، ئه‌مرۆ له‌ سایه‌ی لوتفی خودا و ئاغایه‌تی کاماشی ده‌وله‌مه‌ند، رۆژیک نییه‌ که که‌س له‌ برسان هاواری بێ. له‌ که‌ره‌که‌ت دابه‌زه و ده‌ست بده‌ قاپ و که‌وچکیک و به‌که‌یفی خۆت یه‌ک دوو مریشکان ده‌ربینه و خه‌ریک به‌». سانکۆ گوتی: «من لێره هه‌یچ که‌وچک و ده‌فر نابینم.» ئاشپه‌ز گوتی: «یا هه‌زه‌تی مه‌ریه‌م! کابرا تۆ بۆ هه‌نده ده‌ستوی سپیلکه و ساویلکه‌ی و بۆ شتیکی ئاوا بێ قابیله‌ت سه‌ره‌گه‌ژه‌ت گرتووه! سه‌بریک بگره‌ با پیت بلێم.» ئه‌وه‌ی گوت و تاوه‌یه‌کی هه‌لگرت و ده‌نیو یه‌کیک له‌ مه‌نجه‌له‌ گه‌وره‌کانی رۆ کرد و به‌جاریک سی مریشک و دوو قازی پوخته‌ی هه‌ینا ده‌ر و دای به‌سانکۆ و گوتی: «بگره‌ هاواری جاری به‌وه‌نده خۆت له‌ برسیه‌تی رزگار بکه‌ تا کاتی نه‌هار بگا.» سانکۆ گوتی: «ده‌فرم پی نییه‌ که ئه‌م مریشکانه‌ی تێ بکه‌م.» ئاشپه‌ز گوتی: «هه‌ر به‌تاوه‌که‌وه بیان به‌. ئه‌م شتانه بۆ سه‌روه‌ت و سامانی... (کاماشی قه‌تره به‌ده‌ریاش نییه‌.)

له‌ کاتی‌دا که سانکۆ سه‌ره‌گه‌رمی ئه‌م کارانه بوو، دۆن کیشۆت خه‌ریکی ته‌مasha کردن بوو و دیتی که له‌ گۆشه‌ی سایه‌بانه‌که‌وه دوازده پیاوی وه‌رزیر به‌سواریی دوازده ماینی زۆر جوان و خۆش هه‌یکه‌ل هه‌ ژووور که‌وتن؛ زین و به‌رگی ئه‌و مایانه زۆر جوان و رازاوه بوو و زه‌نگوله‌ی چکۆله‌یان به‌به‌ر سینه‌به‌ندی زینه‌کانه‌وه هه‌لاوه‌سیبوو. سواره‌کان جلوه‌یه‌گی شایبی و زهماوه‌ندیان له‌به‌ر دابوو و به‌ریکویکی ده‌ستیان کرد به‌ته‌قله و رِمبازی به‌ده‌وری

چیمه‌نه‌که‌دا و به‌ده‌نگی بلن‌ده‌یانگوت: «بژی کاماشی ده‌وله‌مه‌ند، پایه‌دار بێ کیتیریای جوان و نازدار؛ جه‌وانیک که سه‌روه‌ت و مالی ده‌گه‌ل جوانی و جه‌مالی ئه‌و که‌چه به‌رامبه‌ره و کچیش له‌ جوانیدا له‌م دنیا به‌ینه‌ی نییه.» کاتیک دۆن کیشۆت ئه‌و قسانه‌ی بیست له‌به‌ر خۆیه‌وه گوتی: «دیاره ئه‌م جه‌ماعه‌ته دۆلسینه تۆبۆزۆی منیان نه‌دیتووه. چون ئه‌گه‌ر دیتبایان له‌ وه‌سف و تاریفی ئه‌و که‌چه‌دا هه‌نده‌یان زیده رۆی نه‌ده‌کرد.»

ماوه‌یه‌کی کورت دای ئه‌وه چه‌ند ده‌سته‌ی سه‌ماکه‌ر به‌جلوه‌یه‌رگ و پیکه‌اته‌ی جۆر با جۆر له‌ چه‌ند جیبی سایه‌بانه‌که‌وه هاتنه ژوووره‌وه، له‌وانه ده‌سته‌ی شمشیربازان بوون که له‌ بیست و چوار لای خۆش رۆخسار پیک ده‌هات و هه‌موو جلوه‌یه‌رگی که‌تانی سپیان له‌به‌ر دابوو ده‌سه‌ری ئاوریشمینی رهنگاوره‌نگیان به‌سه‌روه‌وه بوو. ئه‌م ده‌سته‌یه له‌ ژیر به‌رپۆه‌به‌ری و رینۆینی جیه‌وانیکی چابوک و ئازادا بوون که یه‌کیک له‌ سواره وه‌رزیره‌کان لێی پرسى ئایا که‌سیک له‌ سه‌ماکه‌ران بریندار بووه یا نا. رهنۆیسی ده‌سته گوتی: «نه‌خیر، شوکر بۆ خوا، تا ئیستا که‌س بریندار نه‌بووه و هه‌موومان ساغ و سلامه‌تین.» جه‌وان ده‌سه‌بجی ئه‌ندامانی ده‌سته‌ی خۆی رده‌به‌ندی کرد و سه‌مای پی کردن و سه‌ماکه‌ران هونه‌رنوینیه‌کیان کرد و چه‌ند جۆره سه‌مایان ئه‌نجام دا که دۆن کیشۆت هه‌ر چه‌ند ده‌تمه‌نی خۆیدا ئه‌و چه‌شنه به‌رنامه‌یه‌ی زۆر دیتبوو، مات و مه‌نگ ئیقراری کرد که تا ئیستا هه‌رگیز ره‌قس و سه‌مای ئاوا جوانی نه‌دیتووه.

پاله‌وان له‌ سه‌مای ده‌سته‌یه‌کی تر که پاش ده‌سته‌ی شمشیربازان هاتبوونه ناو سایه‌بان هه‌ر به‌و ئه‌ندازه سه‌رمه‌ست و که‌یف ساز بوو. ده‌سته‌ی ئه‌مجاره پۆلیک کیژی تازه پیکه‌یشتوو بوون که دیار بوو له‌ نیوان چارده و هه‌ژده‌دا بوون. هه‌موویان لیباسی ئه‌وره‌یشمینی سه‌وزیان له‌به‌ر دابوو، پرچیان نیویک هۆنراوه و نیویک په‌ریشان و هه‌مووشیان موویان زه‌ردی زێرین بوو. وه‌ها بوو که پرچیان تانوتی له‌ پرسنگی رۆژ ده‌دا. له‌سه‌ر هه‌ر کامیان تاجه گۆلینه‌یه‌ک بوو که به‌گۆلی سوور و تاج که‌له‌شیر و پچه‌که دروستکراوو. به‌رپۆه‌به‌ری ئه‌م ده‌سته‌یه پیره پیاویک و که‌بیانوویه‌کی و پچوووی به‌ویقار بوون که به‌پچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی له‌ ته‌مه‌نیانرا تێ ده‌گه‌یشتی، نه‌رم و چوست و چالاک و سووک وه‌گه‌ی که‌وتن. که‌چه‌کان هه‌وای شمشالیک که ناوی شمشالی زامورا Zamora یه هه‌لده‌په‌رین؛ له‌ رۆخساری ئه‌و کیژانه‌دا شه‌پۆلی شه‌رم و حه‌یا، له‌ ده‌ستوپا و ئه‌ندامی‌اندا چالاک و نه‌رم و نیانی، وه‌ها بوو که ته‌ماشایی وه‌بیر شیعه‌ره‌که‌ی گۆران ده‌خستنه‌وه که ده‌لێ:

چ جوان دوو بالئی بلوورین وهکوو لقی مه‌رمه‌ر
نهرم نهرم ده‌له‌ری شه‌پۆلی لی ده‌وه‌ری

پاش نومایشی سه‌مای کچانی تازه ره‌سیده، ده‌سته‌یه‌کی تر له سه‌ماکه‌ران هاتنه مه‌یدان که پیمان ده‌لین ده‌سته‌ی وێژهر، ئەم ده‌سته‌یه له هه‌شت حۆری پێک هاتبوو که بووبوونه دوو ریز. یه‌کیک له ریزه‌کان به‌رینوینیی «کۆپیدۆن» خودای ئەوین، به‌ریتوه‌ده‌چوو، ئەوی تریش سه‌رده‌سته‌که‌ی «خودای قازانج» interet بوو. کۆپیدۆن هه‌ردووک بالئی خۆی هاویشتبوو هه‌رشانی و تیروکه‌وانیشی ده‌گه‌ل تیردان هینابوو. خودای سوود و قازانج جلوه‌رگی گرانبایی و شاهانه‌ی زه‌رباف و ئەتله‌سیی ده‌به‌ردا بوو. ئەو حۆریانه‌ی ده‌گه‌ل خودای ئەوین بوون هه‌ر کامه نووسراوه‌یه‌کیان به‌پشته‌وه هه‌لواسیبوو که نیوه‌کانیانی به‌خه‌تی درشت له‌سه‌ر کاغه‌زی سپی تیدا نووسرابوو. ناوی فریشته‌ی یه‌که‌م شیعر، حۆریی دووهم خۆراگری، سێیه‌م، ره‌سه‌نایه‌تی و چواره‌م نازایه‌تی بوو. له‌سه‌ر پشتی ئەو حۆریانه‌ش که به‌دوای خودای قازانجا ده‌هاتن ناوونیشانیان به‌مجۆره نووسرابوو؛ یه‌که‌می سه‌خاوه‌ت و دووهمی ده‌ست بلّوی؛ ناوی حۆریی سێیه‌م خه‌زینه بوو چواره‌میش خاوه‌ن بوون به‌شیوه‌ی ئاشتیانه، ناوی بوو. له‌پێش ئەو ده‌سته‌یه کۆشکیکی دارین راده‌گۆیزرا که چوار که‌سی وه‌حشی له‌سه‌ر شانیان دانابوو؛ ئەم چوار وه‌حشییه له‌گه‌لای عه‌شقه و له‌ ریسووی (*) سه‌وز ره‌نگ جلوه‌رگیکی وها سروشینیان بۆ کرابوو که چی وای نه‌مابوو بینه هۆی ترس و ده‌ره‌رینی سانکۆپانزا. له‌سه‌ر پێش خوانی (*) قه‌سری دارین و له‌سه‌ر چوار دیواره‌که‌ی نووسرابوو: کۆشکی نیگاوانی خێر. مۆسیقاژهنانی ئەم ده‌سته‌یه چوار که‌س بوون که بلویریان لی دده‌ا و ته‌پل وده‌مه‌به‌گیان ده‌کوتا. کۆپیدۆن خوای سه‌ما، هه‌له‌په‌رکیی ده‌ست پی کرد، ئەو پاش ئەوه‌ی دوو جۆره ره‌قسی ئەنجام دا سه‌ری به‌رز کرده‌وه و که‌وانی خۆی بۆ لای کچیکی جوان، که له‌به‌ر په‌نجه‌ره‌ی کۆشک خۆی ده‌رخستبوو، سپه‌ر گرت و پیتی گوت:

«من خوداوه‌ندی به‌توانای ئاسمان و زه‌وی و ده‌ریای قوولم و به‌سه‌ر هه‌ر شتی‌ک که له‌ بانه‌باتی ته‌ندووره‌کاندا شاردراره‌ته‌وه خودایی ده‌که‌م.»

«من هه‌رگیز ده‌ مانای ترس و جه‌بوونی نه‌گه‌یشتووم؛ من هه‌ر چی ئیراده بکه‌م، با کاریکی مه‌حالی‌ش بی، ئەنجامی ده‌دم و به‌سه‌ر هه‌ر شتی‌کیدا که هه‌یه فه‌رمانه‌روایی ده‌که‌م، یانی ده‌به‌خشتم و ده‌ستینم و فه‌رمان ده‌دم چ بکه‌ن و چ نه‌که‌ن.»

خوای ئەوین پاش خویندنه‌وه‌ی ئەو شی‌عه‌ره تیریکی له‌ چله‌ی که‌وان به‌ر پی کرد و هاویشته‌یه سه‌ربانی قه‌سر و گه‌راوه جیگه‌ی خۆی. پاشان خودای قازانج هاته‌ پێش. دوو سی گه‌ر هه‌له‌په‌ری و کاتیک ته‌پله‌کان بیده‌نگ بوون به‌نۆره‌ی خۆی وه‌قسه‌ هات و گوتی:

«من ئەو خودا به‌توانایه‌م که قودره‌تیکی زۆتر له‌ خودای ئەوینم هه‌یه و هه‌ر ئەویشه که رینوینیم ده‌کا؛ من له‌به‌رزترین ره‌گه‌زه‌کانم که خودا له‌سه‌ر زه‌وی ئافران‌دوو‌یه‌تی و له‌ هه‌مووان ناسیاوتر و به‌ناوبانگترم.»

«من قازانجی ته‌واوم و ژماری ئەوانه‌ی که من ده‌رپی باشدا ده‌کار بکه‌ن، زۆر که‌مه. وه‌ هه‌ر که‌س که نه‌ به‌خاتری من هه‌نگاوێک باوی، موعجیزه‌ی کردوو. به‌لام من هه‌ر ئەو جۆره‌ی که هه‌م خۆم وه‌قفی تۆ ده‌که‌م و تا ته‌مه‌ن مابی هی تۆ ده‌بم. ئامین!»

پاش ئەوه‌ی خودای قازانج وه‌لاچوو، حۆریی شی‌عه‌ره هاته‌ به‌ره‌وه و ئەویش وه‌ک ئەوانی تر پاش ئەوه‌ی خولیک سه‌مای کرد، چاوی ده‌ کیژی جوانی قه‌سر بری و گوتی:

«من ئەو شی‌عه‌ره ناسکه دل‌بزوینه‌م که به‌به‌یانیکی شیرین و پاک‌شهر و به‌فکری تازه و نوێ باو به‌پێکه‌هاته‌یه‌کی قورس و تۆکمه‌ی واتایی رۆچی، خۆم ده‌هه‌زاران غه‌زله‌ و قه‌سیده‌وه پێچاوه، خۆم بۆ تۆ ئە‌ی خاتوونی نازین، به‌دیاری ده‌نیرم.»

«ئه‌گه‌ر ئام و شوێی من بۆ به‌ر ده‌رگای باره‌گای تۆ نابیته، هۆی بی‌زاریی تۆ، کاریک ده‌که‌م که هه‌موو ژنان ئیره‌ییی پی به‌رن و قه‌در و قیمه‌ت و پایه‌ی تۆ ده‌گه‌یه‌نمه‌ مانگ.»

حۆریی شی‌عه‌ره له‌به‌ر چاوان ون بوو، پاش ئەو حۆریی سه‌خاوه‌ت که له‌ ده‌سته‌ی خودای فایده‌ جوئی بووبوو هه‌ هاته‌ به‌ره‌وه؛ ئەویش پاش سه‌ما کردن گوتی:

«به‌من ده‌لین سه‌خاوه‌ت و ئەویش سیفه‌تی به‌خشینه‌ به‌جۆریک که هه‌م له‌ ته‌خششان په‌خششان به‌دوور بی و هه‌م له‌ چنۆکی و ده‌ست قووچاوی؛ له‌ سه‌خاوه‌تدا شوینه‌واریک له‌ خۆشه‌ویستی هه‌یه به‌لام کز و نهرم و نیان.»

«وه‌ به‌لام بۆ ئەوه‌ی تۆ گه‌وره‌ که‌م، ده‌مه‌وێ له‌مه‌ودوا هه‌نگاوێک له‌ سنووری سه‌خاوه‌ت تی په‌رم و ده‌ست بلّوی بکه‌م. ئەلبه‌ته‌ ده‌ست بلّویی له‌ راده‌به‌ده‌ر عه‌یبیکه، به‌لام عه‌یبیکه‌ی شه‌ریف و شایانی دل‌یکی ئەوینداره‌ که

خوی له نیو دیارییهکاندا نیشان ددا.

بهمجوره هه موو کایه رانی هه دووک دهسته هاتنه پیش و کشانه وه، هه کام سه مایه کی کرد و شیعریکی خوینده وه، شیعری هه ندیکیان شیوا و بلند بوو و هی هه ندیکیشیان رشقه و گالته و بی مانا؛ به لام دۆن کیشۆت باوه کوو بیرگه یه کی به هیز و به رزی هه بوو، هه ئه وانیه به بیرگه ئه سپارد که گوتمان. سه ره نجام هه دووک دهسته تیکه ل بوون و به نهرم و نیانی ولیهاتووی ته و او وهک زنجیرتیک به زین و جوئی بوونه وه. کاتیک خودای ئه وین به پیش کو شکدا تی ده پهری تیره کانی خوی له چله ی که وان به ری ده کرد و ده یه اویشته سه رکۆشک، به لام خودای قازانج توپی زیرینی له دار و دیواری قه سره که دا ده کوتا. سه ره نجام کاتیک کایه ران سه مایه کی زوریان کرد خودای قازانج له گیرفانی خوی کیسه یه کی گه وره ی ده رکیشا که له پیستی گورپه ی ئانکارا دروست کرابوو. وا دهر ده که وت پری پولل بی. ئه و کیسه که ی به ره قه سر هاویشته و ده سته جی ته خته به نده کانی ئه و قه سره دارینه له بهر یه که بلاو بوون و که وتنه سه ر زهوی و کیژی جوان ته نیا و بی به رگری ده به رامبه ر ئه و خودایه دا خوی دهر خست. خودای قازانج ده گه ل ئه وانیه ده خرمه تیدا بوون له کیژوله نیک بوونه وه و زنجیریکی قورسی زیریان ده ئه ستوی کرد. وا هاته به رچاو که ئه ویان به دیل گرت و ده گه ل خویان بریدیان. ده گه ل دیتنی ئه م دیمه نه خودای ئه وین و هاوړتیان ویستیان کیژی نازدار له ده ست ئه و ده سته دهر بیدن و بیفرینن. ته وای راپسان و داپسان و جووله ی کایه ران و هیرش و به رگریه کانیاں ها وئا هه نگ بوو که به هه وای دهنگی ته پله کان ئه نجام دهدرا، وه حشیه کان هاتن تا ئه و دوو ده سته یه لیک جیا بکه نه وه و پاش ئه وه ی زور زوو ته خته به نده کانی قه سره که یان تیک خسته وه، کیژی جوان جاریکی تر په نای برده وه ناو قه سره که و خوی شارده وه و به مجوره سه ما و هه لپه رکی و شانۆگری به خو شحالی و ره زامه ندیی ته ماشا گه ران کو تایی پی هات.

دۆن کیشۆت له یه کی که له خو ریه کانی پرسه که کی ئه م شانۆیه ی ریک خستوو و دهر هینه ره که ی کیه. ئه و گوتی که یه کی که له که شیشانی جیره داری گوند که چیژ و سه لیه ی تایبه تی دهر ریک خستن و دهر هینانی ئه مجوره شته نوئی باوانه دا هه یه. دۆن کیشۆت گوتی: «من سوور ده زانم ئه و خویندکار یا که شیشه جیره خو ره ده گه ل کاماش زورتر دۆسته تا بازیل و زورتر ده فکری دابین کردنی ئاینده ی خویدایه تا نویت و عیبادت. له وه ش تی په ری، خودا هه لئا گری، ئه له ق له شانۆی سه مای ویزه ریه ی خویدا هونه ر و به ره بی بایه خه کانی بازیل و ده ولته و مال و سامانی کاماشی زور هونه رمه ندانه

خستوو هه به رچاو. سانکۆ پانزا که گوتی بق قسه کانی ئه ربایی خوی هه لختبوو، هه لی دایه و گوتی: به لی، حه ق هه میشه به زورداره و من لایه نگری کاماشم.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ ئه له ق تۆش دیهاتیه کی که ری له وه ده شته و له وه که سانه ی که ده لاین بزنی زوردار!» سانکۆ گوتی: «من دروست نازانم له کام ده سته دام، به لام باش ده زانم که ئه وه ی له مه نجه ل و دیزه ی بازیل دایه ناگاته به رماوی سفره ی کاماش و منی پی تیر نابی.» ده گه ل ئه و قسانه تا وه ی پر له مریشک و قازی به ئه رباب نیشان دا. پاشان مریشکی هه لگرت و به ئیشتیا و به ملچه ملچ ده سته ی کرد به خو اردن و له کاتیکدا کوتی گه وره گه وره ی ده زاری خوی دنا گوتی: «تف له ریش و سه ر و سمیلی بازیل. چون، په ندیک هه یه ده لی: «هه رچی هه ته ئه وه نده دینی و هه رچی بینی ئه وه نده ت هه یه.» به واته ی یه کی که له نه نکه گه وره کانم له دنیا دا زورتر له دوو چینی دیار و به رچاو نییه. یه ک دارا بوون و ئه وی تریش فه قیر بوون و ئه و خوالیخو شبو وه لایه نگری دارا بوون بوو. به هه رحال ئه ربایی عه زیم جه نابی دۆن کیشۆت، خه لک له م دهور و زه مانه دا زورتر به دوی مال و ساماندا ده گه رین و کاریکیان به زانست و مه عریفه ت نییه. که ریک که به زیر و زیور رازا بیه ته وه به رچاو تره له ئه سپیک که جلو جووری که ریان لی نابی. که و ابوو دوو پاتی ده که مه وه که من لایه نگری کاماشم. کاماشیک که له دیزه ی ئه و بق تیر کردنی من قاز و مریشک و که رویشک دیه ته دهر، به لام له دیزه ی بازیل ئه گه ر شو ربا ویکیش بیته دهر، چلکا ویک پتر نییه.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ فه رمایشته ته و او بوو؟» سانکۆ گوتی: «ناچارم ته وای که م چون هه ست ده که م به ریزتان خه ریکن ورده ورده به قسه کانم تووره دهن. به لام باوه ر بفه رموو ئه گه ر ئه و ده لیله له ئارادا نه بووایه خو م ئاماده کردبوو سی رۆژان له سه ر یه ک قسه بکه م.» دۆن کیشۆت گوتی: «له خودام ده ویست که پیش ئه وه ی بمرم تو به لالی ببینم.» سانکۆ گوتی: «ئه رباب به و جو ره که ئیمه ده چینه پیش به ر له وه ی تو بمری کاری من ده کی شینه خو ل خو اردن و په نگه ئه و دم وه ها لال بم که تا رۆژی هه ستانه وه ی قیامت نه توانم ورته یه کم لی بی و قسه بکه م.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، گریمان رۆژیکی ئاواش دابی، بیده نگی و خاموشی تو به ئه ندازه ی ئه و سه عاتانه ی که تا ئیستا قسه ت کردوو، یا ئیستا و له مه و پاش ده یکه ی، دریزه ی نابی، له لایه کی شه وه سه روشت حوکم ددا که رۆژی مه رگی من وه پیش رۆژی مه رگی تو بکه وی، به و حیسابه هیه هومیدیکم نییه رۆژیک له رۆژان به لالی بتبینم.» سانکۆ گوتی: «ئه رباب به باوه ری من زیان جیی بروا نییه و گورگی ئه جه ل به رخ و مه ر پیکه وه ده خوا؛ ته نانه ت من له که شیشی ئاوییی خو مانم بیستوو که ده یگوت له

پروانگه‌ی مهرگه‌وه کاخی پادشا و کوخی بیوه‌ژن وهک یه‌کن. ئەجه‌ل وهک ژنیک وایه که هه‌یبه‌ت و قودره‌تی له نه‌زاکه‌ت و ئەده‌ب زۆرتره. ئەم عفریته چاک و خراپ نازانی، هه‌رچی بیگاتی ده‌یخوا و هه‌لی ده‌لووشی و به‌هه‌موو شت قانیعه و خورجینی خۆی له هه‌ر جووره ئاده‌مزادیک، له هه‌ر ته‌مه‌ن و سالتیک، یا وه‌ز و حالیکدا بن، پر ده‌کا. ئەجه‌ل دروینه وانیکه که هه‌رگیز وه‌نه‌وزیک نادا و هه‌موو کات و ساتیک خه‌ریکی دروینه کردنه و ته‌ر و وشک ده‌خاته به‌ر گه‌وزی(*) داسی خۆی و ده‌یدرویی. ئەو ئاده‌مخۆره، نیچیری خۆی پاروو پاروو ناخوا و ناچه‌وی، به‌لکو هه‌رچی ده‌ستی بیگاتی یه‌کجی قوتی دهدا و پۆی دیلی. چون وهک سه‌گ وایه و هه‌رگیز تیر نابێ. هه‌رچه‌ند ورگی نییه ده‌لی و شکه‌سیی(*) گرتوو و جامی ژیا‌نی ئەو خه‌لکه وهک گۆزه‌ی ئاوی سارد ده‌خواته‌وه و قه‌تیش تیرا و نابێ. «دۆن کیشۆت هاواری لی بێند بوو که: ئەمان سانکو، ببیره‌وه، به‌سیه‌تی! له راستیدا ئەوه‌ی تۆ به‌زبانی دیهاتیانه‌ی خۆت له‌مه‌ر مه‌رگ ده‌ییلی هه‌مانه که وه‌زکه‌ریکی زه‌به‌رده‌ست ده‌توانی بیلی. سانکو، دیسان ده‌لیم ئەگه‌ر تۆ به‌و ئەندازه که پاک و ده‌روون خاوینی، عه‌قل و شعوریشته هه‌بووایه، ده‌توانی میمه‌ریک ده‌گه‌ل خۆت بگێری و له هه‌ر جیگه‌یه‌ک که ده‌چووی وه‌ز و پینوینی باش بۆ ئەو خه‌لکه بکه‌ی.» سانکو گوتی: «هه‌ر که‌س پیرۆه‌سمی ژیا‌ن باش بزانی ده‌توانی باش مه‌وعیزه بکا.» به‌لام من له وه‌ی گوتم شتیکی زۆتر نازانم.» دۆن کیشۆت گوتی: «نیازیشته به‌وه‌ی نییه زۆتر بزانی. به‌لام مه‌تله‌بیک هه‌یه من سه‌رده‌ری لی ده‌رناکه‌م، ئەویش ئەوه‌یه ئەگه‌ر به‌راستی (رأس الحکمة فخافة الله) (سه‌ره‌تای فه‌لسه‌فه ترس له خودایه) بێ، تۆ که له مارمیلکه زۆتر ده‌ترسی تا له خودا، ئەو هه‌موو شته له کوئی ده‌زانی؟» سانکو گوتی: «ئه‌رباب جه‌نابت له‌مه‌ر هه‌مان یاسا و دابونه‌ریتی پاله‌وانیی خۆتان داوه‌ری بکه‌ن و کارتانه‌ترس و ئازایه‌تی دیتران نه‌بێ، چون منیش وهک هه‌موو که‌سی تر له خودای خۆم ده‌ترسم. بێجگه له‌وه‌ش تکایه که جارێ له من واز بینه با به‌خه‌یالی ئاسوو ده‌ ئەو خۆراکه‌م بخۆم؛ ئەسلی کار ئەمه‌یه، ئەوانی تر هه‌مووی قسه‌ی قۆر و بن دراوون(*) که حیسابی ئەوانمان له‌و دنیا لی وهرده‌گرنه‌وه.»

سانکو ئەوه‌ی گوت و ئەوجاریش په‌لاماری تاوه‌که‌یدا و به‌ئیشتیایه‌کی وه‌ها ده‌ستی کرد به‌خواردن که دۆن کیشۆتیش ئاوی ده‌زاری گه‌را و ئیشتیای خواردنی بزوت، وه بێگومان ئەگه‌ر که‌ندوکۆسپیک که له به‌شی دوا‌یدا باسی ده‌که‌ین، نه‌هاتبا پششه‌وه، پاله‌وان ده‌رۆشته یارمه‌تی مه‌یته‌ره‌که‌ی خۆی.

دریژه‌ی باسی زه‌ماوه‌ندی کاماش و رووداوی خۆشی تر

له‌و کاته‌دا که دۆن کیشۆت و سانکو کۆتاییان به‌قسه‌کانیان هینا، هاوار و بانگیکی گه‌وره هه‌ستا. ئەم بانگ و هاواره له ماین سواره‌کان بوو که به‌هه‌له‌له و هه‌رایه‌کی زۆره‌وه به‌ویرغه به‌پیشوازیی بووک و زاواوه ده‌چوون، بووک و زاوا له حالیکدا ده‌نگ خۆشان و مۆسیقا‌ژه‌نه‌کان ده‌وریان گرتبوون به‌جه‌لال و شکۆیه‌کی بێ وینه‌وه ده‌هاتنه پیش و که‌شیشی گوند و دایک و باب و ئەندامانی هه‌ر دوو بنه‌ماله و پیاو ما‌قوولانی گونده‌کانی ده‌روبه‌ر که هه‌موو جوانترین جلوبه‌رگی جیژن و شادمانییان ده‌به‌ر دا‌بوو، هاو‌پتی بووک و زاوا بوون.

سانکو هه‌ر که چاوی به‌بووک که‌وت، هاواری لی به‌رز بووه‌وه: «قه‌سه‌م به‌خودا که بووک لی‌باسی دیهاتی ده‌به‌ردا نییه، به‌لکو به‌جلوبه‌رگی خاتونانی کۆشک نشین خۆی پازاندووته‌وه. سو‌بحانه‌للا! سو‌بحانه‌للا! ئەو جووره‌ی که من ده‌بینم به‌جیگه‌ی تۆقی کانزایی(٣٧٧) که بووک ده‌بی ده‌ئسته‌ویدا بێ، په‌ره‌نگه‌ی مه‌رجانی به‌سینگیه‌وه هه‌لاوه‌سراوه و به‌جیگه‌ی پارچه‌ی په‌شمینی سه‌وز و ئەستوور و زووری «کۆنیسا» Cuenca مه‌خمه‌ری ده‌رجه‌یه‌کی کولکه‌داری ده‌به‌ر کردوو، بێجگه له‌وه‌ش له جیاتی پارچه‌ی که‌تانی، ئەتله‌سی گرانابییان به‌سه‌ردا داوه! به‌هه‌ه! چاو له‌و ده‌ستانه‌ی بکه‌ن که چۆن به‌ئه‌نگوستیله‌ی کاره‌با زینه‌ت دراوون! منتان کفن کردبێ که ده‌سته‌نده‌کانی له‌ زێری خالیسه و له‌سه‌ر ئەو ده‌سته‌نده‌نه‌ ده‌نکه مرواریی وایان داناوه که وهک شیر سپین و هه‌ر یه‌که‌ی له‌ چاوی بنیاده‌م به‌قیمه‌تت‌ره. یا هه‌زه‌تی مریه‌م؟ پرچی بووک چه‌نده‌ جوانه! به‌راستی ئەگه‌ر ئەم پرچانه کلاوکیس(*) نه‌بن، من تا ئیستا مووی ئاوا که‌ژال و زێرینم نه‌دیتوو. باسی به‌ژن و بالا و له‌خت و لاری ئەو چ بکه‌م، باوه‌ر ناکه‌م که‌س بتوانی عه‌یب و ئیرادانی لی بگرێ. [هه‌ر چه‌ند ده‌ بالات ده‌فکر، هیچ عه‌یبانت لی ناگرم! وه‌رگه‌ری بالات

٣٧٧- تۆقی کانزایی ئالقه‌یه‌ک بوو که وینه‌ی پیاوه پیرۆزه ئاینیه‌کانی له‌سه‌ر بوو که ده‌ملی بووکیان ده‌کرد و له‌ زه‌مانی سیروان‌تیسدا زۆتر له‌ نیو دیهاتییه‌کاندا باو بوو. (مۆرس باردۆن)

ببینم، با دهرچی گیانی شیرینم!] راستی به‌ه‌موو زپِر و جه‌واهیراته‌وه که به‌که‌زیه و نه‌گریجه و گهردن و گوپی بووکه‌وه ده‌ببینم، نه‌خلی پر به‌ری خورمام دپته‌وه به‌رچاو که هیشووهرکانی با ده‌یانجولوئینتته‌وه، قه‌سه‌م به‌خودا نه‌و بووکه شاکچه و پروو ده کاخی هر پادشایه‌ک بکا له‌سه‌ر سه‌ر و چاوان جپی بو دابین ده‌کن.»

دۆن کیشۆت له‌و مه‌دح و پیداهه‌لگوتنه‌ی سانکۆ که له‌ دلّی ساف و ساده‌ی وه‌رزیرانه‌ی مه‌پته‌ره‌که‌ی هه‌لده‌قولی ده‌ستی به‌پیکه‌نین کرد. به‌لام له‌به‌ر چاوی خویشی وابوو که بیجگه له‌ خاتوون دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆ تا ئیستا هیچ ژنیک‌ی به‌و جوانیه‌ نه‌دیتوو. کیتیرییای نازدار هیندیک ره‌نگ په‌ریو ده‌هاته به‌ر چاو، نه‌وه‌ش بیگومان هویه‌که‌ی نیگه‌رانی و دلهوره‌ی شه‌ویکی سه‌خت و پر له‌ دلّه‌راوکی بوو که بو هه‌لبژاردنی جلوه‌رگ و ته‌داره‌ک و خو ئاماده‌ کردن به‌سه‌ر هه‌موو تازهبووکیکدا تپه‌په‌ده‌بی. بووک و زاوا یه‌ک راست به‌ره‌و مه‌یدانی شانۆ مانه‌ندیک هاتنه به‌روه‌وه که پروو به‌ره‌که‌ی به‌فه‌رشی گرانبایی رایه‌خرابوو، ده‌وربه‌ریشی به‌لقوپۆپی داران سایه‌بانی له‌سه‌ر کرابوو. قه‌رار وا داندراوو که لیره‌ی رپوره‌سمی ماره‌کردن به‌رپوه‌ بچی و هه‌روه‌ها لیره‌دا بووک و زاوا ده‌بووایه سه‌ما و هه‌له‌په‌رکی جیژنی زه‌ماوه‌ندی خوین ته‌ماشایه‌که‌ن، له‌و کاته‌دا که بووک و زاوا نزیک بوو بگه‌نه سه‌ر جیگه‌ی دیاری کراو، له‌ نه‌کاو هاواریکی گه‌وره‌یان له‌ پشت سه‌ری خوینانه‌وه به‌گوئی گه‌یشته و ئاویان بو چۆوه سه‌ر یه‌ک که که‌سیک به‌ده‌نگیکی بلند هاوار ده‌کا: «ئه‌ی جه‌ماعه‌تی بی فکر و عه‌جول، ناخر هیندیک له‌سه‌ره‌خۆ بن و ده‌ست رابگرن!» به‌بیستنی ئه‌م هاوار و داده، خه‌لکه‌که سه‌ریان وه‌رسووړاند و ئاوریان داوه و پیاویکیان چاو پی که‌وت که به‌رگیکی ره‌ش و درپژدی ده به‌ردابوو و له‌سه‌ر نه‌و به‌رگه‌وه نه‌واری په‌شمینی ناگرین ره‌نگی لی دروابوو. نه‌و (وه‌ک زوو ده‌ببینن) تاجیکی له‌ لقوپۆپی داری سه‌رو که شووم و به‌دوومه (*) له‌سه‌ر نابوو، له‌ ده‌ستیشیدا داریکی درپژ ده‌بیندرا. هر که نه‌و غه‌ریبه‌یه نزیک بووه‌وه عالمه‌که ناسییانه‌وه و زانیان نه‌وه بازله‌ پرووته، شوانه می‌شک سووکه‌که‌یه. وه چون هه‌موویان له‌ هاتنی نه‌و هه‌ستی رووداویکی ناخۆشیان ده‌کرد به‌بیده‌نگی و سه‌رنجیکی زۆره‌وه چاوه‌روان مانه‌وه بزانه‌ن هاوار و داد و قسه‌نامه‌لووم و بۆلژنه‌کانی چییان لی ده‌که‌ویته‌وه. سه‌ره‌نجام بازیل به‌هه‌ناسه برکی و ماندوو و مردوو گه‌یشته به‌روه‌وه. بۆ لای دوو نامزه‌ده‌که رۆیشته به‌ر و داره‌که‌ی که نووکی تیژی پۆلای پیوه بوو ده‌عه‌رزی کوتا، له‌ حالیکدا ره‌نگی به‌روویه‌وه نه‌مابوو، خیره خیره ده‌کیتیرییای جوانی هه‌لده‌روانی، به‌ناهه‌نگیکی خه‌فه و له‌رزۆک گوئی: «ئه‌ی کیتیرییای بی وه‌فا، تۆ باش ده‌زانی که به‌پپی

یاساکانی شه‌رعی پیرۆزی ئیمه تا کاتیک من زیندووم تۆ ناتوانی شوو بکه‌ی. هه‌روه‌ها باش ده‌زانی که من بۆ زۆر کردنی سامان و مال به‌و بارستایه‌ی که مونسایی حال و به‌خته‌وه‌ریی تۆ بی، زۆرم زه‌حمه‌ت کیشاوه. به‌لام تۆ ته‌واوی عه‌د و په‌یمانی خۆت به‌رامبه‌ر به‌ویستی شه‌رافه‌تمه‌ندانه‌ی من ده ژپِر پی ناوه و ئیستا ده‌توئی نه‌و خه‌زینه‌یه‌ی که ملکی منه بیده‌ی به‌یه‌کی تر و ببی به‌ژنی که‌سیکی که به‌پالپشتی مال و سامانی خۆی نه‌ته‌نیا گه‌نجیکی گه‌وره وه‌ده‌ست دینی، به‌لکو به‌سه‌عه‌ده‌ت و به‌خته‌وه‌رییه‌کی گه‌وره‌تر ده‌گا. زۆر باشه، ئیستا بۆ نه‌وه به‌خته‌وه‌ریی نه‌و پیاوه که‌م و که‌سری تیدا نه‌مینی (نه‌له‌به‌ته نه‌له‌و روانگه‌وه که من نه‌و به‌لایقی نه‌و به‌خته‌وه‌رییه بزانه‌م، به‌لکو له‌م روانگه‌وه که خودایان ئاویان ویستوو) من ده‌مه‌وی نه‌و که‌ندوکۆسه‌په‌ی له‌سه‌ر رپگه‌ی گه‌یشته‌ی نه‌و به‌م به‌خته‌وه‌رییه هه‌یه، وه‌لابه‌رم، یانی وجوودیکی که بووه‌ته چقلی نیوانتان له‌ ناو به‌رم. هر بژی و به‌رقه‌رار بی کاماشی ده‌وله‌مه‌ند له‌ ته‌نیشته کیتیرییای بی وه‌فا و سالانیکی دووردرپژ به‌خۆشی پیکه‌وه بژین! بمری بازیلی بی نه‌نا که فه‌قیری و ده‌س ته‌نگی بالی سه‌عه‌ده‌تی شکاندوو و نه‌وی ده‌ چالی تاریک و ره‌شی گوپ هاویشتوو!» بازیل نه‌و قسانه‌ی کرد و نه‌و داره‌ی که به‌ده‌سته‌وه بوو له‌ نیۆه‌راستدا شکاند، نیوه‌ی ده‌عه‌رزیدا ماوه‌وه و له‌ نیوه‌که‌ی تر شمشیریکی قولی ده‌رکیشا که داره‌که له‌ جپی کالانی ده‌کار هینرابوو. پاشان مشتووی شمشیره‌که‌ی له‌سه‌ر عه‌رزی دانا و بی راوه‌ستا سینگی خۆی به‌سه‌ر شمشیره‌که دادا. نیویک له‌ شمشیره‌که له‌ نیو هه‌ردوک شانی له‌ پشتی هاته‌ دهر و نه‌و بی نه‌نا رۆژه‌ره‌شه له‌ حالیکدا ده‌ خوینی خۆیدا شه‌لال بووبوو، به‌عه‌رزیدا که‌وت.

ده‌سه‌به‌جی دۆسته‌کانی که له‌ داستانی جه‌رگبری به‌ده‌ختی و بیده‌ره‌تانی نه‌و کولی گریانان هه‌ستابوو، هاتنه یارمه‌تی نه‌و. دۆن کیشۆت رۆسینانته به‌ره‌له‌دا کرد و یه‌که‌م که‌س بوو که رۆیشته به‌روه‌وه و له‌ حالیکدا که بازیلی ده‌باوه‌ش گرتبوو، تی گه‌یشته که هیشته نه‌مردوو. ئاماده بووان ویستیان شمشیره‌که‌ی له‌ سینگی ده‌رکیشن، به‌لام که‌شیش له‌ ترسی نه‌وه‌ی که نه‌کا نه‌و کاره ببیته هوی گیاندانی به‌بیانوی نه‌وه‌ی ده‌بی نیقراوی لی وه‌برگی، نه‌یه‌یشته نه‌و کاره بکه‌ن. بازیل هیندیک هیزی هینابوووه به‌ر خۆی و به‌ناهه‌نگیکی کز که هیور هیور به‌ره‌و خامۆشی ده‌چوو، هاته قسه‌و گوئی: «ئه‌ی کیتیرییای دلره‌قی غه‌دار، نه‌گه‌ر تۆ له‌م ناخرین ساته‌ی ژانمدا حازر بی، ده‌ستی ژن و می‌ردایه‌تی به‌من بده‌ی، یه‌قینم ده‌بی که ئه‌م جه‌سه‌ره‌ت و بی باکییه‌ی من له‌ لای خوداوه‌نده‌وه ده‌به‌خشری، چون نه‌و سه‌عه‌ده‌ته گه‌وره‌م به‌نسب ده‌بی که هی تۆ بم.»

که شیش که ئەم قسانەیی بیست پتی گوت: «باشتر ئەو هیه لهو کاته دواییانەیی ژیاندا ده فکری رزگار کردنی رۆحی خۆندا بی و له حەز و خۆشیی ئەم جیهانە چاو پۆشی بکەیی و له قوولایی دلەوه له خودا داوا بکەیی له گوناھانت ببووێ.» بازیل گوتی، ئەگەر کیتیریا لەم ساتەیی کۆتایی ژیاندا دەستی ژن و میردایەتیی نەداتی، ئیقرار بە گوناھان ناکا و پتی چەقاند ئەگەر داخواییە کەیی لێ قبوول بکەن، زۆرتر تاقەت و هیزی دیتەوه بەر و باشتر دەتوانی ئیقرار بە گوناھان بکا. کاتیک دۆن کیشۆت قەسەکانی بازیلی گوتی لێ بوو، هاواری کرد: «ئەوهی بازیل دەیهوێ، داخواییە کەیی زۆر بەجییه و بیجگە لهو هوش ئەنجامدانی زۆر ئاسانە و بۆ جەنابی کاماش زەماوەند کردن دەگەڵ کیتیریا بیوێژن، بەهەمان ئەندازە شانازی هەلگرە کە دەگەڵ کیتیریا کچ.» پالەوان دیسان درێژەیی بە قەسەکانی دا: «ئەو جار ئەم ژن هینانەیی بیجگە له «بەلێ» گوتنیک زۆرتر چی تر نییە، چون پەردووی زاوا بەندی بازیل له نیو گۆردا دەپازیتەوه.»

کاماش تەواوی ئەو قسانەیی گوتی لێ دەبوو، مات و سەرگەردان و گیژ و وێ نەیدەزانی چ بلی و چ بکا. بەلام دۆستانی بازیل یە کجی تکیان لێ کرد کە کیتیریا دەستی پیک بران (*). بداتە دەست بازیل تا رۆحی ئەو لاوه بەناھومیدی و کفر و بی دینی لەم دنیا نەچیتە دەر، دەنا لهو دنیا دەبی جواب دەرەوهی گوناھانی ئەو بی، وە بیجگە لهو هوش له جیگە یە کە کیتیریا خۆی بیوێ دەستی پیک گەیشتن بدا بە بازیل، باشترە ئەویش بەو کارە رازی بی، چون گەیشتن بەویست و ئارەزوو بۆ ئەو، زۆرتر له ساتیک وەدەرنگی ناکەوێ. پاش ئەوه، هەموو حازران دەستەوداوتنی کیتیریا بوون، جەماعەتیک بەتکا و رەجا و تاقمیک بەگریان و فیغان و هەموویان بە دەلیلی مەحکەم ئەویان رازی دەکرد کە باشترە دەستی پیک بران بە بازیلی بی ئەنوا بدا. بەلام کیتیریا کە دلکی لە بەردی خازای هەبوو و له پەیکەری بی گیان سارد و سرتەر بوو، نەیدەزانی چ بکا و نەیدەویست ئەو کارە بکا و ورتە یە کە لەبەر بیتە دەر، وە ئەگەر کە شیش پتی نەگوتبایە هەرچی زووترە بریاری خۆی بدا و گیانی بازیل گەبووتە سەر لێوی و جیگەیی دوو دلێ و تێوه پامان نەماوتەوه، بیگومان جوابی نەدەداوه. بەلێ جا کیتیریا بە حالەتیک پەریشان و غەمناک، بی ئەوهی قەسە یە کە بەزایدا بی، بۆ شوینیک کە بازیل بە چاوی خامۆش و هەناسەیی پساو، ناوی ئەوی له ژیر لیودا زەمزە دەکرد و حالێ بە جۆریک بوو کە هەموو دەیانگوت بی ئیمان له دنیا دەروا، نەک وەک مەسیحییە کە مؤمن، رۆیشتە بەرەوه. کیتیریا له بەرامبەر بازیلدا چۆکی دادا و بەئیشارە گوتی دەستی خۆی بییتە پش. بازیل بە زەحمەت چاوی کردەوه و دە کیتیریا پاما و

گوتی: «ناخ، ئەیی کیتیریا، ئەیی ئەو کەسەیی کە کاتیک رەحم و بەزەیی بەمندا هات کە وا خەریک لەبەر پیت گیانم دەر دەچی. چون دە جەستەمدا ئەو تاب و توانایە نەماوه کە حەز و خۆشیی هاوسەری تۆم پتی بیی و هەرەوه ناوانم پش بەدەردی گرانی هەر وۆمی هەراسینەری مەرگ بگرم، دەمەوێ لهو ساتەدا تکیە کە له تۆ بکەم، ناخ ئەیی ئەستیرەیی بەختی ناسازگاری من، تکت لێ دەکەم ئەگەر دەستی پیک گەیشتن دەدی بەمن لەبەر ئەوه نەبی کە بەزەیی پیمدا دێ و دلت بۆم دەسووتی، یا پیت و ابی بەو کارە خۆشحال م دەکەیی، نامەوێ فریوم بەدی، من له تۆ دەپاریمەوه، کە بەدەنگی بلند، بەبی مەجبوور بوون، له پووی ویست و ئیرادەیی خۆتەوه، من وەک میردی خۆت هەلێژێرە. ئیستا ئیتر زۆر ناخەزە کە له ساتی ئاوادا فریوم بەدی و فیل له کەسیک بکەیی کە له هەموو چرکە و ساتەکانی ژیاندا بەسەداقەت و راستی دەگەڵ تۆ هەلسوکەوتی کردووه.»

بازیل دەگەڵ ئەو قسانەدا و رده و رده بی حال دەبوو، تا ئەو جیگەیی کە حازران لایان و ابوو زۆر زوو تەواو دەبی و قەسەیی لێ دەبی، کیتیریا شەرمەندە و خەجالەت بار له حالیکدا سەری بەردابوووه، دەستی بازیلی دە ناو دەستی خۆی نابوو له جوابدا گوتی: «هیچ زۆری و جەبریک ناتوانی بەسەر مەیل و ئارەزووی مندا زال بی. کە وابوو من بەمەیل و تاسەوه دەستی پیک برانی دە دەستی تۆ دەنیم و تۆ وەک هاوسەری خۆم هەلدەبژێرم و هەرەوه دەستی تۆ کە بەمەیل و ویستی خۆت بۆ لای من درێژ کردووه دەگرم و بەیەقین دەزانم کە ئەم رووداوه شووم و پەژارە هینەرە کە ناھومیدی و توورپیی کوێر و بی ئاوەزی تۆ بۆ تۆی هیناوتە ئاراو، ناتوانی ئازادی و ئیختیاری تۆ سست و لەرزۆک بکا.» بازیل گوتی: «بەلێ، منیش بەویست و ئیرادەیی خۆم له پووی عەقل و فامەوه دەستی پیک بران دەدم بە دەستی تۆ؛ کە وابوو من وەک میردی شەری و قانونی، خۆم بەتۆ پیشکەش دەکەم. چ سالانیک زۆر بژی و چ هەر ئیستا دە ئامیزی خۆم بگرم و بەخاکی قەبرت بسپێرم.» لهو ساتەدا سانکۆپانزا هەلی دایە و گوتی: «ئەو کورە کە بریندارە و برینی زۆر ئەستەمە زۆری لەسەر دەروا؛ وا باشترە بی دەنگی کەن کە دەست لهو قەسە دلدارییانە هەلبگرێ و دەفکری نەجاتی رۆحی خۆیدا بی، چون پیم وایە کە رۆحی له گەرۆی دەرچوو و گەبووتە سەر لێوی.»

بەلێ لهو کاتەدا کە بازیل و کیتیریا دەستیان له دەستی یە کدا بوو کە شیش کە لهو دیمەنە دلپوشینە (*) زۆر هەستی بەزەیی و دل پیسووتانی وە خرۆش هاتبوو، پیک برانی رۆحانی ئەوانی پیروژ کرد و له خودای گەرە پاراوه کە رۆحی ئەو تازە زاوایە غەرقی رەحمەت بکا.

به‌لام بازیل هر که گوپی له قسه‌کانی که‌شیش بوو، نارام و بیده‌نگ له جیی خۆی هه‌ستا و به‌توندی و چالاکیه‌کی بی وینه که هیچ که‌س فکری لی نه‌ده‌کرده‌وه، تیغه‌ی شمشیره‌که‌ی له به‌ده‌نی خۆی ده‌رکیشا. حازران که له‌به‌ر سه‌رسورماوی له‌سه‌ر جیی خۆیان ره‌ق هه‌لاتبوون و هیندیک که ساویلکه‌یی و ساده‌دلییه‌که‌یان زۆتر له هه‌ستی کون پشکنیان بوو، ده‌ستیان به‌هاوار هاوار کرد و گوتیان: «موعجیزه!... موعجیزه!» بازیل له جواباندا گوتی: «نه‌خیر، نه‌خیر، موعجیزه نییه، بلین ته‌رده‌ستی! ته‌رده‌ستی!» که‌شیش که سه‌ری سوورمابوو و ناگای له خۆ برابوو، هه‌لاته‌ پش تا برینی بازیل به‌ده‌ستی خۆی هه‌ست پی بکا. ئەو تئ‌ گه‌یشت که شمشیر به‌به‌ده‌نی بازیلا تپه‌پ نه‌بووه، به‌لکو به‌نیو لوله‌یه‌کی ئاسندا رویشتوووه که ئەو لاره له بن هه‌نگلی خۆیدا جیی کردبووه و نیو لوله‌که‌شی وه‌ک دوايه‌ بو‌یان روون بووه‌وه له خۆنیکێ تازە پر کردبوو بۆ ئەوه‌ی زوو نه‌یه‌ه‌ستی. سه‌ره‌نجام که‌شیش و کاماش و زۆریک له ته‌ماش‌اگه‌ران ده‌ریان بری که له‌م کاردا فی‌ل و که‌له‌ک ده کار کراوه و ئەوان فریو دراون. به‌لام بووک له‌م شو‌خیه‌ ته‌رده‌ستانه‌یه هیچ تیک نه‌چوو، به‌پچه‌وانه‌وه، کاتیک بیستی که یه‌کێک له نیو ئەو جه‌ماوه‌ردا ده‌لئ ئەم پیک پرانه له‌سه‌ر مه‌کر و ده‌له‌سه و فی‌له و به‌شه‌رع دروست نییه، هاواری کرد که به‌ته‌واوی دروسته و دووباره ئاماده‌یه ره‌زامه‌ندی و ئیراده‌ی خۆی دوویات کاته‌وه. له‌وی‌وه هه‌موو تئ‌ گه‌یشتن که ئەم کاره به‌ویستی هه‌ر دووک لا و که‌ینوبه‌ینی بازیل و کیتیریا بووه. کاماش و لایه‌نگرانی و هه‌ها به‌توره‌یی و هه‌یه‌جان وه خرو‌ش هاتبوون که پراریان دا تۆله‌ی ئەم ته‌وه‌ین و سووکایه‌تییه بکه‌نه‌وه و هه‌لیان کیشا شمشیر و خه‌نجه‌ران و په‌لاماری بازیلیان دا و جه‌ماعه‌تیکیش به‌لایه‌نگری له بازیل ده‌ستیان دا شمشیر و هاتنه‌ مه‌یدان. خه‌لک بۆ دۆن کیشۆت که به‌سواری بووبوو په‌یشه‌نگی به‌ره‌له‌ستکاران و ره‌که‌ی به‌حاله‌تی هیرش بردن گرتبوو، ریگه‌یان ده‌کرده‌وه. سانکۆ که له ته‌مه‌نی خۆیدا جیژنی ئاوا به‌شکۆ و خۆشی نه‌دی‌توو، په‌نای برده‌ بن کوپه‌ و مه‌نجه‌له‌ پر له خۆراکه‌کان که ده‌پیشدا به‌شیکێ خۆش و به‌تام و بۆنی لی هه‌لینجا‌بوون و پیی وابوو که ئەوئ حه‌شارگه‌یه‌کی ئەمینه و هه‌ر دووک لا حورمه‌تی بۆ راده‌گرن و خۆی تیی ناگه‌یه‌نن.

دۆن کیشۆت هاواری ده‌کرد که: «سه‌بر که‌ن، براده‌ران، به‌پیزان، ده‌ست رابگرن! هیچ ده‌لیلیک نییه که له ته‌وه‌ینیک که به‌خاتری ئەوین کراوه، تۆله‌ بستینه‌وه. بزانه و ناگا بن که ئەوین و شه‌ر هه‌ر دووک وه‌ک یه‌ک وان و چۆن ده‌ شه‌ردا فی‌ل کردن له دۆژمن کاریکی دروسته، به‌و مه‌رجه‌ی که ئەو کاره نه‌بیته‌ هۆی بی ئابرووی و ئەتک کردنی یاری

خۆشه‌ویست. ته‌قدیر و ئیراده‌ی خوداوه‌ندی که هه‌میشه دروست و به‌رحه‌قه، وای ویستبوو که کیتیریا بپیته‌ مالی بازیل و بازیل بپیته‌ مالی کیتیریا. کاماش پیاویکی ده‌وله‌مه‌نده و ده‌توانی به‌زه‌بری مالی دنیا هه‌ر کات بیه‌وئ به‌زمی عه‌یش و نۆشی هه‌ر چۆنیکێ خۆی بیه‌وئ، دابین بکا. بازیل بپجگه‌ له‌ «مه‌ر» هه‌هیچی تر شک نابا و هیچ که‌س، هه‌ر چه‌ند توانترین پی‌اوی دنیا‌ش بی، ناتوانی ئەو «مه‌ر» هه‌ له ده‌ست ئەو ده‌ربینئ، چون کاتیک خودای عاله‌میان دوو که‌سی له یه‌کتر متوربه‌ کرد، که‌س ناتوانی ئەو دووانه‌ لیک هه‌لچرئ و هه‌ر که‌س له‌م وته‌یدا شک بکا و بیه‌وئ سه‌ر بزئوی بکا، سه‌روکاری ده‌گه‌ل ئەو نپزه‌یه ده‌بی.» دۆن کیشۆت ئەوه‌ی گوت و وه‌ها به‌لێزانی و هپزه‌وه نپزه‌که‌ی راست کرده‌وه و به‌حالی ئاماده‌بووانه‌وه رای گرت که ته‌واوی ئەو که‌سانه‌ی که نه‌یان‌ده‌ناسی له ترسانی له‌سه‌ر جیگه‌ی خۆیان وشک هه‌لاتن. له لایه‌کی تره‌وه له‌سه‌رخۆیی و ئارامیی کیتیریا وه‌ها له‌سه‌ر مپشک و فکری کاماش کاری کردبوو که له یه‌ک چاوترووکاندا عه‌شق و خۆشه‌ویستی ئەوی له دل ده‌رهاویشت. ئەوه بوو که له دل‌دانه‌وه و نسحه‌ت و رینۆینیی که‌شیش که پیاویکی به‌ته‌دبیر و دل پاک بوو، هپور بووه‌وه و ئەو پیاوه رو‌حانییه‌ توانی ئاگری تووره‌یی و رق و عه‌زه‌بی کاماش و هاو‌رپیه‌کانی دامرکینئ. لایه‌نگرانی کاماش به‌نیشانه‌ی سو‌لج و ناشتی شمشیره‌کانیان ده‌ کالان راکرده‌وه و گونا‌هی ئەو رووداوه‌یان زۆتر خسته‌ سه‌ر ئەستۆی کیتیریا، نه‌وه‌ک مه‌کر و فی‌لبازیه‌کانی بازیل. کاماش ته‌نانه‌ت بی‌ری له‌وه‌ش کرده‌وه که ئەگه‌ر به‌راستی کیتیریا پش ئیستا بازیلی خۆش ویستوووه، بیگومان پاش زه‌ماوه‌ندیش هه‌ر خۆشی ده‌وئ که‌وابوو ئیستا پیوسته شوکری خودا به‌جی بینئ که کیتیریای داوه‌ته ده‌ست بازیل.

کاتیک کاماش نارام بووه‌وه و هاته‌وه سه‌رخۆ و ناشتی و ئارامی له نیو لایه‌نگره‌کانیدا به‌رقه‌رار بووه‌وه و دۆستانی بازیلیش زه‌وت(*) بوون، کاماشی ده‌وله‌مه‌ند بۆ ئەوه‌ی نیشان بدا که قین و رقی ده‌ دلدا نه‌ماوه و له‌م رووداوه نارحه‌ت و غه‌مبار نییه، ویستی که جیژنه‌که وه‌ک بۆ خۆی بی، درپژه‌ په‌یدا بکا. به‌لام بازیل و هاوسه‌ره‌که‌ی و دۆسته‌کانی نه‌یانویست به‌شداری بکه‌ن، له‌به‌رئ‌وه به‌ره‌و گوندی بازیل سه‌ری ئەسپانیان وه‌رگپرا و که‌سانیکیش به‌دوایاندا که‌وتنه‌ ری، چون فه‌قیره‌کانیش کاتیک لته‌اتوویی و جه‌وه‌هر و فه‌زیله‌ت و ته‌قوایان هه‌بی هه‌ر وه‌ک ده‌وله‌مه‌ندان که جه‌ماعه‌تیکیان بۆ کلکه‌سووته و چاپلووسی به‌ده‌وره‌وه‌یه، که‌سانیکیان هه‌یه که به‌دوایان بکه‌ون و پشتیوانی و لایه‌نگریان لی بکه‌ن و ریزیان بۆ دابنن. ئەوان چون دۆن کیشۆتیان به‌پیاویکی خاوه‌ن دل و خاوین دل

و سىروشت پاك هاته بەر چاوان، دەگەل خۆيان برديان. تەنيا سانكۆ بوو كه غەم و
 ھەسرەتتىكى قورسى كەوتە سەر دل و دەروون، چون نەيدەتوانى لەو زۆرتەر لەوئى بمىنئەتەو
 و لە جىژن و بەزمى رەنگىن و پىر لە شادىي كاماشى دەولەمەنددا بەشدارى بكا. لەبەرئەو
 بەلووتى داژەنيو(*) و غەمناك بەدواى ئەربابەكەيدا وەرئى كەوت و ھەر چەند شكۆ و وینەى
 مەنجەلە مىسرىيەكانى(۳۷۸) كەوتبوو سەر دل، ھەمووى لە پشت سەرى خۆى بەجى
 ھىشت و تەنيا ئەو پرووكە خۆراكەى دە تاوھەكەدا بەدەستىو ھەبوو، نىشانى دەدا كە ناز و
 نىعمەتى لە دەست چوو، چ جەلال و شكۆيەكى ھەبوو. بەھەرھال سانكۆ، پەرىشان و
 شىپرزە، بەدواى رۆسى نانتدا دە كەرە بۆزى وەژاند.

گىرانەوھى رووداوى گەورەى ئەشكەوتى

مۆنتەزىنوو س ھەلكەوتوو لە دلئى ولاتى مانشدا كە

دۆن كىشۆت، پالەوانى دلاوھرى مانش، بەشىوھىيەكى باش كۆتايى پى ھىنا

بووك و زاوا بەرپىز و حورمەتتىكى زۆرە دۆن كىشۆتيان بەخىرھاتن كرد و زۆر بەگەرمى لەو
 ھەموو ئازايەتى و پياوھتییەى دە لایەنگرى لەواندا نىشانى دابوو، سپاسيان كرد. ئەو دوو
 نەونەمامە، ھۆش و تىگەيشتنى دۆن كىشۆتيان بەھاوسەنگ و قورسايىيى ئازايەتى و
 بوئىيەكە قەبلاند، تا ئەو جىگەى ئويان دە شەر و مەعزەكەدا پاش «سید» بەكەسى دووم
 و دە قسەكردن و وئزەواریدا وەك «سىسرۆن» لە قەلەم دا. سانكۆى مېھرەبان سى پۆزى
 تەواو لەسەر سفرەى بووك و زاوا پەزىرايىيى شاھانەى لە خۆى كرد و لەوئى ھەموو تى
 گەيشتن كە برىنى ساختەيى بازيل بەپىي پلانتيك نەبوو كە لە نيوان بازيل و كىتپىريادا
 دارپۆزرايى، بەلكو بەرھەمى فكر و تازەھزرى(*) خۆى بوو و ئەو ھىوادار بوو كە بەرھەمى
 باشى لى بکەوئتەو و ئەزقەزا ئاكامەكەى ئەو بوو كە دىتمان، بازيل ئاشكرای كرد كە ئەم
 نەخشەيەى خۆى دەگەل چەند كەسكە لە دۆستانى گيانىيى خۆى باس كەردبوو تا لە كاتى
 پىويستدا بەدادى بگەن و لە پلانەكەى لایەنگرى بگەن. دۆن كىشۆت پىي گوتن: «ھەرگىز
 نابى و ناتوانىن ئامراز و پلان و فكرىك كە بۆ گەيشتن بەئامانجىكى پىرۆز دەكار دەكرين،
 بەفيل و فرىو و مەكرى بزانىن و ئىمە دەزانين كە بۆ ئەوئىنداران پىك بران ئامانجىكى
 شەرى و بەرزە. بەلام بزنان و ئاگەدار بن كە گەورەترىن دۆزمنى ئەوين نياز و نەدارىي
 دريژخايەنە. لە ئەوئىندا ھەموو شت شادى و كەيفخۆشى و ھەز و چيژ و پەزنامەنديە،
 بەتاييەتى ئەگەر دلەبەر لە تەنىشت بى، وە پىر مەترسىترىن دۆزمنى ئەوين فەقىرى و دەست
 تەنلگىيە. من ئەوھى دەيلىم بەخاترى ئەوھى كە جەنابى ئاغاي بازيل وادار بگەم لەو ھونەر
 و فەزىلەتانەى كە ھەيەتى چاوپۆشى بكا، چون ئەم ھونەرە مومكىنە شانازى و ناوبانگى
 بەدواو بى، بەلام پوولئىكى لى ھەلناوھرى، ھەرھەمەوئى وادارى بگەم كە لە رىگەى كار
 و سنعات و پيشەى ئابروومەندانەو، كە بۆ پياوى عاقل و تىبين قاتى نيە، مالى دنيا
 وەدەست بىنى. بۆ پياوى فەقىر و پىزدار (ئەگەر بتوانين پياوى فەقىر بەرپىزدار بزانىن) ژنى
 جوان و جھيل وەك گەوھەرىكى گرانبايى وايە كە ئەگەر لە دەستى برپىتن شەرافەت و

۳۷۸- مەنجەلى مىسرى ئامازەيە بە زۆر و زەوھندىي رسق و رۆزى لە ولاتى مىسردا و قەومى بەنى
 ئىسرائىل پاش بە جى ھىشتنى مىسر لە بىبابانەكانى سىنادا بە ئاخ و ئەفسوسوھە يادىان
 لى دەكردەو. (لووىي وياردۆ)

ئابرووی دهگه‌ل دهر فینن. ژنی جوان و شه‌رافه‌تمه‌ند که می‌ردی فه‌قیری هه‌یه، شایانی نه‌وه‌یه که تاجی شانازی له لقو پو پوی داری «غار» و نه‌خلی سه‌رکه‌وتن له سه‌رسه‌ری دابنن. جوانی به‌ته‌نیایی ده‌توانی ته‌واوی نه‌و که‌سانه‌ی که چاویان پیی ده‌که‌وئ بۆ لای خۆی رابکیشی و به‌سیحر و نه‌فسوونی خۆی سه‌ریان لی بشیوینی و هه‌مووشمان ده‌زانن که له هه‌لۆی سو‌لتانی بگره تا ده‌گاته باز و شه‌هین و بالنده به‌رزه‌فره‌کان هه‌ر وه‌ک به‌هه‌واوی نیچیریکی قه‌له‌و ده‌داو ده‌که‌ون، بۆ جوانیش گرفتاری به‌ند و داوان ده‌بن. به‌لام هه‌ر کات جوانی ده‌گه‌ل فه‌قیری و چاو له ده‌ستی تیکه‌لاو ببی، ده‌که‌وئته به‌ر په‌لاماری قه‌ل و دال و که‌لاک خۆری نگریس و ناحه‌ز و ژنیک که بتوانی له به‌رامبه‌ر نه‌و هه‌موو په‌لاماره‌دا خۆراگر بی، ده‌بیته تاجی سه‌ری می‌ردی خۆی. ئیستا نه‌ی بازیل، نه‌ی پی‌اوی چاکی خۆراگر، گوئی بده به‌قسه‌کانم، یه‌کیک له هه‌کیمانی که‌ونارا له‌سه‌ر نه‌م بره‌وايه بوو که له‌سه‌رانسه‌ری دنیا‌دا ته‌نیا ژنیکی جوان هه‌یه و نه‌و هه‌کیمه به‌هه‌موو می‌رده‌کانی ده‌گوت که هه‌رکام پیی وایی نه‌و ژنه جوانه ژنه‌که‌ی خۆیه‌تی تا هه‌موو بتوانن به‌شادی و ره‌زانه‌ندی ژیان ده‌سه‌ر که‌ن (*). من خۆم ژنه نه‌هیناوه و تا نه‌م سه‌عاته‌ش به‌فکرما نه‌هاتوه نه‌م کاره بکه‌م، له‌سه‌ر نه‌وه‌شرا هه‌ر که‌س له هه‌لبژاردنی هاوسه‌ریکدا بۆ خۆی راویژکاریم ده‌گه‌ل بکا، ده‌توانم باشترین ریگه‌ی له پیش دابننم. یه‌که‌م نسحه‌تی من بۆ پی‌اویکی له‌م چه‌شنه نه‌وه‌یه که به‌خۆشناوی و ریز و حورمه‌تی ژن له لای خه‌لک زۆرتر گرینگی بدا تا مال و سامانی نه‌و، ژنه‌ی که ده‌یه‌وئ بی‌یته هاوسه‌ری. ده‌بی له‌سه‌ر نه‌وه‌ش ورد بی‌ته‌وه که نه‌م ناو و ناویانگه چۆنه و له کوپوه سه‌ری هه‌لداوه، چون ناویانگی ژنی به‌پاریژ ته‌نیا له‌به‌ره‌وه نییه که به‌راستی پاک و به‌پاریژه، به‌لکو له‌به‌ره‌وه‌یه که به‌پاریژ دیته به‌رچاو. له راستیدا سووکه‌سه‌ری و خه‌تاو هه‌له‌ی ئاشکرا، زۆرتر له عه‌یب و ئیراده و نه‌کان شه‌رافه‌ت و ئابرووی ژنان ده‌خاته مه‌ترسییه‌وه. تو نه‌گه‌ر ژنیکی نه‌جیب و به‌پاریژ بینیته مال، راگرنتی نه‌و و گه‌شه پیدانی نه‌و خۆپاریزی و عیقه‌ته کاریکی ئاسان ده‌بی، به‌لام نه‌گه‌ر ژنیک بینی که مه‌یلی لادان له ریگه‌ی راستی هه‌بی، چاک کردن و لابرندی عه‌یب و ئیراده‌کانی کاریکی زۆر دژوار ده‌بی، چون گه‌یشتن له دوایین به‌شی کوتایی هیلی خراپه‌وه به‌تروپکی به‌شی چاکه، کاریکی زۆر دژواره، دیاره نامه‌وئ بلیم، به‌هیچ کلۆجیک هه‌ر نابی، به‌لام ده‌لیم زۆر نه‌سته‌مه.»

سانکۆ که ته‌واوی نه‌و قسانه‌ی بیستبوو، سه‌بریکی به‌خۆی گوت: «هه‌رکات من له بابه‌تی گرینگ و بنه‌ره‌تی و به‌ناوه‌رۆک قسه‌ده‌که‌م نه‌م نه‌رابه‌ی من پیم ده‌لی تو ده‌توانی میمه‌ریک

به‌کۆلتدا بده‌ی و به‌هه‌موو سوچ و قوژبنی جیهاندا بگه‌رپی و مه‌وعیزه و قسه‌ی باش باش بۆ خه‌لک بکه‌ی، به‌لام من ده‌لیم که نه‌و هه‌رکات ده‌ست ده‌کا به‌قسه‌کردن نه‌ ته‌نیا ده‌توانی میمه‌ریک به‌ده‌سته‌وه بگرئ، به‌لکو ده‌توانی به‌هه‌ر نه‌نگه‌سته‌یه‌وه دوو میمه‌ر هه‌لبگرئ و شار به‌شار و گوند به‌گوندی دنیا بگه‌رئ و هه‌رچی دلێ ده‌یه‌وئ به‌مه‌وعیزه و نه‌سیحه‌ت به‌دنیا ی‌لی. له‌عنه‌تی شه‌یتان له‌و پاله‌وانه سه‌رگه‌ردانه‌ی که نه‌و هینده شته‌ی ده‌زانن. من له دلێ خۆمدا پیم وابوو نه‌م کابرایه گه‌له بیجگه له مه‌سه‌له پاله‌وانیه‌کان هیچی تر نازانی، به‌لام ئیستا ده‌بینم وه‌ک مه‌لای دوازه عیلم ده‌م ده‌هه‌موو شتیکی وهرده‌دا.»

سانکۆ به‌مجۆره ده‌گه‌ل خۆی ورته ورته هات و پاله‌وان که هیندیکی گوئی له قسه‌کانی بوویو گوئی: «ها، سانکۆ نه‌وه ده‌لیتی چی؟» سانکۆ گوئی: «هیچ نالیم ته‌نیا له‌و فکرده‌ا بووم که نه‌گه‌ر به‌ریژتان نه‌و قسانه‌تان پیش نه‌وه‌ی من ژن بینم فه‌رمایش کردبایه، به‌عومری خۆم غه‌له‌تی وام نه‌ده‌کرد و ژنه نه‌هینا و ئاسووده و ره‌حه‌ت رام ده‌بوارد.» دۆن کیشۆت گوئی: «چۆن سانکۆ، مه‌گه‌ر خیزانت «تریژ» ژنیکی ناجسنه؟» سانکۆ گوئی: «زۆر ناجسن نییه و زۆریش باش نییه و ره‌نگه نه‌و نه‌ندان‌ه‌ی من ده‌مه‌وئ باش نه‌بی.» دۆن کیشۆت گوئی: «سانکۆ کاریکی باش نییه و با خراپ باسی ژنه‌که‌ت ده‌که‌ی، چون هه‌رچی بی دایکی مندا له‌کانته.» سانکۆ گوئی: «نه‌ی نه‌ریاب له‌م وارده‌ا ئیمه هیچ فه‌رزاری یه‌کتر نین، چون نه‌ویش هه‌رکات بیه‌وئ به‌تایبه‌تی کاتیک دل پیسی و هه‌سوودی به‌من بکا، به‌که‌یفی خۆی پاش مله ده‌مکوئ و غه‌یبه‌تم ده‌کا و له‌و کاتانه‌دا شه‌یتانیش باشاری (*).

ناکا.»

به‌کورتی نه‌ریاب و مه‌یته‌ر سی رۆژی ته‌واو له مالی بووک و زاوادا خۆیان به‌عه‌رزیدا دا (*). له‌و ماوه‌دا وه‌ک پادشایان په‌زیراییان لی کرا. دۆن کیشۆت له خۆیندکاری شمشیرباز خواهیسی کرد، پی‌اویکی به‌له‌دی ره‌گه‌ل بخا تا نه‌و به‌ریته غاری مۆننه‌زینووس و گوئی چون ده‌یه‌وئ بزانی نایا عه‌جایب و غه‌رایبیک که له‌مه‌ر نه‌م غاره له‌ویدا له‌سه‌ر زبانا نه‌ راسته یا نه، ده‌یه‌وئ بۆ خۆی بره‌واته ناو نه‌م غاره و هه‌رچی هه‌یه به‌چاوی خۆی بیبینی. خۆیندکار مزگینیی پی دا که یه‌کیک له‌ ئامۆزاکانی خۆی وه‌ک به‌له‌ ره‌گه‌ل ده‌خا و نه‌و ئامۆزایه‌شی لاویکی لیه‌هاتوه و خۆیندکاریکی باشه و زۆر ئوگری کتیبه‌پاله‌وانیه‌کانه و گوئی که نه‌م کوره پاله‌وان تا ده‌گاته زارکی غاره‌که رینوینی ده‌کا و ده‌ریاچه و باتلاقه‌کانی «رویدرا» که له‌سه‌رانسه‌ری مانش و ته‌نانه‌ت ته‌واوی ئیسپانیا‌دا به‌ناویانگه به‌و نیشان ده‌دا و له‌م وارده‌ا قسه‌ی خۆی ئاوا درێژه پی دا: «ئپوه ده‌توانن ده‌گه‌ل نه‌و قسه‌ی

خۆش زۆر بگەن، چون ئەم لاوه نووسەریشە و کتیب دەنووسى و بەچاپیان دەگەيەنى و بۆ شازادەکانى دەنیرى.»

بەراستى لە ھەمان کاتدا ئامۆزای خۆیندکار کە سواری گویدرێژیکى بەکەیف و دەماغ بوویو، قالیچەيەکی رەنگاوەرەنگیشى بەسەر کۆپانەکەیدا دابوو گەيشتى. سانکۆ رۆسى نانتى زین کرد و کورتانى لەسەر پشتى کەرەبۆزى خۆى دانا و خورجینەکەشى لە ئازووقە و تۆشەى سەفەر ئاخنى، بیجگە لە خورجینى ئەو، خورجینى لاوی خۆیندکاریش پڕ بوو؛ پاشان ھەر سیک خۆیان بەخودا سپارد و لە خانەخۆی خۆیان ئیزنى مەرەخەس بوونیان خواست و بەرەو غارى مۇنتەزینووس وەرى کەوتن.

لە بەینى رینگەدا دۆن کیشۆت لە ئامۆزای خۆیندکاری پرسى، کە کاتى خۆى بەچى تێپەر دەکا و لە چ رشتەيەکدا دەخۆینى و کار و شوغلى چيیە. لاو جوابى داوہ کە زۆر بەى کاتى خۆى خەرىکی لیکۆلینەوہو کار کردن لەسەر زبانه کۆنەکانە و زۆر کتیبان دەنووسى و بەچاپیان دەگەيەنى کە ھەموویان بۆ جەماوەر بەقازانج و زۆر کەسیان پێوہ سەرگەرم دەبى. ئەو لەم وارهدا ئاواى گوت: «يەکیک لە کتیبەکانى من ناوى کتیبى «جلوبەرگ»ە، کە لەویدا باسى ھەوسەدوسى جۆر لیباس بەئەندازە و رەنگ و نیشان و عەلامەتى جۆراوجۆرەوہ کراوہ و پالەوانانى دەربارى ھەرىکات بیانەوئ دە جیژن و مەجلیسى شادى و بەزم و بۆنەى رەسمیدا بەشدارى بگەن و لیباسى موناىسىبى ئەم وارانە دەبەر بگەن، يەکیک لەو گشتە ھەلدەبۆژین، بى ئەوہى لە خەلکى بېرسن یا میشکى خۆیان دە گوشار و مەنگەنە بنین کە چ جۆر بەرگ و لیباسیک لەوان دەکالیتەوہ. دەو کتیبەدا بۆ ھەموو جۆرە کەسانیک جلوبەرگی مناسب بەحال و ھەیکەل و قیافەى ئەوان پيشبینى کراوہ. لەوانە بۆ پیاوی ئازا و بۆ ئەوینداریک کە فەرماۆش کراوہ و دلەبرەکەى دەگەلى بى مەیلە. وە ئەم جلوبەرگانە ئەوہندە لەوان دەکالیتەوہ کە بەزبان ناگوتى. ھەر و ھە کتیبیکى ترم نووسیوہ کە ناوى «بەدگۆزان» (*) یا ئۆویدی ئیسپانىایى بەسەر وەيە و لەودا تازەکارییەکی (*) سەیر و عەجاییم دەکار ھیناوە. من لەو کتیبەدا لاسای شپۆەى پیکەننى و گالتهجارى «ئۆوید»م کردوہتەوہ و تاریخچەى «بانوین» (*) سیویل بەناوى «ژیرالدا» و بانوینى کلیسای مادلین، بەناوى فریشتەى مادلین و رەھەندى پيساوەکانى شارى کۆردوۆا بەناوى «واسەنگرا» Va-cinyuerra و یڤنەى گابەکانى «ژیراندۆ» و چیاکانى سیرامۆرنا و کانیاوہکانى «لیگانیتۆس» Leganintos و «لاوایس» Larapies و ھەر و ھە باسى کانیاوى «پۆ» Pou لە مادرید و سەرچاوەى لوولە زێرین tuyau dore و چاوەى «پریۆر» ھەموو ئەوانەم باس کردوہ و زۆر

بەوردى رەسم کردوون. من بۆ ھەر بابەتیک پەند و مەتەل و کینایە و ئیستیعارەى مناسب ھیناوەتەوہ کە پێوہندیان بەھەمان بابەتەوہ ھەيە، بەجۆرێک کە ئەم کارەى من لە ھەمان کاتدا کاریکی باش و پڕ لەسەرگەرمى و فیربوون لە ئاو ھاتووەتە دەر. دیسان کتیبیکى ترم نووسیوہ بەناوى ريسالەى تەواوەکەرى ویرژیل پۆلیدۆز^(٣٧٩) و لەویدا باسى داھینان و تازەکاریم کردووە. ئەم کتیبەشۆینەواریکى زۆر بەنرخە و لەودا ئەو پەرى پسیۆرى و زانایى دەکار ھینراوہ، چون من تەواوى ئەو بابەتانەى پۆلیدۆر بیدەنگەى لى کردوون، لیکم داوہوہو بەشپۆیەيەکی زانستانە شەرھم کردوون. بۆ نموونە، پۆلیدۆر لە بیری کردوہ پیمان بلى يەکەمجار کى تووشى ھەلامەت بووہ (*) و يەکەمجار چ کەسێک بۆ مالىجەى نەخۆشى فەرەنسى^(٣٨٠) لە عەتر و بۆنە خۆشەکان کەلکى وەرگرتوہ. من دە کتیبى خۆمدا ئەو بابەتانەم بەتەواوى باس کردوہ و نووسراوہکانى خۆم لەسەر ئاسەوار و نووسراوہکانى زیاتر لە بېست و پینج کەس لە نووسەرانى ناودار و گەورە دامەزراندوہ. جا ئیستا جەنابت سەرنج بەدەن کە ئایا من بۆ ئەم کتیبە باشم کار کردوہ و زەحمەتم کیشاوہ و ئایا کتیبى من بۆ خەلک بەکار دین یا خیر؟!

سانکۆ کە زۆر بەوردى گووى بۆ جەنابى ئامۆزا راداشتبوو، پىی گوت: «جەنابى ئاغا خوداوەند دە چاپ و بلاوکردنەوہى کتیباندا سەرکەوتوتان بکات، بەلام ئایا دەتوانى بەمن بىژى کە... وای من دەلیم چى!... ئەلبەتە جەنابت ھەموو شت دەزانى، کەوابوو دەتوانى بىژى، باش، بلى بزاتم يەکەمجار لە دنیادا کى سەرى خۆى خوراند؟ بەپروای من يەکەم کەس کە سەرى خۆى خوراند ھەزرتى ئادەم بوو.» ئامۆزا گوتى: «راستە؛ بەپى قاعیدە دەبى ئەو بووى چون گومان لەوہدا نییە کە ئەویش سەر و زولفى ھەبووہ. کەوابوو ئەو چون يەکەم پیاوى دنیا بووہ، بىگومان جاروبار سەرى خوراندوہ.» سانکۆ گوتى: «منیش ھەر لەسەر ئەو پروایەم بەلام ئیستا پىم بلى کى يەکەم جار ھەلبەزبوہتەوہ لە ھەوادا سەرمەقولانى لى داوہ؟» ئامۆزا گوتى: «برا، بەراستى من ناتوانم ئیستا وەلامى ئەو پرسىارە بەدەمەوہ دەبى بچم چاوە لە کتیبان بکەم. ئەگەر چوومەوہ مال و دەستم بەکتیبەکانم راگەيشت لەسەر ئەم بابەتە لیکۆلینەوہ دەکەم و بەرھەمەکەتان بەعەرز

٣٧٩- Polydor Virgile زانای ئیتالیایى کە سالى ١٤٩٩ ريسالەى داھینانى خۆى بلاو کردوہ.

(مۆرىس باردۆن)

٣٨٠- نەخۆشىی فەرانسەوى یا نەخۆشىی «ناپۆلیتەن» جوریک لە رۆماتیسمە کە لە ناپل ھەبوو.

(مۆرىس باردۆن)

دهگه‌یه‌نم. چون هیوادارم که چاو پیکه‌وتنی ئیستا مان دیداری ناخر نه‌بی. «سانکۆ گوتی: «زۆر باشه جه‌نابی ناغا، به‌لام زه‌حمه‌تی بیه‌ووده مه‌کیشن، چون من جوابی پرسیاره‌که‌ی خۆم ده‌زانم. بزانه و ناگه‌دار به‌یه‌که‌م که‌سی که‌ له‌ حه‌وادا سه‌رمه‌قولاتی لێ دا شه‌یتان بوو، ئه‌ویش ئه‌وده‌مه‌ بوو که‌ له‌ به‌هه‌شت ده‌ریان کرد و له‌ عاسمانانه‌وه‌ فریایان دا خواره‌وه‌ و ئه‌ویش به‌سه‌ر مه‌قولات لیدان که‌وته‌ نیوه‌راستی زه‌لکاو‌ه‌کانه‌وه‌.» پسمام گوتی: «سوبحانه‌للا هاورێ! به‌راستی حه‌ق به‌تویه.» دۆن کیشۆت هاته‌ نیو قسان و گوتی: «به‌لام سانکۆ ئه‌م پرسیار و وه‌لامه‌ هی خۆت نییه‌! بیگومان له‌یه‌کێ ترت بیستوه.» سانکۆ گوتی: «ئهی ئه‌رباب بیده‌نگ به‌! به‌خودا سویند ده‌خۆم ئه‌گه‌ر ده‌ست به‌پرسیار و جواب دانه‌وه‌ بکه‌م له‌ ئیستاوه‌ تا به‌یانی به‌نی نایه‌. تۆ پیت وایه‌ بۆ پرسیار بێ سه‌ر و بن و جوابی په‌رت و نامه‌رپووت، پیوستی به‌وه‌ هه‌یه‌ له‌ جیرانان یارمه‌تی وه‌ربرگم.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ قسه‌کانت له‌ ژووروی فام و زانیاریه‌کانه‌ی تۆ بوو، چون که‌سانیک هه‌ن که‌ زه‌حمه‌تی زۆر ده‌ده‌نه‌ به‌ر خۆیان و زۆر په‌نج ده‌کیشن تا به‌ماکه‌ی هیندیک بابته‌ بگه‌ن. بابته‌گه‌لیک که‌ کاتیک ناسران و زانران بۆ بیرگه‌ و فکر و هۆشی خه‌لک فلسیکیان بایه‌خ نییه‌.»

موسافیره‌کانی ئیمه‌ ئه‌و پوژیه‌یان هه‌ر به‌و جوژه‌ قسانه‌ و قسه‌ی تر که‌ ئه‌وانیش شیرین و دلچه‌سپ بوون، گه‌یاند هه‌و. کاتیک شه‌و داها ت هه‌و سی که‌سه‌ له‌ گوندیکی چکۆله‌دا حه‌سانه‌وه‌ و پشوویان دا. ئامۆزا به‌دۆن کیشۆتی گوت که‌ تا غاری مۆنته‌زینۆس زۆرتتر له‌ دوو فرسه‌خ ریگه‌ نییه‌ و ئه‌گه‌ر پالنه‌وان به‌راستی ده‌یه‌وئ بچیته‌ ناو غاره‌که‌وه‌ ده‌بێ ته‌نافیک دابین بکا و له‌ خۆی به‌سه‌ستی و بپرواته‌ بنه‌بانی غاره‌که‌. دۆن کیشۆت گوتی، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر بگاته‌ سه‌قه‌ره‌ی ناخری دۆزه‌خیش، ده‌یه‌وئ بپرواته‌ بنه‌بانی ئه‌و ئه‌شکه‌وته‌. له‌به‌رئه‌وه‌ سه‌د زه‌رعی ته‌ناف کری و سه‌به‌ی ئه‌و شه‌وه‌ دوو سه‌عات له‌ رۆژتی په‌ریبوو که‌ گه‌یشتنه‌ زارکی ئه‌شکه‌وته‌که‌. زارکی غار زۆر گوشاده‌ به‌لام به‌گوینی و هه‌نجیره‌ کتوبکه‌ و درووی بلند و چروپ داپۆشراوه‌ و ئه‌م گیاو گۆ و درکوداله‌ وه‌ها تیک به‌زیون که‌ زارکی ئه‌شکه‌وتیان به‌جاریک داپۆشیوه‌.

کاتیک ئامۆزا و سانکۆ و دۆن کیشۆت گه‌یشتنه‌ نزیک ئه‌شکه‌وت له‌ سواره‌به‌ره‌کانیان دابه‌زین و دوو که‌سی یه‌که‌م خه‌ریکی به‌ستنی ته‌ناف له‌ که‌مه‌ری دۆن کیشۆت بوون. سانکۆ له‌ کاتیکدا ته‌نافی له‌ که‌مه‌ری ئه‌رباب ده‌به‌ست گوتی: «ئه‌ربابی عه‌زیم، له‌ جه‌نابت تکا ده‌که‌م که‌ ئاگات له‌ خۆت بێ و بزانه‌ چ ده‌که‌ی و عه‌رزێ نۆکه‌ری خۆت قبوول که‌ و مه‌رۆ ناو

ئه‌م ئه‌شکه‌وته‌وه‌ و به‌زیندوویی خۆت کفن و دفن مه‌که‌ و وه‌ک ئه‌و گۆزه‌ ئاوانه‌ی که‌ وه‌رپه‌ره‌کان بۆ فینک بوون رۆی ده‌هیلنه‌ ناو چالاه‌ه‌کان خۆت، ده‌و ئه‌شکه‌وته‌دا هه‌لماوه‌سه‌. لیکۆلینه‌وه‌ و تاقی کردنه‌وه‌ له‌مه‌ر ئه‌م ئه‌شکه‌وته‌ که‌ زۆرتتر له‌ سیچاله‌کانی عه‌ره‌بی مه‌غریبی ترسناک و به‌سامه‌، ئه‌رکی جه‌نابت نییه‌.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ ته‌نافه‌که‌ته‌ ببه‌سته‌ و له‌سه‌ری مه‌رۆ. چون چاره‌نووس ئه‌و شاکاره‌ بویرانه‌یه‌ی به‌ناوی من ره‌قه‌م لێ داوه‌.» ئه‌وجار رینۆین هاته‌ قسه‌و گوتی: «به‌په‌رێز دۆن کیشۆت، من تکات لێ ده‌که‌م که‌ کاتیک گه‌یشتیته‌ بنی غار، به‌سه‌دچاو ده‌ورویه‌ری خۆت ته‌ماشاشا بکه‌ و ده‌ست بکه‌ به‌لیکۆلینه‌وه‌ و پشکنین؛ له‌وانه‌یه‌ له‌ وئ شتی زۆر به‌نرخ‌ی لێ هه‌بێ که‌ به‌کاری کتیبی «به‌دگۆران»ی من بێ.» سانکۆ گوتی: «ماشه‌للا؛ خاتری مباره‌که‌ت ئاسووده‌ بێ که‌ ئه‌ربابی من خۆی هه‌موو شتیک باش ده‌زانێ و پیوستی به‌فه‌رمایشتی جه‌نابت نییه‌.»

کاتیک ته‌ناف له‌ ده‌وری که‌مه‌ری دۆن کیشۆت به‌سترا (ئه‌لبه‌ته‌ نه‌که‌ له‌سه‌ر لیباسی شه‌ر به‌لکو له‌ بنه‌وه‌ و له‌سه‌ر داوینی کوله‌جه‌) پالنه‌وان گوتی: «زۆرمان بێ ئیحتیاتی کرد که‌ زه‌نگوله‌یه‌که‌مان ده‌گه‌ل خۆمان نه‌هینا تا ده‌گه‌ل ته‌ناف له‌ که‌مه‌رێ خۆمی به‌ستم و له‌ ده‌نگه‌را ده‌رکه‌وئ که‌ من هیشتا زیندووم و ده‌چمه‌ خواره‌وه‌. به‌لام ئیستا وه‌ده‌سته‌یتانی زه‌نگوله‌ مومکین نییه‌ و ناچار خۆم به‌خودا ده‌سپێرم.» پالنه‌وان ئه‌وه‌ی گوت و که‌وته‌ سه‌ر ئه‌ژنۆ، ئه‌وجار ده‌ستی کرد به‌پارانه‌وه‌ له‌به‌ر خودا که‌ له‌و کاره‌دا یارمه‌تی و په‌حمه‌تی خۆی به‌سه‌ردا ببارینێ و که‌شفی ئه‌و غاره‌ به‌خێر و خۆشی کۆتایی پێ بێ. پاشان به‌ده‌نگی بلند هاواری کرد: «ئهی خاتوونی ئامانج و ئاره‌زووی من، ئهی نازدار که‌ هه‌موو کار و بزاقیکی من به‌فه‌رمانی تویه‌، ئهی دۆلسینه‌ تۆبۆزۆی نیویه‌ده‌ره‌وه‌ی بێ وینه‌، هه‌رکات مومکین بێ که‌ دوعا و پارانه‌وه‌و لالانه‌وه‌ی عاشقی دل بریندارت به‌گویتی تۆ بگا، تۆ ئه‌و جوانی و ئیسک سووکییه‌ی که‌ هه‌ته‌ هه‌مووی قبوول بفرموو! ئیستا که‌ من نیازمه‌ندی لوتف و ئاورلیدانه‌وه‌ی به‌ریتزانم. مه‌به‌ستم له‌و تکا و په‌جا و پارانه‌وه‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ تۆ لوتفی خۆت له‌ من درێغ نه‌که‌ی. من ئیستا ده‌چمه‌ ناو تاریکستانی ئه‌شکه‌وتیکی به‌سام و خۆف که‌ ده‌ به‌رامبه‌ردا زاری داپچریوه‌ و ئه‌و بێ باکی و بویرییه‌م ته‌نیا له‌به‌رئه‌وه‌یه‌ که‌ عاله‌م بزائن و ئاگا بن که‌ ئه‌گه‌ر لوتف و مه‌رحمه‌تی تۆم ده‌گه‌ل بێ هیچ رووداوێک نییه‌ خۆی تی هه‌لنه‌قوتینم و کۆتایی پێ نه‌هینم.» دۆن کیشۆت پاش ئه‌و قسانه‌ له‌ زارکی ئه‌شکه‌وت نزیک بووه‌وه‌ و زانیی ئه‌گه‌ر به‌زۆر به‌نیو ئه‌و درکودال و زه‌مه‌نده‌دا ریگه‌یه‌ک بۆ خۆی نه‌کاته‌وه‌ نه‌ ته‌نیا ناتوانی بپرواته‌ ناو غاره‌که‌ به‌لکه‌ ته‌نانه‌ت ناگاته‌ زارکی غاره‌که‌ش. ناچار پالنه‌وان

شمشیری له کالان دهرکیشا و دهستی کرد به‌برین و خستنی ئەو دپوکودال و دار و باره‌ی که رینگه‌ی غاره‌که‌یان ئەستهم کردبوو. له دهنگی زه‌بری شمشیر و قه‌لتوبیری دار و قۆپه‌نه گوینی و قه‌لغان و مۆسک و کیفار و لۆگه‌نه و دروه‌زه‌رده و که‌رتەشی و دپوکودالی تر هه‌زاران هه‌زار قه‌ل و قشقه‌له‌ و قاژوو له پر وه‌ها به‌په‌له و له ناکاو دهرپه‌رین که دۆن کیشوتیان به‌پشته‌وه‌دا خست. وه بیگومان ئەگه‌ر ئەو، به‌هه‌مان ئەندازه که مه‌سیحیه‌کی مۆمن و خاوه‌ن بپروا بوو، به‌هه‌مان ئەندازه‌ش بپروای به‌فالی باش و خراپ بووایه، ئەو پرووادی به‌فالی خراپ داده‌نا و نه‌ده‌رۆیشه‌ ناو ئەو غاره نه‌ناسراوه. سه‌ره‌نجام دۆن کیشوت له عه‌رزى هه‌ستایه‌وه، سه‌ر پى و که دیتی ئیتر نه‌ قه‌لیک، نه‌ قشقه‌له‌یه‌ک له غار دپته‌ دهر و نه‌ بالنده‌کانی شه‌وفر^(*) (چون ده‌گه‌ل قه‌ل و قشقه‌له‌کاندا چه‌کچه‌کیله و کوند و شه‌مشه‌مه‌کویره‌ش هه‌بوون) له ئامۆزا و سانکۆی ویست که ورده ورده ته‌نافه‌که‌ی له دوو بدهن^(*) و به‌مجۆره دۆن کیشوت ورده ورده پۆیشه‌ ناو غاره‌که‌وه. کاتیک دۆن کیشوت له‌به‌ر چاوان ون بوو، سانکۆ دوعای به‌خیری بۆ کرد و هه‌زار چاره‌لامه‌تی خاچی به‌سه‌ریدا کیشا و گوتی: «ئەى گولئى سه‌ر سه‌وه‌ته‌ی پالەوانانی سه‌رگه‌ردان، وه ئەى جه‌وه‌هر و ماکه‌ی دلاوه‌رانی ناوداری جیهان، هیوادارم که خاوه‌ندی عالم و په‌رستنگه‌ی «رووش فرانس» و کلیسای «گائیت» رینۆین و ئاگه‌دارت بن! برۆ ئەى قاره‌مانی قاره‌مانانی عالم و ئەى پالەوانی دلیر که دلت له پۆلایه و باسک له مه‌فره‌غ! دیسان ده‌لیم که خودا رینۆینت بى و به‌ساغ و سه‌لامه‌تی ته‌هینتیه‌وه دهره‌وه، هه‌رچه‌ند ده‌چی تا خۆت له‌و زولماته‌ بپه‌نگه‌دا کفن و دفن که‌ی، تۆ بگه‌رینتیه‌وه ناو پروناکیی ژیان. ئامۆزاش هه‌ر ئەم دوعایانه‌ی بۆ دۆن کیشوت کرد. له هه‌مان کاتدا دۆن کیشوت په‌یتا په‌یتا هاواری ده‌کرد که ته‌نافه‌که‌ شل که‌ن و له دووی بدهن^(*). کاتیک ده‌نگه‌کانی ناو غار، که ده‌تگوت به‌لوه‌یه‌که‌دا دى، ئیتر به‌گوئى نه‌گه‌پشت هه‌ر سه‌د زه‌رعى ته‌نافه‌که‌ش له دوا درابوو، ئەوجار سانکۆ و ئامۆزا لى بران که دۆن کیشوت هه‌لکیشه‌وه چون هیچ ئامرازیکیان به‌لاوه نه‌بوو که زۆتر له‌وه دۆن کیشوت بنیتره‌ ناو غاره‌که. له‌و حاله‌شدا نیو سه‌عاتیک راوه‌ستان و پاشان ته‌نافیان هه‌لکیشاوه، به‌لام ته‌ناف زۆر به‌نه‌رمی و ئاسانی و بى ئەوه‌ی قورساییی پیه‌و بى، ده‌هاته سه‌ر و ئەوه بۆ هه‌ر دووکیان ئەو فکر و ده‌غده‌غه‌یه‌ی دروست کرد که مه‌بادا دۆن کیشوت ده‌بنی غاره‌که‌دا به‌جى ماڤى. سانکۆ که پى و ابوو پرووادیکی دلتەزین پووی داوه، هۆل هۆل ده‌گریا و زۆر به‌په‌له ته‌نافه‌که‌ی هه‌لده‌کیشاوه. به‌لام کاتیک هه‌شتا زه‌رعى ته‌نافه‌که‌یان هه‌لکیشاوه له نه‌کاوه‌ستیان به‌قورسایى کرد و ئەوه خۆی بوو به‌هۆی که‌یفخۆشى و شادیی ئەوان. ئاخى کاتیک ته‌نافه‌که‌ ده‌ زه‌رعىکی ما‌بوو ته‌واو بى هه‌یکه‌لی

دۆن کیشوتیش وه‌ده‌ر که‌وت. سانکۆ به‌خۆشى و جیفرک^(*) له خۆدان هاواری کرد که: «ئەربابی خۆشه‌ویستم خۆش هاتی! ئیمه پیمان وابوو تۆ بۆ منداڵ خستنه‌وه و به‌ره‌مه‌پێنانی تۆرهمه له‌و بنه‌دا ماویه‌وه! به‌لام دۆن کیشوت هیچی نه‌ده‌گوت و کاتیک له نیو غاره‌که هینایانه دهره‌وه دیتیان که چاوی وه‌ک چاوی که‌سێک که خه‌وی لى که‌وتی به‌ستراوه. ده‌ستبه‌جى دۆن کیشوتیان درێژ کرد و ته‌نافیان له که‌مه‌رى کرده‌وه، به‌لام دیسان نه‌یان‌توانی ئەو له‌و خه‌وه به‌خه‌به‌ر بپن، سه‌ره‌نجام پاش چه‌ند جار وه‌رسووران‌دن و جوولانده‌نه‌وه، دۆن کیشوت هاته‌وه سه‌ر خۆ و له چه‌شنى که‌سێک که له خه‌ویکی قورس راپه‌رییى خۆی له‌به‌ریه‌که کیشاوه؛ پاشان وه‌ک که‌سێکی زنده‌ق چووی ترس لى‌نیشتوو، چاوی به‌ده‌رووبه‌رى خۆیدا گێرا و سه‌ره‌نجام هاواری کرد که: «دۆستانی من خودا ئیوه به‌خشی! ئیوه منتان له ته‌ماشاکردنی دیمه‌نیکی وه‌ها جوان و دل‌بۆین بى به‌ش کرد و له ژیانیکى وه‌ها شیرین و پر له‌هه‌ز و خۆشى هه‌لبه‌ری که وینه‌ی ئەو له‌و دنیا‌دا هیچ پۆخ ده‌به‌ریک نه‌یدیتوه. من ئیستا به‌پراستی تى گه‌یشتوم که ته‌واوی شادی و خۆشیه‌کانی ئەم جیهانه و حه‌زه‌کانی له خه‌ون و خه‌یالیک به‌ولاوه، هیچی تر نین و وه‌ک گوله‌کانی ده‌شت و سه‌حرا سیس ده‌بن و هه‌لده‌پرووکتین. ئاخ ئەى مۆنته‌زینووسی به‌ده‌خت! ئەى «دۆراندار» Dorandart که سه‌رتاپات به‌برینداری ده‌بینم! ئاخ ئەى «بیلیرمه» Belerme ی بى ئەنوا، ئەى «گوادیانای» چاو به‌فرمیسک، وه ئیوه ئەى کیزانی بپه‌ره‌تانی «رویدرا» که ئەسیرینی چاوی گریانی خۆتان له ئاوی ده‌ریاچه‌کانی خۆتاندا نیشان ده‌ده‌ن!»

ئامۆزا و سانکۆ به‌وردی و به‌سه‌رنجیکى زۆره‌وه گوتیان دابوو ئەم قسانه و پالەوانیش ئەو واژانه‌ی وه‌ها به‌سۆز و سووتانه‌وه دهرده‌بیری که ده‌تگوت پیت به‌پیتی واژه‌یه‌ک له قوولاییی جه‌رگیکى ونجر و نجر دهرده‌کیشى. ئەو دووه تکایان له دۆن کیشوت کرد که مه‌به‌ستی خۆی پرونتر باس بکا و هه‌رچی له‌و دۆزه‌خه‌دا به‌چاوی خۆی دیتوویه‌تی بۆیان بگێریته‌وه. «دۆن کیشوت به‌سه‌ریدا قیزان‌دن که: «ئیوه به‌و جیگه‌یه ده‌لین دۆزه‌خ! نا، نا، مه‌لین دۆزه‌خ، چون هه‌ر ئیستا ده‌بینن ئەو ناوه‌ ناچه‌زه بۆ ئەوئى نابى.» پالەوان تکای کرد که ده‌پیشدا شتیکی بدەننى بیخوا، ئەو زۆر برسی بوو. ده‌سه‌به‌جى قالیچه‌ی سه‌ر کورتانی که‌رى ئامۆزایان له‌سه‌ر چیمه‌نیکی ته‌ر و تازه پان کرده‌وه و ئەوه‌ی ده‌خورجینه‌کاندا بوو ده‌ریان هینا و هه‌رسیک پیکه‌وه به‌یه‌که‌رنگی و دۆستیه‌وه ده‌ستیان کرد به‌خوران. کاتیک قالیچه‌یان کۆ کرده‌وه، دۆن کیشوت هاواری کرد که: «کوپینه، له جیى خۆتان مه‌بزوون و به‌وردی گویم بۆ رادپێرن!»

پتيان دهگوتم كه من هر نهوه بووم كه ئيستا هم.

زۆرى نهخاياند كه له بهر چاوم قهسريكى شاهانه وهدهركهوت، قهسريك كه ديوارهكاني له بهر چاوم له بلوورى روون سازكراوو. دوو دهروازهي گهوره كهوتنه سه ر گازه راي پشت و پيره پياويك كه زۆر بهرپرز و بهشان و شهوكهت بوو، به رهو پيرم هات. نهو پيره پياوه كه وايهكي دريژي پهشميني ده بهردابوو كه ئاتهگي ره عهززي دهخشا، شانه و سينهي له ژير كلاويكي گهوره له ئه تله سيي سه وزدا شاردرابوووه كه وه كلاوي كه شيشان دهچوو؛ شهوكلاويكي له جيسني كلاوي خه لكي ميلان و له مهخمه ري رهش له سه ردابوو. ريديني سپي كه وهك بهفري پهكشه وه له بهر سپيه تي تروسكه ي دههات، تا سه ر كه مه ري شوڤر بوو بووه وه. نهو پياوه چهكي پي نه بوو، به لام ته سبيحيكي ده دهستيدا بوو كه دنكه كاني له گويز و مهلاكاني (*) له هيلكه درشتتر بوون. ههيكه ل و رهفتار و ويقاري نهو پياوه جيگهي ريز و سه رسوورمان بوو. پيره پياو ليم نزيك بووه وه و پيش هر كاريك ده ئاميزي گرتم و به سينگي خويه وه كوشيم و پاشان قه رموي: «نه ي دۆن كيشۆتي ناودار، نه ي پاله واني دلاوه ري مانش، ماوه يه كي دوورودريژه كه ئيمه ي دانيشتواني نه م قه لا خاموش و ته ليسم كراوه، چاوه رواني قه ده مي توين تا ته شريف بييني و عه جايب و غه رايبي شارواهي بنه باني نه م نه شكه وته به چاوي خوۆت بييني و به خه لكي سه ر زه وييان بنا سيني، غاريك كه به «مؤننه زينووس» به ناويانگه و تو ئيستا پات ناوته ناوي. نه وهش بزانه كه نهو شاكاري هونه رنوئينيه و نه م دلاوه رييه گه وره يه ته نيا بوۆ دل و دهرووني ترس نه ناسي تو ره قه م لي درابوو، ئيستا نه ي پاله واني فه رزانه، ده گه ل من وه ره، تا عه جايباتي نهو قه سره سه وه زه ت پي نيشان بده م. من به ريژه بهر و فه رمانه رها ي هه تا هه تايبي نهو قه سره م. چون من «مؤننه زينووس» بوۆ خوۆم و نهو كه سه م كه نه م غاره به ناوي من كراوه.» (٣٨٢)

هر كه پيره پياو به مني گوت مؤننه زينووسم ده سه جتي قسه كه م پي بري و ليم پرسى، ئايا نهو جوۆه ي كه له دنياي سه ره وه ده لپن، راسته كه نهو دلي دوۆستي خوۆشه ويستي خوۆي

٢٨٢- مؤننه زينووس كوري گرimalووس دلاوه ريكي فه ره نسي بوو. مؤننه يه كيك له دلاوه راني به ناويانگ بوو كه ده شه ري «رۆنه وو» به شداريي كرد و مه عمووربان كرد كه دلي «دۆراندار» ئامۆزاي خوۆي كه ده شه ري كوژرابوو بوۆ «بيلما» ي خيزاني به رپته وه. مؤننه زينووس له ئيسپانيا ده گه ل كچيكي جوان به ناوي «دۆزا فلۆريدا» كه خاتووني قه سري «رؤسافريدا» بوو زه ماوه ندي كرد. به سه ره اتاي نهو پاله وانه به وردى له هينديك كتتبي پاله وانيدا باسي كراوه. (مؤريس باردۆن)

باسي عه جايباتي غاري مؤننه زينووس له زبان دۆن كيشۆتي فه رزانه وه

كه نه وه نده سه يروسه مه ره ن مرؤف پيي وايه نه فسانه ن

سه عات چواري پاش نيوه رۆ بوو، رۆژ خوۆي له پشت هه وه ره كاندا هه شار دابوو، ته نيا رووناكايبي كزي ده پرژاند و له بهر نه م تيشكه كه مه ره نگانه دا، دۆن كيشۆت تواني، بي نه وه ي له گه رما و ماندوويه تي نارمه هت بي، داستاني سه ياحه تي ناو غاري مؤننه زينووس و نهو شتانه ي له وي ديته بووني بوۆ دوو گوئگري ناوداري خوۆي وهك حيكايه ت بگيرتته وه. به لي جا پاله وان به م شيويه ده ستي به قسان كرد:

«له دوازه تا چارده «توازي» (٣٨١) قوولايي نه م غاره دا، له ده ستي راست نه شكۆنيكي گه وه هه يه كه عاره به يه كي گه وه به ئيسته ره وه ي تيدا جي ده بيتته وه. نووريكي كز، كه له قه لشته كانيه وه له سه ر عه رزه وه ديته ناو، هينديك رووناكي ده دا بهو نه شكۆنه. من كاتيک له ته ماشاكردي خوۆم، بهو حاله وه كه به ته نافه وه هه لواسرابووم و ده چومه سه فه ري شوينه زولماته كان، ماندوو بوو بووم و داهيزابووم. چاوم بهو نه شكۆنه كهوت و بريارم دا كه بجمه ناوي و هينديك پشوو بده م. هر له ويژه بانگي ئيوه م كرد و گوتم ته نافه كه رابگرن و چي تر له دوو مه دن كه ئيوه دهنگي منتان نه بيست. نه وده م ته نافه كه كه ئيوه هه روا له دواتان ده دا كوۆم كرده وه له سه ري دانيشتم و چووم دهو فكه ره وه كه ئيستا كه كه س نيه من رابگري چون خوۆم بگه يه نمه قوولايي غار. كاتيک لهو فكه رانه دا نوۆم بوو بووم خه ويكي قورسم به سه ر داهات؛ پاشان به پيچه وانه ي چاوه رواني و بي نه وه ي بزانه م كه له بهر چي و بوچي واي لي هاتووه، بيدار بووم و خوۆم له ناو چيمه نيكي سه وز و زه نوويردا ديته وه كه سه رويشت ناتواني شتي وا جوان بخوۆقيني و خه يال بوۆي ناكري ديمه ني وا دلبزووين ره سم بكا. له وي چاوم كرده وه و چاوه كانم ريك گوشين و به دروستي هه ستم كرد له خه و دانيم و به ته واي بيدارم. بهو حاله شه وه به ده سته كوته ده ستم به سه ر و نه ندامي خوۆم داهينا تا يه قين بكه م كه نه وه منم لهو شوينه راهه ستاوم يا تاپويه كي بهد هه يكه ل و ناشيرين كه هاتووته بهرچاوم، به لام هه ست و هوۆش و وريايي و ئاگايي كه ده خوۆمدا ده مديت، هه موو

٣٨١- تواز Toise يه كاني دريژايي له كوۆندا و به رانه ر به ١/٩٤٩ گه ز بووه.

«دۆرانداری» Dorandary بهدشنهیهکی چووکه له سینگی دهرهینا و بۆ ژنهکهی «بیلیرمه» be-lerme ی بردووتهوه و ئەم ئەرکەش خودی «دۆرانداری» لهسهرمههرگدا بۆ ئەوی دیاری کردووه؟ پیره پیاو گوتی: «بهائی ئەوانه ههمووی راسته، مهگهر ئەوهی که سینگی بهدشنه ههڵدیهی، چون من نه دهنهه گهرهه پێ بوو، نه چکۆله، وه بۆ ئەم کاره له چهقۆیهکی تیژم که لک وهرگرت که له دریشه تیژتر بوو.» سانکۆپانزا گوتی: «بیگومان ئەو چهقۆیه کاری «رامۆن دۆ هۆسه» Ramon do Hocés چهقۆسازی بهناوبانگی سیویل بووه.» دۆن کیشۆت گوتی: «نازانم، بهلام نه، نه، نابی وایی، چۆن رامۆن هۆسه تا ئەم ئاخیریانه ههر مابوو، له حالیکدا شهرێ «رۆنهوو» که ئەم رووداوه لهو شهرهیدا هاته ئاراوه، دهگهڕیتهوه بۆ سالانێکی زۆر پیش ئیستا. بێجگه لهوهش ئەم مهسهله ههچ گرینگ نییه و زیانیک بهراست بوونی داستان و چۆنییهتی و درێژه پهیداکردنی ناگهیهنی.» ئامۆزا گوتی: «بیگومان زیانیک ناگهیهنی و ئیوه جهنابی دۆن کیشۆت، داستانهکه درێژه پێ بدن چون من بهههز و تاسهوه گوێ دهندهمه ئەو سههرههههوه خۆشه.» دۆن کیشۆت گوتی: «منیش زۆر بهئیشتیاوه پیم خۆشه بیگێرمهوه؛ که وابوو با پیتان بلیم که مۆنته زینووس منی بۆ ناو قهسری بلوورین پینۆینی کرد. لوی له تالاریکی گهرهه ژیر خاکدا که زۆر فینک بوو یهک پارچهش له مههری سپی دروست کرابوو، تابووتیکی مههرهه دهبیندا که ده دروست کردن و تاشینیدا وهستایی و چێژ و سهلیقهیهکی زۆر دهکار کرابوو. من لهسهه ئەو تابووته پالئهوانیکم دی که پاکشابوو، بهلام پیتان وانهبی، وهک ئەوهی له گۆرستاناندا دهیبین، ئەندامی ئەو پالئهوانه له مهفرهه یا بهردی مههرهه یا یهشمی خهتایی بی، به لکو گوشت و پیست و ئیستقان بوو. دهستی راستی پالئهوان (که له بههر چاوی من هیندیک رهگدار و پر موو بوو، ئەوهش نیشانهی زۆر و قهوهت و توانایی زۆره) لهسهه سینگ و له لای دایهوه جیگهه گرتبوو. پیش ئەوهی من پرسیاریک بکهه، مۆنته زینووس چون دیتبووی که من بهسهه سامیهه وه چاو له تابووته که دهکهه، گوتی: «ئوه ههه مان دۆستی خۆشه و بیستی من «دۆرانداری» ه که چله پۆیهی پالئهوانانی نهترس و ئازا و دل پر له ئهوینی عهسر و زهمانهی خۆی بوو. وه میرلین (۳۸۲) ئەو جادووهه فه پهنسییه که ده لاین کوری شهیتان بوو، من و ئەو و هه موو پیاوان و ژنانی

۳۸۲- میرلین Merlen جادووهه ریکی فه رهههه نه بوو، به لکووه خه لکی ئینگلستان بوو، داستانی ئەو هی زهمانی سوولتان ئارتووس و دلاوهه رانی میزی خێ بوو، نه هی دهه ره ی شارلمانی و شاسوارانی دوا زدهه وان. مۆریس میترلینگ نووسه ری گهرهه ی بلژیکی له یه کیک له ئاسه وه ره کانیدا زۆر جوان باسی دهکا. (مۆریس باردۆن)

ناو ئەو غارهه ی ته لیسم کردوو، هه یچ کهه س نازانی و ته نیا تیهه ر بوونی زهمان و کاتی مناسب که گومان نا کهه م زۆر دوور بی په رده له سهه ر ئەم رازه هه لدهه اته وه. شتیکی که زۆرتر له هه موو شت مایه ی سه ره سوورمانی منه ئەوهیه که هه ره وهک ده زانم ئیستا پۆزی روونا که ئاواش ده زانم که دۆرانداری ده ئامیزی مندا گیانی دهرچوو، وه پاش ئەوهی من به دههستی خۆم دلیم له سینگی هینادهر، دلک که لیم سووره دوو «لیور» قورساییی بوو. چون وهک زانایان ده لاین که سیک که دلی گهرهه بی، زۆرتر له وانهی دلی چکۆله یان ههیه، به زینه تی ئازایه تی و بویری رازا وه ته وه. به هه ر حال، ئیستا که ئاوایه و مه رگی پالئه وان راستیه کهه من به چاوی خۆم دیتوو مه، چۆنه که ئیستاش وهک مرۆفیکی زیندوو جاروبار ئاخ هه لده کیشی و ده نالینی؟ به بیستی ئەم قسانه دۆرانداری بی ئەنوا هاواریکی له سینهی دهریری و گوتی: «ئاخ ئەهی کوره مامی ئازیم مۆنته زینووس، ئاخیرین وه سیه تم لای تۆ ئەوه بوو پاش ئەوهی رۆحم جهسته مه ی به جیهیشت به ده شنه یا چه قۆیه کی تیژ دلیم له سینگم دهریینی و بۆ «بیلیرمه» ی به ری.»

کاتیک مۆنته زینووسی به ریز ئەم قسه یه ی بیست، له به رامبه ر جه نازه ی پالئه وان ی پۆزه ره ش که وته سهه ر ئەژنۆ و له حالیکدا فرمیسک له چاوانیدا ئالقه ی لی دابوو گوتی: «ئهی جهنابی دۆرانداری، ئەهی ئامۆزا خۆشه و بیسته کهه م، من له سهه ر وه سیه تی تۆ هه ر ئەو پۆزه ی که سپای ئیمه پاشه کسه ی کرد، به باشتیرین شیوه دلی تۆم له سینگت دهرهینا و ته نانهت به قه دهه ر پرووکه یه کم تیدا به جی نه هیشت، پاشان دلکه ته م به ده سه مائیکی تۆر خاوین کردووه و پاش ئەوهی جهسته ی پاکتم به ئامیز هه لگرت و به خاکم ئەسپارد، ئەوهنده له سهه ر مه زاره که ت گریام که هه موو ئەو په له خویناو بیانه ی که کاتی دهرکیشانی دلته که وتبوونه سهه ر دهسته کانم، به فرمیسک شۆرانه وه گه رامه وه فه رانسه، به لئی ئەهی ئامۆزای خۆشه و بیستتر له دل و گیان. نیشان به و نیشانه ی که کاتیک له که لی پۆنه وو هاتمه خواره وه له یه کهه م گوندی سهه ر ریگه هیندیکم خوی به دلکه تدا کرد بۆ ئەوهی بۆن نه گری تا ئەگه ر به ته ر و تازهبیش نه گاته ده ست «بیلیرمه» لانی کهه م با خرا نه بی و بۆن نه کا و ئیستا ئەو خاتوونه ریزداره، تۆ خۆت و مه یته ره که ت و گوادیانا و من و نه دیمه «رویدرا» و هه وت کچ و دوو خوشکه زای و تا قمیکی زۆر له دۆستان و ئاشنایانی ئیمه له م قه سه ردا، به ده ست میرلین، جادووهه ری هه کیم، ته لیسم کراوین و باوه کو پینج سهه د سال له م رووداوه تی په رپوه، هیشتا نه مردووین. له نیو ئیمه دا ته نیا جیگه ی «رویدرا» و هه وت کچه که ی و دوو خوشکه زاکه ی خالییه که ئەوهنده گریان، میرلین دلی بۆیان سووتا و هه ر کامه ی کردن

بهدریاچه‌یک که حالی حازر له دنیای زیندووان و له ولاتی مانشدا هه‌لکه‌وتوون و خه‌لک ناوی زه‌ل و باتلاغی «رویدرا» بیان له‌سه‌ر داناون. کچه‌کانی رویدرا ملکی پادشای ئیسپانیان و دوو خوشکه‌زاکه‌شی ملکی پاله‌وانیکن که له بازنه‌ی پیاوانی رۆحانی دان که پییان ده‌لین «سین ژان» مه‌یته‌ره‌که‌ی گوادیاناش که بۆ به‌دبه‌ختی و نامرادیی تۆ زۆر ده‌گریا، بوو به‌رووباریکی خرۆشان هه‌ر به‌و ناوه که کاتیک گه‌یشته سه‌ر زه‌وی و چاوی به‌رۆژی ئاسمانیکی تر که‌وت، ئه‌وه‌نده له غه‌می دووریی تۆدا تووشی غه‌م و په‌ژاره بوو که دووباره رۆیشته‌وه بن‌عه‌رز، به‌لام چون گوادیانای بۆی ناگرۆی دژی سرروشتی خۆی بجوولیته‌وه، جارجاره سه‌ر له خاک وه‌ده‌ر ده‌نیته‌وه تا رۆژ و خه‌لکی دنیا بتوانن بیینن. (۳۸۴) ئه‌و ده‌ریاچانه‌ی ناوم بردن ناوی خۆیان که‌مه ده‌رژینه ناو ئه‌م رووباره‌وه، کاتیک رووبار به‌م ئاوانه ته‌ژی بوو له‌و لاشه‌وه ناوی چهند چۆمی تری ره‌گه‌ل که‌وته‌وه، به‌جۆش و خرۆش و جه‌لال و شکۆمه‌ندییه‌کی زۆره‌وه ده‌چیته ناو خاکی ولاتی پۆرته‌قال، به‌و حاله‌وه گوادیانای به‌هه‌ر شوینیکدا تۆ په‌رۆی، غه‌م و په‌ژاره‌ی دلێ به‌غه‌می خۆی ده‌رده‌بهری؛ ئه‌و چۆمه نه‌جیبه‌هه‌رگیز خۆی به‌وه رانانێ که ماسییی خۆش گوشت له خۆیدا په‌روه‌ده ده‌کا، به‌لکو ئیقرار به‌وه ده‌کا که ماسییی‌ه‌کانی زه‌لام و ناخۆش گوشت و تام ناخۆشن به‌جۆریک که ده‌گه‌ل ماسییی خۆشخۆراکه‌کانی رووباری تاژ، بۆ پیک گرتن نابن، به‌لێ ئه‌ی کورهمامی ئازین، ئه‌وه‌ی ئیستا پیت ده‌لیم هه‌زاران جاری تریشم پی گوتوی، به‌لام که تۆ جوابم ناده‌یته‌وه، پیم وایه قسه‌کانم نابیستی یا باوه‌رت پییان نییه، وه خودا ده‌زانێ که چهنده له‌م باره‌وه غه‌م و که‌سه‌ر دام ده‌گرۆی. ئیستا ده‌مه‌وتی چهنده هه‌وال و خه‌به‌ریکت پی بدهم که ئه‌گه‌ر ده‌رد و غه‌م و په‌ژاره‌ت لی که‌م نه‌کاته‌وه لانی که‌م شتیکیشی لی زیاد ناکا. به‌لێ، بزانه و ئاگه‌دار به که ئیستا له به‌رامبه‌ر تۆدا (چاوت بکه‌وه و بروانه) دۆن کیشۆت

۳۸۴- ئیشاره‌یه به رووباری گوادیانای له ئیسپانیا که له داویننه‌کانی چیا‌ی ئالکازار له ولاتی مانش هه‌لده‌ستی. جۆبار و چۆماویک که له‌و کێوانه‌وه هه‌لده‌رژین، هه‌وت دره‌یاچه یا پاشاو به ناوی «رویدرا» پیک دینن که ناوی به‌کیان ده‌چی ده‌ ئه‌وی تره‌وه و ناوی گوادیانای کاتیک وه‌ک رووبار وه‌رۆی که‌وت، بۆ مه‌ودای هه‌وت هه‌شت فه‌رسه‌خ له به‌ستینیکی زۆر قوولدا ده‌رواته پیش که ده‌روبه‌ری به قامیشه‌لان و گیا و زه‌مه‌ند داپۆشراوه، به جۆریک که رووی ئاوه‌که دیار نییه. پاشان دیسان له دوو ده‌ریاچه‌ی تریش به ناوی «ده‌ریاچه‌ی چاوان» تۆ ده‌په‌رۆی و دووباره وه‌ده‌ر ده‌که‌ویتته‌وه. سێروانتیسه‌ سه‌ر ئه‌م سرروشته‌ی رووباره‌که چێژی شاعیرانه‌ی خۆی نیشان داوه. (لوویی و یاردۆ)

دلاوه‌ری مانش راوه‌ستاوه که میزلین جادووه‌گری هه‌کیم، له‌مه‌ر ئه‌و پیش گوتنی کردوه. که‌سیک که به‌خه‌سه‌له‌تی باشتر له پاله‌وانانی پیشوو ره‌سم و ئاینی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردانی بۆ ئیستا و داهاتوو زیندوو کردوه‌ته‌وه، به‌لکو ئیچه هه‌موو به‌لوتف و یاریه‌دان و له خۆبه‌دوویی ئه‌م پاله‌وانه گه‌وره‌یه له‌و ته‌لیسم و جادووه‌گرییه رزگارمان بیت. چونکه ئه‌نجامدانی کاری گه‌وره ته‌نیا له ده‌ست پیاوی گه‌وره دی. دۆراندارێ بی ئه‌نوا به‌ده‌نگیکی کز و له‌رزۆکه‌وه گوتی: «ناخ، ئه‌ی کورهمامی خۆشه‌ویستم، ئه‌گه‌ر ئه‌و سه‌عه‌ده‌ته‌ش پرووی ده ئیچه نه‌کردبایه من ناوه‌مید نه‌ده‌بووم و دیسان هاوارم ده‌کرد که؛ ده‌بی جارێ سه‌به‌ر بکه‌ین و وه‌ره‌ق بکشین بزاین چه دیته پیش. (۳۸۵)

له‌و ساته‌دا هاوار هاواریکی گه‌وره به‌گوێ گه‌یشت و ده‌نگی گریان و زاری تیکه‌ل به‌نالێ سووتینهر و ئاه و هه‌ناسه هه‌لکشانی چهر چهر به‌رز بووه‌وه. من سه‌رم وه‌رسووړاند و له پشت دیواره بلوورینه‌کانی قه‌سه‌روه چاوم به دوو ریز کیژی جوان و نازدار که‌وت که له تالاریکی ترده‌سته ده‌خولانه‌وه و لیباسی عه‌زا و ده‌سماڵیکی سپییان به‌ره‌سمی ژنه تورکه‌کان له‌سه‌ر نابوو. له پشت ریزی کیژه‌کانه‌وه خاتوونیکی به‌شان و شه‌وکه‌ت ده‌رۆیشت. (یا لانی که‌م له ره‌فتاری خانمانه و به‌ویقارییه‌وه وا ده‌هاته به‌ر چاو) ئه‌ویش هه‌ر جلوه‌رگی ره‌شی ده‌به‌ردا بوو، چادریکی سپی به‌سه‌ره‌وه بوو که ده‌گه‌یشته به‌ری پیتی و به‌عه‌رزیدا ده‌خشا. ده‌سمالی سه‌ری دوو هینده‌ی ده‌سمالی سه‌ر کچه‌کان گه‌وره بوو. برۆکانی ئه‌و خاتوونه تیکه‌ل و لووتی هیندیک پان و زاریکی گه‌وره و لیوی سوور و خۆش‌ه‌نگ بوو. ددانه‌کانی که جاروبار ده‌بینران شاش و بلاو بوون و وێ ده‌چوو که زۆر ریکوپیک نه‌بن به‌لام ئه‌وه‌نده‌ی بلێی سپی بوون، وه‌ک بادامی پیست لیوه‌کراو. له ده‌ستیدا ده‌سماڵیکی هه‌ریبه‌قیمه‌ت ده‌بینرا و ئه‌و جۆره‌ی که من لیکم داوه له ناو ده‌سماله‌که‌دا دلێکی مۆمیایی کراوی قرچ هه‌لاتوویی تیدا بوو. مۆنته‌زینووس پیتی گوتم که ته‌واوی ئه‌و کیژانه خزمه‌تکاری دۆراندار و بیلیرمه‌ن و ده‌گه‌ل ئه‌ربابی خۆیان ته‌لیسم کراون و نه‌فه‌ری دوایی که دلێکی له ناو ده‌سمالدا به‌ده‌سته‌وه‌یه، بیلیرمه‌ خۆیه‌تی، که هه‌موو هه‌وتووێه‌ک چوار جار ده‌گه‌ل ئه‌و خزمه‌تکارانه ئه‌و ده‌سته‌یه وه‌رچ ده‌خن و ئاواز و لۆلۆی دلبرژین و به‌سوژ و سووتان به‌سه‌ر ئه‌و دل و ئه‌م جه‌سته‌یه‌ی ئامۆزای

۳۸۵- په‌ندیکی بلای سه‌ر زاران بوو، به تابه‌تی قوماز بازه‌کانی ئیسپانیایی زۆریان ده‌کار ده‌کرد، ئه‌و قومازبازانه هه‌رچه‌ندی زۆریان دۆراند با، دیسانیش ده‌ست به‌ردار نه‌بوون و درێژه‌یان به قوماز ده‌دا و ئه‌و په‌نده‌یان ده‌گوته‌وه. (مۆریس باردۆن)

خۆشه‌ویستی مندا ده‌لێن و ده‌گرین. مۆنته‌زینووس به‌دوای ئەم قسانەدا گوتی؛ ئەگەر ئەو خاتوونە لەبەر چاوی تۆ کەمیک ناحەزە، یا لانی کەم ئەوەندە ناوی دەرکردوووە جوان نییە، لەبەر ئەو شەوگەر و پۆژگار و پۆژگارە تالەیه کە دە تەلیسمی ئەو سێحربازە حەکیمەدا پای بواردوووە و ئەو راستییە دە چاوی خەستە و پوخساری زەرد و لەشی داتەکاویدا دەبینرێ. ئەو پەنگ پەریوی و بزێکانە پوخسار و ئالقی شینی دەوری چاوه‌کانی ئەو خاتوونە لە نەخۆشی ژنانە و شێواویی حەیز و عادەتی مانگانە نییە، چون چەندین مانگ و بەلکو سالانیکە کە ئەو بابەتە لەودا وەرپاست نەگەرێ. هەمووی لە کار تێکردنی ئەو غەمە گیان پرۆوکیەنیە کە ئەو لە دیتنی ئەو دلەیی کە بە دەستییە و گرتوو، دەستی پێ داوه. و ئەو دلە سات بە سات بێرەوهریی ئەو رووداوه شوومەیی کە بەسەر ئەویندارە چارەپەشەکی هاتوو، لە لای ئەو زیندوو دەکاتەوه. باوەرم پێ بکەن، ئەگەر وانەبووایە خاتوون دۆلسینە تۆبۆزۆ، کە لە تەواوی ئەو هەریمە و سەرانسەری دنیا دا ناوبانگی پۆیشتوو، بەزەحمەت دەیتوانی لە روانگەیی جوانی و جەمال و پەنعنایی و بەنازییەوه، هاوتای ئەو بیتەوه.

من هاوارم کرد کە جەنابی مۆنته‌زینووس؛ لێره ئیدی راوهستە! من لە بەرپێرتان تکا دەکەم کە حیکایەتی خۆت ساف و سادە درێژە پێ بدە و لقووی پێ بۆ دروست مەکە و بزانه کە هەموو پێکگرتن و هەلسەنگاندنیک لێره ناپەسەند و ناحەزە. دۆلسینە دۆ تۆبۆزۆی من هەرچی هەیه، هەیه و خاتوون دۆنا بیلێرمەش هەرچی هەیه یا هەرچی بوو با بێی و زۆرتەر لەوه کارمان پێیان نەبێ! مۆنته‌زینووس گوتی؛ جەنابی دۆن کیشۆت تکا دەکەم لە من ببوو! من بەهەلە چووم و نەدەبووایە بلێم خاتوون دۆلسینە ناتوانی بگاتە خاتوون بیلێرمە، چون من دەبووایە تا ئەندازەیه‌ک بۆنی ئەووم کردبایە کە جەنابت ئەوینداری پالەوانی ئەو خاتوونەیی. وە ئەو کاش نووکی زبانی خۆم گەرتبایە و خاتوونی پایەبەرزێ تۆم بێجگە لە ئاسمان دەگەل هیچ شتیکی تر هەلنەسەنگاندبایە.

ئەم جوابە پەزەمانەندیە خەشە کە مۆنته‌زینووسی گەرە دایەوه بەمن، دلێ رەم کردووی تۆراوی منی ئارام کردەوه و رق و قینی منی دامرکاندەوه. سانکۆپانزا گوتی: «من پێم سەیره کە چۆن خۆت بەو سەگبابەدانەداوه و بەشەق و زللە پشتت نەشکاندوووە و پرت نەداوتە رێینی و چل چلەیی ریشیت هەلنەگەندوو؟!» دۆن کیشۆت گوتی: «نا، نا، هاوڕێ سانکۆ، رەفتاری وا لە من ناوه‌شیتەوه، ئێمە هەموومان دەبێ بۆ پیران، هەر چەند پالەوانیش نەبن، رێز دابنێن، تا چ دەگا بەوهی کە پالەوان بن و دە تەلیسمی جادووگەرانیشتا بەدیل گیرابن. هەر چەند دەزانم دە زۆر پرسیار و وەلاماندا کە لە

نیوانمان هاتە گۆرێ، تەواو رێک نەکەوتین و ئەو جۆرە پێویستە حورمەتی یەکتەرمان رانەگرت.

ئەوجار ئامۆزا هاتە قەسە و گوتی: «جەنابی دۆن کیشۆت، راستی من نەتوانی تێ بگەم کە بەرپێرتان لەو ماوه‌کورتەدا کە لە نێو غارەکەدا بوون چۆن توانیتان ئەو هەموو شتە سەیر و سەمه‌رانه ببینن و ئەو گشتە پرسیارە ببیسن و وەلامیشیان بدەنەوه؟» دۆن کیشۆت پرسی: «بۆ مەگەر چەندە کە من چوومەتە خوار؟» سانکۆ گوتی: «هێندیک لە سەعات زۆرتەر.» دۆن کیشۆت گوتی: «شتی وا هەر نابێ، چون من لە وی دیتم کە شەو هات و پۆژ بوووه و دیسان سێ جاری تریش شەو هات و بوو بەبەیان، تا ئەو جێگەیی کە من بەحیسانی خۆم سێ پۆژی تەواو لە بن ئەو ئەشکەوتەدا بووم.» سانکۆ گوتی: «وی دەچێ حەق بەئەربابی من بێ، چون لە وێرا کە هەموو رووداویکی کە بەسەری دێ بەشیوهی سێحەر و جادوو، دور نییە کە ئەوهی بەلای ئێمەوه سەعاتیکە بەلای بەرپێرتانەوه سێ شەو و پۆژ بووی.» دۆن کیشۆت گوتی: «بێگومان هەر دەبێ وابێ.» ئامۆزا گوتی: «باشە، ئەربابی خۆشه‌ویست پێمان بلێ ئایا بەرپێرتان لەم ماوه‌یدا شتیکنان خوار؟» دۆن کیشۆت گوتی: «نا هیچ نەخوارد و هیچ هەستیکیشم بەبەرسێهتی نەکرد.» ئامۆزا گوتی: «ئایا کەسانیک کە تەلیسم دەکرین خۆراکیش دەخۆن؟» دۆن کیشۆت گوتی: «نەخێر، هیچ ناخۆن و دەستیش بەئاو ناگەیه‌نن (*). بەو حالەشەوه دەلێن کە نینۆک و مووی سەره‌یشیان درێژ دەبێ.» سانکۆ پرسی: «ئەرباب ئایا تەلیسم کراوان، ناخەون؟» دۆن کیشۆت گوتی: «ئاشکرایە کە ناخەون، یان لانی کەم ئەو سێ پۆژەیی کە من لەوی بووم کەسم نەدی بخەوی و من خۆیشم خەو لە چاوم نەکەوت.» سانکۆ گوتی: «ئەگەر وایە ئەو پەندە تەواو دروستە کە دەلێ: بەمن بلێ هاوونشینی چ کەسانیکێ تا من بلێم چ ئینسانیکێ. کەوابوو ئەربابی خۆشه‌ویستم بەرپێرتان برون دەگەل ئەو تەلیسم لێدراوانە ژیان بەرنە سەر کە پۆژوو دەگرن و شەوینداری دەکەن، تا دەگەل ئەوان لە نەخەوتن و نەخواردنی خۆتان سەرتان سوور بمینێ! بەلام ئەرباب، من ئەگەر عەززی حەزورتان بکەم کە ئەو شتانەیی فەرمووێ یەک وشەم پێ وانییە و بروای پێ ناکەم بەلەعنەتی خودا... ببوووه دەموویست بلێم وەبەر لەعنەتی شەیتان کەوم، تکیایە لێم ببوووه و لێم توورە مەبە.» ئامۆزا هاواری کرد: «چۆن مەگەر دەبێ کە پالەوان درۆیانیش بکا؟ ئایا دەکرێ کە لەو ماوه‌ کورتەدا ئەو هەموو درۆ و دەلەسەیی رێک خستبێ؟» سانکۆ گوتی: «خێر، خێر، من هەرگیز بەزەینمدا نایە کە بلێم ئەرباب درۆ دەکا.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئەدی ئەتۆ چۆنی بۆ دەچێ؟» سانکۆ گوتی:

«من وای تى دهگه که ئه میرلینه جادوویاره یا ئه جادووگه رانه که ئه هه موو خه لکه یان له وى ته لیسم کردوو و جه نابت ده فهرمووی که سى رۆژیان ده گه ل ژیاوی، ئه م داستان ده وروردریژه یان ده میشکی جه نابت ئاخنیه تا پاشان بۆ ئیمه ی به حیکایهت بگپیرته وه.»

دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ ئه لیهت ئه وه ی تۆ ده یلیتی ویده چی، به لام له م واره دا وانیه، چون من ئه وه ی بۆ ئیوه م گپیراوه، به چاوی خۆم دیتم و به ده سته خۆم هه ستم پى کرد. باش، تۆ چ ده لئی ئه گه ر هه ر ئیستا پیت بلیم که له نیوان شتی سهیر و سه رسووریهینه ر که مۆنته زینووس به منی نیشان دا (وه من هه مووی ئه و شتانه ش ورده ورده به درێژایی ریگه بۆ تۆ ده گپیرمه وه و ئیستا گپیرانه وه ی هه مووی مومکین نابى، چون هه ر کامیان پیوه ندیبی به شتیکی تازه وه هیه.) سى ژنی دیهاتیشم چاوی پى کهوت که به ده شتیکی سه ر سهوز و زه نویردا تیده په پیرین و ده تگوت بزنی هه لتۆز هه لتۆز ده که ن، یه کیک له وان دۆلسینه تۆبۆزۆی خۆم بوو. ئه و دووانه که ی تریش هه ر ئه و ژنانه بوون که ئه و رۆژه ده خزمه تیدا ده هاتن و ئیمه کاتی ده رکه وتن له تۆبۆزۆ تووشیان هاتین و قسه مان ده گه ل کردن. من له مۆنته زینووسم پرسى، ئایا ئه و ژنانه ده ناسى، ئه ویش جواپی داوه که نایانناسى، به لام وای بۆ ده چم که خانمی به پیز و به شان و شه وکه ت بن که جادووکراون و زۆرتتر له چه ند رۆژ نییه که ریگه یان که وتووته ئه و میترگ و چیمه نه، مۆنته زینووس گوتی که ئه م بابته نابى بییته هۆی سه رسامی تۆ، چون له م شوینه دا زۆر خاتوونی به ناویانگ هه ن که هی سه ده کانی رابردو یا زه مانى حالن و به شکل و شیوه ی جۆراوجۆر ته لیسم کراون؛ له وانه گوتی: «مه له که ژنویه» و نه دیمی ئه و «کۆنتانیۆن» ده ناسم که له و کاته دا که لانسۆت پالّه وانی ناودار له بریتانیا را هات ئه م نه دیمه مه یگپیری بۆی ده کرد.

کاتیک سانکۆ ئه م قسه انه ی له ئه ربابی خۆی بیست، نزیک بوو له بهر سه رسورمان شی ت بى یا له بهر پیکه نین بپچری. چون ئه و خۆی باشی ده زانی که مه سه له ی ته لیسم بوونی خاتوون دۆلسینه له چ قه راریکه و باشی له بیر بوو که جادووگه ری ئه و داستانه درۆینه ئه و خۆی بووه و خۆی ئه و درۆ و ده له سانه ی له سه ر یه ک داناوه. که وابوو بۆی مسۆگه ر بوو که ئه رباب عه قل و شعوری ته وای نییه و به ته وای دیوانه یه. هه ر به و ده لیله رووی تى کرد و گوتی: «ئه ربابی عه زیزم! سوور بزانه که سه فه ری به ریزت بۆ ئه و دنیا له سه عاتیکی شووم و مانگیکی نامباره کدا رووی داوه، له عه نه تی خودا له و ساته وه خته بى که به ریزتان ده گه ل جه نابی مۆنته زینووس چاوتان پیک کهوت. ئه و جه نابتی به مجۆره بۆ ئیمه به ری کرده وه! سوبحانه لالا! ئاخر جه نابت کاتیک له م جیهانه ی سه ره وه ده گه ل ئیمه بووی،

وهزعیکی باشتر هه بوو و له عه قل و شعوریکی ته وای که خودا پى دابوو، که لکت وهرده گرت و قسه ی به جپۆریت ده کرد و ههنگاو به ههنگاو رینۆینی جوانات ده کردین و وهک ئه و سه عاته، قسه ی لابه لا و تره هاتی ئاوا بى مه عنا، که به میشکی هیچ که سه وه نانووسین، نه قلت نه ده کردن.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ من چون تۆ ده ناسم گرینگی به قسه کانت نادم.» سانکۆ گوتی: «منیش قسه کانی تۆم پى گرینگ نییه، هه رچه ند به توى به خاتری ئه و قسه انه ی کردوومن یا ده یانکه م له من بده ی یا بمکوژی، مه گه ر ئه وه تامی زارت بگۆری و قسه ی جوانتر بکه ی. به هه رحال ئه رباب ئیستا که نیوانمان خۆشه بلی بزانه جه نابت له رووی چ قه رینه و شاهیدگه لیک خاتوونی عه زیزی ئیمه ت ناسى؟» دۆن کیشۆت گوتی: «من له وه یه وه ئه وم ناسى که جلویه رگه که ی هه مان جلویه رگ بوو که تۆ ئه و رۆژه به منن نیشان دا. من ته نانه ت قسه شم ده گه ل کرد، به لام ئه و یه ک وشه ی جواپ نه دامه وه، به پتچه وانه وه پشتی تى کردم و وه ها به هه شتاو هه لات که ئه گه ر تیریکت له چله ی که وان به دوایدا هاویشته نا یه ده گه یشتی. من ده موست به دوایدا هه لیم و بى شک ئه و کاره م ده کرد. به لام مۆنته زینووس پیشی پى گرتم و نسحه تی کردم ئه و کاره نه که م، چون زه حمه تیکی بیه ووده یه و وه بیری هی نامه وه که مانه وه له غاردا زۆرتتر له ئه ندازه جایز نییه و سه عاتی وده رکه وتنی من به شیوه یه کی شایسته نیزیکه، پاشان پیره مپرد گوتی هه ر به و زوانه فیرم ده کا که بۆ رزگار کردنی بیلیرمه و دۆراندار و ئه و و باقیی ئه و که سه انه ی که له وى ته لیسم کراون ده بى چ بکه م. به لام سانکۆ له و هه موو شتانه ی که دیتم یه ک شت زۆرتتر له هه موو شت دلی سووتاندم و ئازاری دام. ئه ویش ئه وه بوو؛ له کاتیکدا ده گه ل مۆنته زینووس خه ریکی قسان بووم، یه کیک له هاوړییانی خاتوون دۆلسینه په ریشان و رۆژگار ره ش، به بى ئه وه من پى بزانه م، هاته لام و به سوزیکی دلسووتین به گویمی گوت: خاتوون دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆ ده ستت ماچ ده کا و له پایه به رزتان تکا ده کا ئه وى له حال و بارى له شساغی خۆتان باخه بهر بکه نه وه و چون نیازیکى زۆر فه وری به پوول و پاره هیه له جه نابت تکا ده کا ئه و دامنه چیته گولداره به بارمه هه لگرن و مه بله غی شه ش رینال یا که متر یا هه ر چه ندی پیتانه بۆی بنیرن و خاتوون قه ولی شه ره ف دها هه رچی زووتر بۆتان بنیریته وه. سه رم سوور ما، رووم ده جه نابی مۆنته زینووس کرد و پرسیم: ئایا مومکینه ته لیسم کراوانی خاوه ن ریزیش له بهر نه دارى و ده ست ته نگى بناڵین؟ ئه و گوتی: جه نابى دۆن کیشۆت بروام پى بکه ئه وه که پى ده لاین ده ردی ئیحتیاج له هه موو شوینیک هیه و ده ست داوړیته هه موو جیگه یه ک و گریبانی هه موو که س ده گری و ته نانه ت ده ست له ته لیسم

کراوانیش هه‌لناگرێ. ئیستا که خاتوون دۆلسینه پیداوستی به‌شه‌ش ریئال! هه‌یه و که‌سیکی به‌دوادا ناردوه، بارمه‌که‌ش خراپ نییه، باشتر ئه‌وه‌یه حاجه‌ته‌که‌ی پیک بینی، به‌تایه‌ته‌ی که ئاشکرایه ئه‌و زۆر ده مه‌زێقه‌دایه. من ده جوابدا گوتم: بارمه‌ی ئه‌و راناگرم و پوه‌له‌که‌شی بۆ نایترم، چون بێجگه له چوار ریئال زیاترم پێ نییه. (وه ئه‌و چوار ریاله، سانکۆ هه‌ر ئه‌و پوه‌له‌ بوو که تۆ دوینی دابووتمی تا له‌سه‌ر ریگه به‌سه‌ده‌قه بیده‌م به‌سو‌ال‌که‌ران) وه ئه‌و چوار ریاله‌م دا به‌راسپارده و گوتم: دۆست و یاری خۆشه‌ویست به‌خاتوون بلێ که من له ناخی دل‌ه‌وه ده غه‌می ئه‌ودا شه‌ریکم و ئاره‌زووم ده‌کرد فۆکار (۳۸۶) بام تا نیاز و پیداوستی ئه‌و به‌ته‌واوی دابین بکه‌م. به‌خاتوونی خۆت بێژه تا کاتیک له دیداری ئه‌و بێ به‌شم ناتوانم ساغ و سلامت بم و هه‌ر به‌و زوانه که ده‌رفه‌تی مناسب هه‌لکه‌وت له حزووری مباره‌کی به‌تکا ده‌پارێمه‌وه که ریگه‌م بدا چاوم پێی بکه‌وی و جه‌مالی بێ وینه‌ی خۆی به‌من بنوینی و ده‌گه‌ل ئه‌و عه‌بد و ئه‌و پاله‌وانه سه‌رگه‌ردانه‌ی خۆی قسه‌یه‌ک بکا. هه‌روه‌ها به‌خاتوونی نازداری خۆت بلێ که له‌و کاته‌دا که هیچ چاره‌پروانی نییه ده‌ببستی که به‌شیوه‌ی مارکی دۆمانتۆ، (۳۸۷) کاتیک به‌چاوی خۆی گیان دانی برازاکی (بۆدۆن)ی له چیا‌دا چاوی پێ که‌وت، سویندی خوارد و په‌یمانی ده‌گه‌ل خودای خۆی تازه کرده‌وه تا تۆله‌ی ئه‌و نه‌کاته‌وه له‌سه‌ر سفره‌ دانه‌نیشی و ده‌ست بۆ ته‌عام نه‌با و هه‌زار جۆر چله‌ی سه‌خت و تاقه‌ت پرووکین بکیشی. منیش په‌یمان ده‌به‌ستم تا ئه‌و له ته‌لیسمی جادووه‌گه‌ران رزگار نه‌که‌م، ئارام نه‌گرم و به‌هه‌مان نازایه‌تی و بویری که شازاده دۆن دیه‌گۆ پیدرووی پرته‌قالی به‌ده‌وری دنیا‌دا گه‌را، منیش حه‌وت هه‌ریمی دنیا ده‌ژیر پێ ده‌نیم. کیزه‌که گوته‌ی: به‌ریژتان بۆ ئه‌م دلاوه‌ری و هونه‌رنوینی و سه‌دان کاری بالاتر که کردووتانه قه‌رزباری خاتوونی منی، ئه‌وه‌ی گوت و چوار ریئالی له من وه‌رگرت و به‌جیگه‌ی ئه‌وه‌ی کرینۆش بکا وه‌ها هه‌لبه‌زییه‌وه که دوو نیژه چوو ده‌حه‌واوه. «سانکۆ هاواری کرد که: «یا حه‌زته‌ی مریه‌م، یانی مومکینه ریوره‌سمی دنیا وابی و قودرته‌ی جادووه‌گه‌ران و هیزی ته‌لیسم و جادوو ئه‌وه‌نده بێ که عه‌قل و تیگه‌یشتنی ئه‌ربابی من بگۆرێته سه‌ر شیتیه‌کی

۳۸۶- فۆکار Fokar به‌ پێی ریوایه‌ت، ده‌وله‌مهند و بانکداریکی گه‌وره‌ی «ئوکسبۆرگ» بوو که چون شارلکه‌ن ئیمپراتووری توتیش و ئیسپانیا بوو به‌ میوانی، له‌ کووره‌دا به‌ جیگه‌ی داری سووتان داری چینی سووتاند که لای ئه‌وروپایی یه‌کان زۆر گرانبه‌ها بوو. و بۆ هه‌لکردنیشی له‌ ره‌سیدی ئه‌و قه‌رزانه‌ی که لای ئیمپراتوور هه‌یبوو که‌لکی وه‌رگرت. (مۆریس باردۆن)

۳۸۷- مارکی دۆمانتۆ بۆدۆن «مام و برازا» دوو پاله‌وان بوون که له‌ پێشدا باسمان کردوون

ئاوا سه‌یر و سه‌ر سوور هینه‌ر؟ ئاخ ئه‌رباب، تۆ به‌خولقی‌نه‌ری دنیا و عه‌رز و عاسمانان سویند ده‌ده‌م، هیندیک ئاگات له خۆت بێ و فکر له شه‌رافه‌ت و ئابرووی خۆت بکه‌وه و ئه‌م تره‌هاته بێ مانایه که عه‌قل و هۆش و شعووری له ده‌ست ده‌ره‌یناوی توور هه‌لده. «دۆن کیشۆت گوته‌ی: سانکۆ چون ده‌زانم که تۆ منت خۆش ده‌وی و ده‌ فکری من دای ئه‌وه‌ی ده‌یالی له‌ رووی سه‌فا و پاکیه‌ی و چون ئاگه‌داری بابته و رووداوی زه‌مانه‌ی و ئه‌زمونته که‌مه، هه‌رچی که له‌به‌ر چاوت هیندیک دژوار بێ، پیت وایه نامومکینه. به‌لام بزانه که زه‌مانه له‌ گوزه‌ردایه و هه‌ر وه‌ک چهند جار گوتوومه له‌ داها‌تووشدا هیندیک له‌وه‌ی ده‌و دنیا‌یه‌ی بنه‌وه‌دا دیتوومه، بۆت ده‌گێرمه‌وه. ئه‌و دم تۆ ده‌گه‌ی که هه‌رچی گوتوومه دروسته و ئه‌وه‌نده ده‌گه‌ل راستی جووتن که موویان ده‌ به‌ره‌وه ناچی.

دیداری دۆلسینه تۆبۆزۆ، هەر چند بهشکلی تهلیسم و جادووش بووی، تووشی بووبوو. دهنه بهو قسه ناحهز و بی ئەدهبانانهی که سانکۆ کردبوونی، حهق ئەوه بوو که ئەرباب ههزار جووتی شهق تۆ ههلا و ههموو گیانی تیک بشکینۆ. بهآی، ئامۆزا سانکۆی زۆر بی ئەدهب و روو دامالو هاته بهر چاو، بهو حاله شهوه بهدۆن کیشۆتی گوت: «وه بهلام من، ئەهی پالەوانی دلواهری مانش، ئەهی جهنابی دۆن کیشۆت، بهیهقین دهو سهفهره پر له بهخته وهرییه که ده خزمهت به پیزتاندا بووم، له کاتی خۆم ئەو پهری سوود و بههره وهرگرت و چوار شتی زۆر باشم ودهست هینا: یهکهم ئەوهی که دهگهڵ کهسایهتیهکی گهرهوی وهک به پیزتان ئاشنا بووم که ئەوه خۆی جیگهی فهخر و شانازییه؛ دووم ئەوه که پاز و نه پینیهکانی غاری مۆنته زینووسم بۆ پروون بووه وه و له میژووی رووباری گوادینا و ده ریچهکانی «رویدرا» ئاگه دار بوومه وه، وه ئەوه بۆ تهواوکردنی کتیبی ئویدی ئیسپانیایی که خهریکم دهینووسم، زۆر بهقازانج و پر بایهخه، سییهم ئەوهی که کهشفم کرد وهرهقی قوما له زهمانی زۆر کۆنه وه دهکار هینراوه یا لانی کهم له سهردهمی ئیمپراتۆر شارلمانیدا کایه پۆ کراوه و ئەوه لهو قسانهرا دردهکهوی که به پیزتان له نیو غاردا له دۆراندار بیستتان و فهرمووتان کاتیک مۆنته زینووس ئەو وتاره دوورودریژهی له سهر جهنازی دیوراندار خویندهوه، ئەو چاوی کردهوه و گوتی: «سهیر بکهن و دووباره وهرهق بکیشن!» وه دیاره قسهی تیدا نییه که ئەو ئەم پهندهی له مهوادی ده تهلیسم بووندا فیتر نهبووه، بهلکو ئەو کاتی که هیشتا له فهرهنسه بووه و له سهردهمی ئیمپراتۆر شارلمانیدا ژیاوه، زانیویهتی. من لهو راسته قینه میژووییه بۆ کتیبیکی تری خۆم بهناوی، «لیکدانه وه له سهر کتیبی ویرژیل پۆلیدۆر له مه پ داھینانهکانی عهدهی عهتیق که لک وهردهگرم، چون ئەو بابته بۆ ئەو کتیبه ی من زۆر بهکار دۆ. من یهقینم هیه که ویرژیل پۆلیدۆر له بیرری چوو له کتیبی خویدا باسی داھینانی وهرهقی قوما بکا و ئیستا من ده لیکدانه وهی خۆمدا ئیشاره ی پۆ دهکهم و دهزانم که ئەو کاره زۆر بهرهمی باشی لۆ دهکوهیته وه. بهتایبهتی که سهراوهی ئەو قسهیه نووسه ری زانا و پسپۆریکی وهک سینۆر دۆرانداره. (۳۸۸) چوارهم

۳۸۸- وهرهق یا پهری قوما یهکه مجار له ولاتانی ئیسلامیه وه هاته ئیسپانیا و یهکه مجار سالی ۱۳۸۹ له شاری ویتیرب Viterbe له ئیتالیا نزیک شاری رۆم بیندراوه. له سهدهی یازدهمدا پیاوئیک به ناوی نیکولا پاپن له ئیسپانیا پهری قوماری له رووی ئەو نمونانهی که له فهرهنسه وه دههات دروست کرد و عهلامهتی «ن - پ» که دوو پیتی سهرهتی ناوکانی بوو، له سهر وهرهقهکان ده بیندران. (مۆریس باردۆن)

له مه پ ههزاران نوکته ی سهیر که هه م پیکه نینی و شاخ و بال لئ نراون و هه م بۆ دهر خستنی جهلال و گهره مپی ئەم داستان ه بیوینه یه پیویستن

کهسیک که ئەم داستان ه گهره یه ی له رووی ده سنووسی یه که می نووسه ری ئەو، یانی سهید حامید کوری ئەنجه لی وهرگیزاوه، ده لئ کاتیک گه یشتمه به شی دریزه ی رووداوهکانی غاری مۆنته زینووس، ئەم رستانه م به ده سه خه تی خودی سهید حامید کوری ئەنجه لی له پراویزی کتیبدا چاو پۆ کهوت: «من به هیچ جۆر ناتوانم باوه ر بکه م که ئەو رووداوانه ی به شی پیتشوو به راستی به سه ر دۆن کیشۆت پالەوانی مانش هاتبۆ، ده لیله که ی ئەوه یه رووداوه گه لیک ی تا ئیستا باسیان کرا، ده کرا بیژین راستن یا له راستی نزیک، به لام رووداوهکانی غاری مۆنته زینووس ئەوهنده له عه ق و مه نتیق به دوورن که من ریگه یه ک بۆ ئەوه ی به راستیان بزاتم، نادۆزومه وه. فه کری ئەوه ی دۆن کیشۆت که راستگۆترین نه جیبزاده و نه جیبترین پالەوانی سه رده می خۆی بوو، درۆی کردبۆ، نامومکینه، چون ئەگه ر جهسته یان به زه بری تیر و شیر کون کونیش کردبایه، درۆی به سه ر زاریدا نه ده هات، له لایه کیشه وه ده بینن که دۆن کیشۆت ئەو داستان ه ی به و هه موو لقو پۆپه وه که له سه ره وه دیتمان گیزا یه وه، بی ئەوه ی له و ماوه کورته دا مه جالی ئەو هه موو درۆ هه لبه ستنه ی بووی. به پپی ئەوه ی گوترا ئەگه ر ئەم داستان ه وهک ئەفسانه و درۆ بیته بهر چاو، گونا ه ی من نییه و من بی ئەوه ی راست و درۆ بوونه که ی ته که ز بکه م، دهینووسم. تۆ ئەی خوینهر، که خۆت زانا و تیگه یشتووی، به هه ر جۆریک ده ته وی داوه ری خۆت بکه و بزانه که من ناتوانم و نابۆ بیجگه له وه ی کردم کاریکی تر بکه م. ده گه ل ئەوه شدا هیندیک ئەم خاله یان به مسۆگه ر زانیوه که دۆن کیشۆت له جیویانی مه رگدا له قسهکانی خۆی له مه پ غاری مۆنته زینووس پاشگه ز بووه وه و ئیقراری کرد که چون له کتیبه پالەوانیه کانیدا وینه ی رووداوی ئەو غاره ی زۆر خویندبووه وه ئەوانه ی بۆ سه ربرده ی خۆی جه عل کردوه.» به لئ جا، دانه ری داستان پاش ئەم پراویزه ئاوا دریزه به داستان ه که ده دا:

ئامۆزا ئەوهنده ی له پررووی و بی ئەده بیی سانکۆ سه ری سووما، دوو ئەوهنده ش له سه بر و خۆراگری ئەربابه که ی سه رسام ما و به لای خۆیه وه وای دانا که ئەو خولق و روو خۆشییه ی دۆن کیشۆت له و سه عاته دا له شادی و خۆشییه که وه سه رچاوه ی ده گرت که له

ئه‌وه‌یه که ئیستا بۆم پوون بووه‌وه سه‌رچاوه‌ی پووباری گوادایانا که تا ئه‌مروێ که سه‌ پتی نه‌ده‌زانی، له‌ کوپوه‌یه. «دۆن کیشۆت گوتی: «ته‌واو، حه‌ق به‌تۆیه، به‌لام دهمه‌وێ بزانه‌ گه‌ر به‌لوتف و په‌حمه‌تی حه‌ق ئیجازه‌ی چاپ و بلاوکردنه‌وه‌ی کتێبه‌کانت وه‌رگرت» (389) (هه‌ر چه‌ند باوه‌ر ناکه‌م له‌و کاره‌تدا سه‌ربه‌که‌وی) به‌ناوی چ که‌سیان پێشکه‌ش ده‌که‌ی؟» ئامۆزا گوتی: «له‌ ئیسپانیادا چ زۆره‌ پیاوی گه‌وره‌ و جوامیر، به‌ناوی به‌کێک له‌ وانیه‌ی پێشکه‌ش ده‌که‌م.» دۆن کیشۆت گوتی: «خێر، ئه‌وه‌نده‌ش زۆر نین، وه‌ ئه‌لبه‌ته‌ نه‌ک له‌به‌رئه‌وه‌ که‌ لیهاتوو نین، به‌لام نایانه‌وێ قه‌رزباری منه‌تی نووسه‌ران بن و ئه‌رکی قه‌ردزانی و پاداشیان بکه‌وێته‌ سه‌ر مل که‌ شایسته‌ی نووسه‌ره‌که‌ بێ. من خۆم شازاده‌یه‌ک ده‌ناسم که‌ به‌ته‌نیا‌یی ده‌توانی جیی هه‌موو گه‌وره‌پیاوانی ئه‌م و لاته‌ پر کاته‌وه‌ و ئه‌وه‌نده‌ی ئه‌خلاق و ئاکاری باش هه‌یه‌ که‌ ئه‌گه‌ر من باسیان بکه‌م له‌ دلی زۆریک له‌ گه‌وره‌کانی تردا هه‌ستی ئێه‌یه‌ی و هه‌سوودی ده‌جوولێمه‌وه‌» (390) به‌هه‌رحال قسه‌کردن له‌م واره‌دا ده‌خه‌ینه‌ ده‌رفه‌تێکی گونجاوتر و جارێ با به‌دوای شوێنێکی ئاسووده‌دا بگه‌ڕێین که‌ شه‌و تێیدا به‌سه‌ینه‌وه‌.» ئامۆزا گوتی: «له‌و نزیکانه‌ نوێژگه‌یه‌که‌ هه‌یه‌ و راهیبیک ده‌ ویدا ده‌ژی که‌ ده‌لێن ده‌پێشدا سه‌رباز بووه‌ و زۆر مۆمن و به‌دینه‌ و زۆریش عاقل و چاکه‌کار و سه‌خی و دلۆخانه، له‌ نزیک ئه‌و نوێژگه‌یه‌ میوان سه‌راهیه‌کی چکۆله‌ی لێهه‌یه‌ که‌ ئه‌و کابرایه‌ خۆی دروستی کردووه‌ و هه‌ر چه‌ند چکۆله‌یه‌ به‌لام جێگه‌ی میوانانی ده‌بێ.» سانکو پرسی: «بلی ئه‌و راهیبه‌ مریشکی هه‌بێ؟» دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌مروێ که‌متر راهیبیک ده‌بینی که‌ مریشکی نه‌بێ، چون راهیبانی ئه‌مروێ هه‌چ وه‌ک راهیبانی قه‌دیمی میسر ناچن که‌ له‌و ده‌شته‌ گه‌رم و قاقه‌رانه‌دا به‌گه‌لا‌ی دار خۆیان داده‌پۆشی و به‌ریشه‌ی گیایان خۆیان تێر ده‌کرد. به‌لام وا تێ مه‌گه‌ن ئه‌گه‌ر من به‌باشی باسی هێندیکیان ده‌که‌م، مانای ئه‌وه‌یه‌که‌ خراپه‌ی ئه‌وانی تر ده‌لێم. به‌لکو ئه‌وه‌ ده‌لێم که‌ چله‌کێشی و عیباده‌ت له‌م رۆژانه‌دا وه‌ک زه‌مانی قه‌دیم سه‌خت و دژوار نییه‌. به‌و حاله‌شه‌وه‌ هه‌موو راهیبه‌کانی ئه‌م سه‌رده‌مه‌ له‌ روانگه‌ی ته‌قوا و ئیمان و پارێزکارییه‌وه‌ ده‌ستی که‌میان له‌وانی پێشوو نییه‌، یا لانی که‌م من پێم وایه‌، وه‌ ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر هێندیک راهیبی درۆزن و که‌له‌کبازیش هه‌بن، دیسان ئه‌وان باشت‌تر له‌و جینایه‌تکارانه‌ که‌ له‌ کۆمه‌لگادا گونا‌ه و جینایه‌ت ده‌که‌ن.»

389- له‌ سه‌رده‌می سێروانتیسا به‌ زه‌حمه‌ت ئیجازه‌ی بلاو بوونه‌وه‌ی کتێب ده‌دا. (مۆریس باردۆن)
390- ئیشاره‌ به‌ کۆنت دۆ لیرونوس Conte de Leronos که‌ سێروانتیس به‌رگی دووه‌می دۆن کیشۆتی پێشکه‌ش به‌و کردووه‌. (مۆریس باردۆن)

دۆن کیشۆت و یاران ده‌و قسانه‌دا بوون که‌ له‌ نه‌کاو دیتیان پیاویک به‌هه‌شتاو بۆ لای ئه‌وان دێ و به‌دارده‌ستیک خۆش خۆش له‌ ئیستهره‌که‌ی ده‌دا که‌ نێزه‌ و ته‌وه‌رزینی لێ بار کردبوو. پیاوه‌که‌ کاتیک گه‌یشته‌ حاندی ئه‌وان سلّوی کرد و به‌په‌له‌ تێپه‌ر بوو. دۆن کیشۆت هاواری به‌سه‌ردا لێ دا و گوتی: «ئه‌ی جوامیر، هێندیک راهه‌سته‌. ده‌لێی بۆ رۆیشتن له‌ ئیستهره‌که‌ت به‌په‌له‌تری.» کابرا گوتی: «ئه‌رباب ناتوانم راهه‌ستم چون ئه‌و چه‌کوچۆله‌ی له‌سه‌ر ئه‌و ئیستهره‌ ده‌یبینی، ده‌بێ بگه‌یه‌نمه‌ شوینی خۆی بۆ ئه‌وه‌ی سه‌بینه‌ی ده‌کار بکری. له‌به‌رئه‌وه‌ مالاواییتان لێ ده‌که‌م، چون مه‌جالی راهه‌ستانم نییه‌. به‌لام ئه‌گه‌ر ده‌تانه‌وێ بزانه‌ من ئه‌و چه‌کانه‌ بۆچی ده‌گه‌ل خۆم ده‌به‌م پێم وایه‌ ئه‌مشه‌و له‌و کاروانسه‌راهیه‌ی سه‌ره‌وه‌ی نوێژخانه‌ ده‌مێنمه‌وه‌ و ئه‌گه‌ر ئێوه‌ش رێگه‌تان به‌ویدا، من له‌وێ ده‌بیننه‌وه‌ و ئه‌وه‌دم شتی واتان پێ ده‌لێم که‌ نه‌ قه‌ت بیستووتانه‌ و نه‌ قه‌ت دیتووتانه‌. جارێ دیسان مالاوا، پیاوه‌که‌ ئه‌مه‌ی گوت و دیسان وه‌ها به‌هه‌ر مه‌ ئیستری لێ خوری که‌ دۆن کیشۆت مه‌جالی نه‌بوو لێی پرسی، ئه‌و شته‌ سه‌یر و سه‌مه‌رانه‌ی ده‌یه‌وێ باسیان بکا چین. پالنه‌وان چون هێندیکێ هه‌ستی کون پشکنی له‌وانی تر زۆرتر هه‌بوو هه‌میشه‌ گوێ قولاغ* بوو شتی تازه‌ بیستی و فیر بێ، بریاری دا که‌ هه‌موویان بێ دره‌نگی کردن بکه‌ونه‌ رێ و بێ ئه‌وه‌ی له‌ نوێژخانه‌ی ئامۆزا به‌مێننه‌وه‌ و خۆ به‌مێلکێن، یه‌کسه‌ر بپه‌رینه‌ کاروانسه‌راکه‌ و شه‌وه‌که‌یان له‌وێ به‌مێننه‌وه‌. له‌به‌رئه‌وه‌ هه‌رسیک سوار بوون و کاروانسه‌را بگره‌ هاتم. ئامۆزا پێشنیاری کرد ساتیک له‌ نوێژخانه‌ راهه‌ستن و جامیک شه‌راب بخۆنه‌وه‌. سانکو هه‌ر ده‌گه‌ل ئه‌و قسه‌ی گوێ لێ بوو سه‌ری که‌ره‌بۆزی بۆ لای نوێژخانه‌ خوار کرده‌وه‌ و دۆن کیشۆت و ئامۆزاش وه‌دوای که‌وتن؛ به‌لام ئه‌ستیره‌ی به‌ختی سانکو ده‌ بورجی ره‌شدا بوو، چونکه‌ خزمه‌تکاری راهیب که‌ ژن بوو، پێی گوتن که‌ راهیب له‌ مال نییه‌. موسافیران داوای جامیک شه‌راب له‌ باشت‌ترین شه‌رابیان کرد. ژن گوتی که‌ ئه‌ربابه‌که‌ی شه‌رابی نییه‌، به‌لام ئه‌گه‌ر ئاوی خوارده‌وه‌یان ده‌وێ ئاماده‌یه‌ هه‌رچه‌ندی ده‌خۆنه‌وه‌ بیانداتێ. سانکو له‌ جوابی ژنه‌که‌دا گوتی: «ئه‌گه‌ر تینوو بووایه‌م سه‌رکانی و چالۆم له‌سه‌ر رێ بوو، ده‌مخوارده‌وه‌. ئاخ! ئه‌ی جێژنی زه‌ماوه‌ندی کاماش، ئه‌ی سفره‌ و خوانی ره‌نگینی مالی دۆن دیه‌گۆ، یادتان به‌خێر، هه‌ی هات ده‌بێ تا که‌ی هه‌ر له‌ یادێ ئێوه‌دا ئاخ هه‌لکێشم!»

موسافیران ناچار له‌ نوێژگه‌ دوور که‌وته‌وه‌و به‌ره‌و کاروانسه‌را ده‌ سواربه‌ره‌کانیان راخوڕین، هێشتا مه‌ودایه‌کی وا نه‌رۆیشته‌بوون که‌ تووشی لاویک بوون، لاوی رێبووار بێ په‌له‌ و ئه‌جه‌له‌ ده‌ پێشیاندا ده‌رۆیشته‌ و ئه‌وان گه‌یشته‌ سه‌ری. لاوه‌ شمشیره‌که‌ی وه‌ک

داردهست هاویشتبوه سهر شانی و بوخچهیه کیشی پیوه هه لاهه سیبوو که لیباسه کانی خوئی یانی گۆرهوی و شه لوار و که وایه کی قوله و چهند کراسی تیدا هه لگرتبوو. لاهه کوله جهیه کی له مه خمه ر ده به ر دابوو که له چهند جیوه هه لبرایوییه کی تیدا بووو که کراسه که ی تیدا دیار بوو. گۆرهوییه کانی له په شم و که وشه کانی وهک که وشه دهر بار ییه کان چوار گۆشه بوو. ته مهنی لاهه هه ژده نۆژده زۆرتتر نه بوو، پوخساریکی شاد و دم به پیکه نین و رهفتاری نهرم و چالاکانه بوو، بۆ ئه وهی که ماندوو نه بی نهرم له بهر خوویه وه گۆرانی ده گوت. کاتیک موسافیره کانی ئیمه که یشتنه سهری، لاهه که تازه له گوتنی یه کیک له و ئاوازانه ته و او بوو، تا ئه و جیگه ی که ئامۆزا توانیبوو هه مووی گوتی بداتی و شیعره کانی له بهر بکا، ئه و ئاوازه به مجۆره بوو: «من نیاز ده مباته شه ی؛ من ئه گهر پارهم هه بووایه هه رگیز نه ده چوممه شه ی.»

یه که م که س که ده گه ل ئه و لاهه قسه ی ده ست پی کرد، دۆن کیشۆت بوو؛ پاله وان گوتی: «لاوی ئه ویندار، چهند ئارام و له سه ره خو دهرۆی! ئه گهر ئیرادی نییه بلای بۆ کوئی ده چی با ئیمه ش بزانی.» لاهه گوتی: «له سه ره خو رویشتم له بهر گهرمی هه و او فه قیری و نه دارییه، ده پرسی بۆ کوئی ده چم؟ ده چمه شار.» دۆن کیشۆت گوتی: «بۆ سه بر رویشتم که ته به هۆی گهرمی هه و اوه قبول، به لاهه فه قیری و نه داری چ پیوه ندییه کی به و کاره وه هه یه؟» لاهه گوتی: «ئهرباب له و بوخچه دا که ده بیینی شه لواریکم هه یه له پارچه ی مه خمه ر که ده گه ل ئه م کوله جهیه ده بنه ده ست؛ من ئه گهر شه لواریکم له بهر که م له و ریگه یه دا کۆن ده بی و که لکی ده بری و ئیدی ناتوانم له شاری ده به ری بکه م و پۆزی پیوه لی بده م. پوولیشم نییه که یه کی تازه بکرم، که و ابوو به و ده لیله ی که عه رزم کردن و بۆ ئه وه ش که قاچه کانم ئاره قه نه که ن و فینک بن، به مجۆره به رتدا ده رۆم، تا بگه مه فه و جی پیاده نیزام که له دوازه فه رسه خیی ئیره یه و له و فه و جده دا بۆ خزمه ت وه رم بگرن، له ویشه وه بیگومان ده گه ل» جی شۆران» (*) و کارگه رانی که شتی ده منیرنه به نده ر و بۆ شوینیک که ده لاین قه رتاچه یه هه واله ده کریین. من له وهی که ئهرباب و وه لی نیعمه تم پادشا بی و له شه ره کاندای خزمه تی ئه و بکه م، زۆرتتر خو شحال ده بم تا ئه وهی له دهر باردا خزمه تی پیاوکی په ست و نانه جیب بکه م.» ئامۆزا پرسی: «ئایا مواجیب و مه عاشی باشت پی ده دن؟» لاهه گوتی: «من ئه گهر خزمه تی یه کیک له گه وره پیوانی ئیسپانیا یا که سیکی ماقوول و نیویه ده ره وه م کردبایه، بیگومان حقووق و مه عاشی باشم وه رده گرت و خزمه تی ئابروومه ندیش هه ر ئه وه یه که مروف به ئهربابی ئاوی بکا، خزمه تکار له خزمه ت ئه واندا له پشت میزی نۆکه رییه وه ده گاته

پله ی ئه فسه ری ده هیزی دهریایی یا وشکانی دا، یا ده بیته خاوه نی مۆلکیک که داهاتیکی باشی هه بی. به لاهه منی به ده به ختی چاره ره ش بیجگه له نۆکه ری ده لالان و پیای خۆتیریلکه که روون نییه له کام گه داخانه وه هاتوون خزمه تی که سی دیکه م نه کردوووه. ئه و جووره ئه ربابانه ش ئه وه ندت مه عاش ناده نی که بتوانی کاریکی پی بکه ی، باوه ر به ره موون که ئه گهر نۆکه ریکی به ده به خت له و تا قمه بتوانی رۆژیک له رۆژان ده وه له مه ند بی وه ک ئه وه وایه موعجیزه یه ک رووی دابی.» دۆن کیشۆت گوتی: «دۆستی به ریز، تۆ گیانی خو ت، ئایا ده بی پاش چهند سال خزمه ت هیشتا نه تتوانیبی ده ستیک لیباسی جوان بۆ خو ت بکری؟» نۆکه ر گوتی: «بۆچی، دوو ده ستیان جلوه رگی تازه دابوو به من، به لاهه هه ر وه ک که سیک که پیش دان هینان به گونا هه کاندای و قبول کردنی یاسا و قانونی کلیسا به یه وئ له وئ دهر که وئ، لیباسی ته رکه دنیای له بهر داده که نن و لیباسی خو ی ده ده نه وه، ئه ربابه کانی منیش پاش ئه وهی کاره که یان ده یگرت و ده یانتوانی به و کاره ی کردوویانه رپیان ده دهر بار بکه وئ، ئه و لیباسه ی که ته نیا بۆ خو رانان ده یاندا به من، لییان ده ستاندمه وه و دهر یان ده کردم.» دۆن کیشۆت هاواری لی بلیند بووه که: «به راستی چ ره زاله تیک! به لاهه خو شحال به له وهی که دهر بار ته به جی هیشتوو و به نییه تیک پاکه وه بۆ خزمه ت به پادشا ده چیته شه ی، به راستی له سه رانه ری دنیا دا هیه خزمه تیک له وه گه وره تر نییه که مروف ده ییشدا به خودای خو ی و پاشان به پادشا که وه لی نیعمه ت و گه وره ی هه موو لایه که خزمه ت بکا، ئه ویش له شوغلی سپایگه ریدا که ئه گهر له و ریگه وه به قه ده ر ریگه ی زانی و خویندن مال و سامانیست ده ست نه که وئ، لانی که م زۆرتتر له و شانازی و ناویانگ به نسیب ده بی. هه ره ک چه ندین جار تا ئیستا له سه ر ئه م بابه ته قسه م کردوووه. ئه گهر راست بی که خزمه تی دیوانی زۆرتتر له خزمه تی نیزامی ملک و مال و سامان به ره م دینی، نازانم چ رازیکه که خزمه تی نیزامیم پی گه وره تر و خو شتره له خزمه تی دیوانی و شه رافه ت و شه وکه تیک له ودا ده بینم که له بهر چاوی من ده یکاته شوغلیکی پیرو و له سه ره وه ی هه موو شوغله کانی تری داده نی. من ئیستا نسحه تیک تۆ ده که م که به یادگار به زهینی خو تی بسپیره و بزانه که قازانجی زۆری بۆ تۆ ده بی و له کاتیکدا شه که تی و بیزاری له شوغله به سه ر تۆدا زال ده بی، ئارامی و هیوری ده دا به تۆ و ئه ویش ئه وه یه که تا ده توانی هه رگیز به خه یالی روودانی پیشهاتی شووم خاتری خو ت نازار مه ده و له هیه ر رووداو یک ترس و هه راس به دل ت ری مه ده. له دنیا دا خراپترین به لایه ک که ره نگه به سه رت بی مه رگه، له حالیکدا ئه گهر ده گه ل شه ره ف و شانازی تیکه لابی مه رگ له هه موو شت خو شتره. له قه یسه ر زوول سیزار، ئیمپراتوری

دلاوهری رۆمیان پرسى كه باشترین مه‌رگ كامه‌یه؛ گوتى مردنى له نه‌كاو و چاوه‌روان نه‌كراو. هەر چه‌ند ئەم جوابه له زارى كافرىك هاتووته دەر كه له ناسینی خودای راستین غافل بووه، ده‌گه‌ل ئەوه‌شدا به‌ده‌بەر چاوه‌گرتهی ئەوهی له ههستی سروشتی به‌دوره، زۆر مه‌نتیقی و به‌جیییه. كاتیک له یه‌كهم پیکدادانی مه‌یدانی شه‌ردا ده‌كوژرێی، جا چ به‌رهبه‌گبارى ناوری توپخانه بێ و چ له ته‌قینه‌وه‌ی ئەژده‌ریك و پریشكه‌كانی بێ، چ گرینگییه‌كى هه‌یه؟! به‌هه‌رحال مه‌رگ مه‌رگه و تۆش كارت ته‌واوه. به‌واته‌ی «تیرانس»^(٣٩١) بۆ سه‌رباز، شه‌هید بوون له شه‌ردا شانازیی زۆتره له وه‌ی هه‌لێ و ساغ و زیندوو بمینێته‌وه. سه‌ربازی راسته‌قینه هەر چه‌ندی زۆتر ئەمر و فه‌رمانی ئەفسه‌ران و فه‌رمانده‌كانی جیبه‌جی بكا و پیکوپیک بێ، به‌و ئەندازه‌ش ناوبانگی ده‌روا و شانازیی به‌نسب خۆی ده‌كا. كورپی من بزانه و ئاگه‌دار به‌كه‌ بۆنى دووكه‌ل و بارووت له‌به‌ر لووتی سه‌رباز له بۆنی عه‌تر و عه‌بیریش خۆشتره و تو كاتیک له‌م شوغله‌دا پیر بووی، گریمان جه‌سته‌ت هه‌مووی به‌شوینه‌واری برینان داپۆشرا بێ و ئەندامت ئیفلج و پات شهل بووی، له شه‌ره‌ف و شانازیی بێ به‌ش نابى، جا با فه‌قیر و ده‌سته‌نگیش بى، فه‌قیری ناتوانی ئەو شه‌ره‌ف و شانازییه‌ بشاریته‌وه. بچگه له‌وه‌ش ئەمرۆ رۆژیکه كه به‌هاواری سه‌ربازانى پیر و په‌كه‌ وه‌ته ده‌گه‌ن و مه‌عاشیان بۆ دا بین ده‌كهن، چون ده‌زانن ره‌وا نییه وه‌كه ئەو ئه‌ربابانه‌ی كه كاتیک نۆكه‌ره‌كانیان پیر و بێ تاقه‌ت بوون وه‌ده‌ریان ده‌نن، ده‌گه‌ل سه‌ربازانى پیریش ئەو كاره بکه‌ن. ئەو ئه‌ربابه‌بێ روحمانه به‌بیانوی ئەوه كه به‌نده‌ی خۆیان نازاد ده‌كهن له مائی وه‌ده‌ریان ده‌نن، به‌لام ئەم نازاد كردنه له راستیدا له برسان كوشتنه، حاالی حازر قسه‌یه‌كى ترم نییه به‌تۆی بلیم، ته‌نیا ئەوه‌نده نه‌بێ كه بلیم وه‌ره له پاشته‌ركى من سوار به‌با بگه‌ینه كاروانسه‌را! له وێ شامی خۆت ده‌گه‌ل من بخۆ و سه‌بى به‌یانی به‌رپێ خۆتدا برۆ. هیوادارم خودا به‌دلى خۆت ده‌گه‌ل بكا و سه‌رکه‌وتوو بى!»

لاوی نۆكه‌ر سواری پاشته‌ركى دۆن كیشۆت نه‌بوو، به‌لام شام میوانی ئەو بوو. ده‌لین سانكوپانزا لهو ساته‌دا به‌خۆی ده‌گوت: «ئه‌رباب، به‌و له‌عنه‌ته‌ی بى كه خودا كردى له شه‌یتان! خودایا چون ده‌بێ كه‌سه‌یك ئەوه‌نده نوكته‌زان بێ و قسه و گه‌فت و لفتی ناوا به‌رپێ و جی بێ، پیمان بلی كه ئەو هه‌موو رووداوه نامومكین و كه‌ربازاریبانه‌ی ده‌نیو ئەو غاره‌دا چاوه‌ پێ كه‌وتی؟ به‌هه‌رحال برۆین و فكریک له حاالی خۆمان بگه‌ینه‌وه!» به‌لى جا،

٣٩١ - تیرانس Terance شاعیری شوخی بازی رۆمی كه نۆكه‌ریكى نازاد كراو بوو «١٥٩ - ١٩٠ پیش زاین» كه له شیوانی شیعردا لاسای مامۆستایانی پېشویی یۆنانی ده‌كردوه.

موسافیرانی ئیمه لهو كاته‌دا كه شه‌و داده‌هات گه‌یشته‌ن كاروانسه‌را و سانكو بێ ئەندازه خۆشحال و كه‌یفخۆش بوو، چون ده‌یدیت كه ئه‌رباب ئەمجاره‌یان كاروانسه‌رای به‌كاروانسه‌را ده‌دیت و به‌قه‌لا و دژ و كوژشك و كاخی نه‌ده‌هاته به‌رچاوا!

یاران هیشتا ته‌واو دانه‌به‌زیبوون كه دۆن كیشۆت سو‌راغی كابرای نیزه و ته‌وه‌رزین به‌دهستی گرت. كاروانسه‌رادار گوتی كه له ته‌ویل‌یه و خه‌ریكه به‌ئێسته‌رکه‌ی راده‌گا. ئامۆزا و سانكو ش به‌كه‌ره‌كانیان راگه‌یشتن و رۆسی نانتیان له‌سه‌ر باشترین ئاخوور به‌سته‌وه.

كورتان و هوسارى پئوه نه بوو، ئه وهندهش كز بوو كه پياو جه رگى بۆى ده بوو به كه باب. ده مويست وه پيش خۆمى بدهم و بۆ تۆى بئيمه وه، به لام ئه وهنده سل و ره وهك بوو تا لئى نزيك بوومه وه ده خۆى نووسا و به هه لاتن رۆيشته وه قوولايى مئشه كه. ئه گهر ده ته وئى با هه ر ئيستا بچينه سؤراغى. من كه ره كه م ده به مه وه مال و زوو ده گه ريمه وه.» خاوه نى كه رى ون بوو گوتى: «يارمه تى تۆ ده بئته هۆى خۆشحالى و منه تبارى من و ده بى بۆ ئه و زه حمه ته پاداشكى باشت بده مه خزمه ت.»

من ئه و داستانه موو به موو به جوړيک ده گيرمه وه كه ئاگه دارانى رووداوه كه مومكينه بيگيرنه وه. به كورتى، ئه و دوو راويژكاره ده ست له ده ستى يه كدا به پيى پياده رۆيشته مئشه كه؛ به لام كاتيک گه يشته ئه و شوينه ي كه پييان وابوو كه ره كه ي لئى ده دۆزنه وه هه رچى گه ران هه وائيك له كه ره كه نه بوو، ئه و راويژكاره ي كه ده يگوت كه ره كه ي ديوه، رووى ده هاوكارى خۆى كرد و گوتى: «گوئى بگره هاوړئ، فيلئيك ديوته وه كه به هۆى ئه و ده توانين كه ره كه ت نه ته نيا له ناو مئشه دا، به لكو ئه گه ر چوو پئته بنه بانى زه وييش بدۆزينه وه. من زۆر باش ده زانم بزه رينم و تۆش ئه گه ر هينديك له و هونه ره بزاني يه قين بزانه كه كار جي به جئى ده بئى.» ئه وى تر گوتى: «هاوړئ ده لئى هينديك؟ سه يره! بروام پئى بكه له و هونه ره هيج كه س، ته نانه ت خودى كه ره كانيش به من ناگه ن!» راويژكارى دووم گوتى: «با بزاني، بريارى من ئه و هيه من به لايه كدا و تۆ به لايه كى تر دا وه رئى ده كه وين و مئشه كه ده ور لئى ده ده ين. ده گه ل رۆيشته دا جاروبار تۆ بزه رينه و جار جارش من و ئه گه ر ئه و كه ره ئيستا ش ده و مئشه دا بئى مومكين نييه، جوابمان نه دا ته وه.» خاوه ن كه ر گوتى: «هاوړئى خۆشه ويست، ئه له ق كه نه خشه كه ت بيؤينه يه و له زانايى و زيتى و وشيارى تۆ ده كالئته وه.» ده سه به جئى ئه و دوو كه سه له يه ك جوئ بوونه وه وه هه ر كاميان به لايه كدا كه وتنه رئى؛ پاشان هه ردووك له يه ك ئان و ساتدا ده ستيان كرد به زه ره زه ر و چون هه ردووك فريوى زه ره زه رى ئه وى ترى خواردبوو گه رانه وه لاي يه ك و لايان وابوو كه كه ره كه يان دۆزروه ته وه. خاوه ن كه ر كاتيک هاوكارى خۆى ديت گوتى: «هاوړئ، يانى ده كرئى ئه و زه ره زه رى بيستم هى كه ره كه م نه بئى؟» ئه وى تر گوتى: «نه خير ده نكى من بوو.» يه كه مى گوتى: «باشه هاوړئ، من ته سديق ده كه م كه له لانى زه ره زه ر وه به هيج كلؤجيك له نيوان تۆ و كه ردا جياوازي نييه، چون من به عومرى خۆم نه ديتومه و نه بيستومه كه كه سيك به و بارستايه ويكچوونه، لاساى زه رينى كه ر بكا ته وه.» راويژكارى زه رپو گوتى: «هاوړئ، بئى ته عاروف و بئى گه زافه و پئيه لاگو تن خۆت زۆر تر له من لايقى ئه و تاريف و په سن (*)

له مه ر رووداوى زه ره زه رى كه ر و داستانى شيرينى

بى بى جان خانم و غه ييب گوتنى مه يوونى غه ييبگو

دۆن كيشۆت، وهك ده لئى، له ئاگرى ئه م سه سه رته دا ده سووتا كه هه رچى زووتر له و عاجباتيانه ي كه كابراى ئه سله هه لگر قه ولى پئى دابوو ئاگه دار بئى، له به رئه وه رۆيشته ئه و شوينه كه كاروانسه رادار گوتبووى و پاش دینه وه ي كابرا، تكاى لئى كرد جوابى پرسياره كه ي نئو رتيگه ي بئى راوه ستان، هه ر له و شوينه بداته وه. كابرا گوتى: «داستانى سه يروسه مه ره لاي من ئه و نه نييه كه به سه ر پئوه به په له ليره بگوتري و ببيستري، كه وابوو باشته به ريزتان ئيزن بدن ده پيشدا، ئيستره كه م تاقت بكه م و ئه وده م شتى وات بۆ ده گيرمه وه كه تووشى سه رسامى ببى. دۆن كيشۆت گوتى: «ئه گه ر گرفته كه هه ر تاقت كردنى ئه م ئيستره يه، يارمه تيت بده م.» پاله وان ده سه به جئى ده ستى كرد به خاوين كردنه وى ناخوره كه و جوئى ده به ر ئيستره كه كرد و ئه م خۆ به كه م زانين و به دل خزمه ت كردنه وى كرد كه كابراى خاوه ن ئيستر به رووخوشى و ميهره بانى وه داستانه كه ي بۆ بگيرته وه. به لئى هه ردووكيان له ته نيشت يه ك له سه ر به رديك دانيشتن و ئه وانى تريش لئيان كو بوونه وه و كابراى ته وه رزين به ده ست به مجۆره ده ستى پئى كرد:

«به ريزان، ده پيشدا پئويسته بزاني كه له يه كيك له شاره دييه كانى نزيك كه له چوار فه رسه خ و نيوى ئه م كاروانسه را يه دا هه لكه وتووه، يه كيك له راويژكارانى شاره وانى به هۆى بئى مبالاى يا بزۆزى كلفه ته كه ي، كه ئه گه ر باسى بكه ين ده بئته داستانى دوورودريژى ئه سه كنه در نامه و شانامه، كه ريكي لى ون بوو و هه رچه ندى لئى روله وئى به شويندا گه را نه بيدته وه. پازده رۆژ به سه ر ون بوون و جار كيشان بۆ دۆزينه وه ي كه ردا تئپه رپيوو كه رۆژيكيان له سه ر مه يدانى گه وره ي گوند، راويژكارى كه ر ون كردوو، يه كى ترى له راويژكارانى هه ر ئه م شاره دييه ي چاو پئى كه وت كه بۆ لاي ئه و ده هاته پيش. كابرا هاته به ره وه و گوتى: «هاوكارى خۆشه ويست، مزگيئى بده كه كه ره كه ت دۆزرا وه ته وه.» ئه وى تر گوتى: «هاوړئ، مزگيئى تۆ له سه ر چاوم، به لام ده پيشدا بفرموو له كوئى دۆزرا وه ته وه؟» كابرا گوتى: «له مئشه ي خواره وه ي كيؤ. من ئه مرؤ به يانى كه ره كه م ديت كه

کردنەى. سویندم به‌خودای مەزن که منى ئافەریده کردووە تو له هەموو زەرەزەرەپەرانی دنیا دوو پله سەرترى. دەنگى تو بلند و بۆر و بەهیزه و مەودای هەر ئاهەنگىكى زەرپین بەئەندازەى سەروشتى خۆى رادەگرى و خالى راولەستان و بیدەنگ بوونیشت زۆر و بەئەژماره. که‌وابوو من ئیقرار دەکەم له بەرامبەر تو دا بەزیوم و نەخلى سەرکەوتن و بردنەوه له‌م کىبەرکى و هونەرە بەرزەدا پێشکەش بەتۆ دەکەم.» خاوەن کەر گوتى: «زۆر باشه هاوړى، من له‌مەو پاش قەدر و قىمەتى خۆم زۆرتر دەزانم و یەقین دەکەم دە زاتى مندا هونەرێک شاردراولەتەوه. راستىیەکه‌ى من خۆم پێم زانیبوو که زەرەزەرە بزانم بەلام هەرگیز پێم وانەبوو بەو جۆرەى که تو پێم هەلادەلێى بىزانم.» دووهمى گوتى: «ئەم نوکتەیه‌ش بەعەرەزەکانى خۆمەوه دەلکینم که له دنیا دا بەهرەى شاراولە زۆرن، بەلام خاوەنەکانیان ناتوانن ئەو جۆرەى دەبێ له جەوهەرى بەهرەى خۆیان کەلک وەربرگرن.» خاوەن کەر گوتى: «بەلام ئەو بەهره و هونەرەى من و تو بىجگه له جارىکى وەک ئەم جار که بۆمان هاتووئە پێش، بەکارى چى تر نایه. دىسانىش جىگه‌ى شوکره که سەرەنجام بەکار هات.» پاش ئەم وتووێژە دىسان ئەو دوو هاوکاره لێک جودا بوونەوه و دەستیان کردەوه بەزەرەزەر، بەلام هەر جارەى چەند هەنگاوێک نەدەرۆششتن که دەگەرانه‌وه لای یەک و ئەو کاره ئەوه‌نده دوویات بوووه که سەرەنجام تى گەیشتن که ئەم زەرەزەرە له خۆیانەوه یه نەک له کەرەکه. بەلێ جا، ئەم دوو هاوړییه له کاتیکدا هەر جار دەنگى زەرپىنى خۆیان بەرز دەکرده‌وه تەواوى ئەو مێشەیه گەرآن، بەلام کەر نه جواى داوه و نه شوینیان دۆزیه‌وه، ئەو بەستەزمنه چۆن دەیتوانى جوابیان بداتەوه، چون هەردووک هەوال بەسەر که لاکه‌که‌یدا کەوتن که گورگ هەلدر هەلدرى کردبوو. کاتیک خاوەن کەر ئەو دیمەنەى چاوى پى کەوت گوتى: «بەرستى پێم سەیر بوو کەرەکه‌م جواب ناداتەوه، چون بىجگه له حالەتى مردووییدا ده هەر حالیکدا بایه کاتیک دەنگى ئىمەى بىستبا، جواى هەر دەداينه‌وه. بەلام هاوړى ئیستا که من وەستایى و لىهاتوویى ئیوم ده زەرەزەرەدا تا ئەو رادەیه گوى لى بوو ئیقرار دەکەم که وەختەکه‌مان له‌و بەدواى کەر گەرانه‌دا بپه‌ووده بەفیرۆ نەداوه و هەر چەند کەرم گورگ خواردوویه، بەلام ئەوه‌نده خۆش‌حالم که دەلێى دیتوو‌مەتەوه.» ئەوى تر گوتى: «هاوکارى عەزىزم، ئەم بابەتە له‌مەر هەر دووکمان، راسته و بەرستى شەنده له مەندەى (*).»

پاش ئەوه، هەر دووک هەوال، غەمگین و خەمۆک گەرانه‌وه گوند و بەوردى باسى رووداوى ون بوونى کەر و بەدوادا گەرانه‌که‌یان بۆ دەر و جیران گىراوه‌وه هەر کام وىراى گىراوه‌وه، له

تاریفى زەراندنى خۆیاندا بەهەرأوى قسەیان کرد. ئەم هەواله له گوندەکانى دەورووبەریشدا بلأو بووه‌وهو بەوردى بەگوێى هەموو کەس گەیشت. جا شەهیتان که هەرگیز خەو له چاوى ناکه‌وى و هەمیشە بەدواى شەرى و هەرأادەگەرپى و تۆمى جودایى و لیکه‌لێران و شەرى و مەعره‌که دەچینى، ئەوجاریش هەر ئەو کارەى کرد و هەر کات خەلکى گوندەکانى تر بەلاماندا تى دەپەرن، دەست دەکەن بەزەرەزەر و بەم جۆره داستانى زەرەزەرپى راولێژکارانى شارەوانىمان وەبیر دیننەوه. گەده و گودەش (*). ئیستا خۆیان تى هەلقوتاندوو و ئەوه‌ش سەد جار له‌وه خراپتره که تەواوى شەهیتانەکانى دۆزەخ بینه ناو ئەم مەعره‌که؛ کورتى بېرمه‌وه داستانى زەرەزەرپى کەر گوند بەگوند رویشتوو و خاس و عام لى ئاگەدارن و خەلکى گوندى راولێژکارانى زەرەزەرپى کەر بوونەتە گای نىوچاوان سې (*). و هەر وەک رەش پىستەکان له نىو سې پىستەکاندا زەق و بەر چاون، ئەوانیش له نىو هەموو کەسدا ناسراون. دواهاتەکانى (*). ئەم گالته‌جارییه رشقەنه بووتە شتىکى داگر و زۆر جار واى لى هاتوو خەلکى ئەو گوندە ئیهانە پى کراوه، راپەرپوون و فەوج و دەستەیان پیکه‌یتاوه و چەکارانە دەگەلێان بەشەرى هاتوون و هیچ شتىک نه شەرم و نه حەیا و نه قانون و نه پادشا نەیان‌توانیوه پىش بەوانه بگرن. من واى تى دەگەم سبەى یا دوو سبەى خەلکى گوندى من یانى گوندى راولێژکارانى زەرەزەرپى کەر، دەگەل خەلکى گوندیک له دوو فەرسەخى گوندى خۆمان شەرى و پیکدادانمان هەبى، چون زۆرمان گالته پى دەکەن و هەراسانیان کردوین. من ئەم چەکوچۆل و نىزه و تەوهرزىنانەم بۆ چەکار کردنى هاو ماله‌کانم کړیوه. بەلێ جا ئەوه بوو ئەو شتە سەیرانەى دەمویست بۆ بەرپزتانى باس بکەم و ئەگەر بەلاتانەوه سەیریش نىیه، بەداخه‌وه هیچى ترم بەلاوه نىیه بىگىرمه‌وه.» وه بەمجۆره کابرای ساده دل حەکایەتى خۆى کۆتایى پى هینا.

له‌و کاتەدا پیاویک له‌بەر دەرگای کاروانسەرا دەرکەوت که له گۆرەوییه‌کانىرا بگره تا دەگاتە کوله‌جه و شەلوارەکه‌ى هەموویان له پىستى بزن دروست کرابوون، تازە هاتوو بەدەنگى بلند گوتى: «ئاغای کاروانسەرادار، ئایا جىگەیه‌ک بۆ مانەوه‌ى شەوى ئىمه هەیه؟ هەر ئیستا مەیموونى غەبىزان و دەستەى شانۆى نەجاتى «مىلیناندر» Melisander دەگەنه جى.» کاروانسەرادار شاد و خۆش‌حال گوتى: «ئەى گیان! ئیستا کانه که مامۆستا «پىیەر» Pierre هات یەقینم هەیه که شەویکى خۆش رادەبوێرین.» من له بیرم چوو که بلیم مامۆستا پىیەر، چاویکى خیل و نیویک له دەم و چاوى هەمیشە ده ژیر نىقابىکى سەوزدا شاراوته‌وهو ئەوه‌ش مانای ئەوه‌یه که نىوه‌ى روخسارى عەبىداره. کاروانسەرادار قسەکه‌ى

دریژه پی دا و گوتی: «به‌به‌ه مامۆستا پییه‌ر خۆش هاتی سه‌رچاوان. پیلایوت له‌سه‌ر سه‌رم! ئەدی مه‌یموون و داووده‌زگای شانۆگه‌رییه‌که‌ت کوان؟ من که هیچ نابینم.» کابرای پیسته بزنی له‌به‌ر، گوتی: «ئه‌وانیش هه‌ر ئیستا ده‌گه‌نه‌جی، من هیندیگ زووتر هاتم، بزنام چی‌گه‌تان هه‌یه یا خیر.» کاروانسه‌رادار گوتی: «فه‌رمایش ده‌فه‌رمووی! من له‌خودی «دووکدالبیش» ئەگه‌ر چی‌گه‌م نه‌بووایه‌ وه‌تاغم ده‌ستانده‌وه تا بیده‌م به‌وه‌ستا پییه‌ر. ده‌زگای شانۆگه‌ری و مه‌یموونه‌که‌ت بینه! ئەمشه‌و که‌سانیک له‌کاروانسه‌را میوانن که بۆ ته‌ماشای شانۆ و دیتنی هونه‌رنوینییه‌کانی مه‌یموونی تۆ پوولی باش خه‌رج ده‌کن.» کابرای نیقا‌ب‌دار گوتی: «به‌سه‌ر چاوان، هه‌ر ئیستا داووده‌زگاکه‌م دینم و له‌قیمه‌تی شانۆگه‌رییه‌که‌ش بۆ‌تان داده‌شکینم و هه‌ر خه‌رجی ئەوشۆم بۆ ده‌ری، به‌زیاد بی، چی ترم ناوی، وا ئیستا ده‌رۆم پێیان ده‌لێم په‌له‌بکه‌ن و عاره‌به‌ی هه‌لگری مه‌یموون و ده‌زگای نومایشت توندتر بگه‌یه‌نه‌ ئێره.» ئەوه‌ی گوت و له‌کاروانسه‌را وه‌ده‌ر که‌وت.

دۆن کیشۆت هه‌ر که‌ کابرا وه‌ده‌ر که‌وت له‌کاروانسه‌راداری پرسى ئەم مامۆستا پییه‌ره کتیه و مه‌سه‌له‌ی مه‌یموون و ده‌زگای شانۆگه‌ری که‌ ده‌گه‌ل خۆی هیناویه‌تی له‌چ قه‌راره. کاروانسه‌رادار گوتی: «ئهم پیاوه تهرده‌س(*) بازیکى به‌ناوبانگه که له‌م دوا‌ییانه‌دا به‌ناوچه‌ی «مانش ئارا‌کۆن» دا ده‌خولیته‌وه و داستانی رزگار کردنی «ملیزاندر» به‌ده‌ست «گایفرۆس» Gaiferos که‌ یه‌ک‌یکه له‌باشترین داستانه‌کان و تا ئیستا له‌م به‌شه‌ی ولاتدا هیچ داستانیگ به‌و جوانیه‌ نه‌چووته سه‌ر شانۆ به‌ته‌رده‌س بازی نیشانی ده‌دا. ئەو پیاوه مه‌یموونیکش ده‌گه‌ل خۆی ده‌گێرێ که‌ تا ئەم‌رۆ هیچ که‌س گیانله‌به‌ری ئاوا به‌هۆش و ته‌رده‌ستی له‌نیو مه‌یموونه‌کان نه‌دیتوو و له‌نیو مرۆقه‌کانیشدا شتی وا هه‌ر نه‌بینراوه. کاتیک پرسیری لێ ده‌کن زۆر به‌سه‌رنجه‌وه گوتی ده‌دات و جوابی پرسیاره‌که ده‌داته‌وه و مامۆستا پییه‌ریش ده‌سه‌جی جوابه‌که‌ی ئەو به‌ده‌نگی بلیند راده‌گه‌یه‌نی و ئەم مه‌یموونه باسی رابردو زۆرتر له‌داهاتوو ده‌کا و هه‌رچه‌ند جوابی هه‌موو پرسیاره‌کان به‌دروستی ناداته‌وه، به‌لام ئەغله‌ب دروست ده‌لی و ئەوه‌نده سه‌یره پیاو پیتی وایه شه‌یتان چووته‌ ناو کلێشه‌یه‌وه. له‌ به‌رامبه‌ر هه‌ر پرسیاریکدا ده‌بی دوو رینال پوول ده‌ی به‌و مه‌رجه‌ی مه‌یموون جواب بداته‌وه... ببورن، یانی خاوه‌نه‌که‌ی پاش ئەوه‌ی مه‌یموون سه‌ری برده‌ بن گوتی له‌ جیات ئەو جواب بداته‌وه. به‌مجۆره‌ خه‌لک و تێ ده‌گه‌ن ئەم مامۆستا پییه‌ره زۆر ده‌وله‌مه‌نده. ئەو پیاوه به‌واته‌ی ئیتالیاییه‌کان پیاویکی مه‌جلیس خۆش و هاو‌پتیه‌کی میهره‌بان و دلسۆزه و هه‌میشه‌ باشترین ژبانی دنیای هه‌یه، زۆر قسه‌ ده‌کا و شه‌راب زۆر

ده‌خواته‌وه و بۆ ئەم بابته‌ قه‌رزبازی زبان پاراوی خۆی و مه‌یموونه‌به‌هۆشه‌که‌ی و داووده‌زگای شانۆگه‌رییه‌که‌یه‌تی.

له‌و ساته‌دا مامۆستا پییه‌ر به‌عاره‌به‌ی داووده‌زگای شانۆگه‌ری و مه‌یموونه‌که‌یه‌وه گه‌راوه؛ مه‌یموونه‌که‌ی له‌و مه‌یموونه‌گه‌ره‌ بێ کلکانه‌ بوو که‌ قوونی وه‌ک لباد ده‌چوو. (به‌کوردی قوون سووریان پی ده‌لێن) به‌لام ده‌م و چاوی نیشانی ده‌دا که‌ یانی(*) گر و به‌ده‌فه‌ر نییه. دۆن کیشۆت هه‌ر که‌ مه‌یموونه‌که‌ی چاوی پێ که‌وت لێ پرسى: «باشه‌ جه‌نابی مه‌یموون فه‌رمو بزانم ئیمه‌ چیمان به‌سه‌ر دێ؟ ئەوه‌ش دوو ریناله‌که‌ت.» وه‌ ده‌سه‌به‌جی به‌سانکۆپانزای ئەم کرد پاره‌که‌ بدا به‌مامۆستا پییه‌ر. مامۆستا پییه‌ر به‌جی مه‌یموون جوابی داوه: «قوربان ئەم حه‌یوانه ناتوانی باسی داهااتوو بکا و له‌مه‌ر رابردووشه‌وه زۆر نازانی، به‌لام له‌مه‌ر ئیستا و حالێ حازر زۆر شت ده‌زانی.» سانکۆپانزا هاواری لێ بلیند بوو: «به‌ه! ماشه‌للا! به‌و خودایه‌ من حازر نیم بۆ بیستنی به‌سه‌ره‌اتی خۆم دیناریکش بده‌م! ئاخ‌ر چ که‌ستیک به‌سه‌ره‌اتی من له‌خۆم باشتر ده‌زانی؟ پوول خه‌رج کردن بۆ شتیکی که‌ من خۆم له‌هه‌موو که‌سی باشتر ده‌زانم که‌ریه‌تییه‌کی ته‌واوه. به‌لام چون گوتت ئەم مه‌یموونه شتی له‌مه‌ر ئیستا ده‌زانی، فه‌رمو ئەوه‌ دوو رینالی من، جا جه‌نابی مه‌یموون فه‌رمو بزانم ئیستا خیزانی من تریز پانزا خه‌ریکی چ کاریکه‌؟» مامۆستا پییه‌ر پووله‌که‌ی وه‌رنه‌گرت و گوتی: «من ده‌پیشدا پوول وه‌رناگرم و تا ئەرکی خۆم ئەنجام نه‌ده‌م، حه‌قه‌که‌ی ناستینم.» ئەوه‌ی گوت و به‌ده‌ستی راست دوو زه‌بری له‌شانی چه‌پی خۆی دا. مه‌یموون به‌یه‌ک هه‌لبه‌ز خۆی هاویشه‌ سه‌ر شانی چه‌پی مامۆستا و زاری برده‌ بن گوتی و پاشان لێوه‌کانی کرده‌وه و چه‌ند جار دانی پێک دادا. پاش ئەوه‌ی ئەدا و ئەتواری مه‌یموون به‌ئەندازه‌ی خۆینده‌وه‌ی دوعایه‌کی کورت درێژه‌ی په‌یدا کرد، به‌قه‌له‌مبازیک خۆی فری دا خواره‌وه. ئەوده‌م مامۆستا پییه‌ر به‌په‌له‌ خۆی گه‌یاند لای دۆن کیشۆت و له‌به‌رامبه‌ریدا که‌وته سه‌ر ئەژنۆ و گوتی: «ئاخ ئەی زیندووکه‌ره‌وه‌ی ئاینی له‌بیر کراوی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان، ئەی دۆن کیشۆت پال‌ه‌وانی ناو‌داری مانش که‌ هه‌رگیز که‌س نه‌یتوانیوه ئەو جۆره‌ی شانته‌ه‌لیده‌گرێ باسی تۆ بکا، ئەی په‌ناگه‌ی داماو، ئەی پال‌پشتی ئەو بی ده‌ره‌تانانه‌ی خه‌ریکن ده‌که‌ون، ئەی پشتیوانی تیکشکاوان و ئەی مایه‌ی ها‌تنه‌وه سه‌رخۆی دلی بی ئەنوايان، من ئیستا قاچه‌ به‌تواناکانی تۆ ده‌ نامیز ده‌گرم، که‌ هه‌ر ده‌لێی ئەستوونه‌کانی هتیرکولم ده‌باوه‌ش گرتوو!»

دۆن کیشۆت گێژ و وری، سانکۆ سه‌رسام و ئامۆزا غه‌رقی ئافه‌رین و ته‌حسین بوون،

نۆکه‌ریش له ترسان له‌سه‌ر جیگه‌ی خۆی وشک‌ه‌ه‌لاتبوو. کاروانسه‌رادار بێ جووله و زاری کابرای که داستانی زه‌ره‌زه‌ری گێرا‌بووه‌وه، بوو به‌ته‌له‌ی ته‌قیو و هه‌روه‌ها مووی سه‌ر و ریشی ته‌واوی ئه‌وانه‌ی که قسه‌کانی ته‌رده‌سبازیان گوێ لێ بوو، راست بووه‌وه. کابرا بێ ئه‌وه‌ی ده‌ست‌و‌پێی خۆی لێ ون بێ، قسه‌کانی به‌م جووره‌ درێژه پێ دا: «وه تو ئه‌ی سانکۆپانزا، ئه‌ی باشترین مه‌یته‌ری گه‌وره‌ترین پاله‌وانی دنیا، شاد به‌و غه‌مت نه‌بێ که تریز پانزا ساغ و سلامه‌ته و هه‌ر ئیستا خه‌ریکی خاویز کردنه‌وه‌ی «لیور» یک شادانه‌یه، نیشان به‌و نیشانه‌ی که له لای چه‌پی گۆزه‌یه‌کی لێو په‌ریو هه‌یه که یه‌ک «پینت» شه‌رابی زۆر باشی تیدایه و تریز جاروبار بۆ ده‌رکردنی ماندوویتی بریکی لێ ده‌خواته‌وه و ئه‌م شه‌رابه‌خۆشه یار و هاو‌پێی ئه‌وه تا کاره‌که‌ی ته‌واو ده‌کا. «سانکۆ گوتی: «ناخ! به‌راستی ئه‌وجار زانیم راست ده‌که‌ی چون تریز ژنیکی زۆر خۆشگوزهرانه و ئه‌گه‌ر هه‌سوود نه‌بووایه من حازر نه‌ده‌بووم ئه‌وی ته‌نانه‌ت ده‌گه‌ل دێله‌ دێوێکی وه‌ک ئاناندۆناش⁽³⁹²⁾ که به‌گوتی ئه‌ریابه‌که‌م که‌ییا‌نوویه‌کی زۆر زانا و لێهاتوو بووه، ئالوگۆر پێ بکه‌م. خیزانم تریز له‌و ژنانه‌یه که به‌خۆیان راده‌گه‌ن و له به‌شه‌ میراتی خۆشیان بێ ناهێلن ده‌ ژياندا که‌موکوریان هه‌بێ. «دۆن کیشۆت هاواری کرد: «دیسان دووپاتی ده‌که‌مه‌وه که هه‌ر که‌س زۆر کتیب وه‌خوینێ و سه‌فه‌ر بکا، زۆر شتان فیر ده‌بێ و زۆر شتان ده‌بینێ. ئاخ‌ر پیش ئیستا کێ ده‌یتوانی پیم به‌سه‌لمینێ که مه‌یموونی غه‌یبه‌زان هه‌یه؟ که چی ئه‌وه‌تا ئیستا به‌به‌ر چاوی خۆمه‌وه ده‌بینم. به‌لێ ئه‌م مه‌یموونه غه‌یب ده‌زانێ، چون من هه‌مان دۆن کیشۆتم که ئه‌و ناوی برد، به‌لام هیندیک زۆری پێوه نا و زۆری به‌شان و با‌لم هه‌لگوت. به‌لام من هه‌رچی بم شوکری خودا ده‌که‌م که خولق و خووی نه‌رمی پێ داوم و وای دروست کردووم که ده‌مه‌وێ چاکه ده‌گه‌ل هه‌موو که‌س بکه‌م و ئازارم به‌میرۆله‌ش نه‌گا. «لاوی نۆکه‌ر گوتی: «ئه‌گه‌ر پوولم بووایه ده‌مدا به‌و مه‌یموونه بۆ ئه‌وه‌ی بزانه‌م له‌و سه‌فه‌ره‌دا چم به‌سه‌ر دێ. «مامۆستا پییه‌ر گوتی ئه‌م به‌سته‌زمانه ناتوانی باسی داها‌توو بکا، ئه‌گه‌ر بیتوانیابه‌ی، بێ پوولیی تو ئه‌وه‌نده گرینگ نه‌بوو، چون من لێره ده‌ خزمه‌ت دۆن کیشۆتدا هه‌یج شتی‌کم بۆ خۆم ناوێ و سه‌رم ده‌ پێی دایه. ئیستا بۆ خۆشی ئه‌و گه‌وره‌واره ده‌مه‌وێ داووده‌زگای ته‌رده‌سبازی بخه‌مه‌ گه‌ر و ته‌واوی ئه‌وانه‌ی لێره ده‌خزمه‌تیان دام، به‌خۆ‌پایی سه‌رگه‌رم بکه‌م. «به‌بیستنی ئه‌و قسانه کاروانسه‌رادار له خۆشیان هه‌ر شینگلی^(*) له خۆی ده‌دا و

392- ئاناندۆنا Anandona دێله‌ دێوێک بوو که ده‌یویست به‌ نێزه‌ی خۆی پاله‌وانی ناو‌دار ئامادیسسی گۆل بکوژی و گاندالین Gandalin مه‌یته‌ری ئامادیس سه‌ری بری. (مۆریس باردۆن)

جیگه‌یه‌کی باشی بۆ به‌نامه‌ی پییه‌ر دیاری ده‌کرد. وه‌ها که زۆر زوو داووده‌زگا ئاماده‌کرا. دۆن کیشۆت له‌و غه‌یب گوتنه‌ی مه‌یموون رازی نه‌بوو. چون به‌بروای ئه‌و نه‌ده‌کرا مه‌یموونیک هه‌موو شت له‌مه‌ر ئیستا بزانی، به‌لام نه‌توانی له رابردوو یا داها‌توو هه‌والیک بدا؛ له‌به‌رئه‌وه له‌و کاته‌دا که مامۆستا پییه‌ر خه‌ریکی دامه‌زراندنی داووده‌زگای شانۆگه‌ری بوو، ده‌گه‌ل سانکۆ رۆیشتنه‌ قوژبنیکی ته‌ویله و له‌وێ بێ ئه‌وه‌ی که‌س گوێی له قسه‌کانیان بێ، به‌مه‌یته‌ری خۆی گوت: «گوێ بگره‌ سانکۆ، من له هۆش و به‌هره‌ی ئه‌م مه‌یموونه‌دا به‌ته‌واوی ورد بوومه‌وه و لیکم داوه‌ته‌وه و ئه‌وه‌ی به‌فکره‌م ده‌گا ئه‌وه‌یه که ئه‌و مامۆستا پییه‌ری خاوه‌ن ئه‌م مه‌یموونه، ده‌بێ عه‌هد و په‌یمانیکێ ته‌واوی ده‌گه‌ل شه‌یتان به‌ستبێ. «سانکۆ گوتی: «یانی خاوه‌ن مه‌یموون ده‌گه‌ل شه‌یتان په‌یمان هه‌لده‌گرن و ده‌خۆنه‌وه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، تو دیاره له قسه‌که‌م حاالی نه‌بووی. مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه که مامۆستا پییه‌ر ده‌گه‌ل شه‌یتان قه‌راری داناهه‌ که شه‌یتان ئه‌م هۆش و به‌هره‌یه بخاته ناو میتشکی ئه‌م مه‌یموونه‌وه تا مامۆستا پییه‌ر له‌م رینگه‌وه بتوانی به‌ری بچێ و ئه‌ویش کاتیک ده‌وله‌مه‌ند بوو، له دنیا‌دا به‌خۆشی و ده‌وله‌مه‌ندی ژیا و هاته سه‌ر مردن، رۆحی خۆی بدا به‌شه‌یتان؛ وه ئه‌وه ئامانج و مه‌به‌ستیکه که ئه‌و مه‌لعوونه، ئه‌و دوژمنی به‌ره‌ی مرۆقه هه‌موو کات به‌دایدا هه‌لدێ. شتیکی که من له‌م بۆچوونه‌دا پته‌وتر ده‌کا ئه‌وه‌یه که ده‌بینم مه‌یموون ته‌نیا رووداوی ئیستا و رابردوو ده‌زانێ که زانست و ئاگایی شه‌یتانیش له‌وه زۆتر بر ناکا. شه‌یتان له کاروباری داها‌توو مه‌گه‌ر به‌شیوه‌ی مه‌زنده‌کردن و گومان، ئه‌ویش زۆر به‌ده‌گمه‌ن، ئاگایی نییه و ئاگایی له زه‌مانه جو‌راوجۆره‌کانی حال و ئاینده و رابردوو ته‌نیا بۆ خودا ده‌ست ده‌دا. که‌وا‌بوو زۆر ئاشکرایه که ئه‌م مه‌یموونه ناتوانی هه‌یج بلێ مه‌گه‌ر به‌یارمه‌تی شه‌یتان و من سه‌رم له‌وه سو‌رماوه چۆنه تا ئیستا نه‌یانبردۆته به‌ر می‌زی عه‌دالته‌ی دیوانی «سینت ئۆفیس» و مه‌حاکه‌مه‌ی بکه‌ن تا به‌و بابته‌ گرینگه رابگه‌ن و روونی بکه‌نه‌وه که ئه‌م مه‌یموونه به‌هیزی کام فه‌زیله‌ت ده‌توانی له غه‌یب قسه بکا. من بێ شک و گومان ده‌زانم که ئه‌م مه‌یموونه ئه‌ستیره‌ناس نییه و ده‌گه‌ل خاوه‌نه‌که‌ی هه‌یج کامیان له توستورلاب و شکل و بورجه فه‌له‌کیه‌کان سه‌ر ده‌ر ناهین و تیناگه‌ن، هه‌ر چه‌ند ئه‌م‌رۆ له ئیسپانیادا وای لێ ها‌توووه که هه‌ر پینه‌چی و ده‌لقه‌کیک و که‌رله‌وه‌پین و هه‌تیو مه‌تیوی ریش نه‌ها‌توو به‌رله‌ ده‌لین که ده‌توانن وه‌ک ئاو خوارده‌نه‌وه شکله فه‌له‌کیه‌کان بکیشن و له‌مه‌ر رهم‌ل و ئوستورلاب را ده‌ربهرن، وه به‌راستی که ئه‌م ده‌سته‌یه به‌درۆ و ده‌له‌سه‌کانی خۆیان راستیه‌یه‌کانی زانست و لایه‌نه جو‌راوجۆره‌کانی زانیاریان له ناو بردوووه. من

خاتونیک دهناسم که له یه‌کیک لهو ئەستیره ناسه درۆزنانه‌ی ویست تا له رووی په‌مل و ئوستورلاب بۆی پروون کاته‌وه ئایا دینله سه‌گه‌که‌ی ئاوس ده‌بی و ده‌زی و چهند توله‌ی ده‌بی و په‌نگی توله‌کان چ ده‌بی. جه‌نابی ئەستیره‌ناس پاش ئەوه‌ی په‌ملی هاویشته، جوابی داوه که به‌لئ سه‌گه‌که‌ی خاتوون ئاوس ده‌بی، سئ توله‌ی جوان ده‌زی که یه‌کیان سه‌وز و ئەوه‌ی تر سوور و سئیه‌میش په‌نگاوپه‌نگ ده‌بی، به‌و مه‌رجه‌ی رۆژی تره‌کینی سه‌گه‌که‌سه‌مه‌مه‌یا دووشه‌مه‌مه‌ و سه‌عاتی تره‌کینه‌که‌ش نیوان یازده و دوازده‌ی شه‌و یا رۆژ بی، که‌چی وا که‌وته‌وه که پاش سئ رۆژان سه‌گ تۆپی. ناوبانگی جه‌نابی غه‌یب ویزیش وه‌که هه‌موو هاوکاره‌کانی له‌و شوینه‌دا مایه‌وه. «سانکۆ گوتی: «به‌و حاله‌شه‌وه پیم خۆشه‌ جه‌نابت له مامۆستا پییهرت بوئ له مه‌یموونه‌که‌ی بپرسی ئایا ئەو شتانه له غاری مۆنته‌زینووسدا به‌سه‌رتان هات، راسته یا راست نییه. چون به‌پروای من ئەگه‌ر جه‌نابت به‌لئ نه‌گری، ته‌واوی ئەو داستانه لاف و گه‌زاف و درۆ، یا لانی که‌م خه‌ون و خه‌یال بوو.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌لبه‌ت، هه‌موو شتیک مومکینه، وه هه‌ر چهند ئاکامی ئەو کاره بۆ منیش ببیته هۆی شک و گومان، به‌لام به‌قسه‌ت ده‌که‌م.»

قسه‌ی دۆن کیشۆت و سانکۆ گه‌یشته‌بووه ئیرانه که مامۆستا پییهر هاته لای پاله‌وان تا پتی بلئ که به‌زمی ته‌په‌سه‌بازی ئاماده‌یه و تکای لئ بکا که بۆ دیتنی شانۆ ته‌شریف بیتی و زۆریش به‌جه‌خته‌وه گوتی که ئەو شانۆگه‌رییه زۆر خۆش و سه‌رنج‌اکیشه. دۆن کیشۆت ئەوه‌ی له دلیدا بوو پتی گوت و تکای لئ کرد تا بی دره‌نگی کردن له مه‌یموونه‌که‌ی بپرسی، ئایا پرووداوه‌کانی غاری مۆنته‌زینووس که به‌سه‌ر پاله‌وان هاتوون راستن یا خه‌ون و خه‌یال، چون دۆن کیشۆت خۆی وای بۆ ده‌چئ که به‌ره‌می هه‌م راستی و هه‌م خه‌یال بوون. مامۆستا پییهر بۆ ئەوه‌ی قسه‌یه‌ک بکا رۆیشه‌ته سۆراغی مه‌یموونه‌که‌ی و پاشان له به‌رامبه‌ر پاله‌وان و سانکۆ راوه‌ستاو به‌حه‌یوانه‌که‌ی گوت: «باشه جه‌نابی مه‌یموونی به‌رێز، سه‌رنج بده، ئەم گه‌وره‌واره ده‌یه‌وی بزانی ئەوه‌ی له یه‌کیک له غاره‌کاندا به‌ناوی غاری مۆنته‌زینووس به‌سه‌ری هاتووه، راسته یا درۆ؟» پاشان نیشانی ئاسایی خۆی به‌مه‌یموون نیشان دا؛ مه‌یموونیش خۆی هاویشته سه‌ر شانی چه‌پی و وای نواند که خه‌ریکه شتیک به‌خواه‌نی خۆی ده‌لئ. وه مامۆستا پییهر ساتیک دواتر گوتی: «مه‌یموون ده‌لئ ئەوه‌ی له‌و غاره‌دا به‌رێزتان دیتووتانه یا کردووتانه هیندیکیان درۆن و درۆ راستن و به‌شیکیشی ده‌گه‌ل واقیع جور نایه‌نه‌وه و ده‌گه‌ل عه‌قل یه‌ک ناگرنه‌وه. ئەوه‌ش بزانی که مه‌یموونه‌که‌م له‌وه پتر هیچ نازانی و له جوابی ئەو پرسیاره‌دا هه‌ر ئەوه‌نده‌ی پی بوو که عه‌رم کردن.

به‌لام ئەگه‌ر به‌رێزتان ئاگاداری زیاترتان ده‌وی، رۆژی هه‌ینی داها‌توو وه‌رنه‌وه، ئەو ده‌م هه‌رچی بپرسن ئەو مه‌یموونه جوابتان ده‌داته‌وه؛ ئیستا توانای غه‌یب گوتن له‌و به‌سته‌زمانه‌ دور که‌وتووته‌وه و تا رۆژی هه‌ینی وه‌ک خۆی لئ نایه‌ته‌وه. «سانکۆ گوتی: «ها، مه‌گه‌ر من نه‌مگوت نیوه‌ی ئەم رووداوانه‌ی به‌سه‌رتان هاتووه راست نییه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، داها‌توو دروستی قسه‌کانی من پروون ده‌کاته‌وه چون تپه‌ر بوونی زه‌مان په‌رده له‌سه‌ر راز و نه‌ینیه‌کان هه‌له‌داته‌وه و هه‌رگیز ناهیتل راستی، ئەگه‌ر ده‌بن عه‌رزیشدا بی، به‌شاراوه‌یی به‌نیته‌وه. به‌هه‌رحال جارێ با له‌و باسه‌ بگه‌رێن؛ با برۆین بزانی مامۆستا پییهر چمان نیشان ده‌دا. من پیم وایه له‌و شانۆگه‌رییه‌دا ده‌بی شتی سه‌یروسه‌مه‌ره هه‌بی.» مامۆستا پییهر گوتی: «چۆن؟ ئەوه چ فه‌رمایشتی؟ له‌و نومایه‌شته‌دا یه‌ک شتی سه‌یر، که ئاسانه به‌لکو شه‌ست هه‌زار شتی سه‌یروسه‌مه‌ره‌تان نیشان ده‌دم. من به‌سه‌روه‌ری به‌رێزی پایه‌به‌رز، دۆن کیشۆتی مانش، عه‌رز ده‌که‌م که ئەم شانۆگه‌رییه له‌ ته‌واوی ئەو شتانه‌ی ئەم‌رۆ له‌ جیهاندا هه‌یه، ته‌ماشاییتره. زووتر با بچین ده‌س به‌کار بین! کات که‌مه‌و ئیمه‌ ده‌بی زۆر کاران بکه‌ین و زۆر شتان بیژین و زۆر شتانی‌ش نیشان بده‌ین.»

دۆن کیشۆت و سانکۆ که ده‌عه‌تی مامۆستا پییهریان قبوول کردبوو، چوونه ئەو شوینه‌ که داووده‌زگای ته‌په‌سه‌بازانی لئ به‌رپا کرابوو و دیتیان که ده‌زگای شانۆ به‌شه‌می هه‌لکراوی زۆر زینه‌تداره‌وه و پرووناکی ئەو شه‌مانه، جه‌لال و شکۆیه‌ی بیوینه‌یان داوه به‌و داووده‌زگایه. مامۆستا پییهر له‌ پشت ده‌زگای شانۆگه‌ری، خۆی شارده‌وه، چون هه‌ر ئەو بوو که بی بی جان خانمه‌کانی (*) وه‌گه‌ر ده‌خست، به‌لام له‌ ده‌ره‌وه‌ی داووده‌زگا، کوریک راوه‌ستا که شاگردی مامۆستا پییهر بوو. ئەو کوره‌ ده‌بووایه ئەوه‌ی ده‌گوترئ ته‌رجه‌می بکا و خاله‌ دژوواری ره‌قه‌کانی شانۆکه‌ لیک داته‌وه و شه‌رحیان بکا. ئەم لاوه‌ داریکی باریکی به‌ده‌سته‌وه بوو که به‌و داره‌ بی بی جانه‌کانی که ده‌هاتنه‌ سه‌ر شانۆ، ده‌یناساندن. به‌لئ جا کاتیک هه‌موو دانیشتوانی کاروانسه‌را له‌ به‌رامبه‌ر ده‌زگای ته‌په‌سه‌بازیدا جیگر بوون و هیندیکیش به‌پتوه راوه‌ستان و دۆن کیشۆت و سانکۆ و نۆکه‌ری لاو و ئامۆزا باشتترین جیگه‌یان پی درا، وه‌رگێر ده‌ستی به‌قسه‌ کرد و زۆر بابته‌ی باس کرد که هه‌ر که‌س به‌شی داها‌توو بخوینته‌وه یا بیبسی، تی ده‌گا، چ گوترا و چ کرا.

ئابرووی دە مەترسیدا یە، بەواتەى میژوونووسان، سەرەنجام پیتی دەلی کە: «من ئەوێ دەبێ پیت بلیم، گوتم؛ تۆ خۆت ئاگاداری خۆت بە!» ئیستا تەماشای کەن کە چۆن ئیمپراتۆر روو لە زاوای خۆی وەرەگێرێ و ئەوی لە حالیکدا کە زۆر قینی هەلگرتوو بەجی دێلی و چۆن دۆن گایفرووس لە حالیکدا لەبەر توورەیی و غیرەت ئاوری تی بەربووێ میز و تەختە نەرد سەرەوبین دەکا و بەپەلە داوای جلوبەرگی شەپ دەکا و لە دۆن پۆلان ئامۆزای خۆی دەوی کە شمشیری ئاودار و بیۆینەى خۆی کە ناوی «دۆراندرال» ی لەسەرە، بەئەمانەت بۆی بێنێ. پۆلان شمشیری خۆی پی نادا و پێشنیار دەکا لەو سەفەرەدا کە زۆر پرمەترسییە، ئەویش دەگەڵ خۆی بەرێ. بەلام گایفرووسی ئازا و توورە ناچیتە ژیر باری ئەم پێشنیارە و دەلی ئەگەر خیزانی دە قوولایی عەرزیشدا بێ تەنیا خۆی دەتوانی پزگاری بکا. پاشان بۆ پۆشینی جلوبەرگی شەپ دەروا تا زۆر زوو ئامادە بێ و بکەوێتە ری.

ئیستا لە ئامادە بووان تکا دەکەم کە روو بۆ ئەم لایە وەرگێرێ و چاو لەو بورج و قەلایە بکەن کە لەو لایە دیارە. دەلین ئەو یەکتک لە بورجە بەناوبانگەکانی کۆشکی «ئەلخەزرای» ساراگوسە کە ئەمرۆ پیتی دەلین بورجی جەعفەرە. خاتوونیک کە لەبەر هەیان دیارە و کراسی عەرەبی دەبەر دایە هەمان ملیزاندری بی ھاوتایە کە هەزاران جار ھاووتە ئەو شوینە بەرچاو و چاوی دە ریگەى فەرەنسە بریو و مەلی خەيالی خۆی دە فەزای پاريس و دە ھاوی مێردە خۆشەویستەکیدە هەلفراندوو و بەم بیانوو دەرد و رەنج و پەژاردی خۆی کەمیک دامرکاندووئەتە. ئیستا رووداویکی تازە دەبین کە رەنگە بەعومری خۆتان هەرگیز وینەتان نەدیتبێ. ئایا ئێو ئەو پیاو عەرەبە کە بێدەنگ و ئارام دەروا و لە پشت سەری ملیزاندرەو هەنگاو بەهەنگاو دیتە بەرەو و قامکی لەسەر لیوان داناو نایین؟ ئاھ، ببین کە چۆن ئەو پیاو ئێوکانی ملیزاندر ماچ دەکا و چۆن ئەو ژنە بەناموسە تف فری دەداتەو سەر ئەرز و بەقۆلە سپییەکانی کراسەکەى دەمی خۆی و لێوکانی خاوین دەکاتەو، چۆن گریان و ھاوار دەست پی دەکا و قژە جوانەکانی دەرنیتەو. وەک بلێی لەم رۆژەرەشی و گرفتارییەدا ئەو قژە جوانانە خەتابارن. دیسان چاو لی کەن چۆن ئەو پیاو بەشکۆیە عەمامە بەسەرە کە لە دالانەکانی کۆشکدا پیاسە دەکا و مورسەل شای پادشای سانسائونایە و بی شەرمی و بی حەيایی کابرای عەرەب تەماشای دەکا و باوہکوو ئەو کابرایە لە نزیکانی خۆیەتی دەسبەجی دەستور دەدا تا بیگرن و دووسە زەبری تازیانەى لی بدەن و لە کووچە و کۆلاناندا بیگێرن و جارچیەکان لە پیش و خزمەتکارەکان بەدوایدا هەلین. دیسان لەو لایەو چاو لی کەن کە چۆن خزمەتکارەکان لە هەر لایە دەردەپەرن و

دریژەى داستانی شیرینی تەردەسباز و لەمەر زۆر بابەتی زۆر باش

«تیری» یان و «ترووی» یان هەموو کړوکپ ړاوهستان. (۳۹۳) یانی تەواوی ئەوانەى کە چاویان دە داوودەزگای شانۆ بریبوو، وەها بەمەیل و شەوقەو تەماشایان دەکرد کە بەواتەى مەشهور یە کجاری چوو بوون دەزاری وەرگێرەو؛ لەو چرکەساتەدا لە نەکاو دەنگی تەپل و زیقەى شەپپوو و گرمەى تۆپ بەگوێ گەیشت و ساتیک دواتر هەموو دەنگیک بوو بەبێدەنگی. ئەو دەم کوری وەرگێر دەنگی ناسکی خۆی بەرز کردەو و گوتی: «ئەم داستانە ړاستینە کە ئیستا لە بەرامبەر ئێوێ بەرپزدا دیتە سەر شانۆ، واژە بەواژە لە سەرچاو مێژووییەکانی فەرەنسەو و تەرانه و مەقامی ئیسپانیایی وەرگراو کە هیشتاش لەسەر زاری هەموو کەسەو منالانی کۆلان و شەقام دەیلێنەو. بابەتی داستانەکە ئەوێ کە «ستێوردەن گایفرووس» ژنی خۆی بەناوی «ملیزاندر» کە لە ئیسپانیا و شارى «سانسائونا» دا بەدەست عەرەبەکانی مەغربی بەدیل گراو، پزگار دەکا. سانسائونا نیوی قەدیمی ی ئەو شارەبە و هەر ئەوێ کە ئیستا پیتی دەلین «ساراگوس». ئیستا پروان کە چۆن دۆن دیکۆ گایفرووس بەپیتی ئەو باسەى کە لە ئاوازەکاندا لەسەری کراو، تەختە نەرد دەکا؛ ئاوازەکە دەلی: «نەرد کایە دەکا، دۆن گایفرووس و ملیزاندری لە بیر کردوو.» ئەو کایەرى کە لەوێ دەیبین و تاجیکى لەسەر و عەسایەکی زیچکفتی بەدەستەو، شارلیمانی ئیمپراتۆری فەرەنسە و زرباویکی خاتوون ملیزاندرە و چوون لە بی هەستی و تەوہزەلی و سستی زاوای خۆی توورەبە خەریکە دى تا ئەو لۆمە بکا. تەماشای کەن کە ئیمپراتۆر بە چ توورەبە و گۆرانیکەو هیرشی بۆ دەبا و بەسەریدا دەگورینى. وەک بیەوئ بەوہەکانەى سەر و شان و ملی تیک بکاتەو و تەنانەت هیندیک لە نووسەران گوتوویانە کە ئیمپراتۆر ئەو کارەى کردوو و سەر و شانى بەوہکازی خۆی کوتاوە. بەکورتی پاش ئەوێ ئیمپراتۆر زۆر قسە بەزاواکەى دەلی و بییری دەخاتەو کە شەرەف و

۳۹۳- «تیری» یان «ترووی» یان یانی خەلکی شاری «تیر» و «ترووا» دوو شاری بەناوبانگی ئاسیای گچکەن و، ئەم رستەبەش وەرگێراوی شیعری یەکەم «ئەنید» شاکاری ویرزیلە. (مۆریس باردۆن)

دین و دهچن تا فرمانی پادشا ده کار بکن، له حالیکدا خه‌تای تاوانبار مسوگهر نه‌بووه، چون له نیو عه‌ره‌بانا رووبه‌روو کردنه‌وهی دوو لایه‌ن و گوئ گرتن بۆ قسه‌ی شایه‌دان و دادگایی کردن و دهرفته‌دان به‌تاوانبار که داوای پیداجوونه‌وهی دادگاییه‌که‌ی بکاته‌وه له نارادا نییه، وهک له ناو ئیمه‌دا هه‌یه.» لیره‌دا دۆن کیشۆت به‌سه‌ر کوپه‌ وه‌رگیره‌که‌پیدا گورانده‌که: «کورپژگه! تو چیت به‌و باسانه‌ داوه! تو حیکایه‌تی خۆت بگیره‌وه و تۆ پهره و خۆت به‌قسه و باسی زیادیه‌وه مه‌شغول مه‌که! بۆ مسوگهر کردنی راستیه‌که ده‌لیل و به‌لگه و گوئ گرتن له قسه‌ی تاوانبار پئویستن.» ئه‌و دهم مامۆستا پییه‌ر له نیو داووده‌زگا‌که‌وه ده‌نگی به‌رز کرده‌وه و گوتی: «ناهای هه‌تیوه، له کاریکدا که پیوه‌ندی به‌عالمی تووه نییه، ده‌خاله‌ت مه‌که و هه‌رچی ئه‌و به‌پیزه‌ ده‌فرموئ به‌قسه‌ی بکه، چون ئه‌وه شه‌رتی عه‌قل و باشترین کاره. ئیستا درپژه‌ی داستان به‌ده‌نگ بلی و تۆ بکۆشه له چوارچیوه‌ی ئاهه‌نگ نه‌چیته‌ ده‌روه، ده‌نا به‌چکۆله‌ترین تالاسا بوون هه‌ودای داستان ده‌چرئ.» کورپژگه گوتی: «به‌سه‌ر چاو، هه‌رچی به‌فرمووی وا ده‌که‌م.» وه به‌مجۆره درپژه‌ی به‌داستانه‌که‌ی دا؛

ئه‌و کایه‌ره‌ی(*) که به‌سواریی ئه‌سپ له‌و قوژبنه‌ راوه‌ستاوه به‌شیوه‌ی خه‌لکی گاسکۆن که‌وای درپژه‌ی ده‌به‌ر دایه‌ خودی دۆن گایفرۆسه و چاوه‌روانی هاوسه‌ره‌که‌یه‌تی. ژنه‌که‌شی پاش ئه‌وه‌ی ئه‌میر تۆله‌ی بی‌شه‌رمیه‌که‌ی له لاوی عه‌ره‌ب ئه‌ستانده‌وه، ئیستا بیده‌نگ و نارامه و به‌روخساریکی شاده‌وه گه‌راوه‌ته‌وه شانشینینی بورجه‌که. ئه‌و ده‌گه‌ل می‌ردی خۆی قسان ده‌کا، به‌لام نازانی که می‌ردیه‌تی و پپی وایه که ریبواریکه و ئه‌و قسانه‌ی که له‌م ئاوازه‌دا هاتوه‌وه بۆ ئه‌و ده‌لی: «ئهی سوار! ئه‌گه‌ر ده‌چیته‌ فه‌ره‌نسه‌ بزانه‌ حالی گایفرۆس چۆنه.» وه من له‌وه زیاتر قسه‌کانی ئه‌و ناگی‌رمه‌وه، چون ده‌بیته‌ هۆی درپژه‌ بوونه‌وه‌ی داستان و ئیوه ماندوو ده‌کا. ئه‌وه‌نده به‌سه‌ بزانی گایفرۆس چۆن خۆی به‌ژنه‌که‌ی ده‌ناسینی و له‌ رووی خۆشحالی و شادمانیه‌کی زۆره‌وه که خاتوون له‌ خۆی نیشان ده‌دا شووی خۆی ناسیوه‌ته‌وه، به‌تایبه‌تی ئیستا که ده‌بینین خاتوون خۆی له‌ شانشینه‌وه هه‌لده‌دیرئ تا له‌ پاشته‌رکی می‌رده‌که‌ی خۆی بگریته‌وه، به‌لام به‌د به‌حالی ئه‌و بۆ ئه‌نوایه! ئه‌وه‌تا داوینی کراسه‌که‌ی له‌ یه‌کیک له‌ میله‌کانی لیواری هه‌یوانی شانشین ئالقاهه و خۆی له‌ نیو عه‌رز و عاسماندا هه‌لواسراوه و ناتوانی بگاته‌ سه‌ر زه‌وی. به‌لام هه‌ر ئیستا ده‌بینین که خودای عاله‌میان چۆن له‌ حالی بیچاره‌ییدا به‌هاواری ده‌گا و له‌ یارمه‌تی داماوанда دریغی نا‌کا و دۆن گایفرۆس نیزیک ده‌بیته‌وه، بۆ ئه‌وه‌ی ده‌ غه‌می هه‌لدرانی کراسی

به‌قیمه‌تی خاتووندا بۆ، ده‌یه‌نیته‌ خوار و له‌سه‌ر زه‌وی داده‌نی و پاشان به‌یه‌ک سووری ده‌ست له‌ پاشته‌رکی خۆی قایم ده‌کا و به‌ره‌سمی پیاوان که دوو قاچیان به‌و لولای زیندا دیننه‌ خوار سواری ده‌کا و پپی ده‌لی که به‌هه‌ر دووک ده‌ستان که‌مه‌ری بگری. ده‌سته‌کانی وه‌ک خاچ له‌ سینگی ئه‌و گری بدا بۆ ئه‌وه‌ی له‌ زین نه‌که‌ویته‌ خواره‌وه. ئه‌و هه‌مووه‌ش بۆ ئه‌وه‌یه چون ملیزاندر عاده‌تی به‌م جۆره‌ سه‌فه‌ر و سوار بوونانه‌ نه‌گرتوه. هه‌روه‌ها پروان که ئه‌سپی گایفرۆس چۆن به‌حیلاندنی خۆی نیشان ده‌دا که به‌هه‌لگرتن و بردنی باری جوانی و بویری که ده‌ وجوودی خاتوون و دلداره‌که‌پیدا خۆ ده‌نوین، چه‌نده‌ خۆشحاله‌ و هه‌ست به‌شانازی ده‌کا. ئیستا چاو لی که‌ن که ئه‌م دووانه‌ جلّه‌وی ئه‌سپ وه‌رده‌گیرن تا له‌ شار دوور که‌ونه‌وه و ریکه‌ی پاریس بگرته‌ به‌ر. ئه‌های ئه‌ی جووته‌ عاشقی وه‌فادار، برۆن به‌ئهمانی خودا! هیوادارم ساغ و سلامت بگه‌نه‌وه نیشتمانی خۆشه‌ویستی خۆتان و به‌ردی سارد و که‌رم‌تان له‌م ریکه‌یه‌دا نه‌یه‌ته‌ به‌ر پپی! هیوادارم چاوه‌کانی دایک و باب‌تان به‌دیدارتان روون بیته‌وه و له‌و سالانه‌ی ته‌مه‌نی دووردرپژه‌ی خۆتاندا که وه‌ک نه‌ستۆر(۳۹۴)

له‌ ته‌مه‌نتان ماوه، به‌خته‌وه‌ر بن و به‌گه‌وره‌یی و ریز و حورمه‌ته‌وه‌ بژین و بمین!

لیره‌دا دیسان مامۆستا پییه‌ر ده‌نگی خۆی به‌رز کرده‌وه و گوتی: «کورپژگه! باسی ئه‌سلی بابه‌ته‌که‌ بکه و له‌ په‌راویز بگری! ده‌رپینی غه‌م و په‌ژاره‌ له‌م وارده‌ا کاریک بیجییه.» وه‌رگیر بۆ ئه‌وه‌ی جوابی وه‌ستای خۆی بداته‌وه درپژه‌ی به‌قسه‌کانی دا و گوتی: «له‌و شوینه‌ خه‌لکی بۆ کاره و چاوانی کون پشکن زۆر بوون که هه‌مووشیان خستبووه ژیر چاوه‌دیری و هه‌ر ئه‌وان بوون که هاتنه‌ خوار و سوار بوونی ملیزاندریان چاو پپی که‌وت و هه‌والیان دا، به‌مورسه‌ل پاشا و ئه‌ویش ده‌سه‌بجی فرمانی دا شه‌پووری خه‌ته‌ر لی‌ بدهن. ئیستا ته‌ماشاکه‌ن که خه‌لک چۆن به‌هه‌شتاوه‌ فرمانی پادشا له‌سه‌ر چاو داده‌نین و چۆن دیته‌ به‌ر چاو که ته‌واوی شار به‌ده‌نگی شه‌پیوور و ناقووسی(*) موناره‌ی مزگه‌وته‌کان خه‌ریکه‌ تیک ته‌پئ! دۆن کیشۆت له‌ نه‌کاوه‌ ده‌نگی هه‌لبری که؛ لیره‌دا مامۆستا پییه‌ر تووشی هه‌له‌یه‌کی گه‌وره‌ بوو، چون موسلمانان له‌ مزگه‌وته‌کانیادا ناقووسیان نییه‌ به‌لکو له‌ ده‌هۆل و ته‌پل و بووق(*) که‌لک وه‌رده‌گرن و گوتنی ئه‌وه‌ی که له‌ «سانسائونا» ناقووسه‌کان وه‌ده‌نگ هاتن، بیگومان هه‌له‌یه‌کی گه‌وره‌یه که حیکایه‌ت له‌ نه‌زانی و بیخه‌به‌ری ویزه‌ر ده‌کا.» مامۆستا پییه‌ر که ئه‌و قسانه‌ی گوئ لی بوو ده‌ستی له‌ زه‌نگ لیدان هه‌لگرت و

۳۹۴- نه‌ستۆر Nestor پاشای پیلووس و به‌ ته‌مه‌نترین شازاده‌ی شه‌ری ترووا بوو. ئه‌و شازاده‌یه‌کی زاناو به‌ناوبانگ بوو که به‌ په‌یغین و قسه‌کانی سه‌ربانه‌کانی هان ده‌دا.

گوتی: «ه‌زرتی دۆن کیشۆت باشتره جه‌نابت له‌و ره‌خنه‌ منالانه و بێ‌که‌لکانه‌ دست هه‌لگری و کاریکی وا نه‌که‌ی سه‌ره‌داوی داستان له‌ دست ئیمه‌ بێته‌ ده‌ر و کاره‌که‌مان فه‌شه‌ل بێ. مه‌گه‌ر هه‌ر له‌م ولاته‌دا هه‌زاران شانۆی کۆمیدی ناهێننه‌ سه‌ر سه‌کۆی نومایشت که‌ هه‌مووی پرن له‌ درۆ و ده‌له‌سه‌ی سه‌پروسه‌مه‌ره‌ و ئه‌حمه‌قانه‌، به‌و حاله‌شه‌وه‌ خه‌لک گوێیان بۆ پاده‌گرن و پێیان سه‌رمه‌ست ده‌بن و چه‌پله‌یان بۆ لێ ده‌ده‌ن؟! ... باشه‌، کوری چاک، کاری خۆت بکه‌ و گوێ مه‌ده‌یه‌ هه‌رچی ده‌یلتین با بیلین؛ لێگه‌رێ با ئه‌وه‌نده‌ی ده‌ رۆژدا بپرووکه‌ و پرووکه‌ هه‌یه‌ ده‌ شانۆگه‌ریی منیشدا هه‌له‌ و په‌له‌ هه‌بێ و من گرینگیی پێ نادهم به‌و مه‌رجه‌ که‌ باغه‌لم پری بێ له‌ پوول.» دۆن کیشۆت گوتی: «سوحانه‌للا! وئ ده‌چی حه‌ق به‌و پیاوه‌ بێ.» وه‌ کوربه‌که‌ قسه‌کانی خۆی درێژه‌ پێ دا: «ئێستا چاوی لێ که‌ن که‌ چۆن سه‌دان سواری بۆشناع له‌ شار وه‌ده‌ر ده‌که‌ون و وه‌داوی ئه‌و دوو عاشقه‌ مه‌سیحییه‌ ده‌که‌ون. ته‌ماشاکه‌ره‌کان شپه‌ره‌کان ده‌توورپێن و زورن‌ناکان ده‌نگیان ده‌ هه‌وادا ده‌ته‌نیته‌وه‌ و ده‌هۆل و ته‌پله‌کان نرکه‌یان دێ! من له‌وه‌ ده‌ترسم که‌ سواره‌کان بگه‌نه‌ سه‌ر ده‌ربازبووه‌کان و له‌ کلکی ئه‌سه‌پی خۆیان‌یان بخه‌ن و بیانگه‌رپێننه‌وه‌ شاری خۆیان و ئه‌مه‌ خۆی ده‌بێته‌ دیمه‌نیکی زراوتۆقین و هه‌تره‌شبه‌ر!»

دۆن کیشۆت هه‌ر ده‌گه‌ل ئه‌و هه‌موو سواره‌ عه‌ره‌به‌ی دیت و ئه‌و هه‌موو زه‌نا زه‌نا و بانگ و خرۆشه‌ی گوێ لێ بوو، به‌ده‌رفه‌تی زانی که‌ بگاته‌ هاواری هه‌لاتووه‌کان، له‌به‌رئه‌وه‌ له‌ جێی خۆی راسته‌وه‌ بوو، هه‌لی کیشا شمشیر و به‌ده‌نگیکێ وه‌ک هه‌وره‌ تریشقه‌ گرماندی که‌؛ من هه‌رگیز ئیجازه‌ نادهم له‌ ده‌ورانی ژیا‌نی مندا و له‌به‌ر چاوی من زولمیکێ ئاوا گه‌وره‌ له‌ پاله‌وانیکێ ئه‌وینداری وه‌ک گایفرۆس بکری. ئه‌های! ئه‌ی جه‌رده‌ی حیز و خویڕی! ده‌ست له‌ راده‌دوونانی ئه‌و هه‌لگرن و لێی گه‌رپێن با بروا ده‌نا به‌گرتاندا دیم و خراپیشتان به‌سه‌ر دینم!» دۆن کیشۆت ده‌گه‌ل ئه‌و قسه‌نه‌دا به‌شمشیری هه‌لکیشراو له‌ داووده‌زگای ته‌رپه‌سه‌بازی نزیک بووه‌وه‌ و به‌رق و قینیکێ هه‌وسار پساو له‌ راست و چه‌پ و سه‌ر و خوار به‌شمشیر که‌وته‌ گیانی له‌شکری عه‌ره‌ب و قه‌لتویری کردن و بووکه‌ شووشه‌ و بی بی جانی ته‌رپه‌سه‌بازی هه‌ر یه‌که‌ی به‌لایه‌که‌دا که‌وتن، یه‌ک لاقی بپا یه‌که‌ ده‌ستی شکا. زۆریان سه‌ریان په‌ری و سینگیان دریا، یه‌کیان له‌ تۆقی سه‌ریه‌وه‌ تا به‌ر پیتی، بوو به‌دوو شه‌قعه‌ و نووکی تیژی شمشیری پاله‌وان په‌رده‌ی شانۆی درێ و ئه‌گه‌ر مامۆستا پیه‌ر له‌ بنه‌وه‌ سه‌ری خۆی نه‌دزیباوه‌ و خۆی به‌عه‌رزیدا نه‌دایا و له‌ بن ته‌خته‌به‌ندی شانۆدا خۆی مات نه‌کردبایه‌، وه‌ها سه‌ری قاش ده‌بوو که‌ ده‌تگوت کاله‌کی رزیوه‌! مامۆستای چاره‌ره‌ش یه‌ک به‌خۆی هاواری

ده‌کرد و ده‌یگوت: «ئهمان، نه‌که‌ی پاله‌وان، پیاوی چابه‌ نه‌که‌ی! ئه‌وانه‌ی تۆ سه‌ر و ده‌ستیان ده‌په‌رپینی عه‌ره‌ب نین، به‌لکو بووکه‌ بی بی جانی مقه‌بایین. پیاوی چاک به‌، روحمت به‌منی تاوانباری چاره‌ره‌شدا بێ، کوربه‌ مال و پیرانت کردم. هه‌رچی هه‌مه‌ و نیمه‌ له‌ ناوت برد.» ده‌گه‌ل ئه‌و هه‌موو هاواره‌شدا دۆن کیشۆت له‌ کوشتن و برین و قه‌لتویری کردن رانه‌ده‌وه‌ستا و بارانی زه‌بری شمشیر به‌سه‌ر داووده‌زگای شانۆگه‌ریدا ده‌باری. سه‌ره‌نجام دۆن کیشۆت له‌ ماوه‌یه‌کی کورتتر له‌ مه‌ودای خۆیندنی دوعایه‌کی زۆر کورتدا، داووده‌زگای شانۆگه‌ریی وردوخاش کرد و داری له‌سه‌ر به‌ردی نه‌هیشت و ته‌واوی بووکه‌کانی تیک شکاند و مورسه‌ل شای بریندار کرد و ئیمپراتۆر شارلیمانی کرده‌ دوو له‌ت. به‌دیتنی ئه‌و کاره‌ساته‌ ته‌ماشاکه‌ره‌کان شپه‌ره‌ و سه‌ر لێشپاوا و تیکیان داویشت و مه‌یموونی غه‌یبزانی‌ش هه‌لاته‌ سه‌ربانی کاروانسه‌را و ئامۆزا ترسی رێ نیشت و لاوی نۆکه‌ر زنده‌قی چوو، ته‌نانه‌ت سانکۆپانزاش له‌ دلێ خۆیدا توشی هه‌راسیکی گه‌وره‌ بوو، چون ئه‌و پاش ئه‌وه‌ی تۆفان دامرکایه‌وه‌، سویندی خوارد که‌ ده‌ عومری خۆیدا ئه‌ربابی ئه‌وه‌نده‌ به‌تووره‌یی چاوی پێ نه‌که‌وتوو.

دۆن کیشۆت پاش ئه‌وه‌ی داووده‌زگای شانۆگه‌ریی سه‌روین کرد، که‌میک هیتور بووه‌وه‌ و گوتی: «ئهی کاش و خۆزیا ئیستا بمتوانیبایه‌ ته‌واوی ئه‌و که‌سانه‌ی که‌ ده‌ به‌که‌لک بوونی پاله‌وانانی سه‌رگه‌داندا شک و گومانیان هه‌یه‌ و نایانه‌وئ بسه‌لینن که‌ بوونی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان چه‌ند پتویسته‌، لێره‌ کۆم کردبانه‌وه‌، ده‌ جزووری خۆمدا له‌سه‌ر پێ رامگرتبان. تۆخوا ئیوه‌ چاوی لێ که‌ن و بروان ئه‌گه‌ر من لێره‌ نه‌بووایه‌م دۆن گایفرۆس و ملیزاندر چییان به‌سه‌ر ده‌هات؟ بێگومان ئه‌و سه‌عاته‌ ده‌هات که‌ ئه‌و عه‌ره‌به‌سه‌گانه‌، بگه‌نه‌ سه‌ریان و به‌لایه‌کیان به‌سه‌ر بپێن. به‌هه‌رحال، ده‌ نیو هه‌موو بوونه‌وه‌رانی عاله‌مدا دیسان بژین پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان! له‌و ساته‌دا مامۆستا پیه‌ری په‌ریشان و داماو گوتی: «منیش ده‌لیم هه‌ر بژین پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان و بمری پیه‌ری چاره‌ره‌ش، چون من ئیستا گه‌یشتوومه‌ته‌ په‌یه‌ک له‌ فه‌قیری و به‌دبه‌ختی که‌ ده‌توانم وه‌ک سولتان «دۆن دیه‌گۆ رۆدریک» Don Roderic بلیم: «تا دوینی خاوه‌نی بی ره‌قیبی سه‌رانسه‌ری ئیسپانیا بووم و ئه‌مرو خاوه‌نی تاقه‌به‌ردیک یا خشتیک نیم که‌ به‌تیرادیوی بلیم ئه‌وه‌ ملکی منه.» من تا نیو سه‌عات، ته‌نانه‌ت تا پینج ده‌قیقه‌ پيش، خۆم به‌خاوه‌نی چه‌ندین به‌هاربه‌ندی (*) پر له‌ ئه‌سپ و چه‌ندان سندوقچه‌ی پر له‌ جه‌واهیترات ده‌زانی و خۆم به‌پادشای هه‌موو پادشایان نه‌ده‌گۆرپیه‌وه‌. به‌لام ئیستا خۆم به‌فه‌قیر و دل به‌غهم و بێ که‌س و بپچاره‌ ده‌زانم. به‌تایبه‌تی

که مهیموونه که شم نه ماوه، یانی ئەو بهسته زمانه هه لاتوووه و ئەگەر بههوی بیگرمهوه دهبی، تا بنی دنیا بهدوایدا هه لایم و ده ئارهقه پرتندا هه یاتی ره شم لی ببری! من ئەو هه موو بهدبه ختییهه لهو پالنه وانه پی گهیشتوووه که ده لاین بههواروی هه تیوان و داماوان دهگا و ناهیللی کهس زولم و ستهه له مه زلوومان بکا، بهلام ئەفسوس هه من، منی کلۆل له پیاوهتی و جوامیری ئهوی بئ نسیب مامهوه. ئاخ ئەی خودای عالییهه که له سه رهوهی عهرشی ئەعلا ماله خووت داناهه، سپاسی توو ده کهم و ستایشی توو ده لایم و رازیم به رهزای توو که سه ره نجام به دهست پالنه وانی غه مگین روخسار، روخساری منیشت غه مگین کرد!

سانکو به قسه کانی ماموستا پییه بهزهی بزوت و پپی گوت: «ئهی ماموستا پییه، بۆ خاتری خودا شیوهن وناله مه که که جهرگمت کرده که باب! توو ئەوه بزانه که ئەریابی من له دینی مهسیح و ئایینی کاتولیکدا ئەوهنده به ئیمان و مؤمنه، دهگه ل ههست بکا که زهره و زیانی به توو گه یاندوووه، دهسبه جی بۆت قهره بوو ده کاتهوه و تاوانه که ی به دوو قات زیادی ده داتهوه.» ماموستا پییه گوتی: «جهنابی دۆن کیشۆت ئەگەر پاره ی هیندیک له بووکه کان که تیکی شکاندوون، بداتهوه به من رازی و خوشحال ده بم و گهردی ئازا ده کهم تا ویژدانی ده عه زاب نه کههوی، چون هه کهس مالی که سیک رابگری یا زیانی پی بگه یه نی ئەگەر نهیداتهوه یا به پوول مه زنده ی نهکا، رووی خووشی و رزگاری نابینی.» ئەوجار دۆن کیشۆت وه دنگ هات و گوتی: «ئهم قسه یه به ته و اووی له جی خۆدایه، به لام ئەی ماموستا پییه من پیم وانیه که تا ئیستا هیچ قهرزیکه توو له سه ر بی و مالیکه توو له لا بی.» ماموستا پییه گوتی: «چۆن ده فهرمووی که من قهرزم له سه ر توو نییه؟ ئەدی ئەم داوودزگا سه رهوین کراوه و ئەو بووکه بی بی جانانه که هه مووی قه لئویر کراون و تازه به کاری هیچ نایه، به کام هیز بیجگه له هیزی شان و باهوی زراو تووین و له شان نه هاتووی ئیوه ئاویان به سه ر هاتوووه؟ ئەم داوودزگایه بیجگه له من هی چ که سیکه؟ من بیجگه له وانه به چی تر به پری ده چووم؟» دۆن کیشۆت گوتی: «ئهوجاریش وهک سه دان جاری تر که پیش ئیستا رووی داوه کهم کهم تی ده گهین که ئەو جادووگه رانه ی که به شهو و به روژ به دوای ئازاردانی مندان، ئەوجاریش لیان گۆریوم و ئەوهی خوین ویستویانه به منیان نیشان داوه. ئەی ئەو که سانه ی لیزه ئامادهن و قسه کانی من ده بیسن، من به متمانه وه عهرزتان ده کهم که ئەوهی له سه ر سه کووی شانۆ ئەنجام ده درا له بهر چاوی من وهک رووداویکی راست و دروست وا بوو که له دنیا یه کی تر دا رووی ده دا و پروام وابوو که ملیزاند هه مان ملیزاند ری راستی و گایفروس هه مان گایفروس و مورسه ل شا هه مان مورسه ل شا و شارلیمانی هه مان

شارلیمانی بوون. من ئەگەر تووشی حاله تی رق و تووره یی بووم، هه ره بهو ده لیه بوو. ئەوجار به خاتری ئەنجامدانی ئەرکی پالنه وانه تی خویم بریارم دا یارمه تی هه لاتوووه کان به دم، که وابوو ئەوهی که من کردم و ئیوه چاوتان پی کهوت به ره می نییه خیری من بوو، جا ئیستا ئەگەر کاری من به ره می پیچه وانه ی هه بووه، تاوانی خویم نییه، به لکو خه تای جادووگه رانی خه تاکاره که له هه موو ده رفه تیکدا ده یانه وی ته گره م بۆ بنینه وه. به هه رحال هه ر چۆنیک بووی من خویم به ئەرکدار ده زانم که ئەم زیان و زهره ره قه ره بوو بکه مه وه. ئیستا با ماموستا پییه زهره و زیانه کان به ارورد بکا و پاره ی بووکه بی بی جانه شکاوه کانی به من بللی تا من به پاره ی رهواجی کاستیلی هه مووی بیژیرم.»

ماموستا پییه کرنووشیکی ته و اووی کرد و گوتی: «من له لوتف و ئیحسانی بیوینه و له دینداری و خویری زیی مه سیحیه کی مؤمن وهک جهنابی دۆن کیشۆت، دلاره ی مانش که پشتیوانی ته و اووی بی ئەنویانی سه رگه رانه، بیجگه له وه چاوه روانیه کم نه بوو؛ ئیستا جهنابی کاروانسه راداری پایه بهرز و هه زه تی سانکو پانزای گه وره با بنه نیوانجی و زهره و زیانه کان مه زنده بکه ن و قیمه تیک بۆ ئەو بووکه بی بی جانانه شکاوه دابنن. کاروانسه رادار و سانکو ئاماده یی خوین بۆ راپه راندنی ئەم ئەرکه راگه یاند. ده سه جی ماموستا پییه بووکه بی بی جانیکه بی سهری له عهرزی هه لگرته وه که نوینه ری مورسه ل شا بوو که سهری په ری بوو و گوتی: «ته ماشا کهن که دانانه وهی سهری پیتشو له سه ر جهسته ی ئەم پادشا بی سه ره چهنده دژاره! که وابوو ئەگەر ئاغایانی داوه بریوی دژان نه بی، ده بی بۆ مه رگ یا شه هید بوون یا سه قه ت بوونی ئەم پادشایه چوار ریئال و نیو بدن به من.» دۆن کیشۆت گوتی: «رازیم، ئەوانی تر بلین.» ماموستا پییه بووکه بی بی جانیکه تری که هه مان ئیمپراتور شارلیمانی بوو ده نیوه راستیشدا شه قهه کرابوو به دهسته وه گرت و گوتی: «بۆ قهره بوو کردنه وهی ئەم داقه لاشتنه، زۆر نییه ئەگەر بلیم پینچ ریئال و چاره گه ریئالیکم ده وی.» سانکو گوتی: «ئهو مه بله غه کهم پوولیک نییه.» کاروانسه رادار گوتی: «زۆریش نییه، به لام با بریکی دابشکینن و هه ر پینچ ریئاله که بی.» دۆن کیشۆت گوتی: «نا، نا. با هه مان پینچ ریئال و چاره گه ریئاله که بی.» زهره ره و زیانه که ئەوهنده زۆره که بهو چاره گه ریئاله زیاد یا کهم نابیته وه. به هه رحال با ماموستا پییه هیندیک په له بکا و کاره که کو تایی پی بینی. چون وهختی شام خوارده و من خه ریکم له برسان هه لده لهرزم.» ماموستا پییه گوتی: «بۆ ئەم بی بی جانه که چاویکی کویر بووه و هه مان ملیزاند ره دوو ریئال و دوازه «ماراودی» ده خوژم.» دۆن کیشۆت هاواری لی بلند بوو:

«ئەو زۆر سەیرە! بەو ئەسپە کە من دەژێر پکیفی ملیزاندردا دیتم، ئەگەر نەگەیبێتە سنووری فەرەنسە، بیگومان شەیتان نەبێتشتوو، مێردەکەشی ھەروەھا، چون من چاوم پێو بوو ئەسپەکانیان بەجێی تەقلە کوت، ھەڵدەفرین. بەھەر حال کلاوم ناچیتە سەر^(*) و ناتوانن پشیلەم بەسمۆرە بەسەردا قالب بکەن! یانی پێم بقەبووڵین کە ئەو بووکە لووت کورتە یەک چاوە ملیزاندرە کە لێرە کەوتوو. لە حالیکدا من دەزانم ملیزاندر دەگەڵ مێردەکەیی ئەم سەعاتە لە فەرەنسەدان و لە ژێر لێفەپەکدا خەریکی عەیش و نۆشی خۆیان. ئەو مامۆستا پێیەر لە خوا داوا بکەین کە ھەرچی بەھەر کەسی داوھ پێی بێڵی و ھەمیشە بۆی رابگرێ، ئێمەش ھەمیشە زەحمەت بکێشین و بەھەنگاوی مەردانە بەریگەیی نییەتی پاک و فکری خاوەنەو بەرھو پێش بچین. ئێستا جەنابت دەتوانن درێژە بەقسەکانتان بدەن.» مامۆستا پێیەر کە دیتی دۆن کیشۆت دیسان ھەوساری پساندوو و دەبەوێ بیکاتەو غارەکەرەکی^(*) خۆی بریاری دا ھەوسارەکەیی بەرندا و ئیزنی پێ نەدا دەریاز بێ. لەبەرئەو گوتی: «راستە، رەنگە ئەو یەکیک لە نەدیمەکانی خاتوون ملیزاندر بێ. کەوابوو لە جیاتیی ئەو بەشێست ماراودی رازی دەبم.» بەلێ ھەروا بەم جوورە بوو کە بی بی جانەکان مەزەندە دەکران و ھیندیک خوار و ژووری قیمەتیان دەکرا و لە ئاخریدا سەرجم زیان و زەرەری ھەموویان بوو بەچل پێئال و سێ چارەگە پێئال. سانکۆ ھەر لە جێو ئەم پارەبەیی دا، بەمامۆستا پێیەر و ئەو پیاوھ بۆ دۆزینەوھەیی مەیموونەکەیی دوو پێئالی داوا کرد.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئەوھەشی پێ بدەن بەلام نە بۆ مەیموون، بەلکو بۆ مێیە مەیموون.^(۳۹۰) ئەوھەش بێتیم کە ھەر کەس ھەوایی بەسلامەت گەپشتنەوھەیی ملیزاندری جوان و جەنابی دۆن گایفروس بەفەرەنسە و نیو خزم و قەومەکانیان بۆ من بێنی، حازرم دووسەد رپاالی مزگینیی بدەم. مامۆستا پێیەر گوتی: «ھیچ کەس ناتوانی باشتر لە مەیموونی من ئەم مزگینیی بەداتە بەرپێرتان، بەلام لە چارەڕەشی ئێستا ھیچ شەیتانیک نییە کە بتوانی دووبارە ئەو بگەرینیتەوھە. بەو حالەشەوھە لام وایە کە ئەم بەستەزمانە لە برسان و بەخاتری ئۆگری بەمنەوھە، ھەر ئەمشەو بگەرینتەوھە لام. خوا بکا ھەرچی زووتر رۆژ بێتەوھە با بزانی چۆن دەبی.»

۳۹۰- سێروانتیسی لێردا بە دوو واژە Mono بە مانای مەیموونی نێر و Mon کە ھەم بە مانای مەیموونی مێ و زۆر شەراب خواردنەوھە کایەیی کردووھە لە راستیدا ویستووھە قسەبەھەکی خۆش بکا کە دوو مانای ھەبێ و لە راستیدا مەبەستی ئەوھە کە ئەنعامیکی زیادیی بدری بە مامۆستا پێیەر کە مەستی پێ بکاو سەر خۆش بێ. (مۆریس باردۆن)

سەرەنجام تۆفان نیشتەوھە و تەواوی ئامادەبوونی کاروانسەرا دە ئارامی و ئاشتیەکی تەواو لەسەر خەرجی دۆن کیشۆت کە یەكجار زۆر سەخی و دەست بلأو بوو، شامیان خوارد. ئەو کابرایەیی کە بارێ نێزە و تەوھەرزینی پێ بوو، پێش داھاتی رپوونای، کاروانسەرای بەجێ ھێشت و ھەر کە رۆژ سەری لە کەل دەرھێنا ئامۆزا و لاوی نۆکەریش ھاتنە خزمەت دۆن کیشۆت و ئیجازەیی مەرەخەس بوونیان وەرگرت تا یەکیان بگەرینتەوھە ولاتی خۆی و ئەو تر بەرپێی خۆیدا برۆا، وە دۆن کیشۆت بۆ خەرجی رینگە دوازە رپئالی دا بەلاوی نۆکەر. بەلام مامۆستا پێیەر ھەوسەلەیی دەمەتەقەیی دەگەڵ دۆن کیشۆت نەبوو، چون پالەوانی باش ناسیبوو، لەبەرئەو پێش رۆژھەلات لە خەو ھەستا و داوودەزگای تیکشکاو خۆی کۆ کردوو و مەیموونەکەیی دووبارە گرتەوھە و بەدوای کاری خۆی کەوت. کاروانسەراداریش باوھکوو دۆن کیشۆتی باش نەدەناسی لە کارە شیتانەکانی و ھەروەھا دەست بلأوی و تەخشان و پەخشانەکەیی کەمتر لەوانی تر سەری سوپ نەماوو. سەرەنجام سانکۆپانزا بەئەمری دۆن کیشۆت حیسابی کاروانسەرا داری بەتەواوی بژارد و ھەر دووکیان پاش مالواویی، نزیک سەعاتی ھەشتی بەیانی لە کاروانسەرا ھاتنە دەر و کەوتنە رێ.

ئێستا، ئێمە لەوان دەگەرین بەرپێی خۆیاندا برۆن، وە ئەم ھەلبەرانە، خۆی زۆر پێویستە چون مەجالیی ئەوھمان دەداتی بپەرژیننە سەر لایەنەکانی تر و بتوانین بابەتگەلێکی تر کە پێوھندیان بەلایەنی نوێ ئافەرینی ئەم داستانە گەرەوھە ھەییە، حیکایەت بکەین.

پىي «ساكرىپان» دهكارى كردبوو. بهلى جا وهك له پيشدا گوتمان، سانكو گویدرژهكهى وه دهست كهوتهوه. ژينيس ژى له ترسى ئهوهى كه مهبادا جارىكى تر بكهوئتهوه دهست ديوانخانهى عهدهاته كه بهدايدا گهران تا له بهر دزى و كهلهك و فيلبازيهكانى سزاي بدن (ئهو كابرايه ئهوهندى جينايهت و پياو كوژى و رهشه دزى كردبوو كه خۆى كتيبيكى ئهستورى لهسهر نووسيبوو) لى برا كه تهركه وهتهن بى و بچيته ولاتى ئاراگون و چون فهن و فيلى تهردهسبازى و چاو بهستن و شيرين كارويهكانى عياران و ئهم جوژه كارانهى باش دهزانى، چاوى چهپى خۆى بهست و رۆيشته ئهم ولاته. وا هات كه لهو مهسيحيانهى كه له ولاتى بهرپهري دهگه پانهوه، مهيموونىكىشى كرى و فيرى كرد كه ههر كات ئيشارهى پى كرد خۆى باويته سههر شانى و وا بنويى كه خهريكه چهپى دهگه ل دهكا و شتىكى پى دهلى. ژينيس پاش تهواو كردنى ئهو كاره و پيش ئهوهى بچيته گونديك و داوودهزگاي تهردهسبازى و چاو بهستن پان كاتهوه و هونهرونوئىيهكانى مهيموونى خۆى نيشان بدا، له دهروبهري ئهو گونده دهستى دهكرد به ليكۆلينهوه و بهتايبهتى سوڤاغى كه سانتيكى دهگرت كه جوانتر بيانتوانيبايه وهلام بدنهوه، وه لهو كهسانه له مهري رووداوى تازهى گوند يا ئهو مهلبندهى گوندهكهى تيدا بوو، پرسىارى دهكرد و ناوونيشانى ئهو كهسانهى كه ده رووداوهكاندا دهورىان ههبوو، زۆر بهوردى فير دهبوو. كاتيگ ژينيس ئهم بابتهانهى بهتهواوى بهزهبى خۆى دهسپارد، ئهوجار دههاته ناو گوند و يهكهم كارى ئهوه بوو كه داوودهزگاي تهردهسبازى و چاوبهستى دادهمهزاند و ئهغلب چهند داستانى كۆن و ناسراوى بهنۆبه بهيارمهتتى داوودهزگاكهى بهخهلك نيشان دهدا. پاش شانۆگهري، له مهري هونهرونوئىيهكانى مهيموونى خۆى بهدورودرژى دهستى دهكرد بهقسه و بهحاززانى دهگوت كه ئهو حهيوانه خهبهرى ئىستا و رابردوى حال و ئهحوالى ئهوانى بهلاويه. بهلام كه متر خۆى له قهرهى ئهوه دهدا باسى ئاينده بكا. ژينيس بۆ وهلامى ههر پرسىاريك دوو رپئالى داوا دهكرد و ئهگه ناگه داريهكى باشى له مهري پرسىاركه رهكانهوه ههبووايه هينديكى بۆ دادهشكاندن. ههروهها چون ژينيس زۆرتر دهرويشته ئهو مالا نه كه ئهحوالى دانيشتوانهكهى دهزانى، ئهگه ئهندامانى ئهو بنه ماله نيشانويستبا بۆ ئهوهى پووليكي پى نهدن پرسىارى لى بكن و ئهو بهئهنقهست ئيشارهى به مهيموونهكهى دهدا و پاشان دهگوت كه مهيموون فلان بابته و فلان مهسهلهى بهگويدا چرپاندوه. ئهو بابتهانهش ههر ئهوانه بوون كه بهتهواوى دهگه ل بارى ژيان و وهزعى ئهندامانى ئهو ماله يهكيان دهگرتوه. ژينيس بهم جوژه ناوى دهركرد و خهلك دهرك بهدهرك بهداوى دهكهوتن. له هينديك

لهمهري ئهوهى پيبهر و مهيموونهكهى كى بوون و لهمهري

سهرهنجامى شوومى زهري كهر و دۆن كيشۆت، رووداويك

كه دۆن كيشۆت نهيتوانى ئهو جوژهى دهيوبيست كۆتايى پى بىنى

سهيد حاميد كورپى ئهنجهلى، رووداوى نووسى ئهم تاريخه گهوره، كاتيگ دهگاته ئهو بهشه بهمجۆره دهست بهقسان دهكا: «من وهك مهسيحيهكى كاتوليگ سوپند دهخۆم...» وه وهرگيپى ميژووى ئهو لهم بارهوه دهلى لهوهى كه نووسهر وهك مهسيحيهكى كاتوليگ سوپند دهخوا (له حالئىدا كه ههموو دهزانين كه ئهو عهريهى مهغريبى و موسلمان بووه) مهبهست و مهزورويكى بيجگه لهوهى نهبووه كه پيمان بللى ههر وهك مهسيحيهك، كاتيگ سوپند بخوا كه بيجگه له راستى قسه ناك، بهراستى ههر چى بيللى راسته و ئهويش وهك ئهوهى هاتبىته سههر دىنى مهسيح و سوپندى مهسيحيانهى خواردي، بهلىنى دهدا كه ههري لهمهري دۆن كيشۆت بينووسى راستيهكى رووت و بى كهم و زياد بى، بهتايبهتى لهمهري مامۆستا پيبهر و مهيموونه غهيزانهكهى كه تهواوى خهلكى ئهو مهلبندهى بهغيب گوتنهكانى خۆى تووشى سههر سوورماوى كردبوو، بيجگه له راستى هيج نهلى. بهلى سهيد حاميد دهلى كه ههر كهس بهشى يهكهى ئهم داستانهى خوئىدبىتهوه «ژينيس دۆ پاسامۆن» يانى ئهو دزه بهناويانگهكهى زۆر باش له بىر ماوه، دزىك كه دۆن كيشۆت ئهوى دهگه ل باقىي سزادراوهكان بهكارى دژوارى له چياكانى سىرامۆرنا، ئازاد كرد و ئهو خهتاكاره دهروون پهشانه كه روالهتكي بهدزىوى و نكريسى دهروونى خويان ههبوو، ئهو چاكهيان له بىر كرد و پاداشيكي بيشههرمانهيان داوه بهدۆن كيشۆت. ئهم «ژينيس دۆ پاسامۆن» كه دۆن كيشۆت ناوى ژينزىل پاراپيلاي لهسههر دانابوو، ههر ئهو كهسه بوو كه گویدرژى سانكووى دزى، وه چون له بهشى يهكهى ئهم داستانهدا بههوى ههلهى ئهوانهى ئهم كتيبهيان چاپ كردوه، ميژووى ئهم كهر دزينه و چهند و چوئيهكهى له قهلهم كهوتبوو، ههر ئهوه بيانووى دا بهدهست جهماوهريكى زۆر كه تاوانى چاپخانهيان خستبووه سههر نووسهر تا دهست بكن بهغيب و ئيراد گرتن. بهكورتى بيگيرمهوه، ژينيس كهري سانكووى له حالئىدا دزى كه سانكو لهسههر پشتى كهركه خهوى لى كهوتبوو، بۆ ئهم كارهش فيليكى ده كار كرد كه «برونيل» له كاتى گهمارودانى قهلاى «ئالبراك» دا بۆ دهركيشانى ئهسپ له ژير

وارانیشدا که زۆر ئاگه‌داری بابەت نەدەبوو بەجۆریکی جواب دەداوه که پێوه‌ندیی بەپرسیارەکه‌وه هەبوایه. وه چون هیچ کەس نەبوو پرسی مەیموون چۆن غەیب دەزانێ و غەیب دەلێ، سواری کەری مراد بوو، بەساویله‌کیی و کەریه‌تی ئێو خەلکە پێدەکەنی و گیرفانی له پوول دەناخنی. بەلێ جا کاتیک ژینیس له کاروانسەرا وەژوور کەوت هەر له جێ دۆن کیشۆت و سانکۆ ناسییەوه و هەر ئێم ناسیاییه بوو بەهۆی ئێوهی که ئاسانتر بەئامانجی خۆی بگا و دۆن کیشۆت و سانکۆ و حازران نوقمی سەر سوورماوی بکا، بەلام هەر وهک له بهشی پێشوویدا گوترا لهو کاتەدا که دۆن کیشۆت سەری مورسەل پاشای بەشمشیر پەراند و تەواوی سوارەکانی قەلتووب کرد، ئێگەر هیندیک بەقەوه‌تتر شمشیرەکه‌ی داوه‌شاندبا، ئێم کایه‌کارییه زۆر گران بۆ ئێو تەواو دەبوو و گیانی خۆی له دەست دەدا. بەلێ جا، ئێوه بوو ئێوه‌ی دەمویست له‌مەر مامۆستا پییەر و مەیموونەکه‌ی بیلیم.

ئێستا دەگەر پێینه‌وه سەر داستانێ دۆن کیشۆتی مانس و دەلێن که ئێو پالەوانه هەر دەگەل له کاروانسەرا وەدر کەوت، بریاری دا که چون تا پۆزی کێبەرکی هیشتا و هخت مابوو، پیش ئێوه‌ی برواته شاری ساراگوس، سەریکی لیوارەکانی رووباری ئێبره Ebre و دەرووبەری بدا. بەم ویستەوه کەوتە پۆ و تا دوو پۆزی تەواو بۆ ئێوه‌ی رووداویکی گرینگ تووش ببێ، بەریدا رۆیشت. پۆزی سێیه‌م له کاتیکدا له هەروریک وەسەر دەکەوت بانگی شەبیبوو و دەنگی شەمخالی گوتی لێ بوو، پیتی وابوو فەوجیک سەرباز بەویدا تێپەر دەبن، له‌بەرئێوه دەنگی رۆسی نانتی دا، تا بۆ تەماشای بگاتە سەر ئێو تەپکه. کاتیک گەیشته سەر تەپکه‌که له داوینی ئێوه‌بیردا چاوی به زیاتر له دوو سەد پیاوی جەنگاوەر کەوت که دەتگوت هەموو جۆره چەکیکی وهک نێزه و تیرۆکه‌وان و تەوهرزین و چەند شەمخال و ژماریکی زۆریان مەتال بەدەستەوه‌یه. دۆن کیشۆت لهو سەر وهه کهم کهم داکشای خوار وهه و ئێوه‌نده نزیك بووهوه که به‌باشی ئالاکانیانی دەدیت و پەنگی ئالا و نووسراوه‌کانی لیک دەکردهوه. به‌سەر نه‌ج‌وه ده ئالاکان دەفکری و به‌تایبه‌ت یه‌کیانی که له حەریری سپی و به‌رزتر له هەمووان بوو خسته ژیر چاوه‌دێری. له‌سەر ئێو پەرچه‌مه‌که‌له‌ی کەریک زۆر به‌جوانی کیشرا بووهوه که حاله‌تی زه‌ربینی به‌خۆوه گرتبوو، یانی گوتی راست کردبووهوه و سەری هەلێنابوو، لیچی کردبووهوه و زبانیشی له‌ دهری بوو، له‌ دەرووبەری ئێم وینەیه‌ش به‌خه‌تی درشت و خوانا ئێم دوو نیوه شیعەر نووسرا بوون «بێه‌ووده نییه که دوو قازی رووبه‌رووی یه‌ک بزهرین!»

دۆن کیشۆت به‌دیتنی ئێم نووسراوه‌یه تیکه‌یشت که ئێو پیاوه چەکارانه ده‌بی خەلکی ئێو گونده بن که داستانێ زه‌ره‌زهری کەر له وێ رووی داوه و مانای شیعەر که‌شی بۆ سانکۆ روون کردهوه و گوتی که ئێو که‌سه‌ی داستانەکه‌ی گێراوه‌ته‌وه باسی دوو راویژکاری شاره‌وانی کردوه به‌هه‌له‌ چوو و ئێوانه‌ی زه‌راندوویانه، به‌پیتی ئێو شیعەر دوو قازی بوون.» سانکۆ ده‌ جوابی ئه‌ربابی خۆیدا گوتی: «قوربان پیویست ناکا هینده وردی بخوینیه‌وه، له‌وانه‌یه ئێوانه‌ی زه‌راندوویانه ئێوه‌م راویژکار بووبن و پاشان به‌تێپەر بوونی زه‌مان بووبن به‌قازی گونده‌که‌ی خۆیان و له پاشان خەلکەکه‌ تانویانه به‌هەر دووک عینوان ناویان به‌رن. بێجگه له‌وه‌ش گرینگ ئێوه‌یه که ئێو دوو که‌سه زه‌راندوویانه، جا چ راویژکار بن، چ قازی، چ کارتیکردنیکێ له‌سەر ئه‌سلی داستان هه‌یه؟ بۆ زه‌راندن قازیه‌کانیش ده‌ستی که‌میان له‌ راویژکار و باقیی ئێو خەلکە نییه!»

سەر نه‌جام دۆن کیشۆت و سانکۆ تێ گەیشتن و ئاگادار بوونه‌وه که دانیشتوانی ریشقەن پێکراو ده‌ستیان داوته چەک و ده‌یان‌ه‌وه‌ی به‌سەر گوندی جیراندا بدن، چونکه خەلکی ئێو گونده به‌پێچه‌وانه‌ی حەق و حقووقی جیرانه‌تی زۆتر له خەلکی گونده‌کانی تر ئێوانیان ریشقەن ده‌کرد. دۆن کیشۆت به‌پێچه‌وانه‌ی سانکۆ که هەرگیز نیشتیای خۆ تێه‌لقوتاندنی له‌م جۆره‌ بابەتانه‌دا نه‌بوو، له‌ وان نزیك بووه‌وه. فەوجی سوارەکان به‌خه‌یالی ئێوه‌ی که دۆن کیشۆت شه‌ره‌که‌ریکی پالەوانه و هاتووته یارمه‌تی ئێوان به‌ئامیزی ئاواله‌ پێشوازیان لێ کرد. دۆن کیشۆت به‌ویقاریکی پیاوانه‌ نیقابی له‌سەر روخساری خۆی هه‌لگرت و تا بن ئێو پەرچه‌مه‌ی که‌له‌که‌ری له‌سەر بوو، رۆیشته‌ پیش و له‌وێ سەر قۆل و پێش‌ه‌نگ و پیاو ماقوولان دەوریان گرت و وهک هەموو ئێو که‌سانه‌ی که بۆ یه‌که‌مجار چاویان به‌دۆن کیشۆت ده‌کەوت، به‌سەر سوورماوی و ئافه‌رینه‌وه تەماشایان ده‌کرد. پالەوانیش که پیتی زانی که هیچ که‌س هیچ نالی و پرسیا‌ریکی لێ ناکەن له‌ دهر فەت که‌لکی وەرگرت و بێده‌نگی شکاند و به‌ده‌نگی بلیند ئاوا‌ی گوت: «ئێه‌ی خەلکی ئازا و نه‌به‌رد، تکاتان لێ ده‌که‌م زۆر به‌وردی گویم بۆ رادێرن و باسیکی حەکیمانه‌ی که ده‌مه‌وه‌ی ده‌ستی پێ بکه‌م، هه‌لمه‌بێرن، مه‌گەر ئێوه‌ی بێته‌ هۆی بێزاری و ماندووبیتان و خۆشتان لێی نه‌یا.» هه‌موویان گوتیان که ئێو ئازاده هەرچی بیلێ و زۆر به‌مه‌یل و تاسه‌وه‌ش گوێگری قسه‌کانی ده‌بن. دۆن کیشۆت پاش وەرگرتنی ئێم ئیجازه‌یه، قسه‌کانی خۆی به‌م چه‌شنه‌ درێژه‌ پێ دا: «ئێه‌ی سه‌روه‌رانی ده‌روون خاوتین، من پالەوانی سه‌رگه‌ردانم، شوغلی من سپاییگه‌ری و کاری من پشتیوانی له‌ که‌سانیکه که لایه‌نگریان پیویسته و یاری گه‌یاندن به‌نیازمه‌ندان که یاریده‌ی منیان پێ

دهوئ. من چه‌نای چهن پوژه له گه‌رفتاریی ئیوه هه‌والم پی گه‌یشته‌وه و ده‌زانم بوچی ناچارن هه‌ر کات و سات چه‌ک هه‌لگرن و به‌ئه‌زمی شه‌ر و تۆله‌سه‌ندنه‌وه له دوژمنه‌کانتان ده‌ست بو چه‌ک به‌رن. من نه جاریک و دوو جار، فکرم له کاری ئیوه کردووه‌ته‌وه به‌لکو سه‌د جار زه‌ینی خۆم پئیه مه‌شغوول کردووه و به‌و ئاکامه گه‌یشته‌وم که پی و ابوونی (* ئیوه له‌م واره‌دا که ته‌وه‌ین و پشقه‌نتان پی کراوه به‌پی دابونه‌ریتی شه‌ری ته‌ن به‌ته‌ن (دۆئیل) هه‌یچ بنه‌مایه‌کی دروستی نییه و ئیوه له‌و بوچوونه‌دا به‌هه‌له‌ چوون. له راستیدا ئه‌گه‌ر که‌سیک کۆمه‌لگایه‌کی ته‌واو به‌بیانوی ئه‌وه‌ی که یه‌کتیک له ئه‌ندامانی ئه‌و کۆمه‌لگایه‌ کاریک خراپی کردووه، بو به‌ره‌نگاری کردن بانگه‌یشت بکا و به‌زمی شه‌ریان پی بگری، ئه‌و کاره‌ی ئه‌و به‌راستی ئیه‌انه و سووکایه‌تی به‌و کۆمه‌لگایه نییه. ئیمه له‌م واره‌دا نمونه‌یه‌کمان هه‌یه ئه‌ویش داستانی «دیه‌گو ئوردوئینز دۆلارا» Diego Ordmez delera یه که چون نه‌یده‌زانی «ولیدو دۆلفوس» Wellido dolfs له دانیشتوانی شاری زامۆرا پادشای ئه‌وی به‌فیئ و خه‌یانه‌ت کوشته‌وه، ته‌واوی خه‌لکی ئه‌و شاره‌ی به‌خه‌یانه‌ت تاوانبار کرد و به‌گژیاندا چوو. به‌مجۆره ته‌واوی خه‌لکی شاره‌که‌ی بانگه‌یشتی مه‌یدان کرد و هه‌موویانی به‌به‌رپرس و وه‌لامده‌روه زانی که ده‌بی تۆله‌یان لی بکریته‌وه. له راستیدا دۆن دیه‌گو تا ئه‌ندازه‌یه‌ک له خۆبایی بوویو که له سنووری ئاین و یاسا و ریسه‌ی به‌ربه‌ره‌کانی ده‌رچوو بوو. ده‌نا چ خیری خودای بوو، چ پیویست بوو که ته‌واوی ئه‌و عاله‌مه به‌ژن و مندال و پیر و په‌که‌وته و دار و دیواره‌وه به‌و جۆره‌ی که له داستانه‌که‌یدا هاتووه بو شه‌ر و پیک‌دادان بانگه‌یشتی مه‌یدان بکا؟ (۳۹۶) به‌لام کاتیک کاسه‌ی تووره‌یی و غه‌زه‌بی ئاده‌میزاد لیوریز ده‌بی، هه‌رچی

۳۹۶- ئه‌م باسه له داستانی دۆن دیه‌گو‌دا به‌م جۆره‌یه: دیه‌گو ئوردین - کاتیک له خیه‌وت وه‌ده‌رکه‌وت، سه‌رتاپا غه‌رقی ناسن و پۆلا سواری ئه‌سپی شین بو ره‌ هاته مه‌یدان و داوی له خه‌لکی «زامۆرا» کرد ئه‌گه‌ر خۆیان به‌ پیاو ده‌زانن بینه مه‌یدان تا تۆله‌ی کوره‌ مامی خۆی «سانکۆی دلاور» که به‌ ده‌ستی ولیدو دۆلفوس کوری دۆلفوس و ولیدو کوزرابوو، له وان بستینیتته‌وه. ئه‌و پیاوه ئاوی به‌ خه‌لک گوت: «ئه‌ی خه‌لکی زامۆرا، من ئیوه‌ی غه‌یان و ریگر و جه‌رده و ناپیاو بو به‌ره‌نگاوی گاس ده‌که‌م. من مردووه‌کانتان و ئیسک و پرووسکی باب و باپیرانتان له قه‌بره‌کانیان دینمه‌ ده‌ر. ژن و پیاو مناله‌کانیان و ته‌نانه‌ت ئه‌وانه‌ی ده‌سکی دایکیان دان یا ئه‌وانی له‌مه‌و پاش له له‌دایک ده‌بن بانگه‌یشت ده‌که‌م بینه سه‌ره‌ جه‌نگی من. گه‌وره‌کانتان، چوکه‌کانتان ماسی ئیو ئاوه‌کانتان و ته‌نانه‌ت ئاوی رووباره‌کانیشتان بو شه‌ر گاس ده‌که‌م.... (مۆریس باردۆن)

به‌سه‌ر زاریدا دۆن ده‌لی و هه‌یچ شتیک ناتوانی ده‌می به‌سه‌تی. ئیستا که‌وايه، یانی بی حورمه‌تی ته‌نیا که‌سیک به‌ولآت، به‌کۆمار، به‌شار به‌ناحیه و گوند به‌سووکایه‌تی له قه‌له‌م نادرین، ئاشکرایه که چه‌ک هه‌لگرتن و له‌شکرکیشتان بو تۆله‌ وه‌رگرتنه‌وه له شتیک بی بنه‌تا، کاریکی به‌یوه‌وه و نارپه‌وايه. به‌راستی ته‌ماشاکردنی ئه‌و دیمه‌نه چهنده پیکه‌نینی و گالته‌یه که گۆزه‌که‌ران (۳۹۷) و ته‌ماته فروشان (۳۹۸) و هه‌مالان (۳۹۹) و سابوون که‌ران (۴۰۰)، بچنه شه‌ری ئه‌وانه‌ی که ده‌لین ئیوه زه‌راندووتانه و یه‌کتیری قه‌لتوبر بکه‌ن. یا که‌سانیک که منالانی کووچه و کۆلان وه‌دوایان ده‌که‌ون و شتیکیان پی ده‌لین وه‌خۆ که‌ون و ئه‌و منالانه قه‌تلی عام یا کوته‌ککاریان بکه‌ن! به‌راستی دیتنی ئه‌م شانۆگه‌رییه چهنده دل‌ه‌ژینه که خه‌لکی ئه‌م شاره پشکه‌وتوونه هه‌موو کات رقیان لیک بی و ده‌ فکری تۆله‌ سه‌ندنه‌وه له یه‌کترا‌بن و ده‌ست بو شمشیر به‌رن. به‌بوچوون و بروای من ته‌نیا چوار شت هه‌ن که ده‌بی کۆماره‌کان و مروّقه زاناکان به‌خاتری ئه‌وان ده‌ست بو شمشیر به‌رن و گیان و مالی خۆیان له پتیاندا فیدا بکه‌ن. یه‌که‌م؛ به‌رگری له دینی کاتولیک، دوهم؛ پاراستنی گیان که ئه‌رکی شه‌رعی و عورفی هه‌موو مروّقیکه، سییه‌م؛ پاراستنی شه‌ره‌ف و ئابروو و ژن و مندال، چواره‌م؛ له خزمه‌تی سوڵتاندا و له شه‌ریکی به‌رحه‌قدا، وه ئه‌گه‌ر بمانه‌وی پینجه‌میشی لی زیاد بکه‌ین، ولتپاریزی و به‌رگریکردن له نیشتمانه که ده‌توانین له رده‌ی دووه‌ما جیی بو بکه‌ینه‌وه. هیندیک واری که‌مبایه‌ختریش هه‌ن که ده‌کرئ شه‌ریان بو بکه‌ی. به‌لام به‌راستی شه‌ر کردن له‌سه‌ر شتیک منالانه و باه‌تیک که هه‌یچ باری سووکایه‌تی تیدا نییه، باری سه‌رگه‌رمی و گالته و پیکه‌نینی هه‌یه، کاریکی دوور له عه‌قل و مه‌نتیقه. له لایه‌کی تریشه‌وه تۆله ئه‌ستانده‌وه‌یه‌کی بیجی (هه‌ر چهنده هه‌یچ تۆله کردنه‌وه‌یه‌ک به‌جی نییه) کاریکه پینچه‌وانه‌ی دینی مه‌سیح و ده‌گه‌ل ریباز و ته‌ریقه‌تی ئیمه یه‌ک ناگره‌نه‌وه. دینیک که به‌ئیمه ئه‌مر ده‌کا ده‌گه‌ل دوژمنانی خۆشمان چاکه بکه‌ین و ئه‌وانه‌ی نه‌فره‌تیا لیمان هه‌یه، خۆشمان بوین. ره‌نگه ده‌کار کردنی ئه‌م فه‌رمانه ئاینیانه هیندیک دژوار بن، به‌لام مه‌گه‌ر بو ئه‌وانه‌ی خودایان وه‌لاناوه و به‌دنیاو نووساون، ده‌نا

۳۹۷- مه‌به‌ست له گۆزه‌که‌ران، خه‌لکی شاری والا‌دولیده که سه‌نه‌تی سوآله‌ت سازی و گۆزه و دیزه دروست کردنیا هه‌بوو.

۳۹۸- ته‌ماته فروش له قه‌بی خه‌لکی «تۆلید» ه که له مه‌زراکانیاندا زۆریان ته‌ماته به‌ره‌م دینا.

۳۹۹- هه‌مالان نازناوی خه‌لکی مادرید بوو.

۴۰۰- سابوون که‌رانیش به‌ خه‌لکی سیویل ده‌گوترا. (مۆریس باردۆن)

ئه‌وه‌ندهش دژوار نییه. له راستیدا عیسا مه‌سیح که خودای ئیمه‌یه، مروفتیکی به‌راستی بوو، که‌سیکیش بوو که هه‌رگیز درۆیه‌کی به‌سه‌ر زاریدا نه‌هات. له شه‌ریعه‌تیکدا که بۆ ئیمه‌ی به‌جی هیشته، ئاواى گوت که من نیریکی که ده‌کرئ بیکیشی، له‌سه‌ر ملمه و باریکی سووکه له‌سه‌ر شانه. که‌سیکی له‌م چه‌شنه نه‌یده‌توانی ئهمریک به‌ئیمه بکا که ده‌کار هینانه‌که‌ی دژوار بی. که‌وابوو ئه‌ی به‌رێزان، ئیوه ئه‌رکی سه‌رشانتان ئه‌وه‌یه که به‌پتی قانونی شه‌رع و عورف توورهبیی خۆتان قووت بده‌نوه و ئارام بگرن و چه‌ک دابنن. «سانکۆ له‌م ساته‌دا وه‌قسه هات و گوتی: «له‌عنه‌تی شه‌یتان له‌ من، ئه‌گه‌ر ئه‌م ئه‌ربابه‌ی من موجته‌هیدی» (* (جامع الشرايط) نه‌بی و ئه‌گه‌ر نه‌شبی وها ویک ده‌چن که ده‌لئی سئوئیکن و له‌ نیوه‌راستدا له‌ت کراون.»

دۆن کیشۆت ساتیک بیده‌نگ بوو، بۆ ئه‌وه‌ی پشووی بیته‌وه سه‌رخۆ. که دیتی ئاماده بووان هه‌روا بیده‌نگ و کر و ماتن و به‌ئیشتیاوه چاویان ده‌و بریوه، ویستی له‌و ده‌رفه‌ته‌ش که‌لک وه‌برگرت و له‌سه‌ر قسه‌کانی خۆی برۆا. بیکومان ئه‌گه‌ر سانکۆ سه‌گیه‌تی نه‌کردبا و خۆی ناویشتبا به‌ نیو قسان، پالنه‌وان دیسان ده‌ستی ده‌کرده‌وه به‌مه‌وعیزه و نوتق کردن. به‌لام سانکۆ که دیتی ئه‌رباب بیده‌نگه، خۆی ده‌ستی پتی کرد و گوتی: «ئه‌ربابی گه‌وره‌واری من دۆن کیشۆتی مانش که رۆژگاریک به‌ناوی پالنه‌وانی خه‌مگین روخسار ده‌ناسرا و ئه‌مرو ناوی پالنه‌وانی شیرکوژی له‌سه‌ره، نه‌جیب زاده‌یه‌کی عاقل و فه‌رزانه‌یه که زبانی لاتین و زبانی ئیسپانیایی وه‌ک خویندکاریکی زانکۆ ده‌زانی. ئه‌و پالنه‌وانه هه‌ر به‌ئیتیکی بیدا یا هه‌ر رینوینی و نسحه‌تیک بیکا خۆی ئه‌نجامی دده‌ا و ته‌واوی رتوپه‌سم و یاسای شه‌ری ته‌ن به‌ته‌ن ده‌زانی. که‌وابوو هیچ کاریک له‌وه باشتر نییه که هه‌رچی ئه‌و ده‌فه‌رموئ به‌قسه‌ی بکه‌ن و ئه‌گه‌ر زه‌هرتان کرد، ئه‌وه پشتی (* من و داری ئیوه. له‌وه‌ش تتی په‌رئ، شه‌ر کردن و تووره بوون به‌خاتری بیستنی زه‌ره‌ی که‌ریک که‌ریه‌تییه‌کی گه‌وره‌یه. من باشم له‌ بیره کاتیک منداڵ بووم هه‌رکات وازم لی با، ده‌ستم ده‌کرد به‌زه‌رین، بی ئه‌وه‌ی که‌س شتیک بللی یا لومه‌م بکه‌ن. ئه‌و کاره‌شم ئه‌وه‌نده به‌ته‌واوی ئه‌نجام دده‌ا و ئه‌وه‌نده ئاهه‌نگی زه‌رینه‌که‌م سروشتی بوو که ده‌گه‌ل بیستنی ده‌نگی من هه‌موو که‌ره‌کانی گوندیش ده‌ستیان به‌زه‌رین ده‌کرد. به‌و حاله‌شه‌وه من هه‌ر ئه‌وه بووم که بووم و هه‌ر کوپری دایک و بابی خۆم بووم و ئه‌وانیش خه‌لکیکی به‌رێز و شه‌رافه‌تمه‌ند بوون. من هه‌ر به‌م تاقه هونه‌ری خۆم چه‌ند که‌س له‌ پیاوانی ناسراو و به‌رێزی دی ئیره‌ییان پتی ده‌بردم که من هیچ بایه‌خم بۆ دانه‌ده‌نا. ئه‌وجار بۆ ئه‌وه‌ی بزائن که من راست ده‌لیم و درۆ ناکه‌م سه‌رنج بده‌ن، گوئی بگرن

که ئه‌م هونه‌ره‌ش وه‌ک هونه‌ری مه‌له‌وانی وایه، یانی مروّف که فیری بوو هه‌رگیز فه‌رامۆشی ناکا.

سانکۆ ئه‌وه‌ی گوت و ده‌سه‌به‌جی که‌پۆی خۆی گرت و به‌ده‌نگی بلیند ده‌ستی کرد به‌زه‌رین، به‌جۆریک که ده‌نگی زه‌ره‌زه‌ری له‌ ته‌واوی دۆل و ده‌ره‌ی ئه‌م ده‌قه‌ره‌دا ده‌نگی دایه‌وه. به‌لام یه‌کیک له‌ پیاوانی گوند به‌پتی واپوونی ئه‌وه‌ی که سانکۆ گالته به‌ئه‌وان ده‌کا، به‌چۆماغی ده‌ستی وه‌های له‌ ته‌پله‌ سه‌ری دا که ئه‌و چاره‌ره‌شه به‌عه‌رزیدا که‌وت. دۆن کیشۆت که سانکۆی به‌و حاله‌وه چاوی پتی که‌وت نێزه‌ی به‌حاله‌تی هیش بردن به‌ره‌و کابرا راگرت و بۆی چوو، به‌لام جه‌ماوه‌ریکی زۆر خۆیان خسته نیوانی و نه‌یانه‌یشت دۆن کیشۆت تۆله له‌ کابرا بکاته‌وه. به‌پچه‌وانه‌وه، پالنه‌وان که دیتی بارانی به‌ردی به‌سه‌ردا ده‌باری و که‌وانه‌کانیان به‌رامبه‌ر به‌و کیشاوه و به‌شمخال سیره‌یان تتی گرتوو، جله‌وی رۆسی نانتی باداوه و به‌وه‌نده‌ی که رۆسی نانت توانا و تاقه‌تی بوو تیی قووچاند و هه‌لات. له‌ حالیکدا که پشتی کردبووه‌وه و دوور ده‌که‌وته‌وه له‌به‌ر خودا ده‌پاراوه که گولله‌ی شمخالیک وه‌ گازره‌ی پشتی نه‌که‌وی و له‌ سینگی نه‌یه‌ته ده‌ر. پالنه‌وان جارجار ساتیک راده‌وه‌ستا و خۆی ده‌حه‌سانده‌وه، به‌لام چه‌کدارانی فه‌وجه که وه‌دوای نه‌که‌وتن و شمخالیشان بۆ ده‌کار نه‌کرد.

له‌و لاش سانکۆ ده‌گه‌ل وه‌هۆش هاته‌وه، پیاوانی فه‌وجه‌که سواری که‌ره‌که‌یان کرده‌وه و ئازادیان کرد تا بگه‌ریته‌وه لای ئه‌ربابه‌که‌ی؛ ئه‌لبه‌ته حالی سانکۆ ئه‌وه‌نده خراب بوو که خۆی نه‌یده‌توانی که‌ره‌که‌ی بۆ لای ئه‌رباب لی خوړی، به‌لکو که‌ره بۆز بوو که به‌پتی عاده‌تی هه‌میشه‌یی خۆی وه‌دوای رۆسی نانت ده‌که‌وت و نه‌یده‌توانی له‌و هاوړی خۆشه‌ویسته‌ی جیا بیته‌وه. کاتیک دۆن کیشۆت ئه‌وه‌نده دوور که‌وته‌وه که دوژمنان ده‌ستیان پتی رانه‌گا، ئاوړیکی بۆ دواوه داوه و چون سانکۆی به‌ته‌نیا چاوی پتی که‌وت و که‌سیشی به‌دواوه نه‌بوو له‌سه‌ری راوه‌ستا. پیاوانی فه‌وجه‌که تا داهانتی شه‌و راوه‌ستان و چون دوژمنانی ئه‌وان خۆیان تتی نه‌گه‌یاندن و بۆیان نه‌چوونه مه‌یدان، هه‌موو به‌که‌یف و خۆشحالی به‌ره‌و گوندی خۆیان گه‌رانه‌وه‌وه ئه‌گه‌ر له‌ عاده‌ت و رهم و دابونه‌ریتی یونانیانی قه‌دیم ئاگادار بووبوویه‌ن له‌وانه بوو ته‌نانه‌ت له‌ مه‌یدانی ئاوایدا بینایه‌ی گه‌وره‌یان بۆ یادگاریی ئه‌و سه‌رکه‌وته‌نه دروست کردبا به!

دەبى بزانى ئەگەر ئازايەتى دەگەل تىببىنى و ئىحتىيات تىكەل نەبى، دەبىتە ھەلەشە بوون و جەسارەت و ئەگەر ئەم ھەلەبازانە فەتخ و سەرکەوتنىشىيان بەنسىب بى، بەھەلکەوت و سوتفە دادەندرى و بەخت و نىوچاوان ياريدەى کردوون نە ئازايەتى و بويرىبى زاتى و سروشتى. کەوابوو من ددان بەوودا دەينم که له مەيدان پاشەکشەم کرد، بەلام قبوول ناکەم ناوى لى بندين ھەلاتن و پشت کردنەوہ. سەرمەشقى من لەم کارەدا تاقمىكى زۆر له ميرئازايان و بويرانن که خويان بۆ دەرفەتى باشتەر رادەگرت و لاپەرەکانى ميژوو له باسى ئەو جوړە پاشەکشە و خوږاگرئانە تەژين، بەلام چون ئىستا گيرانەوہيان، نەخوشىيەكى بۆ من تىدايە و نە قازانچىكىشى بۆ حالى تۆ ھەيە، لى دەگەرېم.»

بەللى جا، سانکۆ بەيارمەتتى دۆن كيشۆت سوارى كەرە بۆز بووہوہ و پالەوانىش لەسەر پشتى رۆسى نانت قيت و قنج دانىشت و ھەر دووكيان نەرم نەرم وە رى كەوتن تا گەيشتنە قەلەمستانىك له دارى سپيندار(*) كە له مەوداى چارەگە فەرسەخىكدا لىيان وەدەر كەوتبوو. سانکۆ جاروبار ھەناسەيەكى پر له ئىش و ئازارى ھەلدەكيشا. دۆن كيشۆت ھۆى ئەم ھەناسەساردى و ئىش و ئازارەى لى پرسى. سانکۆ گوتى كە له بنەبانى تيغەرەى پشتىيەوہ تا پشت ئەستۆى ژانچىكى وەھاي تى وەستاوہ(*) كە برستى لى برپوہ و لەوانەيە كە لەبەرەى بى ھۆش بى. دۆن كيشۆت گوتى: «دەبى ھۆى ئەم دەردە زۆرە ئەوہ بى كە ئەو كوتەكەى وىت كەوتوہ، بەدارىكى درىژ بووبى كە ھەموو پشتى تۆى گرتبىتەوہ. بۆيە ھەموو تيغەرەى پشتت ژان دەكا. دەنا ئەگەر دارەكە ھەر وەجىگەيەك كەوتبايە ھەر ئەوئى ديشا و ژانى دەکرد.» سانکۆ ھاوارى لى بەرز بووہوہ: «راستى كە جەنابت چاكت چارەى دەردم کرد و سەير ئەو مەسەلەيەت شى كەردەوہ! خودا ئەمن بكوژى و بۆ خۆى بەرپىتەوہ! ئاخىر پياوى چاك ئىش و ئازارى من ئەو لىكدانەوہى بۆ چىيە و جەنابت دەبى حەتمەن بفرەمووى ئەو جىگەيەى دارى وى كەوتوہ ديشى؟ ئەگەر گويزىنگى لاقم ئىشبابايە، جىگەى خۆى بوو كە جەنابت لەوہ بكوئىيەوہ كە بۆ ديشى، بەلام تىگەيشتن لەوہى كە بۆچى ئەو شوئىنەى دارى وى كەوتوہ ئازارم دەدا لىكوئىنەوہ و لىكدانەوہى بۆ چىيە؟ ئەربابى خۆشەويستەم، باوہر بفرەموو كە ئىدى لەم جىھانەدا ھىچ كەس دە فكرى ھىچ كەسدا نىيە و من كەم كەم لىم حالى بووہ كە ھەرچى زۆرتەر دە خزمەت بەرپىزتانداندا تەمەنى خۆم بەبا بەدەم، كەمتر لە لىواری دەرياي بەختەوہرى و ھەسانەوہ نزيك دەبەمەوہ. ئەگەر ئەمجار منت دە ژىر بارانى كوتەك و گوپالى دوژمندا بەجى ھىشت دەزانم جارېك و سەد جارى تروش لەو حالەتەدا بەجىم دەھىلى و داستانى سەر لىفەم بۆ دووپات دەكەيتەوہ و ھەزار بەلاى ترم بەسەر دىنى

لەمەر ئەو بابەتەى كورى ئەجەلى دەيانلى و ھەر كەس بەوردى

بىانخوئىنەتەوہ لىيان تى دەگا

كاتىك پياوى ئازا و بوير پىگەى ھەلاتن دەگرىتە بەر، لەبەرئەوہيە كە دوژمن بەھەشارگەى ئەوى زانىوہ و ئاشكرايە كە پياوى تىبىن و كارزان دەبى خۆى بۆ دەرفەت و ھەلکەوتى باشتەر رابگرى. ئەم راستىيە ئاشكرا لە جەنابى دۆن كيشۆتدا وەرەست گەرا، دىتمان كە ئەو پالەوانە ناودارە مەيدانى بۆ جۆش و جەولەى رىق و توورەيى خەلكى گوندى رشقەن پىكراو چۆل کرد و لە دەست جەماعەتەىك پياوى دەروون ناپاك و بەرقداد چوو كە قەستى سەريان كەردبوو، خۆى دەرباز کرد، بى ئەوہى دەروەستى سانكۆيانزا و ئەو مەترسىيە بى كە ئەوى تىكەوتبوو، بەمجۆرە تا ئەو جىگەى پىويست بوو دوور كەوتەوہ تا خۆى لە مەترسى دوور بخاتەوہ. سانكۆش وەك گوتمان بەدواى ئەربابدا دەرويشت و دوژمنان ئەويان پشتەويش سوارى كەرەكەى كەردبووہوہ. كاتىك گەيشتە لای ئەرباب تەواو ھاتبووہوہ سەرخۆ، وە لە حالىكدا جەستەى شەكەت و كوتراو بوو، لەبەر ئىش و ئازارەى ھەناسەى سوار بووبوو، خۆى ھاويشتە بەر پى پى رۆسى نانت. دۆن كيشۆت دەسبەجى خۆى لە ئەسپەكەى فرى دا خوار و دەستى كەرد بەپشكىنىنى حال و رۆژى سانكۆ و كە دىنى عەلەمى(*) خوداى لى نىيە، بەتوورەيى و غەزەبەوہ تىي راخورى و گوتى: «سانكۆ، پياوى چاك، ئەوہ وەخت بوو تۆ دەست بكەى بەزەراندىن! ئاخىر خانە خراب! لە كوئىت بىستووہ لە مائە كەسەىك كە مار پىوہى داوہ، باسى جوانى مار بكەى و تەنافى رەش و سپى بلاو كەيەوہ؟ بۆ ھاواناھەنگى دەگەل مۆسقىقاي زەرىنى گوئىدريژىك كە تۆ بى، چ شتىك لە زەرب و زرمە و كوتەى كوتەكى ئەو بى عەقلانە باشتەر بوو؟ دەبى بچى شوكرى خودا بكەى كە بەجىگەى پەياغ و چۆماغ بەنووكەرمب و شمشيران ئەنجن ئەنجيان نەكەردوى.» سانكۆ گوتى: «من تواناى وەلامدانەوہم نىيە، چون دەردى دەروونم دەبى لە شان و پىلم بپرسى. ھەرچى بوو رابرد، با سوار بىن و لىرە دوور كەوينەوہ. من لەمەو دوا تى دەكوئشم ھەواى زەراندىن نەكەويتە سەرم، بەلام ناتوانم ئەوہش نەلیم كە پالەوانانى سەرگەردان لە مەعرەكە ھەلدین و مەيتەرانى دەروون پاك و بى فىل و تەلەكەى خويان بەبرىندارى و كوتراوى لە دەست دوژمناندا بەجى دىلن.» دۆن كيشۆت گوتى: «سانكۆ، پاشەکشە ھەلاتن نىيە و تۆ

و ئەگەر ئەمڕۆ زەبری دار و گۆپال گەبەتە نێو شانم، بەدووری نازانم جارێکی تر سەر و گۆیشمی دەگەڵ بهارن. لە راستیدا حەق ئەوە بوو من فکریکی باشتر بۆ حالی خۆم بکەمەوه، بەلام من لە کوێ و فکر کردنەوه لە حالی خۆم لە کوێ؟ من پیاویکی کەر و نەفام و بێ شعورم و قەت ناتوانم فکریک لە حالی خۆم بکەمەوه. بەلێ حەق ئەوە بوو کە من فکریکی باشترم لە حالی خۆم کردبایەوه، یانی گەر بایەوه مالی خۆم و ژن و مندالە خۆشەویستەکانی خۆم بدیبایەوه و بەهەر چی خودا بۆی دیاری کردبایەم، ژن و مندالی خۆم بەخێو کردبایە و مندالەکانم بەخێو دەکرد و ئیدی بەدوای بەرپێژتاندا بەو دۆل و دەشت و چۆلوھۆلاندا حۆل حۆل نەدەخولامەوه و ئاوا بۆ پارووه نانیک بەحەوایدا نەدەچووم (*).

باسی شوین و جیگەیی حەسانەوه و خور بکەم؟ هەر کە پرسیم ئەریاب من لە کوێ بخەوم، دەلێ: ئەی مەیتەری من، بەئەستۆی شکاوتەوه شەش زەرە (*). لەم عەرزە بپێوه و بۆ خۆت لەسەری وەرکەوه و جینگلان بەهەبەه، عومر و خۆشگوزەرانێ بەوه دەلێن! خودایە خۆلەمبێشی ئەو کەسە بەبا بەدە و ئاور دە گیانی بەر بێ کە یەکەمجار مەیتەری پالەوانانی سەرگەردانی پێشووی، کە بێگومان بێ عەقڵترین و کەرتترین تا قەم زەمانی خۆیان بوون، وە عۆدە گرت! من باسی پالەوانانی سەرگەردانی ئەم سەردەمەیی خۆمان ناکەم، چون بەرپێژتان لە زومرەیی (*). ئەو دەستەییەن و لەبەرئەوه من ناچار رێزبان بۆ دادەنێم؛ بێجگە لەوهش بەرپێژتان پالەوانێکی زانا و لە هەرچیدا دەیکە و دەبێتی لە شەپتان ئاگادارتی.»

دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ من مەرچت دەگەڵ دەبەستم، ئەویش ئەوێه ئێستا کە بێ پەروا شووت لێ هەلکێشاوه و ئەوێ دەبێتی نایلییەوه و هەرچی بەسەر زبانتدا دێ و بەزەینت دەگا بێ ترس و واھیمە بەمنی دەلێ، حازرم بەو خودایە سویند بخۆم ئەوێ ئێش و ئازار بێ، دە جەستەتدا نییە و لەخۆرا خۆت لێ هیناومەتە حالی جاوی (*). زۆر چاکە کوری باش، هەرچی دلت دەیەوئ بیلێ، هەرچی ھەبەهەلی رێژە و من هیچ بەدلی ناگرم (*). ئەو ھەموو بێ شەرمی و قەرەچەناغییەیی تۆ قبول دەکەم بەو مەرچەیی تۆ هیچ جیگەیکت نەھیشی؛ زۆر باشە، بەراستی ئەگەر پیت خۆشە بگەرپیتەوه مال و چاوت بەژن و مندالی خۆت بکەوئ، خودا پروم رەش بکا ئەگەر بەوئ پیت پت بگرم، تۆ قەرزت لەسەر من ھەبە، کەواتە دابنیشە و حیسابی بکە، بزانیە لە دەرکەوتنی سێیەمەوه تا ئێستا دەبیتە چەند رۆژ و پاشان بزانیە لە پرووی ویزدانەوه مووچەیی مانگانەت چەندە و دەبێ چەندەم لێ وەرگری، پاشان پوولی منت بەلاوه ھەبە، قەرزی خۆتی لێ ھەلبگرە.» سانکۆ گوتی: «ئەو زەمانی کە بەلای «تۆمە کاراسکۆی» باوکی سامسۆن کاراسکۆی خۆیندکارەوه کارم دەکرد، بێجگە لە

شام و نەھار مانگانە دوو «دۆکا» م وەر دەگرت، بەلام نازانم جەنابت دەتەوئ چەندەم بەدەیتی، تەنیا ئەوێندە دەزانم کە خزمەت کردن یا مەیتەری پالەوانانی سەرگەردان، زۆر لە کار کردن لە مەزادا زەحمەتتەرە؛ ئاخەر ھەر چی بێ ئیمە خۆمان وەرزیترین و دەزانین ھەرچەندە کارەکەمان لە مەزادا سەخت و دژوار بێ و رۆژانە ھەرچەندە کوێرەوھەری بکێشین، شەوئ خۆراکیکی گەرم و خۆش دەخوین و دە نوێنوبانیکێ نەرم و پاک و خاویندا دەخەوین، بەلام لەو رۆژەوه کە دە خزمەت بەرپێژتاندا دێم و دەچم بێجگە لەو چەند رۆژەیی لە مالی نەجیبزادە دۆن دیەگۆ میراندادامیوان بووین و ئەو چەند پارووه بەلەزەتەیی لە مەنچەلەکانی بەزەمی زەماوندی کاماشدا وەگیرم کەوت و بێجگە لەو نان و خوان و شەرابەیی لە مالی بازیل چاوم پت کەوت باقیی رۆژەکان و شەوکان لەسەر عەرزێ رەق نووستووم و وەبەر زەبری باو بۆران و ھەزار شتی تر کەوتووم کە بەرپێژتان ناوی بێ لوتفی و ناسازگاریی سەروشتان لەسەر داناوه. خۆراکیشم نانی وشک و پەنیری کەروو لێ نیشتوو بووه و بەجیگەیی شەرابیش لە ئاوی جۆگە و جۆبار و کانیاوکان کە دەو بیابانانەدا تووشیان ھاتووین، خواردومەتەوه.» دۆن کیشۆت گوتی: «باشە سانکۆ، گریمان ھەر چی گوتت با راست بێ، ئێستا فەرموو بزانی دەبێ چەندت لەو زیاتر بەدەمی کە تۆمە کاراسکۆ پت دەدای؟» سانکۆ گوتی: «پت وایە ئەگەر بەرپێژتان بتانتوانیبایە دوو رپال زۆرت لەوێ ئەو دەدایم، بەمن بەدی زۆر رازی دەبووم و ئیتەر لە بواری مووچە و بەراتەوه نیگەرانیم نەدەما، وە بەلام بۆ قەرەبووکردنەوهی بەلێنی حکومەتی دورگە کە بەمنت داوه، حەق ئەوێه کە شەش رپالم زۆرت بەدەیتی تا سەرچەمی مووچەکەم ببیتە سی رپال.» دۆن کیشۆت گوتی: «باشە سانکۆ، ئەو رۆ دەرست دەبیتە بیست و پینچ رۆژ کە لە گوندی خۆمان وەدەر کەوتووین، کەوا بوو بەپت ئەوێ گوتت بزانی دەکاتە چەند و بەدەستی خۆت مووچەیی خۆت بەدەخت.» سانکۆ گوتی: «یا حەزرتی مریەم، بەرپێژتان لەو حیساب کردنەدا چەندە بەھەلەدا چوون! لەمەر دەسەلاتداریی دورگەوه لەو رۆژەوه کە بەلێنیت پتداوم تا ئێستای حیساب بفرموو.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ تۆ پت وایە زۆر لە مێژە گفتی دەسەلاتی دورگەم پت داوی؟» سانکۆ گوتی: «ئەگەر باشم لە بیر بێ دەبیتە بیست سالی سێ رۆژ کەمتر یا زۆرت.» بەبێستنی ئەم قەسەیی دۆن کیشۆت دەستی بەنیوچاوانی خۆی دادا و قاقا دەستی کرد بەپیکەنین و گوتی: «سەیرە! سەیرە! لەو رۆژەوه کە ئیمە پامان ناوێتە ئەم رینگەیی و من لە کێوکانی سیرامۆنادا بووم، زۆرت لە دوو مانگ تێ نەپەریوه و تۆ سانکۆ، دەلێ بیست سالی بەلێنی دورگەم بەتۆ داوه؟ لەو قەرارە دەتەوئ

هەرچی پارهی به لای تۆمهوه ههیه ههلی گری و برۆی؟ ئهگهر خواستی تۆ ئهوهیه، ههر ئیستا ههرچی به لای تۆوه ههمه ئهوه پیم بهخشی و پوولی خۆت هه لگره. ئهمن بهخیر و تۆ وهسلامهت! چون من پیم باشتره وه سوال کهوم و یهک فلسم پێ نهی، بهلام له شهیری مهیتهریکی وهک تۆ رزگارم بی! ئاخو ئهی تیکدهری یاسا و دابونهریتیکی که پالاهوانانی سهرگهردان بۆ مهیتهرانیان داناوه، بلای بزانه له کویت دیتوه یا خویندوتوه که مهیتهری پالاهوانی سهرگهردان دهگهله ئهرابایی خۆی باسی حیساب و کیتاب بکا و بلای دهبی له مانگا ئهوهندهم بدهیتی تا خزمهتی تۆ بکهیم؟ ئاخو، ئهی دز، ئهی ریگر، ئهی دینده، ئهی ئهوه کهسهی وه ههرچی گوتم دهچی، برۆ بیرسه و لیکنۆینهوه بکه و بهخواره پێچهکهی داستانه پالاهوانیهکاندا برۆ خوار، وه ئهگهر دیتت که جارێک له جارێک مهیتهریک ئهوه قسانهی به ئهرابایی خۆی گوتهی یا فکرێکی ئاوی کردبیتهوه وهره بزمارێک له نیوچاوانی من دابکوته و چوار شهپلاغهشم لی راکیشه. بهههرا، ههوساری کهرت وهرگیره و بهرهو مال به غاردان وهری کهوه و بزانه که حهقت نییه یهک ههنگاوی تر دهگهله من به پێدا برۆی. نمهک به حهرا! حهیف بۆ ئهوه گفتهی بهتۆم دا! برۆ ئهی خویری که زۆرتر وه جانوهه دهچی تا مرۆف! ئیستا که دهمویست تۆ بهرهو پله و پایه ی بهرز بهرم و بتگهیهنمه چیگهیهک که به پێچهوانه ی ژنه کهت خه لک به خان و جهنابی حاکم ناوت بهرن، من به چی دیلی؟ ئیستا که بریارم داوه بتهکه مه فهرمانهراوی باشترین دورگه وهدوا ی کاری خۆت دهکهوی؟ بهلی، ههر وهک زۆر جار خۆت گوتوته، حهیفه سیوی سوور بدهیته دهستی شکاو! تۆ له بنه رهدا به کهری له دایکت بوویت و به کهریش له دنیا دهروی. چون لیم سووره پیش ئهوهی له کهریهتی خۆت حالی بی، دهتویی و دهمری!

له تهواوی ئهوه ماوهیه دا که دۆن کیشۆت سانکۆی بهو قسه تال و ناحهزانه دهکوتا، ئهوه بیدهنگ و ههست و خوست گوپی راکرتبوو و خیره خیره ده ئهراباب دهفکری؛ بپچاره سانکۆ ههستی به پشهیمانیهکی گیان ههژین دهکرد و فرمیسک ده چاوانیدا شهپۆلانی دهکرد. سهرئهنجام دهستی به قسان کرد و گوته: «ئهرابایی عهزیز و دلۆفانم، بهو خودایه که من له کهر تهنیا کلکم کهمه و ئهگهر به پیزتان ئهمر به فرموم کلکیم وه پاشه لی بیخن به مهیل و رهزامهندی قه بوولی دهکهم و تا عومرم هه بی حازرم وهک گویدریژیکی فهرمانه بهر، ده خزمهتتا بم. له ئیوهی پایه بهرز تکا دهکهم عه فووم بکهن و بهزه بیتان به لاوه تیی مندا بیت. سهرهنج بدن که من بنیاده میکی نه فام و بی عه قلم و شتیکی له ژیان تیناگه م و ئهگهر زۆرتر له سنووری خۆم قسه دهکهم له بهر نه فامی و به دبهختی و چاره رهشی خۆمه نه له

شهیتانی و بهد فیری؛ ئهوهش بزانه که ههر کهس گونا ه بکا و که فارهی گونا هی خۆی بدا، دهتوانی چاوهروانی بهزهیی و رهحمهتی خودا بی. «دۆن کیشۆت گوته: «راستی سانکۆ، تۆ ئهگهر په ندیکی ههر چه ند چکۆله و بی پایه خیش، ده قسهکانی خۆتدا نه هینابایه ده بوویه هۆی سهرسورمانی من. بهههرا حال برۆ ئهوه بهخشیمی، بهو مه رجه که خۆت چاک بکهی و له مهودوا هینده خۆت پایهندی پاره و مالی دنیا نیشان نه دهی. برۆ خاتر جه م بهو هیوا و ئازایهتی بخه ناو دلت و به سه بر و هه وسه له وه چاوهروان به که من به وه عدهکانی خۆم وه فا بکه م، وه عدهکانی من رهنگه وه پاش کهون، به لام هه رگیز له بیر نا کرین.» سانکۆ جوابی داوه که به رهزامهندی ئاماده یه ملکه چی ئه مر و فهرمانی ئه ربابی خۆی بی، هه رچه ند به مرادیش نه گا. پاش ئه وه قسانه هه ردووکیان چون ده می شه وه. دۆن کیشۆت له بن داره ناروه نیک راکشا و سانکۆش په نای برده بهر سیبه ری داره بووزیک که سایه و سیبه ریان له داری تر زۆرتره. سانکۆ ئه وه شه وه ی زۆر به نارعه تی رابوارد چونکه سوژ و نمی شه وانه ئیش و ئازاری جه سته ی دارکاری کراوی زۆرتر کردبوو. بهو حاله شه وه ههر دوکیان خه وتن و به یانی هه ستان و بۆ دۆزینه وه ی ره خه کانی (*) پروویاری «ئیبهر» که وتنه ری.

په له هورېك دهكەن يا به له ميكي بۆ ئاماده دهكەن تا پالەوان تىيدا دابنیشى و به مجوره ده چاو ترووكانىكدا، له ريگه ههوا يا دهريا دهيبه نه ئه و شوينه كه يارمهتى و پالەوانه تىي ئه و بۆ پرگار كردنى لىقه و ماو پىويسته. ئىستا ئه ي سانكو، ئه م به له مه بى هىچ شك و گومانىك، به و مه به سته ي كه گوتم لىره دانراوه و ئه م شته ئه وه نده ئاشكرايه وه ك ئه وه وايه بلّيم ئىستا رۆژه. كه وابوو تا شه و دانه هاتوووه رۆسينانت و كه ره بۆز له دارىك ببه سته وه، چون من به يارمه تىي خودا سواری ئه م به له مه ده بم. ده و كار ه شما ئه وه نده لى براوم كه ئه گهر رۆخاننیه كان هه موويان به پای په تى بىن و تكام لى بكه ن، ئه و كاره نه كه م، گۆيان پى ناهم.» سانكو گوتى ئىستا كه وايه و جه نابت هه ر ده رۆي، كه به لای منه وه شى تبا زى به كى ته واوه، ناچارم ئه مرى تۆ به رپوه به رم و ده خزمه تندا بىم و به پى پى پهنديكى مه شه وور ره فتار بكه م كه ده لى: «مه ولای تۆ هه ر چى پى گوتى وا بكه و له ته نى شتى له سه ر سفره دابنیشه.» به و حاله شه وه بۆ ئه وه وىژدانم عه زاب نه كى شى و مشكولۆزمه ي كه س نه بم، ده مه وى به رىژتان ئاگادار كه مه وه كه ئه م به له مه جادوويان و سىحركار لى ره يان به جى نه هى شتوووه و بىگومان هى به كى ك له ماسى گره كانى لى وارى ئه م روياره يه كه با شترىن ماسى دنيا ي تىدا هه يه.»

سانكو ده گه ل ئه م قسانه يدا ئه سپه كه و گويدرېژه كه ي ده به سته وه و له وه ي كه ده بو وايه ئه م به سته زبانه ي به هيو اى جادوو گه ران له و شوينه چۆلوه لدا جى به يلى، له تاوان جه رگى كه باب بوو. دۆن كيشۆت له و باب ته تى گه يشت و گوتى: «سانكو، غه مى ولاغه كه ت نه بى و بزانه ئه وه ي كه ئىمه له شوينگه لىكى ئاوا دوور كه وه تا رى نوينى ده كا، ده فكرى ئالىك و كا و وىنجه ي ئه وانى شدا هه يه.» سانكو گوتى: «باشه ئه رباب، ئه و من ولاغه كانم به سته وه، ئىستا ده بى چ بكه ين؟» دۆن كيشۆت گوتى: «چۆن ده بى چ بكه ين؟ دوعاى خۆت بخوينه و ناوى خودا و پىغه مبه ران به ياد بكه و با برۆين. يانى ته نافى به له م بپسىنه و شوراى لى بكيشه و سوار به.» دۆن كيشۆت ئه وه ي گوت و به هه شتا و خۆى هاو يشته ناو به له م و سانكو ش به داويدا سوار بوو؛ پاشان ته نافى به له مى برى و به له م نه رم وه جووله كه وت و له لى واره دوور كه وه وه. كاتىك سانكو خۆى ده نىو ئاودا و هى ندىك دوور له لى واره چاو پى كه وت سه رتا پاي وه له رزىن كه وت و مه رگى خۆى به حه تمى زانى. به لām شتىكى كه زۆر تر ئازارى ده دا ئه وه بوو كه كه ره كه ي ده ستى كرد به زه ربه زه ر و رۆسى نانتىش خه رىك بوو خۆى له داره كه بكاته وه. مه يته ر به ئه ربابى خۆى گوت: «كه ره كه م له غه مى دوور كه وتنه وه ي ئىمه ده گرى و رۆسى نانتىش ده يه وى هه وسار بپسىنى و

له مه ر رويادى به ناوبانگى به له مى جادوو

دۆن كيشۆت و سانكو پاش ده ركه وتن له جه نگه ل، دوو رۆژى ته واو به رىگادا رۆيشتن تا سه ره نجام گه يشتنه لى واره كانى رويارى «ئى به ر». دىتنى ئه و روياره كه يف و سه رخۆشيه كى تايه تى دا به دۆن كيشۆت. پالەوان به دىتنى دىمه نه جوانه كانى قه راخ چۆم و ساغى و زولالى ئاوه كه و ئارامى و شكۆى رۆيشتنى ئه و ئاوه و زۆرى و زه وه ندى ئه و بلووره بى گه رده ره وانه، سه د هه زاران خه يالى شى رىن و دلدارانه ي تىدا زىندوو بووه وه؛ به تايه ت رويادوه كانى ئه شكه وتى مۆنته زى نووسى كه وه وه بىر و هه رچه ند مه يم وونى غه يبزانى مامۆستا پى به ر پى گوتبوو كه نى وه ي ئه و شتانه ي له وى دىتبووى راستن و نى وه شى درۆن، به پى چه وانه ي سانكو كه هه مووى هه ر پى درۆ بوو، ئه و خۆى، ئه و رويادوانه ي به ته واوى به دروست و راست ده زانى.

دۆن كيشۆت هه روا كه به قه راخ روياره كه دا ده رۆيشت، به له ميكي گچ كه ي چاو پى كه وت كه به يه وان و سه ول و شوراى (*) نه بوو و له گو شه يه كى لى وارى روياره به دارى كه وه به سترابوو وه. چاوى به هه مو لايه كدا گى رى، به لām كه سى چاو پى نه كه وت. پالەوان ده سه بجه لى له رۆسى نانت دابه زى و به سانكو شى كوت له كه ره بۆز دابه زى و هه ر دووك سواره به ره كان له سپى دار يا پۆله بى به كه ببه ستنه وه. سانكو ش هوى ئه و كاره ي له ئه رباب پرسى. دۆن كيشۆت له وه لāmدا گوتى: «سانكو بزانه و ئاگا به ئه م كه شتى به كه هه ر ئىستا بانگم ده كا و ئه مرى سوار بوونم پى ده دا، بىگومان بۆ ئه وه ي لى ره دانراوه كه من تىيدا دابنیشم و به يارمه تىي ئه و، به و روياره دا به رى تمه وه و به پالەوانى سه رگه ردان يا پى وى كى نه جى ب و ما قوولى تر كه لى قه و ما وه و تووشى به لā و موسى به ت بووه، يارمه تى بگه يه نم. به راستى ئه م مه سه له يه ده گه ل ئه و باب ته نه ي كه ده كتى به پالەوانى به كاندا هاتوون بى كه موزى ياد يه ك ده گره نه وه و كار، كارى ئه و جادوو گه رانه يه كه ناويان زۆر جار ده و كتى به انه دا ده بى ندرى؛ به پى پى باب ته تىك كه ده وان كتى به انه دا نوو سراوه، ده گه ل يه كى كه له پالەوانانى سه رگه ردان تووشى موسى به تىك بوو كه پرگار بوون له و به لايه ته نيا به ده ست پالەوانى كى سه رگه ردانى تر ده توانى ئه نجام بدرى، هه رچه ند ئه م دووه مه وداى دوو يا سى هه زار فه رسه خى ش لىك دوور بن، سى حره كاران و جادوو گه ران پالەوانى يارمه تى ده ر سواری

به‌دواماندا بێ. ناخ ئەهی دۆستانی وه‌فاداری ئیمه ئارام بگرن و بێ ئۆقره مەبن، به‌لکو شیتیه‌کی که ئیمه ده‌گه‌ڵ خۆی ده‌با و له ئیوه‌مان دوور ده‌خاته‌وه، ئاخ‌ری به‌هه‌له و خه‌تای خۆی بزانی و ئیمه بگه‌یه‌نینه‌وه خزمه‌ت ئیوه. «سانکۆ پاش ئەو قسه‌یه هۆل هۆل ده‌ستی به‌گریان کرد تا ئەو جینگه‌ی که دۆن کیشۆت هه‌وساری عه‌قلی له ده‌ست دا و گوتی: «هان! ئەهی بوونه‌وه‌ری ترسه‌نۆکی خۆپێری! له چی ده‌ترسی؟ ئەهی تۆ که دلت له شه‌کره نان دروست کراوه، بۆ ده‌گری؟ ئەهی ئەو که‌سه‌ی که دل و غیره‌ت له مشکی عه‌مباران که‌متره، ئاخ‌ر مه‌گه‌ر که‌سێک پیت که‌وتوه و ده‌یه‌وێ بنگوژی؟ ئەهی ئەو که‌سه‌ی که له کاتی زۆری و پسق و پۆزی و نیعمه‌تیشدا وه‌خته له برسان بمری و هه‌ر سو‌اڵکه‌ری، ئاخ‌ر مه‌گه‌ر له چیت که‌مه؟ مه‌گه‌ر به‌پای هه‌تی خه‌ریکی به‌نیو به‌رده‌لانه‌کانی چپای «ریفه» دا ده‌پۆی؟ مه‌گه‌ر وه‌ک «ئارشی‌دووکه» (* گه‌وره و ماقووله‌کان له‌سه‌ر نیمکه‌تی دارینی به‌له‌م دانه‌نیشتووێ و به‌سه‌ر ئەو رووباره ئارام و دل‌بزوینه‌دا به‌ره‌و ده‌ریای بێ سنوور به‌پۆه‌ نی؟ به‌لام سه‌یره ده‌بووایه ئیستا گه‌یبایه‌ ده‌ریا، چون زۆتر له‌هه‌سه‌د یا هه‌شسه‌د فه‌رسه‌خ به‌ریکا‌دا هاتووین. ئەهی کاش لێره ئوستور لابنیم پێ بووایه تا بمتوانیبایه به‌رزایی نوخته‌ی قوتبی دیاری بکه‌م و به‌تۆم گوتبایه که چه‌نده‌مان ریگه‌ بریوه! به‌لام هه‌ر به‌و زانیارییه که‌مه‌ش که هه‌مه ده‌توانم پیت بلنیم ئیمه یا له هیللی ئوستوا تێ په‌ریوین یا خه‌ریکین لێی تێ ده‌په‌رین و هیللی ئوستواش ئەو هیلله‌یه که دوو جه‌مسهری (قطب) به‌رامبه‌ر به‌یه‌کی گۆی زه‌وی به‌مه‌ودای به‌کسان لێک جیا ده‌کاته‌وه. «سانکۆ گوتی: «کاتیگ بگه‌ینه ئەو هیلله‌ی که جه‌نابت ناوی ده‌بی چه‌ند ریگه‌ هاتووین؟» دۆن کیشۆت گوتی: «کاتیگ بگه‌ینه ئەو هیلله‌ مه‌ودایه‌کی زۆر هاتووین، چونکه به‌پێی ته‌قویمیک که به‌تله‌میوس گه‌وره‌ترین ئه‌ستیره‌ناس و جوغرافیزان ده‌ری هیلناوه، زه‌وی به‌سیسه‌د و شیتست ده‌ره‌جه دابه‌ش ده‌کری و له‌و هیلله‌دا که من باس‌م کرد دروست نیوه‌ی ئەم مه‌ودایه ده‌په‌روێ. «سانکۆ گوتی: «سو‌بجانه‌للا ئەریاب، ئەسته‌غفیره‌للا ئەریاب! چۆن جه‌نابت باوه‌ر به‌قسه‌ی کافرێکی بوت په‌رست ده‌که‌ی که ناوه‌که‌ی بۆ گه‌نی لێ دێ؟» دۆن کیشۆت به‌و لێکدانه‌وه‌ی که سانکۆ له‌ ته‌قویمی به‌تله‌میوسی به‌ده‌سته‌وه دابوو پیکه‌نی و گوتی: «سانکۆ تۆ له‌ داها‌توودا تێ ده‌گه‌ی که ئیسه‌پانیاییه‌کان و باقیی ئەو خه‌لکه‌ی که له قادس‌را به‌عه‌زمی سه‌فه‌ر بۆ هیندی رۆژه‌لات سواری که‌شتی ده‌بن، بۆ ئەوه‌ی بزانی گه‌یشتوونه‌ته هیللی ئوستوا یا خێر، نیشه‌نایه‌کیان هه‌یه؛ ئەویش ئەوه‌یه که چا‌و له به‌ده‌نی موسافیره‌کانی که‌شتی ده‌کن، ئەگه‌ر ئەسه‌پێ کانی له‌شی موسافیره‌کانیان هه‌مووی مردبن و ئەسه‌پیه‌ک به‌مسقائیک زێر ده‌ست نه‌که‌وێ، ئەوه

ده‌زانی گه‌یشتوونه‌ته هیللی ئوستوا. تۆش ئەهی سانکۆ، ده‌ستیگ به‌سه‌ر رانت بکیشه، ئەگه‌ر هیچ زینده‌وه‌ریکت دینه‌وه بزانه ماومه‌نه بگه‌ینه هیلله‌که، ئەگه‌ر به‌په‌چه‌وانه‌ش بوو ئەوه بزانه لێی تێ په‌ریوین. «سانکۆ گوتی: «من پروام به‌و قسانه نییه، به‌لام ئەمه‌ری جه‌نابت به‌جێ دینم؛ له‌لایه‌کیشه‌وه هیچ نیازیگ به‌و تاقی کردنه‌وه‌یه نییه چون من به‌چا‌وی خۆم ده‌بینم که مه‌ودای نیوان ئیمه و لێواری چۆم له پینج «توان» زۆتر نییه و له‌و شوینه که باره‌به‌ره به‌سته زبانه‌کانمان لێ به‌سته‌وه دوو تواز زۆتر دوور نه‌که‌وتووینه‌ته‌وه؛ ئەوه‌تا من له دووره‌وه پۆسی نانت و که‌ره بۆزی خۆم ده‌بینم و به‌و هه‌شئاوه‌ی که ئیمه ده‌پۆین به‌و خودایه سویند ده‌خۆم که میرووله توندتر له ئیمه ده‌روا. «دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، هه‌مان تاقی کردنه‌وه‌ی پیم گوتی ئەنجامی ده‌ و کارت به‌هیچی تر نه‌بێ. تۆ هیچ شتیگ له‌مه‌ر ئاسمان و فه‌له‌ک و ئوستوا و مه‌دار و نیسفونه‌هار و مه‌کۆی ئەسته‌یران و پێوه‌ره و پێوانه جوغرافیاییه‌کان نازانی که ئەوانه وێکرا گۆیه ئاسمانیه‌کان پیک دین. تۆ ئەگه‌ر هیندیگت له‌م شتانه زانیبا ئیستا به‌روونی ده‌تزانێ له‌ چه‌ند مه‌دار تێ په‌ریوین و چه‌ند کۆ ئەسته‌یره‌مان له پشت سه‌رمانه‌وه به‌جێ هیشتووه. به‌هه‌رحال دیسان دوویاتی ده‌که‌مه‌وه و ئەمرت پێ ده‌که‌م که ئەو تاقی کردنه‌وه‌یه، ئەنجام ده‌ و له‌شت بدۆزه، هه‌ر چه‌ند من وای بۆ ده‌جم که له‌شت ئیستا له‌ وه‌رقی کاغه‌زی سه‌پی خا‌وینتره.»

سانکۆ به‌دوای ئەسه‌پیدا ده‌ستی کرد به‌دۆزینی له‌شی خۆی و که‌میگ دواتر ده‌ستی کیشا ژیر به‌له‌کی لاقی چه‌پی و سه‌ری هه‌لبرێ و به‌چا‌وی زه‌قه‌وه ده‌ ئەرباب راما و گوتی: «یا ئەم ئەزمونه هه‌له‌یه، یا ئیستا نه‌گه‌یشتووینه ئەو شوینه که جه‌نابت فه‌رمووت و به‌لکه چه‌ندین فه‌رسه‌خی ماوه بگه‌ینی.» دۆن کیشۆت گوتی: «چۆن؟ چما شتیگت ده‌ به‌ده‌نی خۆتدا دیوه‌ته‌وه؟» سانکۆ گوتی: «شت که ئاسانه، زۆر شتم دیوه‌ته‌وه.» پاشان قامه‌که‌کانی خۆی راوه‌شاند و ده‌ستی خۆی له‌ ناوی چۆمه‌که‌دا که به‌له‌م به‌ئارامی پیدای تێ ده‌په‌ری شووشته‌وه. به‌له‌میگ که ته‌نیا به‌رۆیشتنی ئارامی ناو ده‌پۆیشته و به‌هیچ کلۆجیک هیندیگی په‌رمزایی یا جادووگه‌ریکی نه‌تاسراوی له‌به‌رچا‌وان ون، ده‌ بردنی ئەودا به‌شدار نه‌بوون.

له‌وکاته‌دا چا‌ویان به‌ناشیکی گه‌وره که‌وت که له نێوه‌پراستی رووباردا دامه‌زراندا بوو، دۆن کیشۆت هه‌ر که چا‌وی پێی که‌وت ها‌واری لێ به‌رز بووه‌وه که: «هان! ها‌وپێ سانکۆ، چا‌و بکه‌وه و ته‌ماشایه‌که، ئەوه‌تا ئەو قه‌لا یا کاخ یا شارێک که پاله‌وانێکی زۆر لێکرا‌و یا مه‌له‌که یا شازاده یا شازنیک یا شادۆتێکی چاره‌ره‌ش که ده‌ژێر جه‌ور و سه‌تمه‌می دوزماندایه، له‌ویدا رۆژگارێکی تال تێ ده‌په‌رین و من بۆ یارمه‌تیدانی ئەوان بۆ ئیره

رینۆینی کراوم.» سانکۆ گوتی: «ئەئی ئەرباب، لەعەنتی خودا لە شەیتان. ئاخەر غەزەب لێگیراوا! کوا قەلا، کوا شار، کوا کاخ، مەگەر کویری نابینی که ئەووە ئاشی ئاوه و لە نیوهر راستی چۆمدا بۆ لێکردنی گەنم دروست کراوه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «خەفە، بێدەنگ بە سانکۆ! گەرچی ئەو بینایە وە ئاش دەچێ، بەلام ئاش نییە. مەگەر من دە پێشدا پیم نەگوتی که جادووگەران و سیحرکاران هەموو شتیک لە شکل و بێچمی سروشتی خۆی دیننە دەر و بەشیتووهیەکی تر نیشانی دەدەن؟ ئەلبەتە مەبەستم ئەووە نییە که ئەوان ماک و هەویەیی شتەکان دەگۆڕن، بەلکو تەنیا شکلی روالەتی دەگۆڕن و لە شکلیکرا دەبەنە سەر شکلیکی تر. هەر وەک ئەم ئالوگۆرپی شکل و قیافەیه لەسەر خاتوو دۆلسینە دۆ تۆبۆزۆ، هەوولین و ئاخیرین پەناگە و رووگەیی هیوا و تاسەکانم ئەنجام دراو ئیمە بەچاوی خۆمان دیتمان.»

لەو ماوهدا که ئەوان بەو قسانە خافلابوون، بەلەم کەوتە ناوهر راستی ئاوی رووبار و سورعەتەکهی زۆر بوو. ئاشەوانانی ئاشەکه که دیتیان بەلەم بەرەو ئاش دیتە پێش و هەر ئیستا دە ژێر چەرخیەکانی ئاسیاو دا هەلدهگەر پیتەوه، دەستیان دا داری درێژ تا بەلەمەکه رابگرن و چون هەموو گیانیان لەسەر تا خوار بەئارد سپی بووبوو، زۆرتر وە تاپۆیان دەچوون. ئاشەوانەکان هاواریان لێ بلند بوو که: «ئای، ئیوه که شەیتان چوووتە کلێشەتانهوه، بۆ کوێ دەچن؟ مەگەر لە گیانی خۆتان تیر بوون؟ مەگەر دەتانهوێ خۆتان غەرق بکەن یا دە ژێر چەرخی ئاشدا لەتوپیەت بن؟» دۆن کیشۆتیش دەنگی بەرز بوووه که: «ئەئی سانکۆ مەگەر بەتۆم نەگوت که گەیشتووینە جیگەیهک که من دەبێ هیززی شان و باهۆم بەتاقی بکەمەوه؟ باش برووانە بزانه چەند دز و جەرەدە وا بۆ لای من دین؟ چەند دیوی سەیر خولقاو، سەرە پیم لێ دەگرن و چەند کەس تاپۆی هەترەشەبەر بەروخساری ناحەز و نگریسهوه بۆ ترساندنێ من و تۆ دین؟ بەلام ئەئی دزانی بێ شەرم و ئەئی رێگرانی بەدکارە، هەر ئیستا تۆ دەگەن دنیا چ باسه.» پالەوان دەسبەجێ لە ناو بەلەمدا بەپاوه راولهستا و بەهەرپەشه و گورپەشه دە ئاشەوانان خوری و گوتی: «ئەئی دزانی حەرەمزادە که سەرتان لێ شتیواوه، لە ئیوهم دەوێ هەر ئیستا زیندانی ئازاد بکەن و بەو کەسهی که لە زیندانی ئیوهدا بەدیل گیراوه، چ شەریف بێ و چ نەبێ، باش یا خراپ، دەولەمەند یا فەقیر، ئازادی و سەرەستی خۆی پێ بدەنەوه؛ من دۆن کیشۆتی مانش و ناسراو بەپالەوانی شیرکوژم و هەمان کەسم که بەفەرمانی خوداوند کۆتاییهتێنان بەو گۆنگەلە بێوینەیه بەناوی من قەلەم زده کراوه.»

دۆن کیشۆت پاش ئەو قسانە شمشیری بەدەستهوه گرت و وەک ئەوهی در بەسهفی دۆژمن بدا، شمشیرهکهی دە هەوادا هەلدهسووراند. ئاشەوانەکان که هەرا و هوریاوی دۆن کیشۆتیان دەبیست و لێی حالی نەدەبوون، بۆ راگرتنی بەلەم دارەکانیان درێژ کرد. سانکۆ کەوتبووه سەر ئەژنۆ و زۆر بەدلیکی خاوین و پاکهوه لەبەر خودا دەپاراوه که لەو مەهلەکهیه رزگاریان بکا، وە خۆیان و بەختیان، و ئاشەوانەکان بەلێهاتوویی و کارزانیی خۆیان کاریکی وایان کرد که دوعا و پارانهوهی سانکۆ لە لای باریتەعالا قیوول بکری، چون ئەوان دارەکانیان لە پێش بەلەمەکه راگر تا رای گرن، بەلام نەیانتوانی کارەکه بەباشی راپەرین، چون سانکۆ و دۆن کیشۆت دە نیوهر راستی چۆمەکهدا کەوتنە ناو ئاو و بەلەمەکش وەرگهرا. بەخت و ئیقبالێ دۆن کیشۆت بلیند بوو که دەیتوانی وەک مراوی مەله بکا و بەو حالەشهوه پالەوان دووجار تابن گۆم نقوم بوو، چون چەک و جلوبەرگەکهی ئەوهنده قورس بووبوون که نەیاندههیتشت باش مەله بکا. ئەگەر ئاشەوانەکان خۆیان دە ئاو نەهاویشتبا و بەدادیان نەگەهیشتبان، هەردووکیان دەخنکان. کاتیک ئاشەوانان ئەوانیان هینا سەر لپواری چۆمەکه، هەر دووک ئاویان لەبەر دەچۆرا، بەلام لە تینوان خەریک بوون دەمردن؛ سانکۆ دیسان زۆر پاراوه که خودای تەعالا لەمەو دوا لە شەری شیتبازییهکانی ئەرباب بیپارێژی.

لەو حالەتە و لەو کاتەدا ماسیگرانی خاوهن بەلەم گەیشتە، سەریان و کاتیک دیتیان بەلەم لە ژێر چەرخیەکانی ئاشدا لەتوپیەت بووه، رژانە سەر سانکۆ که رووتی بکەن و داوای زەرەر و زیانیان لە دۆن کیشۆت کرد. دۆن کیشۆت بەپشووێ لەسەرەخۆ وەک ئەوهی هیچ رووی نەدابی، رووی دە ئاشەوانەکان کرد و گوتی حازرم زیانی بەلەمەکه بەتەواوی قەرەبوو بکەمەوه بەو شەرتهی که ئیوهش ژن یا ئەو پیاوهی که دە زیندانی قەسری خۆتاندا بەدیلتان گرتوو، ئازاد بکەن و چی تر زەجر و ئەشکەنجەیان نەدەن. یەکیک لە ئاشەوانەکان گوتی: «کابرای بێ میتشک، باسی کام کەس و کام قەسر دەکە؟ ئایا مەبەستت بەدیل گرتنی ئەو کارگەرانهیه که بەئارد کردنی گەنمەوه خەریکن؟» دۆن کیشۆت لەو کاتەدا بەخۆی گوت: «ئیتەر بەسه، چۆن ئەو کابرا بێ سەر و پایە حازر نابێ بەزبانی خۆش کاری چاک بکا و لەبەر پارانهوه خۆ ماندوو کردنە، لە لایەکی تریش دەبێ لەم کارەدا دوو جادووگەر دەستیان هەبێ که یەکیان دژی ئەوی تر دەجوولیتەوه و پێش بەکارەکانی دەگرێ؛ یەکیان بەلەم بۆ من دەنێرێ و ئەوی تریان دە چۆم دەخا. وا باشترە خودا خۆی چارهی ئەم دەرەدە بکا و رێگەیهکی بۆ بدۆزیتەوه، چون ئەو دنیایه سەراپا مەکر و حیلە و فریوه و کاروباری هەمووی

دژ بهیهکه و ئاشکرایه که کاریک له دهست من نایه» دۆن کیشۆت پاش ئەم دهگهڵ خۆ بوونه (*) دهنگی خۆی بهرز کردوه و ڕوو به ئاشهوانهکان گوتی: «ئهی یاران من که لهم زیندانهدا ئهسیرن، ههه کهسن له من ببورن، بهختی نامبارهکی من و چاره‌رهشیی ئیوه وای و یستوووه که من نهتوانم بگهه فریاتان و ئیوه لهم موسیبهته، لهم ڕۆژه‌رهشییه ڕزگار بکهه، وه بئ شک هۆیهکهی ئهوهیه که دهستی چاره‌نووس ئهه کارهه بهپاله‌وانیکی دیکه ئهسپاردوه.»

دۆن کیشۆت پاش ئهه هاته‌ران پاته‌رانه بۆ قه‌ره‌بووکردنه‌وه‌ی زهره‌ر و زیان دهگه‌ڵ ماسیگره‌کان که‌وته گه‌توگۆ، سه‌ره‌نجام هه‌ر دووک لا له‌سه‌ر په‌نجا ڕیئال ساغ بوونه‌وه و سانکۆ پانزا زۆر به‌لالووتی (*) ئەم پاره‌یه‌ی پیدان و پاشان گوتی: «ئه‌گه‌ر دوو جاری تر له‌م چه‌پکه گولانه به‌ئاودا بده‌ین، هه‌رچی نه‌غدینه‌ی هه‌مانه ده‌چی ده‌ بنی گۆمه‌وه.» ماسیگران و ئاشه‌وانان به‌سه‌رسوپماوی و چاوی زه‌قه‌وه ته‌ماشای سه‌ر و پۆته‌راکی ئهه دوو که‌سه‌یان ده‌کرد که ده‌گه‌ڵ خه‌لکی ئاسایی زۆریان جیا‌وازی هه‌بوو. ئه‌وان نه‌یانده‌توانی ده‌مانای پرسیار و قسه‌کانی دۆن کیشۆت بگه‌ن و چون پێیان وابوو هه‌ردووکیان شپۆت به‌دوای کاری خۆیان که‌وتن. یانی ئاشه‌وانه‌کان چوونه ناو ئاش و ماسیگره‌کان ڕۆیشتنه‌وه لای کۆخته‌کانی خۆیان، دۆن کیشۆت و سانکۆش هاتنه‌وه لای سواره‌به‌ره‌کانیان و هه‌روه‌ک جاران به‌که‌ریه‌تی مانه‌وه. وه ئه‌وه بوو ڕووداوی به‌له‌می جادوو.

له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی به‌سه‌ر دۆن کیشۆت و خاتوونیکی له‌باری ڕا‌وچیدا هات

پاله‌وان و مه‌یته‌ر به‌حاله‌تیکه‌ی غه‌مین و داماو، به‌سه‌ر شو‌ری و نیوچاوان گرژ و ڕووترش، هاتنه‌وه لای سواره‌به‌ره‌کانیان، به‌تایبه‌تی سانکۆ که ده‌گه‌ڵ فلسیک گیانی ده‌رده‌چوو، ئهه مه‌یته‌ره‌ی پێی وابوو پوول ده‌رکیشان له‌ خورجینه‌که‌ی له‌ ڕۆح کیشان یا گلینه‌ی چاو ده‌ریان ناخۆشته‌ر. به‌ئێ ج، ئهه دوو که‌سه به‌ی ئه‌وه‌ی یه‌ک قسه ده‌گه‌ڵ یه‌کتري بکه‌ن سوار بوونه‌وه و پشتیان له‌ قه‌راخه‌کانی ئهه ڕووباره کرد. له‌ حالیکدا دۆن کیشۆت سه‌رگه‌رمی خه‌یالاتی دل‌داری بوو، سانکۆ پانزا فکری له‌ دابینکردنی داها‌تیک بۆ ئاینده‌ی خۆی ده‌کرده‌وه، به‌لام ئاسۆی ئه‌مه‌ل و ئاره‌زووی خۆی زۆر له‌ جاران دوورتر و تاریکتر ده‌هاته به‌رچاو. سانکۆ له‌سه‌ر که‌ریه‌تی خۆیا ده‌یزانی که زۆریه‌ی کاره‌کانی ئه‌ر‌با‌به‌که‌ی شپۆت‌بازی و بئ مانایه و هه‌ر به‌و ده‌لیله‌ش هه‌موو کات چاوه‌ڕوانی ده‌رفه‌تیک بوو که به‌ی ئه‌وه‌ی بیه‌وئ حیساب و کیتابیکی ده‌گه‌ڵ بکا، بئ مالاوایی له‌ ڕۆژیکی خۆشدا هه‌لبئ و بگه‌رپه‌ته‌وه مالی خۆی؛ به‌لام ترس و نیگه‌رانیی ئهه له‌ داها‌توو بیجی بوو، چون چاره‌نووس به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی ئهه فکری لئ ده‌کرده‌وه کاره‌کانی ڕیکوپیک ده‌کرد.

وا هات ڕۆژی دوایی کاتی ڕۆژا‌وابوون که هه‌ردووکیان له‌ می‌شه‌یه‌ک ده‌هاتنه‌ ده‌ر، دۆن کیشۆت چاوی به‌چیمه‌ن و می‌رگیکی گه‌وره که‌وت و له‌ ویدا جه‌ما‌وه‌ریکی زۆری دیت که خه‌ریکی سه‌یر و سه‌یاحه‌ت و ڕا‌ب‌اردن بوون، کاتیک زۆرتر لێیان نزیک بووه‌وه تئ گه‌یشت که ئه‌وانه جه‌ماعه‌تیکه‌ی ڕێزدار و ماقوولن و خه‌ریکن به‌بازی ڕا‌وئ، بالنده ڕا‌و ده‌که‌ن. دۆن کیشۆت هیندیکه‌ی تریان لئ نزیک که‌وته‌وه و له‌ نیو ئهه جه‌ماعه‌ته‌دا خاتوونیکه‌ی زۆر جوان و به‌شان و شه‌وه‌که‌تی چاو پئ که‌وت که سواری ماینیکی خۆشبه‌ز و به‌رزه‌ده‌ماخ بووبوو؛ ماینی خاتوون سپی یه‌کده‌ست و زین و به‌رگه‌که‌ی سه‌وز و قه‌لپووزی زینه‌که‌ش ته‌واو له‌ زیو بوو. جل زیو به‌رگی خاتوونیش هه‌روا له‌ پارچه‌ی سه‌وزی زۆر به‌قیمه‌ت دروا‌بوو که زۆری لئ ده‌کالاه و دیار بوو که ئهه خاتوونه‌ نازداره له‌وانی هه‌ره خۆش سه‌لیقه و ڕازاوه‌ی ئهه جه‌ماعه‌ته‌یه. له‌سه‌ر جمگه‌ی چه‌پی خاتوون بازیک نیشتبوو، ئه‌وه‌ش خۆی حیکایه‌تی ئه‌وه‌ی ده‌کرد که خاتوون ژنیکه‌ی به‌ریز و شان و شکۆیه و ئهه هه‌موو ڕا‌وچیه‌یه ده‌ خزمه‌ت ئه‌ودا هاتوون و ئهه سه‌رکرده‌ی هه‌موویانه، هه‌رواش بوو. دۆن کیشۆت که له‌و با‌به‌ته‌ ناگه‌دار

بوووهوه رووی ده سانکو کرد و گوتی: «هائی سانکو، پولهی من، پهله بکه و بچو لای ئه و خاتوونه نازداره که سواری ماینی سپی بووه و بازی راوی لهسه دهسته، برۆ خزمهتی و پپی بلئی که پالاهوانی شیرشکین عهززی سلای هیه له خزمهت ئیوه و دهستان ماچ دهکا و ئهگهز ههزرتی خاتوون ئیزن بدا خوی دیته خزمهتتان بۆ سهلام و دهست ماچ کردنی و تا ئه و جیگهی که زۆری شان و باهوی له دووی بدا به ئیوه خزمهت دهکا و هرچی فرمانی ئیوهی لهسه بی، تا ئه نجامی نهدا ناسرهوی. بهلام سانکو، ئامان که ده راگه یاندنی ئه م په یامه دا وریای قسه کانت به و به پپی عادهت په ند و مه ته لئ بیجی و بی تام و خوئی دهگه ل قسه کانت تیکه ل نه که ی.» سانکو گوتی: «ئه ی ئه رباب، وا وئ دهچی نوکه ری خوئ باش ناناسی! ئاخو چ لازمه ئه وه م پی بلئی؟ مه گه ر جاری یه که مه که من بۆ خاتوونانی به پریز په یام ده به م؟» دۆن کیشوئ گوتی: «بیجگه له و په یامه ی له منه وه بۆ خاتوون دۆلسینه ت برد، هیچی ترم پی شک نایه، یا لانی که م له و ماوه یه دا که له لای من بووی، بیجگه له و په یامه په یامیکت نه بر دووه.» سانکو گوتی: «راسته، به لام ئه وه ی که حیسابی پاکه له حیساب کیشانی چ باکه، ههروه ها گوتوو یانه؛ له و ماله دا که که ییانونوی کارزان هیه، هه موو شتیک ده سه بجی ئاماده ده کری. به هه رحال ئه ربابی عه زیزم، من له هه ر شته ی که میک ده زانم و بۆ هه ر کاریکی به پریزه ی خو م به کار دیم.» دۆن کیشوئ گوتی: «ده تناسم سانکو، که و ابو هه ر ئیستا برۆ و خوئ و هدرهنگی مه خه، که دهستی خودات دهگه ل بی.»

سانکو وهک برووسکه ده رپه ری و به چوار ناله که ره بۆزی به ره و خاتوونی نازداری راوچی وه چه قله سه ما خست (*). له وئ دابه زی و له به رامبه ر خاتووندا به کر نو ش که وته سه ر ئه زئو و گوتی: «ئه ی خاتوونی جوانی به شان و شه وکه ت، ئه و پالاهوانه که له دوور ده یبینی ئه ربابی منه و من مه یته ری ئه وم. ئه و خوئی پالاهوانی شیرشکینه و منیش له لای ئه و سانکو پانزام ناوه. ئه م پالاهوانه شیرشکینه که چه ندیک له مه وه به ر پالاهوانی خه مگین روخساری ناو بوو منی نار دووه تا له حزووری خاوه ن شکوئی ئیوه تکا بکه م که ئیزن بفرمووی بپته خزمهت و شانازی ناسینی ئیوه ی گه وره واری به نسیب بی و ئاماده یی خوئی بۆ خزمهت و فیداکاری به باره گای جوانی و جه مالی ئیوه را بگه یه نی. ئه گه ر هه زرتی خاتوون ئیجازه ی پی بدن، کاریکی باشتان کردووه که هه م به سوودی ئیوه یه و هه م ئه ربابی من نوقمی به حری که ره م و ئیحسان و دهگه ل شادی و به خته وه ری تیکه لاو ده بی.» خاتوون گوتی: «ئه ی مه یته ری نه جیب، ئاشکرایه که تو ئه رکی سه ر شانی خوئ زۆر به جوانی را په راند و ئیسته هه سته و ئاوا به سه ر عه ززه وه مه ینه، چون شایسته نیه که

مه یته ری به نرخی پالاهوانیکی ئه وا گه وره - پالاهوانیک به ناوداریی پالاهوانی خه مگین روخسار که دهنگی ناوداریی ئه و له و هه ریمه دا ته نیوه ته وه و به گوئی ئیمه ش گه یشتووه - ده به رامبه ر ئیمه دا چۆک دا بدا. هه سته هاو ری، وه به ئه ربابی خوئ بلئی که قه ده می له سه ر سه رانه و جه نابی «دووک» هاوسه ری من و منیش خو م له را بواردنگه یه ک (*) که له و نزیکانه هه مانه په زیریایی لی بکه ین و ده خزمه تیدا بین.

سانکو که هه م له جوانی و نازداری و هه م له ئه ده ب و نه زا که تی زیده له چاوه روانیی ئه و خاتوونه خوین شیرینه سه ری سو رمابوو له عه ززی هه سته، وه سه رسو رمابویی ئه و زۆتر له و لایه نه وه بوو که نیویانگی ئه ربابه که ی له زیان ئه و خاتوونه وه ده بیست، ئه ویش به ناوی پالاهوانی خه مگین روخسار، نه پالاهوانی شیرشکین، وه ئه وه ش له به ره وه بوو که دۆن کیشوئ ئه م نازناوه ی تازه بۆ خوئی دانابوو. به لئی جا، دۆشیس (*) (که به داخه وه بیجگه له م عینوانه ناویکی جوانتر له ومان وه ده ست نه که وتوو و ناوی راسته قینه ی ئیستا بۆ ئیمه نه ناسراوه) (٤٠١) له سانکو ی پرسی: «باشه برا، ئه ی مه یته ری نه جیب، بلئی بز انم، ئایا ئه م پالاهوانه که ئه ربابی تو یه هه ر ئه وه نییه که باسی سه رگوزه شته که ی له کتیییکدا نوو سراوه و به چاپ گه یشتووه؟ هه ر ئه وه نییه به نه جیب زاده دۆن کیشوئی مانش ناوداره و دل به ره جانانه که ی خاتوون دۆلسینه تو بۆ زۆی ناوه؟» سانکو گوتی: «به لئی ئه ی خاتوونی من، ئه و هه مان پالاهوانه که به پریزان فرمووتان و مه یته ره که ی که ده بی ناوی له م کتیبه دا هاتبی منم، که ئیستا ده خزمهت ئه مر و فرمانی ئیوه دا ئاماده ی خزمه تم و ناوم سانکو پانزایه، مه گه ر ئه وه ی له چاپخانه دا نیویکی تریان له سه ر دانابم و لیان گو ریبم.» خاتوون گوتی: «من له ئاگه دار بوون له و گشته با به تانه دا زۆر خو شحالم. که و ابو، ئه ی برای من پانزا، برۆ به ئه ربابی خوئ بلئی که قه ده می له ملک و ئه ملاکی مندا مباره ک بی و هیچ رووداو یک مومکین نه بوو به بارستای چاوپیکه وتنی ئه و زاته ئیمه شاد بکا.»

سانکو به م وه لامه دلنشینه که له خاتوونی دۆشیس بیستبوو، شاد و به رزه ده ماخ گه راوه لای ئه ربابی خوئی و هه رچی له و خاتوونه به شه وکه ته ی بیستبوو، بۆ دۆن کیشوئی گپراوه و به تاییه تی ئه وه نده ی له مه ی جوانی و له باری و نازداری و ئه ده ب و نه زا که تی ئه و به زبانی ئاسایی و دیهاتیانه ی خوئی بۆ باس کرد که گه یاندیه ته شقی ئاسمان. دۆن ٤٠١ - لیره دا به گوته ی کولمانسو ن و رودریگزمارن، شیکاری به ناوبانگ، مه به سستی سیروانتیس له دووک و دۆشیش، دۆن کارلوس دۆبۆرزا don Carlos de Borja دۆنا ماریالویزا دۆنارگو ن dona Maria luisade Aragon دووک و دۆشیشی ویلاهورموزا بووه. (مۆریس باردۆن)

کیشۆت شکۆمه‌ندانه له‌سه‌ر خانی زین رۆنیشته و پیتی ده رکیف نا و نیقاب و کلاوخوودی خۆی ریکوپیک کرد و مامزه‌ی له که‌له‌که‌ی رۆسی نانت دا و قیافه‌یه‌کی پیاوانه و وچووی به‌خۆوه گرت و به‌ئهم‌زی ده‌سبۆسی ده‌شیتسه به‌هه‌شتاو که‌وته ری. له‌ لاشه‌وه خاتوون له‌و ساتانه‌دا که دۆن کیشۆت به‌ره‌و پیش ده‌هات، شووی خۆی بانگ کردبووه‌وه و باسی په‌یامی پال‌ه‌وانی بۆ ده‌گی‌راوه. دووک و دۆشیتسه هه‌ر دووکیان به‌شی یه‌که‌می داستانی دۆن کیشۆتیان خویندبووه‌وه و له‌ رووی ناوه‌رۆکی ئه‌و کتیه‌وه ئاگاییان له‌ ئاکار و په‌فتاری شیتانه‌ی ئه‌و به‌ده‌ست هینابوو، له‌به‌رئه‌وه زۆر به‌تاسه‌وه چاوه‌روانی ئه‌م دیداره بوون و زۆریان ئیشتیا له‌وه بوو له‌ نزیکه‌وه بیناسن، وه‌ مه‌به‌ستیان له‌م ئاشنایییه ئه‌وه بوو که ئه‌خلاق و په‌فتار و کرداری ئه‌و بکه‌نه ئامرازێ سهرگه‌رمی و رابواردنی خۆیان و ماوه‌یه‌که به‌قه‌سه‌کانی سهرگه‌رم بن و که‌لکی لی وه‌ر بگرن و تا چه‌ند رۆژیک له‌ لای خۆیان رای بگرن و وه‌ک پال‌ه‌وانیکێ سهرگه‌ردانی راستین هه‌لسوکه‌وتی ده‌گه‌ل بکه‌ن، وه‌ سه‌ره‌نجام چون خۆیان هۆگر و لایه‌نگرانی کتیبی پال‌ه‌وان بوون و زۆر کتیبی له‌و چه‌شنه‌یان خویندبووه‌وه بریاریان دا‌بوو که هه‌موو رۆپه‌رسم و دا‌بونه‌ریتیک که بۆ په‌زیرایی و هه‌ستان و دانیشتن ده‌گه‌ل پال‌ه‌وانان پیویسته، ده‌به‌ر چا و بگرن، شه‌رحی ئه‌م شتانه‌شیان به‌ته‌واوی له‌و کتیبانه‌دا خویندبووه‌وه، وه‌ وایان دا‌نابوو هه‌موویان به‌نیسه‌ت دۆن کیشۆت په‌چاو بکه‌ن.

له‌و کاته‌دا دۆن کیشۆت، که نیقاب و کلاوخوودی لابر‌دوو، وه‌ده‌رکه‌وت و که هات دا‌به‌زێ، سانکۆ ده‌سه‌به‌جێ ویستی له‌ که‌ره‌که‌ی دا‌به‌زێ تا بجێ رکیفی بۆ بگه‌رێ و له‌ دا‌به‌زیندا یارمه‌تی ب‌دا، به‌لام له‌ چاره‌ره‌شیی لاقی ده‌ ته‌نگه‌ی که‌ره‌بۆ‌زدا گیری کرد و وای لی هات که که‌ر رۆنیشته و ئه‌ویش به‌هه‌لاوه‌سه‌راوی مایه‌وه و که‌ره‌که‌ی به‌سه‌ر زه‌ویدا رای کیشا. دۆن کیشۆت که به‌پیتی عاده‌ت تا که‌سیک رکیفی بۆ دا‌نه‌گرتبا دا‌نه‌به‌زی به‌و پیوابوونه (تصور) که سانکۆ رکیفی بۆ دا‌گرتوه له‌ رۆسی نانت خۆی هاویشته خوار و ئه‌م بێ ئیحتیاتییه بوو به‌هۆی ئه‌وه که زینی رۆسی نانتیش که باش قایم نه‌کرابوو بکه‌وێته خواره‌وه؛ پال‌ه‌وان به‌و پیشه‌هاته زۆر شه‌رمی کرد و له‌ ژێر لیوی ده‌ستی کرد به‌په‌رته و بۆ‌له و هه‌زار جنتیوی به‌سانکۆی چاره‌ره‌ش دا. ئه‌وه‌ش له‌ کاتیکدا بوو که لاقی ئه‌و به‌ده‌خته هیشتا هه‌ر ده‌پال‌ان و ته‌نگه‌که‌دا مابوووه، دووک راوچییه‌کانی خۆی نارده‌ هاواریان. راوچییه‌کان دۆن کیشۆتیان له‌ عه‌رزێ به‌رز کرده‌وه و پال‌ه‌وان که له‌و به‌عه‌رزدا که‌وته زۆری سه‌ده‌مه پێ گه‌یشتبوو، له‌نگان له‌نگان بۆ لای دووک و هاوسه‌ری جوانی رۆنیشته به‌ره‌وه تا له‌ به‌رامبه‌ریاندا چۆک دا‌با، به‌لام دووک به‌و کاره‌ی رازی نه‌بوو، خۆی له‌ ئه‌سه‌په‌که‌ی

هاویشته خواره‌وه و دۆن کیشۆتی ده‌ ئامیز گرت و گوتی: «ئهی جه‌نابی پال‌ه‌وانی خه‌مگین روخسار، زۆرم پێ ناخۆش بوو که یه‌که‌م دیداری به‌ریتان له‌ مال و ملکی من ده‌گه‌ل ئه‌م پیشه‌هاته ناخۆشه تیکه‌لاو بوو. به‌لام هه‌چ ناکرێ، ته‌مه‌لی و که‌مه‌ترخه‌می مه‌یته‌ران زۆر جار بووه‌ته هۆی رووداوی زۆر ناخۆش.» دۆن کیشۆت گوتی: «ئهی شازاده‌ی پایه‌به‌رز، رووداویک که منی گه‌یانده‌وته خزمه‌ت ئیوه‌ی به‌ریت، هه‌رگیز ناکرێ به‌ناخۆش و ناله‌بار له‌ قه‌له‌م بدرێ و ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر له‌م که‌وته‌مه‌دا به‌قوولایی گه‌یژاوی مه‌رگا‌ویشدا (*). چووبایه‌مه‌ خواره‌وه، یه‌قینم هه‌یه که شانازی و حه‌زی دیداری ئیوه به‌س بوو که من له‌ خول و سووری ئه‌م گه‌یژاوه‌ پرگار بکا، مه‌یته‌ری من، ئه‌م خودا غه‌زه‌ب لیگرتوووه کاتیک بکه‌وێته قه‌ره‌چه‌ناغی زبانی گه‌زیک درێژه، به‌لام کیفایه‌تی ئه‌وه‌ی نییه که ته‌نگه‌ی ئه‌سه‌پیک به‌ته‌واوی بکیشی و توندی بکا تا زین نه‌سوورێ و سواره‌که‌ی لی نه‌که‌وێته خواره‌وه. به‌لام من به‌هه‌ر باریکدا، یانی که‌وتبم یا راوه‌ستبم، سوار بم یا پیاده، هه‌موو کات له‌ خزمه‌ت ئیوه‌ی خاوه‌ن شکۆ و خاتوونی جوان و به‌شان و شه‌وه‌که‌تی ئیوه‌دا دۆشیتسه به‌ریت، که له‌ جوانی و جه‌مالدا له‌ هه‌موو که‌س سه‌رت‌تر و له‌ نه‌زاکه‌ت و ئه‌ده‌بدا یه‌گانه‌ شازاده‌خانی جیهانه، ئاماده و سه‌ر له‌ ری دام.» دووک گوتی: «ئهی حه‌زه‌تی دۆن کیشۆت، له‌سه‌ره‌خۆ به‌و توند مه‌رۆ، چون له‌و شوینده‌دا که هه‌ریمی گه‌وره‌یی و جوانی و جه‌مال و که‌مالی خاتوون دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆیه، هه‌چ که‌س ریتی ناکه‌وی، بگاته ئه‌و دلبه‌ره و ره‌وا نییه که باسی جوانی و جه‌مالی که‌سیکی تر بکری.»

له‌وکاته‌دا که سانکۆ‌پانزا لاقی له‌ ئالفه‌ی ته‌نگه‌ی کورتانه‌که‌ی هینابوووه ده‌ره‌وه و خۆی گه‌یانده‌بووه خزمه‌تیان، پیش ئه‌وه‌ی ئه‌رباب مۆله‌تی جواب دا‌نه‌وه به‌ده‌ست بێنی، هه‌لی دایه و گوتی: «ئه‌لبه‌ته حاشاهه‌له‌گه‌ره که خاتوون دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆ له‌ را‌ده‌به‌ده‌ر جوان و نازداره و ته‌نانه‌ت من ئاماده‌م سویندی له‌سه‌ر بخۆم، به‌لام وه‌ک په‌ندیکی زۆر ناسراو ده‌لی: «له‌ جیگه‌یه‌ک که هه‌چ پیت وانییه نیچیریک هه‌یه، که روتشک ده‌رده‌په‌رێ» هه‌روه‌ها من بیستومه که ئه‌و هۆکاره‌ی ناوی «سروشته» ه وه‌ک گۆزه‌که‌ریک وایه که کاسه و گۆزه و دیزه‌ی زۆر دروست ده‌کا و ئاشکرایه که‌سیک بتوانی کاسه‌یه‌ک دروست بکا، ده‌توانی دوو، سی یا سه‌ت کاسه‌ی تری له‌و چه‌شنه‌ دروست بکا. به‌هه‌رحال مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه عه‌رزتان بکه‌م که خاتوونی ئیوه هه‌چ له‌ خاتوون دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆ نامینیته‌وه و زۆر جوانه.» له‌وکاته‌دا دۆن کیشۆت سه‌ری بۆ لای دۆشیتسه وه‌رگه‌ی‌را و گوتی: «ده‌بێ حه‌زه‌تی خاتوون ئاگه‌دار که‌مه‌وه که له‌ دنیا‌دا هه‌چ پال‌ه‌وانیکێ سه‌رگه‌ردان هه‌رگیز مه‌یته‌ریکی به‌شیرین

زبانى و پېتولېلى مه‌يته‌رى من نه‌بووه و نه‌گهر به‌رېزتان چهند رۆژيک ئيمه له خزمهت خۆتان رابگرن، نه‌وه‌تان به‌باشى بۆ روون ده‌بېته‌وه.» دۆشيس گوتى: «سانکۆ ميه‌ره‌بان هه‌رچه‌ندى زۆرتتر قسه‌خۆش و جه‌فه‌نگباز و شوخ بى، من زۆرتترم خۆش ده‌وى و زۆرتتر ئۆگرى ده‌بم و ئاگه‌دارى لى ده‌که‌م، چون قسه‌خۆشى و شوخى بازى نيشانه‌ى هۆش و زانايى نه‌وه. قسه‌خۆشى و له‌تيفه و شوخى به‌جپورى، وه‌ک به‌رېزتان باش ده‌زانن، کارى پياوى وشک و بى زه‌وق و سه‌ليقه نيبه و چون سانکۆ خۆشه‌ويست گه‌ش سروشت(*) و روو به‌خه‌نده و قسه‌خۆشه من له‌مه‌ودوا به‌پياوئى به‌هۆش و خاوه‌ن چيژ و سه‌ليقه‌ى ده‌زانم.» دۆن كيشۆت گوتى: «هه‌روه‌ها چه‌نه‌درېژيشه(*) و زۆرى ده‌لى.» دووک گوتى: «چ باشتتر كه زۆر بلّيش(*) بى، چون زۆربه‌ى قسه‌ى خۆش و نوكته‌ى به‌تام له قسه‌ كورتى و كه‌م ويژيدا ناگونجى و پيوستى به‌زۆر بلّيه‌ى هه‌يه. به‌هه‌رحال بۆ نه‌وه‌ى كه ئيمه كاتى خۆمان به‌فره‌ويژى تپه‌ر نه‌كه‌ين، باشتتر وايه بيزووين و جه‌نابى پالّه‌وانى خه‌مگين پوخساريش...» سانکۆ قسه‌ى دووكى برى و گوتى: «له‌مه‌ودوا جه‌نابى به‌رېزتان ده‌بى به‌ئه‌ربابى من بلّين «شپرشكين» چون به‌رېزبان ئيدى سيماي خه‌مگين يان نيبه و نيشانى نه‌و به‌رېزه له‌مه‌ودوا «شپرشكين» دووک له درېژه‌ى قسه‌كانى خويدا گوتى: «به‌لى پالّه‌وانى «شپرشكين» يش هاورى ده‌گه‌ل ئيمه دپته قه‌سريك كه له‌و نزيكانه هه‌مانه و گه‌وره‌مان ده‌كا. له‌و قه‌سره‌دا په‌زيرابى و پيشوازيبه‌كى كه ده‌شان و شكۆى نه‌و پايه‌به‌رزهدا بى و نه‌نجام ده‌درى و له‌ بنه‌رهدا من و دۆشيس له پيشكه‌ش كردنى هيچ چۆره خزمه‌تگوزارى و فيداكارى و په‌زيرابيه‌ك بۆ نه‌و پالّه‌وانه سه‌رگه‌ردانه‌ى ته‌شريفى دپنپته نه‌و قه‌سره و له‌وى داده‌به‌زى كۆتايى ناكه‌ين.»

له مه‌ودايى نه‌و ساتانه‌دا سانکۆ زينى رۆسى نانتى له عه‌رزى هه‌لگرتبووه‌وه و له‌سه‌ر پشتى دانابووه‌وه و ته‌نگه‌شى مه‌حه‌كم كيشابوو. پالّه‌وان سواری سواری به‌ره‌بى خۆى و دووكيش سواری ئه‌سپيكي به‌رزه ده‌ماخ و شوخ و شه‌نگ بوو و هه‌ر دووكيان خاتوون دۆشيسيان ده نيوان گرت و ريگه‌ى قه‌سريان گرتبه‌ر. دۆشيس سانکۆ بانگ كرده لای خۆى و خواهيشى لى كرد شان به‌شانى بروا و قسه‌ى خۆشى بۆ بكا، چون دۆشيس زۆرى پى خۆش بوو، قسه‌ى خۆش و گالته بازيبه‌كانى سانکۆ ببيسى. سانکۆ ده‌سه‌به‌جى نه‌مرى خاتوونى به‌جى هينا و خۆى هاويشته نيوان نه‌و سى نه‌جيب زاده‌يه و ده قسه‌كانياندا بوو به‌به‌شدار و دۆشيس و دووكيش له‌و فه‌يز و به‌ره‌كه‌ته گه‌وره‌ى كه ده قه‌سرى خۆياندا له پالّه‌وانىكى سه‌رگه‌ردان و مه‌يته‌ره‌كه‌ى په‌زيرابى ده‌كهن، زۆر خۆشحال بوون.

له مه‌ر زۆر بابته‌ى گرینگ و سه‌رنج‌راکيش

سانکۆ به‌م دلخۆشيبه‌ كه هه‌ر چى له نيعمه‌ت و ناسووده‌ى له مالى دۆن ديه‌گۆ و بازىلى ئه‌ويندار ديتوويه‌تى له مالى دۆشيسيشدا ده‌يبينى و له خۆشيبى نه‌وه‌ى كه خاتوون به‌گه‌رمى وه‌ريگرتوو و خۆى لى نزيك كردووته‌وه ئاگاي له خۆ برابوو، وه چون هه‌موو ده‌م شپت و شه‌يداي هه‌ز و خۆشى ژيانىكى ناسووده بوو ده‌گه‌ل دۆشيس لوتفيكى ده‌گه‌ل ده‌كرد و رووى خۆى ده‌دايه، نه‌و پيوه ده‌نووسا و نه‌وه‌نده‌ى ده‌ستى دابا كه‌لكى له ده‌رفه‌ت وه‌رده‌گرت. له داستاندا هاتوو كه پيش نه‌وه‌ى سوواره‌كان بگه‌نه رابواردنگه‌ى دووک و دۆشيس، دووک به‌په‌له خۆى گه‌يانده‌وه قه‌سر و هه‌موو خزمه‌تكاره‌كانى له خۆى خپ كرده‌وه و پى گوتن ده‌بى چۆن ره‌فتار و چۆن په‌زيرابى بگهن. هه‌ر كه دۆن كيشۆت و دۆشيس گه‌يشتنه به‌ر ده‌رگاي قه‌سر و دوو كه‌س له مه‌يته‌راني تايبه‌ت كه لىباسيكي هه‌ريرى سووريان تا به‌رى پى، ده به‌ر دابوو، له ده‌روازه‌ى قه‌سر وه‌ده‌ر كه‌وتن و دۆن كيشۆتيان ده ئاميز گرت و دايان به‌زانده‌ى پييانگوت: «ئىستا هه‌زه‌تى به‌رېزتان ده‌بى زه‌حه‌مت بكيشن و خاتوون له ماين دابه‌زىن. دۆن كيشۆت ئيتاعه‌تى نه‌مرى كرد و بۆ لای ماينى خاتوون رۆيشته به‌ره‌وه. به‌لام پاش ته‌عاروف و ته‌قه‌لاى زۆر و هه‌زار جار تكا و ره‌جاي دۆن كيشۆت دۆشيس نه‌يه‌تشت پالّه‌وان ده ئاميزى بگرى و داى به‌زىن. دۆشيس نه‌يده‌ويست بي‌جگه له ئاميزى مي‌ردى خۆى، دووک، ده ئاميزى كه‌سيكى تردا له سواره‌به‌ر بيته خوار و له‌م وارهدا بيانوى هيناوه كه ره‌وا نيبه بارىكى ئاوا قورس و بى بايه‌خ بكه‌ويته نه‌ستوى پالّه‌وانىكى به‌و پله و پايه به‌رزه. سه‌ره‌نجام دووک هاته به‌ره‌وه و خاتوونى له ماين هينا خوار، وه كاتىك هه‌موويان هاتنه ناو هه‌وشىكى گه‌وره و رازاوه دوو كيژى نازدار و له‌بار نزيك بوونه‌وه و شنيلىكى(*) ناسك و دريژى نه‌رخه‌وانى ره‌نگيان به‌شانى دۆن كيشۆتدا دا. له نه‌كاو له هه‌ر چوار لای هه‌وشه‌كه‌وه له‌سه‌ر هه‌يوانه‌كانه‌وه، نوکه‌ران و خزمه‌تكارانى دووک وه‌ده‌رکه‌وتن و به‌ده‌نگى بليند گوتيان: «پيلاوى گولى سه‌رچلى هه‌موو پالّه‌وانانى سه‌رگه‌ردانى جيهان له‌سه‌ر سه‌ران و له‌سه‌ر چاوان!» وه پاشان به‌گولاوپاشان گولاويان به‌سه‌ر ميوانان و خاوه‌ن مالاندا پزانده. نه‌م رپوره‌سمه به‌شكۆيه بوو به‌هۆى شادى و به‌رزه‌مه‌ماخى له راده‌به‌ده‌رى دۆن كيشۆت و نه‌و رۆژه بۆ يه‌كه‌م جار له ته‌مه‌نى خويدا

ده‌دیت که په‌زیرایی له‌و، به‌رپوره‌سمی سه‌رده‌می کۆن و به‌هه‌مان شیوه ده‌کرئ که ده کتیبه‌پال‌ه‌وانییه‌کاندا خویندبوویه‌وه و له‌پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی که‌ونارا ده‌کرا و هه‌ر به‌و ده‌لیله یه‌که‌مجار بوو که خۆی وه‌ک پال‌ه‌وانیکی سه‌رگه‌ردانی راستین ده‌هاته به‌ر چاو و له‌خه‌ون و خه‌یال هه‌وال‌ئیک نه‌بوو.

سانکۆ که‌ره‌بۆزی به‌هه‌وای خۆی به‌ر‌ه‌للا کردبوو و خۆی به‌دۆشیسه‌وه هه‌لواسیبوو و هاته‌ناو کۆشک؛ به‌لام زۆری درێژه نه‌کیشا که به‌لای ویزدانی خۆیه‌وه خه‌جالت بووه‌وه و له‌وه که که‌ره‌که‌ی به‌ته‌نیا و بئ‌ی خاوه‌ن به‌جئ هیشتوو هه‌رم گرتی و له‌یه‌کێک له‌ نه‌دیمه به‌شان وشه‌وه‌که‌ته‌کانی خاتون که هاتبووه پيشوازی، نزیك بووه‌وه و به‌سرت به‌گوتیدا چرپاند: «هاهای، خاتون «گۆنزالیز» Gonzalez وه یا خاتون فلان ... ببووره که ناوتان نازانم...» نه‌دیمه گوتی: «ناوی من «دۆنا رۆدریگیزدۆ گریژالوا» Dona Rodriguez de Grijalva یه، به‌لام براکه‌م چ کاریکت به‌منه؟» سانکۆ گوتی: «ده‌مویست له‌هه‌زرتی به‌رپرتان تکا بکه‌م که له‌رێگه‌ی لوتفه‌وه تا به‌ر ده‌رگای قه‌سر ته‌شریف ببه‌ن، له‌وئ که‌رێکی لئ هه‌یه که که‌ری منه. له‌وئ ئه‌مر به‌رموو که یه‌کێک بچئ تاقه‌تی (*) بکا یا هه‌زرتی به‌رپرتان خۆتان بیه‌نه ته‌ویله، چون که‌ره‌که‌م زۆر شه‌رمیون و که‌م روه‌ه (*) و کاتیک ته‌نیا بئ، سه‌ری لئ ده‌شیوئ و نازانئ چ بکا.» نه‌دیمه گوتی: «ئه‌گه‌ر ئه‌ربابیش وه‌ک مه‌یته‌ر قه‌سه‌زان و پیتۆل و شوخ بئ ئه‌مرۆ شتیکی خراپمان ده‌ست نه‌که‌وتوو، برۆ کابرا! ملت بشکینه و دوا‌ی که‌رت که‌وه! قورم به‌دمی ئه‌و که‌سه‌دادا تۆی بۆ ئیمه هیناوه‌ته ئیره! بۆخۆت برۆ به‌که‌ره‌که‌ت رابگه. ئیمه، نه‌دیمه‌کانی ئه‌م قه‌سه‌ره بۆ ئه‌م کاره پيس و په‌ستانه ئافه‌ریده نه‌بووین.» سانکۆ گوتی: «زۆر باشه، به‌لام من له‌ئه‌ربابی خۆم که زانیاری ته‌واوی له‌می‌ژووی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان هه‌یه له‌و کاته‌دا که داستانی لانسۆتی ده‌گێراوه بیستم که ده‌یگوت کاتیک ئه‌و پال‌ه‌وانه له‌بیرناییه‌وه هات خاتوونه‌کان خۆیان ئاگه‌داری و خه‌مه‌تی ئه‌ویان ده‌کردو نه‌دیمه‌کانیان ده‌چوون کا و جۆیان بۆ سواره‌به‌ره‌که‌ی ده‌هینا و پتی راده‌گه‌یشتن، که‌ری منیش له‌و که‌رانه‌یه که به‌سه‌ت بارگینی لانسۆتی ناگۆرمه‌وه.» نه‌دیمه گوتی: «برا، ئه‌گه‌ر تۆ لۆتی (*) چه‌قۆ یا گالته‌بازی، قه‌سه قۆره‌کانت هه‌لگه‌ر بۆ ده‌ره‌فته‌تیکی باشتر و سه‌بر بگه‌ر تا موشته‌ری و کپیرت بۆ په‌یدا بئ و له‌به‌رامبه‌ر ئه‌و قسانه‌دا شتیکت گیر که‌وئ، ده‌نا ئه‌رخه‌یان (*) به‌له‌منه‌وه بچگه له‌ده‌نکه هه‌نجیریک هه‌یچ شتیکی ترت ده‌ست ناکه‌وئ.» سانکۆ گوتی: «لانی که‌م ئه‌و هه‌نجیره‌ی له‌جه‌نابتان به‌من ده‌گا به‌ته‌واوی شیرین و گه‌یشتوو و تپه‌په‌رینی مانگ و سا‌ل باشی پوخته کردوو.» نه‌دیمه که زۆر تووره بوو،

به‌سه‌ریدا قیژاندی و گوتی: «جسنه سه‌گی زۆلی هه‌رامزاده! من ئه‌گه‌ر پیر بم یا جحیل کاری خودایه و حیسابی مانگ و سالی خۆم ده‌بئ بده‌مه‌وه به‌و، نه‌به‌تۆی دپهاتی سیرخۆزی زار بۆگه‌نیو!» ئه‌و جینوانه ئه‌وه‌نده به‌ده‌نگی بلیند گوتران که به‌گوتی دۆسپش گه‌یشت. ئاو‌ری داوه و کاتیک نه‌دیمه‌که‌ی خۆی ئاوا تووره و سووره‌لگه‌راو چاو پئ که‌وت لپی پرسى بۆ چی وا تووره‌یه و شه‌ر و چه‌قه چه‌قی ده‌گه‌ل چ که‌سێکه. نه‌دیمه گوتی: «من له‌و کابرا پروته‌له‌ سه‌یانی یه‌ تووره‌م که به‌من ئه‌مر ده‌کا بچمه ده‌روه و که‌ری بۆ به‌رمه ته‌ویله و شاهید و به‌لگه‌م بۆ دینتته‌وه که نازانم لانسۆت ناویک بووه که خاتوونان خه‌مه‌تی خۆیان کردوو و تیماریان کردوو و شیلایانه و نه‌دیمه‌کانیش بارگینه‌که‌یان تاقه‌ت کردوو و چی و چی و له‌ئاخری قه‌سه‌کانیشدا ته‌شه‌رم پیداده‌دا و به‌داچه‌کا (*) و پیرم ناو ده‌با.» دۆسپس گوتی: «ئاخ، ئه‌وه سووکایه‌تی پئ کردنه، ئه‌گه‌ر که‌سێک ئه‌وه به‌من بلئ جه‌رگم هه‌له‌ده‌قرچئ!» ئه‌وجار رووی ده‌سانکۆ کرد و گوتی: «ئای، هاو‌رپئ سانکۆ، بزانه و ئاگه‌دار به‌که دۆنا رۆدریگیز هیشتا زۆر جحیل و ئه‌م کلاوه بلنده‌ی که به‌سه‌ریه‌وه ده‌بیینی زۆرت به‌حوکمی ئه‌رک و به‌رپرساره‌تیبه‌ک که هه‌یه‌تی له‌سه‌ر خۆی ده‌نئ و پتوه‌ندیه‌کی به‌پیری و جحیل‌یه‌وه نییه.» سانکۆ گوتی: «قوربان خودا ئه‌من مه‌فع کاته‌وه ئه‌گه‌ر به‌و مه‌به‌سته شتیکم پئ گوتی، بیجگه له‌وه‌ش ئه‌گه‌ر بئ ئه‌ده‌بییه‌کم کردبئ له‌به‌رئه‌وه بوو که که‌ره‌که‌م له‌باوکم خۆشتر ده‌وئ و پیم وانه‌بوو که‌سێکی باشتر له‌و خانمه‌م گیر ده‌که‌وئ که که‌ره‌که‌ی پئ بسپیرم.» دۆن کیشۆت که ته‌واوی ئه‌م قسانه‌ی گوتئ لئ بوو، له‌به‌ر نارمه‌تی نه‌یتوانی خۆی راگرئ و گوتی: «سانکۆ، ئه‌م قسانه بۆ ئیره نابن، ئیره شوینتیکی گه‌وره و شه‌ریفه، مه‌گه‌ر نازانی؟» سانکۆ گوتی: «ئه‌رباب، به‌پیتی قاعیده هه‌ر که‌س له‌هه‌ر چی پیداو‌یستی پتی هه‌یه قه‌سه ده‌کا. من لیره که‌وتمه بیری که‌ره‌که‌م و هه‌ر به‌و ده‌لیله‌ش باسی ده‌که‌م، وه ئه‌گه‌ر له‌ته‌ویله‌دا بیری که‌وتمه‌وه له‌وئ باسم ده‌کرد.» دووک گوتی: «قه‌سه‌کانی سانکۆ له‌جیی خۆی دایه و من شتیکی نابینم که جیگه‌ی سه‌رکۆنه و ئیراد گرتن بئ. به‌لام له‌بابه‌ت که‌ره‌که‌وه، با سانکۆ ئه‌رخه‌یان بئ که به‌شی کا و جۆی خۆی پئ ده‌گا و هه‌یچ نیگه‌ران نه‌بئ و بزانی که له‌که‌ره‌که‌شی وه‌ک خۆی په‌زیرایی ده‌کرئ.»

ده‌گه‌ل ئه‌و قسانه‌دا که بیجگه له‌ دۆن کیشۆت ته‌واوی ناماده‌بووانی خۆشحال کردبوو، هه‌موو گه‌یشتنه نه‌ومی دووم و دۆن کیشۆتیان بۆ ناو تالاریکی گه‌وره رینۆینی کرد که دیواره‌کانی به‌کاغزی زپیرین و زپرباف رازاندرابوووه. شه‌ش کیژی له‌بار و نازدار وه ژوور که‌وتن و چه‌کوچۆلیان له‌پال‌ه‌وان کرده‌وه و وه‌ک خه‌مه‌تکار که‌وتنه ژپیر ئه‌مر و فه‌رمانی

ئەو، دووک و دۆشپس دە پێشدا ئەو کیژانەیان پینوینی کردبوو که دەبی چ پەفتار و هەلسوکەوتیکیان هەبی و بەتەواوی فیر کرابوون که چۆن پەزیرایی بکەن تا دۆن کیشۆت پیی وایی که وەک پالەوانانی سەرگەردانی راستین پەفتاری دەگەڵ دەکرێ.

کاتیک چەکوچۆلی شەریان لە دۆن کیشۆت کردوو، تەنیا جلوبەرگیک که دەبەریدا مایهوه، شەلۆاری تەنگ و کولەجەیی پێستەبزن بوو. وە پالەوان، بەو چر و چاوه وشک هەلاتوو و لەشی کز و ئیسقانی و بەژن و بالایی بلند و باریک و لەر و لاواز و شەویلاکەیی پیکەوه نووساو و کولمەیی وەها تیکقوویاو که هەر دووک دە نیو زاریدا یەکتریان ماچ دەکرد، قیافەپەکی وەها سەیروسەمەرە و بەزەبزوین(*) و داتەکاوی بەخۆوه گرتبوو که ئەگەر ئەو کچانەیی دە خزمەتیدا بوون بەئەمر و فەرمانی ئەریایی خۆیان بەئەدب نەجوولابانەوه، لەبەر پیکەنین لەوانە بوو بەتەقن. کچەکان تکایان لە دۆن کیشۆت کرد که جلوبەرگی سەفەریش دابکەن تا کراسی تازەیی دەبەر بکەن، بەلام دۆن کیشۆت ئەم کارەیی نەکرد و گوتی: «بەهەمان ئەندازە که دلۆهری و ئازایەتی لە پالەوانانی سەرگەردان جوانە، ئەدب و نەزاکەتیش هەر لەوان دەکالێتەوه؛» بەلام ئەمری کرد که کراسەکه بەدەن بەسانکۆ تا ئەو دەبەر ئەریایی خۆی بکا و کاتیک رۆیشتە ژووریک که تەختە خەویکی زۆر جوان و جیوبانیکی شاهانەیان بۆ پارازاندبوووه، لیباسی خۆی داکنند و کراسەکهیی دەبەر کرد. پالەوان کاتیک دەگەڵ سانکۆ تەنیا مایهوه پیی گوت: «باشە، ئەی لاساکەرەوهی مەسخەرە و ئەی نەزانی بی میشک، که باب و باپیرت لە جسناتی کەر بوون، بلێ بزانی ئایا رەوا بوو که بەنەدیمەپەکی ریزداری وەک ئەو خانمە بەشان و شەوکهتە سووکایەتی بکەیی و ناپەختی بفرموی؟! ئایا کاتی ئەوه بوو وەبیر کەری خاوەن مردووت بکەوینتەوه؟ ئایا ئەو بەرێزانە که وەک پادشا لە خۆمان پەزیرایی دەکەن، پیت و ابوو سوارەبەرەکانمان فرامۆش دەکەن و ئالیک(*) و ئاویان نادەن؟ سانکۆ بۆ خاتری خودا هیندیک عاقل بەو جسناتی پەستی خۆت ئەوهندە نیشان مەدە که بین و ببینن تۆ لە قوماشتیکی زۆر نەعاملاوی(*) و ئەوهندە نانەجیبی. کەوابوو ئەی تاوانباری دلرەق بزانی و ئاگەدار بەکه ئەرباب هەرچەندی مەپتەری بەرێز و نەجیب و تیگەپشتووی زۆر بی، ئەوهندەش ریز و پایەیی دەچیتە بان، وە سەرەتی گەرەیی شازادەکان بەسەر باقیی ئەو خەلکەدا ئەوهیە که خزمەتکاران و مەپتەرائی ئەوان لە هیچ باریکەوه دەستی کەمی لە خۆیان نییە. ئەی بی عەقل که رۆژ لە رۆژ زیاتر من لە خۆت ناھومید دەکەیی، مەگەر نازانی کاتیک ئەو خەلکە تۆ بەپیاویکی کەر و نەفام تۆ بکەن، هەر واش دە من دەگەن و لایان وا دەبی منیش هەر وەک تۆ کەریکم لەو

دەشتە و بەدروۆ خۆم بەپالەوان لە قەلەم داوه؟ ئامان سەد ئامان، کاکە سانکۆ! وریا بە چی تر لەو رەوہزەبەردانە بەر نەدەیتەوه خوار با ملت نەشکی. کەسپیک که زۆری دەلی و پیتی زمانی خۆی بۆ ناگیرێ و خەلک بەگەمژە و بی عەقل و نەفامی تۆ گەپشتن زۆر زوو تیدا دەچێ و لەبەر چاوه دەکەوێ، کەوابوو هەمیشە زبانت دە ژیر دەسەلاتی خۆتدا پارگەر و پیتش ئەوهی قەسەپەک بکەیی، فکری لی بکەوه و هەموو لایەنەکانی هەلسەنگینە و کورد گوتەنی: «قەسە بی چێژە، بی پێژە، بی بیژە» و ئەم نوکتەت لەبەر چاوه بی که ئیمە گەپشتووینە جیگەپەکه که بەلوتف و کەرەمی خودای مەزن و بەهیزی شان و پیلی من دەبی هەم لە باری ناویانگ و ناوبەدەرەویی و هەم لە باری مال و سامان و دەولەمەندییەوه بگەینە جیگەپەکه و قازانجی زۆر بکەین.»

سانکۆ زۆر بەدل و پڕ بەدل بەئینی بەئەریایی خۆی دا که هەر وەک ئەو دەفرمووی لەمەولا زبانی گری بدا و پیتش ئەوهی قەسەپەکی بیجی لە زاری بیته دەر، زبانی خۆی بگزی و دە پیتداگری لەسەر ئەم مەبەستەدا گوتی: «ئێوه دەتوانن لەمەودوا بەتەواوی ئەرخەیان بن و نیگەرائی لە دل وەدەر بنین. من هەرگیز نابمە هۆی ئەوه که کەس دە عەسل و نەسەبمان بگا.»

دۆن کیشۆت لیرەدا لە کاری لیباس دەبەر کردن تەوا، بووبوو؛ بەندی شمشیری حەمایەل(*) کرد و شمشیری لە کەمەر بەست و شنلی ئەرغەوانی رەنگی بەسەر شانی دادا و شەوکلۆیکی حەریری سەوز که کیژەکان پیتیان دابوو لەسەر خۆی دانا و بەو سەر و پۆتراکەوه رۆیشتە ناو تالاریکی گەرە که هەمان کیژەکان لە دوو پیزی سی بەسیدا راولەستابوون و هەموو گولاپاشیان بەدەستەوه بوو که پاش سلۆ کردن و کپنۆش بردن بەرێورەسمی تاپبەت گولویان لە دەستی دۆن کیشۆت کرد، هەر پاش ئەو کارە دوازدە کەس که لە سەرۆکی هەمووانەوه سەرەدار راولەستابوو، لە دەرگا هاتنە ژوورەوه تا دۆن کیشۆت بۆ سەر سفرە پینوینی بکەن و عەرزبان کرد که خواوەندگارانێ کۆشک لەوی چاوهروانی پالەوانن. ئەم دەستەپە پالەوانیان دە نیو خۆیان گرت و بۆ تالاریکی تر رینوینیان کرد که لەویدا میزیکێ گەرەیی رەنگاوپرەنگ چندرابوو. لەسەر میزەکەش زۆرتر لە چوار دەوری دانەندرابوو. دووک و دۆشپس تا دەرگای تالار بۆ پیتشوازیی پالەوان هاتنە بەرەوه، هاوپرێ ئەوان رۆحانییەکی وچووی بەشان و شکۆ دەهاتە پیتش، ئەویش لەو رۆحانییانە که چون خۆیان عەسل و نەسەپیکێ گەرەیان نییە لە ئاکامدا ناتوانن رێ و شوینی رەسەنایەتی و نەجیبی و گەرەیی فیری ئەو کەسانە بکەن که عەسل و نەسەب

دارن. له وړځاننیاڼه که دهیانهوئ گورهیی گورهپیاوان دهگهآل فکری چوکهی خوځیان ههآسهنگین، وه سهره‌نجام له وړځاننیاڼه که کاتیک دهیانهوئ پړوره‌سمی پیاوختی و دهستکراوه‌یی فیزی مندالانی گورهپیاوان و گوره‌مالان بکه‌ن و ئه‌وجار فیزیان بکه‌ن که چون له دست بلاوی زور و ته‌خشان په‌خشان خو پپاریزن، شاگردکانی خوځیان وهک تا‌قمیکي رژد و خه‌سیس و دست قووجا و گه‌دا سروشت بار دین. (۴۰۲) یه‌کیک له وړځاننیاڼه، هه‌مان وړځانی خو پپای له کن زور و به‌ویقار بوو که دهگهآل دووک و دوشی‌س هاتنه پيش‌سوازیی دؤن کیشوټ. هه‌ر دووک لا هه‌زار جوړ ته‌عاروف و خوځ هاتنیان پیکه‌وه گورپیه‌وه و مه‌رجی حورمه‌ت و ریز گرتنیان ئه‌نجام دا سهره‌نجام میوانداران دؤن کیشوټیان ده نیو خوځیان گرت و له‌سهر میزی شام دانیشن. دووک سهره‌وهی میزی بو دؤن کیشوټ پیاوان کرد، وه هه‌رچند پال‌هوان ده پيشدا له قبول کردنی ئه‌و شانازییه عوزری خواست، به‌لام پپای چه‌قاندنی دووک ئه‌وه‌نده زور بوو که دؤن کیشوټ ناچار قبولی کرد. کابرای ئاینی به‌رام‌بهر به‌پال‌هوان و دووک و دوشی‌س له‌م لا و ئه‌و لای میز دانیشن. سانکو ئاگه‌داری ته‌واوی ئه‌م هه‌لسوکه‌وته بوو و له‌و گشته ریز و حورمه‌ته که له ئه‌ربابه‌که‌ی ده‌گیرا سهری سوړ ما‌بوو. ئه‌و له‌وکاته‌دا که دووک زور پیداکری ده‌کرد که دؤن کیشوټ له سهروی هه‌مووان دابنیشی، هه‌ودای قسه‌ی به‌دهسته‌وه گرت و گوتی: «ئه‌گه‌ر به‌پیزان ئیزم بدن من داستانیکتان له‌مه‌ر ئه‌و له سهروو دانیشننه که له گوندی ئیمه رووی داوه، بو ئیوهی خاوه‌ن ریز ده‌گپرمه‌وه.»

هیشتا سانکو قسه‌که‌ی ته‌واو نه‌بوو‌بوو که دؤن کیشوټ له ترسی ئه‌وهی دیسان مه‌یته‌ر قسه‌ی بی تام و نابه‌جی بکا و ئابرووی ئه‌وی پپای بچی، زهرده‌لگه‌را و تووشی له‌رزی و نارمه‌تی بوو. سانکو که به‌حالی ئه‌ربابی زانی و فکر و خه‌یالی خوینده‌وه رووی تی کرد و گوتی: «ئه‌ربابی عه‌زیزم، نیگه‌رانی به‌دل‌ت ری مه‌ده و پیت و نه‌بی که من له خو دهرده‌چم و قسه‌یه‌کی بیچی ده‌کم. من هیشتا نسحت و رینوینییه‌کانی جه‌نابت‌م له‌مه‌ر که‌م گوتن و چاک و خراپ گوتن، که چند سات له‌مه‌وبه‌ر فه‌رموتان، له بیر خو‌م نه‌بردوه‌ته‌وه.» دؤن کیشوټ گوتی: «سانکو، من خو‌م شتی‌کم له‌بیر نه‌ماوه و توش هه‌ر چی ده‌ته‌وئ بیلی، به‌و شه‌رته زوو کوټایی پپای بیلی.»

۴۰۲- ده زه‌مانی سیروانتیتسدا له‌م جوړه وړځاننیاڼه هه‌بوون که گوره‌ماله‌کانیان به‌رپتوه دهرده، له و لومه وتانوت و ته‌شه‌ره‌ی لیره‌دا سیروانتیتس ده کاری هیناوه وئ ده‌چی ده‌گهآل یه‌کیک له و وړځاننیاڼه ورده حیسابی هه‌بی. (مؤریس باردون)

سانکو گوتی: «ئه‌وهی من دهمه‌وی عه‌رزتان بکه‌م، ئه‌وه‌نده راست و دروسته که به‌یه‌قین ده‌زانم ئه‌رباب که ته‌شرفی لیره‌یه وه‌درؤم ناخاته‌وه.» دؤن کیشوټ گوتی: «سانکو، بو من چ بایه‌خیکي هه‌یه تو درؤ بکه‌ی یا نه‌که‌ی، تو هه‌ر چه‌ندی ده‌ته‌وئ درؤ بکه‌م، من پیش به‌و کاره‌ی تو ناگرم؛ من ته‌نیا ئه‌وه‌نده ده‌لیم ئاگات له قسه‌کانت بی.» سانکو گوتی: «من ئه‌وه‌نده‌م ئاگا له قسه‌کانی خو‌م هه‌یه و ئه‌وه‌نده‌م سه‌نگ و سووک کردوون و هه‌موو لایه‌نه‌کانیم وه‌بهر چا و گرتووه که ئه‌مجار به‌راشکاوی ده‌توانم بلیم که خاتری جه‌نابت ئاسوده بی، هه‌ر وهک به‌کرده‌وش ده‌یبین.» دؤن کیشوټ رووی ده میوانان کرد و گوتی: «به‌بروای من ئیوه به‌پیزان ئه‌و گه‌مژه‌یه لیره وه‌دره بنین، دنا له‌وانه‌یه هه‌زاران قسه‌ی قور و بی سهر و بن هه‌لپړی. دوشی‌س گوتی: «به‌گیانی دووک سویند ده‌خو‌م که سانکو نابی هه‌نگاویک له من دوور بکه‌وتته‌وه. من ئه‌وم زور خوځ ده‌وئ، چون ده‌زانم پیاوټکی به‌هوش و قسه خوځه.» سانکو هاواری به‌رز بووه‌وه که: «گیانی خاتوونی پایه‌به‌رزم سلامه‌ت بی؛ هوش و زانایی و تیگه‌یشتن تایبه‌تی زاتی ئه‌و خاتوونه پیروزه‌یه و من هه‌ر چند لایقی ئه‌و ته‌عریف و په‌سن دانه نیم، به‌لام له لوتفی به‌رز و بی پایانی ئیوه زور سپاس ده‌که‌م. به‌هه‌رحال ئه‌و حیکایه‌ته‌ی که ده‌مگوت ئه‌وه‌یه: «رؤژیک له رؤژان یه‌کیکله نه‌جیب زاده‌کانی گوندی ئیمه که پیاوټکی زور ده‌ولمه‌ند و به‌شان و شکو بوو و بنه‌چه‌کی ده‌چووه‌وه سهر بنه‌ماله‌ی «ئالاموس دؤ میدینا - دپل کامپو Alamos de Medina del campo و ده‌گهآل «دؤنا مینسیادو کویوټنيس» Dona Mencia de quiones کچی یه‌کیک له پال‌هوانانی تایفه‌ی «سین ژاک» به‌ناوی «دؤن ئالونزودؤمارانؤن» زه‌ماوه‌ندی کردبوو و ئه‌م پال‌هوانه‌ش هه‌مان که‌سه که له دورگه‌ی هیرادؤرادا خو‌ی ده ئاو هاویشته تا غه‌رق بی و بمری. به‌لی جا، چند سال له‌مه‌وبه‌ر له گوندی ئیمه شه‌ریک له‌سهر ئه‌م نه‌جیب زاده به‌شه‌وکه‌ته هه‌لایسا و ئه‌گه‌ر به‌هه‌ل نه‌چوویم ئه‌ربابی من دؤن کیشوټیش له‌م شه‌ردها به‌شدار بوو، له‌م شه‌ره گوره و گرانه‌دا هه‌تیوټکی روته‌له‌ی خوټی به‌ناوی «توما زیلو» Toma Sillo که کوری «بالباسترو Balbastro ی ناله‌ند بوو زور به‌سه‌ختی بریندار بوو... باشه، ئه‌ربابی خوځه‌ویستم ئایا ئه‌وهی گوتم هه‌مووی راست» نییه؟ تو گیانی خوټ بفرموو وایه یا و نییه؟ ئه‌گه‌ر راست ده‌که‌م بفرموو با ئه‌و زاته به‌پیزانه لایان وانه‌بی من بابایه‌کی درؤنم.» پیاوی ئاینی گوتی: «تا ئیره من زور بله‌یی زورتر له درؤنی ده تودا ده‌بینم. ئیدی نازانم دوايه چ پروایه‌کم له‌سهر تو ده‌بی.» دؤن کیشوټ گوتی: «سانکو تو ئه‌وه‌نده‌ت ناوی که‌سان له قسه‌کانتدا به‌شاهید و به‌لکه هیناوه که ناتوانم له راستی قسه‌کانتدا شک بکه‌م و ناچار ده‌بی بلیم

هر چی گوشت راسته و درۆی تیدا نییه. فەرموو حیکایه‌ته‌که‌ت بگێرهوه، به‌لام تا ده‌توانی به‌کورتی، چون ئەو جوژهی تۆ ده‌ستت پێ کردوو له‌وانه‌یه دوو روژی تریش ته‌واو نه‌بێ. «دۆشپیس گوتی: «نه، نه، ئەگەر سانکۆ ده‌یه‌وێ که من له قسه‌کانی هه‌ز و خۆشی وه‌ر بگرم با به‌ته‌واوی قسه‌ی خۆی بکا و کورتی نه‌کاته‌وه، ئەگەر شه‌ش روژیش ده‌کیشی با بکیشی، چون روژانێکی که سه‌رفی بیستنی قسه و به‌سه‌رهاتی خۆش ده‌بێ له شیرینترین روژه‌کانی ته‌مه‌نی منه.» سانکۆ له درێژه‌ی داستانی خۆیدا گوتی: «عه‌رز به‌حزوری سه‌روه‌رانی به‌ریز که ئیوه بن، ئەو نه‌جیب زاده ده‌وله‌مه‌نده که من ئەوی زۆر باش ده‌ناسم – چون له مائی ئیمه تا مائی ئەوان له مه‌ودای تیره‌او‌پۆژیکی تفه‌نگ زۆتر نییه – روژیک جووت به‌ندیکی (*) هه‌زار، به‌لام پیاوچاکی بۆ شام خواردن بانگه‌یشت کرد...» کابرای ئابنی هاواری به‌رز بووه‌وه که؛ برا برو سه‌ر ئەسلی بابته، ده‌نا تا هه‌ستانه‌وه‌ی قیامته ناگه‌یه‌ته کۆتایی نه‌زیله‌که‌ت.» سانکۆ گوتی: «ئەگەر خودا بخوازی له نیوه‌ی ئەم رێگه‌یه‌ی فەرمووته داستانه‌که‌م ته‌واو ده‌بێ؛ که‌وابوو به‌عه‌رزتان ده‌گه‌یه‌نم کاتیک جووت به‌نده له مائی نه‌جیب زاده که خودا غه‌رقی ره‌حمه‌تی خۆی بکا وه‌ژوو که‌وت... وه ئەلبه‌ته ده‌بێ بلام که ئەو نه‌جیب زاده‌یه عومری درێژی بۆ ئیوه جی هیشتوو، نیشان به‌و نیشانه‌ی که ده‌لێن له گیانه‌ل‌لاداروخساریکی وه‌ک روخساری فریشته‌ی هه‌بوو، به‌لام من له‌و کاته‌دا به‌لايه‌وه نه‌بووم، چون له گوندی «تام بلیک» Tampleque سه‌پان (*) بووم و دروینه‌ی گه‌نم ده‌کرد...» کابرای ئابنی دیسان هاواری لێ بلیند بوو که: «تۆ قه‌بری ئەو باوکه‌ته له سه‌فه‌ری تام بلیک بگه‌ریوه و ئەگەر ده‌ته‌وێ زینده به‌گۆرمان نه‌که‌ی له داستانی به‌خاک ئەسه‌پاردنی نه‌جیب‌زاده‌ش بگه‌ری و له گێرانه‌وه‌ی باقیی داستانه‌که‌شندا په‌له بکه.» سانکۆ گوتی: «ئەسلی داستان ئیره‌یه که ئەو کاته‌ی میوان و میواندار ده‌یانویست له پشت میزی شام دابنیشن... سوپخانه‌ل‌لا! من ئەو دیمه‌نم ئەوه‌نده جوان له بیر ماوه هه‌ر ده‌لێ ئیستا له‌به‌ر چاومه و ئەوته‌تا ئەوان له‌به‌ر ده‌مم دانیشتوون...» دووک و دۆشپیس له‌وه‌ی که کابرای روچانی به‌فره‌ وێژی و لادانی سانکۆ له ئەسلی بابته زۆر تووره و نارمه‌ته ده‌هاته به‌رچاو و له حه‌ره‌کات و ئەدا و ئەتوار و راوه‌ستان و راگرتنی حیکایه‌ته‌که له لای سانکۆوه زۆر که‌یف ساز بوون و حه‌زیان ده‌برد و به‌تووره‌یی و قین و غه‌زه‌بی دۆن کیشوتیش که ناچار تووره‌ییی خۆی قووت ده‌داوه و هیچی نه‌ده‌رکاند، هینده‌ی تر که‌یفیان ساز ده‌بوو و رایان ده‌بوارد. سانکۆ درێژه‌ی به‌قسه‌کانی خۆی دا و گوتی: «عه‌رز خزمه‌تی ئیوه بکه‌م ئەو دوو که‌سه وه‌ک گوتم کاتیک ده‌یانویست له‌سه‌ر میزی شام دابنیشن، جووت به‌نده به‌پیداگری و

تکا و ره‌جای زۆره‌وه له نه‌جیب زاده‌ی ویست له لای سه‌ره‌وه دابنیشی و نه‌جیب زاده‌ش به‌بیانوی ئەوه که ئەم‌ری ئەو ده‌بی له مألدا ده کار بکری له جووت به‌نده‌ی ویست که له لای سه‌روو دابنیشی. به‌لام جووت به‌نده که زۆر به‌ئهدب بوو به‌هیچ جوژ ئیجازه‌ی به‌خۆی نه‌ده‌دا که وه‌سه‌ره‌وه‌ی میواندار بکه‌وێ، سه‌ره‌نجام سه‌بر و هه‌وسه‌له‌ی نه‌جیب زاده به‌سه‌ر چوو و هه‌ردووکه ده‌ستی له‌سه‌ر شانی میوان دانا و به‌زۆر له‌سه‌ر کورسیه‌که‌ی دانا و گوتی: «وای، کابرای خه‌رفاوی نه‌زان، دانیشه ئیدی! ئاخ‌ر من له هه‌ر شوپنیک دانیشم دیسان هه‌ر له سه‌رووی تۆ ده‌بم.» ئەوه بوو داستانی من و به‌یه‌قین ده‌زانم که گێرانه‌وه‌ی لێرده‌ا جیگه‌ی خۆی بوو.»

دۆن کیشوت سه‌ور هه‌لگه‌را. و ره‌نگی هینا برد و ره‌ش هه‌لگه‌را، دووک و دۆشپیس به‌زحمه‌ت پێشی پێکه‌نینی خۆیان گرت تا مه‌بادا دۆن کیشوت ده‌ره‌هه‌لێ (*) چون هه‌ردووکه ده‌یانزانی سانکۆ خه‌ریکی سه‌گه‌یه‌تی و ناجسنیه، بۆ ئەوه‌ی قسه‌کان بگۆرن و چی تر مه‌جالی که‌ره‌که‌ر و قسه‌ی ناخه‌زی پێ نه‌ده‌ن، دۆشپیس رووی ده‌ دۆن کیشوت کرد و لێی پرسى که چ خه‌به‌ریکی تازه‌ی له خاتوون دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆ هه‌یه و ئایا له‌و دوا‌ییانه‌دا دیاری و بارمه‌ته‌یه‌کی له دیوان و غوولان و رێگران و دز و درۆزنی شکست خواردووی ناردووته خزمه‌ت ئەو خاتوونه یا خێر، وه هیچ جیگه‌ی شک و گومان نییه که پال‌ه‌وان له‌و ماوه‌یه‌دا چه‌نای چه‌ن (*) غوول و خراپه‌کاری تری سه‌رکوت کردوو. دۆن کیشوت له وه‌لامی دۆشپیسدا گوتی: «خاتوون هه‌ر چه‌ند چاره‌ره‌شی و به‌ده‌ب‌خه‌تییه‌کانی من بیگومان سه‌ره‌تایه‌کیان هه‌بووه، به‌لام هیچ کۆتاییه‌کیان نییه و نابێ. به‌لێ من له‌م دوا‌ییانه‌دا چه‌ند که‌سیکم له دێو و درنجان به‌زانوووه و ته‌زانوووه و جه‌ماوه‌ریکم له رێگر و غوولی به‌رده‌ست کردوو، ناردووته خزمه‌ت خاتوون دۆلسینه، به‌لام چما ئەوانه تاونیویانه ئەو دل‌به‌ره نازداره بدۆزنه‌وه؟ چون ئەو له‌و دوا‌ییانه‌دا ته‌لیسم کراوه و به‌شکلێ ژنه دیتاه‌تییه‌کی وه‌ها ناخه‌ز و دزیو ده‌ره‌اتوووه که که‌س نایناسیته‌وه. سانکۆ هاته نیو قسه‌کان و گوتی: «یانی چی؟ من هیچ نازانم ئیوه ده‌لێن چی! له‌به‌ر چاوی من خاتوون دۆلسینه وه‌ک جوانترین ئافه‌ریده‌ی خودا خۆی نواند. وه یا لانی که‌م ده‌زانم که له باری چابوکی و سووکی و خۆ سووراندن و هه‌لبه‌زینه‌وه ده‌گه‌ل ژنیکی سه‌ماکاری به‌ندباز (*), به‌رامبه‌ری ده‌کرد و له ئاستیکدا بوون، راستی خاتوون دۆشپیس به‌و خوايه ئەو دۆلسینه نازداره وه‌ها خۆی داو‌پته سه‌ر زین به‌مه‌عان (*) وه‌ک گورپه‌ی چالاک ده‌چوو.» دووک پرسى: «سانکۆ تۆ هیچ کات دۆلسینه‌ته له کاتی ته‌لیسم کراویدا دیتوووه؟» سانکۆ گوتی: «هه‌لبه‌ت دیتووومه و له ئەس‌لدا بیجگه له من

کیتی که یهکهم جار له کاری سیحر و جادوودا موتالای کردبئی؟ بهلی دۆلسینه هه ئاوا تهلیسم کراوه که باوکی من کراوه.» کابرای ئاینی که باسی غوول و دیو و درنج و سیحر و جادووی گوئی لئی بوو له نهکاو شکی لئی پهیدا بوو که نهکا ئهم میوانه تازه هاتوو، ههمان دۆن کیشوتی مانش بئی که جهنابی دووک زۆر جار داستانی ئهوی دهخویندهوه و ئهویش بهبیانوی ئهوی که خویندهوهی کتیبی ئاوا پر و پوچ و بئی بنهما کاریکی بیهووده و زیانباره* ئهوی سه رکۆنه دهکرد. بهلی جا هه که شک و گومانی پیاوی ئاینی بوو بهیهقین، بهتورپیی و دهرهلبوونیککی زۆرهوه رووی ده دووک کرد و گوئی: «پایهبرز تو له رۆژی قیامت و له بهر بارهگای خودای ئیمه عیسا مهسیحدا بهرپرسی کار و ئاکاری ئهم پیاوه بیچاره دهی. ئهم دۆن کیشوت یا «دهنکه نۆک» یا دۆن قوزهلقۆرت یا نازانم چیت عهرز کهم، ئهوهندهی تو پیت وایه دپوانهش نییه، بهلام تو وای لئی دهکهی که خوئی له عالهمی شیتی بدا، وه دهرهفت و مهجالی ئهو کارهی بو پیک دینی و دنهی ددهی ههوسار بپسینئی و بهقسه بئی مانا و هیچ و پوچهکانی درێژه بدا.» پاشان رووی بو لای دۆن کیشوت وهرگتپراو گوئی: «وه تو ئهی کابرای شیتی بئی میشک! چ که سیک، چ سهگباییک ئهوی ده میشکی تو رۆ کردوو که پالنهوانی سهرگهردانی و غوول و دپوهزمان دهبهزینی و دز و جهرده و ریکران قۆلبهست دهکهی؟ هیوادارم خوداوهند بو ریکهی راست رینوینیت بکا! برۆ بگه رپوه مائی خووت و نهگه منالت هه ن بهوان رابگه و پهروهردیهان بکه و ئاگات له ماک و مال و سامانی خووت بئی و زوورتر له وه وهک ویلگهردان* و بهرهلایان ئاوارهی چۆل و بیابان مه بهو عومری عهزیزی خووت بیهووده خهسار مه که و مه به شقهن و گالته جاری ئهو خه لکه! ناخر تو له کوئی دیوته یا بیستوته که له رۆژگاری کۆن و ئیستادا پالنهوانی سهرگهردان له دنیا دا بووین یا هه بن؟ له کام شوینی ئیسپانیادا غوول و دپوهز مه دهیبندرین یا له کام جیکهی ولاتی مانشدا جهرده و ریکر له ئارادا هه ن؟ ئهم دۆلسینه تهلیسم کراوه له کوپیه و ئهو هه موو داستانه رشقهن و بئی سهروبنه چیه که له توئی دهگتپرنه وه و مانای چیه؟»

دۆن کیشوت قسهکانی ئهم پیاوه بهرپزهی به سه رنجدان و بهوردی له بیدهنگی تهواوا گوئی دایه، بهلام چون ناخری ئهوی به بیدهنگی و خامۆش چاو پئی کهوت بئی ئهوی، حورمهتی میوانداری بهرپزی خوئی رابگرئی، به حاله تیککی هه رپه شه و به روخساریکی که له بهر توورپیی و کین داگیرسابوو، له جیکهی خوئی راست بووه وه تهواو قهه راوهستا و هاواری کرد... بهلام جوابی دۆن کیشوت بو ئهوه دهی له بهشیککی تایبهتیدا بگوتری.

له مهه جوابی دۆن کیشوت بو دژهکهی

و روودای گرینگ و شیرینی تر

بهلی دۆن کیشوت که تهواو قهه هه ستابوو هه سه ر پئی، وهک فیدی لئی هاتبئی، سه رتاپا دهله رزی و به دهنگیککی پر له قین و داخه وه به ئاههنگیککی توند و ناشیرین گوئی: «به دبختانه ریز و حورمهتی ئهو شوینه که ئیستا لئی راوهستاوم و پله و پایه ی ئهو بهرپزانه که ده حزوریان دام و ریز و حورمهتیک که هه موو کات بو پله و پایه ی ئاین و وهکانی* تو بوومه و ئیستاش هه مه، دهست و پای ههستهکانمی بهستوو؛ که وابوو بهو دهلیلانهی که ئیستا عه رزم کردی و بهخاتری روون کردنهوهی نوکتهیه که که هه موو خه لک دهیزانن، وه ئهویش ئهوهیه که تنیا چهکی که شیشان و عه با پۆشان وهک ژنان زبانیانه و بهس، منیش له بهر بهرکهانی دهگه ل جهنابت تنیا له چهکی زبان که لک وهرده گرم تا چهکی ههردووک لمان، وهک یهک بئی، وه ئهوه جیکهی داخیککی گه ورهیه، چون زبانیک که دهی له ریکهی رینوینی و هیدایهتی خه لکدا وه کار بکهوی و په ند و نسحهتی جوان و به که لکی لئی دهرپه رئی ئیستا بو تانه و ته شه ر و جوین و قسه ی سووک و ناحه ز که لکی لئی وهرده گیرئی. لۆمه و تانه و ته شه ریک که بو مه بهستیکی پیرۆز و پاک و خاوین دهی له جیکهی تایبهتی خویدا و به شیوه و شکلیکی تر، جیاواز له وهی تو کردت ئه نجام بدرئی، وه یا لانی کهم دهی بلیم که تو، که من له بهر چاوی عالهمیک و بهو ناحهزی و نالهباریهی لۆمه دهکهی، له چوارچێوهی هیدایهت و رینوینی و ئاگه دار کردنهوه که کاریکی واجیبه وه هکارهتانی به زبانی نهرم و خو ش باشتتر به رپوه دهچئی، له وهی قسه ی ترش و تال هه لبرپزئی، چوویته دهر. ئهوه شایستهی پیاویکی وهک تو نییه که بئی ئهوهی له چۆنیهتی تاوان و گوناھی من ئاگه دار بی، به تاوانبارم له قه لهم بدهیت و به کهر و شیت و په تیارم بزانی. ناخر فه رموو بزانه تو تا ئیستا چ کاریکی شیتانه و که رانهت به منه وه دیوه که به خاتری ئهو کاره من سه رکۆنه دهکهی و به شیت و بئی عه قلم ده زانی و به من ئه مر ده کهی که بگه رپه وه مائی خو م و به ژن و مندال و مال و ماکم رابگه م، ئه وهش له حالیکدا که نازانی ژن و مندالم ههیه یان نا؟ ئایا بیکجه له وه کاریک بو تو دهست نه ده کهوت که بیهووده و له رووی ناچاریه وه خووت ده مائی خه لک باوییت و کاروباری خاوهن ماله کان به رپوه به ری؟ تو که ده

حوجره‌یه‌کی ته‌نگ و تاریکی مه‌کته‌بدا ژیاوی و بی‌جگه له‌و خه‌لگه‌ی که بیست یا سی فهرسه‌خ دوور له شار ده‌ژین که‌سی ترت نه‌دیتوو، ئایا سزاواره پی له به‌په‌ی خۆت زۆرتتر راکیشی و قسه‌ی زیادی بکه‌ی و بۆ شوغلی پال‌هوانی یاسا و ریشوین دباری بکه‌ی و له‌سه‌ر پال‌هوانانرا دهربری و داوهری بکه‌ی؟ مه‌گه‌ر پیت وایه کاری پال‌هوانه‌تی شتیکی هه‌روا سووک و ئاسانه؟ مه‌گه‌ر ئه‌و کاتانه‌ی له عومری ئاده‌میزاد ده سه‌فه‌ر و دیتندا تئ ده‌په‌رئ زایه کردنی وهخت و دهرفه‌ته؟ ئه‌ویش نه به‌خاتری هه‌ز و خۆشی وه‌رگرتن، به‌لکو بۆ هه‌لگرتنی باری کویره‌وه‌ری و تپه‌په‌په‌ن به‌ناو درکه‌ زئ و که‌ندوله‌ندی ژياندا که پیاوچاکان و گه‌وره گه‌وره‌کان بۆ گه‌یشتن به‌ترۆپکی به‌خته‌وه‌ری هه‌تا هه‌تایی رینگه‌ی ئاوا چر و ئه‌سته‌م ده‌گرنه به‌ر. ئه‌گه‌ر پیاوانی ئازاده و نه‌جیب زاده و خه‌لکی به‌شان و شکۆی په‌سه‌ن و گه‌وه‌ر پاک منیان سه‌رکۆنه کردبا، دلم ده‌سووتا و هه‌ستم ده‌کرد که سووکایه‌تییه‌کی قورسم پی کراوه، به‌لام له‌وه‌ی که که‌سانیکی خۆ پی گه‌وره و خۆ به‌زانا زان و نانه‌جیب که هه‌رگیز هه‌نگاوێکیان له رینگه‌ی پال‌هوانه‌تیدا هه‌لنه‌گرتوو هه‌من به‌دیوانه بزائن، پتکه‌نیم پیدیان دئ و به‌که‌ریشیان نازانم و به‌قه‌ده‌ر سه‌ره‌ ده‌رزیه‌ک بایه‌خ بۆ قسه‌کانیان دانائیم. من پال‌هوانی سه‌رگه‌ردانم و ئه‌گه‌ر ئیراده‌ی خودای مه‌زن له‌سه‌ر ئه‌وه بی، هه‌ر ده‌و کاره‌دا ده‌مرم. ده‌سته‌یه‌ک له خه‌لک به‌رینگه‌ی پان و به‌رینی پتکه‌یشتن به‌په‌له و پایه‌ی به‌رزدا ده‌یکوتن و ده‌عیه و ئیفا‌ده و خۆبه‌زلزانی ده‌فرۆشن، تا‌قمیک رینگه‌ی کلکه سووته و جامه‌ لووسکی ده‌گرنه به‌ر و خۆیان به‌نۆکه‌ر و غولامی ئه‌م و ئه‌و ده‌زانن، هیندیک به‌ریابازی و ده‌غه‌لکاری و ساخته‌چیتی ته‌مه‌ن تپه‌ر ده‌که‌ن و نانی فریو و که‌ر کردنی خه‌لک ده‌خۆن و له‌و نیوه‌شدا هیندیک راست و دروستکارن و رینگه‌ی دین و ئاین ده‌پتون. به‌لام من به‌رینوینی ئه‌ستیره‌ی به‌ختی خۆم، ده‌ کویره‌پیی ته‌نگ و باریکی پال‌هوانانی سه‌رگه‌رداندا هه‌نگاو هه‌لده‌گرم و بۆ ئه‌وه‌ی بتوانم سه‌رکه‌وتوو بم سه‌روه‌ت و نیعمه‌تی دنیا به‌هیچ ده‌گرم و گه‌وره‌یی و شه‌ره‌ف به‌گرینگ ده‌زانم، وه هه‌ر به‌و ده‌لیله‌یه که تا ئیستا توانیومه‌ تۆله‌ی زۆر که‌سان بکه‌مه‌وه و ده‌لابردنی زولم و بیدادگه‌ریدا سه‌ر بکه‌وم، بپشه‌رمی و بی‌حیایی و ره‌فتاری ناپیاوانه سزا بده‌م و غولان و دیوان سه‌رکوت بکه‌م و ده‌گه‌ل جان‌وه‌ری درنده و تا‌پۆی زراوت‌وقین مملانی بکه‌م. من ئه‌ویندارم، ئه‌وه‌ش له‌به‌رئه‌وه‌یه که هه‌موو پال‌هوانیکی سه‌رگه‌ردان ده‌بی عاشق بی و دل به‌سته‌ی دل‌به‌ریک بی؛ ئه‌وه‌ش بزانی باشه که من ئه‌گه‌ر ئه‌ویندارم له‌و که‌سانه نیم که هه‌وه‌سباز و بی‌به‌ند و بارن، من ئه‌وینداریکی داوینپاکی ئه‌فلاتوونیم. نیه‌تی من هه‌موو ده‌م له‌سه‌ر به‌نمای خیر و

مه‌سه‌له‌ه‌ته، یانی ئاره‌زووم ئه‌وه‌یه چاکه ده‌گه‌ل هه‌موو که‌س بکه‌م و نازارم به‌هیچ که‌س و هیچ بوونه‌وه‌ریک نه‌گا. ئیستا ئه‌گه‌ر که‌سیک ئاوا فکر بکاته‌وه و ئاوا ره‌فتار بکا و هه‌رده‌م تئ ده‌کۆشی نیه‌ت و ئاره‌زووی باشی خۆی به‌کرده‌وه ده‌کار بینئ، سزاواری ئه‌وه‌یه که به‌که‌ر و شیتی بزائن. من هیچت پی نائیم و عه‌رزیک ترم نیه‌ه و داوهری ده‌خه‌مه سه‌ر ئینساف و مروه‌تی به‌پزانی گه‌وره، هه‌زه‌تی دووک و دۆشیس.»

سانکۆ هاواری کرد: «بژی، بژی! ئه‌ی ئه‌رباب و وه‌لی نیعمه‌تی گه‌وره‌واری من، ئیدی له‌وه زۆرتتر بۆ به‌رگری کردن له خۆت به‌و زیانه پاراوه و به‌و گف‌ت و لفته جوانه درپژه به‌فه‌رمایشه‌کانت مه‌ده. چون ئیدی قسه‌یه‌ک نه‌ماوه نه‌تگوتبی و فکریک نه‌ماوه نه‌تکرده‌یتوه و شتیک له دنیا‌دا نیه‌ه که لایه‌نگریت لی نه‌کردبی. له‌وه‌ش تئ په‌رئ، ئه‌گه‌ر ئه‌و پایه‌به‌رزه په‌له، و پایه‌ی پال‌هوانانی سه‌رگه‌ردانی حاشا لی کرد و گوتی که هه‌رگیز پال‌هوانیکی سه‌رگه‌ردان ده‌عالمدا نه‌بووه و نیه‌ه، هیچ جیگه‌ی سه‌رسورمان نیه‌ه، چون ئه‌و بۆ خۆی یه‌ک واژه له‌وه‌ی ده‌لیتی تئ ناگا.» پیاوی ئایینی له سانکۆی پرسی: «برا، تۆ هه‌مان سانکۆپانزای مه‌شه‌هور نی که ئه‌ربابه‌کته به‌لئینی دو‌رگه‌یه‌کی پی داوی؟» سانکۆ گوتی: «به‌لئ هه‌ر ئه‌وه‌م که ده‌لئئ؛ هه‌ر ئه‌وه‌م که وه‌ک هه‌موو که‌س لیم ده‌وه‌شیتوه خاوه‌نی ئه‌و دو‌رگه‌یه بم. هه‌ر ئه‌وه که گوتووینه: «هه‌ر که‌س ده‌گه‌ل چاکان دانیشی ئاخری چاک ده‌بی»، هه‌روه‌ها گوتووینه: «هه‌ر که‌س له ژیر داری گه‌وره دانیشی، سته‌به‌ری گه‌وره‌شی به‌سه‌ر ده‌کشی» وه من ئیستا ده‌گه‌ل ئه‌ربابیکی مه‌زن هاو‌نشینم و چه‌ندین مانگه ده‌ ژیر سایه‌ی ئه‌ودا دیم و ده‌چم و به‌هیوای خودا ده‌بم به‌یه‌کیکی وه‌ک ئه‌و. بژی ئه‌ربابی من و بژی بۆ خۆم! چون من به‌یه‌قین ده‌زانم که نه بۆ ئه‌و، قاتی ئیمپراتۆری و ولاتانه تا سه‌لته‌نه‌تیا‌ن به‌سه‌ردا بکا و نه بۆ من قاتی دو‌رگه و جه‌زیرانه تا ده‌سه‌لاتدارییان به‌سه‌ردا بکه‌م.» دووک به‌هاو‌اره‌وه گوتی: «هاو‌رئ سانکۆ، بی‌گومان بۆ هیچکام له ئیوه قاتی ولات و دو‌رگه نیه‌ه و من ئاماده‌م به‌ناوی ناو‌به‌ده‌ره‌وه‌ی دۆن کیشۆت، ده‌سه‌لاتی دو‌رگه‌یه‌ک له ملکه‌کانی خۆم که حالی حازر بی ده‌سه‌لاتداره و داها‌تیشی که‌م نیه‌ه، بده‌مه ده‌ستی تۆ.» دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، برۆ له خزمه‌ت هه‌زه‌تی دووکدا بکه‌وه سه‌ر چۆک و به‌پاسی (*) ئه‌و مه‌رحمه‌ته‌ی که ده‌رحه‌ق تۆ ده‌یکا پای ماچ بکه.»

سانکۆ بۆ جیبه‌جیکردنی ئه‌مری ئه‌ربابی خۆی وه‌ په‌له که‌وت. به‌چاو پتکه‌وتنیک ئه‌و دیمه‌نه کابرای رۆحانی که بوو‌بووه یه‌کپارچه رق و توو‌ره‌یی و نه‌فره‌ت له پشت میز هه‌ستا و روو به‌جه‌نابی دووک، به‌زیکه زیق گوتی: «به‌و لیباسه پیرۆزه که له به‌رمدا‌یه تۆش وه‌ک

ئه‌وانه شپیتی و میشتکت ده سه‌ریدا نییه. ناخر له جیگه‌یه‌ک که عاقلان فتوای شپیتی و دیوانه‌ییی ئه‌وانه‌یان داوه، چۆن ده‌کرێ دیوانه نه‌بن؟ هه‌روا باشتره که به‌ریزتانه ده‌گه‌ل ئه‌وانه لیتره بمیننه‌وه؛ تا کاتیک ئه‌م شپیت و ماخولیا‌یانه لیتره‌ن من له مائی خۆم یه‌ک هه‌نگاو نایه‌مه‌ ده‌ر و له درێژه‌دان به‌ئه‌نجامی کاروباریک که ئیدی ده‌تاقه‌تی مندا نییه، سه‌رکیشی ده‌که‌م.» کابرای رۆحانی ئه‌وه‌ی گوت و بێ ئه‌وه‌ی یه‌ک پارووی تر بخوا له تالار وه‌ده‌رکه‌وت و هه‌رچی حازرانی مه‌جلیس تکایان لێ کرد و ده‌به‌ریدا مردن و پسان(*) و ئه‌خت و چاریان کرد(*)، رانه‌وه‌ستا و وه‌ده‌رکه‌وت. گوتنی پێ ناوی که جه‌نابی دووک بۆ گه‌ی‌رانه‌وه‌ی که‌شیش زۆر پاپا نه‌بوو، چون ئه‌و له‌و توورپه‌یی و ده‌ره‌ه‌لبوونه و بێ ئه‌ده‌بیه‌کانی ئه‌و پایه‌به‌رزه وه پیکه‌نین که‌وتبوو و ده‌یویست به‌مه‌یلی خۆی پێ به‌کنی.

به‌لێ جا، کاتیک دووک به‌دلی خۆی پیکه‌نی، رووی ده‌ دۆن کیشۆت کرد و گوتی: «جه‌نابی پاله‌وانی شیرشکین، ئه‌له‌ق که به‌ریزتانه جوابیکی وه‌ها سه‌رکه‌وتوانه‌ت به‌حه‌ریفی خۆت دایه‌وه که ئیدی هیچ مه‌جالیکت بۆ نه‌ه‌یشه‌وه و تۆله‌ی خۆت زۆر باش لێ وه‌رگرته‌وه، وه ئه‌لبه‌ته قسه‌ی ناحه‌ز و جنیوه‌کانی ئه‌و کابرایه ره‌نگه به‌رواله‌ت جنیو، یا سووکایه‌تی بن، به‌لام له راستیدا وای نییه و قسه‌کانی باری سووکایه‌تیان نییه، چون هه‌ر وه‌ک هه‌را و هوریا و جنیودانی ژنان وایه که به‌ته‌وه‌ین و سووکایه‌تی ناژمی‌دری.» دۆن کیشۆت گوتی: «راست ده‌فه‌رمووی و ده‌لیلی ئه‌و مه‌سه‌له‌ش ئه‌وه‌یه که هه‌ر که‌س له زاتی خۆیدا سووکایه‌تی هه‌لگر نه‌بێ، وتار و کرداریشی باری سووکایه‌تیان نابێ. ژنان و مندالان و که‌شیشان چون ناتوانن، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر ده‌ستدریژیان پێ بکری، له خۆیان به‌رگری بکه‌ن، که‌وابوو هیچ کاریک به‌نیسه‌به‌تی ئه‌وان به‌ته‌وه‌ین داناندی. هه‌ر وه‌ک به‌ریزتانه زۆر باشتر له من ئاگه‌دارن له نیوان ته‌وه‌ین و ده‌ستدریژیدا، ئه‌م جیا‌وازیه به‌رچاوه هه‌یه که ته‌وه‌ین له که‌سه‌یک سه‌ر هه‌لده‌دا که ده‌توانی ئه‌نجامی بدا و ده‌یکا و له پاشی(*) راده‌وه‌ستی؛ ده‌ستدریژی له هه‌ر که‌سه‌یک ده‌توانی روو بدا، بێ ئه‌وه‌ی کاری ده‌ستدریژکه‌ر بۆ ده‌ستدریژی پیکراو، هه‌موو دهم به‌ته‌وه‌ین بزاندی. بۆ نمونه عه‌رزتانه ده‌که‌م که مه‌سه‌له‌ن که‌سه‌یک له کۆلاندای بێ فکر و خه‌یال به‌ریتی خۆیدا ده‌روا؛ ده‌ پیاوی چه‌کدار له نه‌کاو تیی به‌رده‌بن و ده‌یکوتن، کابرا بۆ به‌رگری له خۆی ده‌ست ده‌داته شمشیر و به‌ئه‌رکی خۆی هه‌لده‌ستی. به‌لام ژماری دۆزمنان له‌وه زۆرت‌ره که ئه‌و بیچاره‌یه به‌ئاره‌زووی خۆی بگا، یانی ئه‌و جووره‌ی لازمه تۆله‌ی خۆی بکاته‌وه. ده‌بێ بیژین ئه‌م پیاوه ده‌ستدریژی پێ کراوه نه‌ ته‌وه‌ین. نمونه‌یه‌کی تر ئه‌م راستیه به‌شتر روون ده‌کاته‌وه. کابرایه‌ک به‌ریدا ده‌روا،

یه‌کی تر له پشت‌ه‌وه داریک له‌سه‌ری راده‌کیشی؛ ئه‌وه‌ی داره‌که‌ی وه‌شاندووه ده‌رباز ده‌بی و له‌سه‌ر په‌رچه‌کرداری(*) حه‌ریف رانه‌وه‌ستی. ئه‌وه‌ی داری وێ که‌وتوووه ده‌ستدریژی پێ کراوه نه‌ ته‌وه‌ین و بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌و کاره به‌ته‌وه‌ین دابندی، ده‌بووایه کابرای وه‌شینه‌ر له پای کاری خۆی رابه‌وه‌ستی و ده‌رباز نه‌بێ. ئیستا ئه‌گه‌ر وه‌شینه‌ر، با حه‌ریفی خۆیشی غافلگیر کردی و زه‌بری ناجوامیرانه‌ی خۆی وه‌شاندی، ئه‌گه‌ر ده‌رباز نه‌بێ و هه‌لکیشینه‌ شمشیر و پیاوانه له به‌رامبه‌ر حه‌ریفدا رابه‌وه‌ستی، ئه‌وه‌ی زه‌بری وێ که‌وتوووه هه‌م ده‌ستدریژی پێ کراوه و هه‌م ته‌وه‌ین. به‌پێی ئه‌وه‌ی عه‌رزم کردی، به‌پێی یاسا و په‌سم و په‌سای شه‌ری ته‌ن به‌ته‌ن (دۆنیل) من لیتره ده‌ستدریژیم پێ کراوه نه‌ ته‌وه‌ین. له راستیدا مندالان و ژنان هه‌چکام هه‌ست به‌ته‌وه‌ین ناکه‌ن؛ ئه‌وان توانای ده‌رباز بوون له ده‌ست حه‌ریفیان نییه و به‌و حاله ده‌لیلیکی نییه که چاوه‌روانی ده‌ست کردنه‌وه‌یه‌ک له لایه‌ن ئه‌وان بی. له‌مه‌ر رۆحانی و دینییه‌کانی ئیهمه‌شدا ئه‌وه راسته، چون ئه‌م سێ تاقمه چه‌کی په‌لامار دانیان نییه. که‌وابوو هه‌ر چه‌ند ژنان و منالان به‌پێی مافی سروشتی خۆیان مه‌جبوورن له‌سه‌ر خۆیان بکه‌نه‌وه، هه‌رگیز مه‌جبوور نین که ده‌ستدریژی بۆ که‌س بکه‌ن. به‌لێ جا، هه‌ر چه‌ند ئیستا عه‌رزم کردی که ره‌نگه به‌من ته‌وه‌ین کرابی، به‌لام ئیستا قسه‌ی خۆم وه‌رده‌گره‌وه و ده‌لێم که به‌هیچ کلۆجیک ته‌وه‌ینم پێ نه‌کراوه، چون که‌سه‌یک که خۆی ته‌وه‌ین وه‌رگر نه‌بێ، ناشتوانی به‌که‌سه‌یک ته‌وه‌ین بکا. به‌پێی ئه‌و شتانه‌ی که عه‌رزم کردی من پێم وانییه ئه‌و پایه‌به‌رزه هه‌چ ته‌وه‌ینیکی پێ کردیم. من ته‌نیا ده‌مویست هه‌ندیک رابه‌ستابا تا تیی بگه‌یه‌نم که له‌م واره‌دا که پێی وایه پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان هه‌رگیز نه‌بوون و ئیستاش هه‌ر له‌سه‌ر دنیا بوونیان نییه، تووشی هه‌له‌یه‌کی گه‌وره بووه. ئه‌گه‌ر ئامادیس یا یه‌کیک له هه‌زاره‌زیله‌ی(*) تۆرمه‌ی ئه‌و، ئه‌م کفر و قسه ره‌قانه‌ی بیستبایه، پێم وایه ئه‌م پایه‌به‌رزه تووشی تیه‌به‌ل‌دان و گۆلمه‌ز(*) ده‌هات.» سانکۆ گوتی: «من سویند ده‌خۆم که به‌شمشیریکی وه‌هایان له ته‌پلی سه‌ری ده‌دا که وه‌ک هه‌نار یا کاله‌کی گه‌یشتوو له تۆقی سه‌ریه‌وه تا به‌ری پێی ده‌یانکرد به‌دوو له‌ت. ئه‌وان به‌بروای من که‌سه‌یک نه‌بوون که هه‌چ که‌س بویری گالته‌یان پێ بکا یا خۆیان تێ بگه‌یه‌نی. به‌نیشانه‌ی خاچ سویند ده‌خۆم که ئه‌گه‌ر پاله‌وانی ناو‌دار «رینۆ مۆنتویان» ئه‌و قسه قۆرانه‌ی له‌م کابرا دهم هه‌راشه بیستبایه، مستیکی وای له دهمی ده‌کوتا که نه‌یتوانیا تا سێ سال ورته‌ی لێ بی. ئه‌گه‌ر باوه‌ر ناکه‌ن، ئه‌مر بکه‌ن با جه‌نابی به‌ریزان ئه‌و جه‌فه‌نگانه ده‌گه‌ل ئه‌و لێیدا تا بزانی ده‌توانی به‌سلامه‌تی له ده‌ستانی رزگار بێ یا خیر.» دۆشیس به‌و قسانه‌ی سانکۆ یه‌ک به‌خۆی پێده‌که‌نی و قاقای لێ ده‌دا. ئه‌و

خاتوونه پایه‌به‌رزه لای و ابوو که سانکو زور له نهربابی خوی شوختر و شیرینتر و شیتتره، له و پوژانه‌دا زور که‌سی تریش له‌سەر ئەم باوهره بوون.

سەر‌ه‌ن‌ج‌ام دۆن کیشۆت ئارام بووه‌وه و نه‌هار له بارودۆخیکی ئارام و بی دهرده‌س‌ر‌دا خورا. له کاتی کۆ کردنه‌وه‌ی سفرده‌دا چوار کیژی جوان و ره‌زاسووک له دهرگا هاتنه ژووره‌وه؛ په‌کیان له‌گه‌نی زیوی به‌ده‌سته‌وه بوو، ئەوی تریش ئافتاوه‌ی زیوین؛ کیژی سییه‌م، دوو خاویلی سیی و به‌قیمه‌تی به‌سەر شانیه‌وه بوو و کیژی چوارم که قۆلی کراسی تا ئانیشکی هه‌لم‌آی‌بوو له ده‌سته سپیه‌کانی خۆیدا (که بیگومان ده‌بی زور سپی بووین) قانیه‌سابوونیکی کاری ناپلی پی بوو. کچی په‌که‌م نزیك بووه‌وه زور به‌ئارامی و بی ترس و سه‌له‌مینه‌وه له‌گه‌نی برده به‌ر چه‌ناگه‌ی دۆن کیشۆت، به‌لام پال‌ه‌وان بی ئەوه‌ی هیچ بلێ سهری لی شیوا بوو، پیی و ابوو که رهنکه لیره رهم وایی به‌جیگه‌ی ده‌ست ریشی میوان بشۆن. به‌لی جا، دۆن کیشۆت تا ئەو جیگه‌ی بۆی دهرگا ریشی برده به‌روه و کچی ئافتاوه به‌ده‌ست ئاوی پیدا کرد، کیژی سابوون به‌ده‌ستیش سابوونی له ریش و چه‌ناگه‌ی پال‌ه‌وان دا و مووی ریدینی وهک به‌فری پیدا‌باریبی به‌که‌فی سابوون سپی هه‌لگه‌را، پاشان به‌وه‌نده رانه‌وستا و که‌م که‌م ته‌واوی دهم و چاوی سابوون لیدا به‌جۆریک که پال‌ه‌وان ناچار چاوی خۆی قووچاند. دووک و دۆشیس که ده‌پیشدا ئاگایان له‌و کاره نه‌بوو، به‌سه‌رنج و سه‌رسورمانه‌وه چاوه‌روانی سه‌ره‌ن‌ج‌امی ئەم شت و شوویه بوون. ئەو کچه‌ی که ریشی دۆن کیشۆتی ده‌شووشت، کاتیک هه‌موو دهم و چاوی ئەو بیچاره‌یه‌ی برده ژیر که‌ف، به‌بیانویی ئەوه‌ی که ئاو ته‌واو بووه، کچی ئافتاوه به‌ده‌ستی به‌دوای ئاودا نارد و تکای له پال‌ه‌وان کرد هیندیک سه‌بر بگرێ. کچی ئافتاوه به‌ده‌ست به‌دوای ئاو که‌وت و دۆن کیشۆت به‌و سه‌ر و گوێلاکه سه‌یر و پیکه‌نینیه‌وه که که‌س شتی وای تا ئیستا نه‌دیتبوو چاوه‌روان مایه‌وه، دانیشتوانی مه‌جلیس به‌چاوی زه‌ق و دهرپه‌ریو ده پال‌ه‌وان رامابوون و له‌وه‌ی که ئەویان به‌و مله باریک و کیشراوه ره‌شه‌وه و به‌چاوی قووچاو و سه‌ر و ریشی که‌ف‌اوییه‌وه ده‌دیت، به‌پراستی موعجیزه بوو که خۆیان راده‌گرت و له‌به‌ر پیکه‌نین نه‌ده‌پچکران. کچه‌ خرمه‌تکاره‌کان که مه‌عمووری گالته و پیکه‌نین بوون، چاویان به‌ردابووه‌وه و زاتیان نه‌بوو چاو له نهربابه‌کانی خۆیان بکه‌ن. نهربابه‌کانیش له‌به‌ر تووره‌یی و پیکه‌نین خنکابوون و نه‌یان‌ده‌زانی بی ئەده‌بی و بی شه‌رمی ئەو کچانه سزا بدن یا بۆ ئەو دیمه‌ن و حالته‌ته رشفه‌نه‌ی که پیکیان هینابوو، خه‌لاتیان بکه‌ن.

سه‌ره‌ن‌ج‌ام کچی ئافتاوه به‌ده‌ست ئاوی هینا و شووشتنی ریدینی دۆن کیشۆت ته‌واو بوو.

پاشان کچی خاوی به‌ده‌ست به‌ئه‌ده‌به‌وه سه‌ر و ریدینی پال‌ه‌وانی وشک کرده‌وه و هه‌ر چوار کچ به‌کرنووشه‌وه له تالار دهرکه‌وتن. به‌لام دووک له ترسی ئەوه‌ی دۆن کیشۆت و ابزانی ئەم کاره بۆ رشفه‌ن کردنی ئەو کاروه، کچی له‌گه‌ن به‌ده‌ستی بانگ کرد و گوتی: «وه‌ره منیش بشۆ، به‌لام ئاگات لی بی ئاو ته‌واو نه‌بی.» کچه‌که که هه‌م زورزان و هه‌م چالاک و ته‌ر‌ده‌ست بوو، به‌په‌له له‌گه‌نی له بن ریدینی دووکیش راگرت و هه‌ر چواریان به‌په‌له سه‌ر و ریدینیان بۆ شوشت و پاک و خاوین وشکیان کرده‌وه و کرنۆشیان کرد و له تالار چوونه دهره‌وه. پاشان روون بووه‌وه که دووک سویندی خواردبوو که ئەگه‌ر کچه‌کان ئەویشیان وهک دۆن کیشۆت نه‌شوشتبایه هه‌موویانی به‌خاتری ته‌وه‌ین به‌میوان به‌سه‌ختی ته‌می ده‌کرد، به‌لام کچه‌کان به‌سابوون لیدان و شووشتنی ریش و روخساری دووک خه‌تای خۆیان قهره‌بوو کرده‌وه.

سانکو زور به‌سه‌رنجه‌وه ته‌ماشای رهمی سابوون لیدانی سه‌ر و ریدینی نهربابی خۆی ده‌کرد؛ به‌خۆی گوت: «یا چه‌زه‌تی مریه‌م، بلێی له‌م ولاته داب وایی که ریشی مه‌یته‌رانیش وهک ریشی نهربابه‌کانیان بشۆن؟ به‌خودا قه‌سه‌م من زۆرم پیداویستی به‌م کاره هه‌یه و ته‌نانه‌ت ئەگه‌ر تیغیکیشم به‌ریشی دابین و لووس لووس بیناشن زۆرم پی خوش ده‌بی.» دۆشیس گوتی: «ها، سانکو له‌به‌ر خۆته‌وه ده‌لیتی چی؟» سانکو گوتی: «خانم، من عه‌رزت ده‌که‌م که دیتوومه و بیستوومه که له کۆشک و سه‌رای پادشایان و شازاده‌کاندا، پاش خواردن ئاو به‌ده‌ستی میوانان داده‌که‌ن به‌لام لیره ده‌بینم که ریشی میوانه‌کان سابوون لی دهن. په‌ندیک هه‌یه ده‌لی: «چه‌ند خوشه‌ پیاو زور بژی بۆ ئەوه‌ی شتی سه‌یره‌سه‌مه‌ره زور ببینی. هه‌روه‌ها گوتوویانه؛ هه‌ر که‌س زور له دنیا‌دا بمینی، سات و کاتی دژوار زور ده‌بینی. به‌لام ئەم سه‌ر و ریدین شووشتنه نه‌ته‌نیا دژوار نییه، به‌لکو زۆریش خوشه.» دۆشیس گوتی: «هاوړی سانکو، نیکه‌ران مه‌به، من به‌خرمه‌تکاره‌کان ده‌لیم بین سه‌ر و ریشی تۆش بشۆن، ته‌نانه‌ت ئەگه‌ر پیویست بی به‌ده‌نیشت ده‌شۆن.» سانکو گوتی: «جاری با بین سه‌ر و ریشم بشۆن بۆ باقیی به‌ده‌نم خودا گه‌وره‌یه و ئەو خۆی ده‌زانێ چ ده‌بی و چ نابێ.» دۆشیس رووی له سفره‌دار کرد و گوتی: «ئای سفره‌دار، وه‌ره بزانه سانکو چ کاریکی هه‌یه بی مه‌حتله‌ی بۆی جیبه‌جی بکه‌ن.» سفره‌دار عه‌رزێ دۆشیسی کرد که هه‌رچی جه‌نابی سانکو ئەمر بکا به‌باشترین شیوه ئەنجام ده‌رێ؛ ئەوه‌ی گوت و ده‌سه‌به‌جی له تالار وه‌ده‌رکه‌وت و سانکو‌شی ده‌گه‌ل خۆی برد، به‌لام دۆن کیشۆت و میوانداران له سالۆنی خواردندا به‌جی مان و له هه‌ر باب‌ه‌تیک ده‌دوان و زۆرتی قسه‌کانیان باسی چه‌کوچۆل و شوغل و کاری پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان بوو.

دۆشپس له دۆن كيشۆت تكای كرد كه چون بيرگه يه كی به هيز و توانای ههيه جوانی و نازداریی خاتوون دۆلسينه دۆ تۆبۆزۆ و تايبه تمه ندييه كانی ههيكه له بهژن و بالای هينديك باس بكا و له م واره دا گوتی: «به پیتی ناوبانگ و دهنگ و باسك كه له مهر جوانی و دل به ریبی ئەو خاتوون كه وتووته سهر زاران، من هاتوو مه سهر ئەو پروايه كه ئەو بيگومان جوانترين ئافه ريدەي عالم و ته نانهت جوانترين كه سی و لاتی مانشه.» دۆن كيشۆت كاتيك داخواری دۆشپسی به پیزی گوئی لی بوو ئاخیکي هه لکيشا و له وه لامدا گوتی: «من ئەگه ر بمتوانيبايه دلی خۆم له ركه ي سينه ده ركيشم و له سهر ده ورپيه كی دابنيم و له بهر چاوی دۆشپس له سهر ئەو ميزه به جیتی بيلم، زبانی خۆم له زهحمه تي شهرح و به يانی ئەو شته ي كه ده چوارچيويه ي مه زهنده و گوماندا ناگونجی رزگار ده كرد، چون به پزتان ده تاننوانی وینه ي دل به ره خو شه ويسته كه م له و دل شته دا ته ماشا بکه ن. به لام من ئیستا بۆ چی ده بی ئەو كاره دژواره ئەنجام بدهم، يانی جوانی و دل به ریبی نازهنینی بی هواتای خۆم دۆلسينه، يه ك به يه ك باس بکه م؟ حاشا كه هه لگرتنی ئەو باره گرانه ده تا قه تي شان به بی هيزه كانی مندا نيه و ده بی له سهر شانی كه سیکي تر بار بکری؛ ئەو هه كاریكه كه به قه له م مووی وینه گه رانیکي (*) وهك «پاراسيوس» و «تيمانته» (٤٠٣) و «ئاپیل» (٤٠٤) ئەنجام ده دري تا له سهر پارچه يا ته خته ره سمی بکه ن وه يا له قه له می ئاسنینی «ليزيت» (٤٠٥) ده وه شته وه كه له سهر مهر مه ر يا مه فره ق هه لی كه نی وه يا توانای به يانی و په يقه ریبی (*) «سيسرۆنی» و «ديمۆستینی» ي پيويسته تا بتوانی باسی دل به ری من، ئەو جوړه ي كه هه يه بكا.» دۆشپس

٤٠٣ - Parrhasius وینه گه ری كۆنی یۆنانی كه له شاری «ئه فيز» له داك بوو. «كۆتايی سده ي پینجه می پيش زاین» ئەو يه كيكه له نوینه رانی مه كته بی «ئه یۆنین» و ئاسه واره كه ی له روانگه ي ده به ر چا و گرتنی راستيه كان ناوبانگی هه يه. Timanthe وینه گه ری یۆنانی كۆن «سده ي چواره می پيش زاین» كه ره قيبیکي سهر سه ختی پاراسيوس بوو.

٤٠٤ - Apelle گه وره ترين و به ناوبانگ ترين وینه گه ری دنيا ی كۆن له یۆنان كه له ده رباری ئەسه كنده ردا ده ژيا و وینه ي ئەو پاشايه ي كيشا وه ته وه. ئاپیل زۆر جار په رده ي وینه كانی له مه يدانی شار هه لدا وه سی و خو ی له بن په رده كدا هه شار ده دا تا رای خه لك ببیستی. رۆژيك كه وشي دارینی يه كيك له كه سه كانی نیو په رده ي وینه گه ری ئیرادی گرت و مامۆستای وینه گه ر ئەم ئیراده ي لا برد. رۆژی دوايی هه مان كه وش درو ئیرادی له جیگه ي تری وینه كه گرت، مامۆستای وینه گه ر له بن په رده هاته در و گوتی: «كاكه، حه قت نيه بيجگه له كه وش باسی به شه كانی تر به ی.»

٤٠٥ - له وینه گه رانی یۆنانی قه دیم

پرسی: «جه نابی دۆن كيشۆت «ديمۆستینی» مانای چيه؟ من ئەم واژه يه م به عومری خۆم نه بیستوو.» دۆن كيشۆت گوتی: «هيزی به يانی ديمۆستينیانی قودره تي په يقینی كه سیک به ناوی «ديمۆستين» هه ر وهك قودره تي په يقینی سيسرۆنی ژي به واتای توانای به يان و په يقینی كه سیکه به ناوی سيسرۆن و ئەم دوو كه سه ش گه وره ترين په يقه رانی عالم بوون.» دووك گوتی: «خاتوون، مه تلّه ب هه ر ئەوه بوو كه به پز دۆن كيشۆت فه رموویان و جه نابیشت پرسياره كه ت بیجی و نيشانه ي گیز و وری بوو؛ به لام به هه رحال ئەگه ر دۆن كيشۆتی به پز باسی جوانی خاتوون دۆلسينه مان بۆ بكا، جیگه ي خو شحالیيه و يه قینم هه يه ئەگه ر زۆر به كورتیش ئەو باسه مان بۆ بکه ن باش ده بی و جوانترين ژنای عالم تووشی هه سوودی و ئیره يی بردن ده كا.» دۆن كيشۆت گوتی: «ئەگه ر ئەو به ده ختيه گه وره يه ي له م دواييبانه دا پرووی ده دل به ری نازداري من كرده وه، نه خشی روخساری جوانی ئەوی له ئاوینه ي دلدا پا ك نه كرده باوه، به ته واوی مه يله وه ئاماده بووم باسی جوانی ئەوتان بۆ بکه م. ئیوه ي به پز بزنان كه من چه ند رۆژ له مه وه به ر رۆیشتم تا ده ستی گراویي خۆم رامووسم و تكای لی بکه م ئیزنم بدا و دوعای به خیرم بۆ بكا كه «ده ركه وتنی سیه م» ئەنجام بده م و هه ر فه رمانیکي هه يی جیبه جی بکه م. به لام له چاره ره شی خۆم به جیگه ي ئەو كه سیکي ترم چا و پی كه وت. من گراویي خۆم به شكلیك دینه وه كه ته لیسم كرابوو يا باشته ر بيلم شكّل و هه يكه لی گۆردرابوو، يانی له شازاده خانمیکه وه هاتبووه سهر شكلی كچه دپه اتيه ك، له نویتگه ي جه مال و جوانيه وه بۆ ناچه زی و ناله باری له فره شته وه بۆ شه يتان و له خاتوونیکي بۆنخۆش و عه تراویرا بۆ ژنیكي بۆگه ن و دافه تاو، وه له خانمیکي ئادا بزبان و به شه و كه تری بۆ قه ره چيه كی وه حشی و درنده و له مرۆقیکي سه نگی ن و به وبقاره وه بۆ بوونه وه ریکي جلف و سووك و چرووك و له نووره وه بۆ تاریکی و سه رتان نه يه شینم له دۆلسينه دۆ تۆبۆزۆرا بووبوو به كچه تيویكی په تياره ي «سایا گۆی». دووك هاواریكی له سینگی ده ربری و گوتی: «يا چه زره تي مه ريه م، كتيه ئەو وه حشيه په ست و نانه جيه كه ئەو كاره ي كرده وه؟ كتيه كه جوانی و جه مال یانی مايه ي شادی ئەو، عه قل و زانایی یانی ئامرازی هه ز و خو شیی ئەو، عيسمه ت و پاریزی ئەو، يانی هۆی سه ره رزی و شانازی ئەویان، به تالان برده وه؟» دۆن كيشۆت گوتی: «ده فه رمووی كتيه ئەوه ي كرده وه؟ بيجگه له جادووه گریكی نگرسی ناپاك، له و تا قمه زۆره ي كه هه موو كات به دواي منه وه ن، ده توانی كی بی؟ يه كيك له و ره گه زه گلاوه ي كه هاتوونه ته سه ر دنيا تا دلاوه ری و هونه نوینيه كانی چاكان و دلاوه ران ره ش بکه ن و له ناو به رن و ره نگ و بریقه بخره سه ر،

په‌شکاری(*) و خراپه‌کاری نابه‌کاران و نییته پیسان و شکلی شانازی و گه‌وره‌ییان پی بدن. به‌لی جادووگه‌ران هه‌رده‌م خه‌ریکی ئازار و ئه‌زیه‌تی من و له‌مه‌و پاشیش هه‌ر ئه‌و کاره‌یان ده‌بی تا رۆژیک که هه‌موو شانازی و هونه‌رنوینیه‌کانی من بخه‌نه گه‌ژاوی فه‌رامۆشی. ئه‌وان باش ده‌زانن زه‌بری خۆیان چون بوه‌شینه‌ن و له‌کوپی جه‌سته‌می بدن تا زۆرتتر له‌هه‌ر شوینیک هه‌ست به‌ژان و ئیش بکه‌م، چون دل‌به‌ری خۆشه‌ویستی پال‌ه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان له‌ده‌ست ئه‌و ده‌ره‌یتان وه‌ک ئه‌وه‌یه‌ چاوی بکۆلن و له‌رووناکی بی‌به‌ری بکه‌ن و له‌خۆراکیک که ژیا‌نی ئه‌و دابین ده‌کا بی‌به‌شی بکه‌ن. نوکته‌یه‌که هه‌یه که من زۆر جار گوتومه و ئه‌وجاریش دووپاتی ده‌که‌مه‌وه که پال‌ه‌وانی سه‌رگه‌ردانی بی‌گراوی، وه‌ک داری بی‌به‌رگ و به‌ر و وه‌ک ساختمانی بی‌سایه و سینه‌به‌ر و بناغه‌ وایه.» دۆشپس گوتی: «ئه‌لحه‌ق تو ئه‌وه‌ی ده‌با بگوتری گوتت و هیچت تیدا نه‌ه‌یشته‌وه. به‌و حاله‌شه‌وه، ئی‌مه ئه‌گه‌ر داستانی جه‌نابی دۆن کیشۆت که چه‌ند رۆژ له‌مه‌وبه‌ر بلاو بووه‌ته‌وه و له‌لایه‌ن جه‌میوره‌ی(*) جه‌ماوه‌روه‌ه پيشوازی لی‌گراوه به‌موعه‌به‌ر بزانی، ده‌بی وه‌ک پال‌پشت بابته‌کانی به‌گرینگ بزانی. که‌وابوو ئه‌گه‌ر به‌هه‌له‌ نه‌چوویم له‌و کتیه‌به‌دا نووسراوه که به‌ریتان به‌عومری خۆتان چاوتان به‌خاتوون دۆلسینه‌ نه‌که‌وتوو و له‌بنه‌رتدا ئه‌و خاتوونه‌ خه‌لکی ئه‌م جیهانه‌ نییه و شکلی واقیعی نییه و به‌ریتان له‌دنیا‌ی خه‌یالیدا ئه‌و په‌یکه‌ره‌ جوانه‌تان دارشتوو و هه‌موو جیلوه‌ی جوانی و جه‌مالی دنیا‌تان تیدا کۆ کردوه‌ته‌وه.» دۆن کیشۆت گوتی: «له‌م واره‌دا قسه‌ زۆرن. خودا خۆی ده‌زانێ که له‌م جیهانه‌دا ژنیک به‌ناوی دۆلسینه‌هه‌یه یا نییه‌ وه‌ ئایا ژنیک له‌و حاله‌ و له‌و ره‌نگه‌ واقیعییه‌ یا خه‌یالی، وه‌ زۆرتتر له‌م جووره‌ بابته‌تانه‌دایه که قوولبوونه‌وه و ئاژنینه‌وه‌ی زۆر پیویست ناکا. من دل‌به‌ری خۆشه‌ویستی خۆم نه‌ئافراندوو، به‌لکو ئه‌وی وه‌ک چۆن بووه و هه‌یه‌ ده‌بینم و ته‌ماشای ده‌که‌م و وه‌ک خاتوونیک شایسته‌ و به‌شه‌وه‌که‌ت ده‌یناسم که له‌کاتیکدا هیچ شتیک له‌ جوانی و جه‌مال که‌م نییه، هیچ په‌له‌ی شه‌رم و شووره‌یییه‌کی له‌سه‌ر داویننی نه‌نیشتوو، مه‌تین و به‌ویقار، به‌لام دوور له‌ئیفاده‌ و خۆبه‌زل زانی، عاشق به‌لام داوینپاک و خاوین، هه‌قناس و به‌نه‌زاکه‌ت، به‌ئه‌ده‌ب و خاوه‌نی هه‌ستی پاک و بی‌گه‌رده. وه‌ له‌وانه‌ش تی‌په‌رین گه‌وره‌ و گه‌وره‌زایه، چون جوانی و جه‌مال له‌سه‌ر روخساری ئینسانی ره‌سه‌ن و نه‌جیب، جه‌لا و جیلوه‌ی زۆرتتره‌ له‌وه‌ی که تۆرهمه‌ په‌ست و نار‌ه‌سه‌ن و نانه‌جیبه‌. دووک گوتی: «ئه‌وانه‌ هه‌مووی راست، به‌لام جه‌نابی دۆن کیشۆت ئیزنم پی‌بدن تا هه‌ستیک که من له‌ خۆیندنه‌وی داستانی ئه‌وان وه‌ده‌ستم هه‌تاوه و فکریک که له‌خۆیندنه‌وه‌ی ئه‌و کتیه‌به‌ده‌ستی

پی داوم به‌عه‌رزی ئیوه‌ بگه‌یه‌نم. ئه‌لبه‌ته له‌هه‌مان کاتدا که قبوول ده‌که‌م، خاتوونیک به‌ناوی دۆلسینه‌ له‌شاری دۆتۆبۆزۆ یا له‌ده‌روه‌ی تۆبۆزۆ هه‌یه و به‌و ئه‌ندازه‌ش که جه‌نابت فه‌رموووت جوان و نازداره، ده‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا ده‌بی وه‌ک به‌لگه‌ و به‌پال‌پشتی ئه‌و کتیه‌ به‌لیم که ئه‌و خاتوونه‌ له‌روانگه‌ی عه‌سل و نه‌سه‌به‌وه‌ ده‌گه‌ل ژنانیکه‌ی وه‌ک «ئوریان»(٤٠٦) و «ئالاستراژاره»(٤٠٧) و «مادازیم»(٤٠٨) و هه‌زاران خاتوونی نه‌جیب زاده‌ی تر که ناویان ده‌ کتیه‌به‌پال‌ه‌وانیه‌کاندا هاتوو و جه‌نابیشته‌ هه‌موویان ده‌ناسی، هه‌رگیز قابیلی هه‌لسه‌نگاندن نییه.» دۆن کیشۆت گوتی: «له‌م واره‌دا ده‌بی وه‌لامی به‌ریتان ئاوا بده‌مه‌وه که خاتوون دۆلسینه‌ رۆله‌ی خه‌سه‌له‌ته‌کانی خۆیه‌تی و شه‌ره‌ف و ته‌قوا و ئیمان‌داری، عه‌یب و ئیرادی عه‌سل و نه‌سه‌ب داده‌پۆشی و له‌بنه‌مادا که‌سیک که ره‌گه‌زی په‌ست و نار‌ه‌سه‌ن، به‌لام شه‌ریف و گه‌وره‌ و خۆپاریز بی، زۆرتتر له‌که‌سیک که ره‌سه‌ن و نه‌جیب به‌لام فاسید و لارییه‌ شایسته‌ی قه‌در گرتن و ریز لی‌نانه. له‌لایه‌کیشه‌وه‌ خاتوون دۆلسینه‌ خاوه‌نی فه‌زیله‌ت و ئاکار و ره‌فتاری ئه‌وه‌نده‌ به‌رزه‌ که جیکه‌ی خۆیه‌تی بگاته‌ پله‌ و پایه‌ی شارنیکه‌ی خاوه‌ن ته‌خت و تاج و گۆچانی سه‌لته‌نه‌تی، چون فه‌زیله‌ت و لیه‌توویی ژنیک ره‌نگه‌ تا ئه‌و جیکه‌یه‌ بی که موعجیزه‌ی گه‌وره‌ی لی‌روو بده‌ و پله‌ و پایه‌ و پیگه‌ی به‌رز بۆ ئه‌و مسۆگه‌ر بکا.» خاتوون دۆشپس گوتی: «جه‌نابی دۆن کیشۆت، من به‌ریتان خاترجه‌م ده‌که‌م که له‌ ته‌واوی ئه‌و فه‌رمایشانه‌دا حه‌ق به‌جه‌نابتانه‌ و وه‌ک ده‌لین له‌گوته‌کانتاندا جیکه‌ی چۆن و بۆچی و شک و گومان نییه. که‌وابوو من له‌مه‌ودوا باوه‌ر ده‌که‌م که خاتوونیک به‌ناوی دۆلسینه‌ له‌شاری تۆبۆزۆ هه‌یه و له‌حالی حازردا له‌ژیا‌ندایه‌ و زۆریش جوان و نازداره و له‌بنه‌ماله‌یه‌کی به‌رز و ره‌گه‌ز پاکه‌ و شانی هه‌لده‌گرێ که پال‌ه‌وانیکه‌ی وه‌ک دۆن کیشۆت ده‌ خزمه‌تیدا بی و خزمه‌تی پی‌بکا و ئه‌وه‌ش ترۆپکی ستایش و تاریفیکه‌ که ده‌توانم لیتی بکه‌م و حازرم ئه‌و برۆیه‌ خۆشم به‌هه‌موو ئه‌ندامانی بنه‌ماله‌ و ته‌نانه‌ت جه‌نابی دووکیش بسه‌لمینم. به‌و حاله‌شه‌وه‌ گرێبه‌که‌ له‌دلمدا هه‌یه که تا راده‌یه‌که‌ پیوه‌ندی به‌سانکۆپانزاه هه‌یه. وه‌ به‌لام گرێ دلم ئه‌وه‌یه که ئه‌گه‌ر به‌پی‌گه‌رانه‌وه‌ی داستان که باسمان کرد برۆا بکه‌ین که سانکۆپانزای ناوبراو له‌و کاته‌دا که نامه‌یه‌کی بۆ دۆلسینه‌، ئه‌و خاتوونه‌ ناوبراو، بردوو، ئه‌وی له‌حالی‌کدا چاوی پی‌که‌وتوو که خه‌ریکی خاوین کردنه‌وه‌ی جه‌والیکه‌ گه‌نم

٤٠٦- Oriane - گراوی ئامادسی گول

٤٠٧- Alastrajaree - کچی پال‌ه‌وانی ناودار ئامادسی یۆنان که دایکی زۆر جوان بوو.

٤٠٨- Madasime - کچی فامانگو مادانی دیوی ده‌ریاچه‌ی جۆشان بوو. (مۆریس باردۆن)

بووه، نیشان بهو نیشانهی که دهلین گهنمه که گورگهشی(*) هه بووه، ئەم بابته من له ئاستی رهسهن و بنه ماله بوونی ئەو خاتوونه دهخاته شک و گومانهوه. «دۆن کیشۆت گوتی: «خاتوونی خۆشه و بیست، بهرینتان دهبی بزائن که تهواو یا بهشیک لهو رووداوانهی که بۆ من دینه پیش، بهو شیوه ئاساییه نییه که بۆ باقیی پالاهوانانی سهرگهردان دینه پیش؛ وه ئەوه یا له ئیرادهی نهگۆر و توکمهی تهقدیر و چاره نهووسهوه سهره لهدهدا یا هویه کهی ئەوهیه که جادووگهریکی چهپه ل و نگرسی دهست ده کاروبارم وهردهدا و ئەو رووداوانه به که یفی خۆی بهرپوه دهبا. ئەم نوکتهیه بۆ هه موو لایهک روون بووه تهوه که هه کام له پالاهوانانی سهرگهردانی جیهان فهزله تیکی تایبته به خویان هه بووه؛ بۆ نمونه پالاهوانیک هه بووه که کهس نهیتوانیوه تهلیسمی بکا، یه کیکێ تر جهستهی پۆلابین بووه و برینی هه لئه گرتووه، وهک رۆلانی ناودار، یه کیک له دوازه سواره ی فه ره نسی که ئەو فهزله تهی بوو و ده لاین ته نیا له بهری پیتی چه پییه وه، ئەویش به ده رزییه کی ئەستور، دهکرا بریندار بکری، دهنا هیچ چهشنه چه کیکێ تر کاری لی نه ده کرد. هه له بهر ئەوه کاتیک که «بیرناردیل کاریپۆ» ویستی له کهلی «رۆنسه دو» دا بیکوژی چون دهیزانی که په یکان کاری له جهسته ی ناکا، شیوه ی کوژرانی «ئانتیئۆن» Antion، ئەو دپوه ترسناکه، به دهست هیرکولی که به رۆله ی زوی ناودار بوو، وه بیر هاته وه و رۆلانی هه لگرت و دهین هه نگلی(*) خۆی نا و خنکاندی. به لئی جا، له وه پرا که گوتم ده مه وی بهو ناکامه بگه م که رهنگه منیش خاوه نی یه کیک لهو فهزله تانه بم و ئەلبه ته ئەو فهزله ته ئەوه نییه که هه رگیز بریندار نهیم، چون زۆر جار به تاقی کردنه وه بۆم روون بووه ته وه که به دنم له گوشتی نه رم و ناسک دروست بووه و به هیچ کلۆجیک حالته ی پۆلابینی نییه؛ بیجگه له وانه واش نیم که هه رگیز ته لیسم نه کریم، چون من، ماوه یه ک له مه و پیش به چاوی خۆم دیتم که ده قه فه سیان کردم و ئەگه ر ئەم کاره به هیزی سیحر و جادوو نه کرابایه ته واوی عاله میش کۆ بوویوناپه وه نه یانده توانی دهست و پیم بههستن؛ به لām چون سه ره نجام لهو بهنده پزگاریم هات، یه قینم هه یه تازه هیچ هیژیک له جیهان ناتوانی ئەسیرم بکا. به هه رحال ئەم جادووگه رانه چون ده بین که ناتوانن تینه تهی(*) چه پهل ی خویان و کاره ئەه ریمه نییه کانیان دهگه ل شه خسی خۆم ئەنجام بدن، تو له ی خویان لهو شتانه ده که نه وه که من خۆشم ده وین. مه سه له ن به ژه راوی کردنی ژیا نی دۆلسینه که ته نیا دلخۆشیی من له سه ر ئەم جیهانه یه و به خاتری ئەوه که زیندووم، ده یانه وی من بکوژن و له ناوم به رن. که و ابو لیم سووره کاتیک مه یته ره که م په یامی منی بۆ برد، جادووگه ران فه ورهن شکل و قه یافه یان گۆری و به شکلی

ژنه دپهاتیه کیان ده ره ینا که به کاریکی ئاوا په سه ته وه، یانی خاوین کردنه وه ی گهنمه وه خه ریک بوو، له وهش بگه رپین من له مه و پیش گو توومه که ئەو گهنمه نه گورگه بوو، نه چیدوان و نه گهنمی سپیی به قیمته، به لکو هه مووی ده نکی مرواری و دوپی رۆژه لات بوون. بۆ سه لماندنی ئەم راستیه ده مه وی عه رزی حزووری بهرینان بگه م که چه ند رۆژ له مه و بهر کاتیک به شاری توپۆژدا گه رام، هه رچی هه ول م دا و چاوم گپرا کۆشکی به شکوی دۆلسینه م نه دۆزییه وه. رۆژی دوا یی باوه کو مه یته ری من سانکو ئەوی له سه ر شکلی راستینی خۆی که جوانترین روخساری عاله می هه یه ته ماشا ده کرد، له بهر چاوی من ژنه دپهاتیه کی چلکن و قیزه وه ن بوو که بیژم لپی هه لده ستا و له وهش خراپتر ئەو که ما که ی ره سه نی و نه جیبیه، وهک ژنه تیویکی جلف و بی شه رم و حه یا هاته بهر چاوم. به لئی جا من چون یه قینم هه یه که خۆم جادوو نه کراوم و هیچ ده لیلیکیش نییه که که سیک بتوانی من ته لیسم بکا، که و ابو ئەوه که ته لیسم کراوه و که وتووته ژیر نازار و ئەشه که نه یی جادووگه ران و به دگۆر(*) بووه و کراوته بوونه وه ریکی تر، هه موو تو له یه کی من لهو ده که نه وه و تا رۆژیک من ئەو نازداره به شکل و بیچی جارن نه بینمه وه له شیوه ن و گریان ده ست هه لئاگرم. من ئەو هه موو قسه یه م بۆ ئەوه کرد که خه لک زۆر پروا به قسه کانی سانکو نه که ن و پروا به بیژینگ و گهنم خاوین کردنه وه و شتی وا نه که ن، چون کاتیک قبو ل که یین که جادووگه ران روخساری دۆلسینه ده گۆرن و من به چاوی خۆم ئەو گۆرینه ده بینم جیگه ی سه ر سوورمان نییه که له و کاته دا ئەویان له بهر چاوی سانکۆش گۆرییی. دۆلسینه ژنیکه نه جیب و خاوه ن سیفه تی باش و ره فتاری جوانه، ئەو یه کیکه له بنه ماله کۆن و ره سه نه کانی توپۆژ. ئەو خانه دانه هه موویان کۆن و ریشه دار و قه دیمین. راسته که له خۆشناوی و ناویانگی ئەو خانه دانه ئەوه ندوو که ش وه بهر دۆلسینه ی بی هاوتای من ناکه وی، به لām هه ره که چون شاری ترۆوا به هیلین و ولاتی ئیسپانیا به «کاو» Cara ناویانگیان رۆشته وه، شاری توپۆژۆش له سه ده کانی داها توودا به ناوی دۆلسینه وه ناویانگ ده رده کا و ئەم ناویانگه ش به ناو و عینوانی باشتره وه ده بی، له لایه کیشه وه من ده مه وی بهرینانی پایه بهر ز به ته واوی خاتره م بن که سانکۆپانزا یه کیک له شوخی بازترین و نوکته زانترین مه یته رانی ئەو دنیا یه یه که ده خزمته پالاهوانانی سهرگهرداندا بوون. ئەو پیاوه جاری وایه ئەوه ندنه ساویلکه یی و گه مژه یی له خۆی نیشان ده دا که هه موو که س واقعی ورم ده مینتی و له خویان ده پرسن که به راستی ئەم پیاوه یا که ره یا زۆر سه گ و هه رامزاده یه. سانکو کاری شه ی تانیی تایبته به خۆی هه یه که به هوی ئەوانه وه زۆر که س

به‌فیل‌باز و چاوبه‌ستی ده‌زانن و جاری واشه بی‌مبالاتی و ناگا له خو نه‌ماوی بی له خوئی نیشان دها که هه‌موو به‌گیل و خوئل و بی‌عقلی له قه‌له‌م دده‌ن. ئەو به‌نیسه‌ت هه‌موو شتی‌ک در‌دۆنگ و به‌شکه و له هه‌مان کاتدا هه‌موو شتی‌کیش زوو باوه‌ر ده‌کا، به‌شکل‌یک که له‌حاله‌تدا که ده‌بینی نو‌قمی گه‌ژه‌بی و که‌ریه‌تی بووه، قسه‌ی وا به‌کا‌کل له‌و ده‌بیسی که له‌و که‌ریه‌تییه‌ ده‌ری دینی و ده‌یگه‌یه‌نیته ئاسمان.

به‌کورتی ئەگه‌ر سه‌رانه‌ی شار‌یکیشم پی‌بدن، من ئەو مه‌یته‌ره‌ی خو‌م ده‌گه‌ل ه‌یچ مه‌یته‌ریک له‌و جیهانه‌دا نا‌گۆرمه‌وه. به‌پی‌ئەو قسانه‌ی عه‌رز‌م کردن، هه‌ر چه‌ند ه‌یندی‌ک دوو دلم که ئەو بن‌یرمه سه‌ر ئەو دو‌رگه‌یه‌ی که به‌ریزتان پیتان مه‌رحمه‌ت کردووه یا نه‌ینیرم، ده‌گه‌ل ئەوه‌شدا ئەو لی‌هاتوویییه‌ی تیدا ده‌بینم که بتوانی ده‌سه‌لاتداری بکا و وای تی ده‌گه‌م ئەگه‌ر ه‌یندی‌ک هه‌ستی ه‌وش و زیره‌کیی ئەو دنه‌ بدین، بتوانی وه‌ک سو‌لتانی‌ک که ده‌کاری هه‌لسو‌ورانی ره‌عیه‌ته‌کانی خویدا ناگا و زانایه، له‌ عۆده‌ی کاری ده‌سه‌لاتداری خوئی بیته‌ ده‌ری. له‌ لایه‌کی تره‌وه ئی‌مه هه‌موومان به‌حوکمی ئەزموون و تاقیکاری زۆر که هه‌مانه ده‌زانین که ده‌سه‌لاتداری نه‌ پیداو‌یستی به‌ه‌وش و ه‌وشیاری زۆر هه‌یه و نه‌ زانیاری و زانستی زۆر. ئی‌مه هه‌ر له‌م دورو‌به‌رانه‌دا سه‌دان حاکم و ده‌سه‌لاتدار ده‌ناسین که به‌رحمه‌ت کۆلکه سه‌وادیکان هه‌یه یا نییه و به‌و حاله‌شه‌وه وه‌ک هه‌لۆ به‌سه‌ر کاروباری خویداندا زالن. ئەسلی مه‌ت‌ل‌ب ئەوه‌یه که ده‌سه‌لاتداران له‌ پی‌ی راست لانه‌دن و نییه‌تی خیریان هه‌بی و بیانه‌وی خزمه‌تی خه‌لک بکه‌ن و به‌یه‌قین هه‌میشه راو‌پژگاری راستگۆ و چاو‌کراوه‌یان ده‌ خزمه‌تدا ده‌بی که رینوینیان بکه‌ن و له‌ هه‌ر کاریکدا بو‌چوونی خیر و چاکیان هه‌بی و ببنه‌ ه‌وکاری ئەوه که ده‌سه‌لاتداره‌کان جوامیر و لی‌هاتوو بن، وه‌ ئەلبه‌ته نه‌وه‌ک قازییه‌کان که به‌ده‌ست جی نشینه‌کان و ئەندامه‌ به‌ده‌له‌کانی داو‌ده‌زگای خویان داوهری ده‌که‌ن و حوکم دده‌ن. من نه‌سیحه‌تی ده‌که‌م که هه‌رگیز ریشه‌وه نه‌ستینی و زۆرت له‌ مافی خوئی داوا نه‌کا و له‌ هه‌مان کاتیشدا له‌ ه‌یچ مافیکی خوئی چاوپۆشی نه‌کا. زۆر ورده‌ رینوینی تریشم به‌لاوه‌یه که له‌ پاشان ده‌یکه‌م و فی‌ری ده‌که‌م که چۆن به‌سه‌ر ئەو دو‌رگه‌یه‌دا که پی‌ی دراوه، ده‌سه‌لاتداری بکا.

قسه و باس له‌ نیوان دۆش‌یس و دووک و پاله‌واندا گه‌یشتبووه ئیره‌ که له‌ نه‌کا و هه‌را و هوریا‌یه‌ک به‌گۆی گه‌یشت و ده‌نگی جه‌ماعه‌تیک که له‌ ژووری کاخدا زرم و کوتیان بوو، ده‌بیسترا. له‌ پی‌ سانکۆپانزا له‌ حالیکدا که کوته‌ ته‌لیسیکی چلکنی به‌به‌ر گه‌ردنییه‌وه هه‌لاوه‌سرابوو به‌ترس و له‌رزوه‌ له‌ ده‌رگای تالار هاته‌ ده‌ر و به‌داویدا عاله‌میکی زۆر یا

باشتره‌ بلیم شاگردانی بی‌ئده‌ب و رووداما‌لوی ئاشپه‌زخانه هاتنه‌ ده‌روه و یه‌کیک له‌ وان ته‌شتیکی چلکاو‌ی چه‌ور و چلیکی ئاشپه‌زخانه‌ی که دیار بوو قاپ و که‌وچکی تیدا شو‌راوه، به‌ده‌سته‌وه بوو. شاگرد ئاشپه‌زی ته‌شت به‌ده‌ست وه‌دوای سانکۆ که‌وتبوو و ده‌یویست ئەو ته‌شته‌ چلکاو‌ه له‌ بن چه‌نه‌گه‌ی سانکۆ را‌بگری و یه‌کیکی تر وای ده‌نواند که ده‌یه‌وی سه‌ر و ر‌دینی بشوا. دۆش‌یس پرسی: «برا ئەوه چ به‌زمیکه‌، چیتان له‌و پیاو به‌ریزه‌ گه‌ره‌که‌؟ مه‌گه‌ر نازانن ئەو هه‌ر ئیستا بو‌ ده‌سه‌لاتداریی دو‌رگه‌یه‌ک ده‌به‌ر چاو‌گیراوه‌؟» شاگرد ئاشپه‌زی ر‌دین شو‌ر گوتی: «ئەم به‌ریزه‌ ئیجازه‌ نادا ئی‌مه سه‌ر و ر‌یشی به‌مجۆره که ره‌سمه و به‌و شیوه‌ که ئەربابه‌که‌ی و جه‌نابی دووکیش شوشتیان، بشوین؟» سانکۆ که تووریه‌ی و قین گه‌رووی گرتبوو گوتی: «بو‌چی، بو‌چی، من ده‌مه‌وی و زۆریشم پی‌خۆشه، به‌لام نه‌ به‌مجۆره، به‌لکو به‌خا‌ولی خا‌وین و ئاویکی ساف و پاک و ته‌شتیکی خا‌وینتر و ده‌ستیک که ئەوه‌نده‌ش چلکن و چه‌ور نه‌بی. له‌ نیوان من و ئەربامدا ه‌ینده جیا‌وازی نییه که ر‌یش و رو‌خساری ئەو به‌گولا‌وی فریشته^(٤٠٩) بشوون و ر‌یشی منیش به‌چلکاو‌ی ئاشپه‌زخانه، که ئەو شه‌یتانانه قاپ و که‌وچکیان تیدا شووشتوو، بشوون. دا‌بونه‌ریتی و لات و کاخی شازاده‌کان زۆر باشتر و به‌رزتر له‌وه‌یه که ببیته ه‌وی نه‌فره‌ت و بی‌زاری میوانان، به‌لام ئەو ره‌سمی شوشتنه‌ که له‌ مالی ئیوه به‌رپه‌وه‌چی زۆر خراپتره‌ له‌ ئەشکه‌نجه‌ی زیندانی و تۆبه‌کارانی سزادراو به‌کاری دژوار. ر‌یشی من پاک و خا‌وینه و نیازی به‌م شوشتنه نییه. هه‌ر که‌س بیته‌ به‌روه‌ که بمشوا، یا ده‌ست له‌ یه‌ک مووی سه‌رم... ببووره مووی ر‌دینم بدا، مستیکی وای له‌ ته‌پلی سه‌ری ده‌ده‌م که ده‌ستم بجیته‌ نیو کاسه‌ی سه‌ری، چون ئەم سابوون لیدان و ئەم ته‌شریفاته‌ بی‌مانایه‌ زۆرت‌ر وه‌ که‌له‌ک و گالته‌ی سه‌گانه ده‌چی تا به‌ریوره‌سمی میوانداری و ر‌یز گرتن.»

دۆش‌یس به‌دیتنی ئەو حاله‌ته‌ی تووریه‌ی و ده‌ر هه‌لبوو‌ی سانکۆپانزا و به‌بیستنی قسه‌کانی له‌به‌ر پیکه‌نین خه‌ریک بوو به‌عه‌رزیدا بکه‌وی، به‌لام دۆن کیشۆت له‌وه‌ی که ده‌یدیت ئەو هه‌لسوکه‌وته خراپه‌ ده‌گه‌ل مه‌یته‌ره‌که‌ی کراوه و ته‌لیسه‌ کۆنی چه‌ور و پیس و پۆخ‌لیان به‌ملیه‌وه هه‌لواسیوه و ئەو هه‌موو گه‌ده و گو‌ده‌ی ئاشپه‌زخانه له‌ ده‌وری کۆ بوونه‌ته‌وه و

٤٠٩- «گولا‌وی فریشته» گولا‌ویکی زۆر بۆن خۆش و ده‌ زمانی س‌یروانت‌یسدا زۆر ده‌کار ده‌کرا. ئەو گولا‌وه له‌ گول‌باخ و سووره‌ گول و گژنیژ و سیوه‌ره و ر‌یشه‌ی عه‌شقیه و ئوستۆخودووس و پ‌نچه‌ک و به‌هار نارنج و پ‌نگه‌ی سه‌حرا و سو‌یسه‌نه و میخه‌ک و پیستی پورته‌قال و نارنج دروست ده‌کرا. (مۆریس باردۆن)

چارپزبان کردوو، زۆری پی تیک چوو، له‌به‌رئه‌وه به‌روالته به‌ناوی ئه‌وهی که ده‌یه‌وی له دووک و دۆشیس ئیجازه‌ی قسه کردن وهرگرئ کرئۆشیکی ته‌واوی بۆ ئه‌وان کرد و پاشان پرووی ده شاگرد ناشپه‌زه‌کان کرد و گوئی: «ئاهاى ئه‌ی به‌پزنان، له ئیوه‌ی به‌پزیز تکا ده‌که‌م ده‌ست له‌و لاوه‌ه‌لبگر و بگه‌پینه‌وه شوینی خۆتان یا هه‌ر جیگه‌یه‌کی خۆتان پیتان خۆشه. مه‌یته‌ری منیش وه‌ک هه‌موو که‌سیکی تر پاک و خاوینه و ئه‌و ته‌شته بۆ ژیر چه‌نه‌ی ئه‌و نابێ. نه‌سیحه‌تی من عاقلانه گوئی بده‌نی و ده‌ستبه‌رداری بن چون من و ئه‌و هه‌چکامان ئه‌هلی ئه‌م شوخیه‌که‌رانه و گالته‌بازییانه نین.» سانکۆ قسه‌ی زاری ئه‌ربابی قۆسته‌وه و گوئی: «ده‌نا ئه‌گه‌ر راست ده‌که‌ن فه‌رموون وهرن ده‌گه‌ل منی وه‌ک ورج و به‌راز بچین ده‌جه‌واڵیکه‌وه تا هه‌مووتان تیک بشکینم. ئاخ‌ر ئیوه‌ شانیه‌که‌ بێن و پيشی من به‌شانه‌ که‌ن، ئه‌گه‌ر شتیکتان تیدا دیته‌وه که‌ نیشانه‌ی پیسی و ناپاکی بێ، ته‌واوی مووی به‌ده‌نم به‌مقاش (*) هه‌لبکه‌ن.»

له‌و کاته‌دا دۆشیس که‌ هه‌شتا ده‌ستی له‌ شوخی و پیکه‌نین هه‌لنه‌گرتبوو، هاته‌ نیو قسه‌کانیان و گوئی: «سانکۆپانزا له‌و قسانه‌ی که‌ تا ئیستا کردوویه‌تی و له‌مه‌وپاش ده‌یکا به‌ته‌واوی به‌رحه‌قه؛ ئه‌و پیاویکی خاوین و ته‌میزه و شوشتنی پی ناوی و ئه‌گه‌ر دابونه‌ریتی مائی ئیمه‌ به‌مه‌یلی ئه‌و نییه، ئیختیار به‌خۆیه‌تی و ده‌توانی گوئیان نه‌داتی. ئیوه‌ش، ئه‌ی ئه‌وانه‌ی ده‌بی خاوینی رابگرن، زۆرتان ته‌مه‌لی و که‌متر خه‌می کردوو و ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر پیویست بێ ده‌لیم که‌ بێ ئه‌ده‌بی و بېشه‌رمیتان نواندوو، چون بۆ شوشتنی ریشی ئاغایه‌کی ئاوا به‌پزیز به‌جیگه‌ی ئه‌وه‌ی ئافتاوه‌ی زێرین و خاویلی هوله‌ندی بێن، ته‌شتی دارینی ناشپه‌زخانه و ته‌لیسی چه‌ور و چه‌په‌لی عه‌مبارتان هه‌یناوه. به‌هه‌رحال ئیوه‌ تاقمیکی په‌ست و بېشه‌رم و بێ ته‌ریه‌تن و وه‌ک جه‌رده و رینگران ناتوانن رق و تووره‌یی خۆتان له‌ مه‌یته‌رانی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان بشارنه‌وه.»

شاگرد ناشپه‌زه‌کان و سه‌ر ناشپه‌زباشی بۆ خۆشی که‌ ئه‌و عاله‌مه‌ی کۆ کردبووه‌وه و ده‌ گیانی سانکۆی به‌ردابوون و تێ گه‌یشتن که‌ ئه‌م توند و تیژییه‌ی دۆشیس به‌راسته‌ییه، له‌به‌رئه‌وه زۆر به‌په‌له‌ ته‌لیسیان له‌ ملی سانکۆ کرده‌وه و خه‌جاله‌تبار و شه‌رم گرتوو، سه‌ریان به‌رداوه و بۆی ده‌رباز بوون و ئه‌ویان به‌ته‌نیا له‌ تالاره‌که‌دا به‌جی هه‌شت.

سانکۆ کاتیک له‌ ده‌ست ئه‌و گه‌ده و گوده‌یه و گالته‌ بازیه‌که‌یان پزگاریی هات، رۆیشته به‌روه‌ و له‌ به‌رامبه‌ر دۆشیدا کرئۆشی کردو گوئی: «له‌ خاتونانی گه‌وره‌ هه‌رده‌م لوتف و ئاو و ویدان چاوه‌روان ده‌کرئ. ئه‌و لوتفه‌ی به‌پزیزتان ده‌گه‌ل منتان کرد، هه‌رگیز له‌ بیه‌ر

ناچپه‌ته‌وه و بۆ من قه‌ره‌بوو ناکرپه‌ته‌وه، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی له‌به‌ر خودای گه‌وره‌ بپاریمه‌وه که‌ بمکاته‌ پالئه‌وانی سه‌رگه‌ردان و رۆژانی ته‌مه‌نم ده‌ خزمه‌ت ئیوه‌ خاتونوی پایه‌به‌رزدا به‌رمه‌ سه‌ر. به‌ده‌بختانه‌ من وهرزیرم و ناوم سانکۆپانزایه، من ژن و مندالم هه‌یه و کارم مه‌یته‌رییه؛ ئیستا ئه‌گه‌ر به‌و ناسیاوییه‌ که‌ له‌ منت هه‌یه‌ کاریکم له‌ ده‌ست دێ بفه‌رموو تا ده‌سه‌به‌جی وه‌خۆ که‌وم و ئه‌مری ئیوه‌ جپه‌جی بکه‌م.» دۆشیس گوئی: «سانکۆ، تۆ له‌به‌ر ده‌ستی پیاویکی نه‌جیبی وه‌ک جه‌نابی دۆن کیشۆت، که‌ خۆی شیره‌ی شارستانه‌تی و گوئی گولزاری نه‌زاکه‌ت و ته‌شرفاته، تێ گه‌یشتنی، خودا ئه‌رباب و نوکهری ئاوا هه‌ر بپاریزێ. یه‌ک له‌به‌رئه‌وه‌ی که‌ قوتب‌نوما‌ی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی عاله‌مه‌ و ئه‌وه‌ی تر له‌به‌رئه‌وه‌ی سه‌رتۆپی مه‌یته‌رانی وه‌فاداری جیهانه، باشه، هاوڕی سانکۆ، له‌ عه‌ززی هه‌سته و بزانه‌ که‌ من به‌پاسی ئه‌و حه‌یا و ئه‌ده‌به‌ی تۆ کاریکمی و ده‌که‌م که‌ جه‌نابی دووک، وه‌لی نیعه‌تی من، به‌قه‌ولی خۆی له‌مه‌ر پیدانی دورگه‌ به‌ئیوه‌ هه‌رچی زووتر وه‌فا بکا.»

وتووێژ لێرده‌دا کۆتایی پی هات و دۆن کیشۆت به‌ئزمی خه‌وتن و پشوو‌دانی پاش نیوه‌رۆ، رۆیشته زووری خۆی. دۆشیس به‌سانکۆی گوت که‌ ئه‌گه‌ر خه‌وی نایه، بپته‌ تالاریکی زۆر فینک و چه‌ند ساعه‌تیک ده‌گه‌ل ئه‌و و خانمه‌کانی خزمه‌تکاری ئه‌ودا تپه‌ر بکا. سانکۆ جوابی داوه‌ که‌ هه‌رچه‌ند عاده‌تی به‌خه‌وی پاش نیوه‌رۆکانی هاوین گرتوو و هه‌موو رۆژی چوار تا پینج ساعه‌ت ده‌خه‌وی، به‌لام به‌پاسی چاکه و لوتفی جه‌نابی خاتوون دۆشیس ئه‌مرۆ ئاماده‌یه نه‌هه‌لی بۆ یه‌ک ساتیش بێ، خه‌و ده‌ چاوی بشکێ و به‌گیان و دل ئاماده‌ی خزمه‌ته. سانکۆ ئه‌وه‌ی گوت و له‌ زووره‌که‌ وه‌ده‌رکه‌وت. دووک ئه‌مری تازهی بۆ په‌زیرایی له‌ دۆن کیشۆت وه‌ک پالئه‌وانیکی سه‌رگه‌ردانی راستین ده‌رکرد، هه‌موو ته‌قه‌لای دووک ئه‌وه‌ بوو له‌ رپۆره‌سمی میوانداری بۆ دۆن کیشۆت پڕووه‌که‌یه‌ک کۆتایی نه‌کا و ته‌شرفات و رپۆره‌سمیک که‌ له‌ کتیبه‌پالئه‌وانیه‌کاندا له‌مه‌ر په‌زیرایی له‌ پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی پێشوو خۆیندبوویه‌وه، موو به‌موو ده‌کار بپنی.

مهيتهدارارى وهفادار و دلسۆز بووه. « دهگه‌ل بيستنى ئەو قسانه، سانكۆ بى ئەوهى جواب بداتهوه، سه‌ره‌تا له‌سه‌ر كورسى هه‌ستا و به‌پشتى چه‌ماوه و قامك له‌سه‌ر لىو، بى هه‌ست و خوست به‌ژووهره‌كه‌دا گه‌پراو پشت په‌رده‌كانى چاو لى كرد و هه‌موو سووچ و قوژبنى پشكنين و پاشان گه‌پراوه سه‌ر جى خۆى و گوتى: «خاتوونى من، ئىستا كه هه‌موو شوپنكىم پشكنى و زانيم كه‌س گوتى هه‌لنه‌خستوووه و بيجگه له‌و خانمانه كه ته‌شريفيان لىره حازره، كه‌س گوتى له قسه‌كانمان نابى، بى ترس و نىگه‌رانى جوابى ئەم پرسىاره و هه‌ر پرسىارىكى ترى لىم بكه‌ن، ده‌ده‌مه‌وه، يه‌كه‌م بابته‌ى كه ده‌بى به‌عزى ئىوهى بگه‌يه‌نم ئەوه‌يه كه من ئەربابى خۆم، دۆن كيشۆت، به‌شيتىكى زنجىرى ده‌زانم كه ده‌بى ده‌ست و پى به‌ستن و هه‌رچه‌ندجاروبار قسه‌ى وا ده‌كا كه به‌پرواى من و ئەو كه‌سانه‌ى كه ده‌بىسن جوانتر و رىكوپىكتىر و به‌رى و جىتر به‌زارى كه‌سدا نه‌هاتوووه و ته‌نانه‌ت شه‌يتانىش ناتوانى له‌وه جوانتر بلى، به‌و حاله‌شه‌وه من به‌شيتى ده‌زانم كه هىچ عىلاجى ناكرى و له راستىدا مه‌جنوونه و له‌وه‌دا هىچ شك و گومانم نىيه؛ وه چون پىوابوونى من له‌سه‌ر پاله‌وان ئەوهى جاروبار به‌پى نىاز و پىداويستى، وادارى ده‌كه‌م مه‌تله‌بىك قبوول بكا كه هىچ بناغه و بنه‌مايه‌كى نىيه و سه‌ر و بنى درۆيه، جوابى دۆلسينه‌ش يه‌كىك له‌و درۆيانه بوو. هه‌روه‌ها بابته‌ىكى ترىش كه چەند رۆژ له‌مه‌و به‌ر پرواى دا و هىشتا له‌و كتيبه‌دا نه‌نوسراوه و ئەويش باسى ته‌لىسم كرانى خاتوون دۆلسينه دۆ تۆبۆزۆيه، چون من بووم كه پىم گوت خاتوون دۆلسينه ته‌لىسم كراوه، وه كارىكى وام كرد كه باوه‌ر بكا له‌و حالىكدا ئەو قسه‌يه درۆيه‌كى ته‌واوه و له‌و قه‌بيله‌يه بلى رۆيشتن به‌سه‌ر به‌رزايىيه‌كانى «ئوبىدا» كارىكى ئاسانه.»

دۆشيس خواهىشى كرد كه سانكۆ داستانى ته‌لىسم كرانى دۆلسينه‌ى بۆ بگىرتيه‌وه و ئەويش رووداوه‌كه‌ى به‌و جوهره كه پرواى دابوو نه‌قل كرد و حازرانى مه‌جليس هه‌موو پىيان خوش بوو و زۆرىش پىكه‌نين. ئەوجار دۆشيس ده‌ستى كرده‌وه به‌قسان و گوتى: «له ته‌واوى ئەو شتانه‌ى كه سانكۆى خوشه‌ويست گىرايه‌وه ديسانىش مه‌سه‌له‌يه‌ك له زه‌ينمدا ماوه كه وه‌ك دروو له رۆحم راده‌چى و ده‌لىنى يه‌كىك به‌گويمدا ده‌چرپىنى و ده‌لى: «ئىستا كه دۆن كيشۆتى مانىش دىوانه‌يه‌كى زنجىرييه‌و بى عه‌قلىكه خه‌رفاو، كارى سه‌يروسه‌مه‌ره‌ى لى رووده‌دا و سانكۆپانزا باوه‌كو ئەربابى خۆى باش ده‌ناسى، به‌لام ديسانىش خزمته‌ى پى ده‌كا و ده خزمته‌يدا ده‌چىته هه‌موو شوپنكىك و به‌لینه بى بنه‌ماكانى به‌گرىنگ ده‌زانى، ئەويش بى هىچ شك و گومانىك ده‌بى له ئەربابى خۆى دىوانه‌تر بى. ئەگه‌ر وابى ئەى

له مه‌ر وتووێژى شىرىنى خاتوون دۆشيس و ژنه خزمه‌تكاره‌كانى ده‌گه‌ل سانكۆپانزا كه ده‌بى هه‌موو وه‌بخوینين و له بىرمان بىنى

به‌لى جا، له داستانكه‌دا هاتوووه كه سانكۆپانزا پاش نىوه‌رۆى ئەو رۆژه نه‌خه‌وت. به‌لكو به‌برده‌ سه‌رى به‌لینه‌كه‌ى، پاش نه‌هار رۆيشته خزمته دۆشيس و خاتوونىش ئەوه‌نده‌ى قسه‌ى سانكۆ پى خوش بوو كه له ته‌نىشت خۆى له‌سه‌ر كورسىيه‌ك داى نىشانى و هه‌ر چه‌ندى سانكۆ، بۆ ده‌به‌ر چاو گرتنى ئەده‌ب و نه‌زاكه‌ت، نه‌يوست له بن ده‌ستى دابنىشى، سوودىكى نه‌بوو. دۆشيس ئەمى پى كرد كه وه‌ك حاكمى دورگه له خزمته‌يدا دابنىشى، به‌لام وه‌ك مه‌يته‌ر قسه‌ بكا و بۆى روون كرده‌وه كه به‌پى ئەم دوو عىنوانه، ئەو شاپىسته‌ى ئەوه‌يه له‌سه‌ر كورسى «سىدرووى دىان»^(٤١٠)يش پال بداته‌وه. سانكۆ شانى دانه‌واند و ئەمى دۆشيسى به‌جى هىنا و دانىشت. ته‌واوى ژنه خزمه‌تكاره‌كان و نه‌دىمه‌كانى دۆشيس به‌بىده‌نگىيه‌كى پر له رىز و حورمه‌ته‌وه له ده‌ورى به‌ئالقه دانىشتن و به‌سه‌رنجه‌وه چاويان ده‌ زارى برىبوو تا قسه‌كانى بىسن، به‌لام يه‌كه‌مجار دۆشيس هاته‌ گۆ و گوتى: «ئىستا كه خه‌لوه‌تمان كرده‌وه و كه‌س گوتى له قسه‌كانمان نىيه، من ده‌مه‌وى كه جەنابى ده‌سه‌لاتدار، هىندىك له شوپنه تارىك و مژاوييه‌كانى داستانى چاپ كراوى هه‌زه‌تى دۆن كيشۆتى گه‌وره كه من له خوينده‌وه‌ى داستانكه‌دا تووشيان هاتووم و لىيان درۆنگم، بۆ من روون بكه‌نه‌وه و ئەوه‌ش يه‌كىكه له‌و خاله‌ ته‌م و مژاويانكه له‌و داستانكه هه‌يه: چون سانكۆى ميه‌ره‌بان به‌عومرى خۆى دۆلسينه ... ببووهره، خاتوون دۆلسينه دۆ تۆبۆزۆى نه‌دىتوووه و نامه‌ى جەنابى دۆن كيشۆتى بۆ نه‌بردوووه و ئەو نامه‌يه ده‌باغه‌لى دۆن كيشۆت له چىاكانى سىرامۆرنا‌دا به‌جى ما‌بوو. چون زاتى كرد جوابىكى ئاوا سه‌ير له مىشكى خۆيدا بۆ دۆن كيشۆت رىك بخا و بلى كه خاتوونى له حالى بىزىنگ دانى گه‌نمدا چاو پى كه‌وتوووه؟ ئەوه‌ش له حالىكدا كه ئەو جوابه‌هه‌مووى درۆ و گالته‌جارى بووه و زۆرى زيان و سه‌ده‌مه له كه‌سايه‌تى دۆلسينه داوه و ئابرووى بۆ نه‌ه‌يشتوووه و ئەو كاره‌ش پىچه‌وانه‌ى ئەركى

٤١٠- ئەم كورسىيه له عاچ دروست كراوه كه وه‌ك ده‌لین سىدروو به زۆر له عه‌لى مه‌موون پاشاى عه‌ره‌بى ولاتى مانشى ئەستاندبوو. (مۆرىس باردۆن)

خاتوون دوشیسی، تۆ له پۆزبازاری قیامهتدا، له خزمهت باری تهعالا، وهلامدهرهوه دهبی که بو چی حکومتهتی دۆرگهیهک دهدهیه دهست سانکۆپانزای دپوانه و بی عهقل، چون کهسیک که نهتوانی خۆی بهپۆهبهری و نهتوانی بهسهه عهقل و ئیرادهی خۆیدا زال بی، چۆن دهتوانی کاروباری خهلی تر بهپۆه بهری؟» سانکۆ هاواری لی بلند بوو که: «سوبحانه لالا خاتوون دوشیسی بهراستی ئه ئیرادهی گرتت بهتهواوی له جیتی خۆی دایه. بهلام له لایهن منهوه بهو کهسهی ئه قسانه بهگویتدا دهچرپینی بلین که دهتوانی لهوهش روونتر و بی پهردتر قسهی دلی خۆی دهربری، چون من قسهکانی دهسهلمینم و حقه بهوه و بهراستی من ئهگه بهقهدرایی دهنگه ههرزینیک عهقلم ههبوویه دهبوو زۆر له مهو بهر ئهرابام بهجی هیشتا و پۆشیتابم، بهلام دهگهله تقدیر و چارههوس هیچ ناکرێ. من ناچارم ههمیشه بهدوایدا برۆم و هیچ چارهش نییه؛ ئیمه ههردوو کمان خهلی ههریمیکین، من نان و نمهکی ئوم کردوو و زۆرم خۆش دهوی و ئه پیاویکی ئه مهگناس و بهوهفایه و جاشه که رهکانی خۆی بهمن بهخشیهوه، لهوانهش تی په رین من پیاویکی وهفادارم. کهواوو پیت وانهبی هیچ رووداویک بتوانی ئیمه له یهکتری جودا بکاتهوه، مهگه ئهوهی پاچ و پیمه ره جیوانی ههتا ههتاییمان بو ههلهکنی. ئهگه رهتهتی بهریتان ناتانهوی دهسهلاتی دورگهیهک بدهنه دهست من قهیدی نییه. له بنه رتهدا خودا منی کهم رسق ئافران دووه و لهوانهیه ئه پهشیمان بوونهوهی بهریتان لهوهی دورگهیهک بهمن بدن بهخیر و مهسهلههتی من تهواو بی. من بهو ههموو کهودهنی و بی عهقلیهی خومهوه ده مانای ئه پهنه دهگم که دهلی: «خال و خهتی خاسه کهو دهبیته هوی کوشتنی.» هیچ بهدور نییه که سانکۆ مهیتهر زۆر زووتر له سانکۆ دهسهلاتدار بجیته بهههشت. له پهنه و مهته لاند هاتوو: «بو ههر شوینیک بجی رهنگی ئاسمان ههر شینه» وه ههروهها گوتویانه: «بهشه و گوریه رهنگی سمورهی ههیه؛ بهدبخت ئه کهسهی که بهشیک له شهو تی په ریه و هیشتا نانی بهیانی نهخواردوو؛ گه ده (مهعهده) کان ههموو یهکسان و هیچ گهدهیهک نییه بستیک له گهدهکانی تر گوشادتر بی و نهکرێ بهواتهی معرووف بهکا و وینجه بی ئاخنی؛ خودا بو ههموو کهس پۆزی پهسانه، ههروهها خواجه له تای ئاوریشمدا و ئیمه له بن بهردا؛ ههروهها، پیاو که مرد چ لهسهه خاکی سهخت و چ لهسهه نهرمی تهخت؛ دیسان گوتویانه، تهرمی پاپ و تهرمی مجیوری کلیسا ههر دووکیان دهچن ده گهزه خاکیکهوه، ههچهند یهکیان گهورهتر و پایه بهرتر بی له وی تر، چون بو ئهوهی ده گوپمان رابکن، ریکمان دهگوشن و ویکمان دین و ئیتر عهرزیکم نییه و ههسههلام، نامه تهمام. با بگه ریمهوه سهه قسهکانم و بلیم

ئهگه رهتهتی خاتوون بهتۆمهتی ئهوهی که من زۆر کهه و نهفامم، دورگه بهلین دراوهکهم پی نهدهن، من وهک کهسیکی عاقل و زانا لهم پیشهاته بهخۆشی پیشوازی دهکهم. من بیستوووه دهلین له پشت خاچ شهیتان خۆی مات داوه و ههروهها بیستوووه که ههر سمیل سووریک هه مزاجا نییه (ههر خریک گوپز نییه)؛ ههروهها دهگپرنه که وهرزیریکی فهقیریان بهناوی وامبا^(٤١١) له پشت جووت و گاسنهوه برده سهه تهختی پادشایی ئیسپانیا بهلام سولتان رۆدریگ یان له نیو خهز و ئهتلهسی پادشایهتییهوه دهرکیشا و ئهگه ناوهروکی تهرا نه کۆنهکان دروست بن، بردیان دهرخواردی مارانیان دا. «لهو کاتهدا دۆنا پۆدریگری نهدیمه که یهکیک له بیسههرا ن بوو، هاته قسه و گوتی: «مه بهستی لهوهی که ئهگه ناوهروکی تهرا نه کۆنهکان راست بی چیه؟ ئیمه تهرا نهیهکی زۆر کۆنمان ههیه که دهلی سولتان رۆدریگیان^(٤١٢) بهزیندوویی ده کهندالیک پر له مار و سووسمار هاویشت و پاش دوو پۆزان، پادشا له بنه بانی قوولکهوه بهدنگیک کز نالاندی و گوتی: «ئهی هاوار، ئهوه مار و دوویشک و سووسمارانه زۆتر ئهندامیک له لهشی من دهخۆن که زۆترم گونا ه پی کردوو» کهواوو بهراستی حقه بهو پادشایهیه که دهلی ئهگه ره قهرار بی جی و جانهوهی بیس و ناحهز بمخۆن باشتر وایه وهرزیریکی فهقیر بم و پاشا نهیم.»

دوشیسی له سادهی و خۆش باوهیری نهدیمهی خۆی نهیتوانی خو له پیکه نین ببویر و لهولاشهوه چون له قسه و پهندهکانی سانکۆپانزا سهه سوریابوو پی گوت: «سانکۆ میهره بان دهبی بزانی که وهختیک پالنهوانیک وهعهدهیهکی بهکهسیک دا بهههموو توانایهوه تی دهکۆشی وهعهدهکی وهدی بین، جا با به لهدهستدانی گیانیشی تهواو بی. میردی من دووک، پیاویکه نهجیب زاده و پهسن و ههچهند له زومرهی پالنهوانانی سهه رگهردان نییه بهلام دهستی کهمیشی لهوان نییه، کهواوو یهقینه که ئهوه بهپچهوانهی سهه سوودی و شهیتانی خهلیک، وهعهدهی خۆی دهباته سهه. تۆ ئهی سانکۆ، دلته بههیز که و بزانه لهو

٤١١- و امبا، Wamba که له ٦٧٢ تا ٦٨٠ ی زاینی به سهه ئیسپانیا دهسهلتهتهتی کرد، به قسهی یهکیک له میژوو زانان وهرزیر نهبوو، بهلکوو نهجیب زادهیهک بوو له بنه مالهی «ویزیکۆت» (مۆریس باردۆن)

٤١٢- سولتان رۆدریگ تاج و تهختی ئیسپانیا به خاتری ئهوینی ژینگ به ناوی «قهحبه Cava» له دهست دا و له سالی ٧١١ یا ٧١٢ له شههری «گوادالته» دا شکستی هینا. دوژمنهکانی به زیندوویی ده چالوویکی پر له ماریان هاویشت و مارهکان دهپیشدا دلیان خوارد. (مۆریس باردۆن)

کاته‌دا که که‌مترین چاوه‌روانیت نییه، خۆت به‌حاکمی دورگه ده‌بینی و له‌سه‌ر ته‌ختی ده‌سه‌لاتداره‌تی دورگه‌ی خۆت پال ده‌ده‌یه‌وه، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی خۆت ئه‌و دورگه‌یه‌ بده‌یته‌ ده‌ست یه‌کی له‌ خۆت ده‌وله‌مه‌ندتر. ده‌مه‌وی نسه‌ه‌تیکت بکه‌م، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه‌ که‌ ئاگات له‌ ره‌عیه‌ته‌کانی خۆت بی، چون ئه‌وانه‌ هه‌موویان پیاوی نازاده و به‌که‌لکن، «سانکۆ گوتی: «له‌ مه‌ر باش به‌رپه‌ بردنی کاروبار هیچ نیازتکم به‌رنه‌وینی نییه، چون من به‌سروشته‌ پیاویکی خه‌رخواز و چاکه‌کارم و به‌نیه‌سه‌به‌ته‌ فه‌قیران دلسۆز و دلۆفانم. په‌ندیکی مه‌عرووف هه‌یه‌ ده‌لی، چه‌ه‌قۆ ده‌سکی خۆی نابری، به‌لام به‌گیانی ئه‌ربابی گه‌وره‌ی خۆم قه‌سه‌م هه‌یچ ره‌عیه‌تیکیش ناتوانی فیلم لی بکا و کلام له‌سه‌ر دانی. من له‌و پیره‌ سه‌گه‌ کۆنه‌کارانه‌م و له‌ «جیک و پیکی» (*) هه‌موو کاریک زۆر باش ئاگه‌دارم. من زۆر چاک ده‌توانم چاوه‌ه‌کانم هه‌لگوشم و نه‌ه‌لیم ته‌م و دووکه‌ل کۆیرم بکا، چون ده‌ کاری خۆمدا شاره‌زا و چاو کراوه‌م و ده‌زانم کۆ تۆز و خۆلم بۆ به‌رز ده‌کاته‌وه‌. کورته‌ی که‌لام، ده‌ستی من هه‌میشه‌ بۆ لای پیاو چاکان درێژ و ده‌رگای مالم به‌روویاندا کراوه‌ ده‌بی، به‌لام هه‌یچ خراپه‌کار و نامه‌ردیک ریگه‌ی مالم نابێ پێ بزانی. به‌بروای من ده‌کاری ده‌سه‌لاتداریدا مه‌ته‌ل‌ه‌بی گرینگ ده‌ست به‌کار بوونه‌ و هه‌یچ دوور نییه‌ که‌ من پاش یازده‌ رۆژ مه‌شق و کار کردن، زۆرتر له‌وه‌ی که‌ ده‌کاری کشتوکاڵدا لیه‌هاتووم، له‌ ده‌سه‌لاتداریدا کارامه‌یی و زانسته‌ وه‌ده‌سته‌ بێنم. له‌ حالیکدا من وه‌رزێر له‌ دایک بووم و تا ئیستاش له‌و ریگه‌وه‌ ژیانی خۆم دایه‌نکردوه‌.»

دۆشپس گوتی: «هه‌ق به‌تۆیه‌ سانکۆ، ئاده‌میزاد هه‌یچ کات به‌وه‌ستایی له‌ زگی دایکی خۆی نایه‌ته‌ ده‌ر، وه‌ک په‌ندیکی مه‌شه‌وور ده‌لی: له‌ ئاده‌میزاده‌ که‌ ده‌کرێ ئۆسقه‌ف دروست بکه‌ین نه‌ک له‌ دار و به‌رد. به‌هه‌رحال ده‌گه‌ریمه‌وه‌ سه‌ر ئه‌و قسانه‌ی هه‌ر وا ساتیک پیش ئیستا له‌مه‌ر خاتوون دۆلسینه‌وه‌ ده‌مانکرد و ده‌لیم که‌ ئه‌م رووداوه‌ به‌ته‌واوی راست و دروسته‌ و له‌ دروستی ئه‌ودا هه‌یچ شک و گومانیک نییه. تۆ ئه‌گه‌ر پیت وایه‌ ژنه‌ دیهاتیه‌کت به‌درۆ به‌جی دۆلسینه‌ به‌ئه‌ربابی خۆت ناساندوه‌، خۆت له‌ هه‌له‌دای. چون ئه‌گه‌ر ئه‌ربابی تۆ نه‌یتوانی خاتوون دۆلسینه‌ ببینی نه‌ک له‌به‌رئه‌وه‌ بوو که‌ ئه‌و ژنه‌ خاتوون دۆلسینه‌ نه‌بوو، به‌لکو له‌به‌رئه‌وه‌ بوو که‌ جادووگه‌ران ئه‌ویان ته‌لیسم کردبوو. دیسان دووپاتی ده‌که‌مه‌وه‌ که‌ ئه‌م باسه‌ به‌ته‌واوی دروسته‌ و جادووگه‌رانیک که‌ شه‌و و رۆژ به‌دوای نازاز و ئه‌زیه‌تی دۆن کیشۆته‌وه‌ن ئه‌م به‌لایه‌یان به‌سه‌ر گراوی ئه‌و هه‌یناوه‌. به‌راستی من باش ده‌زانم ئه‌و ژنه‌ی که‌ ئاوا چوست و چالاک خۆی هاویشه‌ سه‌ر پشتی گویدرێژ، هه‌مان دۆلسینه‌ بوو، وه‌ ئه‌گه‌ر تۆ، ئه‌ی سانکۆی میه‌ره‌بان پیت وایه‌ که‌ ئه‌ربابی خۆت فریو داوه‌، ده‌بی پیت بلیم که‌

ئه‌وه‌ تۆی که‌ فریوت خواردوه‌ نه‌ ئه‌ربابه‌که‌ت. ئه‌مه‌ راستیه‌کی حاشا هه‌لنه‌گه‌ر که‌ مرۆف نابێ له‌ هه‌موو شتی‌کدا، ته‌نانه‌ت ئه‌و شتانه‌ی که‌ به‌عومری خۆی نه‌یدیتوون شک و گومان بکا، به‌رپز سانکۆپانزای ده‌سه‌لاتداری دورگه‌ ده‌بی شتی‌ک زۆر باش بزانی و ئه‌ویش ئه‌وه‌یه‌ که‌ ئیمه‌ هه‌ر له‌م ده‌وربه‌رانه‌ی خۆماندا جادووگه‌رانیکمان هه‌ن که‌ خه‌یر و سه‌لاحی ئیمه‌یان ده‌وی و هه‌رگیز خه‌یانه‌تمان پێ ناکه‌ن و هه‌ر شتی‌کی له‌ جیهاندا روو ده‌دا بێ خۆ میلکاندن (*) به‌ئیمه‌ی ده‌لین. به‌رپز جه‌نابی سانکۆ قسه‌ه‌کانم باوه‌ر به‌رموون و بزانی که‌ ئه‌و ژنه‌ی خۆی بۆ پشت که‌ره‌که‌ هه‌وا داوه‌ دۆلسینه‌ دۆ تۆبۆزۆ بوو که‌ جادووگه‌ران ئه‌ویان ته‌لیسم کردبوو. هه‌یچ دوور نییه‌ له‌ کاتیکدا ئیمه‌ هه‌یچ چاوه‌روان نین، ئه‌و به‌شکلی راستینی خۆی ببینی‌وه‌ و ئه‌و ده‌م به‌رپز سانکۆ له‌ به‌هه‌له‌دا چوون رزگاری دی. «سانکۆ ده‌نگی به‌رز کرده‌وه‌ که‌: «ته‌واوی ئه‌م بابه‌تانه‌ له‌وانه‌یه‌ راست بن و من ئیستا قسه‌ه‌کانی ئه‌ربابی خۆم که‌ ده‌یگوت خاتوون دۆلسینه‌ی هه‌ر به‌و شکل و قه‌یافه‌ و لیباس و هه‌مان سه‌ر و وه‌زعی‌ک که‌ من به‌شۆخی و مه‌سخه‌ره‌ و گالته‌ وه‌ک ژنیکی ته‌لیسم کراو نیشانم دا، له‌ غاری مۆنته‌زینوسدا دیتوه‌ باوه‌ر بکه‌م. به‌هه‌رحال ئه‌ی خاتوونی عه‌زیم، هه‌ر وه‌ک جه‌نابی به‌رپزتان فه‌رمووتان کاره‌کان ده‌بی هه‌موو به‌راوه‌ژوو بووبه‌وه‌، چون له‌ عه‌قلی که‌م و ناته‌واوی من چاوه‌روانی نه‌ده‌کرا که‌ به‌چاو ترووکانی‌ک درۆ و فیله‌بازییه‌کی ئاوا گه‌وره‌ دروست بکا، هه‌روه‌ها پیم وایه‌ به‌ربابی من ئه‌وه‌نده‌ شیت بی که‌ له‌ وه‌تی بی سه‌ر و بنی من ئه‌وه‌نده‌ فریو بخوا و شتیکی که‌ تا ئه‌م بارستایه‌ له‌ یاسا و بنه‌مای گشتی دنیا دووره‌، باوه‌ر بکا. به‌و حاله‌ش، ئه‌ی خاتوونی به‌رپز، تۆ نابێ سیبه‌ری لوتف و که‌رهمت له‌سه‌ر من لابه‌ری و من به‌پیاویکی دل‌ره‌ش و به‌د نییه‌ت بژمیری، چون که‌ریکی وه‌ک من ئه‌و جه‌وه‌هه‌ر و غیره‌ته‌ی نییه‌ که‌ ده‌گه‌ل جادووگه‌رانی بی شه‌رم و نگریس هاوړا و هاوړداستان بی و له‌ کاری شه‌یتانی و ناجسنیدا ده‌گه‌لیان هاوکاری بکا. من ئه‌و که‌له‌که‌م (*) بۆیه‌ لی دا که‌ خۆم له‌ شه‌ری لپرسینه‌وه‌ و تووره‌ بوونی ئه‌ربابم دۆن کیشۆت نه‌جات بده‌م، ده‌نا به‌هه‌یچ کلۆجیک قه‌ستی سووکایه‌تی پێ کردن و فریودانی ئه‌وم نه‌بوو، ئیستا ئه‌گه‌ر ئاکامه‌که‌ ئاوه‌ژوو بووته‌وه‌ و به‌ره‌مه‌یکی ناخۆشی لی که‌وتوه‌ته‌وه‌، خودا له‌ ئاسماندا هه‌موو شت ده‌بینی و ئاگای له‌ ده‌روونی هه‌موو که‌س هه‌یه‌.» دۆشپس گوتی: «ئافه‌رین، قسه‌که‌ت زۆر به‌جی و رییه‌، به‌لام سانکۆ، تۆ له‌ مه‌ر غاری مۆنته‌زینوس چ ده‌لیتی؟ من زۆرم پێ خۆشه‌ بزانی بیرواری تۆ له‌م واردا چییه‌؟» سانکۆ ده‌ستی به‌قه‌سه‌ کرد و هه‌رچی له‌ مه‌ر ئه‌و غاره‌ و باقیی رووداوه‌کانی که‌ پێوه‌ندیان به‌و غاره‌وه‌ هه‌بوو، بۆ دۆشپسی گێراوه‌.

دۆشپس پاش بیستنی داستانه‌که‌ی سانکۆ گوتی: «که‌وابوو ده‌توانین له‌و داستانه‌ئه‌و ئاکامه‌ وهربرگین که‌ چون‌ حه‌زهرتی دۆن کیشۆتی گه‌وره‌ ده‌لی که‌ ژنیکی له‌و دنیای ژیرینه‌دا به‌همان شکل و قه‌یافه‌ دیتوو که‌ سانکۆ له‌ کاتی ده‌رکه‌وتن له‌ گوندی دۆ تۆبۆزۆ دیتبوی، هیچ گومانی تیدا نییه‌ که‌ ئه‌و ژنه‌ هه‌مان خاتوون دۆلسینه‌ بووه‌ و جادووگه‌رانی دانیشنووی ده‌وروبه‌ر ئه‌گه‌ر چی هینده‌ کون پشکن و به‌لاف و گه‌زافن، راستیان گوتوو.» سانکۆ گوتی: «به‌لام من ده‌لیم که‌ ئه‌گه‌ر خاتوون دۆلسینه‌ به‌راستی ته‌لیسم کرابی، چاوی ده‌ری، من هیچ حازر نیم به‌خاتری ئه‌و، ده‌گه‌ل دۆژمانی ئه‌ربابم که‌ هه‌م زۆرن و هه‌م به‌دغه‌ی و شه‌روورن به‌شه‌ی بێم. یانی راستی ئه‌وه‌یه‌ که‌ ئه‌وه‌ی من له‌ ده‌ره‌وه‌ی ده‌روازه‌ی دۆ تۆبۆزۆ دیتم، ژنیکی دیهاتی بوو، من ئه‌وم به‌ژنیکی دیهاتی چاوی پیکه‌وت و هه‌میشه‌ ئه‌و به‌ژنیکی دیهاتی ده‌زانم، ئیستا ئه‌گه‌ر ئه‌و خاتوون دۆلسینه‌ بووی، هیچ پێوه‌ندییه‌کی به‌منه‌وه‌ نییه‌ و من زامنی (*) به‌هشت و دۆزه‌خی ئه‌و نیم، ده‌نا تا هه‌ستانه‌وه‌ی قیامه‌ت ده‌ست له‌سه‌ر من هه‌لناگرن و هه‌موو شت ده‌خه‌نه‌ سه‌ر ئه‌ستۆی من و له‌ هه‌ر واریکدا ده‌لین؛ سانکۆ گوتی، سانکۆ کردی، سانکۆ وابوو، سانکۆ واچوو؛ وه‌ک ئه‌وه‌ی سانکۆ شاخی لی‌ روایی و ئیدی ئه‌و سانکۆیه‌ نه‌ماوه‌ که‌ چوار قورنه‌ی دنیا ده‌گه‌را و ناوی وه‌ک سامسۆن کاراسکۆ ده‌لی له‌ کتیبه‌کاندا هاتوو، ئاخ‌ر ئه‌م سامسۆن کاراسکۆیه‌، که‌م پیاویک نییه‌ و هیچ نه‌بی زانکۆی سالامانکی ته‌واو کردوو و ئه‌مجۆره‌ مرۆفانه‌ تا مه‌سه‌له‌هت و قازانجیکی تیدا نه‌بی درۆ ناکه‌ن. که‌وابوو ئه‌وه‌ چ ده‌رده‌سه‌ریکه‌ که‌ من بۆ خۆمی دروست ده‌که‌م؟ وه‌ چون له‌ ئه‌ربابی خۆم بیستوو که‌ «ناویانگی چاکه‌ له‌ که‌مه‌ریه‌ندی زێر باشتره‌» ئه‌و کلاوی ده‌سه‌لاتدارییه‌م له‌سه‌ر بنین تا زۆر موعجیزه‌ ببین، چون هه‌ر که‌س مه‌یته‌ریکی باش بووی، ده‌شتوانی حاکمیکی باش بی. خاتوون دۆشپس گوتی: «ئه‌وه‌ی که‌ سانکۆی میهره‌بان تا ئیستا گوتی، یا دروست هه‌مان قسه‌ کورته‌کانی «کاتون» یا لانی که‌م له‌ نیو جه‌رگ و دل و پرخۆله‌ی خودی «میش‌لویرینۆ» (٤١٣) ده‌رکی‌شراون؛ وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی منیش وه‌ک سانکۆم قسه‌ کردی، ده‌لیم؛ زۆر ئاره‌ق خۆری په‌تیاره‌ ده‌چن، ده‌ عه‌با و مه‌ندیلی پیاوی به‌دین و ئیمان.» سانکۆ گوتی: «خاتوونی خۆشه‌ویست، راستیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه‌ من به‌عومری خۆم جامیکم له‌ رووی مه‌کر و قیل‌ه‌وه‌ نه‌خواردووته‌وه‌ و ئه‌گه‌ر خواردبیتمه‌وه‌ بێگومان زۆر تینوو بووم، چون له‌ مندا به‌قه‌ده‌ر

٤١٣ – Michel Verino منالیکی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ بوو که‌ له‌ مندا لیدا کتیبیکی له‌ سه‌ر ئاین نووسی و له‌ ته‌مه‌نی هه‌فته‌ سالی‌دا مرد. (مۆریس باردۆن)

سه‌ری ده‌رزیش رپاکاری و فیل‌بازی نییه‌. من کاتیک ده‌خۆمه‌وه‌ که‌ هه‌وه‌س بکه‌م، یا ئه‌گه‌ر هه‌وه‌سیش نه‌که‌م، ئه‌گه‌ر جامیکم بده‌نه‌ ده‌ست، ده‌یخۆمه‌وه‌، بۆ ئه‌وه‌ی نه‌لین له‌ خۆبایی و نه‌عاملاوه‌. کاتیک جه‌ماعه‌تیک جامی خۆیان به‌سلامه‌تی که‌سیک بل‌ند ده‌که‌ن، پیاو ده‌بی دلی له‌به‌ردی مه‌ر مه‌ر بی تا بتوانی نه‌بیته‌ هاوپیا له‌یان. من هه‌ر چه‌ند گۆزه‌وی ده‌به‌ر ده‌که‌م، به‌لام هه‌رگیز پیسیان ناکه‌م. له‌ لایه‌کی تره‌وه‌ مه‌یته‌رانی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان، بێجگه‌ له‌ ئاو هیچی تر نانۆشن، چون هه‌میشه‌ له‌ کێوان یا لیره‌وار و جه‌نگه‌لاندا دین و ده‌چن و مه‌حزی ره‌زای خوداش، قومیکیان شه‌راب ده‌ست ناکه‌وی.» دۆشپس گوتی: «من به‌ته‌واوی پروام به‌قه‌سه‌که‌ت هه‌یه‌، به‌لام سانکۆ، ئیستا باشتره‌ بچی هیندیک به‌سه‌نییه‌وه‌ پاشان تیر و ته‌سه‌ل له‌م واره‌دا قسان ده‌که‌ین و کاریکی وا ده‌که‌م، به‌قه‌ولی خۆت ئه‌م کلاوی ده‌سه‌لاته‌ت له‌سه‌ر بنین.»

سانکۆ جاریکی تریش ده‌ستی خاتوون دۆشپسی ماچ کرد و خواهیسی کرد که‌ لوتف و که‌رم بغه‌رموون و ده‌ستور بدن له‌ «بۆزه‌» که‌ی که‌ نووری چاویه‌تی باش ئاگه‌داری بکه‌ن. دۆشپس پرسی: «مه‌به‌ستت له‌ بۆزه‌ چیه‌؟» سانکۆ گوتی: «مه‌به‌ستم که‌ره‌که‌مه‌ که‌ ره‌نگی بۆزه‌ و بۆ ئه‌وه‌ی ناوی که‌ر نه‌هینم به‌ «بۆزه‌» یادی ده‌که‌م. من کاتیک هاتمه‌ ناو کاخ له‌م خانم نه‌دیمه‌یه‌م خواهیشت کرد که‌ ئاگه‌داری لی‌ بکا، به‌لام خانم وه‌هام لی‌ تووره‌ بوو که‌ ده‌تگوت من پیم گوتوو پیر و ناحه‌زه‌! به‌و حاله‌شرا پیم وا باشتر بوو نه‌دیمه‌کان له‌ جیاتی ئه‌وه‌ی ده‌ تالاره‌کاندا به‌له‌نجه‌ و لار بێن و بچن به‌که‌ره‌کان رابگه‌ن. یا حه‌زهرتی مریه‌م! به‌راستی که‌ یه‌کیک له‌ نه‌جیب زاده‌کانی ولاتی ئیمه‌ چنده‌ی رق له‌و نه‌دیمانه‌ بوو!» خاتوون دۆنا رۆدریگری نه‌دیمه‌ گوتی: «ئه‌ویش دیهاتییه‌کی که‌ر بووه‌ وه‌ک تۆ! چون ئه‌و ئه‌گه‌ر نه‌جیب زاده‌ و له‌ بنه‌ماله‌یه‌کی شه‌ریف بوویه‌ قه‌در و قوتبی نه‌دیمه‌کانی ده‌گه‌یاند به‌رزایی مانگ.» دۆشپس گوتی: «باشه‌، باشه‌، له‌سه‌ری مه‌رۆن، دۆنا رۆدریگز با خه‌فه‌ بی و جه‌نابی سانکۆش له‌سه‌ره‌خۆ بی. ئاگه‌داری و پیراگه‌یشتنی که‌ره‌بۆزی سانکۆ له‌ عۆده‌ی منه‌ و چون ئه‌و که‌ره‌ جگه‌رگۆشه‌ی سانکۆی ئازیزه‌ من ئه‌و له‌سه‌ر چاوی خۆم داده‌نیم.» سانکۆ گوتی: «نه‌خیر، نه‌خیر، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ به‌سه‌ که‌ «بۆزه‌» ی من له‌ ته‌ویله‌دا بمینیته‌وه‌، چون به‌خۆی و به‌خاوه‌نی و به‌بابی خاوه‌نه‌که‌شییه‌وه‌ رێیان ناکه‌وی ساتیک له‌سه‌ر چاوی حه‌زهرتی به‌رێزان جی بگرن. قبوولی ئه‌و که‌رم و گه‌وره‌یییه‌ که‌ که‌ره‌که‌م له‌سه‌ر بیلبیلی چاوتان دابنن بۆ من ئه‌وه‌نده‌ تاله‌ وه‌ک ئه‌وه‌ وایه‌ که‌ خه‌نجه‌ریک ده‌ جه‌رگم راکه‌م. هه‌ر چه‌ند به‌واته‌ی ئه‌ربابی من له‌ ده‌ربیرینی نه‌زاکه‌ت و ئه‌ده‌بدا ئه‌ندازه‌ راگرتن مه‌رج نییه‌ و زۆره‌که‌ی

له كهمهكهی باشته، بهلام له ریزگرتن له كهراندا دهیی ئەندازه رابگیرئ. «دۆشپیس گوتی: «زۆر باشه سانكۆ، كهوابوو تۆ دهتوانی كه رهكەت بهریتە شوینی دەسهلاتی خۆت و تا دهتوانی پهزیرایی لئ بکهیت و میوانداری بکهی و تهنا ته مووچهی خانه نشینی و له کار كهوتوویشی بۆ دیاری بکهی.» سانكۆ گوتی: «خاتوون دۆشپیس، تکیه شوخی مهفرموون، من ئیستا زۆتر له دوو كهرم دیتوون كه چونه ته شوینی دەسهلات و ئەگەر منیش كهری خۆم بهرم شتیکی تازه نییه.» ئەم قسانه دیسان بوونه هۆی كه یفخۆشی و پیکه نینی دۆشپیس. سهره نجام دۆشپیس سانكۆی ئیزن دا بچئ بخوائ و بچه سیته وه و خۆشی رویشته وه خزمهت دووک و ئەوی له گهریانی وتووێژه كانی دهگهڵ سانكۆ ئاگه دار كرده وه. پاشان ههر دوو كیان خهریکی وتووێژ و راوێژکاری بوون تا چهند بهزمی پر له سهرگه رمی و پیکه نین كه دهگهڵ یاسای پالنه وانتهی یهك بگرنه وه بۆ دۆن كیشۆت ساز بکن و له راستیشدا چهند كایه و گالتهی تریان دارشت كه به سهر پالنه وانیان هینا كه باس كردنیاں بئگومان شیرینترین و خۆشترین رووداوه كانی ئەم داستانە گهره به دینه ئەژمار.

له مەر دۆزینه وهی رینگه بهك بۆ شكاندنی تهلیسمی دۆلسینهی بی هاوتا
و ئەو باسهش یهكێكه له رووداوه كانی گرینگی ئەم كتیبه

دووک و دۆشپیس له قسه كردن و ههستان و دانیشتن دهگهڵ دۆن كیشۆت و سانكۆپانزا تیر نه ده بوون، بهلام شتیك كه زۆر مایه ی سهرسورمانی دۆشپیس بوو، خۆش باوهری و ساویله كه یی سانكۆ بوو كه له سنووری ئاسایی تی په ریبوو، تا ئەو جیگه ی كه باوهری به تهلیسم کرانی خاتوون دۆلسینه كرده بوو، ئەوهش له كاتیكدا كه خۆی سازنده و به دیهینهی ئەو بهزمه سهیره بوو نه كه سی تر. به لئ جا دووک و دۆشپیس كاتیك لئ بران كه چهند به لای تر له وانی كه بۆنی رووداوی پالنه وانیاں لئ دئ، به سهر میوانانی خۆیاں بێن له داستانی غاری مۆنته زینووس كه دۆن كیشۆت بۆی گێرا بوونه وه، ئیلهامیاں وهرگرت و گه لاله ی بهزمی پیکه نینی و سهیریان دارشت. ئەوان پاش ئەوهی ئەو کارانه ی ده بوایه ئەنجام بدرئ به نۆكه ر و دهستوپێوه ندانیاں گوت، پالنه وانیاں دهگهڵ دهسته یهك راوچی به ئەزموون و چالاک و ره وه یهك سهگی راو بۆ راوی ئیچیری گه وه گه وه دهگهڵ خۆیاں برد و داووده زگایهك به گه وه یی داووده زگای راوی پادشایان بۆ دۆن كیشۆت رازاندا وه. رهختی راویکی زۆر جوانیاں له ماهووتی سهوز كه پارچه كه ی زۆر زهریف و بی هاوتا بوو، بۆ دۆن كیشۆت و سانكۆ هینا. دۆن كیشۆت به بیانوی ئەوه كه ده بی را به ر و دا به ری هه بی و ئەركی سهختی پالنه وانی دهست پئ بکاته وه و بۆ ئەو مهیسه ر(*) نابئ كه هه موو كات چه مه دانگی پر له لیباس هه لگرئ، له وهرگرتن و ده به رکردنی ئەو لیباسه خۆی دزییه وه، به لام سانكۆ به مه یله وه لیباسی خۆی وهرگرت، به و خه یاله كه له یه كه م ده رفه تدا بیفرۆشئ و بیكا به نه غدینه.

هه ر دهگهڵ رۆژه لات دۆن كیشۆت جلوه رگی شه ری پۆشی و سانكۆ رهختی راوی ده به ر كرد، وه باوه كو ئەسپێك بۆ ئەو ده به ر چاو گهیرا بوو، چون نه یده ویست له «بۆزه» ی خۆی دوور كه ویته وه سواری كهری بۆز بوو و خۆی دهگهڵ راوچییه كان خست، دۆشپیس به هه زار قه له م ئارایشته وه په یدا بوو، دۆن كیشۆت هه ر به نه زاكه ت و ئەده بی هه میشه ییه وه جله وی ماینی ئەوی به نیشانه ی ریز و حورمه ت گرت و هه رچی دووک حه ولی دا پئش به و کاره ی بگرئ، سوودی نه بوو. سهره نجام گه یشتنه جه نگه لێك كه ئەم لاو ئەولای كیو بوو. پاشان

جی راویان گرت و کوپره ریگه‌کانیان خسته ژیر چاوه‌دیری و راویان دابه‌شی و سهر‌راو به‌راو، پایاویان لی دانا و به‌ره‌گه گیران و راوچییه‌کان به‌شه‌پیوور و زورپنا و که‌رنا و هه‌را هه‌را ده‌ستیان کرد به‌ته‌قاندنی (*) جه‌نگه‌ل و وه‌ره‌ی سه‌گ و هاواری راوچی به‌ری عاسمانی گرتبوو و که‌سیش ناگای له که‌س نه‌بوو. دوشی‌س له ماینی خوئی دابه‌زی و نیزه‌یه‌کی تیژی تاییه‌تی راوی به‌رازی به‌ده‌سته‌وه گرت و له شوینیکدا که ده‌یزانی به‌رازی پیدا هه‌لدی، به‌ره‌گه‌ی گرت. دووک و دۆن کیشوتیش دابه‌زین و له‌م لاو لای خاتوون جیگیر بوون. سانکۆ بی‌ئوه‌ی له که‌ره‌که‌ی دابه‌زی له پشت سهری هه‌موو راوچییه‌کان راوه‌ستا و له ترسی ئه‌وه‌ی به‌لایه‌ک به‌سهر که‌ره‌بوژ بی، زاتی نه‌بوو لئی دوور که‌وئته‌وه.

دووک و دوشی‌س و دۆن کیشوت تازه له جیی خویمان دامه‌زرا بوون. عاله‌میکی زۆریان له خو خری کردبووه‌وه که چاویان به‌به‌رازیکی گه‌وره که‌وت، راوچی به‌دوايه‌وه بوون و سه‌گه‌کان برستیان لی بریبوو. به‌رازه‌که که شفره‌ی (*) دهرپه‌راندبوو، ددانی ده‌سوو، به‌و حاله‌وه یه‌کراسه‌ت به‌ره‌و رووی ئه‌وان ده‌هاته پیش و که‌فی له زاری دهرژا. دۆن کیشوت هه‌لی کیشایه شمشیر و مه‌تالی به‌ده‌سته‌وه گرت و به‌نازایه‌تییه‌کی بی‌وینه به‌ره‌و به‌راز رویشته. دووکیش به‌نیزه‌وه هه‌ر ئه‌و کاره‌ی کرد، دوشی‌س هه‌روه‌ها، ئه‌گه‌ر دووک پیشی پی نه‌گرتبا، له‌وان زووتر ده‌گه‌یشته سهر به‌راز، ته‌نیا سانکۆ بوو که ده‌گه‌ل چاوی به‌به‌راز که‌وت خوئی له‌سهر بوژه‌وه فری دا و هه‌لات و ویستی به‌داریک هه‌لابجی، به‌لام ئه‌و لقه‌ی ده‌ستی پی گرتبوو له به‌ده‌ختیی مه‌یته‌ر شکا. سانکۆ سهره‌وبن که‌وته خواره‌وه و به‌لقیکی تره‌وه هه‌لاوه‌سرا.

سانکۆ که خوئی له‌و حاله‌ته‌دا چاوی پی که‌وت، پی و ابوو لیباسه‌ جوانه‌که‌ی ده‌دی و هه‌ستی به‌وه‌ش کرد که هه‌ر ئیستا ئه‌و درنده زراوت‌وقینه ده‌گاته سهری و ده‌یداته به‌ر شه‌قۆن، له‌به‌رئوه‌ کردی به‌هاوار و داد و بیدادیک که ته‌واوی ئه‌وانه‌ی له‌وی بوون لایان و ابوو درنده‌یه‌کی گه‌وره تیئی به‌ربووه و هه‌لدی هه‌لدیری ده‌کا.

سهره‌نجام به‌راز به‌و هه‌موو نووکه‌ نێزه‌ی که ده‌له‌شی ده‌چه‌قی و به‌و هه‌موو برینه‌ی که هه‌لی ده‌گرت له پی که‌وت و ئه‌وجار دۆن کیشوت که ده‌نگی هاوار هاواری سانکۆی بیستبوو، سهری وه‌رگیرا و دیتی که مه‌یته‌ر سهره‌ونخوون به‌لقه داره‌وه هه‌لواسراوه و بوژه‌ش به‌کزی له لای راوه‌ستاوه و به‌جیی نه‌هیشتووه. سه‌ید حامید له‌م واره‌دا ده‌لی که که‌متر و ابووه سانکۆ بی که‌ره‌بوژ و که‌ره‌بوژی بی سانکۆ دیتی. به‌لی دۆستی و نزیکاتی ئه‌و دووانه به‌مجۆره بوو، وه‌فادارییه‌که‌یان بو یه‌کتر له ئه‌ندازه به‌ده‌ر بوو. دۆن کیشوت

خوئی گه‌یاند و سانکۆی له دار کرده‌وه، ئه‌و بیچاره‌یه کاتیک هه‌ستاوه سهرپی و زانیی که پای له‌سهر عه‌رزه، چاوی به‌لیباسه دراهه‌که‌ی که‌وت و دهردیکی کوشنده هه‌موو گیانی داگرت، چون ئه‌و پی و ابوو به‌پوولی ئه‌و لیباسه ده‌توانی ملکیک بو خوئی بکری.

سهره‌نجام به‌رازه گه‌وره‌یان سواری پشتی ئیستریکی بارکیش کرد و راوچییه‌کان پاش ئه‌وه‌ی که لای به‌رازیان به‌لقوپیی داری ئیکلیل و پنچی «مۆرد» داپۆشی، ئه‌ویان برده لای ئه‌و خپه‌وته سه‌حرا بییانه که له جه‌نگه‌لدا به‌ریا کرابوون و ده‌تکوت ده‌سه‌که‌وتیکی گه‌وره‌یان به‌ده‌ست هیناوه. له‌وی سفره‌یه‌کی گه‌وره و شاهانه به‌هه‌موو ته‌عامیکه‌وه ناماده کرابوو، سفره‌یه‌کی وه‌ها گه‌وره و په‌نگین که له گه‌وره‌یی و جه‌لال و شکۆی خاوه‌نه‌کانی حیکایه‌تی ده‌کرد.

سانکۆ له حالیکدا هه‌لدی راهه‌کانی لیباسه‌کانی به‌دوشی‌س نیشان ده‌دا، گوتی: «ئه‌گه‌ر ئه‌و به‌زمه‌ بو چاوی که‌رویشک یا نیچییری چووک گیرا با ئه‌و کولوچه نازنه‌ینه‌ی من ناوا نه‌ده‌درا و ئه‌و حال و پۆزه‌ی نه‌ده‌بوو. من به‌راستی نازانم ئه‌وکاره کوپی خوشه که جه‌ماعه‌تیک سهره‌دی به‌جان‌وه‌ریکی خو‌فناک (*) بگرن، جان‌وه‌ریک که ئه‌گه‌ر بگاته سهریان به‌شفره و ددانه تیژه‌کانی هه‌موویان هه‌لدهدی و ره‌وانه‌ی ئه‌و لایان ده‌کا؟ من له بیرمه زه‌مانیک ته‌پانه‌یه‌کیان ده‌گوت و ئه‌ویش ئه‌وه بوو: «خودایه، تۆش وه‌ک «فاویلا» ناودار ورچ بتخوا.» دۆن کیشوت گوتی: «ئه‌و یه‌کیک له پادشاکانی «گه‌ت» بوو که بو راو رویشته چیا و له وی ورچ خواردی.» سانکۆ گوتی: «مه‌به‌ستی منیش ئه‌وه‌یه؛ من نامه‌وی شا و شازاده‌کان خویمان ده‌گه‌ل مه‌ترسیی ناوا رووبه‌روو بکه‌نه‌وه و به‌دواي سهرگه‌رمییه‌کدا برۆن که به‌هیچ کلۆجیک سهرگه‌رمی نییه، چون ئه‌و راواردنه بریتییه له کوشتنی گیانداریکی به‌سته‌زمان که هیچ تاوانیکی نه‌کردووه.» دووک گوتی: «سانکۆ، ئه‌وه‌ی گوتت راست نییه و پیچه‌وانه‌که‌ی دروسته، چون راوکردنی گیانداریکی درنده بو شا و شازاده‌کان کاریکی پیوسته، ئه‌و چه‌شنه راهه وینه‌یه‌که له شه‌ی و له‌و کاره‌دا هه‌موو را و ته‌گبیریکی شه‌ی ده‌کار ده‌کری. وه فی‌ل و ته‌له‌که و داوانانه‌وه و فریودان و به‌هه‌له‌ بردن دینه‌ ئاراوه. داو دادنه‌ریته‌وه، که‌مین ده‌کن، بۆسه ده‌گرن، نه‌خشه ده‌کیشن تا بی ئه‌وه‌ی تووشی مه‌ترسی بن، دوژمن به‌زین؛ له‌و کاره‌دا گه‌رمای سووتینه‌ر و سهرمای سه‌خت تووش ده‌بن و ده‌بی‌ تاقه‌ت بینین و ته‌مه‌لی و له‌شگرانی وه‌لابنیدین؛ بیجگه له‌وانه‌ش ئه‌و کاره وه‌رنشیکی زۆر باشه که زۆران تییدا به‌شدار ده‌بن و خووشی راهه‌بوین و زیانیش به‌که‌س ناگا. بیجگه له‌وه‌ش باشییه‌کی تری ئه‌م کاره ئه‌وه‌یه که وه‌ک باقیی راهه بی بایه‌خه‌کان له ده‌ست هه‌موو

که سیک نایه و وهک راوی بالنده تیژفرهکان (*) تایبهتی شا و شازادهکان و نهجیب زاده پایه بهرزهکانه. که و ابو نهی سانکو، رای خوت بگوره و کاتیک بووینه حاکم، کاتی خوت به راوی گوره رابویره.

نهو دهم دهزانی نهو کاره چ حهز و خویشیه کی هیه. «سانکو گوتی: «نهخیر، نهخیر، و نییه؛ حاکمی باشیش دهبی وهک خانمی باش قه له می پای خوئی بشکینئی و له مالدا بمینیته وه. به راستی سهیره خه لک به هه زار گرفتاری و داماوویه و بینه لای حاکم و نهویش له جهنگه لدا خه ریکی راوکردن و رابواردن بی. به مجوره کاروباری دهسه لاتداری دهشیوی و کارهکان راده وهستن، به پروای من، نهی جه نابی دووک، راو یا سهرگه رمی و رابواردن بو خه لکی بی کاره و تمه به ل باشته نهک بو حاکم و دهسه لاتداران.

من پیم وایه که له زهمانی دهسه لاتداریدا، سهرگه رمی و رابواردنم ته نیا نهوهنده بی که چوار رۆژی پشوودانی جیژنی پاک، به کایه ی «حوکم» (٤١٤) رابویرم و له رۆژانی یهک شه ممه و جیژنه کانیشدا توپه راکردین (*) بکه م. راو و شکار، جا هه رچی بی، دهگه ل میزاج و نه خلاقی من سازگار نین و دهگه ل ویژدان و هه ستیاری من یهک ناگر نه وه. «دووک گوتی: «نهی سانکو، خودا بکا و بی، به لام له وتاره وه تا کردار مه و دایه کی زوره. «سانکو گوتی: «جا نهو دهیبینی و تاقیم دهکه یه وه و نهو هی حیسابی پاکه له لیپرسینه وهی بی باکه؛ به خته وهی هه له لای خوداوه دی و نهگه ر خودا لوتف و نیحسانی خوئی به سهر که سیکدا باراند، ته و او وه ههروه ها گوتوویانه که ریخوله و گه ده راگری پان، نه پا، راگری ریخوله و گه ده؛ مه بهستم لهو پهن و مه ته لانه نهو یه نهگه ر لوتفی خودای چاوی به سهر منه وه بی و منیش نهرک و کاری خوم باش راپه رینم، بی شک و گومان باشتر له هه لوی سولتانی دهسه لاتداری دهکه م دنا قامکم ده زاری بنی بزانه گه زه گه زه ی ده زانم.» دۆن کیشوت هاواری لی بهرز بووه وه که: «نهی سانکو غه زه ب لیگیراوا! غه زه بی خودا و هه موو پیوانی خودات به سهردا بباری. هه ر وهک هه زار جارم پی گوتووی، نه دی که ی نهو زهمانه دهگا که من قسه ی تو بیسم و نهو هه موو پهن و مه ته ل و خوازه (*) و کینایه و سهج و سهراویه ی (*) تیدا نه بی؟ نیوه نهی سهروه رانی به ریز و خو شه ویست، بو خاتری خودا لهو که ره پیواوه بگه رین دنا رۆحتان ده نیو دوو نه خیر و دوو هه زار پهنی بی تام و بی مانادا ده هاری و

٤١٤ - کایه ی حوکم Jouer a la fariomphe جوړیک کایه ی وهرق «په ر» که رهنگیک له رهنگه کانی تر ده باته وه.

هه مووشیان نهوهنده به جیگه و ریگه و دروستی دهکار دینئی که خودا روحم بهو که سه بکا که گوئیان پی دها. «دوشیس گوتی: «پهنده کانی سانکو پانزا نهگه ر له پهن و مه ته له کانی شیکاری (*) به ناویانگی (٤١٥) یونانی زورتیش بن له روانگی ساده یی و کورتیی که لامه وه، هیچ له وان نامینیته وه و ته نانه ت بو من له ته و اووی قسه ی نهسته ق و پهنده کانی تر خو شتر و دلچه سپترن، هه ر چهنده پهنی دیتران مناسبتر و به ناوهر و کورتیش بن.»

دهگه ل نه م قسانه و زور و توویژی تردا که به هه مان نه اندازه شیرین و سهرگه رم که بوون، هه موویان له چادر و خیوه تان هاتنه دهر و چوونه وه ناو جهنگه ل و باقیی نهو رۆژ هه به راو و شکار تیپه ر بوو. شهو که م که م داها ت و باوه کوو نیوهی هاوین بوو و ده بووایه هه و ساف و بی گه رد بی، به لام نهو شه وه هیندیگ تاریک و گرفته بوو، نهو عیگ پرووناکیی تیگه لوه به تاریکی، به سهر جهنگه لدا زال بوو و هه ر نهو حالته بو دهکار کردن و به ریوه بردنی پیلانه شهیتانییه کان که بو دۆن کیشوت گه لاله کرابوون، بارودوخیکی له باری پیک هینابوو. به لی جا کاتیک شهو داها ت، هیندیگ بهر له ناو ابوونی رۆژ وا هاته بهرچاو که هه موو ده ورویه ری جهنگه ل ناوری تی به ربووه. پاشان له م لا و لای جهنگه ل، له پاش و له پیش و له چه پ و راست دهنگی شه پیوور و هه زاران سازی شه ر به گوئی گیش ت و ههروه ها خرمله ی سمی نه سپی دهسته ی سواران و تهقه ی نالی یه کسمان بیسترا، وا ده زانرا هه زاران سوار به ته ره ختن و چوار ناله لهو جهنگه لدا دین و دهچن. نووری ناگر و دهنگی شه پیوور و که ره نا چاو و گوئی حازرانی مه جلیس و ته و اووی نه وانه ی له جهنگه لدا بوون کویر و که ر کردبوو. زوری پی نه چوو که هاوار و زه نا زه نایه کی گه وره و هه راسیننه به شیوه ی نه عه رته ی له شکره کانی عه رب که له سه ره تای هیرشدا دهیکیشن گه یشته گوئی.

ترکه و رمبه ی ته پل و و دهه ولان بهرز بووه وه و دهنگی زورنا و شه پیوور و که ره ناشی ناویته بوو، به جوړیک هه رکه س بیستبای شیت ده بوو وه نهگه ر شیت نه بووایه دیاره عه قلی ده سه ریدانه بوو. دووک رهنگی به روخساره وه نه ما، دوشیس وه له رزین کهوت، دۆن کیشوت ههستی کرد که حالی گوپراوه و تیک چووه؛ سانکو پانزا له ترسان ددانی ددانی نه دهگرت (*) و ته نانه ت نه وانه شه که ناگایان له پلان بوو، ترسیان ری نیش ت، ترس و بیدهنگی به سهر هه موواندا زال بوو، لهو ههنگامه یه دا په یامه ی نه ریگ که سه رتا پای هه یکه لی خوئی به شکل و

٤١٥ - مه بهست هه مان Herman Nunez de Guzman زانا و زبان ناسی یونانییه که له سه ره تای سه ده ی ١٢ دا له زانکوئی سالامانک زبانه کانی یونانی ولاتین و مه نتیق و نووسلی دهرس ره گوته وه. (مؤریس باردون)

قه‌یافه‌ی شه‌یتان پازاندبووه‌هه و به‌جیگه‌ی شه‌یپوور ده بووقیکی گه‌وره‌ی بی قه‌واره‌ی ده‌تووراند و بانگ و سه‌دایه‌کی سه‌یر و زراوتوقینی لی هه‌لده‌ستا، له به‌رامبه‌ریان تی په‌ری. دووک هاواری کرد که: «ها، ئە‌ی برای من، ئە‌ی په‌یامه‌ینەر، چ که‌سی و بۆ کوئی ده‌چی و ئە‌م له‌شکره که به‌و جه‌نگه‌له‌دا ده‌رۆن کین؟ په‌یام هینەر به‌ئاوایه‌کی ناخۆش و ناحه‌ز گوتی: «من شه‌یتانم و به‌دوای دۆن کیشۆتی مانشدا ده‌گه‌ریم؛ ئە‌وانه‌ی بی‌ره‌دا تی ده‌په‌رن شه‌ش ده‌سته جادووگه‌رن که دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆی بی هاوتایان له‌سه‌ر عاره‌به‌یه‌کی جه‌نگی داناهه و ده‌یبه‌ن. ئە‌و به‌ته‌لیسم کراوی، ده‌گه‌ل پال‌هوانی ناو‌دار فه‌رانسوا مۆنته‌زینووس هاوسه‌فه‌ره و مۆنته‌زینووس بۆیه هاووه که فیری دۆن کیشۆتی مانش بکا که چۆن ده‌بی ئە‌و خاتوونه بی ئە‌نوايه له ته‌لیسم رزگار بکا.» دووک گوتی: «ئه‌گه‌ر تۆ به‌راستی شه‌یتان بووبای به‌یه‌که‌م نیگا دۆن کیشۆت ده‌ناسییه‌وه، چون ئە‌و هه‌ر ئیستا له به‌رامبه‌ر تۆدا راوه‌ستاوه.» شه‌یتان گوتی: «به‌گیانی خۆم و به‌شه‌ره‌فی خۆم سویند ده‌خۆم که ئە‌وم نه‌دیتووه، هۆش و هه‌واسی من ئە‌وه‌نده به‌شتی جۆراوجۆره‌وه مه‌شغووله که له باب‌ته‌ی سه‌ره‌کیانی ئە‌و مه‌به‌سته‌ی که به‌دوایدا هاوایا ده‌توومه ئیره غافل بووم.» سانکۆ هاواری لی ب‌لند بوو که: «دیگومان ئە‌م شه‌یتانه به‌رینه‌ پیاوکی شه‌ریف و مه‌سیحیه‌کی مۆمه‌، چون ئە‌گه‌ر وانه‌بوایه به‌ویژدان و گیانی خۆی سویندی نه‌ده‌خوارد، ئیستا بۆم روون بووه‌وه که له دۆزه‌خیشدا پیاوی شه‌ریف و کارچاک هه‌ن.»

شه‌یتان بی ئە‌وه‌ی دابه‌زی چاوی بۆ لای دۆن کیشۆت سووراند و گوتی: «ئە‌ی پال‌هوانی شیره‌شکین (سه‌د بریا شیره‌ تیکی شکان‌دبای!) مۆنته‌زینووس پال‌هوانی چاره‌ره‌ش و بی ئە‌نوا، به‌لام دلیر و توانا، منی ناروووته لای تۆ تا پیت بلیم له هه‌ر جیگه‌یه‌که چاوم پیت کهوت وه‌مینی و چاوه‌روانی هاننی ئە‌و بی، چون ئە‌و ژنیک دینتته لات که ناوی دۆلسینه دۆ تۆبۆزۆی له‌سه‌ره، زۆر ئاره‌زوومه‌نده که ریگه‌ی شکان‌دی ئە‌و ته‌لیسمه‌ فیری تۆ بکا. من هه‌ر بۆ ئە‌وه‌نده هاوایا ده‌توومه ئیره که چاوم پیت بکه‌وی و ئە‌وه‌ت پی بلیم، ئیستا ئیتر کارم پیت نه‌ماوه و ده‌بی برۆم. هیوادارم که ده‌ستی شه‌یتانه‌کانی وه‌ک من، پشت و په‌نات بی و سایه‌ی لوتف و که‌ره‌می فریشته کارخاسه‌کان و هه‌روه‌ها سی‌به‌ری ئاو‌لیدانه‌وه و ئاگه‌داری بی ئە‌م به‌رینه‌ له‌سه‌رت که‌م نه‌بیته‌وه.» شه‌یتان پاش ئە‌و قسانه‌ دیسان ده‌ شه‌یپووره‌که‌ی خۆی تووراند و رووی وه‌رگه‌یروا بی ئە‌وه‌ی چاوه‌روانی جوابی که‌سیک بی، به‌ریی خۆیدا رۆیشت!

هه‌موو سه‌ریان سوو مابوو، به‌تایبه‌تی سانکۆ و دۆن کیشۆت له هه‌مووان زۆرت‌ر واقیان

ورمابوو. سانکۆ زۆر له‌و باره‌وه گه‌یژ بووبوو که ئە‌و عاله‌مه ده‌یانویست و هه‌ول و ته‌قه‌لایان ده‌دا که به‌په‌چه‌وانه‌ی واقع، باسی ته‌لیسم بوونی خاتوون دۆلسینه به‌ئهم‌ری واقع دابین و سه‌ر سووماوی دۆن کیشۆتیش له‌و‌پرا بوو که هینشتا باشی نه‌ده‌زانی و له شک و په‌قیندا بوو که ئە‌وه‌ی له غاری مۆنته‌زینووسدا دیتوویه‌تی و ئە‌وه‌ی به‌سه‌ری هاووه راست بوون یا خیره. به‌لی جا، له‌و کاته‌دا که پال‌هوان ده‌و فکرانه‌دا نوقم بووبوو دووک لی پرسی: «ئایا حه‌زه‌تی به‌رینه‌تان ده‌تانه‌وی چاوه‌روانی دیداری مۆنته‌زینووس بمیننه‌وه؟» دۆن کیشۆت گوتی: «بۆ ده‌بی نه‌بم؟ ئە‌لبه‌ته من به‌ئیراده‌ی پته‌وه، به‌دایکی پی له ئازایه‌تی لیره‌دا چاوه‌روانی ده‌م. ئە‌گه‌ر ئاگری دۆزه‌خیشم به‌سه‌ردا بیاری.» سانکۆ گوتی: «به‌لام من ئە‌گه‌ر شه‌یتانیک‌ی تر وه‌ک ئە‌وه‌ی ئیستا دیتم، بی‌نم و بی‌نم که ده‌ شه‌یپووریک‌ی تری وه‌ک شه‌یپووری شه‌یتانی ئە‌وه‌ل ده‌توورین‌ی له جیاتی ئە‌وه‌ی لیره‌ بمینمه‌وه، هه‌لدیم و تا «فلاندر» به‌ند نام.»

له‌و کاته‌دا شه‌و به‌ته‌واوی داها‌توو و له‌و تاریکیه‌دا و له نیو هه‌لم و غوباری زه‌ویدا، ترووسکه و برووقه برووقی رووناکایی له‌م لای جه‌نگه‌له‌وه بۆ ئە‌ولا ده‌بیندران. له هه‌مان کاتدا ده‌نگیک‌ی ترسینه‌ر، له‌و ده‌نگه‌ و شکانه‌ی که له سوورانی چه‌رخ‌ی گه‌وره‌ی عاره‌به‌ه‌لده‌ستی - عاره‌به‌یه‌کی زۆر گه‌وره که گای تی ده‌کن - به‌گه‌وئ گه‌یشت، وه ئە‌وه هه‌ر ئە‌و ده‌نگه‌یه ئە‌گه‌ر گورگ و به‌راز گویان لی بی، خۆیان بۆ راناگیرئ و له‌به‌ری هه‌لدین. توفانیک‌ی تریش له‌و هه‌موو توفانه‌ زیاد‌ی کرد که هه‌یبه‌ت و سامناکی هه‌مووانی سه‌د قات زۆرت‌ر کرد. وای لی هات ده‌تگوت له هه‌ر چوار گۆشه‌ی جه‌نگه‌لدا شه‌ر و هه‌نگامه‌یه‌کی گه‌وره له ئارادایه. له لایه‌ک ده‌نگی کپ و بۆله‌ی شه‌ری تۆپخانه ده‌هاته گه‌وئ و له لایه‌کی تریشه‌وه شمخالیک‌ی زۆر خه‌ریکی هاویشتن بوون؛ هیندیک له نزیک‌تر بانگ و هه‌رای شه‌رکه‌ران به‌رز بووبوووه و هیندیک دورتر هه‌له‌له و هه‌رای عه‌ره‌بی به‌ر به‌ر ده‌هات. سه‌ره‌نجام ده‌نگی شه‌یپوور و که‌ره‌نا و بووق و ته‌فنگ و هاواری عه‌ره‌ب و ده‌نگی گویدرینی چه‌رخ‌ی گه‌وره‌ی عاره‌به‌تیکه‌ل‌او بوون و زه‌نا زه‌نا و هه‌نگامه‌یه‌کی وه‌ها به‌ریا بوو که دۆن کیشۆت ناچار بوو هه‌رچی غیره‌ت و ئازایه‌تییه له خۆیدا کۆ بکاته‌وه تا وه له‌رزین نه‌که‌وی. به‌لام سانکۆ له ترسان له هۆش چوو و که‌وته ژیر پای دۆش‌تیس. دۆش‌تیس ئە‌وی راکیشا سه‌ر داوین‌ی خۆی و ئاوی ساردی به‌سه‌ر و ریشیدا کرد. سانکۆ به‌و ئاو پیدا کردنه هاته‌وه هۆش و ئە‌وه‌ش دروست له‌و کاته‌دا بوو که عاره‌به‌ی قورس و گران گه‌یشتبووه ئاستی ئە‌و. چوار گای زه‌به‌لاح و گه‌وره عاره‌به‌یان ده‌کیشا که به‌سه‌ر هه‌ر

کامیانداندا کوئینکی (*) رهشيان کيشابوو و مهشعهلتيکی هه لکراویش له شاخی هه کاميان بهسترابوو. لهسهه عاره به جیگه یه کی وهک تهختی پادشایان ساز کرابوو، لهسهه ئه و تهختهش پیره پیاویکی بهویقار، که ریشه سپیهه کی دهگه شسته سهه که موری، دانیشتبوو. که وایه کی دريژی قه دهکی (*) ده بهر دابوو، وه چون له عاره به که دا مه شخه لی زور دایسان، ته وای ئه سپاباتی نیو عاره به که ش به جوانی ده بیدران. دوو شهیتانی زور ناحهز و نگرسی عاره به که بیان لی ده خوری که لی باسیکی رهشيان له جیسنی هه ره ئه و قه ده که له بهر دابوو، روخساریان ئه وهنده ناحهز بوو که سانکو هه دووک چاوی خوی قووچاند بو ئه وهی نه یانینی.

به لی جا، کاتیک عاره به گه شسته ناستی ئه و شوینه ی که یاران له وی بوون، پیره پیاوی بهویقار له جیگه ی به رزی خوی هه ستا و به دهنگی بلیند ئاوی گوت: «من لیرگانده -Lirgand ee ی هه کیمم.» و بی ئه وهی قسه یه کی تر بکا عاره به که ی وه ریشتن که وته وه. به دوی ئه ودا عاره به یه کی تری هه ره له حالته و له رهنگه هات که ئه ویش پیره پیاویکی بهویقاری تیدا دانیشتبوو. ئه ویش کاتیک گه شسته عاره به و داووده زگای خوی گه یانده ناستی یاران، وهک پیره پیاوی یه که م به دهنگی بۆر و تووره وه گوتی: «من ئه لکیف Alquife ی هه کیم و دۆستی گه وره ی «ئورگاندا» Urgande ی نه ناسراوم. ئه ویش به ریگه ی خویدا ریشتن. زوری پی نه چوو عاره به یه کی تر وهک دوو عاره به که ی تر گه شسته به رده می یاران. به لام ئه وهی له سهه ری دانیشتبوو، وهک ئه وانی تر پیر نه بوو، به لکو نیره زه لامیکی سه هه تگران و لۆزهنده ریکی چوارشانه بوو که سهه و گویلاکی نه فرته و غه زه بی لی ده باری. ئه ویش هه ستا سه ری و گوتی: «من ئارکالووس Arcaleus ی جادووگه رم و دۆزمنی قه سته سه ری ئامادسی گۆل و توره مه ی ئه وم.» ئه ویش پاش ئه و قسانه تیپه ر بوو.

هه سه یک عاره به هیندیك اوهر له شوینی یاران، راوهستان و دهنگی گویدرین و ناخوشی چه رخی عاره به کان کۆتایی پی هات. هیندیك دواتر سهه روه سدا و هه را و هوریاکانی تریش خامۆش بوون و ته نیا زایه له ی دهنگی مۆسیقایه کی خوش دههاته گوی. سانکو بهیستنی ئه و دهنگه خوشه هیندیك هاته وه سه ره خو و به دۆشپس که ساتیک لی دوور نه که وتبووه وه، ئاوی گوت: «ئه ی خاتوونی من، ئه و جیگه یه ی دهنگی مۆسیقای لی به رز بیته وه، هه رگیز مومکین نییه شتی خراپی لی هه بی.» دۆشپس له جوابدا گوتی: «وای، وانیه! ئاگر نوور ده پرژیننی و کووره گه رمی ده دا به ده ور به ر و ئه م مه سه له یه هه ر ئیستا له و مه شخه لانه ی ده ور به رماندا ده بیدری و به و حاله شه وه رهنگه هه ره ئه م مه شخه لانه

بمانسووتین و بمانکه نه خۆله میش، به لام مۆسیقا هه میشه مایه ی شادی و که یفخوشی و جیژن و میوانیه.» دۆن کیشۆت که وتووژی ئه وانی ده بیست گوتی: «وهک ده بیین» که وهک به شی داها تووی ئه م داستانه دهیسه لینی حه ق به و بوو.

«من مېرلېن ئەو جادووگەر بەتوانايەم كە بەپېي رېوايەتگەلى مېژووھكان و داستانهكان، باوكم شەيتانە، (درۆيەك كە تەنيا بەتپەپېنى زەمان ئىعتىبارى و دەستە ھىناوہ) من شازادەى سىحر و جادوو، سولتانى خاوەن دەسلەلاتى رەھا(*) و خەزىنەى زانستى زەردەشتىم^(۴۱۶). من حەريف و ھاوئەبەردى(*) زەمان و سەدە و دەورانم، چون، زەمان و دەوران دەلېن كە ھونەرنوئىنى و قارەمانەتتى پالەوانانى سەرگەردان دەژىر خاك دەنېن و خاكى فەرامۆشيان بەسەر دادەكەن. بەلام من ھەموو كات چاكەم دەگەل پالەوانانى سەرگەردان كەردووہ و لەمەو پاشيش دەيكەم. ھەرچەند خولق و خووى سىحركار و جادووگەران و موغان ھەموو كات توند و ترش و تالە، بەلام خولق و خووى من نەرم و عاشقانە و مېھرەبانە و پىم خۆشە دەرھەق بەھەموو كەس چاكە بكەم.

لە غارە تاريكەكانى «دەيت»^(۴۱۷) لەو شوئىنەدا كە رۆحى من خەرىكى رەسم كەردنى پىت و شكۆ و وئىنەى جادوويى بوو، نالەى سووتتەنەر و جەرگ برژىنى دۆلسىنە دۆتۆبۆزۆى جوان و بى ھاوتا دەھاتە گويم.

من بەبەدبەختى و نامراديى ئەوم زانى و تى گەيشتم كە تەلىسم كراوہ و لە خاتوونىكى بەشان و شەوكەترا كراوہتە ژنىكى خەپلە و ئەستورى دىھاتى، زگم پىي سووتا، بەزەبىم پىداھات و زۆرى بۆ خەمبار بووم، پاشان فكر و رۆحى خۆم لە نىو ئەم قابەناحەز و نەفرت ھىنەدا زىندانى كرد و پاش ئەوئەى رۆپەرەكانى سەدان ھەزار كىتېم كە لەمەر زانستى شەيتانى و بى ماناي خۆمدا نووسرابوون، ھەلدايەو، دەرمانى دەردى ئەو چارەپەشەم وەگىرخست و ئىستا ھاووم تا بۆ ئەو دەرد و غەمە گەرەبە دەرمانىكتان پى بناسىنم.

بەتۆ، ئەى شەرەف و شانازى ئەو كەسانەى كە لىباسى شەر لە پۆلا و ئاسن دەپۆشن، بەتۆ، ئەى رۆوناكى، ئەى فانوس، ئەى رىنوئىن و ئەى قوتب نوماى(*) تەواوى ئەو كەسانەى كە خەوى قورسى نىو پەرى قوو، فەرامۆش دەكەن و رۆو دەكارى سەخت و تاقەت شكىنى پالەوانى دەكەن و چەك و سىلاحى قورس و خوئىناوى ھەلدەگرن.

۴۱۶ – ئەوروپايى يانى كۆن، زەردەشتيان بە باوكى سىحر و جادوو دەزانى و ئەم ھەلەپە لەوئەرا پەيدا بووہ كە لايمان وابووہ «موغ»ەكان يانى پياوہ ئاينى يەكانى دىنى زەردەشت، سىحركار و جادووگەرن.

۴۱۷ – Dite لە قەبى Pluton خواوئەندى نەھمەكانى دۆزەخە. (مۆرىس باردۆن)

لەمەر ھەوا ئىك كە دۆن كيشۆت

لە شكانى تەلىسىمى خاتوون دۆلسىنە بىستى و باقىي رۆوداوھكان

ئەوجار دىتيان كە عارەبەپەك، لەو عارەبانەى خەلك پىي دەلېن عارەبەى «سەرگەوتن» بەھەمان ئاھەنگى خۆشى مۆسقىقاوہ نزىك بووہوہ. ئەم عارەبە، شەش ئىستىرى بۆرەى تىكرابوون، كە سەرتاپايان بەپارچەى سىي داپۆشرابوو و لەسەر پىشتى ھەر كام لە ئىستىرەكانىش تۆپەكارىكى سەرتاپا سىي پۆش كە ھەر كام مەشخەلىكىيان بەدەستەوہ بوو، سوار بوو بوون. ئەم عارەبەپە دوو تا سى قات لە وانى تر گەورەتر بوو. لەسەر ئەم عارەبەش دوازە تۆپەكارى تر بەلىباسى سىي و مەشخەلى ھەلكراوہوہ دانىشتبوون؛ ئەم بەزمە بۆ ئەوہ ساز درابوو كە ترس و خۆف و ھەراسانى و سەرسورماوى وەدى بىن، لەسەر تەختىك كە لە ناوہراستى عارەبەكە دانرابوو، پەريزادەپەكى وەك مانگى شەوى چارە دانىشتبوو كە ئەندامى خۆى بەسەد پارچەى ناسكى پوولەكەدارى برىقەدار داپۆشبوو و ھەش نىشانى دەدا كە ژنىكى جوان و خاوەن زىر و زەمبەرە. تۆرىكى ناسكى ئاورىشمىن بەسەر پەريزادە دانرابوو كە زۆر ناسك و روون بوو، لە پىشت ئەم تۆرەوہ رۆخسارى جوانى كچىكى نازدار و ئىسك سووك دەھاتە بەرچاوى، نوورى توندى مەشخەلەكان، ھىلى رۆخسار و تەمەنى كىزى جوانى نىشان دەدا و ئاشكرا بوو كە تەمەنى لە حەقدە تى پەريوہ، بەلام نەگەبەتە بىست. لە تەنىشت ئەو پەريزادەپە كەسىك دانىشتبوو كە سەرتاپاى خۆى بەلىباسىكى مەخمەرى درىژ و رۆخسارىشى بەنىقابىكى رەش داپۆشبوو.

لەو ساتەدا كە عارەبەگەيشتە ئاستى شوئىنى دانىشتنى دۆن كيشۆت و دووك، دەنگى كەرەنا و شەپپووران خامۆش بوو و پاشان دەنگى عوود و سازىكىش كە لەسەر عارەبەوہ لىيان دەدا، بىدەنگ بوو. ئەوجار ئەو كەسەى كە كەواى درىژى دەبەردابوو لە جىي خۆى ھەستا و ئاتەگى كەواى لادا و نىقابى سەر و رۆخسارىشى لا برد و رۆخسارى ناحەز و زراوتۆقئىنى عفريتى مەرگ وە ديار كەوت. دۆن كيشۆت رەنگى بەرۆخساروہ نەما و سانكۆ لە ترسان ھەلدەلەرزى و دووك و دۆشپىس نىشانەى ترس و خۆف كەردنىان تىدا ديارى دەدا. ئەم «مەرگ» ھ زىندووہ كاتىك بەپىوہ راوہستا بەئاھەنگىكى كز و لەرزۆك بەمبۆرە دەستى پى كرد:

بهتو، ئەى پالەوانى دلاور، كه كهس نهیتوانیوه بهباشى و بهتهواوى وهسفى تۆ بكا. بهتۆ ئەى دۆن كیشۆت كه ههم زانای ههم توانا، بهتۆ ئەى شهوكهت و شانازى مانش، ئەى ئەستیرهى ناسمانى ئیسپانیا، بهناشكرا پیت دهلیم ئەگەر دهخواری دۆلسینهى بى هاوتا لهو تهلیسمه پزگار بى و بپتهوه سهر شكۆ و بپچمی جارن، دهبى سانكۆى مهیتهرى تۆ ههر دوو سمته قهلهوهكهى پرووت بكا و سى ههزار و سیسهده زهبرى تازیانهى لى بدن تا ئەو جیگهى كه سمتى وهژان دهكهوئى و شوینی تازیانهى لهسهر دیارى بكا. تهنیا بهمجوره خاتونى چاره رهش لهو تهلیسم و چهرمهسهرییه پزگارى دى. وه من ئەى بهریزان تهنیا بۆ راگهیاندى ئەو مهبهسته هاتومهته ئیره.»

سانكۆ هاواری لى بۆند بوو كه: «عهجب! سى ههزار زهبرى تازیان، ئەم كابرایه یا قهت تازیانهى وئى نهكهوتوووه یا حیساب نازانى. من بهرگهى سى زهبرى ناگرم. عهمرت نهمینى بۆ تهلیسم شكاندنیشت! ئاخىر قوونى من چ پیهوندیهكى بهسیحرهوه ههیه؟ سوپحانهللا! خودا شاهیده ئەگەر جهنابى میرلین ریگهیهكى تر بۆ بهتال كردنى ئەو تهلیسمه نه دۆزیتوه، خاتون دۆلسینه ناچار دهبى بهو تهلیسمهوه بچپته بن گل.» دۆن كیشۆت بهسهر سانكۆدا گوراندی كه: «ئەى بۆره پیاوى دیهاتیى نهفام! ئەى سیر و پیواز خۆرى خهرا (*). و بى تهریبهت. من بهزۆر دهتگرم و دهریت له پى دادهكهنم و پرووتوقووت له دارت دهبهستم و نه تهنیا سى ههزار و سیسهده بهلكو شهش ههزار و شهش سهت زهبرى تازیانته وها بهقهو له قوونى دهم كه ئەگەر سى ههزار و سیسهده، جار خۆت بادهى و پینج بدى نهتوانى له دارهكه جیا بپتهوه. ئەوهشت پى بلیم، حهقت نییه یهك قسهه دهگهله بكهى دهنه دهمترینم.» كاتیک میرلین ئەو قسانهى بیست، گوته: «نا، نا، پالەوان نابى وابكهى. دهبى ئەو زهبرانهى له سمتى سانكۆى خۆشهویست دهرى بهرزهامهندیى خۆى بى، بهبى هیچ جور زۆر و ملهۆرى. تهنانهت ئەو كاره دهبى زهمانیک بكرى كه سانكۆ خۆى دیارى دهكا و كهس نابى دهخالهتى تیدا بكا. ئەوجار سانكۆ دهتوانى نیوهى ئەو جهریمهیه بهپوول بكرپتهوه و نیوهكهى تریشى بهدهستى كهسیكى بیگانه، تهنانهت ئەگەر دهستیشى قورس بى، لى بدرى. سانكۆ گوته: «هیچ دهستیك له خزم و ناشنارا بگره تا دهگاته بیگانه، نابى دهستیان وه من بكهوئى. مهگەر ئەمن زاوم و دۆلسینه خاتوونم دهرفرتاندوووه كه ئیستا دهبى تاوانى چاههوانهكانى من بیدهمهوه؟ ئەمكاره ئهركى ئهربابى من جهنابى دۆن كیشۆته كه خۆى بهپارهى جهرگی ئەو دهزانى، چون له ههر ههنگاوێكدا كه دهنى دهلى دۆلسینه رۆح و گیان و پشت و پهناى منه. ئهربابى من دهتوانى و دهبى بهعیشقى ئەو

تازیانهى وئى بكهوئى و ههر كارىكى بۆ شكاندنى تهلیسمى ئەو لازم بى نهجامى بدا. تازیانه له من بدن؟ له من؟ العیاذ بالله من الشیطان الرجیم!»

هیشتا سانكۆ قسهكانى تهواو نهكردبوو كه پهریزادهى زینیههپۆش كه له تهنیشت رۆحى میرلین دانیشتبوو ههستا سهرى و رووبهندی ناسكى لهسهر روخسارى خۆى لادا و دم و چاویكى ئەوهنده جوان و نازهنین وهدرکهوت كه هیچ كهس بهعومرى خۆى شتى ئاواى چاو بى نهكهوتبوو؛ پاشان بهدنگىكى نیرانه و ئەدا و ئەتواری پیاوانه كه كهمتر وه دهنگ و بزوتنهوهى ژنان دهچوو، سانكۆى بهردنگ(*) كرد و گوته: «ئەى مهیتهرى ئاخرشهر، ئەى تۆ كه دللى مریشك و رۆحى مهفرهقت ده سنگى دابه، تۆ كه ریخۆله و گهدهت له خیز و بهرده، ئەگه بهتۆیان ئهرم كرده كه لهسهر بورجیكى بۆندهوه خۆ باوییه خوارهوه، ئەگه له تۆ ئەى دۆزمنى نهوعى بهشهر، ویستبایان كه دوازه بۆق و چوار سووسمار و سى و شهش مار بخۆى، ئەگەر له تۆیان ویستبا كه ژن و مندالى خۆت بهدهستى خۆت و تیغهى شمشیری خوین خۆر بنیرینه دنیاى نهبون، جیگهى سهرسورمان نهبوو كه نیوچاوانت تیک نابا و پرووت گرژ كرده و سهریچی له فرمان بكهى؛ بهلام بهویكهوتنى سى ههزار و سى سهده زهبرى تازیانه گرینگی دان، كه ههر خویندكارىك، چ ناجسن و سهركیش، چ باش و عاملاو، له مانگدا ئەوهندهى وئى دهكهوئى و دهنگ ناكا، له لایهن تۆ ئیستا جیگهى سهرسورمانه، له داهاتووشدا، له سهردهم و سهدهكانى داهاتووشدا ههر كهس بیبیسى له شهрман و له واق و پرمایى دل و ریخۆلهى دیته دهرهوه. ها، ئەى حهوانى فهلهك زهدهى(*) چاره رهش و دلرهق، ئەو چاوه ناحهزانهت كه وهك چاوى ئیستر مات و تاریكن، ده چاوى جوان و بریقه دارى من بیره تا ببینی كه چۆن «فرمیسكى خوینینم دلۆپ دلۆپ و جۆگهله بهجۆگهله ههله رهژى و جۆگه و جۆبار و شوین و هیل دهخهنه سهه باغى روخسارم. ئاخى ئەى جانهوهرى مهكربازى دهروون رهش، بهزهییت بهمندا بى، منیک كه هیشتا دوو ده سالیله تهنه تى نهپهرا ندوووه. (بهراستى تهنه تى نهپهرا ندوووه و هیشتا نهچوم ده بیستهوه) وه بهو جوانیهمهوه و بهو تهنه كهمهوه، ده قالم و قاپۆرى ژنىكى دیهاتیى ناحهز و سهردهوه(*) دا دهسووتیم و دهتویمهوه و دهپرووكیم و دهژاكیم. تۆ ئەگەر دهبنی كه من ئیستا لهسهر شكلى ژنه دیهاتییهكى ناحهز نیم، بههۆى لوتف و كه رههه تاییهتى میرلینى جوامیرهویه كه دهرهق بهمن کردوویهتى، ئەویش تهنیا له بهرنهوهیه كه بهلكو جوانى نازهنینى و پهزاسووكیى من دلله بهردهكهى تۆ نهرم بكا. چون گوتووینه فرمیسكىك كه له چاوى دلبرىكى نازهنین ههله رهژى رهوه زهبردان دهكاته پهمو و پلینگان دهكاته مه. تۆ

ئەى حەيوانى دىرندەى ومەحشى، لەو گۆشتە قەلەوانەى لەشى خۆت راكيشە، غيرەت و پياوھتییەك كە تەنیا بۆ ئاخنینی زگ و زارت دە كارى دینی، راپەرینه و نەرم و نۆلى و ناسكی لەش و پىستی جوانى من لەو چوارچۆپو و پىستە رەق و ئەستوورە دىھاتییە نەجات بە، شیرین رەفتارى و ناز و غەمزە و لەخت و لارەكەم بەدووە دەستی خۆم. تۆ ئەگەر ناتەوئى لەبەر دلى من عەقلىت بىنیتەووە بەر خۆ و نەرم بى، لانی كەم بەخاترى ئەم پالەوانە بى ئەنوا فەلەك زەدەییە كە لە تەنیشتت راپووستاوە نەرم بە، بەخاترى ئەربابى خۆت كە من ھەر ئىستا رۆحى ئەو دەبىنم، نیشان بەو نیشانە كە ھەر ئىستا گيانى ئەو ھاتووەتە ناو گەرووی و گەيوەتە پینج شەش قامكی لىوھەكانى و تەنیا چاوەروانى جوايىكى ئال يا شیرین لە لىوى تۆیە كە لە حالەتى يەكەمدا لە زارى دیتە دەر و لە حالەتى دووھەمدا دەچیتەووە ناو لەشى.»

بەبىستنى ئەو قسانە، دۆن كيشۆت دەستى بردە ژێر گەرووی خۆى و تاقىی كەردووە و پاشان رووی دە دووك كرد و گوتى: «جەنابى دووك، بەخوا قەسەم كە دۆلسینە راستى گوت. چون ئەوھتا وەك گۆزىك دەگەرودما گىرى كەردووە. دۆشپس پرسى: «ھان، سانكۆ، لەم وارەدا دەلێنى چى؟» سانكۆ گوتى: «قسەى من ھەر ئەوھىە كە عەرزەم كردن. لەمەر تازیانە خواردنیش گوتم ئەلەھىازوبىلا.» سانكۆ دەبى بلێى ئەلەھىازوبىلا، ئەوھى تۆ دەلێنى غەلەتە.» سانكۆ گوتى: «جەنابى دووك، تەكايە ئىوھ دەست بەردارى من بن، من ئىستا لە حال و ھەوايەكدا نىم كە دل و دەروونى قسەى زەلام و مىرزايانەم ھەبى. چون ئەو تازیانەى دەبى وىم كەوئى يا خۆم لە خۆمى بەدەم، ھۆش و ھەواسى پى نەھىشتبووم و نازانم چ دەلێم و چ دەكەم. بەلام ئىزەم بەدەن من لە جەنابى ھەزەرتى سەركار خاتوون دۆلسینە دۆتۆبۆزۆ بپرسەم كە ئەم شىوھ جوان داواكردنەى لە كى فیر بوو. ئەو ئىستا لە منى وىستووھ كە لەشى خۆم بەتازیانە برىندار و زامار بكەم و پاشان پى گوتووم كە دلى مریشككەم دە سنگى داىو و جانەوھرىكى دىرندەى ومەحشىم و يەك عالەمە جنىوى ئاودارى تری ھەوالە كەردووم كە شەيتانىش تاقەتى بىستنى قسە و جنىوى ئەوتۆى نىبە. مەگەر لای وایە گۆشتى بەدەنى من لە مەفرەقە؟ مەگەر لەوھى ئەو دە تەلېسمدا بى يا نەبى شتىك بەمن دەگا؟ ئاخىر بۆ ئەوھى دلم نەرم بكا، دەپیشدا سەوھتەى پر لە جلوبەرگ و مەخمەرەى بۆ ناردووم؟ خانم لە جياتى ديارى و سەوقات، ھەزار جنىوى پى دام، ئەوھش لە حالىكدايە كە ئاگای لەو پەندە مەشھوورە ھەيە كە لەم ولاتەدا لە سەر زارانە، ئەویش ئەوھىە «كەرىش بەبارى تەل تىژتر دەبرئ سەربالا» و مەسەلەيەكى ترىش

دەلنى: «زىر لە سەر پۆلا دانى، نەرم دەبى بەئانى» وە ديسان دەلین «نان ئەو نانە، ئەمرو لە خوانە» و ھەروھە «چۆلەكەى ناودەستان باشترە لە بازى تەشقى ئاسمان» لەوھش تى پەرىن، ئەربابى من بەجىگەى ئەوھى دەستم بەسەرى داينى و بملاوینیتەووە و دلم نەرم بكا، ھەرەشەم لى دەكا لە دارم بەستى و دوو ھىندەى دەلین تازیانەم لى بدا. باشە، مەگەر ئەو ھەزەرتە دلۆقان و مېھرەبانە نازانى لە حاكمىكى وىستووھ تازیانە وىكەوتن قبوول بكا، نە لە مەيتەرىك؟ وە ئەوھەمان شتە كە دەلین «بەدەختى لە سەر بەدەختى» ئاخىر ئەو ئاگاگەل و خانم گەلە وا باشە برون دەپیشدا شىوھى خواھىشت كردن و داواكردن فیر بن و رەسمى نەزاكەت و ئەدەب بزەنن. چون كات و ساتەكان ھەردەم وەك يەك نىن و مرووف ھەمیشە لە سەر حالتيك نىبە. دلى من ئىستا لە غەمى كۆلۆجەى مەخمەرى دپاومدا خويتە و ئەوجار بەرپزان دین و لە منیان دەوئى خۆم بەتازیانە لیدان ھىلاك بكەم، لە حالىكدا دە ئارەزووى گەيشتن بەدەسەلاتدا خەرىكە گر دەگرم.» دووك گوتى: «زۆر باشە سانكۆ، بەلام با پیت بلیم ئەگەر وەك ھەرمىى گەيشتوو خوت نەرم نەكەى بەحكومەتى دورگە ناگەى، بەراستى ھىندە شىت نىم كە حاكمىكى دلرەق و بى بەزە و زالم لە سەر دانىشتوانى دورگەى خۆم بكەمە گۆپال. حاكمىك كە دەروونى لەبەرد سەختتر بى لە بەرامبەر فرمىسكى جەرگ رووشىنى ماتەم زەدەدا و پارانەووە و لالانەوھى جادووگەرىكى دلسوژ و مېھرەبان و لە ھەمبەر دەسەلات و كارتىكردنى واتايى فىلسوفانى پىر و بەسالچوودا، بەزەى نەبزوى و رۆحمىك بەحالى ئەوانە نەكا، چون بۆ حاكم دەبى؟ بەھەر حال سانكۆ تۆ دەبى يا بەدەستى خۆت تازیانە لە خۆت بەدى يا يەككىتر لیت بدا، دەنا دەستت بەدورگە راناگا.» سانكۆ گوتى: «جەنابى دووك دەكرى دوو رۆژانم مۆلت بەدەن تا بزەنم دەبى قورى كوى بەسەر خۆمدا كەم؟ مېرلینى جادووگەر گوتى: «خیر، خیر، بەھىچ جۆر ئەم مۆلتەت پى نادى، چون ئەم شتە دەبى ھەر ئىستا و لیرە و زۆر زوو جیبەجى كرى؛ يا دۆلسینە دەبى بگەریتەووە غارى مۆنتەزىنووس و بىتەووە سەر شكلى ھەمان ژنە خەپلە نالەبارە دىھاتییەكە. يا ھەر بەم حالەتە كە ھەيە بىریتە باغى بەھەشت تا چاوەروانى تەواوبوونى كارى تازیانە لیدان بى.» دۆشپس گوتى: «ئاه، ئەى سانكۆى مېھرەبان، غيرەت و ئازايەتیت ھەبى و ھەقى نان و نمەكىك لە لە سەر سفردى دۆن كيشۆت خواردووتە بەدووە و بزەنە كە ئىمە ھەموومان دەبى خزمەتى ئەربابى تۆ بكەين و ئەوھمان بەخاترى سىفەتى باش و پەسند و ھونەرنوینىيە بەرزەكانى كە لە خۆى نیشان داو، خۆش بوئى. ھان، ئەى كورى من، رازى بە و ئەو ئەشكەنجەيە قبوول بكە، لى گەرى

که له‌عنه‌تی شه‌یتان له سهر شه‌یتان بمینیت‌ه‌وه و ترس و خوږیگری به‌نسیب پیاوی ترسه‌نۆک بئ. چون هه‌روه‌ک خۆت ده‌زانی، به‌دبه‌ختی له به‌رامبه‌ر دلکی دلۆقان و به‌به‌زه‌دا ده‌که‌وینته سه‌رچۆک.»

سانکۆ له جیاتی ئه‌وه‌ی جوابی ئه‌و قسانه‌ بده‌ته‌وه ده‌ستی لئ تیکه‌ل بوو، رووی ده‌ میرلین کرد و گوتی: «ئهی جەنابی میرلین، کاتیک شه‌یتانی په‌یام هینەر گه‌یشته لامان، بۆ ئه‌ریابی من په‌یامیکی له لای مۆنته‌زینووس هینا که گوتبووی پالّه‌وان دۆن کیشۆت هه‌ر لیره‌ چاوه‌روانی من بئ تا بيم و پښگه‌ی به‌تال کردنه‌وه‌ی ئه‌م ته‌لیسمه‌ی پئ فیر بکه‌م. به‌لام تا ئیستا نه‌ هه‌واڵیک له مۆنته‌زینووس هه‌یه و نه‌ که‌سیک له سهر شکلی ئه‌و هاتووه.»

میرلین گوتی: «هاوړئ سانکۆ، شه‌یتان ئه‌حمه‌ق و نه‌فامی وه‌ک خۆی که‌مه و گه‌ریده‌یه‌کی به‌ره‌لایه و زۆر په‌ست و نانه‌جیبه. ئه‌و من ناردمه لای پالّه‌وان و په‌یامه‌که‌ش له لای منه‌وه بوو. چون مۆنته‌زینووس هه‌ر ئیستا له غاره‌که‌ی خۆیدا یه و چاوه‌روانی ئه‌و ته‌لیسمه‌یه که کلکی ئه‌ویشی تیدا به‌ته‌له‌وه بووه، ئه‌گه‌ر تۆ شتیکت له‌وه‌ی کاریکت به‌هه‌یه من حازرم ئه‌و ببنمه لای تۆ و له هه‌ر شوینیک ده‌ته‌وئ بیده‌مه ده‌ست تۆ. به‌لام ئیستا ئه‌م ئه‌شکه‌نجیه‌یه قبوول بکه و باوه‌رم پئ بکه که ئه‌م کاره بۆ له‌ش و گیانی تۆ، بۆ هه‌ر دووکیان زۆر به‌قازانجه. فایده‌ی بۆ رۆحی تۆ ئه‌وه‌یه که هه‌ستی رهم و خۆشه‌ویستی مه‌سیحایی تۆی بۆ قبوول کردنی ئه‌م جه‌زبه‌هان داوه، و بۆ جه‌سته‌شت ئه‌و قازانجه‌ی هه‌یه، تۆ چون میزاجت گه‌رمه ئه‌گه‌ر هیندیک خوین له له‌شت برواته دهر زهره‌ر ناکه‌ی.»

سانکۆ گوتی: «به‌هه‌ه! ته‌بیب و هه‌کیمی چۆن له‌وه‌ دنیا‌یه‌دا په‌یدا بوون و کار گه‌یه‌وته کوئ که جادووگه‌ره‌کانیش ده‌ست ده‌ کاری ته‌بابه‌ت وهرده‌دن! زۆر باشه، ئیستا که به‌هه‌مووتان پیتان چه‌قاندووه و داوا له من ده‌کن، گه‌رچی خۆم ده‌لیلیک بۆ ئه‌م کاره نابینم، به‌لام رازی بووم به‌وه‌ی سئ هه‌زار و سی‌سه‌د زه‌بری تازیانه له خۆم بده‌م، و به‌و شه‌رته‌ خۆم له خۆمی بده‌م و هه‌رکات و هه‌ر چۆنیک و بیستم ئه‌و کاره بکه‌م و که‌س نابئ رۆژ و سه‌عاتم بۆ دابنئ. منیش قه‌ول ده‌ده‌م هه‌رچی زووتر ئه‌و قه‌رزه بده‌م تا هه‌موو عاله‌م له جوانی و جه‌مالی خاتوون دۆنا دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ حه‌ز وهرگرئ، چون به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی من پیم وابوو دهرده‌که‌وئ که خاتوون دۆلسینه به‌راستی جوان و نازداره. مه‌رجی ترم ئه‌وه‌یه مه‌جبورم نه‌کن، به‌زه‌بری تازیانه خوین له به‌ده‌نی خۆم دهرییم و ئه‌گه‌ر جاروبار زه‌بری واش له خۆم بده‌م که ته‌نیا بۆ فراندنی می‌ش باش بئ، ئه‌ویشم بۆ به‌حیساب بگرن. ئه‌وجار ئه‌گه‌ر من ده ژماردنی زه‌بره‌کاندا، به‌هه‌له‌ چووم. جەنابی میرلین

ده‌هه‌موو کاره‌کاندا زانا و شاره‌زایه. زه‌حمه‌تی ئه‌ژماردنه وه‌عه‌ده بگرن و که‌م و زۆر بوونه‌که‌ی به‌من بلین.» میرلین گوتی: «سه‌رنجدان به‌ئه‌ژماردنی زه‌بره‌کان، به‌تایبه‌تی له ترسی ئه‌وه‌ی زیاده له ئه‌ندازه‌ی دیاریکراو بئ، پیویست نییه. چون تۆ کاتیک ئه‌وه‌نده زه‌بره‌ی که قه‌رار دراوه، له خۆت دا، ته‌لیسمی خاتوون دۆلسینه ده‌سته‌جی ده‌شکئ و ئه‌و خاتوونه وه‌ک ژنیکی ئه‌مه‌گناس خۆ ده‌گه‌یه‌نیته لای تۆ تا سپاست بکا و پاداشت بده‌ته‌وه. که‌ه‌وابوو هه‌چ ده‌ فکری زۆر و که‌می ژماره‌ی تازیانه‌دا مه‌به، وه‌ خوداش من له‌وه‌ تاوانه‌ بگه‌ریته‌وه که به‌مه‌وئ که‌سیک ته‌نانه‌ت بۆ تاقه‌ تالکی مووی بئ قابیله‌ت فریو بده‌م.» سانکۆ گوتی: «که‌وابئ به‌هیوای خودا با ده‌ست پئ بکه‌ین؛ من ئه‌و ئه‌شکه‌نجیه‌یه قبوول ده‌که‌م، یانی به‌و مه‌رجانه‌ی که به‌عهرزم گه‌یاندی، ئه‌م چله‌کیشیه‌یه ده‌که‌م.»

هینتا سانکۆ قسه‌کانی ته‌واو نه‌کردبوو که دیسان ده‌نگی ساز و موسیقا به‌رز بووه‌وه و له هه‌ر لاره‌ تفه‌نگ ئاور دران. دۆن کیشۆت ده‌ستی ده‌ ملی مه‌یته‌ری خۆشه‌ویست کرد و هه‌زار جار نیوچاوان و پشت ئه‌ستۆی ماچ کرد. دووک و دۆشیپ و حازران له مه‌جلیس گوتیان که له‌وه‌ پایانه‌ خۆشه‌ی رووداوه‌کان شادی و خۆشییه‌کی بئ سنوور و ئه‌ندازه هه‌ست پئ ده‌کن. سه‌ره‌نجام عاره‌به‌که‌وته سهر پئ خۆی و دۆلسینه له ئاستی دووک و دۆشیپ کرئۆشی کرد و سه‌ری کرئۆشی له هه‌موان زۆرتر بۆ سانکۆ دانه‌واند.

له‌وه‌ کاته‌دا کازیوه‌ی گولرنگ و خه‌ندان خه‌ریکی ئه‌نگوتن بوو. گولئ سه‌حرا هه‌موو سه‌ریان هه‌لینا. جۆگه‌له ئاوه‌کان به‌زایه‌له‌ی زه‌مه‌مه به‌نیو ورده به‌ردی سپی و خاوندی به‌زولایی چاوی قرژال په‌وان بوون تا به‌شی خۆیان ده‌ رووبار هه‌لرین. زه‌وی شادی و خۆشحالی لئ هه‌لده‌قوئ و ئاسمانی رووناک و هه‌وای ئارام و رووناکی ساف و بئ غوبار و غه‌ش هه‌مووی شایه‌دییان ده‌دا که رۆژیکي گه‌ش و شاد ده‌پیشدايه. دووک و دۆشیپ که له‌راوی و له‌وه‌ی که پلانه‌که‌یان به‌جوانترین شیوه به‌رپه‌وه‌چووه زۆر که‌یفخۆش بوون و که‌رانه‌وه کاخ و بریاریان دا به‌و شوخی و گالته‌جاریانه که زۆرتر له هه‌ر کایه و گالته‌یه‌کی تر خۆشحالی کردبوون، درێژه‌ بده‌ن.

دەكەمەوۋە كە من نامەيەكى تىر و تەسەلم بۇ خىزانم نووسىوۋە تا لەو رووداوانەى كە لەو دەمەوۋە لىي جويى بوومەتەوۋە بەسەرم ھاتوون ئاگەدارى بگەمەوۋە. ئەو نامە ئىستا دەباغەلم داپە و ھەر ماوۋە شوپىن و نىشانەكەى لە سەر بنووسم. من پىم خۆشە بەپىزتان زەھمەت بكىشن و جارېك بىخوئىننەوۋە، چون من واى تى دەگەم كە ئىنشاي نامەكەم لە شىوۋە و سەبكى تاپبەتى دەسەلاتداران و ھاكمان دەرچوۋە. دۆشپس پرسى: «ئىنشاي نامەكە ھى كىيە؟» سانكۆ گوتى: «بىجگە لە مالىپرانىكى ۋەك خۆم دەتوانى ھى كى بى؟» دۆشپس گوتى: «نامەكەت بەخەتى خۆت نووسىوۋە؟» سانكۆ گوتى: «خىر، من نەمنووسىوۋە، چون سەوادى نووسىن و خوئىندىم نىيە، تەنيا دەتوانم ئىمزا بگەم.» دۆشپس گوتى: «زۆر باشە، نامەكەت بدە با بىبىنم و دەزانم تۆ بارستاي فام و تىگەيشتوويىي خۆت دە ئىنشاكەيدا نىشان داوۋە.»

سانكۆ لە باغەلى خۆى نامەيەكى سەر ئاۋەلاى دەر كىشا و دۆشپس دەستى كرد بەخوئىندەوۋەى كە ئەوۋەش دەقەكەى بوو؛

نامەى سانكۆپانزا بۇ تىزىزى خىزانى

«ئەگەر ئەو جۆرەى دەبوۋايە تازىيانەيان لە جەستەم دابايە، راست و پتەو لە سەر سوارەبەر دادەنىشتم و ئەگەر ئىستا دەستم گەيوۋەتە دەسەلاتىكى باش پاداشى تازىيانەى پىر ئىش و ئازارە كە وىم كەوتوۋە. ئەلبەتتە تىزىزى خۆشەويىستىم، تۆ ئىستا ھىچ شتىك لەم قسانەى من تى ناگەى، بەلام جارېكى تر دە مەئناكەيان دەگەى. كەوابوۋ ئەى تىزىزى، بزانه كە من بىرپارىكى بى ئەم لاۋ ئەولام داوۋە، ئەويش ئەوۋەيە كە تۆ بەكالىسكە ھاتوچۆ بگەى. مەتلەبى گرېنگ ئەمىرۆ ھەر ئەوۋەيە كە گوتىم دەنا ھاتوچۆ بەھەر شكىلك، بىجگە لە سوار بوونى كالىسكە ۋەك ئەوۋە وايە چوار دەستويى بەرىگادابرىۋى. تۆ ئەمىرۆ خىزانى ھاكىمىكى و بزانه ئايا كەسىك ھەيە بگاتە گويىزىنگى پات؟ ھاورى دەگەل ئەو نامەيە دەستىك جلوبەرگى راۋ لە مەخمەرى سەوز كە ھەزرەتى خاتوونى بەرىز دۆشپس پىي مەرحەمەت فەرمووم، بۇ تۆم نارد. ھەول بدە نيوتەنە و داۋىنكىكى جوانى بۇ كچەكەمان لى دەربىنى. ئەربايم دۆن كيشۆت، ۋەك من لىرە لەم ولاتە بىستوومە ديوانەيەكى فەرزانەيە و نەفامىكە شىرىن و مەجلىس خۆش: ۋەك دەللىن منىش دەستى كەمىكەم لە ئەرباب نىيە. ئىمە پىكەوۋە چوۋىنە ناۋ غارى

لەمەر رووداۋى عەجايىي دۆلورىدى نەدىمە

يا بەواتايكى تر كۆنتىسى تريفالىدى، ۋە لەمەر

نامەيەك كە سانكۆپانزا بۇ خىزانى خۆى تىزىزى پانزاي نووسى

دووك پىشكارىكى بوو زۆر زىت و زىرەك. ھەر ئەو بوو كە دەورى مىرلىنى جادوۋگەرى كايە كرد و بەزىمى ئەو رووداۋە سەير و سەمەرانەى كە لە بەشى رابدوودا يادمان لى كردن پىك ھىنا و شىئەرى بۇ ئەو بەزىمە دانا و يەككىك لە خزمەتكارەكانى وادار كرد كە دەورى دۆلسىنە بگىرى. ئەو بەئەمرى ئەربابەكانى خۆى دەسبەجى دەست بەكارى گىرلىنى بەزىمىكى تر بوو كە شىرىنتر و سەيرتر لەوۋە بەفكرى ھىچ مەۋقەيدا تى نەپەرىبوو.

بەيانى ئەو پۆۋە دۆشپس لە سانكۆى پرسى كە ئايا دەورەى ئەشكەنجە و چلەكىشىيەكى كە بۇ شكاندىن تەلىسىمى خاتوون دۆلسىنە ۋە عۆدەى گرتوۋە دەستى پى كردوۋە يا نە. سانكۆ گوتى: «لە راستىدا دەستم پى كردوۋە، چون ھەر ئەمەشەو پىنج زەبىم لە خۆم داوۋە.» دۆشپس پرسى: «ئەو زەبرانەت بەچى لە خۆت دا؟» سانكۆ گوتى: «بەدەست.» دۆشپس گوتى: «عەجەب! كەوابوۋ تۆ شەپلاغەت لە خۆت داوۋە نە تازىيانە، من پىم وايە مىرلىنى ھەكىم لەم پەيمان شكىنى و سەركىشىيەى تۆ توۋرە بىي. دەبى سانكۆى خۆشەويىست تازىيانەيەكى لە دەستان خۆش لە چەرمىكى باش بۇ خۆى دروست بكا و بەھەر نووكى رىشووۋى چەرمىكەۋەش وردە گىزموۋەلى(*) ئاسنى پىۋە بىستى تا لەشى بخاتە ئىش. چون ۋەك گوتوۋايانە زانست دەگەل خويىن دەچىتە ناوۋە و رىزگارىي خاتوونىكى بەشان و شكۆى ۋەك دۆلسىنە بەخۇرايى مەيسەر نابى.» سانكۆ گوتى: «زۆر باشە، كەوابوۋ لە بەپىزتان تىكا دەكەم تازىيانەيەكى باش بەچەند قايشى چەرمىنەوۋە بۇ من نامادە بفرمىوون. ئەلبەتتە من بەو تازىيانە لە خۆم دەدەم، بەو مەرجەى زۆرم ئىش پى نەگەيەنى، ئاخىر وا مەزانه چون من پىوايىكى دىھاتىم پىستىم ۋەك چەرمى كەلى ئەستورە. بەپىچەۋانەوۋە من گۆشتم دەللى ھورەى لۆكەيە(*) و خودا بەردار نىيە بەخاترى يەكى تر ئەو لەشە ناسكەى خۆم شەقار شەقار بگەم.» دۆشپس گوتى: «بەچاۋان، ھەر سبەى دەللىم تازىيانەيەكى باش و مناسب كە بەدەردى تۆ بخوا و دەگەل گۆشت و پىستى ناسكى تۆ ۋەك خوشكى دلسۆز وابى، بۇ تۆ بىن.» سانكۆ گوتى: «جارى، ھەزرەتى بەپىزتان كە خاتوونى دل و گىيانى منى، ئاگەدار

مۆنتەزىنوس و ئىستا مىرلىنى ھەكىم لە منى دەوى سى ھەزار و سىسەدى پىنج كەم زەبرى تازيانە لە خۆم بەدم تا تەلىسىمى دۆلسىنە دۆتۆبۆزۇق كە لە گوندى ئىمە بە «ئالدۆنزۇ لۆزىنزا» دەناسرى، بشكى. لەم بارەو ھىچ شتىك بەھىچ كەس مەللى. چون ھەك پەندى مەشھوور دەللى: لىمان بەبەنىيەو ھەكەن و سەد ئەوھەندە پىوھ دەنتىن. من تا چەند پوژى تر دەچمە شوئىنى دەسەلاتدارى خۆم و زۆر ئارەزوومەندم كە لەوى كىسەى خۆم لە نەغدىنە پر بگەم، چون ھەك بەمنیان گوتووھ ھەر ھاكىمىكى دەچىتە شوئىنى دەسەلات، تەنيا بۆ ئەو مەبەستە دەچى و ھىچى تر. لەمەر بارودۆخى دەسەلات و شوئىنى كارى خۆم، لىكۆلئىنەوھى پىويست دەكەم و ھەوالت بۆ دەنئىرمەوھە كە بىتتە لای من يا نەبەى. ھالى كەرەبۆزەكەم زۆر باشە ئارەزوومەندە تۆ دوغای بەخىرى بۆ بگەى. من ھاكىم كە ھىچ، ئەگەر بىمە سولتانی ئەستەمبولىش، خەيالم نىيە لەو كەرە نازەننەم جوئى بىمەوھە. خاتوون دۆشپس ھەزار جار دەستى تۆ ماچ دەكا و تۆش دوو ھەزار جار دەستى ئەو رامووسە، چون ھەك ئەربابى من دەللى، ھىچ شتىك بەئەندازەى موعامەلەى ئەدەب و نەزاكەت قازانجى لى ھەئناوهرى. خودا نەيوست كە جارىكى تر جانتايەكى ھەك ئەوھى سەد ئەشەرەفیی تىدا بوو ھەگىر من بگەوئتەوھە، بەلام تریزى خۆشەووست، لەم بارەوھە نارەحەت مەبە، چون ئەگەر خودا خودا بى، دەزانى چۆن خودایى بگا، وە بزانه كە لە شوئىنى دەسەلاتى تازە بارودۆخ بەمرادى ئىمە دەبى. تەنيا غەمىكى كە ھەمە ئەوھى كە لىرە و لەوى گوئىم لى دەبى، خەلك باسى شادى و خۆشى لە رادەبەدەرى من دەكەن و دەلئىن كە تامى ئەو ھكۆومەتە ئەوھەندە بەلایى فلان كەسەوھە شىرنە كە لە وانەبە قامكەكانى پىوھ بخوا و ئەگەر وابى ھىندە بۆ من ھەرزان تەواو نابى و دە ھوكمى سواكەرانىكى بى دەست و لاقداد دەبم كە بۆ سەدەقە كۆ كەردنەوھە كاهىن نشىنكىيان* داگىر كەردى. بەلام ھەر چۆنىك بى تۆ دەولەمەند دەبى و ئاخىرت وە خىر دەگەرئى. ھىوادارم خوداوەند ئەو جوړە كە تەنيا خۆى دەتوانى تۆ ئاقىبەت بەخىر و منىش بۆ خزمەت كەردن بەتۆ راوہستاو بگا. نووسرا لەم كۆشكەدا بەرىكەوتى بىستەمى ژوولای سالى ۱۶۱۴ مېردى تۆ، ھاكىمى دوږگە، سانكۆپانزا.

كاىك دۆشپس نامەكەى تەواو خۆپىندەوھە، بەسانكۆى گوت: «ھاكىمىكى باش و مېھربانى ھەك تۆ سانكۆ، لە دوو شوئىنى ئەم نامەبەدا لە رىگەى راست لای داوھ. يەكەم ئەوھى گوتوويەتى كە ئەم دووږگەيان لە جياتى ئەو شىلاق لىدانەوھە پى داوھ، لە ھاىكدا باش دەزانى كاىك شووى من دووك ئەم دووږگەبەى پى داوھ ھەوالتىك لە تازيانە لىدان لە ئارادا نەبوو و خۆشى ئەمە باش دەزانى و ناتوانى ھاى لى بگا. دووھم ئەوھى كە خۆى تا رادەبەك بەتەماع و مالىپەرسى نىشان داوھ و من پىم خۆش نەبوو لەم وارەدا خۆى ئاوا نىشان بدا، چون ھەك گوتوويانە: «تەماع ھەمبانە دەپرئ و ھاكىمى بەتەماع بەجىگەى ئەوھى ەدل و دادپەروەرى پەرە پى بدا، بازگانى پىوھ دەكا.» سانكۆ گوتى: «ئەى خاتوون، مەبەستى من بەھىچ كلۆجىك ئەوھە نەبوو. ئەگەر بەراى بەرپىزتان نامەكەم خراب نووسىوھە، دەپىرئىم و يەكى تر دەنووسم، ئەوھەش با بلىم ئەگەر نووسىنى نامەبەكى تر بەدەتە دەست ەقل و شعورى من لەوانەبە لە يەكەمىش خراپتر بى.» دۆشپس گوتى: «نا، نا، ھەر ئەوھە باشە و من دەمەوى بەدووكى نىشان بەدم.» پاش ئەو قسانە ھەموويان ھەستان و بەرەو باغىك كە قەرار بوو نەھار لە وئى بخۆن، وەرئى كەوتن.

دۆشپس نامەى سانكۆى بەدووك نىشان دا و ئەو خۆپىندەوھە و زۆر پىكەنى. نەھار خورا و كاىك سفرە خى كراوھ، چەند ساتىك بەقسەى خۆش تىپەر بوو، لە نەكاو دەنگى تىز و گوئى رووشىنى بلوئىرىك دەگەل رىمبەو نركەى تەپلىكى نامىزان بەگوئى گەشىت. وا دەھاتە بەرچاو كە ھەموو حازران بەو ئاھەنگەى شەر و دەنگە نامىزان و ناخۆشە تووشى شلەزاوى بوون. بەتايبەتى دۆن كىشۆت و ھا شىوا بوو كە نەبەدەتوانى لە سەر كورسىيەكەى خۆى ئوقرە بگري. وە بەلام لەمەر سانكۆوھ پىويست بەگوتن ناكا كە دىسان لە ترسان پەناى برە بەر تەشك و داوئىنى دۆشپس كە پەناگەبەكى ھەمىشەبىى خۆى بوو. چون ئەو ئاھەنگەى بەگوئى دەگەشىت بەراستى ترسناك و پەژارەپژىن بوو. لەو واق ورمابويە كە بەسەر ھەموواندا زال بووبوو و لەو بىدەنگىيە قورسەدا كە كەوتبووھە سەر ھەموو لايەك لە نەكاو چاويان بەدووكەس كەوت كە جلوبەرگى رەشى عەزايان دەبەردابوو و لىباسەكەشيان ئەوھەندە درىژ بوو كە لەبەرى پىيان دەخشا. ھەر دووكيان ھاتنە ناو باغ و بەرەو جەماعەت ھاتنە پىش. ھەر كام لەم دووانە تەپلىكى گەورەيان دەكوتا كە ئەوئىشان دە پارچەى رەشەوھە پىچابوو. شان بەشانى ئەوان بلوئىرەنەكەش كە جلوبەرگى رەشى لەبەر كەردبوو، بەقىافەبەكى نەحس و نگرىسەوھ دەھاتە بەرەوھە. بەدووى ئەم سى كەسەوھە كە دەيانكوتا و لىيان دەدا كابرابەكى لۆزەندەرى زەلام دەھات، كە عەبايەكى رەشى گوشادى

بهسەر شانی خۆیدا دابوو و ئاتەگی ئەوەندە درێژ بوو که بهداویدا عەرزى دەمالی. له سەر ئەم عەبایهوه کهمەر بەندیکی پانی بهستبوو که شمشیریکی دەمهپانی زهلامی پتووه هه‌ل‌واسرابوو که مشتوو و کالانه‌که‌ی ئەویش هەر رهش بوو. دەم و چاوی ئەو پیاوه ده ژیر نیکایی رهشدا شاردرابوووه. نیکابه‌که له پارچه‌ی تهنکی تۆری بوو که ده ژیریدا ریشی درێژ و سپیتر له بهفری کابرا دیاری ددا. ئەو کابرایه به‌ویقار و هه‌یبه‌ته‌وه به‌ناهنگی ته‌پله‌کان هه‌نگاوی دهنه‌ا. به‌کورتی، قه‌دی بلند و جهسته‌ی زه‌لام و به‌رگی رهش و رهفتاری سه‌یر و حاله‌تی هاو‌پێه‌کانی بووبوووه‌ی سه‌رسورمانی ئەو عاله‌مه‌که ده‌یاندیت و نه‌یاندەزانی چ که‌سه. کابرا هەر به‌و هه‌یبه‌ت و هه‌یکه‌ل و شیوه‌ رهفتاره، بێ ئەوه‌ی ده‌نگی لپوه‌ی، بۆ لای دووک رویشت و له به‌رامبه‌ریدا که‌وته سه‌ر ئەژنۆ. به‌لام دووک به‌هیچ جو‌ر ئیزنی پێ نه‌دا له‌و حاله‌ته‌دا قسه‌یه‌ک بکا و ده‌بووايه هه‌ستیه‌وه سه‌ر پێ و ئەو‌دهم قسه‌ی خۆی ده‌ربهری. ئەو لۆزهنده‌ره ترسناکه ناچار ملی دا و نیکایی سه‌ر روخساری خۆی لادا. ئەو دەم له پشت ئەو نیکابه‌وه ریشیک که‌وته به‌ر چاو که تا ئەو رۆژه هه‌یچ که‌س شتی ئاوا ترسناک و درێژ و سپیی نه‌بینی‌بوو. کابرا له قوولایی سینه‌یه‌وه به‌ده‌نگی بولژن ئاسای ترسینه‌ر له حاله‌تدا چاوی له دووک زه‌ق کردبوو گوتی:

«ئە‌ی سه‌روه‌ری پایه‌به‌رز و توانا، به‌من ده‌لێن «تریفالدین» Trifaldin ی ر‌دین سپی و مه‌یته‌ری چه‌زهرتی خاتوونی به‌رێژ «تریفالدی» Trifaldi یا به‌واتیه‌کی تر نه‌دیمه‌ دۆلۆریدم، Dolotide و ئەو خاتوونه‌ منی به‌راسپارده‌ نارووه‌ته خزمه‌ت ئیوه تا ئیزن به‌فرمووی بێته‌ ح‌زور بۆ ئەوه‌ی باسی به‌دبه‌ختی و چاره‌ره‌شیی خۆی، که‌ وینه‌ی له دنیا‌دا که‌س نه‌ییبستوو و نه‌یدیتوو، بۆ به‌رێزتان باس بکا، به‌لام پێش هه‌موو شتی‌ک خاتوونی به‌رێزی من ده‌یه‌وێ بزانی ئایا پاله‌وانی گه‌وره و به‌رێز و ده‌شکان نه‌هاتوو، دۆن کیشو‌تی مان‌ش له کاخی ئیوه‌دا ته‌شرفیانی هه‌یه یا خیر، چون خاتوونی من له هه‌ریمی «کاندایا» Candaya تا ملکی چه‌زهرتی به‌رێزتان به‌پای په‌تی و زبانی به‌رۆژوو بۆ دۆزینه‌وه‌ی پاله‌وان ر‌یگه‌ی پتووه و ئەمه‌ش کاریکه‌ ده‌بێ وه‌ک سیحر و جادوو یا موع‌جیزه‌ مه‌زهنده‌ بکری. ئەو ئیستا له‌به‌ر ئەم قه‌لایه‌ یا ئەم ر‌ابواردنگه‌یه له چاوه‌روانیدا ر‌اوه‌ستاوه و ته‌نیا خوازیری ئیزنی ئیوه‌یه که‌ بێته‌ ح‌زوررتان. ر‌اسپارده‌ چیان له سه‌ر نییه.» کابرای دێو په‌یکه‌ر ئەوه‌ی گوت و به‌کو‌خه‌ کو‌خ ده‌ستی به‌ریشی دا‌هینا و چاوه‌روانی وه‌لامی دووک مایه‌وه.» دووک گوتی: «ئە‌ی مه‌یته‌ری نه‌جیب، ئە‌ی تریفالدینی ره‌یش چه‌رموو، زۆر له می‌ژه ئیمه‌ له داستانی بێ مرادی و کلۆلی و رۆژه‌ره‌شیی خاتوونی تۆ کو‌نتیسه‌ تریفالدی که‌ سیحرکاران و

جادو‌وگه‌ران مه‌جبوریان کردوو ناوی «نه‌دیمه‌ دۆلۆرۆید» له خۆی ب‌نی، ئاگه‌دارین. ئە‌ی مه‌یته‌ری وه‌فاداری ب‌یوتنه، تۆ ئیزنت هه‌یه به‌خاتوونی خۆت ب‌لی ته‌شریف ب‌ینی و مزگینیی پێ ده‌ی که پاله‌وانی ئازا و قاره‌مان دۆن کیشو‌ت له‌م قه‌سه‌ره‌دایه و خاتوون ده‌توانی چاوه‌روانی هه‌موو که‌رم و ئاو‌رویدانیک‌ی له لایه‌ن ئەو به‌رێزه‌وه هه‌بیت. هه‌روه‌ها له لایه‌ن منه‌وه پێی ب‌لی که ئە‌گه‌ر منیش کاریکم له ده‌ست ب‌ی، ئاماده‌ی هه‌ر چه‌شنه‌ خزمه‌تیکم و در‌یغی ناکه‌م. چون، من به‌حوکمی خه‌سه‌له‌تی پاله‌وانه‌تی خۆم که یارمه‌تیدانه به‌ژنان، به‌تایه‌تی نه‌دیمه‌ی ب‌یوه‌ژن و په‌ریشان و ماته‌مه‌زه‌دی وه‌ک خاتوونی تۆ، به‌ئه‌رکی خۆمی ده‌زانم بگه‌مه‌ هاواری.» تریفالدین به‌ب‌یستنی ئەم قسه‌نه سه‌ری خۆی تا ئاستی ئەژنۆی هینایه‌ خوار و ئەوجار ئیشاره‌ی به‌لو‌پ‌رژهن و ته‌پل کوته‌کان کرد که لی بدن و به‌هه‌مان ئاهه‌نگ و شیوه‌ که هاتبووه ژوور، ده‌رکه‌ت و ئاماده‌بوونی مه‌جلیسه‌ی به‌واق و پرماوی ه‌یشته‌وه.

ئە‌وجار دووک پرووی ده‌ لای دۆن کیشو‌ت کرد و گوتی: «ئە‌ی پاله‌وانی ناودار، ره‌شاییی شه‌یتانی و تینه‌ت پیسی و نه‌زانی هه‌رگیز ناتوانی نووری بو‌یری و وره‌به‌رزی و فه‌زیله‌ت دا‌پۆشی و ته‌م و مزی تیه‌ به‌الین. من ئەم نوکته‌م ب‌یه‌ ع‌رز کردی که ه‌یشتا شه‌ش رۆژ له مانه‌وه‌ی ئەو پایه‌ به‌رزه‌ سه‌روشت پاکه‌ له‌م قه‌سه‌ره‌دا تێ نه‌په‌ریوه که ب‌ی ئە‌نویان و لیقه‌وماوان له‌ گۆشه و که‌ناری عاله‌مه‌وه و له ولاتانی دووره‌ ده‌ست و نه‌ناسراوه‌وه، دین به‌و هیوايه که چاره‌ی به‌دبه‌ختی و مه‌ینه‌ته‌کانیان له شان و باهۆی به‌توانا و دۆژمن به‌زینی به‌رێزتان داوا بکه‌ن. نه‌ک به‌کالیسه‌ک و ئە‌سپی خو‌شبه‌ز یا که‌ژاوه، به‌لکو به‌پای په‌تی و پیاده و به‌زبانی به‌رۆژوویانه‌وه هاتوونه‌ خزمه‌تت، وه ئە‌وانه هه‌مووی له‌به‌ر هونه‌نوینی و کاره‌ به‌رچاوه‌کانتانه که ناو بانگی له دنیا‌دا ته‌نیوه‌ته‌وه.» دۆن کیشو‌ت گوتی: «ئە‌ی جه‌نابی دووک، زۆر خو‌ش ده‌بوو ئە‌گه‌ر ئەو که‌شیشه‌ی که ئەو رۆژه له سه‌ر می‌زی خواردن ئەو هه‌موو قسه‌ ناحه‌زه‌ی به‌پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان گوت و تاوانباری کردن و ئە‌وه‌ی نه‌ده‌با ب‌لی گوتی، ئیستا لیره‌ ح‌ازر بووايه و تێ گه‌یشتبایه که بوونی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان له دنیا‌دا پ‌یوسته‌ یا خیر. ئە‌و ده‌یتوانی لانی که‌م ئەم ر‌استییه‌ به‌دوو ده‌ستی خۆی هه‌ست پ‌ی بکا که ئە‌وانه‌ی غه‌م و په‌ژاره‌ی ب‌ی برانه‌وه و به‌دبه‌ختی و داماو‌بیان له ئە‌ندازه‌ تێ ده‌په‌ری، له‌و کاته‌دا که له‌وپه‌ری به‌دبه‌ختی دان و له‌وکاته‌دا که چه‌ق ده‌گاته سه‌ر ئیسقانیان و ه‌یچ ده‌راوی روون شک نابهن، هه‌رگیز بۆ ته‌له‌بی چاره‌سه‌ری کاری خۆیان ناچنه‌ لای که‌شیشه‌ی عه‌بابه‌شانی خو‌ به‌زلزان یا مج‌پور و خاده‌می کلیساکان یا نه‌جیب‌زاده به‌فیس

و ئىفادەكان كە پايان لە سنوورى ملىكى خويان واوتر نەناو و دنيان نەديتووه، يا نەچوونەتە لاي شارنشینانی لەش پەرور و خۆشگوزەران(*) كە پووداوهكانيان تەنيا بۆ كات رابواردن و حيكايەت كردن پى خۆشە و ھەرگيز حازر نين ھونەريک و پياوھتییەك لە خويان نیشان بەدن. دەرمانى دەرەدەكان و چارەسەر كردنى چارەپەشى و نامرادییەكان تەنيا بەدەست پالەوانانى سەرگەردان ئەنجام دەدرى و بۆ ئەم مەبەستە ھەر ئەوانەن كە بەكار دین. كەوابوو من لەوھى كە پالەوانى سەرگەردانم شوكرى خودای بەجى دینم و دە ئىجراى ئەم ئەركە شەریف و مرۆفانايیەدا ھەرچى بەسەرم بى، بەپيرۆزى دەزانم و بەئامىزى ئاوالە پيشوازی لى دەكەم. ئىستا بفرموو با ئەو نەدیمە بىتە ژور و ھەرچى پىويستە لە ئیمە داوا بكا. چارەى دەردى ئەو بەھيزى باسك و ورەبەرزى دلى ئازادى من كە بەرپۆھبەرى ئەو باسكانەمە زوو جیپەجى دەكرى.»

دریژەى رووداوى بەناوبانگی نەدیمە دۆلۆرۆید

دووک و دۆشپس لەوھى كە ديتيان دۆن كيشۆت بەو باشییە جوابى ويستی ئەوانى داوھتەو، زۆر شاد و كەيفخۆش بوون. لەو كاتەدا سانكۆ خۆى ھاويشتە نيوانى و گوتى: «ھيچ پيم خۆش نەبوو كە ئەم نەدیمە خانمە لە نەكاو پەيدا بى و كارى دەسەلانداریى من تەگەرە تى بخا(*)، چون من لە يەكێك لە عەتتارانى شارى تۆلدم بيستووھ كە لە ھەر جیپەك پای نەدیمەيەك بىتە نيوكاروباران، ھەموو شتيك لەنگ دەبى و پەكى دەكەوئ و ھيچ شتيك بەخيز و خۆشى كۆتايى پى نايە. يا حەزرتى مريم! ئەو عەتتارە چەندى رق لەو نەدیمانە دەبووھو! من لە قسەكانى ئەو، ئەم ئاكامە وەرەدەگرم كە كاتيك قەرار بى ھەموو نەدیمەكان بەھەر خوووخدە و پەوشتيك بن و لە ھەر تويز و چين و پيرتيكدا بن، خەلكى بيشەرم و ھەيا و نارەھەت و بى چاوەروو بن، بزائن كە ئەوجار نەدیمەى بى دەرەتان و غەمناك(٤١٨) كە ئەم كۆنيتسە «سى كلک» يا «سى داوينە»ى ئيمە لەوانە، دەبى چ شتيك بى؟(٤١٩) بەھەر حال جياوازی نيیە، لە ولاتى ئيمە كلک و داوين، يا داوين و كلک ھەر دوو يەكن.

دۆن كيشۆت گوتى: «خەفە بە! ھاوپى سانكۆ، ئەم خانمە نەدیمەيە چون لە رپى دوورەو ھاتووھتە لام، لەو نەدیمانە نيیە كە ناويان لە دەفتەرى عەتتارى شارى تۆلدا نووسراو و پاكيراو. لەوھش تى پەرى ئەم نەدیمەيە كۆنيتسە و كاتيك كۆنيتسەكان وەك نەدیمە خزمەت بكەن، خزمەتى شارن و ئيمپراتريسەكان دەكەن، يانى ئەوانيش لە مالى خوياندا خاتوون و خانمى خزمەتكارون و نەدیمە و خزمەتكار خزمەتيان دەكەن.

دۆنا رۆدریگيز كە لە مەجلیسدا حازر بوو، دەسبەجى وەقسە ھات و لە سەر قسەكانى دۆن كيشۆت رۆيشت و گوتى: «لێرە زۆر نەدیمە خزمەتى خاتوون دۆشپس دەكەن كە ئەگەر ويستی خودای لە سەر بووايە و بەخت يارى كردبايە ھەموويان كۆنيتس دەبوون، بەلام چ

٤١٨- ئاماژە بە ناوى «دۆلۆرۆيد»ە كە مانای غەمناك دەدا.

٤١٩- ئاماژە بە واژەى «تريفالدى» يە كە «ترى» بە مانای سى و «فالىدى» بە مانای داوينە و سانكۆ بەم جۆرەى مانا لیدەداتەوھ. (نۆريس باردۆن)

دهكهی یاساكان ئەو جۆره دەرۆنه پێش كه ویستی پادشاکانه. كه وابوو هیچكەس نابێ غەیبەتی نەدیمەكان بکا، بەتایبەتی نەدیمە پیرەكان و نەدیمە كێژەكان، چون من هەر چەند له هیچ كام لەم دوو دەستەیدا نیم، بەلام دەزانم نەدیمەیهکی كچ زۆری بەسەر نەدیمەیهکی بێوژندا هەیه و ئەو جۆرەى كه دەلێن هەر كەس خراپەى ئیمە بلێ، روبرویشی پێ دەمینی و هیچی تر.» سانكۆ گوتی: «دەگەل ئەو هەشدا نەدیمەكان بۆیه دەبن هیندیك بەخراپە باسیان بكەى و بەقەولى عەتتارەكەى شارى ئیمە، بێدەنگەیان(*) لى بكەى باشتەر، دەنا عەیب و عاریان گەلێك زۆرە.» دۆنا رۆدریگیز گوتی: «مەیتەرەكان هەمیشە دوزمى ئیمە بوون و هەن و وەك كۆلەكەكانى تالار و سەرسەرا چاویان دە ئیمە بریوه. چونكە ئەوان وەخت و سەعاتیان بەعیبادەتى خودا تى ناپەرێن و وەختى بىكارىیان زۆرە و دايم خەرىكى سەر كۆنە كردن و خراپە گوتنى ئیمەن، حەوت پشتمان لە قەبرى(*) دەردپننەوه و ئابروو و حەيامان پێوه ناهێلن. با وابى، بەلام من بەم سەلكەبزوتانە(*)، بەو گەرىدە خوێریانە دەلیم بەكوێراییی چاوى ئەوان ئیمە بەژیانى خۆمان لە دنیاىدا و لە گەرەمالاندا درێژە دەدەین، ئەگەر لە برسانیش بمرین و هیچمان پێ نەدەن و هەزار بى حورمەتیمان پێ بكەن دیسانیش لە سەر پێى خۆمان راوەستاوین. بەو خودا بى باكه سویند دەخۆم ئەگەر ئیزنم هەبووايه یا كات و دەرفەت دەست كەوتبايه، نە تەنیا بەو كەسانەى لێرە دەنگم دەبیسن، بەلكو بەهەموو خەلكى دنیاى دەسەلماند كه هیچ شەرەف و فەزىلەتێك نییه كه دە زاتى نەدیمەكاندا نەبێ.» ئەوجار دۆشپس دەستی بەقسان كرد و گوتی: «من یەقینم هەیه كه حەق بەدۆنا رۆدریگزی خۆشەویستی من، بەلام ئەو دەبى لە كاتێكى گونجاوتردا لە خۆى و باقى نەدیمەكان داكۆكى و بەرگرى بكا و بیروى چەپەلى ئەو عەتتارە پووچەل بكاتەوه و رەگ و ریشەى لە دلى سانكۆى مەزن دەربكێشى.» سانكۆ گوتی: «لەو رۆژەوه بۆنى دەسەلاتم بەلووتى گەیشتوو، ئیتر هەواى مەیتەریم لە سەرم دەركردوو و تەواوى نەدیمەكان لە دنیاىدا وەك هەنجیره كۆپلەكە ریشقەن دەكەم.»

ئەگەر ئەوجاریش دەنگى بلوێر و تەپلەكان كه وه ژوو كەوتنى نەدیمە دۆ لۆرۆیدیان رادەگەیان بەگوێ نەگەیشتبايه، قسە كردن لەمەر نەدیمەكان هەروا درێژەى دەبوو. دۆشپس پرسى چون نەدیمە دۆلۆرۆید عینوانى كۆنتیسی لە سەرە و خاتوونى گەرە و شكۆمەندە نایا دەبى پێشوازی لى بكرى یا نه، بەلام پێش ئەوى دووك لىوى هەلچرئ، سانكۆ هەلى دايه و گوتی: «لەو لایەنەوه كه ئەو خانمە عینوانى كۆنتیسی بەسەرەوهیه، پێویستە حەزەتى ئێوه پێشوازی لى بكەن، بەلام لەو روانگەوه كه نەدیمەیه وا باشتەرە لە

جێى خۆتان نەبزوون.» دۆن كیشۆت گوتی: «سانكۆ كى بەتۆى گوت لەم كارەدا دەخاڵت بكەى؟» سانكۆ گوتی: «چۆن ئەرباب كى بەمنى گوت؟ من خۆم دەخاڵت دەكەم و ئەلبەتە مافی دەخاڵتیشم هەیه، چون من مەیتەرێكم كه تەواوى یاسا و رێسا و ئەركەكانى مەیتەریم لە مەكتەبى حەزەتى بەرێژتاندا كه بەئەدەبترین و بەنەزاكەتترین پالەوانى سەرگەردانى عالەمن، فێر بووم. لەم جۆرە بابەتانەدا، وەك لە زبانی خۆتانەوه بیستووومە، مەرۆف بەخاڵێك زیاد یا بەخاڵێك كەم دەدۆرێنى و وەك گوتوویمان: «پیاوى عاقل ئیشارەیهكى بەسە.» دووك گوتی: «ماكى قسە هەر ئەوهیه كه سانكۆ دەلى. ئیمە بەدیتنى هەيكەل و قیافەى ئەم كۆنتیسی، تى دەگەین كه تا چ رادەیهك شایانى ریز و حورمەت لى كرتنە.»

لەم كاتەدا بلوێرژەن و دەهۆل كوتەكان وەك جارى یەكەم هاتنە ژوورەوه و نووسەر، ئەم بەشە كورتەى لێرەدا كۆتایی پێ هیناوه تا بەشێكى تر دەست پێ بكا. بەشێك كه درێژەى ئەم رووداوه سەیریه، كه لە تەواوى رووداوهكانى تر سەیرترە، دەگێریتەوه.